

Leview By Lac Hâu

Anh dên cung rang dông

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

Chương 29

- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61

- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 1

Ra khỏi sân bay, Tần Đường lập tức đi lấy xe, lái thắng đến phòng làm việc.

Trên đường đèn đuốc sáng trưng.

Tần Đường đỗ xe ở ngay dưới phòng làm việc, ánh đèn trong phòng làm việc đúng lúc này vụt tắt, cô cũng mở cửa xe bước xuống. Chu Đồng đang chuẩn bị khóa cửa, nhìn thấy cô, kinh hỉ kêu lên: "Chị Tần Đường, chị đã về rồi sao?"

Tần Đường đang khom người lấy máy ảnh từ ghế sau lên, quay người, đóng cửa xe lại, bước ra từ bóng cây bên đường: "Ù, sao em lại tan tầm muôn thế này?"

Chu Đồng lại mở cửa phòng làm việc, bật đèn lên. Cô biết Tần Đường muộn như thế này còn tới chắc chắn là có việc. Cô mới tới đây làm việc từ năm ngoái, còn chưa được ba tháng nhưng số lần Tần Đường xuất hiện không nhiều. Cô mới gặp Tần Đường có vài lần, lời nói cũng chỉ được có vài câu.

Tần Đường đi tới, dưới ánh đèn huỳnh quang, bóng dáng cao gầy, dáng người no đủ, vô cùng xinh đẹp. Chu Đồng thấy liền có chút kích động: "Em còn có việc chưa làm xong nên ở lại tăng ca một chút ạ."

Tần Đường tự rót cho mình một cốc nước, nhìn cặp sách trên vai Chu Đồng, uống ngụm nước cho nhuận họng rồi mới nói: "Em có thể về trước đi, không cần để ý đến chị." Chu Đồng bỏ cặp sách xuống, hỏi thử: "Em có thể ở lại giúp đỡ chị mà."

Tần Đường nhìn đồng hồ, đã 10h rồi, nếu có người hỗ trợ thì cô có thể về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Nghĩ vậy, Tần Đường đưa cho Chu Đồng một cái thẻ nhớ, nói: "Em copy hết ảnh chụp trong bốn tháng gần đây phân loại thành từng mục giúp chị nhé."

Chu Đồng cầm lấy thẻ nhớ, híp mắt cười: "Được ạ."

Tần Đường nhìn cô nhiều hơn vài lần, sắc mặt nhu hòa đi không ít: "Em năm nay bao nhiều tuổi rồi?"

"22 a. Em mới tốt nghiệp năm ngoái."

"Đã mấy lần đổi việc rồi?"

"Sáu.... sáu lần ạ." Cô gái nhỏ xấu hổ trả lời, lại cố gắng giải thích cho chính mình, "Em rất thích công việc hiện tại, mà đây cũng là công việc em làm được dài nhất. Em cảm thấy em có thể làm việc lâu dài ở đây!"

Tần Đường nhướng mày: "Em không phải vội, chị chỉ thuận miệng hỏi thôi."

Sinh viên mới ra trường vừa đặt chân vào xã hội, nhảy việc liên tục cũng là bình thường, không có gì kì lạ cả.

Thực ra Tần Đường cũng rất trẻ, chỉ hơn cô 2 tuổi, nhưng lại luôn khiến người ta có cảm giác xa cách, hơn nữa phòng làm việc này lại là của chị ấy. Chu Đồng rất sợ chẳng may mình nói sai điều gì đó sẽ phải nghỉ việc. Chu Đồng nhìn Tần Đường đi lên tầng, trong lòng vô cùng rối rắm, biết trước thì đã cố gắng bịa ra một câu chuyện tốt hơn một chút rồi.

Tần Đường không để ý đến tâm tư của cô gái nhỏ, bước vào phòng tối, bắt đầu công việc rửa ảnh.

Đợi cô làm xong, nhìn đồng hồ mới để ý giờ đã hơn 2h sáng rồi.

Ngẩng đầu nhìn một loạt các tấm ảnh đang được kẹp trên dây, không có nhiều màu sắc gì bởi chỗ kia vô cùng cắn cỗi, người dân làn da đều ngăm đen thô ráp, nhìn vô cùng khô nứt, thậm chí trẻ nhỏ cũng như vậy.

Cô mím môi, nhíu mày đi ra ngoài.

Tắt đèn, đi xuống tầng mới phát hiện cô gái nhỏ kia hóa ra vẫn còn ở lại.

"Sao em còn chưa về?"

Chu Đồng lắc đầu, vội vàng đưa thẻ nhớ đến: "Em đã phân loại xong xuôi cả rồi."

Tần Đường cầm lấy, nhìn thấy máy tính vẫn còn mở, liền kéo ghế ngồi xuống: "Cũng đã rạng sáng rồi, em mau về nhà nghỉ ngơi đi, không ngày mai lại không đi làm được."

Cô mở hòm thư, gửi hết ảnh và tài liệu cho Hạ Tòng An, vừa quay đầu lại, thấy cô gái nhỏ vẫn đứng ở chỗ cũ.

Chu Đồng nhịn không được hỏi: "Ảnh chụp ở đâu vậy ạ?"

"Vân Nam." Tần Đường tắt máy tính.

Chu Đồng thổn thức: "Trước đây nghe nói Vân Quý Xuyên có rất nhiều địa phương nghèo, thật không ngờ lại nghèo đến như vậy...."

Càng không nghĩ tới một bạch phú mỹ như Tần Đường sẽ chạy tới cái nơi nghèo nàn như vậy để chụp ảnh. Hồi năm hai cô có đi xem triển lãm

ảnh của Tần Đường, năm đó triển lãm ảnh của Tần Đường hoàn toàn không có những bức ảnh như thế này. Cô nhìn Tần Đường, cảm thấy chị ấy không giống như người khác, vô cùng đặc biệt.

Tần Đường cầm lấy máy ảnh và túi xách, "Còn có địa phương còn nghèo hơn."

Chu Đồng hỏi: "Chị đã từng tới đó sao?"

Tần Đường hơi nắm chặt tay, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đã từng, được nửa đường."

Chu Đồng mờ mịt: "Hả?"

Được nửa đường là có ý gì?

Tần Đường không trả lời, nói: "Tắt đèn khóa cửa đi, muộn rồi, để chị đưa em về."

Chu Đồng nhìn sắc mặt lạnh nhạt của của Tần Đường, không dám hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn đi tắt đèn khóa cửa.

• • • • • •

Sáng sớm hôm sau, Tần Đường còn chưa tỉnh ngủ, đã bị điện thoại của Hạ Tòng An làm phiền liên tục: "Trở về rồi sao không nói tiếng nào thế hả? Mỗi lần em đi đâu thì phải nhìn thấy thư của em mới biết cậu trở về hay chưa."

Tần Đường chưa được nghỉ ngơi tốt, bị đánh thức liền có chút cáu kinh: "Anh không thể đợi đến tối rồi gọi được sao?"

Hạ Tòng An nghe ngữ khí của Tần Đường, giọng điệu liền hòa hoãn xuống: "Được được, anh xin lỗi."

Tần Đường vò đầu, cúp máy, tiện thể tắt luôn điện thoại.

Lần thứ hai tỉnh lại đã là đầu buổi chiều, gọi điện thoại lại cho Hạ Tòng An, lại gọi một cuộc nữa cho người đại diện.

Bận rộn hơn nửa tháng, sắp xếp lịch chụp xong xuôi, Tần Đường nhận được điện thoại của Hạ Tòng An: "Đi ăn trưa không? Anh có việc muốn nói với em."

Tần Đường đáp: "Được."

Hai người hẹn gặp ở một quán ăn gần phòng làm việc của Tần Đường, cũng cách công ty của Hạ Tòng An không xa. Hạ Tòng An lớn hơn cô 5 tuổi, hai người quen biết từ nhỏ. Hạ Tòng An làm quản lý của một trang web tin tức. Mỗ khi Tần Đường đi đâu về, muốn kêu gọi quyền góp đều nhờ chỗ Hạ Tòng An.

Người phụ trách hiện tại của Quỹ An Nhất là Tần Đường, nhưng bên ngoài cũng không ai biết, bởi cô rất ít khi xuất hiện, mọi chuyện đều do cha mẹ cô ra mặt.

Trong mắt mọi người cô chỉ đơn giản là một nhiếp ảnh gia có chút tiếng tăm.

Mấy năm nay hai người phối hợp rất ăn ý, ít nhất là Hạ Tòng An cho rằng như vậy, bởi mọi yêu cầu mà Tần Đường đưa ra, anh đều có thể làm được.

Một tháng không gặp, cô không thay đổi nhiều. Hạ Tòng An khuấy cafe, "Lần tới định đi đâu?"

Tần Đường trả lời: "Không biết."

Mỗi năm cô đều có vài lần đi tới các vùng núi nghèo khó, thời gian không cố định, mà địa điểm cũng là ngẫu nhiên lựa chọn.

Hạ Tòng An cười: "Lần tới anh đi với em."

Tần Đường nâng mắt nhìn anh, nhàn nhạt nói: "Không cần. Anh cũng biết đấy, em không thích có bạn đồng hành."

Hạ Tòng An nhíu mày, nhìn chẳm chẳm tay phải của cô, trên mu bàn tay trắng như tuyết có một cái hình xăm, một cành hoa cách tang bắt đầu từ mu bàn tay, kéo dài lên cuốn quanh cổ tay mảnh khảnh. Năm đó, sau khi hình xăm này xuất hiện trên tay cô, cô bắt đầu thích độc lai độc vãng.

Khóe môi Hạ Tòng An hạ xuống, nói: "Cái quỹ kia của em đăng tin ở trang web của bọn anh quá nhiều lần, đã có người nói trang web của chúng ta là lừa đảo, nếu lần này để anh và em cũng lộ diện, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều. Hay là, để em lộ mặt?"

Nếu mọi người biết tất cả những phóng sự và ảnh về những vùng thâm sơn nghèo đói đó là do Tần Đường thực hiện, là con gái của ảnh hậu và ông trùm điện ảnh, tất nhiên sẽ gây nên một làn dư luận lớn, đối với Quỹ Nhất An vô cùng tốt.

Tần Đường im lặng. Điều Hạ Tòng An nói cô tất nhiên hiểu rõ, cô nói: "Để em suy nghĩ đã."

Hạ Tòng An sửng sốt: "Suy nghĩ vấn đề nào?"

Tần Đường: "Chuyện em lộ diện...."

Hạ Tòng An: "....."

Lúc chia tay, Hạ Tòng An gọi cô lại: "Chuyện đó không phải lỗi của em, cũng không có ai nghĩ như vậy cả. Cho nên, em đừng ôm trách nhiệm

vào người."

Tần Đường bình tĩnh nhìn anh, nói: "Em biết, em sẽ không ôm trách nhiệm vào người."

Hạ Tòng An tức giận đến không nói được câu nào. Người phụ nữ này, một khi cố chấp lên thì đáng sợ không ai bằng.

Đầu tháng năm, Tần Đường thực hiện hết các công việc dồn tích, đi tới Quỹ một chuyến. Lão Viên - người phụ trách nói: "Nha đầu, đồ lần trước gửi đến Thiểm Tây có hai vấn đề."

Tần Đường hỏi lại: "Vấn đề gì vậy ạ?"

Lão Viên thở dài nói: "Mưa to nên xe bị lật, rơi xuống mương. Quần áo đều bị ngấm nước bẩn, sách vở cũng không thoát khỏi số phận tương tự."

Tần Đường hơi cứng người lại: "Còn người thì sao ạ?"

Lão Viên nói: "Tài xế bị thương, nằm viện một thời gian đã hồi phục rồi, không bị làm sao cả."

Tần Đường im lặng vài giây: "Vậy là tốt rồi."

"Hiện tại đường đã thông, mấy thứ kia hỏng rồi cũng không sao, nhưng công ty bên kia thấy tài xế bị thương, xe cũng bị hỏng, liền làm loạn muốn chúng ta bồi thường."

"Chuyện này bác xem thế nào rồi cứ theo ý bác mà xử lý. Sau đó đi tìm một công ty khác, đáng tin cậy một chút."

"Ta cũng đã chọn được mấy công ty rồi, cháu đợi một lát, ta đi lấy cho cháu xem."

"Đây." Lão Viên chìa tờ giấy ra.

Tần Đường nhìn, lão Viên chỉ vào một công ty ở cuối danh sách: "Công ty này cũng làm từ thiện, không lấy phí vận chuyển."

Tần Đường kinh ngạc: "Miễn phí?"

Lão Viên: "Đúng. Ta đã tìm hiểu qua rồi, rất đáng tin cậy."

Tần Đường liếc mắt nhìn phần ghi chú: Hai lần một tuần.

"Vậy chọn công ty này đi, cháu sẽ tự liên lạc với họ."

Tần Đường đặt vé đi Tây An, trước khi có tạt qua phòng làm việc, nói chuyện với người đại diện việc ở Thiểm Tây: "Hẹn lịch chụp xuống giữa tháng đi, muộn nhất là mười ngày sau tôi sẽ trở về."

Người đại diện đối việc một tháng cô dành tầm mười ngày đi làm cái loại công việc vừa mệt vừa không kiếm ra tiền này có chút phê bình kín đáo: "Thân ái, em không thể về sớm hơn vài ngày sao? Loại chuyện thế này đâu cần em phải đích thân đi chứ?"

Tần Đường cười: "Nhưng em thích."

Người đại diện: "....."

Tần Đường cầm lấy máy ảnh bỏ chạy đi trước, ở cửa liền đụng phải Chu Đồng. Ánh mắt cô gái nhỏ sáng bừng: "Chị Tần Đường, chị có thể cho em đi theo không ạ? Hồi học đại học em cũng đã từng tham gia hoạt động công ích."

Là mấy việc như kiểu nói chuyện với người già trong viện dưỡng lão hay đi quét đường các thứ ư..... Tần Đường nhìn cô: "Không được."

"A.." Vẻ mặt Chu Đồng tràn ngập mất mát: "Tại sao ạ? Em.... Em tự trả tiền cũng được ạ..."

"Cũng không được." Tần Đường dứt khoát cự tuyệt.

Chu Đồng vẫn đi theo đẳng sau cô, vô cùng muốn đi, liền năn nỉ: "Chị Tần Đường, để em làm chân chạy việc giúp chị xách hành lý cũng được, sau khi trở về em cũng sẽ tích cực tăng ca.... Chị đi một mình sẽ rất cô đơn nha..."

Tần Đường đột nhiên quay đầu lại, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: "Em ngoan ngoãn ở lại đi."

Chu Đồng sững sờ tại chỗ.

Tần Đường đi xa rồi, đồng nghiệp Tiểu Trần ở phòng làm việc liền tiến tới vỗ vai an ủi: "Tôi làm việc ở đây ba năm rồi, Tần Đường mỗi khi đi lên mấy vùng núi đó vẫn luôn đi một mình, chưa bao giờ dẫn ai theo cả. Kể cả ra nước ngoài cũng vậy."

"Cô cho rằng bọn tôi chưa từng hỏi thử qua sao? Nhưng cô ấy không dẫn người theo."

"Chính là, bọn tôi cũng muốn đi theo để trông thấy việc đời, nhưng cô ấy à, chính là ngại dẫn người theo sẽ tăng thêm phiền toái đó."

Chu Đồng nghe đồng nghiệp nói xong liền cảm thấy tâm lý được cân bằng lại.

. . . .

Hai giờ chiều Tần Đường đặt chân đến Tây An. Trước khi đi bên này đã nói sẽ phái người tới đón cho nên cô liền đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, nhưng lại không thấy ai cả. Lôi di động ra gọi đến số điện thoại kia,

giải thích tình huống, đầu dây bên kia là giọng nói sang sảng của một người đàn ông: "Cô Tần, thực xin lỗi, tôi chó chút việc nên không thể đích thân đi đón cô được, cho nên đã nhờ anh Xuyên tiện đường qua đón cô rồi. Cô đợi một chút, tôi gọi điện cho anh ấy để xem thế nào…"

Tần Đường cúp máy, đi ra khỏi sân bay.

Mặt trời rất lớn, bầu trời xanh thắm, cô nhắm mắt lại.

Hai phút sau điện thoại vang lên, Tần Đường cúi đầu nhìn, là số lạ, nhấc máy liền trực tiếp nói: "Anh ở đầu? Nếu không tiện thì nói địa chỉ, tôi sẽ tự bắt xe tới."

Bên kia im lặng hai giây, sau đó một giọng nói trầm thấp thuần hậu, hơi khàn vang lên: "Bãi đỗ xe, xe Jeep đen."

Sau đó thì nói với cô biển số xe.

Tần Đường ghi nhớ biển số xe, kéo hành lý đi tới bãi đỗ xe. Xe Jeep đen vô cùng dễ thấy, bởi vì toàn bộ thân xe đều bị bùn bắn lên, bị ánh mặt trời phơi khô, nên trông càng thêm bẩn.

Cô đi tới, gõ gõ vào cửa xe, người đàn ông hạ kính xe xuống: "Xe không khóa, lên đi."

Tiếp theo, ánh mắt liền dừng lại một chút.

Người phụ nữ rất trắng, trắng như tuyết, ở dưới ánh mặt trời trắng đến mức làm cho người ta lóa mắt.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 2

Ánh mặt trời vô cùng chói chang, trong bãi đỗ xe có không ít xe. Ánh mặt trời phản xạ lên cửa kính ô tô, quả thực có chút lóa mắt.

Người đàn ông trong xe đang gọi điện thoại, nhìn cô chẳm chẳm, đôi mắt đen nhánh híp lại, hốc mắt sâu, càng tôn lên vẻ sáng ngời, sắc bén của đôi mắt. Mái tóc cắt ngắn, hơi khô, làn da màu đồng, ngũ quan sắc nét, là một khuôn mặt rắn rỏi.

Tần Đường nhớ người liên hệ lúc trước gọi anh ta là anh Tưởng, vì vậy liền lên tiếng: "Ngài Tưởng?"

Anh ta gật đầu, nói với người trong điện thoại: "Thấy người rồi."

Tần Đường nhìn anh ta cúp máy xong mới nói: "Tôi là Tần Đường."

"Tưởng Xuyên, lên xe đi."

Một tiếng trước, Lữ An gọi điện thoại cho anh, nói có người muốn quyên góp đồ dùng nên bảo anh đến sân bay đón người, cũng không nói là ai hay dáng vẻ như thế nào, chỉ nói tên là Tần Đường.

Không ngờ lại là một mỹ nữ xinh đẹp dịu dàng.

Tần Đường không nói chuyện, kéo hành lý để vào ghế sau, nhét vào, sau đó cũng ngồi luôn đẳng sau.

Tưởng Xuyên nhìn động tác lưu loát của cô, hạ mắt, xoay chìa khóa, khởi động xe. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rời đi.

Trên đường, hai người nói với nhau không đến vài câu. Tần Đường có chút đói bụng, lấy chai nước khoáng ra uống vài ngụm, sau khi nhét lại vào túi, thò tay mò mẫm thì rút ra được một túi bánh mỳ. Cô nghĩ nghĩ một lát, nhớ ra đây là của một đứa bé tặng cho cô lúc cô đi Vân Nam.

Tưởng Xuyên nghe được tiếng động nhỏ, nhìn vào gương chiếu hậu:

"Cô chưa ăn trưa à?"

Tần Đường vừa cắn bánh mỳ vừa trả lời, giọng nói có chút không rõ ràng: "Ù'."

Một lát sau, Tưởng Xuyên nói: "Đúng lúc tôi cũng chưa ăn. Ăn mỳ nhé?"

Ở Thiểm Tây cửa hàng mỳ đâu đâu cũng có, ven đường thôi cũng có tới tận mấy cái. Lúc này đã qua giờ ăn cơm, tìm một quán cơm còn không bằng ăn một bát mỳ cho nhanh.

Tần Đường đáp: "Được."

Tưởng Xuyên tìm chỗ đỗ xe, hai người bước xuống xe, Tưởng Xuyên đứng trước mặt Tần Đường, thân hình cao lớn, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, khiến người ta không thể làm ngơ. Tần Đường ngắng đầu nhìn anh ta một cái, mới nhận ra người đàn ông này còn cao hơn mình nghĩ rất nhiều.

Ánh mắt Tưởng Xuyên đảo qua trên người người phụ nữ trước mặt, là một người rất xinh đẹp, dáng người vô cùng tốt, cặp đùi thon dài, thắng tắp.

Làn da trắng nõn nà, trắng đến mức dường như chỉ cần đụng nhẹ là chảy cả nước.

Loại phụ nữ yếu đuối như thế này, chạy lên vùng núi khỉ ho cò gáy làm cái gì?

Tưởng Xuyên cong cong khóe môi, chỉ vào một cửa hàng bên cạnh: "Đi thôi, ăn xong trở về còn rất nhiều việc phải làm."

Nụ cười kia có chút tùy ý, Tần Đường nhíu mày, cảm thấy người đàn ông kia có chút khinh thường cô?

Khinh thường cái gì chứ? Cảm thấy cô không thể chịu khổ sao?

Thời điểm đi theo anh ta vào trong quán ăn, trong quán chỉ có một vị khách, lúc này đang húp mì sùm sụp. Tưởng Xuyên đứng ở cửa phòng bếp nói: "Một bát mỳ thịt bò lớn, một bát…"

Anh ta quay đầu lại nhìn cô.

Tần Đường: "Bát nhỏ."

Ông chủ bên trong đã nghe rõ, lớn tiếng đáp lại: "Được!"

Tưởng Xuyên lại gọi thêm hai cái bánh mỳ kẹp thịt, hai người ngối đối diện nhau. Chỉ trong chốc lát, mỳ được mang lên. Bát lớn bát nhỏ có sự chênh lệch vô cùng rõ ràng, nhưng anh ta ăn rất nhanh. Lúc Tần Đường mới ăn được một nửa thì bát của anh ta đã nhìn thấy đáy.

Buổi trưa cô không ăn cơm, do cũng qua cơn đói nên ngược lại ăn không vào, chỉ chậm gẩy gẩy vài đũa.

Tần Xuyên ăn mỳ xong, lại tiếp tục ăn bánh mỳ kẹp thịt, nhìn cô nói: "Cô ăn không hết?"

Tần Đường quả thực không muốn ăn nữa, buông đũa nói: "Ù, nhiều mỳ quá."

Khóe miệng Tần Xuyên vềnh lên, lại là cái điệu cười mang chút khinh bỉ. Tuy anh ta không nói gì, nhưng Tần Đường biết, anh ta đang cảm thấy cô đang lãng phí lương thực.

Ánh mắt cô không nóng không lạnh nhìn anh ta, lại cầm đũa lên.

Tưởng Xuyên cười ra tiếng, cầm lấy một cái bánh mỳ khác lên ăn.

Tần Đường cuối cùng cũng miễn cưỡng ăn xong được bát mỳ, lúc hai người đi ra đến cửa, Tần Xuyên đưa mắt nhìn cô: "Cô ở khách sạn nào?"

Tần Đường hỏi lại: "Ở chỗ mấy anh có chỗ ở sao?"

Tần Xuyên nhìn cô, nói: "Có."

Tần Đường lại hỏi tiếp: "Có phụ nữ không?"

Tưởng Xuyên đáp: "Có."

Tần Đường đưa tay sở sở máy ảnh, "Vậy tôi ở chỗ của mấy anh, tiện làm việc."

Lần này cô đã tính toán kĩ rồi, cô sẽ ở lại đây không lâu, sớm hoàn thành xong công việc để trở lại sớm một chút. Tầm tháng sáu cô muốn đi Quảng Tây.

Tần Xuyên đứng nhìn cô nửa ngày, xoa xoa mái tóc ngắn, cười nhẹ: "Đi thôi."

Xe chạy gần một tiếng, Tần Đường nhìn bốn phía xung quanh, nơi này hiển nhiên đã là vùng ngoại thành Tây An, có chút hẻo lánh. Tưởng Xuyên lái xe vào trong một cái viện, thoạt nhìn có vẻ rộng. Bên trong có một cây đại thụ lớn, một tòa nhà hai tầng cũ kĩ, giống như là một cái xưởng sửa xe, ngoại trừ hai cái xe tải lớn, còn có một chiếc Jeep màu đỏ và một chiếc Santana kiểu cũ.

Tưởng Xuyên đỗ xe xong nói: "Tới nơi rồi."

Ghế sau không có phản ứng gì, quay đầu lại nhìn, thấy cô đang nhìn chẳm chẳm bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên thành một nụ cười vui vẻ: "Bây giờ thấy sợ rồi?"

Còn chưa có hỏi rõ ràng đã dám cùng anh trở về rồi.

Tần Đường nhìn anh ta, lạnh nhạt hỏi: "Sợ cái gì? Tôi chỉ đang nhìn ngắm xung quanh một chút thôi."

Lão Viên làm việc rất đáng tin cậy, nếu không điều tra rõ đối phương sẽ không nói với cô. Lão Viên nói nơi này khu tổ chức tình nguyện, có trang web có địa chỉ và phương thức liên lạc cụ thể. Đồ quyên góp gửi đến đây đều được người ở đây phân chia đến các hộ người nghèo trong khu.

Đúng lúc này, một chiếc xe ba bánh từ bên ngoài tiến vào, đỗ lại ngay bên cạnh.

Trên xe chất đầy các bao lớn nhỏ, ngồi trên ghế lái là một người đàn ông trẻ tuổi, to lớn không kém gì Tưởng Xuyên.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy cái xe Jeep màu đen ánh mắt liền sáng lên, lưu loát nhảy xuống xe, hưng phấn nói: "Anh Tưởng trở lại rồi!"

Tưởng Xuyên xuống xe, tay đút túi quần, thân hình cao lớn đứng ở đó, chắn hết ánh mặt trời.

Tần Đường cũng xuống xe, người đàn ông lái xe ba bánh thoáng sửng sốt, sau đó cười nói: "Cô Tần, tôi còn tưởng cô sẽ về khách sạn nghỉ ngơi trước chứ. Đâu cần gấp như vậy?"

Tưởng Xuyên nói: "Cô ấy ở đây."

Tần Đường im lặng hai giây, nhìn về phía người đàn ông thấp hơn Tưởng Xuyên nửa cái đầu, "Anh là ngài Lữ?"

"Cô gọi tôi là Lữ An là được rồi." Lữ An cười cười, chỉ về phía người đàn ông trẻ tuổi phía sau, "Anh ta là Tiểu Thành. Chỗ này của chúng tôi điều kiện không thể so với khách sạn, phòng trống còn một căn, nếu cô không ngại thì đợi một chút, tôi sẽ kêu người đi dọn dẹp lại qua, còn nếu không thì để tôi đưa cô đến khách sạn trên trấn."

Cô gái này là người có tiền, vừa nhìn qua là biết không chịu được khổ, lần này lại là mang tiền mang đồ đến đây, Lữ An muốn chiêu đãi cô tốt tốt một chút, tránh cho cô không vui lại bỏ đi.

Tần Đường đã từng đi qua không ít địa phương nghèo, đã từng ngủ trên phản cứng, cho nên nơi này so với nhiều nơi khác, điều kiện cũng tốt hơn nhiều.

Cô không hề kén chọn nói: "Tôi ở đây cũng được, sáng mai cùng các anh đi làm việc luôn. Chờ các anh vận chuyển xong hết đồ thì tôi cũng rời đi."

Lữ An nhướng mày: "Vậy được, cô ở đây nghỉ ngơi một lát, đợi phòng dọn xong tôi sẽ bảo cô."

Tiểu Thành tiến lại gần, gãi đầu nhìn Tần Đường cười: "Cô Tần, để tôi dẫn cô đi nghỉ ngơi."

Tần Đường chỉ vào cái ghế dưới bóng cây nói: "Không cần, tôi ngồi ở đây là được rồi."

Tưởng Xuyên hai ngày hôm nay đều chạy đường dài, đang ngồi xồm trên mui xe xem xét, vặn vặn cổ, giọng nói toát ra sự nhàn tản lười biếng: "Lát nữa đem xe đi rửa rồi kiểm tra lại một chút, động cơ có chút vấn đề."

Tần Đường theo bản năng nhìn về phía anh ta, nhíu mày một cách rõ ràng.

Lữ An thấy sắc mặt cô thay đổi, vội giải thích: "Không có việc gì, nếu xe có vấn đề gì lớn, anh Tưởng đã không đi đón cô rồi."

Lữ An liếc mắt nhìn Tưởng Xuyên ra hiệu, xe có vấn đề còn đi đón người, bây giờ lại còn làm trò nói thắng trước mắt người ta...

Tưởng Xuyên hạ mắt, nhìn về phía Tần Đường: "Sợ?"

Tần Đường mím môi: "Không có, chỉ là không tán đồng hành vi của anh thôi."

Anh ta cười ra tiếng.

Lữ An đạp một cước vào thân xe: "Sao lại bẩn như thế này chứ?"

Tưởng Xuyên vừa đi vừa nói: "Bị rơi vào vũng bùn."

Lời nói nói xong, người đã bước đên chỗ ngoặt ở cầu thang.

Lữ An cố giải thích: "Do anh Tưởng mấy hôm nay bận rộn quá thôi, cô đừng để ý nhé."

Tần Đường giơ máy ảnh chụp mấy bức, nhưng do Tần Xuyên bước đi quá nhanh nên bóng dáng cao lớn vô ý lọt vào khung hình.

Tần Đường không tự giác nhíu mi, sau khi xác nhận không thấy ai nữa, mới một lần nữa giơ máy lên chụp.

Lữ An gọi một cuộc điện thoại, vài phút sau liền có một cô gái trẻ và một người phụ nữ trung niên bước vào. Cô gái trẻ gọi là A Khởi, người phụ nữ trung niên là dì Quế. Hai người giúp Tần Đường đi dọn dẹp lại phòng ngủ.

Tần Đường thấy Lữ An vẫn đứng đó liền nói: "Các anh có việc thì cứ làm đi, không cần để ý đến tôi."

Lữ An cười cười, nhận lấy xô nước từ tay Tiểu Thành đi rửa xe.

Tần Đường đi dạo một vòng xung quanh, đứng bên cạnh nhìn bọn họ rửa xe, hỏi: "Xe này chạy qua những chỗ nào vậy?"

Lữ An tranh thủ lúc rảnh rỗi quay lại, cười đáp: "Anh Tưởng tuần trước đi qua huyện Ba Trấn ở Hán Trung. Chỗ đó đường núi nhấp nhô gập ghềnh, vô cùng khó đi, bên cạnh còn là vách núi nữa…"

Huyện Ba Trấn.

Lông mi Tần Đường run lên, Tiểu Thành vẫn cười ngây ngô: "Cũng may kĩ thuật lái xe của anh Tưởng rất tốt. Nếu là em thì em cũng không dám lái."

Lữ An cười: "Phải đó."

A Khởi và dì Quế đã dọn dẹp phòng ốc xong xuôi. A Khởi là một cô gái nhỏ rất thẹn thùng, lớn lên trông cũng rất đáng yêu, chỉ là làn da có hơi đen. Cô ấy cười tủm tỉm giúp Tần Đường mang hành lý lên lầu.

Tần Đường khoác ba lô trên vai, đi theo sau A Khởi, đi đến tầng hai, là căn phòng thứ hai đếm ngược từ dưới lên ở hướng đông.

A Khởi mở cửa, cười tủm tỉm nói: "Vỏ chăn và ga giường đều đã được thay mới rồi, chị cứ yên tâm dùng."

Tần Đường nhìn lướt qua, căn phòng không lớn, nhưng rất ngăn nắp gọn gàng, trong phòng còn có một cái bàn nhỏ, một tủ quần áo vải, một cái giường đơn.

"Ù', không tệ."

Tần Đường lớn lên vô cùng xinh đẹp, A Khởi nhịn không được nhìn cô nhiều hơn vài lần.

Tần Đường phát hiện ra, quay đầu lại nhìn, A Khởi hạ mắt không nhìn nữa, thân thiện nói: "Vậy chị nghỉ ngơi đi, nếu có thêm yêu cầu gì thì cứ nói với bọn em."

Tần Đường gật đầu: "Được."

A Khởi đóng cửa đi ra ngoài.

Tần Đường dọn dẹp lại hành lý của mình, phòng vệ sinh là dùng chung ở bên ngoài, cô lấy chậu và khăn mặt của mình, bước ra ngoài đứng dựa vào hành lang.

Huyện Ba Trấn nằm trên đoạn đường giao giữa đường quốc lộ và đường đèo, một bên là núi, một bên là vực sâu hun hút.

Nơi đó ngoại trừ các đoạn đường nhựa đã bị sụt lún chính là những đoạn đường đất xóc nảy, nhấp nhô, gập ghềnh.

• • • • • • • • •

Không biết đứng được bao lâu, Tần Đường cắn môi dưới, xoay người trở về phòng, từ trong ba lô lấy ra một bao thuốc, châm lửa, hung hăng hít một hơi thật sâu.

Ánh mắt cô xuyên qua làn khói thuốc, có chút mê mang.

Cảm thấy ở trong phòng có chút buồn chán, cô lại mở cửa bước ra hành lang, bàn tay tinh tế trắng nõn kẹp điếu thuốc lá, nắm lấy lan can, nhìn mấy người bên dưới đang tháo dỡ mấy bao tải đựng đồ, sách vở, quần áo, và mấy món đồ chơi nhỏ bày đầy trên đất.

"Cạch!" một tiếng.

Tần Đường theo bản năng quay đầu lại nhìn, đập vào mắt là một người đàn ông chỉ mặc một cái quần tứ giác, hai người bốn mắt nhìn chẳm vào đối phương.

Cô không hề kiêng dè hay thẹn thùng gì cả, thậm chí ánh mắt còn lướt qua một lần.

Người đàn ông dáng người so với mấy người mẫu nam trên tạp chí chỉ có hơn không có kém, vai rộng eo thon, cơ bắp căng chặt, hai chân hữu lực, ở vị trí nào đó trên quần lót màu đen gồ lên một đống lớn.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 3

Căn phòng thứ nhất đếm ngược từ dưới lên ở phía đông, căn phòng đối diện hành lang. Tưởng Xuyên vừa mở cửa liền nhìn thấy người phụ nữ kia dựa người vào lan can, ngón tay trắng nõn tinh tế kẹp điếu thuốc lá nhỏ dành cho nữ cùng hình xăm hoa cách tang duyên dáng.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, đôi mắt thật là đen.

Dưới ánh mắt như vậy, Tần Đường kiên trì được không đến vài giây, cúi đầu, dập tắt điếu thuốc, tầm mắt lại nhìn xuống dưới lầu, nhưng tai lại nóng lên.

"Cạch!" một tiếng, cửa phòng bên kia đóng lại.

Nhưng rất nhanh, cửa phòng lại được mở ra. Tưởng Xuyên áo cộc quần dài chỉnh tề đi ra, nhìn lướt qua khe cửa vào bên trong phòng, thấy va ly không lớn không nhỏ vẫn dựa bên giường, đồ dùng trong phòng và ga giường đều đã được đổi lại, anh nhìn về phía Tần Đường, hỏi: "Nếu ở không quen, tôi có thể mang cô đến ở khách sạn."

Giọng nói đàn ông mang theo từ tính, Tần Đường quay đầu lại: "Không cần, cũng khá tốt."

Đúng lúc này A Khởi từ dưới lầu đi lên, đầu tiên nhìn Tưởng Xuyên nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó mới nhìn về phía Tần Đường, cười tủm tỉm hỏi: "Chị Tần, dì Quế phải nấu cơm. Chị có ăn kiêng hoặc đặc biệt muốn ăn cái gì không?"

Tần Đường nghĩ nghĩ một lát: "Tôi không ăn kiêng, xào cho tôi một đĩa khoai tây là được rồi."

A Khởi gật đầu: 'Được, để em nói với dì Quế."

A Khởi lại nhìn Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên tay đút túi quần, đi xuống dưới lầu.

A Khởi đi theo phía sau, ngữ khí hưng phấn, nhỏ giọng nói chuyện: "Anh Tưởng, anh có muốn ăn gì không? Đợi lát nữa em và dì Quế sẽ làm cho anh ăn."

Giọng nói Tưởng Xuyên bông đùa: "Em biết làm sao?"

A Khởi: "Em sẽ học nha!"

Tưởng Xuyên cười: "Tùy em."

. . . . .

Giọng nói của hai người nhỏ dần, bóng dáng của hai người đã ở dưới lầu.

Tưởng Xuyên đi về phía Lữ An, Lữ An ném cho anh một bao thuốc lá, Tưởng Xuyên nhanh nhẹn bắt được, rút bật lửa ra châm, sau đó quay đầu lại, miệng ngậm thuốc lá, nâng cằm nhìn về phía Tần Đường vẫn đang đứng chỗ cũ, đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào Tần Đường, chậm rãi nhả ra một ngụm khói, khóe miệng hơi cong lên nhìn về phía Lữ An hỏi: "Sao lại để cô ấy ở phòng của Tiểu Thành?"

Hướng Đông của tòa nhà xây đua ra khoảng hai mét nên hai căn phòng ở đây diện tích cũng khá lớn. Căn phòng lớn nhất ở tầng 1 là để đồ, vật phẩm quyên góp, còn trên tầng, là chỗ ở của Tưởng Xuyên.

Lúc trước khi cho thuê phòng, Tiểu Thành liền chọn căn phòng sát vách với Tưởng Xuyên, nói là ở đây ánh sáng tốt. Sau khi A Khởi tới, đã từng muốn đổi phòng với cậu ta nhưng cậu ta lại kiên quyết không đồng ý. Ở phía Tây còn có hai căn phòng, nhưng do đằng sau có một tòa nhà 6 tầng nên ánh sáng đều bị chắn hết, nếu có người tới thì vẫn để ở phòng khách là hai gian bên kia, A Khởi và Lữ An ở tại các căn phòng khác ở tầng 1.

Lữ An liếc mắt về phía tầng hai, hạ giọng nói: "Còn không phải vì vị kia là khách quý sao? Vốn dĩ người ta là ở khách sạn lớn, anh mang người ta tới đây, lại không chịu nhường phòng nên đành làm như vậy chứ sao. Thực ra phòng của A Khởi cũng khá tốt, nhưng con gái thì nhiều đồ vật này nọ hơ, thu dọn cũng lâu hơn. Tiểu Thành mấy hôm nay liền ở tạm ở căn phòng phía Tây đi."

Tiểu Thành ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Anh Lữ nói, cô ấy có tiền nên cô ấy là thượng đế, chúng ta phải hết sức cung phụng."

Tưởng Xuyên cười hai tiếng, mí mắt khẽ nâng, Tần Đường đã không còn ở chỗ đó nữa.

"Nhưng phần lớn mấy người có tiền đều rất chú ý tiểu tiết, mà cô ấy lại không có tất xấu gì, là một người phụ nữ kì lạ, độc lai độc vãng." Lữ An vuốt cằm nói.

```
"Là như vậy sao?"
```

"Còn không phải sao?"

"Có tật xấu hay không đợi mấy hôm nữa là rõ."

• • • • •

Sau khi trời tối thì có thêm hai người nữa, một nam một nữ. Tám người ngồi vây quanh một cái bàn ăn dài ăn cơm, đồ ăn rất nhiều, mà đĩa

khoai tây xào thì được cố ý đặt trước mặt Tần Đường. Lữ An tính cách thoải mái, nói cũng nhiều, không ngừng bắt chuyện với Tần Đường, những người khác cũng phụ họa vài câu. Bầu không khí khá thoải mái. A Khởi nhịn không được hỏi: "Chị Tần, làn da của chị thật là trắng, chị chăm sóc như thế nào vậy?"

Tần Đường liếc nhìn cô ấy một cái, đáp: "Trời sinh."

A Khởi: "....."

Phụ nữ thường thích làm đẹp mà.

Mọi người đều vô cùng vui vẻ, ngay cả Tưởng Xuyên khóe môi cũng luôn cong cong nụ cười.

Lữ An nói ở đây thỉnh thoảng sẽ có người tới làm công ích, phần lớn là sinh viên ở vùng phụ cận, đôi khi cũng có người ở bên ngoài.

Tần Đường hỏi: "Vậy bọn họ cũng ở đây sao?"

Lữ An đáp: "Đúng vậy! Còn có người mượn danh nghĩa công ích đến chỗ này ăn chầu uống chực cơ!"

Tần Đường nghe nhịn không được nở nụ cười tươi rói, đôi mắt đã to nay càng trở nên trong suốt, cùng biểu cảm lạnh nhạt lúc trước khác nhau một trời một vực khiến mọi người không khỏi ngắn người ra. Cô tới đây đã nửa ngày, nhưng vẫn chưa thấy cô cười tươi đến như vậy, thậm chí ban đầu mọi người nghĩ cô là một mỹ nhân lạnh lùng.

Thì ra cô còn có thể tươi cười đến như vậy sao? Cười rộ lên một cái thật là đẹp.

Cô hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Lữ An cười: "Sau đó thì bị anh Tưởng dạy cho một bài học, rồi tống ra ngoài chứ sao."

Tần Đường nhịn không được nhìn về phía Tưởng Xuyên, anh không chút để ý nhìn cô cười: "Cô yên tâm, tôi không đánh phụ nữ."

Nụ cười nơi khóe miệng Tần Đường chậm rãi thu lại, phản bác: "Tôi cũng không tới để ăn chầu uống chực."

Cơm nước xong xuôi, Tần Đường tắm vừa bước ra khỏi phòng tắm ở tầng hai thì gặp Tưởng Xuyên. Anh ta cởi trần, cơ bắp rắn chắc, trên cổ vắt một cái khăn mặt. Tưởng Xuyên nhìn mái tóc dài đen nhánh vẫn đang nhỏ nước của cô, tiện mồm nhắc một câu: "Ở chỗ A Khởi có máy sấy, cô đến chỗ cô ấy mà mượn."

Tần Đường gật đầu: "Ù'."

Tần Đường nghiêng người đi qua người anh ta, Tưởng Xuyên dường như ngửi được một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người cô, hoàn toàn không giống mùi dầu gội sữa tắm ở phòng tắm.

Khóe mắt nhìn thoáng qua, thấy trong chậu rửa mặt của cô có một chai sữa tắm, một chai dầu gội và một lọ sữa rửa mặt, ngoài ra còn có một góc vải ren màu xanh ngọc lộ ra dưới cái khăn lông.

Tần Đường không để ý, vừa dùng khăn lông lau tóc vừa xuống lầu tìm A Khởi mượn máy sấy.

A Khởi cắm điện cho cô, nói: "Chị sấy luôn ở chỗ em nhé, đỡ mất công chị phải chạy đi chạy lại."

Tần Đường nhận lấy máy sấy, ngón tay lùa vào từng sợi tóc.

A Khởi ngồi khoanh chân trên giường nghịch điện thoại, thỉnh thoảng lại ngầng đầu lên nhìn cô.

Vài phút sau, Tần Đường bỏ máy sấy xuống, nói với A Khởi: "Cảm ơn cô."

A Khởi cười tủm tỉm lắc đầu: "Chị đừng khách khí, chị là tới để giúp đỡ bọn em. Chút việc vặt này là điều bọn em nên làm mà."

Tần Đường cười cười, A Khởi lại hỏi: "Chị là nhiếp ảnh gia đúng không?"

Cô gật đầu: "Ù'."

A Khởi hỏi tiếp: "Vậy chị định ở đây bao lâu?"

Tần Đường nhìn cô ấy: "Chắc khoảng một tuần."

A Khởi cười cười nói: "Thực ra phiền toái không phải là mấy người ăn chực, mà là có một số phụ nữ lấy danh nghĩa làm công ích để đến ở chỗ này."

Đôi mắt Tần Đường khẽ động, cười nói: "Là đến vì Tưởng Xuyên đúng không?"

A Khởi gật đầu: "Đúng vậy, anh Tưởng lớn lên dáng vẻ không tồi, quan trọng nhất là dáng người rất đẹp. Mấy người phụ nữ đó đều muốn ngủ với anh ấy. Chị biết không, trước đây có một người phụ nữ cũng đến ở đây, nửa đêm thì không thấy cô ta đâu, em vô cùng hoảng sợ, chạy đi tìm khắp nơi, hóa ra là cô ta chạy lên gõ cửa phòng anh Tưởng ở tầng hai."

Tần Đường: "......"

Cô nhìn chằm A Khởi vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười: "Cô thích anh ta sao?"

A Khởi đỏ mặt.

Tần Đường đứng dậy, "Yên tâm đi, tôi không có hứng thú lên giường với anh ta, lại càng không nửa đêm đi gõ cửa phòng của anh ta."

Tâm tư A Khởi bị nhìn thấy, có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Em biết, chị không giống bọn em."

Tần Đường cúi đầu nhìn cô ấy, không mặn không nhạt nói: "Cô nói sai rồi, là tôi và mấy người phụ nữ đó không giống nhau."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

A Khởi cứng người, sầu não vò tóc, có vẻ như cô đã nói sai rồi, nếu làm hỏng chuyện, Tưởng Xuyên và Lữ An nhất định sẽ tức giận.

Cô vội vàng đi tới phòng Lữ An ở bên cạnh, dùng sức gõ cửa: "Anh Lữ anh Lữ!"

Lữ An cởi trần mở cửa, nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì?"

A Khởi cúi đầu: "Em... hình như lúc nãy có nói một số thứ không nên nói, không biết chị Tần có giận hay không......"

Lữ An hỏi: "Em nói cái gì?"

A Khởi đem đầu đuôi mọi chuyện nói lại một lần, Lữ An nghe xong sắc mặt trầm xuống: "Ai bảo em làm như vậy?"

A Khởi thấp giọng nói: "Em.....Em....." Lắp bắp cả nửa buổi không nói được một câu.

Lữ An gõ đầu cô, tức giận nói: "Nếu cô ấy thật sự muốn lên giường với anh Tưởng thì tốt quá rồi, chúng ta trực tiếp đi ôm chân người phụ nữ bạch phú mỹ đó, chuyện đó liền được giải quyết nhanh chóng rồi."

A Khởi bị đánh đau, bĩu môi hỏi: "Chuyện đó là chuyện gì?"

Lữ An thẳng thừng đáp: "Chuyện tiền."

Là một thứ vô cùng hữu dụng.

Có tiền có thể làm rất nhiều chuyện.

8h sáng hôm sau, Tần Đường thức dậy, vừa đi xuống tầng liền thấy mọi người đang đợi mình.

A Khởi chuẩn bị cho cô bánh bao và một ly sữa, dì Quế mỗi sáng đều mang bánh bao đi bán nên bánh bao của dì vô cùng ngon.

Lữ An đưa cho Tần Đường một tờ giấy: "Mấy đồ vật cần thiết tôi đã liệt kê ra đây rồi, cô xem qua đi."

Tần Đường liếc nhìn qua một lượt, hỏi: "Từ điển Tân Hoa cũng cần? Không phải hôm qua Tiểu Thành nói đã có người quyên góp rồi sao?"

Tưởng Xuyên đúng lúc này từ bên ngoài đi vào: "Lúc trước tôi có xem qua rồi, phát hiện bọn họ đều dùng sách lậu, chất lượng giấy kém không nói nhưng nhiều chỗ còn sai sót vô cùng nghiêm trọng, cho nên tôi đã đem thu hồi rồi tiêu hủy toàn bộ rồi."

Càng là nơi nghèo khó thì tri thức càng thiếu thốn, nếu không có ai phát hiện, bọn họ chắc chắn sẽ học theo những sai sót đó cả đời.

Lữ An tức giận nói thêm: "Có một số người căn bản chỉ để lấy cái danh đi quyên góp ủng hộ, nhưng đồ dùng mang đến thì toàn là rác rưởi."

Tần Đường liếm môi dưới, lấy bút ghi bổ sung thêm vài thứ rồi đưa lại cho Lữ An.

A Khởi và dì Quế ở lại trông nhà, còn lại mọi người đều đi theo.

Tần Đường nhìn Tưởng Xuyên ngồi trong chiếc xe Jeep đen bóng loáng, hỏi: "Xe sửa xong rồi sao?"

Tưởng Xuyên vặn chìa khóa thử khởi động xe, nhìn cô vào giây, "Lên xe đi, tôi sẽ không làm cô bị thương đâu."

Khóe môi Tưởng Xuyên giật giật: "Tốt nhất là nên như vậy."

Tưởng Xuyên nhìn cô cả nửa ngày, cuối cùng bật cười. Xe lăn bánh ra khỏi viện.

Lữ An và Tiểu Thành ngồi đằng sau an ủi vài câu. Lữ An nói: "Cô yên tâm, kỹ thuật lái xe của anh Tưởng rất tốt, mạng cứng, mấy năm trước đã từng rơi xuống vực mà không có chết đó."

Tiểu Thành cũng vuốt mông ngựa theo: "Cho nên chúng tôi đi theo anh Tưởng lâu, mạng cũng cứng không kém nhé."

Tưởng Xuyên nhỏ giọng mắng hai người: "Đừng nói linh tinh."

Tiểu Thành và Lữ An liền im lặng.

Tần Đường nghiêng đầu nhìn Tưởng Xuyên, nhìn từ bên sườn mặt vô cùng lạnh lùng, hầu kết lộ rõ, khóe môi hơi mím lại, có vẻ đang căng thắng.

Không ai nói chuyện nữa.

Cách Tần Đường mua đồ cùng những người phụ nữ vô cùng khác biệt, thậm chí còn nhanh gọn quyết đoán hơn nhiều người đàn ông bình thường. Nói số lượng, xem giá, đặt cọc, nói số tài khoản chuyển tiền, thời gian nhận hàng... tất cả chỉ trong chớp mắt.

Đến khi Tần Đường rút thẻ ra quẹt lần thứ ba, rốt cục bị Tưởng Xuyên ngăn lai.

Tần Đường nhíu mày khó hiểu: "Sao vậy?"

Tưởng Xuyên nhìn cô một cái, nói lại giá cả với ông chủ, tính toán lại một lần, phát hiện ra cô bị tính nhiều hơn một ít.

Cuối cùng mấy lần mua bán tiếp theo đều là Tưởng Xuyên tính tiền, Tần Đường chỉ cần quẹt thẻ.

Đi ra khỏi xưởng quần áo, Lữ An và Tiểu Thành đi đẳng sau nhỏ giọng nói chuyện.

Tiểu Thành nói thầm: "Hóa ra cô Tần chính là một bạch phú mỹ nha! Chúng ta đi theo sau cảm giác như đang được ăn cơm mềm* vậy…"

*ăn cơm mềm: ý chỉ được bao nuôi

Lữ An cười ra tiếng, Tưởng Xuyên nghe được liền quay đầu lại nhìn.

Tiếng cười lập tức im bặt.

Sắc trời tối dần, đi qua phố của dân tộc Hồi, Tưởng Xuyên để mọi người xuống xe còn mình thì đi tìm chỗ đỗ.

Lữ An hỏi Tần Đường: "Trước đây cô Tần từng tới Tây An rồi sao?"

Tần Đường nhìn về con phố náo nhiệt, chậm rãi lên tiếng: "Từng tới vài lần."

Lữ An gật đầu: "Bên trong có rất nhiều đồ ăn vặt của Tây An, mấy ngay nữa chắc không thể làm trọn đạo làm chủ của người chủ nhà rồi, cho nên tối nay chúng ta ăn tối ở đây nhé, thuận tiện dẫn cô đi dạo một vòng luôn."

Tần Đường không tỏ thái độ gì, nhìn về đẳng trước.

Đi một lúc, Lữ An quay đầu lại hỏi: "Cô có chọn được nhà hàng nào chưa, nếu chưa để tôi giới thiệu......"

Lữ An còn chưa kịp nói xong, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi.

Lúc Tưởng Xuyên nhập hội với bọn họ, Lữ An ở bên cạnh anh nhỏ giọng nói: "Lúc nãy em vừa nhìn thấy Triệu Kiến Hòa, không biết hắn ta ra tù từ bao giờ."

Lời tác giả: Câu chuyện này tôi vốn dĩ đã muốn viết từ lâu nhưng năng lực không đủ, cứ viết được một chút là lại bế tắc, tuy rằng bây giờ tình hình cũng không khá hơn là mấy nhưng tôi sẽ cố hắng hết sức. Câu chuyện này có ngọt ngào hay không ư? Tất nhiên là có rồi, nhưng chính là ngọt với một phong cách khác với bình thường. Người đàn ông như anh Tưởng đây, một khi sủng ai đó nhất định sẽ ngọt đến sâu răng))

Bối cảnh truyện chủ yếu là ở Thiểm Tây. Tôi vốn nghĩ viết ở Vân Nam vì tôi đã từng sống ở đây hai năm nên sẽ có hiểu biết nhiều hơn một chút, nhưng lúc tôi suy nghĩ bản thảo, đắn đo hồi lâu rồi mới quyết định lựa chọn Thiểm Tây. Tuy tôi không phải người Thiểm Tây nhưng tôi có một bạn học người Thiểm Tây, lúc cô ấy nói âm địa phương, tôi có thể nghe hiểu, cô ấy cũng mang tới cho tôi không ít đặc sản Thiểm Tây, có vấn đề thì tôi và cô ấy cùng thảo luận, hoặc là sớt Baidu nha)) Nên nếu có sai sót mong mọi người sửa giúp nhé~~~

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 4

Tưởng Xuyên nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Ở đâu?"

Lữ An đáp: "Lúc nãy tình cờ gặp trên đường. Bên cạnh hắn ta còn có một người phụ nữ nữa. Hắn ta cũng thấy chúng ta, nhưng không theo kịp. Em đoán có lẽ bây giờ hắn ta cũng đã thăm dò được chỗ chúng ta rồi."

Tần Đường đang đi đẳng trước bỗng nhiên dừng lại, chỉ vào một nhà hàng:

"Chúng ta ăn ở đây đi."

Là một quán thang bao*.

*thang bao: một loại bánh bao lớn, có súp bên trong nhân, khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.

Tưởng Xuyên dừng lại, nhìn cô: "Sáng nay đã ăn bánh bao rồi, cô chắc chắn lại muốn ăn bánh bao tiếp?"

Tần Đường nói: "Tôi thích ăn bánh bao."

Tưởng Xuyên không còn gì để nói, tay đút túi quần đi lên đẳng trước: "Được, vậy thì ăn bánh bao."

Vào trong tiệm, cô gọi một bát mì lạnh, một bát cháo bát bảo, nhưng lại không gọi bánh bao. Gọi xong liền đưa thực đơn cho Lữ An: "Hai người gọi đi."

Lúc nãy đứng ở bên ngoài nhìn người phục vụ bê những bát mì lạnh lên cho khách, cô liền muốn ăn thử mì lạnh Thiểm Tây.

Tưởng Xuyên nhìn cô, khóe miệng cong lên, nhưng không nói gì.

Sức ăn của mấy người đàn ông đều rất lớn, đặc biệt là Tưởng Xuyên. Đầy một bàn đồ ăn bị mấy người họ ăn hết vô cùng nhanh, thỉnh thoảng mới nói chuyện vài câu. Khẩu âm của Tiểu Thành tương đối nặng nên nhiều lúc toàn nói tiếng địa phương, nhưng tiếng phổ thông của Tưởng Xuyên và Lữ An lại khá tốt.

Nhưng dù sao thì tiếng Thiểm Tây nghe cũng không quá khó hiểu. Về cơ bản, tần Đường đều có thể nghe hiểu hết. Tiểu Thành nói: "Anh, buổi tối em có thể không về được không?"

Tưởng Xuyên hỏi: "Đi đâu?"

Tiểu Thành cười cười: "Em đi chơi thôi... Sáng mai sẽ về mà!"

Lữ An không lên tiếng, chỉ cười.

Tưởng Xuyên cũng không nói gì nữa, Tiểu Thành liền cho rằng anh đã đồng ý, vui vẻ cắm mặt xuống ăn.

Tưởng Xuyên ăn xong rất nhanh, sau đó gọi phục vụ đến thanh toán.

Lúc ra khỏi cửa hàng, Tiểu Thành vẫy vẫy tay định chào tạm biệt bọn họ liền bị Tưởng Xuyên xách cổ áo túm trở lại.

Tiểu Thành muốn phản kháng, nhưng vừa chạm tới ánh mắt lạnh lẽo của Tưởng Xuyên liền rũ xuống như cây cà héo.

Lữ An vỗ vai an ủi Tiểu Thanh, nhìn Tần Đường nói: "Cô Tần còn muốn mua thêm hay ăn thêm cái gì không? Vẫn còn sớm, chúng ta có thể đi dạo thêm một lát."

Tần Đường nhìn ngó quán xá xung quanh, nói: "Các anh ở đây chờ tôi một chút, tôi đi mua ít đồ ăn vặt."

Cô đi vào một cửa hàng nhỏ, mua một ít hoa quả khô và mứt.

Cô mua đồ rất nhanh, lúc bước ra khỏi cửa hàng không để ý liền đụng vào một người đàn ông, ngực bị máy ảnh treo trước ngực đè vào, đau nhói. Tần Đường nhíu mày, cúi đầu kiểm tra máy ảnh, đồng thời người đàn ông kia cũng lên tiếng: "Xin lỗi, chẳng may đụng vào cô."

Giọng nói người đàn ông tản mạn, thậm chí mang ý đùa cợt, không có chút nào chân thành.

Tần Đường ngắng đầu lên nhìn, người đàn ông kia có một vết sẹo ngay mi tâm, tướng mạo hung dữ, bên cạnh còn có một người phụ nữ xịt nước hoa nồng nặc.

Tần Đường lạnh lùng nhìn hắn ta vài giây, nghiêng người rời đi.

Bỗng nhiên Tưởng Xuyên không biết từ đâu xông tới, túm lấy tay cô kéo ra đằng sau lưng, dùng thân hình to lớn che chắn phía trước.

Tần Đường sửng sốt, muốn giãy ra: "Này, anh làm cái gì thế?!"

Anh không nhìn cô, chỉ nhìn chằm chằm vào bên trong cửa hàng: "Được rồi, đừng đi lung tung nữa."

Sau đó vài giây thì buông lỏng tay.

Anh nói: "Nếu cô còn muốn đi dạo thì để hôm khác tôi sẽ dẫn cô đi, hôm nay chúng ta về trước."

Tần Đường cúi đầu nhìn cổ tay bị nắm chặt đến đỏ ửng, lạnh mặt lườm Tần Xuyên, sau đó bước nhanh lên phía trước.

Lữ An cũng nhìn vào bên trong tiệm, Tưởng Xuyên không để ý nữa, cũng đi về phía trước.

Lữ An đuổi theo đẳng sau, thấp giọng nói: "Anh cũng quá thô bạo rồi, đối với phụ nữ là chỉ được dùng hai phần sức mạnh thôi."

Tưởng Xuyên cũng không vui nói: "Tôi cũng chỉ dùng có hai phần sức lực thôi mà."

Ai biết cô ấy lại yếu ớt như vậy chứ.

Xe dừng lại trong viện, Tần Đường mở cửa bước xuống, A Khởi vừa nghe tiếng xe liền vui mừng chạy ra: "Anh Tưởng, các anh về rồi! Các anh đã ăn cơm chưa ạ?"

Lữ An đáp: "Bọn anh ăn hết rồi."

A Khởi vẻ mặt có chút hụt hẫng, nhưng ngay lập tức lấy lại nụ cười.

Tần Đường thấy dì Quế đang ở phòng khách xem ti vi liền đi vào, đưa mứt quả và hoa quả khô cho bà ấy: "Dì Quế, cái này cho dì. Dì uống thuốc xong có thể ăn một chút cho đỡ đắng."

Dì Quế sửng sốt, đại khái là do không ngờ được, lời cảm ơn nói ra cũng lắp bắp: "Cảm... cảm ơn cô....."

Tần Đường nhoẻn miệng cười: "Không có gì ạ. Đồ ăn và bánh bao dì làm rất ngon, con rất thích."

Một đám người đứng ở bên ngoài, trừ Tưởng Xuyên, tất cả đều không hẹn mà nhìn nhau: "......"

Là do ai cũng không ngờ Tần Đường lại chu đáo đến thế.

Lữ An và Tiểu Thành lại càng không ngờ mứt quả kia là mua cho dì Quế.

Tưởng Xuyên nhìn chẳm chẳm vào bóng dáng mảnh khảnh, xoay người đi lên tầng 2.

Tần Đường ở dưới nhà một lát rồi mới đi lên.

Lúc lên đến nơi, thấy Tần Xuyên đang đứng dựa vào hành lang, tay cầm điếu thuốc lá. Anh hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen như mực trầm tĩnh nhìn về phía cô.

Tần Đường cũng nhìn thắng lại, sau đó nghiêng người mở cửa về phòng.

"Làm cô bị thương rồi?"

" "

Mày kiếm của Tưởng Xuyên nhướng lên, xoay người lại đứng dựa lưng vào lan can, nói: "Cũng thù dai nhỉ?"

Tần Đường không hề cảm thấy mình là người thù dai, chỉ là bỗng nhiên bị anh ta tóm lấy, cảm thấy rất khó hiểu.

Cô cũng không hề thấy Tưởng Xuyên là con người dễ sống chung.

Ở đây là vùng ngoài thành, kiến trúc cao tầng không nhiều, ánh trăng trên cao không hề bị cái gì che khuất, tỏa ra một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bầu không khí vô cùng yên bình.

Từ dưới nhà vọng lên âm thanh tranh cãi của Tiểu Thành và A Khởi.

Tần Đường quay lại nhìn Tưởng Xuyên, trực tiếp hỏi: "Mấy anh định khi nào sẽ chuyển đồ đi?"

Tưởng Xuyên bỏ điếu thuốc đang ngậm trong miệng xuống, nói: "Phải đợi hai ngày nữa."

Tần Đường nói: "Tốt, vậy chúng ta cùng đi."

Tưởng Xuyên nhìn cô: "Tùy cô."

Cô đang định đi vào lại nghe anh ta nói tiếp: "Hai hôm tới đừng đi lung tung."

• • • • • • •

Sáng hôm sau, lúc Tần Đường xuống nhà chỉ thấy mỗi mình A Khởi liền hỏi: "Có mỗi một mình cô thôi sao?"

A Khởi cười đáp: "Vâng, mấy người anh Tưởng đi làm việc rồi, tầm giữa trưa sẽ về."

Tần Đường đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại hỏi: "Bình thường bọn họ không làm việc sao?"

A Khởi trợn tròn mắt, lắc đầu nhanh chóng, vội vàng giải thích: "Sao lại không làm việc chứ? Bọn em rất thiếu tiền nha. Anh Tưởng và anh Lữ có một công ty vận tải, chẳng qua mấy hôm nay có việc nên bọn họ mới không đi làm, nhưng bên kia cũng có người túc trực nên công ty cũng không có vấn đề gì."

Tần Đường nghĩ một lát, nhận ra chính mình là nguyên nhân khiến họ bị trễ nải.

A Khởi lại nói: "Bọn em cũng có công việc riêng của mình, dì Quế đi bán bữa sáng, em thì quản lý trạm nghỉ chân này, cũng phụ trách ghi sổ nữa."

Bởi tối hôm qua Tần Đường mua cho dì Quế mứt quả nên hảo cảm của A Khởi đối với cô tăng lên rất nhiều.

Tần Đường nhìn cô, khóe miệng cong lên: "Ù, cô rất có năng lực đấy."

A Khởi cúi đầu: "Nhưng em còn chưa học đại học. Nếu học xong đại học rồi, năng lực của em chắc chắn sẽ còn tốt hơn bây giờ."

Tần Đường hỏi: "Vậy vì sao không đi học?"

A Khởi càng cúi đầu thấp hơn, giọng nói có chút khổ sở: "Bởi trong nhà không có nhiều tiền như vậy. Mẹ em nói, là con gái thì không cần học nhiều làm gì nên toàn bộ tiền đều dồn hết cho hai em trai em ăn học rồi."

Tần Đường hơi mím môi, hỏi: "Năm nay cô bao nhiều tuổi rồi?"

A Khởi: "22 ạ."

Tần Đường lại hỏi: "Vậy có còn muốn đi học đại học nữa không?"

A Khởi đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì chậm rãi lắc đầu: "Hai năm trước còn nghĩ đến chuyện đó, nhưng giờ thì không còn nghĩ đến nó nữa. Chỉ là bình thường khi thấy mấy sinh viên lên đây làm tình nguyện thì có chút ngưỡng mộ họ thôi."

Tần Đường hỏi tiếp: "Vậy cô ở đây có được phát tiền lương không?"

Vẻ mặt A Khởi liền trở nên xán lạn: "Có ạ, mỗi tháng anh Tưởng đều phát tiền cho em."

Tần Đường cười cười.

Một lát sau, cô nhìn thoáng qua chùm chìa khóa để trên bàn, lại nhìn về phía cái xe Jeep đỏ đang đỗ dưới gốc cây đại thụ, hỏi: "Tôi có thể mượn cái xe này một lúc không? Tôi muốn đi ra đây một chút."

A Khởi nghĩ một lát rồi đáp: "Được, chị cứ lấy đi đi. Khi nào anh Tưởng về em sẽ nói lại với anh ấy sau."

• • • • • • • • •

Chạng vạng, Tưởng Xuyên và Lữ An trở về, ở dưới nhà không thấy Tần Đường, lên trên gác thì cửa phòng vẫn đóng chặt.

Mà cái xe Jeep đỏ ngoài sân cũng không thấy đâu..

Tưởng Xuyên hỏi: "Cô ấy đi đâu rồi?"

A Khởi nói: "Chị Tần Đường nói muốn lái xe ra ngoài đi dạo một lát, buổi chiều sẽ trở về ăn cơm."

Tưởng Xuyên nhìn đồng hồ trên tay, đã 7h.

Lữ An thấy tình huống có vẻ không ổn, vội rút điện thoại ra nói: "Để tôi gọi điện cho cô ấy."

Cầm điện thoại một lúc, sắc mặt anh ta khẽ biến: "Tắt máy rồi."

Tưởng Xuyên nhíu mày, ngồi vào trong ghế lái: "Để tôi đi tìm."

Nói xong xe cũng khởi động xong, đạp chân ga một cái, phóng vụt ra khỏi viện.

A Khởi đuổi theo phía sau: "Này, nhưng sắp đến giờ ăn cơm rồi mà."

Lữ An đá thẳng một cước lên gốc cây cổ thụ: "CMN, cơm nước gì giờ này nữa! Nếu cô ấy bị làm sao, chúng ta chắc chắn cũng đi tong luôn đấy."

A Khởi cũng có chút luống cuống: "Vì sao?"

Tiểu Thành nói: "Cô ấy là thiên kim đại tiểu thư nhà giàu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện, người nhà cô ấy còn không phải sẽ tìm chúng ta mà tính số sao?"

A Khởi nghe xong vô cùng ảo não: "Biết thế em đã không đưa chìa khóa xe cho chị ấy..."

Trên đường đi, Tưởng Xuyên nhiều lần thử gọi cho Tần Đường nhưng đều là tắt máy. Anh đấm mạnh lên vô lăng, sắc mặt âm trầm.

Triệu Kiến Hòa mới ra tù, nhất định sẽ tìm anh để gây phiền phức. Nhưng nếu hắn ta tìm Tần Đường......

Đang tập trung nhìn thẳng về phía trước bỗng dư quang thấy một cái xe Jeep đỏ đang đỗ lại ven đường, mà người phụ nữ kia đang đứng ở trước đầu xe cúi đầu nhìn cái gì đó.

Tưởng Xuyên nhanh chóng bẻ ngoặt tay lái, đỗ xe ngay đằng sau xe Jeep đỏ. Sau đó xuống xe, đóng cửa xe "Rầm" một tiếng.

Sắc trời tối dần, bóng dáng người đàn ông cao lớn đi nhanh về phía cô.

Tần Đường cũng nhìn chẳm chẳm anh ta, khi Tưởng Xuyên đi tới nơi, cô lên tiếng trước, giọng nói mang theo vài phần oán trách: "Xe của anh lại chết máy rồi."

Cái xe này hôm nay đi trên đường đã chết máy vài lần, đến lần này thì cô làm cách nào cũng không khởi động lại được."

Tưởng Xuyên tức giận cười: "Không ngờ đến xe của tôi cũng bắt nạt cô à?"

Tần Đường: "...."

Tưởng Xuyên mở cửa xe ngồi vào, thấy chìa khóa còn chưa rút, liền thử khởi động, quả thực là không được, liền đi xuống, vòng ra phía trước xe, mở nắp capo lên, dùng đèn pin soi vào bên trong rồi làm cái gì đó, sau đó quay trở lại thử khởi động một lần nữa. Lần này xe đã khởi động được.

Tần Đường: "....."

Tưởng Xuyên nhìn cô, khóc miệng chậm rãi cong lên, trong bóng tối lộ ra vài phần tà khí: "Được rồi, chuyện nhỏ như quả rắm thôi."

Tần Đường nhìn anh ta lên xe, nhỏ giọng nói: "Biết sửa xe thì có gì ghê gớm chứ....."

Lời tác giả:

Anh Tưởng: Sao tôi biết được cô ấy lại mềm yếu như thế chứ!"

Tần Đường: Hahaha

Đại Xuyên: Anh không ngờ đúng không))

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 5

Trong viện vô cùng im lặng, gió nhẹ khẽ thổi, có vài người đang đứng chờ bên trong.

Hai chiếc xe Jeep một đen một đỏ đi vào, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Lữ An đi tới cười nói: "Cuối cùng cũng về rồi, mau đi ăn cơm thôi."

Tần Đường nhìn dáng vẻ bọn họ dường như đang đợi mình, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, tôi về muộn."

Tần Xuyên đóng mạnh cửa xe, nói: "Ngày mai Tiểu Thành ở lại lái xe cho cô ấy."

Tần Đường nhíu mày: "Tôi không cần lái xe."

Tưởng Xuyên hất cằm chỉ về cái xe Jeep đỏ, cười: "Cô lái không quen nó đâu, để Tiểu Thành lái đi."

Xe này tuy anh đã từng cải tạo qua, nhưng ba tháng trước đi đường núi trở về nó liền có dấu hiệu hư hỏng, càng ngày càng khó khởi động.

Tiểu Thành hiểu ý cũng vội nói: "Đúng vậy, chiếc xe này khởi động khó, lại hay chết máy, cô cứ để tôi lái. Cô muốn đi đâu chỉ cần nói với tôi một tiếng, Tây An và vùng phụ cận tôi đều rất quen thuộc."

Tần Đường lắng lặng liếc nhìn Tần Xuyên một cái, không nói gì nữa.

Đúng lúc này nghe tiếng A Khởi gọi mọi người vào ăn cơm, tất cả đều lần lượt nối đuôi nhau đi vào.

Hai ngày tiếp theo, Tưởng Xuyên và Tần An luôn đi sớm về muộn, chỉ có lúc ăn cơm Tần Đường mới có thể gặp bọn họ.

Đến ngày thứ ba, bọn họ vẫn không hề có ý định xuất phát. Tần Đường mặc một cái váy đỏ rực như lửa, đứng dưới gốc cây đại thụ trong sân, ngón tay kẹp điếu thuốc. 19 tuổi, lần đầu tiên cô chạm vào khói thuốc. Thứ này quả vô cùng dễ gây nghiện, cũng có thể khiến con người ta được thả lỏng, được cảm thấy giải thoát. Mấy năm nay cô nghiện thuốc là không nặng, thỉnh thoảng mới hít vài hơi, nhìn làn khói chậm rãi tản ra lại dụi tắt.

A Khởi đứng ở cửa nhìn Tần Đường không chớp mắt. Bình thường cô cũng thấy phụ nữ hút thuốc, nhưng hút thuốc mà có khí chất được như vậy, thì chỉ có Tần Đường.

Cô nghĩ, có lẽ người làm nghệ thuật đều như vậy.

Thuốc cháy được một nửa, xe Jeep đen của Tưởng Xuyên liền "Xịch" một tiếng đỗ ngay bên cạnh cô, cuốn theo một đợt bụi đất.

Tần Đường đi tới trước mặt bọn họ, nhìn Tưởng Xuyên: "Anh nói hai ngày sau sẽ xuất phát, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi."

Tần Xuyên cúi đầu nhìn cô: "Bên kia mấy hôm nay đang mưa to, đường xá không dễ đi. Chờ trời tạnh thì tính tiếp."

Lữ An cũng bổ sung: "Đúng đúng, trời mưa mà đi đường đất thì cô cũng biết rồi đó, rất dễ bị lún xuống bùn làm xe bị lật."

Giải thích này rất hợp tình hợp lý, Tần Đường không còn cách nào khác: "Vậy thì chờ thêm mấy hôm nữa vậy."

Chẳng qua cô tới đây cũng sắp được một tuần rồi, cứ kéo dài như vậy thì khả năng cuối tháng năm có thể trở về là rất nhỏ.

Lại đợi thêm hai ngày, trong trạm có thêm bốn sinh viên đến, ba nữ một nam.

Là khách ba lô, lúc đi khảo sát xong thì tới đây, nói là muốn thuận tiện theo chân họ vào trong núi để giúp đỡ.

Thực chất là muốn đi nhờ xe đi.

A Khởi lưỡng lự, nói là phải đợi anh Tưởng về hỏi ý kiến mới được, nên bốn người họ liền ngồi đợi ở đây.

7h tối, Tưởng Xuyên và Lữ An trở về. Mặt mũi Lữ An lem luốc, khóc mắt khóc miệng đều bầm tím. A Khởi vô cùng lo lắng: "Anh Lữ, mặt anh làm sao vậy?"

Lữ An đen mặt nói: "Bị ngã."

Dì Quế vội vàng nói: "Để dì đi lấy thuốc cho cháu."

Bốn sinh viên đồng loạt nhìn về phía hai người đàn ông to cao kia, đặc biệt là người đàn ông cao hơn. Người nọ trời sinh một loại cảm giác bức bách.

A Khởi vội giải thích: "Bọn họ nói muốn cùng các anh vào núi hỗ trợ".

Tưởng Xuyên nhìn bọn họ vài giây, người nam sinh nói: "Chúng tôi là thật lòng muốn đi làm tình nguyện, tiện thể muốn xem trẻ con trong núi một chút, cũng ngắm luôn phong cảnh ven đường. Các anh cho chúng tôi đi nhờ, sai chúng tôi làm gì cũng được, coi như là tiền xe."

Tưởng Xuyên hỏi: "Làm cái gì cũng được?"

Mấy cô gái liếc nhìn nhau, đỏ mặt nói: "Đúng vậy."

Tưởng Xuyên nói: "Vậy được, mấy người có thể ở lại đây. Nhưng nếu muốn làm việc thì mọi việc đều phải nghe theo...."

Anh nhìn một vòng, ngón tay chỉ về phía Tần Đường một thân váy đỏ rực rỡ đang đứng ở góc phòng: "Nghe cô ấy sắp xếp."

Tần Đường vội vàng quay đầu lại nhìn: "Vì sao chứ?"

Tần Xuyên giải thích vô cùng hợp tình hợp lý: "Đến lúc đó một mình cô làm hết việc được không? Được rồi, cứ như vậy đi. Tối mai chúng ta xuất phát."

Tần Đường nhìn anh nói: "Tôi tưởng tôi bỏ tiền, các anh bỏ sức chứ."

Như vậy rất công bằng.

Cô không thích làm công việc chỉ huy, nếu không phải đây là Thiểm Tây, cô đã sớm độc lai độc vãng, không cần phải nghe theo bất cứ ai cả.

Tiểu Thành từ bên ngoài chạy vào, nói nhỏ bên tai Tưởng Xuyên một câu. Tưởng Xuyên nhìn cô, "Được rồi, nghỉ ngơi đi, chạng vạng ngày mai xuất phát."

Lúc đi tới cửa lại quay đầu lại nhìn cô: "Còn nữa, ngày mai đừng mặc váy, ban đêm trời khá lạnh."

Sau đó bóng dáng cao lớn liền khuất sau cánh cửa.

Tần Đường vô cùng buồn bực.

Lữ An bôi thuốc xong liền trở lại, lớn tiếng nói: "Được rồi, chúng ta ăn cơm trước thôi, không phải đợi anh Tưởng đâu."

A Khởi sắp xếp chỗ ở cho bốn sinh viên kia, ba nữ ở một phòng, trong phòng là hai cái giường tầng, có thể ở bốn người.

Vị nam sinh thì ở tại một phòng khác.

Ba cô gái rửa mặt xong, ngồi ở trên giường tán gẫu, trong đó một cô gái có gương mặt trắng nhất nói: "Tớ cảm thấy hơi sợ sợ. Có chắc bọn họ là người tốt không? Hay là chúng ta quay về đi?"

"Trở về sớm làm gì chứ? Kì nghỉ hè dài như vậy. Tớ thấy ở đây cũng khá tốt, cậu đừng sợ. Chị họ tớ đã tới chỗ này một lần rồi, tớ nghe chị ấy giới thiệu nên mới dẫn các cậu tới đây đấy. Ở đây làm tình nguyện vừa bao ăn bao ở lại còn có thể ra ngoài thăm thú thêm, tuy hơi vất vả một chút nhưng cũng khá vui.... Nhưng, điều khiến tớ vui nhất chính là... cái người gọi là anh Tưởng kia, thật là men, dáng người thật là đẹp."

"Tớ chưa từng thấy ai nam tính như anh ta cả, vì anh ấy, tớ nhất định không đi."

"Tiểu Bạch, cậu thì sao?"

"Tớ..... Với lại, các cậu đừng gọi tớ là Tiểu Bạch nữa. Cô gái hồi tối so với tớ còn trắng hơn nhiều, lại còn rất xinh nữa. Tớ nghe nói cô ấy là nhiệp ảnh gia đấy."

Sáng sớm hôm sau, cô gái tối hôm qua nói sẽ ở lại vì Tưởng Xuyên cũng rời đi.

Tần Đường hỏi: "Vì sao vậy?"

Tiểu Bạch nói: "Nhà cậu ấy có việc gấp nên phải về trước ạ."

Ngoài Tiểu Bạch thì còn lại một nam một nữ nữa, nam sinh tên là Từ Bằng, nữ sinh còn lại là A Tây, là người Hồi.

5h chiều, Tưởng Xuyên trở về cùng với hai người tài xế xe tải nữa, đẳng sau họ là hai chiếc xe tải lớn. Mấy người ăn cơm xong chuẩn bị xuất phát. Thấy Tần Đường mang theo cả một vali to, Từ Xuyên nhíu mày: "Cần mang nhiều đồ đến vậy sao?"

Tần Đường nhìn Tần Xuyên: "Tôi cần dùng."

Xong lại hỏi lại: "Chẳng lẽ không thể mang sao?"

Mắt Tần Đường vừa to lại vừa sáng, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Tưởng Xuyên đã có cảm giác dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó, nhưng ý nghĩ này rất nhanh bị vùi dập, bởi trí nhớ của anh rất tốt, nếu gặp qua cô gái xinh đẹp như thế này thì nhất định sẽ nhớ mãi không quên.

Anh không nói gì nữa, đỡ lấy va li trong tay cô đi trước, nhét vào ghế sau.

Tần Đường đi theo nhịn không được nói: "Anh cần thận một chút!"

Bên trong có máy ảnh và các lens kính của cô, bị anh ta nhồi nhét như vậy, nhỡ may hỏng mất thì sao.

Tưởng Xuyên cất hành lí xong xuôi, đảm bảo dù đường có xóc nảy cũng sẽ không vấn đề gì, quay lại nhìn cô, lau mồ hôi tay, cong khóe miệng: "Được rồi, sẽ không làm hỏng đồ của cô đâu mà."

Sau đó quay lại nhìn mấy người đẳng sau: "Được rồi, lên xe đi."

Tần Đường ngồi ghế phó lái đằng trước, hai cô gái ngồi ở giữa, Tiểu Thành và Từ Bằng ngồi sau cùng, Lữ An thì ở lại trạm.

Lần này chỉ tới Du Lâm trong hai ngày, tối nay đi, tối ngày kia là về.

Lúc tới Du Lâm đã là chuyện của ba tiếng sau, còn chưa tới 10h, ở thành phố lúc này vẫn còn rất náo nhiệt. Sau khi tìm chỗ đỗ xe, Tiểu Bạch nói: "Mọi người có muốn đi ăn khuya một chút không?"

Tần Đường nói: "Tôi không đói, mọi người cứ đi đi."

A Tây nhìn về phía Tưởng Xuyên, dịu dàng nói: "Anh Tưởng, chúng ta cùng đi nhé."

Tưởng Xuyên nhìn về phía người đang gần khách sạn chếch đối diện, sau đó quay đầu lại: "Để Tiểu Thành dẫn các cô đi."

Với loại chuyện được chơi bời như thế này, Tiểu Thành luôn luôn vui vẻ mà đáp ứng: "Được, vậy để tôi dẫn mọi người đi."

Hai cô gái không nhịn được cảm thấy có chút mất mát, thu xếp mọi thứ xong xuôi liền đi theo Từ Bằng và Tiểu Thành ra ngoài.

Nơi bọn họ ở chỉ là một khách sạn bình dân, phòng đôi ở qua đêm chỉ mất 128 tệ, phòng đơn thì chỉ 108. Tần Đường và Tưởng Xuyên mỗi người một phòng đơn, cũng gần nhau, đều ở tầng 5.

Tưởng Xuyên về phòng, đứng dựa vào cửa sổ châm một điếu thuốc, gọi điện cho Lữ An: "Không phải đã cho người đánh lừa hắn đi chỗ khác rồi sao, sao vẫn thấy hắn ta bám theo vậy?"

Lữ An kinh ngạc: "Cái gì? Triệu Kiến Hòa đi theo rồi?"

Tưởng Xuyên hít một hơi thuốc: "Đến rồi."

Đột nhiên Lữ An nhớ ra cái gì đó, không nhịn được văng tục: "CMN, lại dám chơi ông!!"

Tưởng Xuyên kéo rèm cửa ra, tùy ý liếc nhìn xuống dưới, một bóng hình quen thuộc rơi vào đáy mắt: nửa gương mặt nhìn từ góc độ bên này trắng nõn, máy ảnh đeo trước ngực... sau đó nhanh chóng biến mất.

Tưởng Xuyên vội đi ra khỏi phòng, mắng: "Cậu thật cmn vô dụng quá!!"

Dập máy xong liền gọi cho Tần Đường.

Không nghe máy.

Anh không kiên nhẫn đợi thang máy, vội vàng chạy cầu thang bộ xuống.

Chạy xuống đến nơi, đảo mắt nhìn xung quanh, người đàn ông đứng đối diện lúc nãy đã không còn thấy nữa.

Tần Đường chưa từng tới Du Lâm, sáng mai lại phải lập tức đi tới Hoành Sơn, hoàn toàn không có thời gian dừng chân nên chỉ ở trong phòng được vài phút, cô liền quyết định ra bên ngoài đi dạo một lát.

Cô đi lang thang không có mục tiêu một lát, đợi đến khi di động reo lần thứ bao mwois để ý, ánh mắt vẫn đang nhìn lung tung, "Alo...."

Còn chưa kịp nói xong đã bị giọng nói trầm thấp của Tưởng Xuyên cắt ngang: "Cô đang ở đâu?"

Tần Đường không trả lời câu hỏi của Tưởng Xuyên mà hỏi ngược lại: "Có chuyện gì sao?"

"Không phải tôi đã dặn cô không được đi lung tung rồi sao!"

Lúc nãy ở trên phòng Tưởng Xuyên nhìn thấy cô ở làn đường bên phải, đoán chắc cô cũng chưa đi được xa lắm, anh liền nhanh chóng đi tìm.

Tần Đường cảm thấy buồn cười: "Tôi không phải trẻ con."

Tưởng Xuyên trầm giọng: "Cô đứng yên tại chỗ cho tôi, tôi lập tức đến chỗ cô."

Tần Đường nhìn điện thoại bị ngắt trầm mặc vài giây, nhét trở lại vào túi. Nhưng mới đi được vài bước liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Cái cảm giác này lúc nãy khi cô đi trên đường cái đã có, nhưng không để ý. Dùng đuôi mắt liếc nhìn về phía sau, nhưng không thấy ai khả nghi cả.

Đằng trước có một cửa hàng tiện lợi 24h, Tần Đường muốn mua một ít đồ linh tinh nên định đi tới, nhưng vừa đi được vài bước vai liền bị một bàn tay lớn giữ lại.

Cô chỉ kịp cảm nhận một hơi thở nguy hiểm, sau đó, nháy mắt, miệng liền bị người ta bịt lại, eo bị người ta túm lấy áp sát vào người bên cạnh. Cô mở lớn mắt, liền nghe được một giọng nói đàn ông cùng hơi thở thô bạo bên tai: "Bảo bối, sao em lại bỏ đi trước một mình thế này? Vẫn còn giận anh sao?"

Có mấy người đi ngang qua nhìn thấy, người đàn ông liền kéo cô sát hơn vào lòng hắn, khiến mọi người tưởng hai người là vợ chồng.

Trái tim Tần Đường nhảy vọt lên tận cổ họng, bình thường dù là ở thành phố hay lên mấy vùng núi cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này. Dù bình thường có bình tĩnh thế nào đi chăng nữa nhưng lúc này vẫn không tránh khỏi luống cuống, ra sức giãy giụa. Nhưng sức lực của người đàn ông vô cùng lớn, tay giữ chặt lấy tay cô, kéo cô đi vào con ngõ nhỏ bên cạnh.

Xung quanh hoàn toàn tối đen như mực, Tần Đường càng sợ hãi, bộ ngực phập phồng lên xuống, chân không ngừng cố gắng giẫm đá lên người đàn ông phía sau. Người nọ cười lạnh, dễ dàng né tránh toàn bộ.

Cả người Tần Đường lạnh toát, đầu óc trống rỗng mất vài giây. Trong nháy mắt, bàn tay vốn đang tóm bên hông đột nhiên buông lỏng, trong lòng cô căng như dây đàn, nhanh chóng xoay người lại đá mạnh về phía bụng của người đàn ông.

Cùng lúc đó, trước mắt chợt nhoáng lên, người đàn ông kia đột nhiên loạng choạng lùi về bên phải mấy bước.

Cô không thấy rõ mọi chuyện, chỉ thấy có cơ hội nên lập tức cất bước chạy trốn.

Giây tiếp theo, tay lại bị tóm lại, cả người bị kéo lại va vào một vòm ngực rắn chắc, trước mắt hoa lên, theo bản năng khuỷu tay thúc mạnh vào người nọ.

"Cô hoảng cái gì? Là tôi."

Giọng nói khàn khàn, ẩn nhẫn, tràn ngập từ tính.

"Lúc trước đã dặn cô đừng có đi lung tung rồi, ai bảo cô không nghe cơ."

Thân thể cứng ngắc của Tần Đường giãn ra.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn Tần Đường, trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh.

Lồng ngực người đàn ông rắn chắc như một bức tường kiên cố, khiến Tần Đường bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Đàn ông Tây Bắc là được Tần* Lĩnh nuôi lớn, cao lớn tựa núi, rắn chắc tựa đất đỏ bazan.

*Tần: tên gọi khác của tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc.

Triệu Kiến Hòa lau khóe miệng, nhìn về phía Tưởng Xuyên, cười ra tiếng: "Tưởng Xuyên, đây là người phụ nữ của mày sao?"

Lời tác giả:

Tưởng Xuyên: 520*? Nói xong có thể kéo Đường Đường lên giường không?

Đường Đường: Biến! Tôi muốn đổi nam chính là tổng giám đốc.

Đại Xuyên: Cô xác định mình có thể bỏ được "một đống lớn"** đó sao? Tin tôi đi, chắc chắn cô sẽ thích nó mà [cười đen tối]))

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 6

"Tôi không có quan hệ gì với anh ta hết."

Tần Đường nhìn chăm chú vào vết sẹo chỗ mi tâm của người đàn ông. Người này, cô đã từng gặp rồi, ở khu phố của người Hồi.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn cô, việc phủi sạch quan hệ vội vàng như vậy tuy hơi bất lịch sự nhưng trong trường hợp này đây là cách làm đúng đắn nhất.

Triệu Kiến Hòa hiển nhiên là không tin, đôi mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của Tần Đường, tà tà cười: "Tao phải ăn cơm tù đến mấy năm, còn mày lại ở ngoài này tự do tự tại đến như vậy, bên cạnh có người đẹp, lại có cả một đám người đi theo. Tao đây thì cái gì cũng không có."

Khuôn mặt Tưởng Xuyên không có biểu cảm gì, duy chỉ có đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy là xoáy chặt vào người đàn ông trước mặt, lạnh giọng hỏi: "Mày muốn gì?"

Triệu Kiến Hòa lạnh mặt: "Tưởng Xuyên, mọi việc sẽ không đơn giản mà qua như vậy đâu. Mày cứ chờ đấy."

Hắn ta đi rất nhanh, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Lúc này Tần Đường mới nhận ra tay Tưởng Xuyên vẫn đang ở trên eo mình, thân thể vặn vẹo đẩy anh ta ra, lùi lại một bước, sau lại nhớ đến trải

nghiệm kinh hoàng lúc nãy, ngửa đầu nhìn anh: "Vốn cho rằng anh là một người làm công ích tốt bụng, không ngờ còn đi gây thù với người ta."

Tưởng Xuyên nhìn cô: "Tôi cũng chưa từng nói mình là người tốt."

Tần Đường nghẹn lời, xoay người rời đi.

Lần này lão Viên điều tra có sai sót nên trong lòng cô âm thầm quyết định hai ngày nữa sẽ quay lại Bắc Kinh, sau đó sẽ tìm một trạm cứu tế khác đáng tin hơn.

Tưởng Xuyên đi đằng sau cô, thân hình cao lớn, giống như một vị vệ sĩ vậy.

Ở cửa khách sạn hai người bắt gặp mấy người kia đ ăn khuya về, A Tây nhìn bọn họ, chép miệng hỏi: "Chị Tần Đường, không phải chị nói không muốn đi ăn khuya sao? Sao lại ra ngoài với anh Tưởng thế này?"

Tần Đường không giải thích nhiều: "Vô tình gặp trên đường thôi."

Tiểu Bạch kéo kéo tay áo A Tây, khuôn mặt tươi cười nói: "Bọn em có mua cả đồ ăn khuya mang về, mọi người cùng về phòng ăn đi!"

Tiểu Thành nghe vậy phối hợp giơ hai cái túi trong tay lên, là mấy xiên thịt dê nướng, một bát đao khẩu*, và mấy món mì lạnh linh tinh, "Đúng đấy ạ, bữa tối ăn sớm quá, mọi người nhất định đã đói rồi."

*đây là tên món ăn, nguyên văn là 刀刀碗饦 tớ cũng không biết dịch thế nào. Món này được làm từ bột kiều mạch, và thay vì bột được cắt ra thành sợi như mỳ bình thường thì nó được để nguyên cả khối vào bát, sau đó được rưới sốt lên. Khi ăn thì không dùng đũa mà người bán sẽ dùng dao cắt trực tiếp mì từ trong bát thành những miếng nhỏ hoặc chúng ta sẽ được cho kèm một con dao để chúng ta tự cắt và ăn. Đại khái nó là như thế. Bạn nào biết rõ hơn thì đóng góp giúp mình nhé))

Tần Đường nhìn bát mì lạnh, nói: "Được."

Mọi người tụ tập ở phòng Tưởng Xuyên ăn khuya, Tần Đường một tay cầm xâu thịt dê nướng, một tay bưng bát mì lạnh, ăn đến là vui vẻ.

Tiểu Thành thấy vậy liền cười: "Chị Tần Đường, em biết chị thích ăn mì lạnh mà."

Tần Đường nói: "Cảm ơn nhé."

Tưởng Xuyên ngồi ở mép giường, đôi chân dài mở rộng hình chữ V, cúi người ăn, không nói chuyện.

Sau khi ăn uống xong xuôi mới nói: "Mọi người về nghỉ sớm một chút. 6r sáng mai chúng ta xuất phát."

Tiểu Thành hai tay xách hai túi rác đi đằng trước, khi mở cửa thì rơi xuống hai tấm card nhỏ, cậu ta liền vui vẻ nhặt lên, quay đầu lại nhìn Tưởng Xuyên nhướng mày: "Anh Tưởng, anh làm rơi đồ này!"

Tần Đường liếc nhìn tấm card, bên trên mấy cô gái mặc đồ nội y tình thú, mặt không chút biểu cảm rời đi.

Tưởng Xuyên: "Cút!"

Tiểu Thành lập tức đóng cửa lại, nhún vai: "Là cậu gọi sao?"

Phía sau Từ Bằng còn có hai bạn học nữ nên lập tức đỏ mặt, lắc đầu nguầy nguậy: "Không phải tôi! Mấy người đó không chắc sạch sẽ, sẽ lây bệnh mất."

Tiểu Bạch và A Tây đẳng sau cũng đỏ mặt, Tiểu Bạch không nhịn được lườm Từ Bằng: "Đàn ông mấy cậu đúng là trong đầu toàn là rác mà!"

Từ Bằng thấy Tiểu Bạch tức giận kéo tay A Tây, mặt mũi mờ mịt: "Tôi nói sai cái gì sao?"

Tiểu Thành cười đến xoắn ruột: "Cậu đúng là đồ ngốc mà!"

Sáng sớm hôm sau, mấy người tài xế mặt chau mày ủ đứng cạnh xe tải.

Tưởng Xuyên đi qua, đang định hỏi thăm thì phát hiện thân xe có chút không bình thường, hơi nghiêng về phía bên phải. Đi vòng qua mới thấy, toàn bộ bánh xe bên phải đều bị người ta chọc thủng, xẹp lép.

Khuôn mặt anh trầm xuống, đá mạnh vào thân xe "Rầm" một tiếng lớn.

"Chết tiệt!"

Tiểu Thành cũng chạy vòng qua xem, mắt trợn lên: "CMN, là tên mất dạy nào làm vậy?!"

Tần Đường đứng cách vài mét, lạnh mặt nhìn Tưởng Xuyên.

Cô hỏi: "Vậy bao lâu nữa mới có thể đi được?"

Tưởng Xuyên cởi áo khoác, ném cho Tần Đường, trên người chỉ còn chiếc áo ba lỗ, "Chờ hai tiếng nữa. Cô đứng xa ra một chút."

Tần Đường cầm áo khoác của anh ta, môi run run định nói gì đó, cuối cùng nghiêng đầu nhìn ba sinh viên kia: "Vậy thì chúng ta đi ăn sáng trước thôi."

Từ Bằng vừa mới quay người liền nghe giọng Tưởng Xuyên vang lên từ đẳng sau: "Đàn ông ở lại giúp."

Từ Bằng vò đầu, lại quay lại, "Được."

Tần Đường mua hai túi bánh bao. A Tây thấy nhăn mặt hỏi: "Bên trong không phải là nhân thịt lợn chứ?"

Người Hồi không ăn thịt lợn.

Tiểu Bạch nói: "Còn có cả màn thầu nữa. Nếu không thì cậu mua cái gì đó khác để ăn vậy?"

A Tây trả lời: "Tớ ăn màn thầu cũng được."

Lốp xe tải bị hỏng tổng cộng bốn cái, lốp xe dự phòng đương nhiên không nhiều như vậy, Tưởng Xuyên đành gọi điện thoại để người ta mang thêm tới.

Tần Đường trở lại đem bánh bao chia cho mọi người, Tiểu Thành lau mồ hôi, cười nói: "Cảm ơn chị."

Tưởng Xuyên ngồi xổm dưới đất, dùng tay kéo bánh xe ra, cơ bắp trên lưng chuyển động theo từng động tác của anh, vô cùng gợi cảm, mang theo thứ sức mạnh cuồng dã.

Anh ngầng đầu nhìn Tần Đường, Tần Đường hỏi: "Anh không ăn à?"

Tưởng Xuyên dừng lại một lát, sau đó ngước mắt nhìn Tần Đường, đôi mắt đen láy, cong cong khóe môi: "Cô đút cho tôi ăn?"

Tần Đường còn chưa kịp tỏ thái độ, anh ta lại nói: "Tay tôi bẩn mà."

Lúc này Tần Đường mới nhận ra quả thật hai tay anh ta đều bị dính dầu bẩn lem luốc cả.

Cô nhìn anh ta cả cả nửa ngày, cuối cùng đặt bánh bao bên cạnh anh ta: "Anh thích ăn hay không thì tùy."

Tưởng Xuyên cười cười, lấy khăn lau tay, sau đó sạch hay không cũng mặc kệ, cầm túi ni lông bọc quanh bánh bao bắt đầu ăn.

Chỉ một lúc sau, một người đàn ông chân trần, mang theo hai cái bánh xe khác đỗ lại ở bãi đất trống. Tưởng Xuyên nhìn thoáng qua, sau đó vặn nắp chai nước suối ngửa cổ uống từng ngụm lớn. Nước trong chai hơi tràn ra một chút, chảy dọc theo cằm anh, chảy qua hầu kết đang nhấp nhô rồi biến mất ở chỗ xương quai xanh gợi cảm.

Tần Đường tay cầm máy ảnh, không chút do dự ấn nút chụp.

Tiểu Thành thấy người đàn ông liền lớn giọng gọi: "Anh Thịnh!"

Tưởng Xuyên đi lướt qua chỗ xe máy đang đỗ: "Qua đây giúp một chút đi."

Tào Thịnh dỡ bánh xe từ trên xe xuống, hai người mỗi người khiêng một cái đi về phía xe tải, bắt đầu sửa xe.

A Tây nhìn chằm chằm vào Tưởng Xuyên, cảm thán: "Dáng người anh Tưởng đẹp thật đấy!"

Tiểu Bạch hơi xấu hổ, nói: "Cậu đừng có nhìn chằm chằm anh Tưởng nữa...."

A Tây không nhịn được bật cười: "Chỉ là nhìn thôi mà, cũng đâu có mất miếng thịt nào đâu."

Cô ta bỗng nhiên nhìn về phía Tần Đường đang dựa người vào thành xe xem máy ảnh, hỏi: "Chị nói có phải không, chị Tần Đường?"

Tần Đường đến cả đầu cũng không nâng, chỉ cười, không trả lời.

Tiểu Bạch tò mò lại gần: "Chị Tần Đường, chị có thể chụp cho bọn em một tấm ảnh không ạ?"

Tần Đường cuối cùng cũng ngắng đầu lên, nhìn cô ấy: "Được."

Tiểu Bạch vội vàng kéo A Tây qua, hai người chuẩn bị xong, nhìn về phía ống kính cười tươi, tay giơ hình chữ V.

Không biết qua bao lâu, Tưởng Xuyên nói: "Được rồi, mọi người lên xe đi."

Trong khi mấy người đàn ông dọn dẹp mọi thứ còn lại, Tưởng Xuyên và Tào Thịnh đứng ở sau xe hút thuốc. Tào Thịnh nói: "Là Triệu Kiến Hòa giở trò?"

Tưởng Xuyên rít một hơi thuốc: "Đúng."

Tào Thịnh nhíu mày: "Lúc trước cậu tố cáo hắn, hại hắn mất hết tiền bạc, đến cả người phụ nữ cũng bỏ đi, phải ngồi tù mấy năm, tôi nghĩ còn chưa đến thời hạn ra tù chứ? Không biết là ai bảo lãnh cho hắn ra nữa!"

Tưởng Xuyên cười khẩy một tiếng: "Quan tâm ai thả hắn ra làm gì chứ! Hắn đến một lần, ông đây cũng làm thịt hắn một lần."

Tào Thịnh nghiêng đầu nhìn anh: "Chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy."

"Là sao?"

"Tối hôm qua tôi thấy hắn ta ở cũng một chỗ với anh Khôn trong quán bar."

"Vậy thì sao?"

"Nghĩa là cậu phải cẩn thận hơn. Nếu bọn họ muốn tìm cậu gây chuyện, chỉ e là cậu sẽ khó đối phó đấy."

Tưởng Xuyên gẩy gẩy điếu thuốc trong tay, mặt không chút biểu cảm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Gió thổi hết khói đi, anh ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di.

"Được rồi, có việc tôi sẽ gọi."

Sau đó Tưởng Xuyên đi vòng qua xe tải, thấy Tần Đường vẫn còn đứng ở bên ngoài, liền chỉ vào xe Jeep đen nói: "Lên xe."

"Ù." Tần Đường rất nghe lời, cất máy ảnh đi, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Xe hỏng một lúc tận bốn bánh, người ngốc cũng nhận ra chuyện không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Từ Bằng và A Tây có hỏi thử Tiểu Thành nhưng cậu ta lại im như thóc, không hề hé miệng nửa câu, chỉ nói đây là chuyện ngoài ý muốn, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Du Lâm là một thành phố cấp quận, nằm ở vùng Đông Bắc bộ của tỉnh Thiểm Tây, giáp với Nội Mông Cổ ở phía Bắc, Sơn Tây ở phía Đông và Ninh Hạ ở phía Nam.

Tiểu Bạch hỏi: "Có thể qua núi Bạch Vân ngắm cảnh không ạ?"

Tưởng Xuyên vẫn nhìn thẳng: "Không được."

Tần Đường khống nói chuyện, hạ cửa xe xuống, ánh mắt trời chói chang chiếu rọi lên từng dải đất vàng mênh mông, thỉnh thoảng mới thấy vài ngọn cỏ khô vàng úa, trông vô cùng hoang vu vắng vẻ.

Cô đặt máy ảnh lên cửa xe.

Tưởng Xuyên liếc sang nhìn cô, im lặng đi chậm lại.

Tần Đường tất nhiên là cảm nhận được. Cô vốn định giả vờ coi như mình không biết gì, không ngờ anh ta lại hỏi: "Có muốn dừng xe không?"

Tần Đường đáp: "Không cần."

A Tây nghe vậy hỏi: "Có thể dừng xe thật sao ạ? Em cũng muốn chụp vài tấm ảnh."

Tưởng Xuyên mím môi, cuối cùng vẫn đỗ xe lại ven đường: "10 phút thôi."

A Tây lấy máy ảnh kỹ thuật số từ trong ba lô ra, tràn đầy hứng thú bước ra ngoài, lúc xuống xe còn hỏi: "Anh Tưởng, anh có thể chụp chung với bọn em một tấm được không ạ?"

Tiểu Bạch cũng nhìn anh, Tưởng Xuyên lấy thuốc lá ra: "Các cô tự chụp với nhau đi."

A Tây vô cùng mất mát, cùng Tiểu Bạch đi ra một góc, nhỏ giọng nói: "Nếu là Tần Đường rủ chụp cùng chắc chắn anh ta sẽ đồng ý. Không phải chỉ là xinh đẹp hơn bình thường một chút thôi sao?"

Tiểu Bạch đáp: "Chị Tần Đường là nhiếp ảnh gia, hai xe tải đồ cứu trợ kia đều là do chị ấy bỏ tiền. Cậu cũng có thể tìm kiếm tên chị ấy trên mạng, năm 19 tuổi chị ấy đã mở được triển lãm ảnh riêng rồi đấy."

A Tây nhìn về phía Tần Đường, trên vai cô khoác hờ một cái khăn choàng tơ tằm đỏ rực, khăn choàng theo gió bay bay, thoạt nhìn thực sự rất đẹp.

"Tiểu thư nhà cô tiền."

"Chị Tần Đường rất giỏi nữa."

A Tây cúi đầu xem ảnh trong máy ảnh, không nói nữa.

Tiểu Bạch kéo tay áo cô, cười lấy lòng: "Không phải cậu nói muốn đăng ảnh lên weibo sao, để tớ chụp cho cậu vài tấm nhé!"

Tưởng Xuyên dựa người vào cửa xe hút xong một điếu thuốc thì Tần Đường cũng trở lại.

Anh nhìn đồng hồ, đúng 10 phút.

Đoạn đường tiếp theo là đường núi, uốn lượn gập ghềnh, vô cùng xóc nẩy.

Bản Mộc Đầu nằm ở hướng Đông Nam của huyện Giai, bên bờ Hoàng Hà.

Chạng vạng, xe vừa dừng lại liền có mấy đứa nhỏ tò mò chạy tới xung quanh nhìn.

Tưởng Xuyên vừa mở cửa xe bước xuống, mấy đứa nhỏ liền ùa tới, ôm lấy chân anh vui mừng gọi: "Chú Tưởng!"

Tưởng Xuyên cười cười, cúi người xoa đầu bọn chúng: "Ngoan."

Tần Đường xuống xe, nhìn về phía lũ trẻ, đứa nào đứa nấy đều vô cùng giản dị, gương mặt mang theo làn da ngăm đen đặc trưng của vùng cao nguyên, vô thức nở nụ cười.

Tưởng Xuyên ngồi dậy, nhìn về phía cô: "Hôm nay ở tạm lại đây một đêm, đường trong bản có chỗ rất nhỏ, xe tải đi không vừa. Tôi sẽ đi thông báo cho người dân, bọn họ sẽ qua đây để chuyển đồ."

Tần Đường gật đầu: "Được."

Cả ngày hôm nay ở trên xe, cả người Tần Đường đều dính mồ hôi vô cùng khó chịu, cô hỏi: "Ở đây tắm ở đâu?"

Tưởng Xuyên im lặng nửa giây: "Không tắm được. Ở đây nguồn nước khan hiếm, không có nước tắm đâu, đêm mai về thì tắm sau."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 7

Chỗ này là vùng Tây Bắc, Du Lâm dù là một thành phố cấp quận nhưng cũng chỉ được coi như một trấn nhỏ, vì chỗ này xung quanh đều là hoang mạc, lúc ở nội thành thì còn tốt, nhưng vừa ra đến ngoại thành liền khác hẳn, không ít sơn thôn còn chưa được cung cấp hệ thống nước sạch nên đi đường thấy không ít người dân lên núi gánh nước.

Ở chỗ này, nước đúng là khan hiếm thật.

Cô lại càng không thể đến bờ sông bờ suối để tắm như thôn dân bọn họ được.

Tần Đường mím môi: "Nhưng tôi thấy mình rất bẩn."

Tiểu Bạch cười nói: "Không sao đâu chị, một hai ngày không tắm cũng không hôi được đâu."

A Tây phụ họa: "Đúng đó" nhưng đôi mắt lại lén lút trợn lên, khinh thường liếc nhìn làn da trắng nõn của cô.

Tần Đường không nói nữa, xoay người rời đi.

Tưởng Xuyên gọi cô lại: "Đừng đi xa quá, đợi chút nữa là đến giờ ăn cơm rồi. Quá giờ sẽ không có cơm ăn đâu."

Ở đây không phải thành phố, qua giờ cơm sẽ không còn đồ ăn nữa.

Tần Đường quay lại nhìn anh ta: "Tôi không đi xa đâu."

Cô lấy hoa quả sấy trong túi ra đưa cho một cô bé đang chăm chú nhìn cô, cô bé xấu hổ nhìn lại, không dám nhận, cô liền cong khóe miệng: "Cho em đó, cầm đi."

Cô bé kia rụt rè nhận lấy, đỏ mặt nói: "Cảm ơn chị!"

Tần Đường xoa đầu cô bé, cô bé lại nói tiếp: "Chị ơi chị thật là xinh đẹp!"

Nói xong liền lập tức chạy đi.

Cô bé kia đem chia hoa quả sấy cho mấy người bạn của mình, mấy người bạn nhỏ cầm lấy liền cười toe toét nhìn Tần Đường, lúc cô vừa nghiêng đầu qua nhìn lại thì chúng lại xấu hổ cúi đầu xuống, càng không dám lại gần như lúc ở gần Tưởng Xuyên.

Trái tim Tần Đường chợt mềm xuống, nhanh chóng nhấn máy chộp lại khoảnh khắc này.

Lũ trẻ trợn tròn mắt nhìn máy ảnh đen nháy trong tay cô.

Không biết Tưởng Xuyên và Tiểu Thành đi đâu nhưng một lát sau, cô thấy bọn họ đi ra từ một căn nhà trệt nhỏ. Tiểu Thành vẫy tay với cô: "Chị Tần Đường, qua đây ăn cơm!"

Ở đây không ít người biết Tưởng Xuyên, mỗi lần anh tới đây đều được thôn dân hết lòng chiêu đãi.

Đồ ăn trên bàn không tính là phong phú nhưng có thể nhận ra được, gia chủ hết sức dụng tâm vào nó.

Tần Đường lại thấy cô bé kia, cô bé nhào vào lòng Tưởng Xuyên: "Chú Tưởng, lâu lắm rồi mới thấy chú tới đây nha....."

Tưởng Xuyên véo má cô bé: "Dạo này chú hơi bận một chút."

Cô bé ngẩng đầu lên hỏi: "Chú bận kiếm tiền sao?"

Tưởng Xuyên cười: "Đúng vậy."

Một lúc sau, cô bé lại kiếng chân nói nhỏ vào tai anh: "Chú Tưởng, chị gái cầm máy ảnh đẳng kia, lớn lên thật sự rất xinh đẹp a!"

Tưởng Xuyên nghe xong đưa mắt nhìn về phía Tần Đường, quả thực lớn lên rất đẹp. Chỉ là... có chút được chiều chuộng, sau này sẽ thêm rất nhiều chuyện.

Ăn xong cơm chiều, Tưởng Xuyên đã mất tăm mất tích.

Sau khi Tần Đường nhận chìa khóa và trở về phòng, một lát sau cô nghe thấy tiếng xe vọng đến từ bên ngoài cửa sổ, quay lại nhìn thì thấy Tưởng Xuyên đang đội mũ bảo hiểm. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn lại. Tần Đường đi đến bên cửa sổ hỏi: "Anh định ra ngoài sao?"

Tưởng Xuyên chống chân, "Ù, đi một vòng quanh núi."

Tần Đường liền cầm theo máy ảnh và túi, nói: "Tôi đi với anh."

Sau đó không đợi anh đồng $\acute{y}$, bóng dáng trong phòng liền biến mất nhanh chóng rồi xuất hiện ở bên ngoài.

Tưởng Xuyên nhìn cô nói: "Mặc thêm áo khoác đi, trên đường sẽ lạnh đó."

Tần Đường ra đến nơi cũng phát hiện quả thật ban đêm có hơi lạnh, liền quay về phòng lấy áo khoác.

Ngồi lên xe, Tưởng Xuyên liền đưa mũ bảo hiểm của mình cho cô: "Đôi vào!" Tần Đường cũng không từ chối, nhanh nhen đôi vào.

"Bám chắc!"
"......"

Giây tiếp theo, chiếc xe lao đi như một mũi tên.

Tần Đường không kịp chuẩn bị, máy ảnh đeo trước ngực đập vào lưng Tưởng Xuyên, cả thân thể như bị va đập, dường như cả ngực bị tấm lưng như tường thành của anh ta đè xuống, vô cùng đau đớn, khiến cô không

Tiếng kêu nhẹ như mèo kêu lập tức bị gió thổi tan nên Tưởng Xuyên không nghe được:

```
"Giữ chắc máy ảnh, ôm chặt."

"......Ôm chặt cái gì?"

"Tôi."
```

nhịn được mà rên lên.

Xe phóng như bay trên đường núi gập ghềnh, dường như chỉ cần lơ là một chút là lập tức có thể bị văng ra. Tần Đường nắm chặt vạt áo của Tưởng Xuyên, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Tần Đường mở miệng định nói thì liền hứng một miệng gió: "Anh đi chậm lại một chút!"

Thanh âm vẫn bị gió tạt đi như cũ.

"Yên tâm, không để cô ngã đâu!"

Tần Đường không nói nữa, chỉ có thể im lặng bám chặt anh ta hơn.

Phía dưới ngực đau âm i.

Bầu trời đêm rất sạch sẽ, trăng sao lấp lánh chiếu xuống con đường, xe máy chạy quanh co trên cao nguyên rộng lớn, nhỏ bé như một con kiến.

Ánh trăng trên đỉnh núi chiếu rọi xuống tỏa ra ánh sáng bàng bạc mềm mai.

Hai bên đường là rừng táo, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Cô thả một tay đang giữ áo Tưởng Xuyên ra cấm lấy máy ảnh, tốc độ xe của Tưởng Xuyên đột nhiên giảm dần.

Tần Đường nói: "Anh đi chậm một chút, tôi muốn chụp ảnh."

Tưởng Xuyên chống chân xuống: "Xuống xe."

Tần đường nghe lời xuống xe, lần lượt thay đổi các góc độ khác nhau để chụp ánh trăng.

Tưởng Xuyên lấy thuốc lá ra, đứng đằng sau chậm rãi hút thuốc, chờ cô chụp xong, liền chỉ về góc đằng kia, nơi đó có một con đường mòn nhỏ: "Đi hết con đường kia có một cái giếng, nếu cô muốn thì qua đó mà tắm."

Tần Đường mở lớn mắt, cho rằng mình nghe nhầm. Ở núi rừng núi hoang vu này tắm ư? Cô chưa phóng khoáng đến thế.

Chưa kể đến ở đây còn có một người đàn ông mười phần nam tính đang đứng.

Ngữ khí Tưởng Xuyên còn vô cùng tự nhiên hỏi lại: "Cô không đi sao?"

Tần Đường nói: "Không, tối nay không tắm nữa."

Tưởng Xuyên biết cô ngại nên ném tàn thuốc xuống, di di cho tắt, rồi quay lại nhìn cô: "Vậy cô ở đây chờ đi."

Tần Đường vội hỏi: "Anh đi đâu?"

Anh ta cũng không thèm quay đầu lại: "Tắm."

Tần Đường: "....."

Giây phút này, cô có chút hối hận vì đã theo anh ta đến đây.

Trên núi yên tĩnh đến mức quỷ dị, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách từ phía cái giếng kia truyền đến. Ánh trăng cũng trốn vào mây, xung quanh liền trở tối đen, chỉ còn lại ánh sáng chiếu từ đèn xe.

Tần Đường liếm môi dưới, bàn tay thò vào trong túi lục lọi nửa ngày cũng không tìm được bao thuốc lá.

Đúng lúc này, từ phía con đường núi gập ghềnh bỗng truyền đến tiếng xe máy, giữa bầu không khí yên tĩnh, trở nên vô cùng vang đội.

Tần Đường nhìn về phía âm thanh truyền đến, từ chỗ rẽ bắt đầu lộ ra vài tia sáng mỏng manh.

Trong lòng cô vô cùng căng thắng, vội quay về phía giêng gọi Tưởng Xuyên: "Tưởng Xuyên!"

Cô nhanh chóng vặn chìa khóa tắt máy, đèn xe liền vụt tắt.

Ngay lập tức một tràng bước chân trầm ổn truyền đến.

Tưởng Xuyên nhanh chóng xuất hiện, nhìn về phía ánh sáng càng ngày càng rõ ở chỗ rẽ, trầm giọng nói: "Lại đây."

Tần Đường nương theo ánh trăng đi đến trước mắt anh ta. Tưởng Xuyên còn chưa kịp mặc áo, thân hình màu đồng thon dài rắn chắc, nước giếng mát lạnh chảy rọc theo cơ bắp cường tráng, biến mất ở chỗ lõm

xuống nơi thắt lưng, dưới ánh trăng cơ thể săn chắc như được phủ một lớp mật.

Tưởng Xuyên kéo cô ra phía sau áp sát vào bức tường đá, Tần Đường mím môi, cả hai ăn ý im lặng không nói câu nào.

Cô chợt nhớ tới câu nói "Hãy đợi đấy" của Triệu Kiến Hòa cùng với việc xe tải bị xịt lốp hồi sáng, liền trở nên vô cùng nghiêm túc.

Cô giật mình đỡ lấy máy ảnh, liền bị tay Tưởng Xuyên đè xuống, bàn tay to lớn đè lên mu bàn tay cô, lòng bàn tay vừa ấm áp, vừa thô ráp ma sát với làn da mềm mại của cô.

Tưởng Xuyên cũng giật mình, ngón cái đè lên mu bàn tay cô, theo bản năng xoa nhẹ một cái.

Lần này Tần Đường đã nhận ra điểm bất thường, vội vàng rụt tay về.

Tưởng Xuyên nhìn chẳm chẳm về phía nguồn sáng chỗ rẽ, giữ chặt bàn tay mềm mại của cô ở cạnh thắt lưng, anh dùng hai phần sức lực, cô liền ngoan ngoãn không giãy dụa nữa.

Bóng dáng một chiếc xe máy xuất hiện, đi kèm theo nó là ánh sáng càng ngày càng rõ trước mắt.

Sau đó chiếc xe dừng lại.

Một giọng nam mang khẩu âm địa phương mang lên: "Ở đây có một cái xe này."

"Đừng động vào, chúng ta cũng không biết nó là của ai."

"Có muốn đi xem một chút không, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?"

Tưởng Xuyên cẩn thận nghe trong chốc lát, rồi kéo Tần Đường ra ngoài, nhìn hai người kia nói: "Là tôi, Tưởng Xuyên."

"A, thì ra là Tưởng Xuyên!" Giọng nói người kia đượm vẻ kinh hỉ.

".....A?"

Hai người lúc này mới phát hiện ra phía sau Tưởng Xuyên còn có một cô gài nữa, mặt vô cùng trắng, đôi mắt đen nhánh, trong vắt như suối. Là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Quan trọng nhất là, Tưởng Xuyên không mặc áo, cạp quần trong lộ ra ngoài còn có chút ẩm ướt.

Con đường kia dẫn tới miệng giếng, tất cả thôn dân đều biết.

Tưởng Xuyên dẫn một cô gái xinh đẹp đến đây làm cái gì đây~~~

Tần Đường nhìn về phía hai người đàn ông đi xe máy, trông vô cùng thuần phác.

Tay dùng sức một chút rút ra khỏi tay Tần Xuyên, sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Tưởng Xuyên chợt nhớ tới lúc nãy khi cô gọi tên anh, ngón tay liền cọ cọ, cố gắng xua đi cảm giác mềm mại khi tiếp xúc hồi nãy.

Anh nhìn về phía hai thôn dân trước mặt: "Nếu gặp hai người ở đây rồi thì tôi sẽ không vào nữa."

Hai thôn dân liền nhếch miệng cười, vô cùng vui vẻ: "Anh lại mang đồ tới cho tụi nhỏ sao?"

Tưởng Xuyên chỉ vào Tần Đường: "Cô ấy là Tần Đường, đồ là do cô ấy quyên."

"Ö ồ, cảm ơn cô Tần....." Hai thôn dân liên tục nói lời khách sao.

Tưởng Xuyên cầm áo phông vắt trên xe: "Được rồi, vậy bọn tôi về trước đây."

Thôn dân kia lại hỏi: "Vậy mai anh sẽ tới nữa chứ? Thẳng nhóc nhà tôi hai hôm trước còn nhắc đến anh suốt đó!"

Tần Đường đi tới, Tưởng Xuyên đã ngồi trên xe máy, đang mặc áo. Có tận hai chiếc đèn pha xe chiếu vào nên rất sáng, cô nhìn rõ được trên người anh ta có mấy vết sẹo rất rõ, còn có một vết kéo dài đến tận thắt lưng, thoạt nhìn có chút sợ hãi.

Anh đáp: "Để xem đã."

Tiếp theo quay lại nhìn cô: "Lên xe."

Tần Đường thu hồi ánh mắt, trèo lên xe.

Trên đường về gió còn lớn hơn lúc đi.

Tốc độ của Tưởng Xuyên vẫn như cũ, trên người có hương vị sạch sẽ, mát lạnh của nước giếng, rất dễ chịu.

Tần Đường có chút hối tiếc vì đã không đi tắm.

Cô dán sát sau lưng Tưởng Xuyên, không nặng không nhẹ hỏi: "Trước kia anh là người như thế nào?"

Người thường chắc chắn sẽ không có nhiều vết sẹo như vậy trên người.

Điều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là loại công việc phải liếm máu trên đao.

Cũng không biết anh ta có nghe được không, cô cũng không nghe được câu trả lời.

Mà cô cũng không hỏi lại nữa.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp của Tưởng Xuyên truyền đến: "Cũng không phải là loại người tốt lành gì."

Tần Đường nhìn chẳm chẳm cái gáy của anh ta, tóc anh ta nhìn qua vừa cứng lại vừa khô, dù có đang ướt vẫn dựng đứng lên, mà trên thực tế, cả người anh ta cũng đều toát ra sự cứng rắn, tính tình cũng ngang ngạnh.

Thật khó mà tưởng tượng được một người đàn ông như thế này lại đi làm công việc tình nguyện.

Nhưng anh ta lại thực sự làm loại công việc như thế này.

Cô đã từng hỏi qua Tiểu Thành, Tiểu Thành nói Tưởng Xuyên đã làm công việc này được tầm 5, 6 năm rồi.

Tần Đường không thể khẳng định anh ta là người tốt hay người xấu được. Đại khái là nói tốt thì cũng không hẳn mà nói xấu thì cũng không đúng.

. . . .

Sáng hôm sau, bọn họ vừa dùng xong bữa sáng, đại biểu của các thôn dân đều đã tập hợp lại đây, phần lớn là người trung niên, còn có mấy người già tầm 5, 60 tuổi. Nhưng phần lớn người lớn tuổi ở đây đều làm công việc tay chân quanh năm, làn da tay thô sạm khô nứt, móng tay đều bị nhuộm đen, vừa nhìn là biết quá nửa đời phải sống vất vả.

Đàn ông trẻ tuổi cường tráng trong thôn không nhiều lắm, phần lớn mọi người đều ra ngoài làm việc, một năm cũng chỉ về được vài lần.

Nhóm người mặt mũi ai nấy đều tràn ngập vui vẻ, như là Tết vậy.

Tưởng Xuyên thuần thục trèo lên nóc xe tải, kéo tấm bạt phủ xuống, Tiểu Thành cũng trèo lên cùng, mọi người cùng nhau dỡ hàng phân phát cho mọi người.

Hôm nay Tần Đường mặc một cái váy màu điều, theo phong cách dân tộc, phối cùng một chiếc áo choàng mua ở Vân Nam.

Mắt cá chân tinh tế trắng nôn lộ ra ngoài trong nắng sớm, trắng như sữa vậy.

Có người lén lút nhìn cô, không để ý liền vấp một cái, đau đến nhăn nhó mặt mày.

Tưởng Xuyên ở trên nóc xe, ngồi xuống liền có cảm giác đỉnh thiên lập địa, anh nhìn Tần Đường từ trên cao xuống: "Tần Đường, lấy giúp tôi chai nước."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 8

Tần Đường đang cầm máy chụp ảnh. Bọn trẻ ở đây rất thích máy ảnh của cô, thường xuyên nhìn vào ống kính, vô cùng thuận lợi cho việc cô chụp ảnh.

Cô hạ máy ảnh xuống, nhìn Tưởng Xuyên, không mặn không nhạt hỏi: "Anh gọi tôi?"

Tiểu Bạch đứng bên cạnh nhắc: "Anh Tưởng bảo chị lấy hộ anh ấy chai nước."

Tần Đường không nhúc nhích.

A Tây ngửa đầu cười: "Để em lấy cho anh."

A Tây chạy vào nhà cầm một chai nước khoáng ra, những lại không biết đưa cho Tưởng Xuyên như thế nào. Nóc xe tải rất cao, mà cô ta lại không trèo lên nổi.

Thấy vậy, hai tay Tưởng Xuyên chống vào thành xe, thả người nhảy xuống, nhận lấy chai nước, vặn ra, ngửa đầu uống mấy ngụm lớn nhưng đôi mắt lại nhìn về phía Tần Đường.

Từ hôm qua trở về, cô liền lơ đẹp anh.

Mặc dù ngày thường thì cũng không có thái độ mấy.

Người phụ nữ Tần Đường này, bên ngoài mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng bên trong xương tủy lại là một người rất mềm mại và ấm áp. Tưởng Xuyên sẽ không nhìn nhầm.

A Tây nhìn Tần Đường, lại nhìn Tưởng Xuyên, đáy mắt hiện lên một tia cô đơn cùng không cam lòng.

Tiểu Bạch đi tới kéo tay cô ta: "A Tây, chúng ta qua bên kia hỗ trợ sửa sang lại sách vở đi."

A Tây bị cô kéo đi, có chút không vui nói: "Cậu làm cái gì vậy?!"

Tiểu Bạch biết A Tây có ý với Tưởng Xuyên, quay lại nhìn cô ta, hạ giọng nói: "A Tây, người đàn ông như anh Tưởng rất có mị lực, nhưng cậu chỉ là một sinh viên, kém anh ấy chắc cũng phải tầm 10 tuổi... Đương nhiên tuổi tác không phải là vấn đề, chủ yếu là anh ấy...... Đại khái là cậu không giữ được."

A Tây nhíu mày nói: "Tớ cũng đâu có muốn biến anh ấy thành của riêng, tớ chỉ là thích anh ấy thôi mà."

Tiểu Bạch nói: "Tớ không biết phải giải thích với cậu thế nào nhưng tóm lại cậu cứ nghe tớ đi, đừng lún quá sâu."

Loại chuyện tình cảm này, quan trọng nhất chính là anh tình tôi nguyện, người đàn ông như Tưởng Xuyên, không phải ai cũng có thể khống chế.

Vô cùng hiển nhiên, anh ấy sẽ không thích A Tây.

Tần Đường nâng máy ảnh lên định chụp, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh của Tưởng Xuyên bỗng xuất hiện phóng đại trong khung hình: "Đợi một lát nữa tôi với Tiểu Thành sẽ đi hai đường. Cô đi với bên nào?"

Tần Đường buông máy ảnh xuống, hỏi: "Các anh định đi đâu?"

Tưởng Xuyên trả lời: "Tôi đi núi Dương Quyển."

Núi Dương Quyển là địa phương nghèo nhất của huyện Giai, đặc biệt thiếu nước sạch.

Vốn dĩ Tần Đường cũng tính toán sẽ đi núi Dương Quyển, nếu bọn họ không nói thì cô cũng sẽ nhờ thôn dân đi vào cùng, chụp ảnh xong thì về.

"Tôi cũng đi núi Dương Quyển."

Tưởng Xuyên uống hết một chai nước, vô cùng tiêu sái ném thắng vào thúng rác ở góc tường: "Vậy cô chuẩn bị một chút đi, nửa tiếng nữa xuất phát."

Tần Đường "Ù" một tiếng.

• • • • • • • • • • • •

Chuẩn bị đi, Tưởng Xuyên vẫn lái chiếc mô tô ngày hôm qua, hai chân chống xuống, hai tay cầm tay lái, hất đầu ra hiệu Tần Đường ngồi phía sau.

Tần Đường chuẩn bị hai chai nước khoáng để trong túi, mang máy ảnh đeo lệch sang một bên, bước tới trèo lên ngồi đẳng sau.

Tưởng Xuyên đưa cho cô mũ bảo hiểm, cô nhận lấy đội vào.

Đúng lúc này A Tây chạy tới: "Anh Tưởng Xuyên, em cũng muốn đi núi Dương Quyển"

Tưởng Xuyên hất cằm chỉ về phía xe tải nhỏ chở đầy đồ vật tư đẳng sau, đó cũng là xe chở đồ đến núi Dương Quyển, nói: "Cô xem xe tải còn chỗ không, nếu còn thì vào, không thì thôi."

A Tây nhìn Tần Đường đang ngồi trên xe máy, cắn môi chạy tới chỗ mấy người thôn dân để hỏi.

Xe máy chạy nhanh trên đường núi, bắt đầu vòng vào núi Dương Quyển, địa hình bắt đầu càng ngày càng gập ghềnh, tốc độ xe cũng vì vậy mà ngày một chậm hơn.

Tần Đường thấp bé nhẹ cân, xe chạy xóc nảy khiến cô không ngừng bị xóc nảy theo trên chỗ ngồi, đi được một đoạn đường, cả người đã bị xóc đến không còn lành lặn, đặc biệt là mông, đã đau lại không ngừng bị ma sát, như là bị người ta đánh mấy chục gậy vậy.

Tưởng Xuyên vóc người cao to, lại là đàn ông, đương nhiên sẽ không hiểu được nỗi khổ của cô, chỉ là bộ ngực mềm mại của phụ nữ theo thân thể cô xóc lên nảy xuống không ngừng cọ lên lưng anh, khiến cả thân hình anh cứng đờ.

Một lát sau, anh cuối cùng không chịu được, nói: "Tần Đường, cô đừng lộn xộn nữa."

Tần Đường bị xóc đến mức sắp ói ra: "Tôi không có lộn xộn, anh chậm lại một chút đi."

Tưởng Xuyên mím môi, nghiêng đầu nhìn cô: "Vậy cô ngồi thẳng dậy đi."

Tần Đường im lặng mất vài giây, tình hình hiện tại có thể cô cho phép muốn ngồi thẳng là ngồi thẳng được sao?? Lại đi qua một đoạn đường xóc nảy, thân thể theo quán tính lao về phía trước, hai khối mềm mại trước ngực một lần nữa đập thẳng vào tấm lưng kiên cố của Tưởng Xuyên.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên hiểu được Tưởng Xuyên đang ám chỉ điều gì, mặt soạt cái đỏ bừng.

Qua vài giây, cô nói: "Anh dừng xe."

Tưởng Xuyên nghiêng đầu nhìn cô: "Làm gì?"

"Dừng xe."

Tưởng Xuyên dường như suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền giảm tốc độ dừng xe lại.

Tần Đường túm lấy góc áo anh trèo xuống xe, "Anh cũng xuống đi."

Tưởng Xuyên không biết cô định làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời trèo xuống xe, vô cùng hứng thú nhìn cô.

Tần Đường sải bước ngồi lên vị trí của Tưởng Xuyên, sau đó quay lại nhìn anh: "Lên đi!"

Tưởng Xuyên nhướng mày, vẻ mặt khó tin nhìn cô: "Cô đèo?"

Cô nói: "Lên thì biết!"

Nếu là người bình thường nghe được lời nói như thế này thì một sẽ lập tức khai triển công phu mắng người, hai là từ chối ngồi lên.

Nhưng Tưởng Xuyên lại vô cùng vui vẻ mà đồng ý, đôi chân dài khoát một cái liền ngồi lên yên sau, vóc người cao lớn ngồi đẳng sau hơi nghiêng người về phía trước liền như ôm trọn Tần Đường vào lòng.

Tần Đường dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, hơi vít tay ga, chiếc xe liền vững vàng tiến về phía trước.

Tưởng Xuyên cười thành tiếng: "Học từ bao giờ vậy?"

Tần Đường: "Liên quan gì đến anh."

Chọc giận cô một chút, cô liền như con nhím vậy, xù hết cả gai nhọn ra.

Tưởng Xuyên không hề để ý, tầm mắt dừng lại ở gương mặt và vành tai đỏ rực kia, ghé sát vào tai cô nói: "Cô đỏ mặt gì chứ?"

Tần Đường mặt lại càng nóng hơn, mím môi: "Nắng quá."

Tưởng Xuyên cười nhẹ ra tiếng, không trêu cô nữa, chỉ nói: "Chú ý, phía trước đường không dễ đi."

Tần Đường biết đi xe máy, là do Trần Kính Sinh dạy. Khi đó anh đua xe, cô cũng đi theo chơi cùng, chơi nhiều thì quen nên tay lái của cô so với dân chuyên thì hơi kém một chút nhưng kĩ thuật thì đúng là thật không tệ.

Mấy năm không cầm tay ga, không ngờ vừa cầm lại lại là ở cái vùng núi gập ghềnh ổ trâu ổ gà thế này.

Phía trước xuất hiện một tảng đá to chắn ngang đường, Tần Đường liền hơi ngây người một chút, mắt thấy sắp đụng trúng, thân thể cao lớn của Tưởng Xuyên liền sáp lại, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô nghiêng tay lái đi, tránh tảng đá trước mặt.

Tần Đường ngầng đầu nhìn thắng: "Cảm ơn!"

Tưởng Xuyên lại ngôi thắng lại nhưng thân hình vẫn dính sát vào người, giọng nói vang vọng bên tai: "Tập trung một chút."

Tiểu Bạch ngồi trên xe tải đẳng sau có chút hâm mộ nhìn về phía trước: "Không ngờ chị Tần Đường còn biết lái moto, thật là soái!"

Vừa rồi A Tây cũng thấy được mọi chuyện, không biết vì sao bỗng nhiên Tưởng Xuyên và Tần Đường lại đổi chỗ cho nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ, một nữ nhiếp ảnh gia xinh đẹp như vậy lại biết lái moto? Tất cả đều chăm chú nhìn về phía hai người họ, A Tây thì âm thầm hy vọng Tần Đường sẽ bị mất mặt, thật không ngờ cô lại thực sự đi được.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng thật sự trông rất soái.

Thân hình cao lớn của Tưởng Xuyên ngồi phía sau như một tòa núi lớn, gần như che kín hoàn toàn thân thể của Tần Đường, chỉ thấy được một mái tóc dài đen nhanh bị gió thổi bay tán loạn.

Xe máy dừng lại ở trường tiểu học bên ngoài núi Dương Quyển, có hai cô giáo trẻ đang đứng đợi bên ngoài với lũ trẻ.

Cả người Tần Đường đều mỏi, xuống xe máy vặn người một lúc mới thấy thoải mái hơn.

Hiển nhiên, đây không phải là lần đầu tiên Tưởng Xuyên đến đây.

Có hai bé trai chạy tới đứng trước mặt bọn họ, hưng phấn gọi: "Chú Tưởng!"

Tưởng Xuyên xuống xe, khom lưng xoa đầu hai đứa bé: "Vẫn còn nhớ chú sao?"

Mấy năm nay anh hơi bận, không đi được nhiều chỗ như vậy, thỉnh thoảng là tài xế xe tải trực tiếp lái xe chở đồ từ nghĩa trạm mang tới đây, anh cũng không đi cùng. Lần cuối cùng đến núi Dương Quyển là một năm trước.

"Nhớ ạ, Đông Đông cũng nhớ chú ạ!"

Đứa bé tên Đông Đông ngước nhìn Tần Đường rồi mới nhìn Tưởng Xuyên:

"Chú Tưởng, lần này chú ở lại đây bao lâu ạ?"

Tưởng Xuyên nói: "Một lát nữa phải đi luôn rồi."

Đông Đông thất vọng hạ bả vai xuống: "Nhanh như vậy sao ạ....

Lần trước Tưởng Xuyên tới đây, có ở lại khoảng chừng nửa tháng mới đi. Nửa tháng này anh đóng bàn ghế mới cho bọn chúng, sửa lại bảng viết, lại dẫn mấy đứa nhóc bọn chúng đi chơi, cho nên mấy đứa bé trai bọn chúng đều rất thích Tưởng Xuyên, vẫn luôn đợi anh tới.

Tưởng Xuyên vỗ vai Đông Đông, hai cô giáo kia cũng dẫn bọn trẻ còn lại đi tới. Tưởng Xuyên chỉ vào Tần Đường đứng bên cạnh mình: "Đây là Tần Đường, nhiếp ảnh gia, tới đây muốn chụp vài bức hình của tụi nhỏ, có mang theo chút quà tới."

Hai cô giáo kia vô cùng cảm kích, Tần Đường cười: "Không có gì, mọi người không cần cảm ơn, đây là công việc của tôi."

Mấy năm nay cô đi không ít những địa phương nghèo khó, quả thực là vì công việc. Cô muốn mở một triển lãm ảnh về những vùng núi nghèo khó.

Nhưng cũng không hoàn toàn là vì công việc.

Quỹ An Nhất là do cha mẹ cô thành lập năm cô 3 tuổi, là lập vì cô. Lúc bé cô cùng cha mẹ từng đi qua rất nhiều vùng nghèo khó, gặp không ít những đứa trẻ không giống mình. Bọn họ nghèo khó từ nhỏ, cảm thấy hạnh phúc chính là ngày nào cũng có thể ăn no, sắc mặt bọn họ vàng vọt khô như sáp, nhưng ánh mắt lại vô cùng thuần phác sạch sẽ, nụ cười sáng lạn đơn thuần, trông vô cùng đẹp đẽ.

Bọn họ vẫn cứ bần cùng như vậy, nếu không có người giúp đỡ, rất có thể cả đời này bọn họ sẽ bị vây ở vùng núi này.

Chuyện này, cha mẹ cô đã làm hơn hai mươi năm, suýt chút nữa thì bị hủy trong tay cô.

"Chi ơi...."

Một cô bé khuôn mặt đỏ hồng, mang đậm đặc trưng của vùng cao nguyên, chạy tới kéo tay cô, ngửa đầu tặng cho cô một nụ cười sáng lạn.

Tần Đường cúi đầu xoa đầu cô, dịu dàng hỏi: "Em tên là gì?"

Cô bé đáp: "Em tên là Nguyệt Nguyệt ạ."

Tần Đường cười: "Tên thật thì sao?"

Cô bé xấu hổ, vài giây sau mới nói tiếp: "Triệu Nguyệt Lượng ạ."

Tần Đường nghĩ, chắc là cô bé đã bị lũ trẻ lôi cái tên này ra trêu chọc nhiều lần đây.

"Tên của em nghe rất êm tai."

Ánh mắt cô bé lập tức sáng lên: "Thật ạ?"

Tần Đường gật đầu: "Thật."

Nguyệt Nguyệt vô cùng vui vẻ chạy đi, một lát sau lại quay lại, chỉ vào váy cô nói: "Chị ơi, váy của chị rất đẹp. Là bộ váy đẹp nhất mà em từng thấy luôn đấy ạ!"

Tần Đường cúi đầu nhìn làn váy đỏ rực của mình, ngắng đầu lên liền thấy Tưởng Xuyên đang ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Xe tải cũng vừa vặn đến nơi, A Tây và Tiểu Bạch từ trên xe nhảy xuống. Tiểu Bạch lắc lắc mông: "Ôi mẹ ơi, xóc chết tớ mất thôi."

A Tây cũng vẻ mặt đau khổ nói: "Khớp xương của tớ cũng sắp long ra từng khúc rồi."

Tần Đường đi đến trước mặt Tưởng Xuyên, hỏi: "Có chuyện gì?"

Tưởng Xuyên nói: "Hôm nay là đại thọ 80 tuổi của bà nội Nguyệt Nguyệt. Lúc nãy ba Nguyệt Nguyệt có tới đây hỏi tôi, một lát nữa có thể nhờ cô chụp cho gia đình anh ấy một tấm ảnh được không."

Tần Đường sảng khoái đáp ứng.

Tưởng Xuyên gật đầu, "Cô không cần vội, lát nữa tôi qua đó với cô."

Tần Đường cúi đầu kiểm tra máy ảnh, "Ù" một tiếng.

Mọi người bắt đầu bận rộn, Tần Xuyên và người dân dỡ đồ vật xuống xe, bọn trẻ vây quanh hộ hỗ trợ vận chuyển, chỉ có Nguyệt Nguyệt vẫn luôn đưa mắt nhìn về phía cô.

Tần Đường đi đến trước mặt cô bé: "Chị có thể chụp một tấm ảnh của em không?"

Nguyệt Nguyệt gật đầu: "Được ạ!"

Tần Đường bảo cô bé đứng bên cạnh chiếc xe tải đã loang lổ gỉ sắt, sau đó đi ra xa một chút, giơ máy ảnh lên hướng về phía cô bé:

"Nguyệt Nguyệt, em cười lên một chút, như bình thường em cười ấy."

Tiểu cô nương nghe lời cong cong khóe miệng, để lộ ra một hàm răng không chỉnh tề.

Trên xe tải, A Tây đứng ở tên, dọn ván gỗ đưa cho Tiểu Bạch: "Nhanh lên một chút, nặng quá đi!"

Tiểu Bạch vội vàng đi qua đỡ lấy, "Đã bảo cậu đừng có thể hiện rồi mà, mau xuống đi, cần thận gây chuyện."

Tần Đường đi qua, đưa hình cho Nguyệt Nguyệt xem.

Từ trên xe tải bỗng truyền đến hai tiếng kêu sợ hãi....

A Tây: "A....."

Tiểu Bạch cũng hoảng sợ nhìn tấm ván gỗ tuột khỏi tay hai người rơi xuống, hướng thẳng trên đầu Nguyệt Nguyệt và Tần Đường đứng bên dưới: "A..... chị Tần Đường!!!"

Tần Đường ngắng đầu lên nhìn, còn không kịp kinh hãi, liền theo phản xạ ôm lấy Nguyệt Nguyệt bên cạnh muốn tránh sang một bên.

Nhưng vẫn không kịp.....

Tấm ván gỗ nặng nề rơi xuống, tiếng hét thê thảm của cô bé vang vọng khắp sơn thôn yên ả.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 9

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyệt Nguyệt dần biến thành tiếng khóc nức nở, khiến người ta nghe mà cảm thấy đau lòng.

Tần Đường ôm Nguyệt Nguyệt ngã ngồi dưới đất, hoảng hốt nhìn dòng máu đỏ ghê người chảy ra từ gáy Nguyệt Nguyệt, nhiệt độ của máu truyền đến tay cô khiến tay cô mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch.

Tưởng Xuyên từ trong phòng học lao ra, thấy vậy liền ôm lấy Nguyệt Nguyệt trong lòng Tần Đường, đồng thời kéo cô đứng dậy, trầm giọng hỏi: "Cô có sao không?"

Mặc dù ngón tay đang đau đến tê dại, nhưng Tần Đường vẫn lắc đầu, giọng núi run rẩy: "Tôi không sao."

Tưởng Xuyên không nhiều lời, ôm Nguyệt Nguyệt đi về phía xe máy của mình: "Tôi đưa cô bé đi bệnh viện."

Tần Đường hít sâu một hơi, sau đó lập tức đi theo: "Tôi đi với anh."

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô một cái, đưa Nguyệt Nguyệt cho Tần Đường: "Lên xe."

Tần Đường cởi áo khoác của mình xuống, bịt lên miệng vết thương của Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt vẫn khóc nức nở, cô liền nhỏ giọng an ủi: "Nguyệt Nguyệt không sợ, bây giờ chúng ta đi gặp bác sĩ nhé. Em sẽ không sao đâu."

Sắc mặt A Tây trắng bệch, chân mềm nhũn, ngồi ở trên nóc xe tải, cúi đầu nhìn về phía tấm ván gỗ, chỗ đinh nhọn nhô ra vẫn còn dính vết máu, vô cùng chói mắt.

Không biết cô bé kia có làm sao không....

Còn có thể khóc to đến như vậy, chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Tiểu Bạch cũng bị dọa không nhẹ, kéo cô xuống: "Chúng ta cũng đi xem một chút đi."

A Tây nghe vậy mới vội vàng hỏi: "Cô bé kia không sao chứ?"

Tiểu Bạch vừa kéo cô ta đi vừa nói: "Tớ không biết."

Tấm gỗ kia qua nặng nên Tiểu Bạch còn chưa có cầm chắc A Tây đã buông tay nên mới rơi xuống như vậy.

A Tây cầm lấy tay Tiểu Bạch, nhìn cô nói: "Tiểu Bạch, lúc nãy lỗi không phải của một mình tớ..."

Tiểu Bạch ngắn ra, giống như tới tận giây phút này mới nhìn rõ con người của A Tây.

Lúc này điều nên được ưu tiên hàng đầu không phải nên là tình hình của Nguyệt Nguyệt sao? Chứ không phải là lúc tranh cãi đây là lỗi của ai, trách nhiệm của ai.

Tiểu Bạch nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: "Ù, tớ cũng có một phần trách nhiệm."

Tưởng Xuyên nhìn miệng vết thương của Nguyệt Nguyệt, cũng không quá sâu.

Tần Đường che lại miệng vết thương, "Đi nhanh lên."

Tiểu Bạch chạy đến: "Anh Tưởng, em cũng muốn đi với hai người."

Tưởng Xuyên lạnh mặt nhìn cô ta: "Không cần."

Xe máy chạy nhanh trên đường núi, rời khỏi núi Dương Quyển, đi nhanh về phía trước.

Lúc Nguyệt Nguyệt ở bệnh viện huyện Giai khâu miệng vết thương, Tưởng Xuyên gọi điện thoại cho Tiểu Thành, bảo cậu ta đến núi Dương Quyển giải quyết mọi chuyện: "Nhân tiện bảo với cha mẹ Nguyệt Nguyệt là bọn họ không cần lo lắng, cô bé không sao cả, mấy ngày nữa anh sẽ đưa cô bé về."

Tiểu Thành hỏi: "Vậy còn A Tây với Tiểu Bạch thì sao?"

Tưởng Xuyên lạnh giọng nói: "Bảo bọn họ từ đâu đến thì tự quay về chỗ đó đi....."

. . . . . .

Lúc Tần Đường từ trong phòng bệnh ra thì thấy Tưởng Xuyên đang đứng ở cuối hành lang gọi điện thoại. Nguyệt Nguyệt bị tiêm thuốc mê nên đã sớm ngủ mê man, hiện giờ bác sĩ vẫn còn đang ở trong khâu vết thương cho cô bé.

Cô đi tới.

Tưởng Xuyên cúp máy, quay người lại liền đụng phải ánh nhìn của cô, anh cúi đầu, nhìn xuống vết máu trong tay cô: "Cô còn chưa đi rửa tay sao?"

Tần Đường lúc này mới nhớ ra hơi hơi động động ngón tay đã sớm đau đến tê cứng: "Bây giờ đi rửa đây."

Nhưng cô vừa mới quay người đi thì liền bị người đẳng sau nắm lấy cổ tay xoay lại, Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn ngón tay cô. Cả ngón trỏ và ngón áp út đều bị thương, nhất là ngón trỏ, bị định chọc phải thủng một lỗ to, vết máu đã sớm khô, cả ngón tay sưng phồng lên. Anh ngắng đầu nhìn cô, đôi mắt đen như mực: "Bị thương sao không nói?"

Tần Đường rút tay lại giấu ra đằng sau: "Chỉ là vết thương nhỏ, vết thương ở trên đầu của Nguyệt Nguyệt mới nghiêm trọng."

Tưởng Xuyên liếc nhìn cô, dắt tay cô đi về phía trước: "Đi tìm y tá xử lí vết thương đi."

Y tá giúp Tần Đường xử lí vết thương, Tưởng Xuyên đứng dựa ở cửa nhìn vào, ánh mắt rơi trên bàn tay cô, trừ hai ngón tay bị thương nên vừa sưng vừa đỏ, các ngón tay còn lại đều thon dài, trắng nõn.

Lúc Tần Đường xử lý xong vết thương quay đầu lại nhìn thì Tưởng Xuyên đã sớm rời đi.

Quay về phòng bệnh của Nguyệt Nguyệt thì thấy Tưởng Xuyên đã sớm ở đó, đang ngồi trên ghế dựa cạnh giường. Tần Đường đi tới: "Tôi muốn mang Nguyệt Nguyệt lên Du Lâm để kiểm tra lại, xem não có bị tổn thương không."

Thiết bị y tế trong huyện đương nhiên không thể so với thành phố. Nguyệt Nguyệt mới 8, 9 tuổi, bị đụng mạnh như vậy, chỉ xử lí vết thương bên ngoài thôi là không được, chẳng may bị chấn động não, hoặc bên trong có máu tụ máu bầm gì đó thì sao? Sẽ để lại di chứng mất.

Nghe cô giải thích cặn kẽ, Tưởng Xuyên nhìn cô: "Nghiêm trọng đến vậy sao?"

Tần Đường nói: "Cũng không đến mức í. Nhưng kiểm tra là cần thiết."

Vốn dĩ Tưởng Xuyên muốn nói, trẻ con trên núi không có yếu ớt như vậy, trước đây anh cũng ngã chỗ nọ, đập chỗ kia không biết bao nhiêu lần, miệng vết thương so với vết thương này thì chỉ có hơn chứ không có kém... nhưng lời nói ra đến cửa miệng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô liền hiểu, lời nói của cô chỉ mang tính chất thông báo, không mang tính chất thương lượng nên chỉ nghiêng đầu qua một bên, đáp: "Tùy cô."

Cô gái này đôi khi thật là cố chấp.

Vốn kế hoạch là tối nay sẽ trở lạ Tây An, nhưng bây giờ thì khẳng định không thể quay về rồi.

Tiểu Thành và Từ Bằng ở lại núi Dương Quyển giải quyết mọi chuyện, cha mẹ Nguyệt Nguyệt thì cứ khẳng khẳng muốn lên thị trấn thăm con, Tiểu Thành khuyên cả nửa ngày bọn họ mới chịu ở lại, đợi đến hôm sau theo chân bọn Tiểu Thành lên huyện Giai tụ họp với Tưởng Xuyên.

Tiểu Bạch đi theo đẳng sau Tiểu Thành, vẻ mặt bất an nhìn về phía Tưởng Xuyên.

Ngày hôm qua Tiểu Thành đã chuyển lời của Tưởng Xuyên cho bọn họ, là đến từ đâu thì trở lại chỗ đó.

Lúc mới đến đây quả thực cô muốn trở về, nhưng hiện tại đã đến tận đây, nhìn thấy bọn trẻ kia, cô liền thật lòng muốn ở lại, hy vọng kì nghỉ hè này có thể theo chân bọn họ. Tiểu Bạch nhìn Tưởng Xuyên, thấp giọng khẩn cầu:

"Anh Tưởng, có thể để bọn em tiếp tục ở lại không, chuyện này là bọn em sai, bọn em thật sự không cố ý.... Tiền thuốc của Nguyệt Nguyệt, em sẽ chịu tất...."

Tưởng Xuyên: "Cô có tiền sao?"

Tiểu Bạch xấu hổ: "Bây giờ thì không có nhưng hai tháng nữa khi bắt đầu khai giảng thì có."

Tưởng Xuyên: "Tiền sinh hoạt phí?"

"Bỏ đi, mấy người không thích hợp ở đây."

Tưởng Xuyên nói xong liền sải bước rời đi, A Tây vốn đứng cách xa vài mét không dám lại gần, thấy vậy liền chạy đến trước mặt anh.

"Anh Tưởng, đợi một chút!"

Ánh mắt Tưởng Xuyên vừa thâm trầm lại lạnh lẽo khiến cô ta bất giác lùi về sau vài bước, thấp giọng nói: "Em thật sự không cố ý... Tấm gỗ kia quá nặng, em giữ không nổi nên liền buông lỏng tay. Em thật sự không cố ý. Anh Tưởng, anh cho em ở lại đi."

Tưởng Xuyên nói: "Sau khi đưa cô về Tây An thì cô hãy đi đi."

Sau đó quay lại nhìn Tiểu Bạch và Từ Bằng: "Còn hai người, nếu muốn ở lại, thì có thể."

Tiểu Bạch vô cùng vui mừng nói: "Cảm ơn anh Tưởng!"

Từ Bằng cũng không muốn rời đi, không bị tội liên đới, đương nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ có A Tây đứng cúi đầu cắn môi, khó chịu không lên tiếng, nước mắt nhanh chóng rớt xuống mũi chân.

Tần Đường ở trong phòng bệnh chăm sóc Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt vốn đỏ hồng nay có trắng bệch, nhưng cô bé rất ngoan, tỉnh dậy liền không khóc nữa, thấy Tần Đường đã thay chiếc váy khác, lại cong mắt khen đẹp.

Dường như cô bé rất thích váy.

Tần Đường vuốt tóc cô bé: "Ngày mai chị sẽ mua cho em một chiếc váy mới được không?"

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh liền lắc đầu: "Không cần đâu ạ, em vẫn có đủ quần áo mặc mà."

Tần Đường cười: "Quần áo là quần áo, mà váy là váy nha."

Nguyệt Nguyệt nghe vậy liền như rơi vào sương mù: "Đều là mặc trên người cả mà cũng không giống nhau sao?"

"Đương nhiên là không giống rồi, váy chính là xinh đẹp hơn rất là nhiều nha." Tần Đường trêu bé.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tiểu Bạch và A Tây đứng ở cửa, Tiểu Bạch nhìn Tần Đường: "Chị Tần Đường, bọn em đến thăm Nguyệt Nguyệt."

Tần Đường nhìn hai người, không mặn không nhạt nói: "Thăm đi."

Tiểu Bạch đi đến trước giường bệnh, dịu dàng nói: "Nguyệt Nguyệt còn đau không?"

Nguyệt Nguyệt vô cùng thành thực gật đầu: "Đau ạ."

Kì thật cô bé cũng không biết tại sao mình lại bị như vậy nữa.

Tiểu Bạch rất áy náy, xoa mặt cô bé: "Thật xin lỗi, là chị không cẩn thận...."

A Tây đứng đẳng sau, cũng nói theo: "Cả chị nữa, xin lỗi nha em gái..."

Tần Đường cúi đầu kiểm tra máy ảnh, ngày hôm qua ống kính bị đụng, có một vết xước rất rõ ràng. Cô nhìn mà mày nhíu chặt, vết xước trên ống kia giống như là cào một cái vào lòng cô vậy, đau lòng chết đi được.

Tiểu Bạch thấy tay Tần Đường có hai ngón bị quấn băng trắng xóa béo ú lên, liền hỏi:

"Chị Tần Đường, chị cũng bị thương sao?"

Tiểu Bạch lại kéo tay A Tây: "Bọn em xin lỗi."

Tần Đường ngầng đầu, ánh mắt nhìn thắng về phía A Tây.

A Tây cắn môi: "Rất xin lỗi, hôm qua do em không cẩn thận."

Tần Đường nhìn cô ta vài giây, nói: "Được, tôi tha thứ cho cô."

A Tây sửng sốt, lập tức nói: "Vậy chị có thể giúp em cầu xin anh Tưởng không? Tiểu Bạch và Từ Bằng đều có thể ở lại, em cũng không muốn rời đi..."

Tần Đường nói: "Việc này cô tự đi nói với Tưởng Xuyên đi, chuyện của nghĩa trạm, tôi không quản được."

. . . .

Ăn cơm tối xong, Tưởng Xuyên xách theo hộp đồ ăn: "Mọi người trở về nghỉ ngơi sớm đi, tôi trở lại bệnh viện.

Tần Đường không hề có ý định trở về mà đi về phía trước.

Tưởng Xuyên gọi cô lại: "Cô đi đâu đó?"

Tần Đường quay đầu lại: "Tôi đi dạo một lát, lát nữa quay lại bệnh viện với Nguyệt Nguyệt."

Lúc nãy đi ngang qua cửa hàng bán quần áo cho trẻ em cô có thấy một chiếc váy rất đẹp, cô muốn quay lại để mua nó.

Tưởng Xuyên nhìn cô, nói: "Được rồi. Đừng đi quá xa."

Tần Đường không trả lời, xoay người rời đi. Nhưng khi cô đến nơi thì cửa hàng lại đóng cửa, bên ngoài treo tấm bảng:

"Chủ quán có việc gấp phải về nhà, có việc liên lạc tới số 13XXXXXXXXX"

Cô có chút thất vọng, đứng ở trước cửa tiệm nhìn xung quanh một chút, không biết nên đứng đây đợi chủ tiệm quay lại hay là gọi điện thoại.

Suy nghĩ vài giây, cô quyết định sẽ gọi điện cho chủ tiệm.

Chủ tiệm bắt máy, vô cùng áy náy nói: "Thật xin lỗi, con tôi sốt cao, tôi phải trở về chăm sóc nó. Ngày mai cô quay lại được không? Tôi mở cửa lúc 10h sáng."

Tần Đường nói: "Được."

Ngày mai cô sẽ không tới.

Tưởng Xuyên nói 8h sáng mai sẽ đi Du Lâm.

Tần Đường ở trên đường đi dạo một lúc, lúc đi qua một cái ngân hàng mới nhớ ra tiền mặt trong người không còn bao nhiều nên liền xoay người đi vào.

Cô vừa mới đem tiền cất vào trong túi thì điện thoại liền vang lên.

Tưởng Xuyên hỏi: "Cô đang ở đâu?"

Tần Đường quay đầu nhìn một vòng: "Làm sao?"

Tưởng Xuyên nói: "Nguyệt Nguyệt ăn cơm xong nói buổi tối cô sẽ tới thăm nó à?"

Nguyệt Nguyệt nằm trên giường bệnh nhất quyết không chịu ngủ, nói chị gái xinh đẹp sẽ tới thăm mình.

Tần Đường nói: "Ù, đợi một lát nữa tôi sẽ qua."

Cô vốn muốn mua váy rồi mang qua, nhưng đến giờ thì vẫn không mua được váy.

Cô đi lên vài bước nữa liền thấy ở chỗ ngoặt đầu ngõ có một cửa hàng bán quần áo trẻ em, đi đến nơi liền ngẩng đầu nhìn địa chỉ rồi nói vào điện thoại: "Tôi đang ở cửa hàng quần áo trẻ em ở đầu ngõ, đi dạo xong sẽ qua."

Tưởng Xuyên không mấy quen thuộc với huyện Giai, nhưng tên con ngõ kia thì nghe rất quen tai.

Anh đứng lên, nói với Nguyệt Nguyệt: "Cháu đi ngủ trước đi. Chú ra ngoài một lát rồi sẽ trở lại với cháu ngay."

Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ."

Ra khỏi bệnh viện, Tưởng Xuyên đi về phía bên phải tầm 10' liền nhìn thấy con ngõ mà Tần Đường nói.

Anh nhìn xung quanh một lát, sau đó ánh mắt liền tập trung vào bên trong cửa hàng quần áo kia.

Tần Đường cầm hai chiếc váy đi về phía chiếc gương phía đối diện, vô cùng nghiêm túc lựa chọn, sau đó quay người nói với chủ tiệm điều gì đó, hai người liền xoay người đi vào.

Tưởng Xuyên cong môi cười, đi tới cửa hàng đối diện mua bao thuốc.

Anh dựa vào tủ quầy bằng kính ở bên ngoài, thuần thục bóc bao nilong ra, rút một điếu thuốc, nhưng mò mẫm hồi lâu lại không thấy bật lửa.

"Ông chủ, cho một cái bật lửa luôn nhé." Anh vừa nói vừa đặt thêm mấy tờ tiền lên mặt quầy.

Ban đêm gió lớn, trên trấn cũng không quá náo nhiệt, không ít cửa hàng đã bắt đầu dọn hàng đóng cửa.

Tưởng Xuyên nhanh nhẹn châm thuốc, khuỷu tay chống lên mặt quầy, nhả ra vài vòng khói thuốc, cùng ông chủ tán gẫu vài câu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về cửa hàng quần áo trẻ em đối diện.

Tần Đường mua cho Nguyệt Nguyệt hai chiếc váy, trả tiền xong liền đẩy cửa kính bước ra ngoài. Nhưng vừa mới bước ra, một bóng đen liền lao tới, lấy tốc độ cực nhanh giật lấy chiếc túi trên vai cô.

Người kia sức lực rất lớn, Tần Đường không phòng bị, túi bị kéo trượt xuống bả vai, mắc ở trên tay. Thấy thế cô liên nhanh chóng kéo lại túi xách. Người kia thấy vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó lại dùng sức kéo tiếp.

Đầu ngón tay Tần Đường đau đến tê dại, vừa buông lỏng một chút, túi liền rời khỏi tay, Tần Đường theo quán tính bị kéo về phía trước vài bước.

Sự việc xảy ra chỉ trong một phút.

Bà chủ tiệm quần áo đứng ở bên trong thấy một màn này liền kinh hãi hô lên: "Cướp!!!!"

Nhưng người kia đã sớm cầm túi chạy trốn vào con ngõ nhỏ gần đó.

Tần Đường không chút do dự, nhấc chân đuổi theo.

Tưởng Xuyên vừa mới hút xong điếu thuốc, vừa định dập tàn thuốc thì nghe ông chủ nói: "Khốn nạn, bên kia có người ăn cướp kìa."

Tưởng Xuyên ngầng đầu nhìn liền thấy Tần Đường thân hình mảnh mai đang liều mình chạy vào một con ngõ nhỏ, đằng trước là một người đàn ông ôm túi xách cũng đang chạy thục mạng.

Tưởng Xuyên liền mạnh mẽ ném tàn thuốc trong tay đi, nhanh chóng đuổi theo, trong nháy mắt đã xông qua đường cái tiến về con ngõ kia, tốc độ nhanh đến mức khiến ông chủ tiệm phải há hốc mồm.

Tần Đường nhanh chóng đuổi kịp, vươn tay ra, vừa chạm tới vạt áo người đàn ông thì liền cảm thấy từ phía sau một trận gió vụt qua, sau đó một bóng đen nhanh chóng vượt lên cô, dùng một tay liền khống chế được cổ tay tên cướp, lên gối, hất mạnh tên cướp xuống đất "Ruỳnh" một tiếng mà chỉ nghe thôi cũng thấy đau.

Tưởng Xuyên đổi tay giữ lấy tên cướp, tay kia giật lấy túi xách ném cho Tần Đường, sau đó mới chậm rãi đứng dậy, chân dẫm lên lưng tên cướp.

Tần Đường bắt lấy túi xách, nhìn tên cướp nằm dưới đất đang rên ri một cách thống khổ, hỏi: "Phải làm gì với hắn bây giờ?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 10

"Đại ca, tha cho em đi mà! Cái gì em cũng chưa lấy được mà... Em hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa mà...."

Tên cướp giãy dụa dưới chân Tưởng Xuyên, mặt bị áp xuống đất nhưng vẫn đang không ngừng cố gắng ngắng đầu để nhìn rõ đối phương.

Chân Tưởng Xuyên dùng thêm chút sức, tên cướp liền thực sự không ngóc đầu lên được, sau đó liền khom lưng cúi người soát túi của tên cướp, lấy ra được hai cái điện thoại và hai cái ví tiền. Anh cúi người, phân nửa trọng lượng dồn cả lên người tên cướp, cầm lấy ví tiền gõ gõ đầu hắn: "Cái gì cũng chưa lấy được ư?"

Tang chứng vật chứng đủ cả, tên cướp nhất thời không phản bác được câu nào nữa.

Tần Đường đã rút điện thoại của mình ra: "Tôi đang ở giao lộ XXX, ở đây có một tên cướp.... À vâng, người đã bắt được rồi."

Tưởng Xuyên ngầng đầu nhìn cô, không tiếng động cười.

Tên cướp thấy Tần Đường báo cảnh sát, không ngừng giãy dụa, cầu xin tha thứ.

Tưởng Xuyên dẫm chân mạnh hơn một chút: "Ngoan ngoãn đi!"

Cảnh sát tới rất nhanh, Tưởng Xuyên xách tên cướp lên giao cho cảnh sát, giải thích tình huống một cách đơn giản, sau đó cảnh sát liền dẫn người

Tên cướp kia lúc bị dẫn đi còn quay đầu lại trừng bọn họ một cái, ánh mắt tràn ngập phần nộ....

Tần Đường đột nhiên nhìn lại thẳng vào mắt hắn ta, đó là một gương mặt khá trẻ, hắn ta thấy vậy bỗng nhiên thu lại ánh mắt phẫn hận...

Tần Đường thấy vậy thì cảm thấy có chút quái dị, nhưng lại không nói rõ được quái dị ở chỗ nào.

Tần Đường đi về phía Tưởng Xuyên, nói: "Cảm ơn. Nhưng lúc nãy nếu không có anh thì tôi cũng sẽ tóm được hắn ta."

Hai người mặt đối mặt vài giây, Tưởng Xuyên chợt nhớ tới dáng vẻ chạy thục mạng như điên của cô, cảm thấy có chút buồn cười, nói: "Sao cô không gọi người tới giúp?"

Tần Đường nói: "Hắn ta chạy nhanh như vậy, gọi người tới không kịp."

Tưởng Xuyên hỏi: "Vậy người quan trọng hay là túi quan trọng hơn? Nhỡ may gặp phải người có thủ đoạn độc ác, cô có nghĩ tới hậu quả không?"

"Không."

Tưởng Xuyên nhìn cô, đôi mắt đen láy, đại khái là hoàn toàn bó tay với cô rồi.

Tần Đường: "Trong túi có thẻ căn cước, còn có thẻ nhớ ví tiền và mấy đồ linh tinh khác..." Mấy thứ này đối với cô rất quan trọng, không thể mất được.

Rất nhiều quyết định chỉ là trong tích tắc, thậm chí đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ kĩ càng thì thân thể đã hành động rồi.

Tưởng Xuyên vẫn nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên bật cười: "Đôi khi tôi thật không thể nào hiểu nổi cô gái như cô."

Thời điểm cần nhu mì mềm mại thì không nhu mì mềm mại, thời điểm không cần thì lại như một con thiêu thân liều mạng xông về phía trước.

"...." Tần Đường lườm anh ta: "Ai cần anh hiểu."

Tưởng Xuyên: "....."

Đúng là không cần thật, mấy hôm nữa là cô trở về rồi.

Cô không thuộc về nơi này.

Tưởng Xuyên im lặng nhìn cô trong chốc lát, rồi nói: "Cô ở đây, tôi phải phụ trách an toàn của cô."

Tần Đường: "Nên?"

Tưởng Xuyên đi đằng trước: "Nên cô phải nghe lời tôi."

Tần Đường đi theo sau, đây là lần thứ hai anh ta nói những lời này. Lần đầu tiên là khi cô gặp Triệu Kiến Hòa. Người đàn ông tên Tưởng Xuyên này hoàn toàn không giống với những người phụ trách tình nguyện mà cô đã từng gặp. Bình thường, người có tiền chính là ông chủ, nên bọn họ vẫn luôn đối xử với cô vô cùng khách khí, chỉ có người đàn ông này là vẫn luôn tỏ ra cường thế, trước sau như một.

Cô đột nhiên hỏi: "Vì sao Triệu Kiến Hòa lại muốn tìm anh gây rắc rối?"

Tưởng Xuyên nhướng mày: "Cô muốn biết?"

Tần Đường: "Nếu anh không nói cũng không sao."

Lần trước nghe Triệu Kiến Hòa nói cái gì mà bỏ tù, hơn nữa trên lưng anh ta còn có vết chém, thật dễ khiến người ta tưởng tưởng linh tinh.

"Hắc bạch? Vì tiền? Vì lợi? Hay vì phụ nữ?"

Cũng chỉ có mấy lí do này là có khả năng nhất mà thôi.

Tưởng Xuyên nói: "Có lẽ là vì tiền, vì lợi đi."

Tần Đường nhìn anh, nhưng Tưởng Xuyên không nói tiếp, mà cô cũng không hỏi nữa.

Lúc hai người đến bệnh viện thì Nguyệt Nguyệt đã ngủ rồi.

Tần Đường để váy bên cạnh gối của cô bé.

Tưởng Xuyên thấy ngón tay cô lại rỉ máu, máu thấm qua cả lớp gạc liền nói: "Cô đi tìm y tá xử lí lại vết thương một chút đi."

Lúc nãy giành giật với tên cướp, cái túi bị kéo đi kéo lại, băng gạc đã sớm lỏng ra, vết máu thấm ra loang lổ, đau đến chết lặng nên Tần Đường rất nghe lời, ra ngoài tìm y tá đi băng bó lại."

Máu khô dính vào bông băng, dính liền cả vào da thịt, lúc tách ra vô cùng đau đớn, nhưng Tần Đường chỉ cau mày, không hề hé răng.

Y tá nói: "Bông băng dính cả vào vết thương rồi, lúc lấy ra sẽ rất đau, cô cố chịu một chút nhé...."

Tưởng Xuyên dựa người vào khung cửa, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, nói: "Đau thì cứ kêu ra tiếng, không ai cười cô đâu."

Y tá cong miệng cười, trên tay dùng sức giật mạnh.

Tần Đường: "A....."

Cô theo bản năng ngước đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, quả thực anh không hề cười cô.

Trở lại khách sạn, Tiểu Bạch và A Tây đang đứng ở cửa phòng của Tưởng Xuyên, thấy bọn họ cùng nhau trở về đầu tiên là ngần người, sau đó Tiểu Bạch phản ứng nhanh, kéo A Tây tiến lên phía trước: "Anh Tưởng, chị Tần Đường, hai người về rồi."

Tưởng Xuyên: "Có chuyện gì?"

Tiểu Bạch kéo kéo tay áo A Tây, A Tây cắn môi dưới, tỏ vẻ đáng thương nói: "Anh Tưởng, anh cho em một cơ hội đi."

Tần Đường nhìn thoáng qua, sau đó quay người về phòng trước.

Phòng cô ngay đối diện phòng của Tưởng Xuyên, mà hiệu quả cách âm của khách sạn ở đây hiển nhiên không tốt, cô đóng cửa rồi vẫn nghe được tiếng trò chuyện ở bên ngoài.

A Tây nói: "Em thực sự là không cố ý, chỉ là do sơ suất thôi. Lần sau em nhất định sẽ cần thận hơn mà."

Tiểu Bạch cũng nói giúp cô ta: "Anh Tưởng, anh để A Tây ở lại đi. Bọn em là bạn học, cô ấy đi rồi, chỉ còn lại một mình em là con gái......"

"Tần Đường không phải là con gái sao?"

Tần Đường nghe Tưởng Xuyên hỏi như vậy, có chút không nói nên lời.

Phòng của bọn họ ở gần nhau, Tiểu Thành và Từ Bằng ở trong phòng nghe thấy thanh âm cũng mở cửa phòng ngó ra nhìn.

Từ Bằng cũng nói tốt cho A Tây vài câu.

Tần Đường rửa mặt ở phòng vệ sinh, nghe giọng nói cầu xin mềm như bông của A Tây, cảm thấy có chút phiền phức.

Kết quả cuối cùng là gì, cô cũng không để ý kĩ, chỉ là, cô có nghe thấy tiếng A Tây khóc.

Tưởng Xuyên về phòng, Tiểu Thành đi theo. Sau khi đóng cửa lại, mới nhỏ giọng hỏi: "Anh, thật sự để A Tây đi sao? Anh xem cô ấy đã khóc thành như vậy rồi, cũng cầu xin em rất lâu. Trông dáng vẻ cô ấy như vậy chắc đúng là không cố ý đâu."

"Hay là, để cô ấy ở lại đi."

Tưởng Xuyên hỏi: "Đây là lần đầu tiên cậu đi theo tôi à?"

Tiểu Thành vội vàng nói: "Đương nhiên không phải rồi ạ. 18 tuổi em đã đi theo anh lăn lộn, coi anh như anh ruột của mình. Em chỉ là cảm thấy cô ấy cũng không phải phạm phải sai lầm nghiêm trọng gì, có thể tha thứ. Dù sao cũng khóc đáng thương đến như vậy rồi mà."

"Khóc đến phiền."

Tiểu Thành "A" một tiếng. Cậu ta biết Tưởng Xuyên không thích kiểu phụ nữ suốt ngày làm bộ làm tịch, nói chuyện thì nũng nịu này nọ, hở tí là khóc chính là kiểu mà anh ấy ghét nhất. Mà vừa vặn, A Tây chính là tổng hợp của cả hai loại này, hơn nữa, người nào mà không thấy A Tây thích anh Tưởng chứ.

Thực ra, cậu ta cảm thấy, là con gái, nhõng nhẽo một chút cũng là bình thường.

Tưởng Xuyên liếc nhìn Tiểu Thành một cái: "Cô ta quá tự cho mình là đúng. Tuy lần này chỉ là chuyện nhỏ nhưng ai biết lần tới sẽ là chuyện gì. Chỗ này của chúng ta lúc nào cũng có người lui tới, tốt nhất là không nên lưu lại."

. . . .

Ngày hôm sau mọi người xuất phát rời khỏi huyện Giai. Nguyệt Nguyệt mặc váy mới, vô cùng vui vẻ, cả quãng đường luôn dính lấy Tần Đường: "Chị Tần Đường, lần tới chị còn tới đây với bọn em không ạ? Cây táo nhà em nở hoa rồi, rất nhanh sẽ có quả. Tháng 10 chị trở lại nhất định sẽ có táo để ăn.... Rất ngọt nha...."

Tần Đường xoa mặt cô bé: "Chị rảnh nhất định sẽ tới thăm em."

Nguyệt Nguyệt vui vẻ gật đầu: "Được, chị nhất định phải tới nhé...."

Tần Đường không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cô bé, vì cô không chắc có thể tới.

Trên đường Tưởng Xuyên nhận được một cuộc điện thoại, trong điện thoại Lữ An mắng cha chửi má: "Tài xế xe của chúng ta đâm trúng xe của người ta, lại còn là đâm trúng một chiếc Roll-Royce bảy trăm vạn. Giờ người ta đang đòi bồi thường..."

Tưởng Xuyên vội phanh gấp xe, người trong xe liền đổ nhào về phía trước.

Tần Đường ôm chặt Nguyệt Nguyệt trong lòng, nắm chặt tay nắm mới ổn định được thân thể.

Tưởng Xuyên trầm giọng hỏi: "Người thì sao? Có đâm trúng không?"

Lữ An: "Người không sao."

Tưởng Xuyên hít sâu một hơi: "Tôi biết rồi."

Anh cúp máy, quay đầu lại nhìn Tần Đường: "Chúng ta về Tây An trước, để Nguyệt Nguyệt kiểm tra ở Tây An, rồi tôi đưa em về."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 11

Tưởng Xuyênkhônggiải thích gì thêm cả, chỉnóicó việc gấp phải trở về.

Ở trong ấn tượng của Tần Đường, người đàn ông này làm việc luôn dứt khoát, hiếm khi thấyanhcó dáng vẻ căng thắng như vậy nêncôcũng chỉ đơn giản đáp lại: "Được."

Tần Đườngkhôngcó ý kiến gì nên đương nhiên những người khác cũng vậy. Tưởng Xuyên liền thay đổi lộ trình lái thắng tới Tây An.

Dọc đườngđi, Tưởng Xuyên có nhận thêm vài cuộc gọi của Lữ An, Tiểu Thành cũng hỏi han vài câu, mọi người liền hiểurômọi chuyện.

Tài xế công ty vận chuyển của Tưởng Xuyên đụng phảimộtchiếc Roll-Royce hơn bảy trăm vạn. Hơn bảy trăm vạn đó..... Dù có chỉ là va quệtnhẹ, làm xướcmộtchút xíu thôithìtiền sửa chữa cũng làmộtcon sốkhôngnhỏrồi, huống chi bây giờ cũng chưa biết là đâm nặngnhẹra sao.nóitóm lại, đây làmộtrắc rối lớn.

Sắc mặt Tiểu Thành thay đổi: "Chúng ta lấy đâu ra tiền bồi thường đây......"

Tưởng Xuyên im lặngkhôngnói, trầm mặc lái xe, gương mặt căng cứng khẩn trương.

Tần Đường ngồi đẳng sau nhìnanh.côkhôngbiết công ty vận chuyển kia của bọn họ như thế nào, nhưng chắc chắn là hoạt động cũngkhôngphải

là quá tốt, điều này chỉ cần nhìn nghĩa trạm của bọn họ là biết: Chỉ làmộtcăn nhà cũ, có hai cái xe Jeepthìmộtcái thường xuyên chết máy, nhìn là biết cũng sắpđiđời nốt.

côđoán có lẽ công ty kia cũng vừa mới bắt đầuđivào hoạt động, còn chưa thu được lợi nhuận, nếukhôngthìTiểu Thành và Lữ Anđãchẳng cung phụngcônhư thế.

Bây giờ tài xế lại đâm phảimộtchiếc siêu xe bảy trăm vạn, chủ xe chắc chắn địa vị cũngkhôngnhỏ. Nếu đối phương muốn truy cứu lên,thìmặc kệ lỗi có phải của tài xế haykhông, công ty chắc chắnsẽphá sản.

Đâykhôngphải là chuyệnnhỏ.

Sau khi trời tối bọn họ mới tới Tây An. Tưởng Xuyên mang Tần Đường và Nguyệt Nguyệt tới bệnh viện trước. Nguyệt Nguyệt bị thương, lại phải ngồi xe cảmộtngày dài, rõràng là vô cùng mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại mở to tò mò nhìn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đối với thành phố lớn tràn ngập tò mò, rất muốn xuống xe để xemrõhơn.

Tưởng Xuyên vội vàngđitìm Lữ An,anhnhìn về phía A Tây: "Tới Tây An rồi, sáng maicôrời khỏi nghĩa trạmđi."

Sắc mặt A Tây trắng bệch, cắn môikhôngnóichuyện. Từ Bằng và Tiểu Bạch cũngkhôngdám mở lời giúp đỡ, mọi người đều trầm mặc.

Tiểu Thànhnói: "anh, emđivớianh."

Tưởng Xuyên nhìn cậu ta: "khôngcần, cậu ở đây với Tần Đường."

Tiểu Thành vò tóc: "Cũng được ạ."

Tưởng Xuyên ném chìa khóa xe cho Tiểu Thành: "Cậu cầm chìa khóađi, lát nữa mấy người còn có cái màđivề."

Tiểu Thành: "Thế cònanhthìsao?"

Nhưng lời còn chưa kịpnóixongthìngườiđãđimất.

Tần Đườngđixử lí thủ tục nhập viện cho Nguyệt Nguyệt. Bây giờ đã tối, việc kiểm tra của Nguyệt Nguyệt phải đợi đến sáng mai.

Tiểu Thành đứng bên cạnh giường, nói: "Chúng tađiăn cơm trước đi."

Mọi người đều chưa ăn gì từ trưa,đãsớm đói đến ngực dính vào lưng. Tần Đường xoa mặt Nguyệt Nguyệt: "Chờ lát nữa bọn chị trở lạisẽmang đồ ăn về cho em nhé."

Nguyệt Nguyệt chớp mắt gật đầu: "Vâng ạ."

Tần Đường thấy côbé ngoạn ngoãn như vậy, không nhịn được nói: "Đợi mấy ngày nữa em khỏe lại chị sẽ dẫn em ra ngoài chơi, được không?"

Ánh mắt Nguyệt Nguyệt sáng lên: "thậtạ?"

Từ bé đến giờcôbé chỉ quanh quần ở quanh núi Dương Quyển, đến huyện Giai cũng chưa được tới bao giờ, càng đừng nóilà thành phố lớn như thế này.

Tần Đường cười: "Tất nhiên rồi."

Nguyệt Nguyệt vô cùng vui vẻ, cảm thấy việc mình bị thương như vậy cũng thật đáng, lúc trước còn cảm thấy đầu có chút đau, giờ thì hoàn toàn hết rồi, một chút cũng không thấy gì.

. . . . .

Công ty vận chuyển của Tưởng Xuyên và Lữ An cách nghĩa trạmkhôngxa, xe tải tổng cộng chỉ có 5 cái, có 3 cáiđangchạy ở chỗ

khác,hiệngiờ trong trạm chỉ cònmộtcái. Lữ An dựa lưng vào xe tải hút thuốc, người tài xế gây tai nạn ngã ngồitrênmặt đất, vẻ mặt suy sụp.

Lữ An thấy Tưởng Xuyên liền vội vàngđitới: "anhTưởng,anhtrở lại rồi."

Tài xế xe tải đứng lên, đáy mắt khôi phục lạimộttia sáng, vội vàngnói: "Ông chủ, làm sao bây giờ đây..... Ông chủ kianói, xe này là siêu xe, thay cái thanh chắn thôi cũngđã30 vạn. Tôi đào đâu ra 30 vạn bây giờ.... Dù có giết chết tôithìcũng chẳng có nổi 3 vạn í chứ...."

Người tài xế vừanóivừa khóc, đôi mắt đỏ lên. Tưởng Xuyên vỗ vai ông,nói: "Lão Trần, ông đừng gấp, đợi tôi tìm hiểu lại mọi chuyệnđã."

nóixonganhđivào nhà trệt bên phải.

Lữ An ném tàn thuốc xuống, cũng vỗ vai tài xế rồiđivào theo.

Đóng cửa lại, Tưởng Xuyên mới hỏi: "Đâm có nặngkhông?"

Lữ Annói: "khôngchỉ là thanh chắn, mà đèn xe cũng bị hỏng. Chi phí sữa chữa tính sơ qua cũng phải cả trăm vạn."

Tưởng Xuyên cau chặt mày, nhiều tiền như vậy, bọn họ căn bảnkhôngcó khả năng chi trả, "Có camerakhông? Lỗi là của ai?"

Lữ An nghe đến đây liền tức giận: "khôngcó camera, lão Trầnnóilà đối phươngđangđibình thường rồi bỗng nhiên dừng lại. Lão còn cảm thấy hình như xe còn giảm tốc độ, nhưng làm sao mà phanh kịp được chứ, thế là liền đụng trúng đuôi xe của đối phương! CMN,thậtđúng làkhôngcòn gì đểnóimà."

"Đột nhiên dừng lại, lại còn giảm tốc độ sao?"

"Đúng vậy."

Tưởng Xuyên châm thuốc, cúi đầu nhả ra vài làn khói,khôngbiết nghĩ cái gì,mộtlát sau mới mở miệng: "Chủ xe là ai?"

Lữ Annói: "khôngbiết nữa, lái xe chỉ là tài xê, chủ xekhôngở bên trong. Nhưng nghe giọngnóithìkhôngphải là người địa phương. Nhưng vìkhôngcó camera nên cũngkhôngthể xem là lỗi của ai nhưng tài xế cứmộtmực khẳng định là lỗi của lão Trần. Lão Trần là người trung thực, lái xe vẫn luôn cẩn thận, ông ấy nhất địnhkhôngnóidối."

Tưởng Xuyên: "Chủ xekhônglộ mặt ư?"

Lữ An: "không, nhưng luật sư của ông tathì đến đây."

Tưởng Xuyên lại rítmộthơi thuốc: "Vậy kết quả như thế nào?"

Lữ An càngnóicàng giận: "Đối phương khăng khăng là lỗi hoàn toàn thuộc về lão Trần, cảnh sát giao thông cũngnóilỗi toàn bộ thuộc về lão Trần. Tên cảnh sát kia nhất địnhđãbị mua chuộc rồi. Đồ chó cậy chủ!!!"

Tưởng Xuyên im lặngkhôngnói, Lữ An cũng dần bình tĩnh lại.

mộtlúc sau, Lữ Annói: "Tôi cảm thấy việc nàykhôngđơn giản. Nhưng nếu là Triệu Kiến Hòathìhắncũng chỉ vừa mới ra tù.. Hơn nữahắnta cũngkhôngcó bản lĩnh như vậy.mộtchiếc Roll-Royce hơn 700 vạn.hắnkhôngcó khả năng....."

Tưởng Xuyên ném tàn thuốc xuống: "hắnta khôn có, nhưng Khương Khôn có."

Lữ An thất thần: "Khương Khôn? Triệu Kiến Hòa có quen với Khương Khôn?"

Tưởng Xuyên cong miệng nở nụ cười trào phúng: "Tào Thịnhnóinhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ."

Lữ An đứng hình 2s: "Đ****"

"Ngày maianhvới tôiđitìm chủ xenóichuyện. Tiền có thể bồi thường nhưngsẽkhôngchịu toàn bộ." Tưởng Xuyên vừanóivừađira ngoài: "Trở vềđi, ngày mainóichuyện tiếp."

Hai người vừađira đến cửathìpháthiệnlão Trần vẫnđangchờ ở bên ngoài.

Tưởng Xuyênđitới: "Chú cũngđinghỉ ngơi trướcđi, có chuyện gì mai lạinói."

Vẻ mặt lão Trần tràn ngập tang thương, cho dù có trở vềthìcũng làm sao mà ngủ được đây. Nợ đến mấy chục vạn, cho dù có Tưởng Xuyên hỗ trợthìcũngkhôngđược bao nhiều. Cho dù ôngđilàm cả đời cũngkhôngkiếm nổi mấy chục vạn, huống chi ông còn phải nuôi sống gia đình nữa.

Nhưng cũng đâu còn cách nào khác, ông đành phải nghe lời Tưởng Xuyên, xoa xoa đôi bàn tay thô ráp của mình: "Vậy... được..."

Xe Jeep đóđivào trong sân, mọi người đều chạy ra.

Tiểu Thành sốt ruột hỏi: "anh, mọi chuyện thế nào rồi ạ? Nghenóiphải bồi thường đến mấy chục vạn sao?"

Tưởng Xuyên đóng sầm cửa xe, nhìn lướt qua mọi người. Tất cả đều tụ tập đông đủ, chỉ trừ Tần Đường.

anhhỏi: "Tần Đường đâu?"

Tiểu Thànhnói: "côTần nghỉ ở trêntầng."

Tưởng Xuyên ừmộttiếng, "Mọi người cũngđinghỉ sớmđi."

Tiểu Thành nhìn theo bóng Tưởng Xuyênđilên tầng, quay ra hỏi Lữ An: "anhLữ, làthậtsao ạ?"

Lữ An lạnh mặt: "Cậunóixem?"

Tiểu Thành và A Khởi nghe xong đều bị dọa đến trắng bệch cả mặt, A Khởi hỏi: "Vậy phải làm sao đây....."

Lữ An bực bội xua tay: "Ngày mainóitiếp đượckhông? Có cơmkhông? Ông đây đến cơm còn chưa kịp ăn đâu. Chết đối đến nơi rồi đây này!"

Dì Quế vội vàng nói: "Có có có, để dì đinấu cho cháu bát mì."

Tiểu Thành cũng nói: "anh Tưởng chắc cũng chưa ăn đâu. Dì nấu luôn choanhấy một bát nhé."

Dì Quế: "Được được."

Sau đó liền nhanh chóngđivề phía phòng bếp.

Tưởng Xuyên bước lên tầng, bước chân bỗng dừng lạimộtchút,khôngbiết Tần Đườngđã đứng trước mặt từ bao giờ. Hiển nhiêncôvừa mới tắm xong, mái tóc ướt rượt rũ xuống bên hông, lại mặc chiếc váy đỏ kia, đầu ngón tay thon dài trắng nõn kẹp điếu thuốc lá, nhưngkhônghút, quay đầu nhìnanh.

Tần Đường hỏi: "Cácanhgặp rắc rồi à?"

Tưởng Xuyênkhôngphủ nhận, nhàn nhạt gật đầu: "Ù."

Tần Đường lại hỏi: "Có thể giải quyết đượckhông?"

Tưởng Xuyên cười: "Nếukhôngthểthìsao?"

Tần Đường	; khẽ	động	ngón	tay,	vấy	tàn	thuốc	xuống,	cườimộtchút
"anhcó thể cầu x	in tôi	,,							

Tưởng Xuyên: "....."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 12

Sắc mặt Tưởng Xuyên lập tức đen sì, nhìncôchằm chằm, mím môikhôngnóichuyện.

Tần Đường biếtanhgiận, là đàn ông, bất cứ ai nghe được lời như thế này cũngsẽgiận, huống chi là Tưởng Xuyên.côkhiêu khích nhìnanh,khôngmộtchút sợ hãi.

Tưởng Xuyên vẫn biết từ trước đến naycôluônkhôngsợ mình, lúc trước ở Du Lâm ít nhiều có chútkhôngphục, cũng có thể là vẫn nhớ chuyện lần trước suýt bị Triệu Kiến Hòa làm bị thương. Thực ra đâykhôngphải là người phụ nữ nhát gan, thậm chị ngược lại, lá gan còn rất lớn, làm việc rất dứt khoát. Người phụ nữ này chỉ đơn giản là sợ phiền phức mà thôi.

côchính làkhôngthích có khúc mắc hay nợ nần người khác, mặc kệ là nhân tình hay cảm tình gìđichăng nữa. "khôngsợ tôi quỵt nợ sao?" Sắc mặt Tưởng Xuyên nhanh chóng khôi phục như cũ, giọngnóicực thấp, ngữ khí vô cùngkhôngtốt.

"khôngsợ." Tần Đường thản nhiênnói.

Tưởng Xuyên biếtcôcó tiền. Mấy chục vạn đối vớicôchỉ là con sốnhỏ, có thể tùy tiện lấy ra bất cứ lúc nào.anhliếm liếm răng cửa, lạnh lùng nhìncônửa giây,nói: "khôngcần, tôi tự giải quyết được."

Tần Đường nghe tiếng Tưởng Xuyên bực bội đóng sầm cửa phòng, tâm trạng rất tốt, dập thuốc, quay người về phòng.

8h sáng hôm sau, lúccôxuống lầu ăn sáng, trong viện chỉ còn lạimộtmình A Khởi.

A Khởinói: "BonanhTưởngđãđira ngoài rồi."

Tần Đường gật đầu. Tiểu Bạch và A Tâyđira từ chỗ ngoặt. A Tây cúi đầu, trênngười đeomột cái balo to. Tưởng Xuyên vô cùng cứng rắn, không một chút dao động, hôm nay A Tây nhất định phải rời khỏi.

A Khởiđiquanói: "Hai người đến ăn sáng trướcđi, đồ ăn sáng ở trênbàn í."

Tần Đường ăn hai cái bánh bao, uốngmộtly sữa.cônhìn chiếc xe Jeep đen ở trong sân, hỏi A Khởi: "Xe kia tôi có thể lái chứ?"

A Khởi gật đầu: "Có thể.anhTưởngnóiđể lại cho chịđimà.anhấy bảo cái xe đỏ kia chịđikhôngđược."

Tần Đường nhớ tới cái xe Jeep đỏkhôngngừng chết máy kia, sắc mặt có chút ảo não, việc này là Tưởng Xuyên cố ý?

A Khởi đưa chìa khóa xe chocô. Tiểu Bạchđitới hỏi: "Chị Tần Đường, chị có thể chở A Tây ra ga tàu đượckhôngạ?mộtlát nữa em cũng muốn đến bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt với chị."

Tần Đường nhìn bọn họ, nói: "Lên xeđi."

Tiểu Bạch và A Tây ngồi ở ghế sau, A Tâynóirất ít, có thể thấy tâm trạngđangrất tệ. Tiểu Bạch an ủi: "khôngsao đâu, khai giảng là chúng ta lại gặp nhau rồi mà. Đến lúc đó tớsẽmang ảnh và video đến cho cậu xem, cũng như nhau thôi."

A Tây ủy khuấtnói: "Sao có thể giống nhau chứ?"

Gần như cả đêm hôm qua A Tâykhôngngủ, Tiểu Bạch ở cùng phòng vớicôta cũng bị nháo đếnkhôngngủ được.nóicho cùng, đây chỉ đơn giản là A Tâykhôngcam lòng rờiđimà thôi. Tiểu Bạch trầm mặc trong chốc lát, sau đó nghiêng người về phía trước,nhẹgiọng hỏi: "Chị Tần Đường, chịthậtsựkhôngthểnóivài câu vớianhTưởng Xuyên sao?"

Ở trong mắt Tiểu Bạch, Tần Đường là người có tiếngnóinhất trong nhóm.cônhìn ra được Tưởng Xuyên đối xử rất tốt vớicôấy, mọi người cũng đều đối xử tốt vớicôấy. Nếucôấy chịu mở lời với Tưởng Xuyên,nóikhôngchừng A Tây có thể ở lại.

Tần Đường liếc nhìn Tiểu Bạch qua kính chiếu hậu, nhàn nhạtnói: "Tôiđãnóirồi, chỗ nàykhôngphải của tôi."

Tiểu Bạch ngại ngùng lui xuống: "Vâng..."

Tần Đường dừng xe ở nhà gần gần đó, Tiểu Bạch hỏi: "Emđitiễn A Tâymộtchút. Chị Tần Đường, có thể đợi em 10' đượckhôngạ?"

Tần Đường nói: "Được, nhưng nhanh lên. Chỗ này không được đỗ xe."

Được hai phútthì điện thoại của Tần Đường đổ chuông.

Là Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An hỏi: "Sao còn chưa về?"

Tần Đường cườinhẹ: "Em bao giờ về cần phải báo cáo vớianhsao?"

Hạ Tòng An cứng họng.

Vài giây sau mớinóitiếp: "Lần nay cóđiTrấn Bakhông?"

Tần Đường trầm mặc trong chốc lát: "không."

"Nếu em muốnđithìanhđivới em."

"khôngcần!"

"Được, vậyanhcũngkhôngép buộc em. Em nhớ chú ý an toàn, trở về sớmmộtchút."

Hạ Tòng An còn muốnnóithêm cái gì đó, nhưng Tần Đường vừa nghe thấy cái tên kiathìđãsớm nhíu mày,khôngđợianhtanóixong liền cúp máy.

Tiểu Bạch tiễn A Tây lên tàu: "Cậu ở trên đường nhớ cẩn thận một chút, về đến nơi thìnhắn tin cho tớ."

A Tây gật đầu: "Được."

Tiểu Bạch thấy sắc mặtcôtakhôngtốt, an ủi vài câu. Nhưng những gì có thểnóihai ngày nay cũngđãnóicả rồi, nênnóixongcôcũng vẫy tay tạm biệt rồi xoay người rờiđi."

Tiểu Bạch đứng từ xa nhìn lại, thấy từ cửa sổ xe cómộtbàn tay thò ra ngoài, tinh tế, trắng nõn,đangkẹp nửa điếu thuốc.

Lần nàycôngồi vào ghế phụ lái, quay đầu nhìn Tần Đường, cườimộtchút: "Được rồi ạ. Chúng ta đến bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt thôi."

Tần Đường dập thuốc, nhàn nhạt ừmộttiếng, khởi động xe.

Tiểu Bạch lén nhìncô, thấy sắc mặtcôkhang khác so với lúc nãy, mím môi,khôngnóinữa.

• • • • • • •

Tưởng Xuyên và Lữ Anđitìm chủ xe, nhưng cũng như hôm qua, đối phương chỉ pháimộtluật sư tới, một mực khẳng định lão Trần phải bồi

thường toàn bộ, một phân cũng không thiếu. Lữ An tức giận đến mức thiếu chút nữa thì xông lên đánh nhau với người ta.

Tưởng Xuyên giữanhta lại, nhìn về phía luật sư: "Nếu chúng tôikhôngđồng ýthìsao?"

Luật sưnói: "Như vậythìchúng ta đành phải ra tòa thôi. Cái công ty vận chuyển bé tí kia của mấy người chắc cũng chẳng có gì đáng giá, chỉ có mấy chiếc xe tải còn có chút giá trị."

Lữ An mắng" Vô si."

Luật sư kiakhôngnhữngkhônggiận còn cười: "Lữ An, mắng người làkhôngtốt, nợthìphải trả, đây là điều đương nhiên."

Tưởng Xuyên trầm mặc vài giây,nói: "nóivới Khương Khôn, tôi muốn gặphắnta."

Luật sưkhôngđổi sắc mặt, nụ cười lại càng sâu: "anhKhônnói, chờanhmang tiền đếnthìmới có thể gặp mặt được."

Tưởng Xuyên cười lạnh: "Nếu tôinóikhôngthìsao?"

Luật sư kianói: "Vậythìtôi cũng chịu thôi.anhnên biết chúng tôi có rất nhiều cách buộcanhphải xuất tiền ra đó."

nóixong liền rờiđi.

Lữ An tức giận đá chân vào tường: "CMN!!!"

Tiểu Thànhđiqua, hỏi: "anh, việc này phải làm sao bây giờ? Chúng ta đào đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?"

Tưởng Xuyên cười lạnh: "Tôi cónóichúng tasẽtrả tiền sao?"

Tiểu Thành: "A, hình như làkhông......"

Tiểu Thành cònnhỏ, mới đitheo Tưởng Xuyên được tầm 4,5 năm nay, cậu takhônghiểu rõcuộc sống trước kia của Tưởng Xuyên và Lữ An, nhưng cũng biết Tưởng Xuyênkhông đơn giản, ngày thường bất kể chuyện lớn chuyện nhỏgì, anhấy cũng đều có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ số tiền đókhônghềnhỏ, cậu biết bọn họkhôngthể lấy ra được, hơn nữa chủ xerõràngkhôngphải là người dễ chọc.

Tưởng Xuyên gõ vào đầu cậu tamộtcái: "đithôi."

Lão Trần vẫn chở ở bên ngoài, thấy bọn họđira vội vàng tiến lên hỏi: "Ông chủ, mọi chuyện thế nào rồi ạ? Bọn họnóinhư thế nào?"

Tưởng Xuyênnói: "khôngsao rồi, ông cứ về trướcđi, cố gắng làm việc."

Lão Trần nghe vậy liền cho rằngsự việc thực sự đã giải quyết xong xuối, cười thở phàonhẹnhôm: "Tốt quá rồi."

Ông biết ông chủ của mình rất có bản lĩnh mà.

trênđường về, Tiểu Thànhnói: "anh, chuyện nàykhôngthể để công ty chịu toàn bộ trách nhiệm được phảikhông? Trách nhiệm của lão Trần là lớn nhất, công ty cùng lắm chỉ có thể hỗ trợmộtphần thôi đúngkhông......"

Lữ An nghe vậy liền đá vào chân cậu ta: "Tiểu tử nhà cậu đầu óc bị chập rồi à? Lão Trần lấy đâu ra tiền chứ...?"

Tiểu Thành phủi dấu chântrênquần,nhỏgiọngnói: "Em chỉnóinhư vậy thôi. Dù sao có nhiều hay có ít cũng là có mà...."

Lữ An trừng mắt liếc cậu tamộtcái, Tiểu Thành liền cúi đầu,khôngdámnóitiếp nữa.

Tưởng Xuyên ngậmmột điếu thuốc trong miệng, trong xe khói thuốc lượn lờ, trầm giọng nói: "Việc nàykhông được nói trước mặt lão Trần."

Tiểu Thành trợn lớn mắt: "anh,anhthậtsựmuốn chịu toàn bộ trách nhiệm sao?"

Lữ An lại đá cậu ta: "Đừng nói nữa."

Tưởng Xuyên gẩy gẩy tàn thuốc, chuyện này là để nhắm vàoanh, lão Trần hoàn toàn vô tội.

• • • • • • • •

Bệnh viện tiến hành mấy hạng mục kiểm tra cho Nguyệt Nguyệt. Sau khi xác định chắc chắnkhôngcòn vấn đề gì nữa, Tần Đường mới yên tâm.

Mấy hôm nay Tưởng Xuyên và Lữ An luônđisớm về muộn, côgần nhưkhônghề gặp mặt bọn họ chút nào. Nguyệt Nguyệt nằm viện mấy hôm, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, Tần Đường biết tâm tư của bé, trưa hôm đó, sau khi hỏi qua bác sĩ liền dẫn côbé ra ngoài dạo một vòng.

Nguyệt Nguyệt được ăn rất nhiều đồ ăn vặt mà trước đâycôbé chưa từng được ăn, còn đượcđicông viên giải trí, chơi rất nhiều trò chơi trước đây mình chưa từng được chơi. Nơi nay tràn ngập tất cảsựphồn hoa và mới mẻ đối vớicôbé.

Tần Đường mua chocôbémộtchiếc váy mới và vài món đồ chơi nhưng Nguyệt Nguyệtkhôngdám nhận, luôn kéo taycô, thấp thỏmnói: "Chị đừng mua, emkhôngthích chúng đầu......"

côbé chỉ vào chiếc váy mìnhđangmặc: "Em có váy mới rồi,khôngcần mua nữa đâu ạ."

Tần Đường cúi đầu nhìn bé trong chốc lát, nhoẻn miệng cười: "Vậy được rồi, chị dẫn emđiăn nhiều món ngon nhé!"

Chơi đến tận 7h tối, Tần Đường mới dẫn Nguyệt Nguyệt về bệnh viện.

. . . .

Trở lại nghĩa trạm, bên trong vọng ramộttràngâmthanh hỗn loạn/

"Gọi Tưởng Xuyên ra đây! Trả tiền xong bọn taosẽđi!"

A Khởi khóc lóc: "Đừng đập đồ nữa! Cầu xin mấy người đừng đập đồ nữa mà!"

Dì Quế cũng kêu lên: "Mấy thứ này đềukhông đáng giá, mấy người đừng phá nữa mà....."

"Rầm! Rầm!" Tiếng đồ vật bị đạp đổ nghe ngày càngrõràng.

Tần Đường nhíu mày, nhanh chóng lái xe tiến vào.

Qua cửa sổ xe, côthấy trong viện làmột đống hỗn loạn, năm sáu người đàn ông mặc đồ đen đứng thành hai hàng song song như một bức tường ở trong viện. Tiểu Thành bịmột người trong số đó đạp dưới chân, không ngừng giãy giụa: "Buông tao ra! Bọn mày đừng có khinh người quá đáng! Kể cả có đi đòi tiền cũng không thể làm như vậy, chúng mày đây là phạm pháp...."

Còn chưanóixong Tiểu Thành liền bị bọn họ đạp thêm mấy phát, ho sù sụ.

Ánh mắt A Khởi chợt liếc thấy bóng dángcô, sáng lên: "Chị Tần Đường!"

Mấy người đàn ông áo đen xoay người lại nhìn, Tần Đường mở cửa xeđixuống, nhìn đống hỗn loạn dưới đất, lạnh nhạt hỏi: "Mấy người muốn

Tên cầm đầu thấy côliền huýt sáo, cười xấu xanói: "không ngờ ở đây còn giấu cả người đẹp nha."

Tần Đường nhíu mày, trực tiếp hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Tên cầm đầu nhướn mày: "khôngnhiềukhôngít, 87 vạn. Sao? Người đẹp muốn trả tiền thay Tưởng Xuyên à?"

Tần Đường nhìn qua đồ đạc ngồn ngang trong sân: "Mấy người phá hỏng nhiều đồ như vậy, cũng phải bồi thường."

Tên cầm đầunói: "Mấy thứ nàykhông đáng giá."

Tần Đường ói: "Đáng giá."

Người nọ im lặng trong chốc lát, rồi cười phá lên: "Được, tổng cộng chỗ này là 2 vạnđi, như vậyđãlà nhiều lắm rồi."

Tần Đường nhìn về phía Tiểu Thành bị đạp mặt mũi bầm dập ở dưới đất, tên cầm đầu hiểu ý vẫy tay, Tiểu Thành liền được tự do. A Khởi vội vàngđiqua dìu cậu ta dậy, sốt ruột hỏi: "anhkhôngsao chứ?"

Tiểu Thành nhíu mày, đau đến thở khôngra: "cônóixem?"

A Khởi cắn môi, lặng lẽ trừng những người đó.

Tần Đường nói: "Đưa số tài khoản đây, ngày mai tôi chuyển tiền cho mấy người."

Tên cầm đầunói: "Làm sao tôi có thể tincôđây?côvà Tưởng Xuyên có quan hê gì?"

Tần Đườngkhôngmuốn nóinhiều với bọn họ, thản nhiên đáp: "Nếu ngày mai còn chưa có tiền thìm ấy người lại đến tiếp cũng được. Dù sao hôm nay mấy người có đánh chết bọn họthì cũng chẳng lấy được đồng nào đâu."

Người nọ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nhìn về phía Tần Đường cười: "Nể tình người đẹp lớn lên ghẹo người như vậy,anhđây liền tin người đẹpmộtlần."

"đi."

Đám người kéo nhau rờiđi, để lại trong sânmộtđống lộn xộn.

Tiểu Thanh đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn hỏi: "Chị Tần Đường, chịthật sự trả tiền cho bọn em sao?"

Tần Đường hỏi lại: "khôngthìthế nào? Nhìn cậu bị đánh chết à?"

Mặt Tiểu Thành nóng lên, lạinói: "Nhưng,anhTưởngnóianhấy có thể giải quyết việc này. Nếuanhấy biết chị trả tiền thay....."

"anhtasẽtrả lại cho tôi sau." Tần Đường vừanóivừa dùng chân đá mấy đồ vật loạn thất bát tao dưới đất: "Mấy thứ này còn dùng được nữa sao?"

A Khởi vộinói: "Để em và dì Quế dọn dẹp lại, cái nào còn dùng đượcthìgiữ lại,không đượcthì đánh vứt đi thôi."

Tần Đường gật đầu: "Ù'."

A Khởi và dì Quế ngồi xổmtrênmặt đất dọn dẹp lại đồ đạc, Tiểu Thành chạy vào nhà tắm rửa, xử lí qua vết thương rồi cũng ra giúp đỡ. Tần Đường dựa lưng vào xe Jeep nhắn tin.

mộtlát sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng động cơ.

Vài giây sau,mộtchiếc xe Jeep đỏ rẽ vào trong viện, dừng ngay trước mặtcô.

Tưởng Xuyên và Lữ An mở cửa xe bước xuống, dùng sức đóng cửa "Rầm" mộttiếng.

Tiểu Thành vội đứng lên: "anh, cuối cùng hai người cũng về rồi."

Tưởng Xuyên nhíu mày, nhìn chằm chằm má cậu ta, nhìn từ trái sang phải, liếm răng cửa, rồi quay đầu nhìn về phía Tần Đường.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 13

Nửa tiếng trước, Tiểu Thànhđãgọi điện thoại cho Tưởng Xuyên, nói hết mọi việc.

Tiểu Thànhnói: "Chị Tần Đườngnóisẽtrả tiền cho chúng ta, sau đó những người đó liền rờiđi."

Tưởng Xuyên nhìn chẳm chẳm Tần Đườngmộtlúc, mãi cho đến khicôngẩng đầu lên nhìnanhmới thôi.

Tần Đường tắt điện thoại đi, hạ mi mắt, như một con mèonholười biếng, thản nhiên hỏi: "Sao?"

Tưởng Xuyênnói: "Tôi nhớrõtôiđãtừngnóichuyện nàykhôngcần em quan tâm."

Tần Đường cười: "Nếukhôngthìlàm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn bọn họ bị bắt nạt sao?"

Thấy Tưởng Xuyên trầm mặc, Tần Đường lạinóitiếp: "Còn cảmộtđêm cơ mà, nếuanhcó thể giải quyết tốt, vậy mai tôikhôngcần đưa tiền cho bọn họ nữa rồi."

Người phụ nữ này.....

Tưởng Xuyênthậtmuốn túmcôlại bắt nạtmộtphen, nhưng cái gì cũngkhôngnóiđược, làm được, xoay người bỏđi.

Lữ Anđiđến trước mặtcô: "Tần Đường, cảm ơncô."

Tần Đườngnói: "khôngcó gì. Cácanhtìm ra cách giải quyết rồi sao?"

Lữ An thở dàimộttiếng, lắc đầunói: "không, chúng tôi lấy đâu ra số tiền lớn như vậy. Nếu là mấy năm trướcthìcòn có thể, nhưnghiệntạithậtsựkhôngcó. Nhưng cáchthìcũngkhônghắn làkhôngcó, chỉ làkhôngngờ đối phương lại hành động nhanh như vậy. Nếucôđãnóira rồi, nếu ngày mai màkhôngtrả được,thìngười gặp rắc rồi chính làcôđó."

Tần Đường mím môi, bảo sao Tưởng Xuyên lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình, hóa ra là cảm thấy côthực ngu xuẩn, xen vào việc của người khác ư?

Chắc là như vậyđi.

Tần Đường nhìn về Tưởng Xuyênđangngồi xổm sửa chân bàn cách đókhôngxa, hỏi Lữ An: "sẽcó rắc rồi gì?"

Lữ Ankhôngbiết phải giải thích vớicônhư thế nào, đành phảinói: "côyên tâm, chúng tôisẽkhônggây phiền phức chocôđâu. Nếu đối phương vẫn tiếp tục tìmcôgây phiền phức,anhTưởngsẽnghĩ cách. Hai ngày tớicôchịu khó ở yên tại đây nhé, đừngđilung tung."

Tần Đường ngẫm nghĩmộtlát, hỏi: "Có phải có liên quan tới Triệu Kiến Hòakhông?"

Lữ An đần mặt ra: "côbiết Triệu Kiền Hòa à?"

Tần Đường: "Biết."

Lữ Anđangmuốnnóithêm gì đóthì Tưởng Xuyên liền liếc mắt qua đâynói: "Rảnh quákhôngcó việc gì làmthì qua đây giúp một tay đi!"

Lữ An cười hắc hắc, xua xua tay chạy qua giúp đỡ.

Tần Đường đứng tại chỗ cúi đầu xem ảnh chụp trong máymộtlát, từ bên kia tiếng Tiểu Thành truyền tới: "anh, cái ghế nàyđãhỏng thành như thế này rồi, còn có cái bàn kia nữa... sửa làm sao đây?"

Tưởng Xuyên đứng dậy, phủi bụi trong lòng ban tay,nói: "A Khởi, mai emđicùng dì Quế lên nội thành, thiếu cái gìthìmua cái đó. Bảo Tiểu Thành lái xe chở hai ngườiđi."

A Khởi gật đầu: "Vâng ạ."

Tần Đường cất máy ảnhđi,đilên tầng.

Lúccôtắm xong, mở cửa ra liền thấy Tưởng Xuyênđangđứng trước cửa phòng mình, trong tay cầmmộtđiếu thuốc là chưa châm, môi mím thànhmộtđường thẳng, nhìncô.

Tần Đườngđiqua: "Có chuyện gì?"

Tưởng Xuyên đứng thẳng người lênthìcao hơncôrất nhiều, cúi đầu nhìncô:

"Ngày mai em trở vềđi."

Tần Đường nhíu mày: "Vì sao?"

Tưởng Xuyên châm thuốc, vẻ mặt vô cảm hítmộthơi, nhìncô: "Việc của em ở chỗ này xong rồi, về phần Nguyệt Nguyệtthìmấy hôm nữa tôisẽđưacôbé về, emkhôngcần ở đây nữa."

"Tôi ở đây làmanhthấy vướng tay vướng chân?"

"không."

"Tôi ăn quá nhiều,anhnuôikhôngnổi?"

".....khôngphải."

"anhcảm thấy tôi trả cho cácanhsố tiền kia, khiếnanhcảm thấy mất mặt?"

" "

Tưởng Xuyên bất đắc dĩ nhìncô: "mộtsố tiền lớn như vậy mà em cũng có thể bỏ ra để giúp chúng tôi, bọn chúngsẽnghĩ .....em là người của tôi."

Tần Đường: "....."

Tưởng Xuyên cười nhạt, đôi mắt đen thẫm, ánh mắt trầm trầm: "Là người phụ nữ của tôi, điều này có nghĩa là gì, em hiểukhông?"

côhiểu.

Mặt Tần Đường hơi nóng lên, may mắn là trời tối, ánh sáng ở hành lang cũng khá tù mù nênanhkhôngnhìn thấy.

Nhưng trong tình huống lúc đó, nếucôkhônglàm như vậy, cái nghĩa trạm nàysẽbị phá hủy hết. Tưởng Xuyên và Lữ An cũng những người làm công ích khác màcôtiếp xúckhônghề giống nhau. Bọn họkhôngcó nhiều tiền, mặt khác, bọn họ cũngkhônghề tham lam, nên cũngkhôngcần lo lắng sau khi giao đồ cho họ liệu có bị họ ăn bớt hay cắt xén đồ đạckhông. Cái nghĩa trạm này cũng với mấy điểm từ thiện kia hoàn toàn khác biệt.côchỉ là muốn giữ lại nơi này.

Tưởng Xuyên nhắc nhởcô: "Nếu emkhôngmuốn gặp rắc rối, sáng mai liền rờiđiđi."

Tần Đườngkhônglên tiếng, ngước mắt nhìnanh.côcòn việc chưa làm xong,côkhôngmuốnđi.

Tưởng Xuyên cùng nhìncô, vài giây sauthìxoay người trở về phòng.

"Từ từ..." Tần Đường gọi với lại.

"Còn chuyện gì sao?" Tưởng Xuyên quay đầu lại, trong miệng vẫn ngậm điếu thuốc.

Tần Đườngnói: "Tôikhôngđi. Lữ Annói, sau khi đưa tiền rồisẽkhôngcòn chuyện gì nữa. Tiền này là của tôi, tôi muốn làm gì là quyền của tôi. Hơn nữa tôi làm như vậy là vì cái nghĩa trạm này,khôngphải vìanh, nên monganhhiểurõ."

cônóihết liền quay người lại kéo chốt mở cửa về phòng.

Tưởng Xuyên ở đằng sau túm lấy cổ taycôkéo lại.côkhôngđề phòng, chậu rửa mặt trong tay bị nghiêng, sữa rửa mặt sữa tắm trong chậu rơi hết ra ngoài,côliền sợ hãi kêumộttiếng, Tưởng Xuyên phản xạ nhanh khom lưng đỡ lấy, hai cái chainhỏnhắn tinh xảo liền nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn củaanh.

anhđứng thẳng dậy, nhìn đồ vật trong tay, đặt lại vào chậu rửa mặt, tay kia vẫn nắm chặt cổ taycô, làn da dưới tay trắng nõn mềm mại, có chút lành lạnh, nắm trong tay nhưđangvuốt vemộttấm lụa thượng hạng vậy.

Tần Đường quay đầu lại, không vui nhìnanh.

Tưởng Xuyên nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt lạnh lại: "Tôinói, CMN, em trở về ngay cho tôi!"

Tần Đường hất cằm: "khôngvề."

côxoay xoay cổ tay muốn giãy ra, lòng bàn tay Tưởng Xuyên thô ráp, dùng sức nắm chặt khiếncôcó cảm thấy có chút ngứa, lại càng đau đớn nhiều hơn, tức giận lườmanh: "anhbuông tay! Là tôi choanhtiền,anhdựa vào cái gì mà đuổi tôi?"

Tưởng Xuyên mím môi, nhẫn nhịn đưa lưỡi liếm răng, vài giây sau, biểu tình liền trở lại lạnh lùng,nói: "Em đừng có hối hận."

Sau đó quay người trở về phòng.

Tần Đường trừng mắt nhìn bóng dáng cao lớn biến mất sau cánh cửa, cắn môi, cảm thấy tức nghẹnmộtcục.

mộtlát sau, Tưởng Xuyên xuống nhà ăn tối.

Lữ An, cúi đầu, thấp giọng hỏi: "Vừa rồianhlàm gì Tần Đường đấy? Bọn tôi ở dưới nhà nghecôấy kêumộttiếng."

Tưởng Xuyên bê bát, nhìn Tiểu Thành và A Khởi, hai người lập tức quay đầu nhìn TV, bên trongđangchiếumộtchương trình phỏng vấn. Vị khách quý ngồitrênsopha làmộtngười phụ nữ vô cùng mỹ lệ ưu nhã. Tiểu Thànhnói: "Saocôấy có thể trẻ mãikhôngthấy già được như vậy nhỉ? Từ khi em cònnhỏđãthấycôấy như vậy rồi, giờ emđãlớn mà cũngkhôngthấy thay đổi gì..."

A Khởinói: "Bảo dưỡngthậtlà tốt mà! Cuộc sống tốtthìlàn da cũngsẽtốt,anhnhìn chị Tần Đường mà xem, làn dathậtlà đẹp mà...."

Tiểu Thành nhìn chẳm chẳm TV trong chốc lát, im lặng cả nửa ngày, A Khởi thấy vậy liền đá chân cậu ta: "Sao tự nhiên lại im lặng vậy?"

Tiểu Thành chống cằm, chỉ vào người phụ nữ trong TV, gãi gãi đầu: "Chỉ là tôi bỗng nhiên cảm thấy, Tần Đường lớn lên có chút giống với ảnh hậu....không,khôngphải là có chút giống thôi đầu, mà chính là càng nhìn càng thấy giống đó...."

"thậtư?"

"thậtmà, cônhìn mà xem... đôi mắt này, cái mũi này......"

"Hình như làthậtnha..."

Tưởng Xuyên dừng đũa, ngắng đầu liếc nhìn TVmộtcái, máy quayđãchuyển sang người dẫn chương trình.

Lữ An dùng đầu gối đụnganhmộtcái: "anhTưởng, Tần Đườngđãnóinhư vậy rồi, mà bây giờ quả thực chúng ta cũngkhôngcòn tiền nữa... Tôi biếtanhkhôngmuốn dùng tiền của phụ nữ, nhưng bây giờ chúng takhôngcòn cách nào khác. Nếukhôngtrả tiềnthìsẽlại xảy ra tranh chấp cãi cọ với Khương Khôn, vậy càngkhôngphải trúng ýhắnrồi sao.anhbiết mục đích củahắnlà muốnanhquay lại mà. Tưởng Xuyên,anhnghĩ kĩđi, lần này mà quay lạithìsẽkhôngdễ dàng rờiđinhư vậy nữa đâu. Tiềnthìchúng ta cũng có thể từ từ trảcôấy mà, tôi biết Tần Đườngsẽkhôngđể ý đến chuyện này......"

Tưởng Xuyên đặt đũa xuống, rút bao thuốc ra.

"Tôi biết."

"Vậyanh...."

Lữ An ngồi ở vị trí đối diện với cửa,đangnóibỗng dưng dừng lại.

Tưởng Xuyên nghiêng người nhìn qua, là Tần Đườngmộtthân váy đóđang đứng ở cửa.

Lữ An cười cười: "côcó muốn ăn cùngkhông? Để dì Quế nấu chocômôtbát nhé?"

Bình thường sau khicôtắm xong rất hiếm khi xuống nhà, dì Quế cũng cho rằngcôđói nên mới làm như vậy, vội đứng lên: "Cháu đợimộtchút nhé, dìsẽđilàm ngay, mộtchút là được."

Tần Đường vội vàng nói: "Dì Quế, dì không cần vội. Cháu ăn rồi."

Dì Quế nghe vậy liền xoa tay vào tạp dề, ngồi lại: "Vậy là được rồi, nếu đóithìcứnóivới dìmộtcâu, dìđinấu cho cháu."

Tần Đường cười: "Cháu thực sự không đói mà. Hôm nay cháu dẫn Nguyệt Nguyệt đira ngoài chơi, ănkhông ít đồ ăn vặt nên đến giờ vẫn còn no này dì."

Lữ An hỏi: "Nguyệt Nguyệt làcôbé bị thương ở núi Dương Quyển đó sao?"

Tần Đường gật đầu: "Ù'."

Lữ An lại cười: "Lũ trẻ ở đó hiếm khi có cơ hội được ra khỏi núi, mộtsố người thậm chí cả đời cũng chưa chắc ra được một lần nào.không có nước, đồ dùng lại thiếu thốn, một năm, cả tháng, có khi cả năm cũng chỉ tắm được có vài lần. côbé này lần này có thể được ra khỏi núi một lần đúng là không để dàng gì, cũng coi như trong họa có phúc đi. Hai ngày nữa tôi sẽ đến viện thăm côbé một chuyến."

Tưởng Xuyên cầm thuốc lá, lúcđingang quacôtừ phía sau liềnnói: "Hai ngày này em đừng tới bệnh viện, để Tiểu Bạch và A Khởiđiđi."

Đôi mắt Tần Đường vẫn nhìn chăm chú về phía TV,khôngđể ý đếnanh.

Lữ An nhìn hai người,khôngnhịn được bật cười.

Tưởng Xuyên cũng coi nhưkhôngcó gì, tự cười chế giễumộttiếng, sau đó rờiđi.

A Khởi nhìncôchăm chúmộtlúc lâu, Tần Đường pháthiệnhỏi: "Tiểu Thànhnóichị và ảnh hậu Cảnh Tâm rất giống nhau nên em muốn nhìn thử xem... Hình như quảthậtrất là giống nha!"

Tần Đường nhoẻn miệng cười, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong TV: "Thế ư?"

Tiểu Thành vộinói: "Đúng vậy,thậtsựrất giống."

Tần Đường ngồi xuống bên cạnh bọn họ,khôngtiếp lời, cũng ngồi xem TV.

Rất nhiều ngườinóicôlớn lên rất giống Cảnh Tâm,côkhôngphản bác, cũng chưa bao giờ giải thích..

Giống là đương nhiên rồi. Vì....đó là mẹcômà.

Sáng hôm sau, dì Quếkhôngđẩy xeđibán đồ ăn sáng nữa, ở nhà làm cho mọi người thang bao và sữa đậu nành.

A Khởi cầm quyển sổnhỏnhìn kĩ lạimộtlần, sau đó mới cất vào trong túi.

Tiểu Thànhđilấy chìa khóa xe, Tiểu Bạch và Từ Bằng nhàn rỗikhôngcó việc gì làm, Tiểu Bạch liềnnói: "Hay là để bọn emđicùng mọi người? Ở đây dù sao cũngkhôngcó việc gì làm,đicùng mọi người lên đến nơithìem và Từ Bằngsẽvào bệnh viện với Nguyệt Nguyệt, đợi mọi người mua đồ xongthìquay lại đón bọn em rồi chúng ta cùng về."

trênxe cònmộtít đồ đạc linh tinh, nhiều thêm hai người chỗ liền chật hơnmộtchút.

Tiểu Thành có chút do dự.

A Khởinói: "Cho bọn họđicùngđi, dù sao mua nhiều đồ như vậy,mộtmìnhanhcũng đâu có chở hết được, đằng nào chả phải nhởanhTưởng đểmộtchiếc xe qua chở giúp chứ."

Tiểu Thành nghĩ lại cũng thấy đúng, liền gật đầunói: "Được, vậy hai người mau lên xeđi, chúng ta phảiđirồi."

Tần Đường đứng ở trênban công tầng hai, Tiểu Thành vẫy vấy tay với cô: "Chị Tần Đường, chị ở nhà trông nhà nhé, bọn em phải tầm chiều mới về được cơ."

Tần Đường ra dấu "OK" với người phía dưới, Tiểu Thành lại cười đến sáng lạn: "Vậy chị có muốn ăn gìkhôngạ? Khi về bọn emsẽmua cho chị."

"khôngcần đâu." cônói.

"Vậy được rồi" Tiểu Thành chui lại vào buồng lái.

Xe Jeep đỏ rất nhanh biến mất khỏi sân viện.

Tần Đường ở trong phòng xử lí lại những bức ảnh mới chụp được. Thời gian trôi qua rất nhanh, côc ảm thấy có chút đói bụng, nhìn đồng hồ, thì ra đã quá trưa rồi.

cômở cửađixuống, địnhđitìm chút đồ ăn.

Đúng lúc này, từ bên ngoài có hai chiếc xe tiến vào, côk hép hờ cửa, nhìn xuống dưới.

Từ trênxe có mấy người đàn ông mặc đồ đen cao lớn bước xuống.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 14

Trái tim Tần Đường nhảy dựng, côvẫn chưa chuyển tiền qua.

Vài tiếng "Rầm" vang lên,âmthanh đóng cửa xe vang dội trong sân viên.

Vẫn là tên cầm đầu của ngày hôm qua, hắntanói: "CMN, sao lạikhôngcó ai thế này?thật làkhông lịch sựgì cả."

Bước chân ra đến cửa của Tần Đường lạinhẹnhàng rút trở về, lặng lễ đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên. Phải mấtmộtlúcanhmới bắt máy, giọngnóitừ tính vang lên: "Sao vậy?"

Tần Đường ngheâmthanh cửa bị đá từ dưới nhà vọng lên, hítmộthơithậtsâu, hạ giọngnói: "Bọn họ lại tới nữa."

Bên kia trầm mặc nửa giây, sau đó nhanh chóngnói: "Emđangở đâu?"

"Tôi ở trong phòng."

"Tốt, cứ ở yên tại đó nhé, đừng ra ngoài. Cho dù nghe thấy tiếng động gì cũngkhông được ra."

"Có nghe thấykhông?"
"Ù'."

côngoan ngoãn đáp ứng.

Tưởng Xuyên có vẻ như rất hài lòng, giọng nói càng thấp hơn: "Tôi sẽ về ngay bây giờ."

Tần Đường tắt điện thoại, nghe thấyâmthanh rầm rầm, có vẻ cửa gỗ ở phòng kháchđãbị phá rồi. Nhà cũ nên hiệu quả cáchâmcũngkhôngtốt lắm, động tĩnh của bọn họ lại lớn như vậy, giọngnóicũng to,cônghekhôngxótmộtcâu.

"Mợ nhà nó, cái bànđãbị phá thành như vậy rồi mà còn cố sửa lại. Tưởng Xuyênthậtcmn quá nghèo rồi."

"Nghèothậthay là giả nghèo đây?côgáinhỏhôm qua vừa nhìn là biết người có tiền,mộtsố tiền lớn như vậy liền tùy tiện némđimàkhôngchớp mắt lấymộtcái. Quan hệ của Tưởng Xuyên vàcôta nhất địnhkhôngbình thường."

"Mợ nó, người phụ nữ kiathật đúng là vô cùng xinh đẹp. Chân vừa dài lại vừa trắng, gác lên vai mà làm chắc chắn sướng đến chết luôn mất thôi."

Tần Đường nhíu mày, nghiến răng tức giận, trong đầu nhớ kĩ giọngnóinày.

Dưới lầu lại vang lênâmthanh bùm bùm,khôngcần nhìn cũng biết lại có thêm mấy món đồ bị quăng hỏng rồi.

Động tĩnh lớn như vậy, mọi người xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Lập tứccôliền nghe được một giọng nói già nua: "Các người đang làm cái g......"

"Bà già chết tiệt, biếnđichỗ khác! Ở đâykhôngcó chuyện của bà."

Dưới lầu an tĩnh lai vài giây.

Rất nhanh,âmthanh đổ vỡ lại vang lên, ở ngay dưới châncô.

"Lêntrênlầu tìm xem."

Tần Đường nắm chặt di động, mím môi dựa lưng vào cửa.

Trong viện truyền đếnmộttiếng hét "Dừng tay" chói tai.

côthầm thở phàomộthơi, trái timđangtreo ngược được thả về vị trí cũ.

Tưởng Xuyên nhanh chóng mở cửa xe bước xuống, trong viện làmộtmớ hỗn độn. Bước vào phòng kháchthìhầu như mọi thứ đềukhông còn nguyên vẹn, chiếc tivi vốn ở trêngiá đã bị đạp xuống vỡ làm đôi, gần nửa cái lăn đến cạnh cửa, hai cánh cửa phòng cũng chịu chung số phận, bị đạp rơi cả xuống đất.

Lữ An chửi: "CMN..."

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống,đitới, bước vào, lạnh giọng hỏi: "Mấy người đập đủ chưa?"

Tên cầm đầu khoanh tay, cười cười nhìnanh: "Aaydo, cuối cùng Tưởng Xuyên của chúng ta cũng trở lại rồi."

Đáy mặt Tưởng Xuyên lạnh băng: "Triệu Phong, tiền tôisẽtrả, mấy ngườikhôngcần dùng cách này tới khiêu khích tôi."

Triệu Phong cười to, chỉ vào đống đồ vật bị đạp đổ trong sân,nói: "Cái viện rách nát này củaanhcó đồ gì đáng giá sao?anhKhônnói, cứ đập phámộtlầnsẽlà 2 vạn, nếuanhkhôngtrả tiền,thìngày nào chúng tôi cũngsẽđến đập phá, bao giờ đủ 87 vạnthìthôi. A,khôngđúng, phải là 85 vạn chứ nhỉ, vì hôm quađãtới đậpmộtlần rồi. Ha ha ha!!!"

"Đương nhiên, anh cũng có thể chọn cách khác."

Tưởng Xuyên cười lạnhmộttiếng, ánh mắt thoáng liếc về hai người đàn ông cao tođangđivề phía cầu thang lên tầng.anhngẩng đầu, thấy Tần Đường đứngtrênhành lang tầng 2, máy ảnhđãbỏ ra khỏi túi đựng, ánh mắt thanh lãnh nhìn xuống phía dưới.

anhlớn giọngnóivới hai người đàn ông kia: "Hai người cácanh,đixuống dưới này cho tôi!"

Hai người kia chỉ dừng lạimộtchút, sau đó vẫn tiếp tụcđilên.

Tưởng Xuyên lạnh mặt, bước nhanh đến, túm lấy vai hai người kia, hai người kia đột nhiên xoay người lại vung nắm đấm về phía này. Tưởng Xuyên khom lưng né được, buôngmộttay ra, tay kia trượt xuống, bắt lấy tay người đàn ông, quănghắnra sau.

Thân thể to lớn của người đàn ông nện mạnh xuống bậc thang ầmmộttiếng kèm theo đó là tiếng rên rỉ đau đớn.

mộtngười khác thấy vậy lập tức xông lên, vung thẳngmộtquyền về phía mặt Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên nghiêng mình tránh được, tóm được cổ tayhắnta, mạnh mẽ bópmộtcái, cổ tay vang lên tiếng răng rắc, đồng thời vung chân đá thẳng vào bụnghắnta.

Lạimộttiếng oa oa đau đớn vang lên.

Hai người đàn ông to con cứ như vậy bị ngã xuống chân cầu thang, cuộn tròn người rên rỉ, tạm thờikhôngthể động đậy.

Tần Đường đứng ở đầu cầu thang, từ trêncao cúi đầu nhìn Tưởng Xuyên, đôi môi mím lại căng thẳng, ngón tay siết chặt máy ảnh đến trắng bệch.

Trong viện, Lữ An cùng ba người khác cũng bắt đầu khai chiến.

Tưởng Xuyên ngầng đầu nhìn Tần Đường, giọngnóicứng rắnkhôngchút thương lượng: "Lêntrênđi."

Tần Đường đứng imkhôngnhúc nhích, phía sau Tưởng Xuyên bỗng cómộttên tay cầm gậy sắt,đanggiơ cao định đập xuống.

Hai mắt Tần Đường mở lớn, miệng há to, còn chưa kịp thốt lên sợ hãithì Tưởng Xuyên đãnhư có mắt đằng sau, đầu cũng không thèm quay lại mà đãnhanh nhẹn tránh được, cái gậy sắt kia đập hụt một cái vào không khí. Tưởng Xuyên thừa dịp tóm lấy cây gậy kéo lại, đồng thời chân cũng đá vào người kia, gậy sắt cũng đập mạnh ngược trở lại vào vai người đó.

"Rắc rắc....."

Người nọ kêu lên thảm thiết, ôm chặt vai ngã xuống đất.

Giọngnóinày, nghe rất quen.

Tần Đường cắn môi, nhìn chằm chằm người đàn ôngđangôm vai ngãtrênmặt đất.

Trong viện, Lữ An cũngđãxử lí gần hết, chỉ còn lại hai người.

Đột nhiên Tần Đường từ trêntầng lao thẳng xuống lầu, một cước đạp thẳng vào bên vai bị thương của người đàn ông kia. Tưởng Xuyên chỉ cảm thấy một cơn gió ào lướt qua người mình, sau đó liền nghe tiếng hét như chọc tiết lợn của người đó: "Mẹ kiếp, con đàn bà khốn nạn!!!"

Tưởng Xuyên lập tức túm lấycôkéo lại: "Em lại phát điên cái gì thế?"

Tần Đường cắn môi: "hắnta mắng tôi."

Tưởng Xuyên nhướng mày: "Mắng em cái gì?"

Tần Đường: "Con đàn bà khốn nạn."

Tưởng Xuyên: "....."

Tưởng Xuyên có chút buồn cười: "khôngphải em đạphắnxonghắn mới mắng em sao?"

anhkhônghiểu côgiận cái gì, chỉ cảm thấy rất buồn cười, khóe miệngnhẹnhàng cong lên, đem người trước mặt xoay lại: "Được rồi."

Bị đàn ông đánhthì cũng thôi đinhưng bịm ột con đàn bà đánh là thế nào chứ? Người đàn ông nằm trên mặt đất nghĩ vậy liền giãy giụa muốn đứng dậy.

Khóe mắt Tưởng Xuyên thoáng nhìn qua, thản nhiên đạp thêmmộtcái nữa vào bụnghắn.

Lực đạo rất lớn, người nọ liềnkhôngthể cử động nữa, chỉ còn có thể nằm đó rên rỉ.

Vẻ mặt tức tối của Tần Đường liền đỡ hơnmộtchút, ngoan ngoãn đứng sau Tưởng Xuyên.

Triệu Phongđitới: "Khá khen choanhđó, Tưởng Xuyên.anhđánh người củaanhKhôn thành như vậy,thìtôi trở về biết ănnóithế nào bây giờ?"

Tưởng Xuyên rút bao thuốc trong túi ra, ném cho Triệu Phongmột điếu, Triệu Phong giơ tay bắt được.

Tưởng Xuyên híp mắt, bật lửa châm thuốc, hít vài hơi, sau đó chậm rãinói: "Tôi trở về cùnganhđể choanhcó cái mà ănnói.

Triệu Phong lúc này mới hiểu đượcẩný của Khương Khôn. Cáihắnta quan tâmkhôngphải là 87 vạn kia màhắnta chỉ đơn giản muốn kiếm cớ để công kích Tưởng Xuyên, muốnanhtrở về làm việc chohắnta. Mà Tưởng

Xuyên cũngkhôngcó ý định trở về, mà số tiền kiaanhlạikhôngtrả được, nên Khương Khôn cũngkhôngchịu gặp mặt.

Hai bên đềuđangâmthầm đấu với nhau.

hiệntại đã làm mấy tên đàn em bị thương rồi, mà quả thực hắnta về cũng đã có chuyện để nói.

Triệu Phong cười cười: "khôngcần."

Tưởng Xuyên cònđangmuốnnóigì đó, Tần Đường ở phía sau liền động taymộtchút, sau đó linh hoạt rút được tay về.anhdừng lạimộtchút, liền nghecônói: "Tiềnđãchuyển rồi đó, tối hôm quaanhnóichỉ cần 85 vạn, nhưng tôiđãchuyển 87 vạn rồi,khôngthừakhôngthiếumộtxu."

cônhìn thoáng qua mấy người đàn ôngđangnằm rên rỉ dưới đất, thản nhiênnóithêm: "2 vạn thừa ra, coi như tiền thuốc men cho đám đàn em củaanhđi."

Triệu Phong: "....."

hắnta ngậm điếu thuốc trong miệng, cẩn thận đánh giá lại Tần Đường, sau đó cười khẽ. Người phụ nữ này, có ý tứ.

Tưởng Xuyên nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Tần Đường, đáy mắt bùng lên ngọn lửa nguy hiểm, người phụ nữ này tại sao lạikhôngnghe lời như vậy chứ?

Triệu Phong cười vài tiếng, nhìn về phía Tưởng Xuyên: "Nếu tiềnđãtrả hết rồithìmọi chuyện coi nhưđãxong."

Tưởng Xuyên cầm thuốc, cũng cười như cái gì cũngkhôngnói.

Triệu Phong nhìn thoáng qua đám đàn emđanglồm cồm bò dậy, lạnh lùngnói: "Cònkhôngmau đứng dậy lên xe cảđi. Định đứng ì ở đây cho mất

mặt à..."

Mấy người đàn ông người nọ dìu người kia nhanh chóng lên xe.

Hai cơn gió thoảng qua, trong viện liền khôi phục lạisựyên tĩnh như cũ.

Tần Đường vẫn đứng ở phía sau Tưởng Xuyên, nhìn điếu thuốc trêntayanh cháy hết, tàn thuốc theo gió cuốn trôi, không còn lại chút gì.

Tưởng Xuyên ném điếu thuốc xuống, xoay người lại nhìncô, khóe miệng cong lên vô cùngrõràng:

"nóiđi, tên đó mắng em cái gì vậy?"

Trong ấn tượng của nh, Tần Đường không phải là người thích mang thù, đối với người ta cũng vô cùng khách khí, đitrên đường gặp cái gì ngon, cái gì hay cũng đều mua về cho mọi người ở nghĩa trạm. A Khởi được một lọ nước hoa, dì Quế được không ít mứt quả các loại, Tiểu Thành cũng có một món quànhỏ, làm ột cái bật lửa. Ngay cả Lữ An cũng có.

Tưởng Xuyênthìkhôngđược gì cả. Nhưng đối vớianhđây chỉ là việcnhỏ, hoặc là docôấy chưa tìm được món đồ thích hợp để tặng, hoặc đơn giản hơn làanhkhôngcó phần mà thôi.

Lúc nãy khicôđạp lên vai người đàn ông kia, sức lựckhônghềnhỏ, cứ như là có thù với tên đó vậy.

Tần Đường cúi đầu, nói: "không có gì."

Tưởng Xuyên cười: "khôngcó gì màmộtngười phụ nữ như em lại tự nhiênđiđánh người sao?"

Tần Đườngđangđịnh phản bácthìmộttiếng "ùng ục" mềm mại vang lên, tuynhỏnhưng cũng đủ để người bên cạnh nghe thấy.

Tưởng Xuyên sắc mặtkhôngđổi, vẫn cười như cũ: "Đói sao?khôngăn trưa à?"

Sắc mặt Tần Đường soạtmộtchút, hơi ửng đỏ lên.

Lữ An ở bên ngoài dọn dẹp lại mọi thứ,không đến đây làm phiền.

Tần Đường mím mối, nhanh chóng thu lại thần sắc xấu hổ lúc nãy,nói: "Tôi đến phòng bếp tìm đồ ăn."

nóixongcônhanh chóng rảo bướcđi, hy vọng phòng bếpkhônglàm sao.

Bánh bao dì Quế làm lúc sáng chắc là vẫn còn.

Cũng may, phòng bếp vẫn còn nguyên. Khicômở nắp giá hấp bằng sắt ra, bên trong vẫn cònmộtchiếc bánh bao trắng trắng.

côcầm lấy bóp thửmộtchút, hơi cứng, lại thử cắnmộtmiếng, nhưng vẫn còn ăn được.

khôngbiết Tưởng Xuyênđitheo từ lúc nào, thân hình cao lớn đứng ở cửa liền chặn mất phân nửa ánh sáng.anhbước tới, đoạt lấy cái bánh bao trong taycô,nói: "Được rồi, đừng ăn thứ này."

Tần Đường nhíu mày: "Vậy ăn cái gì?"

Nơi này là vùng ngoại thành, cơm hộpthìkhôngcó, muốnđitới tiệm ănthìphải vào tận nội thành, màcôcũngkhôngcó ý địnhđi.

Tưởng Xuyên cầm lấy cái bánh bao cứng ngắc thả lại vào trong xửng hấp, sau đó vặn vòi rửa tay.

Tần Đường lại với tay muốn lấy lại, anhđầu cũng không thèm quay lại, chỉ hỏi: "Ăn mỳ nhé?"

Cánh tayđangđưa ra củacôcứng đờ giữakhôngtrung, dùng ánh mắtkhôngthể tin nổi quay lại nhìnanh: "anhnấu mỳ cho tôi à?"

Tưởng Xuyên: "Ù, nhưng emsẽphải đợimộtchút. Muốn ăn sủi cảo cũng có thể, nhưng phải tốn chút công sức."

Tần Đường cảm thấy vô cùng kì diệu, lại hỏi: "anhthật sự biết nấu à?"

Tưởng Xuyên cườinhẹ, mở tủ lạnh ra, lấy thịt bò trong ra, liếc nhìncômộtcái: "Hồinhỏnhà nghèo, cái gì cũng phải làm, nấu cơmđãlà gì."

Tần Đườngkhôngbiếtrõvề gia đìnhanh, côchỉ biết A Khởi lớn lên trong núi, không có tiền đihọc đại học, dì Quê cũng là người ở một thôn nhỏ, hỗ trợ ở nghĩa trạm, nấu cơm cho bọn họ, buổi sáng thì đẩy xe đibán bữa sáng ở cổng mấy trường học lân cận, Tiểu Thành thì từ nhỏ đã đi làm thuê, sau đó thì theo Tưởng Xuyên giúp đỡ ở nghĩa trạm và công ty vận chuyển.

Chuyện của Lữ An và Tưởng Xuyên, côchưa từng nghe qua.

côđứng ở phía sau, nhìnanhthuần thục đun nước thái thịt rửa rau, hỏi:

"Nhàanhở đâu vậy?"

Tưởng Xuyên: "Ởmộtcái thônnhỏthôi, cónóiem cũngkhôngbiết."

Tần Đường thấyanhkhôngchú ý, lại cầm cái bánh bao kia lên căn hai miếng,khônghỏi nữa.

Tưởng Xuyên thả mỳ vào nồi, xoay người nhìncô, lại nhìn cái bánh bao nguội lạnh cứng đơ bị gặmmộtnửa trong taycô, cuối cùng coi nhưkhôngthấy gì, hỏi:

"Ba mẹ em có biếtcôcongáibảo bối của bọn họ lại chạy xa như thế nàykhông?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 15

Yểu điệu....?

Tần Đường theo bản năng cúi đầu nhìn lại bản thân. Lâu lắm rồikhôngcó ngườinóihai chữ này vớicô.cônhìn chẳm chẳm làn da trắng bệch của mình, ngắng đầu nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt: "Ýanhlà vẻ bề ngoài hay là nội tâm bên trong?"

Tưởng Xuyên quay người, ánh mắt xoáy chặt vàocô, nói: "Cả bên ngoài, cả bên trong."

Tần Đườngkhôngphục: "Tôikhôngcó như vậy. Làanhquá xem thường người khác."

Tưởng Xuyên khoanh tay, chậm rãi cười: "khôngphải xem thường em, nhưng đàn ôngthìmạnh mẽ, phụ nữ thìyểu điệu, là chuyện rất bình thường."

Tần Đường bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ khi đánh nhau lúc nãy của anh, dáng người thật sự rất cao lớn, liền thấp giọng nói: "Đúng là rất mạnh mẽ."

Ăn hết phần nhân bánh bao, còn lại phần vỏ, Tần Đường liền ném vào thùng rác, phát ramộttiếng độngnhỏ. Tưởng Xuyên dùng khóe mắt nhìn thấy nhưng cũngkhôngnóigì.

mộtlát sau, mỳ nấu xong.

Tần Đường những miếng thịt bò hồng hồng tỏa ra hương thơm ngào ngạt kiathìcàng cảm thấy đói liền lập tứcđiqua nhưng bỗng nhiên nhớ ra

bàn ghế bên ngoài đã bị phá hỏng cả rồi, lại nhìn quanh quất trong bếp, cũng không thấy được chỗ nào để ngồi. Tưởng Xuyên cũng nhận ra điều này, liền nói: "Em chờ một chút."

Tần Đường thấyanhra khỏi phòng bếp, chắc làđitìm ghế chocô, nhưngthậtra Tần Đường cảm thấy cũngkhôngcần phải phiền phức như vậy,côvô cùng lưu loát vén tóc quamộtbên, cúi người, trực tiếp coi mặt bếp là bàn, ăn đến là vui vẻ, cảm thấy hương vịthậtlàkhôngtồi.

mộtphút sau, lúc Tưởng Xuyên tìm thấy ghế mang vàothìliền thấy côđang đứng ăn mỳ.

anhnhìncômộtlát, đột nhiên mim cười, sau đó mang ghế để sau lưngcô, "Em ngồi xuống mà ăn."

Tần Đường vô cùngkhôngkhách khí mà ngồi xuống, cảm thấy chiều cao khá là vừa.

Bát mỳ rất to, côăn được nửa bátđãno đến căng bụng, cảm thấy có chút hối hận vì nửa cái bánh bao ăn lúc nãy. côcố gắng ngồi thắng eo lên, vì như vậy có thể ăn được nhiều hơn một chút.

Tưởng Xuyên ở bên ngoài gọi điện thoại: "TV cũng hỏng rồi, mọi người mua thêm cả TV nhé."

Lữ An nhìn phòng ốc bừa bộn liền cảm thấy chán nản, thấykhôngthể dọn dẹp trong chốc lát được liền trực tiếp ngồitrênthềm nhà hút thuốc, lại nhìn vào phòng bếp, cười hỏi: "anhvừa nấu mỳ cho Tần Đường sao? thậtđúng là hiếm thấy mà."

Tưởng Xuyên nâng ván cửa bị đạp đổ dưới đất lên, lấy búa và đinh trong thùng dụng cụ ra,khôngđể ýnói: "87 vạn đó, chỉ nấumộtbát mỳ thôi,khôngmệt."

Lữ An cười ra tiếng: "Thực ra tiền này vẫn có thể kéo dài được, Tần Đường quá xúc động rồi."

Tưởng Xuyên dùng đầu gối chống giữ lấy ván cửa, tay giữ đinh gõ mạnh từng nhát: "côấykhôngphải là xúc động, màcôấy muốn bảo vệ mình."

Nếu bọn họkhôngvề kịpthìsố tiền kia có thể đuổi Triệu Phongđi.

Tần Đườngkhôngthiếu tiền, nhàcôlại càngkhôngthiếu tiền, cho nên nếucôxảy ra chuyện ở đây,anhthậtkhôngcó cách nào ănnóiđược. Tối hôm qua lúccôấynóicôấysẽkhôngđi,anhcũngđãlường trước được chuyện này rồi.

Rốt cuộc nguyên nhân nào khiến côn hất định phải ở lại đây, anh cũng không rõn ữa.

Tần Đường đứng ở cửa phòng bếp, cắn môi dưới.

thìra bát mỳ lúc nãy thiếu chút nữa khiến côc hết vì no, lại trị giá đến 87 vạn sao?

côác ý nghĩ, liệu có phải là Tưởng Xuyên cố tình muốn côchết vì no, sau đóthì liền có thể quỵt nợ số tiền kiakhông? côvốn cũng không nghĩ bọn họ có thể trả lại số tiền này, mà côthì sau này còn rất nhiều chuyện cần sự giúp đỡ của bọn họ, cho nên số tiền này cũng coi như là tiền lương đi.

Mãi đến chạng vạng, Tiểu Thành mới trở về, theo sau làmột cái xe tảinhỏchở đầy đồ vật gia dụng các thứ.

Mấy người từ trênxe bước xuống, khiếp sợ nhìn cảnh tượng trong viện.

Tiểu Thành chỉ chỉ vào đống đổ nát, hỏi: "anh, buổi chiều đám người kia lại tới đòi nợ sao?"

Tưởng Xuyên nghiêng người dựa vào thân cây đại thụ trong sân hút thuốc, nhàn nhạt ừmộttiếng.

A Khởi cầm sổ sách trong tay, nhíu màynói: "Vậy.... mua đồ mới về còn bày ra nữakhôngạ? Nhỡ may bọn họ lại đến đập phá nữathìsao? Hôm nayđãphải bỏ ra biết bao nhiều tiền rồi......"

Tiểu Bạch và Từ Bằng liếc nhìn nhau, hai hôm nay ấn tượng của bọn họ về nơi nàyđãkhôngcòn được tốt như lúc trước nữa, cảnh tượng bị người ta tới đòi nợthậtđúng là hãi hùng.

Có vẻ như Tưởng Xuyênđanggặp rắc rối lớn, thậm chí bọn họ còn thầm thương lượng với nhau có nên rờiđitrước haykhông.

Lữ An trèo lên xe tải, tháo dây thừng, giọngnóiám chỉ: "khôngphải lo, tiềnđãtrả xong rồi, sau nàysẽkhôngcòn người đến đòi nợ nữa."

Tiểu Thành và A Khởi lập tức cười: "Tốt quá."

Mà Tiểu Bạch và Từ Bằng cũng thầm thở phàomộthơi, như vậythìbọn họ cũngkhôngcầnđinữa rồi, sau đó liền chạy tới giúp đỡ.

Lữ An để Tiểu Thành lên giúp mình, Tiểu Thành trèo lêntrên, nhỏ giọng hỏi: "Là chị Tần Đường trả giúp chúng ta phải không a?"

Lữ An cũngkhôngcó ý định giấu diếm: "Ù."

Tiểu Thành có vẻ băn khoăn: "A, vậy số tiền đó chúng ta trả thế nào bây giờ?"

Tưởng Xuyên lúc nàyđãném tàn thuốc xuốngđiqua giúp đỡ. Nhanh chóng đỡ được cả chiếc bàn dài Lữ An truyền xuống, cơ bắp cánh tay theo từng động tác của anhmà chuyển động, nhìn vô cùng mạnh mẽ và quyến rũ.

Lữ An kề sát vào tai Tiểu Thành, hạ giọng: "Nếukhông được nữa thì để anh Tưởng lấy thân báo đáp đi."

Tiểu Thành: "...."

Mặt cậu ta đỏ bừng lên trong chốc lát, rồi lạinói: "Vậythìanhấy lời quá rồi, chị Tần Đường đẹp thế kia cơ mà."

Lữ An: "....."

thật đúng là lời cmn quá rồi chứ còn gì nữa.

Tưởng Xuyên đặt bàn vào trong phòng khách xong quay lại, lúc đứng dưới xe tải đợi bọn họ truyền đồ xuốngthìvừa vặn nghe được câunóikia,anhngẩng đầu, nhàn nhạt liếc nhìnmộtcái, Tiểu Thành lập tức cúi đầu im lặng đưa ghế xuống.

Tưởng Xuyên ôm mấy cái ghế quay lạithìthấy Tần Đườngđangđứngtrênhành lang tầng hai cầm máy ảnh lấy cảnh, ống kính máy ảnh đen như mực di chuyển chậm rãi rồi từ từ dừng lại.

khôngbiết do nguyên nhân gì nhưng Tưởng Xuyên lại cảm thấy cái ống kính kia làđanghướng về mình.

Tần Đường đúng làđangnhìn Tưởng Xuyên, thông qua máy ảnh.

Tưởng Xuyên đứng ở đó, khóe miệng cong lênmộtđộ cong rấtnhỏ, mang theomộtsựbí hiểm.

Giây tiếp theo, Tần Đường lập tức dời máy ảnhđi.

Tần Đường cắn môi, khẽ nhíu mày, ngón tay trắng nõn nắm chặt, sau đó xoay người trở về phòng.

Ấn tượng mà người đàn ông Tưởng Xuyên này giành chocôkhông được tốt lắm, ở một số thời điểm thật quá mức cường thế, nhưng khi hai người ở chung thì cũng không phải quá tệ. Lại nói lúc nãy ở phòng bếpanh nấu mỳ chocô, cô vốn nghĩ làanh thật lòng muốn nấu chocô ăn, nhưng kết quả laikhông phải như thế.

côcó chút nhàm chán đặt máy ảnh xuống, lại xoay người xuống nhà.

Tiểu Thành nhảy xuống từ xe tải, nhìn thấy côliền đưa tay vẫy vẫy.

Tần Đường mim cười một cái, coi như đáp lại.

Tiểu Thành chạy nhanh tới, vẻ mặt tươi cười sáng lạn: "Chị Tần Đường, cảm ơn chị."

Tần Đường nghe hiểu ý, cônói: "không có gì, dù sao tiền này cũng không phải cho không mọi người, sau này còn cần mọi người giúp đỡ nhiều."

Tiểu Thành cũngkhônghỏi xem là chuyện gì mà trực tiếp gật đầu: "Được ạ, chuyện gì cũng được hết."

Mọi người bận rộn hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đem nghĩa trạng trở lại trạng thái ban đầu.

Dì Quếđinấu cơm, những người khácthìở phòng khách nghỉ ngơi.

Cái TV mới lớn hơn rất nhiều so với cái cũ, A Khởi hưng phấn bật lên,nóivới Tưởng Xuyên: "anhTưởng,anhxem này, TV mới chất lượng hình ảnhthậtlà tốt."

Tưởng Xuyên ngả người ngồi dựa vào ghế, nhìn vẻ mặt hưng phấn của A Khởi,nói: "Em về phòng mình nhìn lạimộtchút xem."

A Khởikhôngrõchuyện gì, mặt hơi đỏ lên, ngượng ngùngnói: "Vâng, tối nay emsẽvề lại."

Lữ Annói: "Em về luôn bây giờđi."

A Khởi ngốc: "Hả?"

Tiểu Bạch lúc nàyđãhiểu,nhỏgiọng nhắc nhở: "Có khả năng....phòng củacôcũng gặp họa rồi."

A Khởi lập tức đen mặt đứng bật dậy, chạy nhanh về phòng.

Vài giây sau.....

"Oa...oa...oa....... Nước hoa của tôi......."

Tần Đường chớp chớp mắt đứng dậyđitheo A Khởi, lúc đứng ở trước cửa phòng A Khởi liền thấy côấy vẻ mặt khóc tang nhìn đồng lộn xộn trong phòng, mùi hương nồng đậm trong căn phòng còn chưa tan hết, vừa ngửi liền biết lọ nước hoa chắc chắn đãhy sinh rồi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 16

Khoảng thời gian trước, cómộtlầncômượn máy sấy của A Khởi quênkhôngtrả, A Khởi lên phòng tìmcôthìthấytrênbàn cómộtlọ nước hoa Chanel màu xanh nhạt, thân bìnhnhỏgọn tao nhã, vô cùng đẹp.

A Khởi kinh hỉnói: "Lọ nước hoa nàythậtlà đẹp. Lần trước emđãthấy nó ởtrênTV.", sau đó hỏi: "Em có thể mượn xemmộtchút đượckhôngạ?"

Tần Đường cười: "Nếu em thíchthìtặng nó cho em đấy."

Mặt A Khởi đỏ lên, thấp giọngnói: "Việc này sao được ạ..... Lọ nước hoa này nhất định rất đắt." côấy vừanói vừa vuốt thân lọ nước hoa, dường như có thể ngửi được mùi thơm nhện hàng trong không khí, nhưng trước khi đivẫn lưu luyến đặt lọ nước hoa xuống.

Tần Đường cầm lấy lọ nước hoa nhét vào tay A Khởi: "Cầmđi, ở nhà chị vẫn còn nhiều."

Đây là lọ nước hoa duy nhất của A Khởi, là bảo bối củacôấy.

Nhìn những mảnh vỡ của lọ nước hoa rơi đầytrênmặt đất, A Khởi vô cùng đau lòng, Tần Đường gọi côlại: "A Khởi."

A Khởi đỏ mắt quay lại, Tần Đường nhìncôấy cười cườinói: "Lần sau chịsẽcho emmộtlo khác mà."

A Khởi vội lắc đầu: "khôngcần ạ, em chỉđangxót tiền thôi. Lọ nước hoa kia thực yrất quý giá."

Tiểu Thành và Tiểu Bạch cũngđiđến, Tiểu Bạch bước vào phòngnói: "Để tôi giúpcôdọn dẹp lạimộtchút, dù sao tối cũng cần phải có chỗ ngủ mà."

Chờ A Khởi dọn xong phòngthìcũng đúng lúc dì Quế gọi mọi người đến ăn cơm.

Tần Đường tắm rửa xong, như thường ngày đứng ở trênhành lang nhắn tin. Ít nhất hai ngày một lần cô đều nhắn tin bình an về cho mọi người trong nhà, nếuk hông ba mẹc ôc hắc chắn không đồng ý để côc hạy ra ngoài nhiều như thế này. Nhắn tin xong, côc ất điện thoại đi. một lát sau lại cầm điện thoại lên:

"Mẹ ơi, Chu Kỳ tỉnh chưa?"

Đợi một lát liền có tin nhắn trả lời:

"Vẫn thế,khôngbiết bao giờ mới tỉnh lại được. Bác sĩnóicó thể là ngay mai, có thể là ngày kia....nóichung là nhất địnhsẽtỉnh lại. An An, nghe mẹnói, con đừng cảm thấy tội lỗi, chuyện nàykhôngphải lỗi của con, con biết chưa?"

An An là nhũ danh củacô.

Tần Đường cắn môi, côk hông biết.

đã5 năm rồi, saoanhấy vẫn chưa tỉnh chứ?

Đêm này bầu trời rất trong, có thể nhìnrõnhững ngôi sao lấp lánh. Tần Đường ngửa mặt nhìn chẳm chẳm những ngôi sao đó.

Có người đã từng nói, mỗi ngôi saotrên bầu trời đại diện chomột linh hồn bị mất đi.

cônhìn bầu trời đêm chăm chú, ánh mắt tìm kiếm ba ngôi sao kia.

Gần như mọi người đềunóivớicô, việc kiakhôngphải lỗi củacô, nhưngthậtra bọn họ chỉ làđangan ủicô, hoặc là e ngại mặt mũi ba mẹcônên mới phải bất đắc dĩnóinhư vậy mà thôi.

Còn sau lưngthìsao?côđãtừng nghe thấy bọn họ mắng mình như thế nào.thậtra bọn họ vẫn luôn trách cứcô, chưa từng tha thứ chocô.

Tưởng Xuyênđilên cầu thang, vừa vặn nhìn thấy cô đang ngắng đầu, cần cổ trắng nôn rất đẹp, đôi mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào không trung đến nỗi hàng mi dày cũng không rung động dù chỉ một chút, cả người thoạt nhìn chìm trong bi thương.

"Tần Đường."

anhgoicô.

côchậm rãi quay đầu lại, ánh mắt liền trở nên lạnh nhạt: "Có chuyện gì?"

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chúmộtlúc,điđến bên cạnhcô,nói: "Lần tới em muốnđitới chỗ nàothìhãynóitrước với tôimộttiếng."

Tần Đường nghi hoặc hỏi: "khôngphảianhnóimộttuần chỉ đitối đa hai chuyến, hoặc là ít nhất hai ngàymộtchuyến nếuanhcó xe sao?"

Tưởng Xuyên ừmộttiếng, "Nhưng thời gian em ở đây chắc cũngkhônglâu, nếu em muốnđithìtôi đương nhiên phải sắp xếp."

Tần Đường đột nhiên hiểu được lý do vì sao Tưởng Xuyên bỗng nhiên trở nên tốt bụng như vậy, chắc là vì 87 vạn kia, "Tôi muốn đirất nhiều chỗ."

"Trong nửa tháng có thể đi hết không?"

"Chắc cũng chỉ tầm đó thời gian thôi."

"Được."

Nhưng về số tiền kiathìTưởng Xuyên lạikhônghề nhắc tới, hai người giống nhưđãđạt được một thỏa thuận nào đó.

. . . .

Rất lâu rồi Tần Đườngkhônggặp ác mộng, trong mơ, từng hình ảnh vụn vặnhiệnlên trong đầucô, chỉ xuấthiệnchớp nhoáng. Mà hình ảnh cuối cùng chính là cảnh chiếc xe lăn xuống vực, loại cảm giáckhôngtrọng lực này khiếncôhoảng sợ,khôngnhịn được hét lênmộttiếng.

Giây tiếp theo, cônghe được tiếng "rầm rầm rầm", là tiếng vật nặng va chạm, sau đóthì có người gọi têncô. côkhông biết đây là mơ hay là thực nữa. côkhông tỉnh nổi.

. . . .

Ngoài cửa, bầu trờiđãkhôngcòn trong trẻo như lúc trước nữa, mà thay vào đó là mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét.

mộttrận mưa to sắp đến.

Hai hôm nay Triệu Phong liên tục mang người đến đập phá đồ đạc, cửa sổ đều bị phá hỏng cả, cửa kính bị vỡ cũng chưa kịp thay, cửa sổ gỗ bị gió thổi đến đập vào vách tường, vang lên những tiếng vang lớn.

Ở dưới lầu, Lữ An và A Khởi ra khỏi phòng, A Khởi rụt cổ hỏi: "anhLữ, nếu trời mưathìphòng em liệu có bị nước tràn vàokhông?"

Lữ Anđitìm dụng cụ để gia cố lại cửa sổ chocôấy, áng chừng độ rộng của hành lang,nói: "Chắc làkhông."

Tưởng Xuyên ngủkhôngsâu giấc, đãsớm tỉnh lai.

anhở trần,không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần dài, đira cửa xem xét tình huống.

Lúcđiqua phòng Tần Đườngthìliền phảng phất nghe được vài tiếng kêunhỏ, vô cùng thống khổ. Bước chânanhdừng lại, thanhâmkia xuyên qua mưa gió truyền thắng vào tai, đột nhiênmộttiếng kêu sợ hãi vang lên,anhlập tứckhôngchút do dựđiđến gõ cửa: "Tần Đường."

Gõ liên tục vài tiếng mà bên trong vẫnkhôngcó phản ứng.

Tưởng Xuyên mím môi, đột nhiên dừng lại, sau đó đưa chân đá thắng vào cửa phòng, loảng xoảngmộttiếng, cửa phòng lập tức mở ra.

Trong phòng rất tối, Tưởng Xuyên dựa vào chút ánh sáng ít ỏi từ bên ngoài chiếu vàođiđến bên mép giường, chính xác nắm được cổ taycô. Nhưng ngoài dự đoán, côlại túm ngược lại tayanh, gắt gao nắm chặt lấy, như làđangbắt lấy cọng rơm cứu mạng duy nhất của mình vậy.

Tưởng Xuyên sửng sốt, nhưng lập tức liền bình thường trở lại, thấp giọngnói: "Tần Đường, tỉnh lạiđi!"

anhvội đỡ Tần Đường ngồi dậy dựa vào lòng mình,mộttay để ở eo kia, tay kia bóp bóp khuôn mặtcô: "Này!!"

Tần Đường đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt mở lớn, thở dốc.

Xung quanh tối đen như mực, côcái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy người mình đang dán lên một làn da vô cùng nóng khác, khuôn ngực dày rộng, người đàn ông toàn thân toát ra hơi thở phái mạnh, đang ôm lấy cô. Người đàn ông không tính là quen thuộc nhưng cũng không hẳn là xa lạ, vậy mà lại mang đến cho côc ảm giác an toàn lạ thường.

Người congáitrong lòng vô cùng mềm mại và ấm áp, chóp mũi quanh quần mùi hương thuộc vềcô, vô cùng để chịu. Tưởng Xuyên đột nhiên nhớ

tới lần trước khi A Khởi lần đầu dùng thử nước hoa, hình như xịt hơi nhiều nên bị Tiểu Thành cười nhạo, khi đó, A Khởiđãhỏianh: "anhTưởng,thâtsưmùi nồng lắm sao?"

Đến mức gay mũithìkhông, nhưng thựcsựkhôngđược dễ chịu như thế này.

Tần Đườngkhôngvội vàng tránh ra, đầu lắng lặng dựa vào lòng bàn tayanh, cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay càng ngày càng cao mới khó chịu di chuyển.

Tưởng Xuyên thấy vậy khàn giọng hỏi:

"Tỉnh rồi?"

Tần Đường chậm rãi khép miệng lại, yết hầumộtlúc saumộtthốt ra được một chữ: "Ù."

"Ác mộng?"

"J""

Lúc nãy vừa từ trong mơ tỉnh lại, cả người vẫn còn trong trạng thái ngây ngốc.

Mưa to tầm tã trút xuống, bầukhôngkhí tràn ngập hương vị ẩm ướt mà sạchsẽ, gió lớn lùa vào từ cánh cửa sổđangmở toang, cơn gió mát lạnh thổi tới khiến Tần Đường tỉnh táo lại.

côđẩy Tưởng Xuyên ra, im lặng vài giây mớinói: "anhđạp cửa?"

Trong bóng tối, dường như có thể cảm nhận được Tưởng Xuyênđangcười khẽ: "Ù."

Tần Đường: "....."

Tưởng Xuyên đứng dậy, dựa vào chút ánh sáng lờ mờ bên ngoài đi tới bật đèn.

Tần Đường ngồi ở trêngi ường, cái đầu rồi bù quay lại nhìn Tưởng Xuyên, ánh mắt đỏ lên, rồi lại nhìn đến cánh cửa bị đạp hỏng đẳng sau: "anhphải sửa lại cửa cho tôi."

Tưởng Xuyên nhướng mày: "Trời sángthìsửa."

Tần Đường hỏi: "Vậy đêm nay phải làm sao bây giờ?"

Tưởng Xuyênnói: "Bây giờ là 5h sáng rồi."

cônhìnanh: "Nhưng gió rất lớn."

Tưởng Xuyên có chút bất đắc dĩ, cười khẽ: "Được rồi, là tôi đá hỏng, tôi sửa."

anhđixuống nhà lấy dụng cụ.

Lữ An vừa cố định cửa sổ xong, thò mặt ra hỏi: "Sao vậy? Lúc nãy hình như tôi ngheanhgọi Tần Đường, còn có tiếng đá cửa, anh sẽ không vội vàng đưa mình đến tận nơi như thế chứ?"

Tưởng Xuyên chợt nhớ tới lúc chiều Tiểu Thành và Lữ Annóimuốn lấy thân báo đáp, liền lạnh giọngnói: "Vớ vẩn!"

Tưởng Xuyên mang theo hòm dụng cụ lên lầu, Tần Đường vẫn ngồi trêngiường, chăn cuộntrênngười, ngồi co thànhmộtđống, đầu gác lên đầu gối, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú hòm dụng cụ trong tayanh: "anhphải sửa trong bao lâu?"

"Nhanh thôi."

Tưởng Xuyên vẫnkhôngmặc áo,trênngười chỉ cómộtcái quần ngủ dài màu đen, eo rất thon, cạp quần hơi trễ, có thể nhìnrõđường cong của hai khối cơ bụng dưới cùng kéo dài xuống rồi biến mất sau cạp quần, cơ bắp nổirõtừng múi, vô cùng hữu lực.

Mặt Tần Đường châm rãi nóng lên, vôi cúi đầukhôngnhìn nữa.

côtìm đề tàinóichuyện: "Nguyệt Nguyệtnóicôbé còn cómộtngườianhtrai, học xong cấp hai liền dừng bởi vìkhôngcó tiền đểđihọc nữa, phải ra đồng làm việc đượcmộtnăm rồi."

Tưởng Xuyên vẫn tập trung vào công việc trong tay, đến đầu cũngkhôngquay lại: "Ù, rất nhiều hộ nghèo trong núi đều gặp phải tình trạng này. Sau khi 9 năm giáo dục phổ cập miễn phí kết thúcthìrất nhiều học sinhkhôngcó đủ tiền học phí đều phải nghỉ học, hoặc là cả đợi làm việc trong núi, hoặc là ra ngoài làm việc chân tay kiếm tiền. Số người có thể học tiếpkhôngnhiều lắm."

Cho nên, ở các khu xa xôimộtchút,mộtnăm có tới hai sinh viên đại học, làmộtđiều rất đáng kiêu ngạo.

Tần Đường nghĩmộtlát,nói: "Nguyệt Nguyệt khôi phụckhôngtệ, mấy ngày nữa là có thể trở về rồi. Đến lúc đó tôi muốn đến núi Dương Quyểnmộtchuyến nữa."

Tưởng Xuyên tay đỡ cánh cửa, thử kéo ra kéo vàomộtchút, lại lấymộtcái đinh, quay lại nhìncô, ánh mắt đen láy mà trầm lặng: "Em muốn giúpanhNguyệt Nguyệt tiếp tụcđihọc?"

Tần Đường gật đầu: "Cũngkhôngphải chỉ làmộtmình đứa bé ấy."

Còn những đứa trẻ gặp phải tình cảnh giống như thế,khôngcó tiền học phí nênkhôngthể đihọc.

Tưởng Xuyên: "Em chắc chắn?"

Tần Đường: "Chắc chắn. Chuyện này còn cần phải do dự sao?"

Tưởng Xuyên cười: "khôngcó gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở emmộtchút, cómộtsố việckhôngphải cứ em muốn là liền có thể làm."

Việcanhám chỉ chính là việcmộtngười congáinhưcôlại đichạy vào mấy vùng núi cằn cỗi đó để làm việc.

Chuyện này Tần Đườngđãsuy nghĩ rất lâu,khôngphải là do nhất thời xúc động, cũngkhônghề nghĩ chỉ dựa vàomộtmình mình.côkhôngvĩ đại như vậy, cũngkhônglàm được nhiều chuyện như vậy, nhưngcôcũngkhônghề nghĩ muốn giải thích với Tưởng Xuyên.

Cửakhônghỏng nặng lắm nên sửa cũng rất nhanh. Tưởng Xuyên thu dọn hòm dụng cụ, bên ngoài cửa sổ trời vẫn khá tối, phải mấtmộtlúc nữa mới thấy hừng đông.

anhđira ngoài, lúc ra đến nơi, chuẩn bị đóng cửa bỗng quay đầu lại hỏi: "trênngười em có xịt nước hoa à?"

Tần Đường mờ mịt: "Hả?"

Tưởng Xuyên nhớ tới hương thơm nhàn nhạttrênngườicô,khôngbiết đó là mùi gì, chỉ cảm thấy rất dễ ngửi, ánh mắt nhìn lướt quamộtđống chai lọ mỹ phẩmcôđểtrênbàn,khôngcó nước hoa, liền nhàn nhạt cười: "khôngcó gì."

anhxoay ngườiđira ngoài, cũng đóng luôn cửa lại.

Tần Đường ngồi trêngi ường, vài giây sau mới hiểu được ý của Tưởng Xuyên, mặt châm rãi đỏ lên, nhỏ giong mắng với không khí: "Lưu manh!"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 17

Ngày hôm sau tỉnh lại, trờiđãtrở nên trong xanh, tới buổi chiềuthìđãhoàn toànkhôngnhìn ra dấu vết của cơn mưa lớn đêm qua nữa.

Tiểu Thành và Lữ An cũngđãsửa xong kính cửa sổ ở tầng 1.

Tần Đường tới bệnh viện thăm Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt lôi kéo taycôhỏi: "Chị ơi, khi nàothìem có thể về nhà ạ?"

côbé cònnhỏ, sau khi ở bệnh viện vài hôm, y tá mangcôbéđilàm các loại kiểm tra,côbé nghekhônghiểu những lời bác sĩnóinhưngcôbé lại nghenóiđược, ở chỗ nàymộtđêm tốn rất nhiều tiền.

Tần Đường hỏi bé: "Em nhớ nhà sao?"

Nguyệt Nguyệt có chút thấp thỏm, cúi đầu,nhỏgiọngnói: "Vâng, với lạimộtbuổi tối ở đây tốn rất nhiều tiền, tiền này có thể đủ đểanhtrai em đóng học phí rồi...."

Tần Đường cầm taycôbé, tiểucônương làn da ngăm đen, ngón tay thô ráp vì ở trong núi rất nhiều trẻ con từnhỏđãphải làm việc giúp đỡ gia đình, mà Tần Đườngthìlại được nuông chiều từ bé,côchưa bao giờ trải qua cảm giác sinh hoạt khổ sở, lại càngkhôngbiết cảm giáckhôngcó tiền là thế nào.

Mấy năm nayđiqua nhiều nơi nghèo khó mới thấy được để tồn tại bọn họ phải cố gắng đến mức nào. Tần Đường nắm chặt bả vai Nguyệt Nguyệtnói: "Nguyệt Nguyệt, tin chị, anhtrai em nhất định có thể đến trường một lần nữa."

Nguyệt Nguyệt gật đầu: "Vâng,mộtnăm nayanhtrai emđãlàm việc vô cùng chăm chỉ, trong nhà nhất địnhsẽsớm có đủ tiền choanhấyđihọc tiếp."

Tần Đường cười: "Ù',anhtrai em học rất giỏi phảikhông?"

Nguyệt Nguyệt nhoẻn miệng cười: "Tất nhiên rồi ạ,anhtrai em thông minh hơn em nhiều."

Tần Đườngđitìm bác sĩ chủ trị của Nguyệt Nguyệt, bác sĩnói: "côbékhôngsao cả,côcó thể làm thủ tục xuất viện bất cứ lúc nào. Đến lúc cắt chỉthìnhớ đến tái khám lạimộtlượt luôn là được."

Tần Đường cầm hóa đơnđithanh toán viện phí, ở trênhành lang tình cờ gặp được tên cầm đầu hôm đó, cônhớ rõh ắnta tên là Triệu Phong, bên cạnhh ắnta cómộ tngười đàn ông nữa, vết sẹo chỗ mi tâm thoạt nhìn vô cùng hung dữ.

Đúng lúcđiđến chỗ ngoặt, Tần Đường dừng lại trong giây lát, cuối cùng quyết định xoay ngườiđihướng khácthì...

"Tần tiểu thư."

Triệu Phongđãthấycô.

Tần Đường quay đầu lại, bình tĩnh mà lạnh nhạt nhìn bọn họ: "Có việc gì?"

Triệu Kiến Hòa cũng cười nhạt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Triệu Phong cười cười: "khôngcó gì, chỉ khôngngờ lại có thể gặp lại thôi. Tưởng Xuyên xuống tay quá độc, mấy người anhem của tôi đều phải nằm viện cả rồi."

Tần Đường bình tĩnh hỏi: "anhmuốn làm gì?"

Triệu Phong xua xua tay: "khôngcần khẩn trương, tôi chỉ thuận miệngnóithế thôi, tiền cũngđãtrả hết rồi, bọn tôi tạm thờikhôngcó gì mâu thuẫn cả, sẽkhông vô duyên vô cớ tìmanhta gây chuyện đâu."

Tạm thời?

Tần Đườngkhông tiếp tục để ý nữa, nhanh chân rảo bước rờiđi.

Bệnh viện người đến ngườiđitấp nập, bọn họ cũngkhôngthể làm gì được.

Lúc chạng vạng lái xe trở về nghĩa trạm vừa vặn gặp Tiểu Thành lái xe ba bánh trở về,trênxe chất đầy bao tải lớnnhỏ.côthấy thế hỏi: "Lại có ai nào gửi đồ đến sao?"

Tiểu Thành nhảy xuống xe: "Đúng vậy, bình thường cũng hay có, nhưngthậtra có rất nhiều đồ hoàn toànkhôngdùng được, bọn em chỉ có thể chọnmộtít đồ hữu dụng mangđi.điđược một chuyến đúng làkhông để dàng, vừa tốn tiền vừa tốn sức."

Tần Đườngđi ới giúp đỡ tháo dây buộc, Tiểu Thành thấy trêntay cô vẫn còn cuốn băng, vội đoạt lấy dây trong tay cônói: "Tay chị vẫn còn đang bị thương, chị không cần tới, chỗ này cứ để em."

Tần Đường vỗ tay phủ bụi,khôngtiếp tục nữa..

côlại gầnmộtbước, khép chân cuốn váy lại, ngồi xổm xuống cùng Tiểu Thành, Tiểu Thành vội vàngđitìm chocômộtcái ghếnhỏ.

Tần Đường ngồi trênghế, hỏi vu vơ: "Sao Triệu Kiến Hòa lại phải vào tù?"

Tiểu Thành do dựmộtchút, phân vânkhôngbiết có nênnóihaykhông, nhưng hình nhưanhTưởng cũngkhôngbảo làkhôngđượcnóinhi, cho nên liền

trả lời: "Lừa đảo."

Tần Đường chớp chớp mắt: "Lừa đảo tiền quyên góp?"

Tiểu Thànhnói: "Đúng thế, hơn nữa còn là rất nhiều.hắnta vốn cũngkhôngphải người tốt gì cho cam, nhưng lại đứng ra làm nhà từ thiệnđinhận tiền quyên góp của mọi người. Bao nhiều tiềnthìemkhôngbiết nhưng nhất địnhkhôngphải con sốnhỏ. Số tiền đó bị Triệu Kiến Hòa cùngmộtđám người nữa ăn sạch, chỉ để lại chút ítđilàm từ thiện khiến mọi thứđãthiếu thốn nay càng thêm thiếu thốn."

Quả nhiên là đồ bại hoại, lợi dụng lòng tốt của nhiều người như vậy, bảo sao xã hội này càng lúc càng lạnh lùng.

Đáng giận nhất là, tiền đó vốn là để giành cho những người cần tiềnđichữa bệnh gấp, cho mấy đứanhỏvùng núiđimua chút đồ dùng học ập, cho những ngườikhôngthểđihọc tiếp vìkhôngđủ tiền học phí...

Tần Đường hỏi tiếp: "Chuyện nàythìliên quan gì đến Tưởng Xuyên?"

Tiểu Thành hạ giọngnói: "anhTưởng vốn làm việc cho Triệu Kiến Hòa, Triệu Kiến Hòa cũng rất tin tưởnganhấy,thậtkhôngngờ việc mình bòn rút quỹ lại chính là doanhTưởng khai ra, đây chính là phạm pháp, chắc chắnsẽphảiđitù... Vốn dĩ Triệu Kiến Hòa cũng có bạngái, bạngáicòn là quan nhị đại, nhưng cũng vì việc này nênđãliên lụy đến cả nhàcôta, chacôta cũng vì vậy mà ngã ngựa... Thực ra cũngkhôngtính là liên lụy, vì nhàcôả kia cũng là tham quan...nóichung là đây chính làmộtân oán lớn."

Tần Đường nhíu mày, hóa ra là như vậy.

Cònđangtập trung, lại nghe Tiểu Thành ghé sát vàonóithầm: "Thực ra Triệu Kiến Hòa bị phán tới mười mấy năm tù cơ, nhưngkhôngbiết vì sao lại được thả ra sớm như vậy... Em nghĩ, vụ đâm xe lần trước nhất định là do Triệu Kiến Hòa dở trò."

Tần Đườngkhôngphản bác, bởi vì, việc đó chỉ sợ mới là bắt đầu mà thôi.

"Vậy Triệu Phongthìsao?"

Tiểu Thành ngồi xổmtrênmặt đất, vừa dỡ đồ vừanói: "Triệu Phong í à....."

Nhưng lời còn chưanóixong, thân hình liền bổ nhào về phía trước, Tiểu Thành lập tức quay đầu lại mắng: "Đệt! Thẳng khốn nào....."

Thắng khốn nào dám đá vào lưng ông!

Cậu ta mạnh mẽ nuốt nửa câunóisau vào bùng, hắc hắc bò dậy, quay đầu nhìn về phía Tưởng Xuyên miệng còn ngậm nửa điếu thuốcđangđứng đẳng sau: "anh, hóa ra làanhà."

Tưởng Xuyên cười nhạomộttiếng: "Đệt cái đầu cậu!"

Tiểu Thành: "....."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn Tần Đường hỏi: "Tò mò chuyện của tôi saokhôngtới gặp trực tiếp tôi mà hỏi?"

Tần Đườngkhôngbiếtanhđãđứng đẳng sau nghe được bao lâu, nhưng dù sao cũng là mình ở sau lưng người ta dò hỏi chuyện của người ta, lại còn bị đươngsựbắt quả tang tại trận, nên mặt hơi đỏ lên, ngửa đầu nhìn Tưởng Xuyên: "Lúc ở Du Lâm có hỏi nhưnganhkhôngnói."

Tưởng Xuyên cười: "Vậy về sau em có thể hỏi lại mà."

Tần Đường: "Tôi hỏithìanhsẽnóisao?"

Tưởng Xuyên hút thuốc: "Tùy tâm trạng."

" "

"Lại đâymộtchút."

Tần Đường vẫn ngồi imtrêncái ghếnhỏ,khôngnhúc nhích.

Tưởng Xuyênđiđược vài bướckhôngnghe thấy tiếng bước chân nên quay đầu lại nhìn, thấycônương kia vẫnđangđoan đoan chính chính ngồitrênghế, đến cái mông cũngkhôngthèm dịch chuyển, ánh mắt liền trầm xuống: "Tần Đường, tôi có chuyện muốnnóivới em. Lại đây."

Tần Đường cuối cùng cũng động đậy, nhưng chỉ là xoay người lại nhìn về phía Tưởng Xuyên: "Có chuyện gìthìnóiđi."

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chúmộtlát,nói: "Ngày mai tôisẽđiTrấn Bamộtchuyến, em có muốnđicùngkhông?"

Ngón tay Tần Đường khẽ nhúc nhích, cúi đầu,không trả lời.

Tưởng Xuyên cho rằng côk hông muốn đi, "không đi thì thôi."

Sau đóthìxoay người rờiđi.

Cơm nước xong xuối, Tưởng Xuyên lại nhận ra Tần Đườngđãvài lần cắn đũa nhìn mình trong suốt bữa cơm thế làanhcho rằngcôcũng muốnđi.

Nhưng chờ cả đêm côc ũng không tới tìm.

Ba ngày sau.

Tưởng Xuyên từ Trấn Ba trở lại, cùng về còn có Tào Thịnhđãgặpmộtlần ở Du Lâm. Trong lòng Tào Thịnh làmộtcôbé tầm 3-4 tuổi, tóc tết hai bên, đôi mắt rất to và sáng, khuôn mặtnhỏtrắng nõn, trông vô cùng đángyêu.

côbé từ trong lòng Tào Thịnh nhảy xuống,đangmuốn chạyđithìbị Tào Thịnh ngăn lại: "Từ Từ ngoan,khôngđược chạy."

Từ Từ chu môi, có chútkhông vuinói: "Vì saokhông được chạy ạ?"

Tào Thịnh xoa đầucôbé, dịu dàngnói: "Chạy nhanhsẽbị ngã rất đau, Từ Từ có sợ đaukhông?"

Từ Từnói: "Sợ, nên Từ Từsẽkhôngchạy nữa."

"Ngoan."

Hiển nhiên đâykhôngphải là lần đầu tiêncôbé tới đây, vô cùng ngoan ngoãn lần lượt chào hỏi từng người.

Tần Đường sở sở bím tóc của côbé, khom lưng nhìn côbé cười: "Em tên là Từ Từ phải không?"

Từ Từ gật đầu: "Vâng ạ."

Tào Thịnh ở lại đâymộtđêm, đây là Tần Đường từ chỗ A Khởi mà biết được. Từ Từ bị bệnh tim bẩm sinh, Tào Thịnh là mang congáitới Tây An để khám bệnh.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Xuyên lái xe tới bệnh viện, Tần Đường và Từ Từ ngồi ở ghế sau, còn Tào Thịnh ngồi ở ghế phụ.

Từ Từ từ lúc lên xe vẫn luônnói: "Chú ơi, có thểkhôngđibệnh việnkhôngạ?"

Tưởng Xuyên cười: "Cháu thử hỏi cha cháu xem có được haykhông?"

Từ Từ: "Nhưng chú mới là người lái xe nha."

Tần Đường lấy từ trong túi ramộtcái kẹo mút, côghé sát vào lưng ghế phụ, nhỏ giọng hỏi Tào Thịnh: "Có thể cho côbé ăn keokhông?"

Tào Thịnh: "Có thể."

Tần Đường ôm Từ Từ ngồi lên đùi mình, Từ Từ thấy kẹo trong taycôlập tức cười vui vẻ: "Cho em ạ?"

Tần Đường bóc vỏ kẹo ra, đưa tới đút cho Từ Từ: "Em có muốn ănkhông?"

Từ Từ đương nhiên là muốn ăn, cả đườngđingoan ngoãn ăn kẹo,khôngnáo loạn nữa.

Tới bệnh viện, Tần Đường bế Từ Từ xuống xe, tiểu nha đầu vẫn vô tư liếm kẹo que, đôi mắt to hơi híp lại, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Tưởng Xuyênđitới nhìn, đột nhiên trong đầu xuấthiệnmộtmảng kí ức mơ hồ, hình nhưđãtừng cómộtcôbé như vậy......

A,mộtcôbé hay khóc nhè...

Tưởng Xuyên vừa nghĩ vừa cười thành tiếng.

Tần Đường bị nhìn đến mức kì lạ, nhịnkhông
được hỏi: "anh
cười cái gì?"

Tưởng Xuyên: "khôngcó gì."

Tần Đường: "rõrànganhcó cười."

Tưởng Xuyên nhìncô, môi hơi cong lên: "Nhớ tới một côbé hay khóc nhè."

Tần Đường: "....."

Tào Thịnh duỗi tay muốn bế Từ Từ, nhưng tiểu nha đầu thân hình lại uốn éo né tránh, duỗi tay hướng về phía Tưởng Xuyên: "Con muốn chú bế cơ."

Tưởng Xuyên cong môi, đưa tay đón lấycôbé, Từ Từ hôn chụtmộtcáitrênmáanh, mang theo hương vị ngọt ngấy của kẹo, Tưởng Xuyên dùng mu bàn tay lauđi.

Tần Đường chuẩn bịđilàm thủ tục xuất viện cho Nguyệt Nguyệt, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nhắc nhở Tưởng Xuyên: "Mấy hôm trước tới đây tôi gặp Triệu Phong và Triệu Kiến Hòa, mấy người bịanhđánh cũngđangnằm ở đây."

Tưởng Xuyên hỏi: "Có bị bắt nạtkhông?"

Tần Đường: ".....khôngcó."

Tưởng Xuyên giật lấy hóa đơn trong taycô: "Để tôiđi."

Tần Đườngđitheo phía sau: "Tôiđicùnganh, còn có tiền thuốc vẫn chưa thanh toán xong nữa."

Tưởng Xuyên bỗng nhiên dừng bước, Tần Đườngkhôngchú ý, mũi liền va mạnh vào lưnganh, đau đến tê rần, ngắng đầu trừng mắt nhìn Tưởng Xuyên.

"Em cảm thấy chút tiền thuốc men này tôikhôngtrả nổi?"

"…"

Tần Đườngkhônghề có ý này, Tưởng Xuyên cười khẽmộttiếng: "Chút tiền đó tôi vẫn có."

. . . .

Từ Từ bịyêucầu nằm viện, Tào Thịnh đương nhiên ở lại để trông nom, Tần Đường cùng Tưởng Xuyên mang Nguyệt Nguyệt trở lại nghĩa trạm.

trênđường, Tần Đườngnói với Nguyệt Nguyệt: "Hai ngày nữasẽmang em về nhà."

Nguyệt Nguyệt rất vui, ôm lấy mấy quyển sách mới được Tần Đường mua cho, cười thỏa mãn.

Lần nàyđinúi Dương Quyển chỉ có Tần Đường và Tưởng Xuyên.

Tiểu Bạch và Từ Bằng cũng muốnđitheo, nhưng Tưởng Xuyên ngại phiền phức nênkhôngđồng ý.

Nguyệt Nguyệt ngồi ở ghế sau, vịn cửa số, lưu luyếnkhôngrời nhìn thành phố lớn này.

Trở lại núi Dương Quyển, thôn dân và mấy đứa trẻ vẫn như lần trước đứng ở cửa thôn để nghênh đón, Nguyệt Nguyệt nhìn thấy cha mẹ vàanhtrai của mìnhthìliền vôi vàng chay tới.

Tần Đường nhìn về phíaanhtrai của Nguyệt Nguyệt, làmộtcậu bé tên là Triệu Tiểu Dương, vóc dángkhôngcao, làn da đen bóng, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Thôn dân đối với hai người vô cùng nhiệt tình.

Tần Đường mang theo máy ảnhđikhắp nơi chụp ảnh, chỗ này thực sựrất nghèo, nghèo đến mức làm cho người ta chua xót.

Cao nguyên đất vàng, đường núi gập ghềnhnhỏhẹp, toàn gỗ mục và tạp vật.

Khu nhà tiểu học duy nhất trong thôn chỉ làmộtcăn hầm trú ẩm cũ bằng đá được phân thành 3 phòng, bảng đen và bàn ghế mới được đưa vào

từ lần trước khiến chỗ này trông khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn thiếu thốn như cũ.

Mà mấy đứa trẻ bên trong đứa nào đứa nấy quần áo đều cũ nát, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh, như những ngôi sao trong căn cầm trú ấm tối tăm.

. . . .

Buổi tối, Tưởng Xuyên và Tần Đường ở lại nhà Nguyệt Nguyệt ăn cơm.

Ngoài sân vô cùng tiêu điều, ba căn phòng chính là dùng bùn đắp sửa chữa lại thành nhà ở. Gia đình họ lấy ra những món ăn tốt nhất để chiêu đãi hai người. Tần Đường hỏi Triệu Tiểu Dương: "Em muốn học trung họckhông?"

Triệu Tiểu Dươngnói: "Muốn ạ."

Cha Nguyệt Nguyệt mang bình rượu lâu năm của mình ra chiêu đãi bọn họ, Tưởng Xuyên uống với ông ấy vài chén, khá nặng.

Trước mặt Tân Đường cũng cómộtchén, côcầm lên uống mấy ngụmnhỏ, hương vị không tệ. Tưởng Xuyên vốn định nhắc nhở côrượu khá nặng, chỉ nên uống nhâm nhi, nhưng nhìn thấy vành tai mềm mềm trăng trắng của côbắt đầu ửng hồng, liền quay đầu tiếp tục uống rượu với cha Nguyệt Nguyệt, giả bộkhông nhìn thấy gì, cũng nuốt luôn mấy câu nhắc nhở xuống.

Tần Đường biểu đạt ý tứ là mìnhsẽgiúp Triệu Tiểu Dương học cao trung, học đại học, cả nhà Nguyệt Nguyệt lại hết khóc rồi cườinóilời cảm tạ.

Từ nhà Nguyệt Nguyệtđira, Tần Đường nhìn về phía núi rừng tối đen như mực, gần nhưkhôngcómộttia ánh sáng nào cả,thậtkhôngbiết làm sao màđi.

Tưởng Xuyên nắm chặt côtay cô: "đitheo tôi."

anhlấy điện thoại ra, dựa vào ánh sáng từ màn hình di động nhìn xuống đất.

Tần Đườngkhôngcó giãy ra, cẩn thận dẫm theo dấu chân Tưởng Xuyên màđi.

Trong thônkhôngcó chỗ ở, bọn họ hôm nay ở lại gian phòng duy nhất củamộtcôgiáo trong thôn.

Nhà Nguyệt Nguyệt ở khá xa, muốn trở về phải mất đến 40 phút, hơn nữa đường rất khóđi, ban đêm dường như hoàn toànkhôngcó ngườiđilại.

điquamộtgia đình nông hộ, lúcđiqua đường núi, đường bắt đầu gập ghềnh khóđi, dẫm dưới chân là có dại, có cảm giác rung động nhènhẹ, Tần Đường có chút khẩn trương: "sẽkhôngcó rắn chứ?"

Tưởng Xuyên bật cười: "Có..."

Tần Đường liền hoảng hốt, lại ngheanhnóitiếp:

"Có tôi liền bắt vài con hầm canh cho em uống."

"....... Tôikhôngcần."

Tưởng Xuyên lại cười to.

Tần Đường cắn môikhông nói, cảm thấy mình đang bị trêu chọc.

Thế núi hơi nghiêng, Tưởng Xuyên nắm chặt cổ tay Tần Đường để phòngcôngã.

Tần Đường cảm thán: "Mỗi ngày Nguyệt Nguyệtđihọc đều phảiđiquađilại chỗ này sao?"

Tưởng Xuyên thấp giọng ừmộttiếng.

Hồi còn bé Tưởng Xuyên cũng ở trong núi, khi đó nhà cũng nghèo,đihọc cũng phảiđiquamộtđoạn đường núi rất dài. Đứanhỏtrong núi đứa nào đứa nấy cũng đều nhanh nhẹn linh hoạt như khỉ, có vấp ngã thế nào vẫn có thể bò dậy màđitiếp,khônggiốngcôgáimềm phía sau.

anhbước lênmộttảng đá lớn, khom lưng, tay đặttrêneocô, dùngmộtchút sức liền dễ dàng ômcôđứng lên.

Trong bóng đêm, côđụng phải thân thể Tưởng Xuyên, hô hấp của hai người hòa quyện, một nặng nềmột nhẹnhàng, cả hai đều phảng phất hương rượu.

Tay Tần Đường bám lên vai Tưởng Xuyên, cúi đầu đứng vững lại.

Cánh tay Tưởng Xuyên vẫn vòng qua eocô, bàn tay to lớn hữu lực nhéo eocômộtcái, hô hấp Tần Đường liền cứng lại: "anhbỏ tay ra!"

Tay Tưởng Xuyên càng ôm chặt hơn, khàn giọng hỏi: "Nếukhôngbuôngthìsao? Emsẽkhóc à?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 18

anhcúi đầu, hô hấp ấm áp phun ở bên taicô: "Sao?"

Trả lời Tưởng Xuyên chính làmộtcái đạp mạnh mẽ lên chân.

Nhưng Tưởng Xuyên nhưkhônghề cảm nhận được đau đớn, mộtlần nữa bật màn hình di động lên, chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ củacô, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, hai cái răngnhỏxinh xinhđangcắn lấy đôi môi đỏ mọng.

Tưởng Xuyên vốn chỉ nhất thời nổi hứng muốn trêu chọccô, nhưng giờ lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Tần Đường làmộtcôgáirất xinh đẹp, cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều có thể khiến đàn ông phải điên đảo.

Ánh mắt Tưởng Xuyên trở nên nặng nề hơn, cúi đầu nhìncô.

Hồi chuông cảnh báo trong lòng Tần Đường vang lên liên tục, vội vàng giãy người ta, lòng bàn chân đột nhiên trượtmộtcái, cả người ngửa ra đẳng sau.

Tưởng Xuyên vội đưa tay ôm người trở lại, ôm chặt lại, sau đó lùi lạimộtbước,nói: "nóiem hậu đậu em cònkhôngtin."

Tần Đường đứng vững lại, dáng vẻ vẫn là nghiến răng nghiến lợi như cũ, cố gắng thoát ra, nhưng sức lực của Tưởng Xuyên quá lớn, côcăn bảnkhông thể thoát ra được, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn: "anhbuông tay!"

Tưởng Xuyên sợcôngã xuống, giữ lấy người muốn lùi lại hai bước nữa: "Đừng nháo nữa, ngã xuống rồi chính làmộtđikhôngtrở lại đấy."

côkhôngnóilời nào, chỉ quật cường đứng đó.

Bóng tối nuốt trọn mọi cảm giác vềsựan toàn. Lúc nãy Tần Đường thựcsựđãcảm thấy sợ hãi, núi cao đất vắng, trai đơngáichiếc, nếu Tưởng Xuyên thựcsựđịnh làm gì.....

Tần Đường cắn môi, run giọngnói: "Tưởng Xuyên,anhkhôngđược chiếm tiện nghi của tôi nữa."

Tưởng Xuyên cũng nhận ra lúc nãyđãdọacôsợ rồi, giơ hai tay lên giả bộ đầu hàng: "Được rồi,khôngchiếm tiện nghi của em nữa."

Lúc này Tần Đường mới cảm thấy yên tâm, để Tưởng Xuyên kéo mìnhđivề phía trước.

"Nhưng nếu chiếm tiện nghi của emthìemsẽlàm gì? Dẫm lên hai chân tôi luôn à?"

Tưởng Xuyênđangnóiđến lầncôđạp lên vai người đàn ông kia lúc ở nghĩa trạm.

Tần Đườngđitheo sauanhnói: "Vậythìcòn phải xemanhlàm gì tôiđã."

Thực ra Tưởng Xuyênnóirất đúng, từ trong xương cốtcôchính làmộtcon người kiều khí, đó là tính khí được dưỡng ra từnhỏdo được bao bọc trong nhung lụa. Từ khi xảy ra chuyện đó, mấy năm tính khí đó củacôđã được mài giũa rất nhiều, điều duy nhất không thể chấp nhận được chính là thân thể bị người khác chiếm tiện nghi, cho dù là lờinói trên miệng cũng không được.

Tưởng Xuyên nhìn về phía trước,khôngtiếng động cười: "Nếu muốn hôn emmộtcáithìsao?"

Tần Đường gần như không chút do dự mà trả lời: "Tát chếtanh!"

Tưởng Xuyên: "....."

Im lặng trong nửa giây, Tưởng Xuyên liền bật cười.

Quả nhiên lớn rồi có khác, lúcnhỏbị hônmộtcáithìchỉ biết khóc, giờthìđãbiết đánh người rồi.

Tần Đường nghe thấyanhcười, nghiêm túcnói: "Tôinóinghiêm túc đấy."

Giọngnóikhàn khàn của Tưởng Xuyên vang lên xen lẫn tiếng cười: "Ù, em lại còn tin làthậtà. Tôi dù sao cũngkhôngphải lần đầu tiên trông thấy phụ nữ, cũngkhônglòng lang dạ sói đến mức cường bạo em ở nơi rừng núi hoang vu này."

Tần Đường: "...."

côtức đến á khẩu luôn rồi.

Trở lại ký túc xá, Tưởng Xuyên tìm được công tắc, tạchmộttiếng,mộtcái bóng đèn cũ kĩ ố vàng sáng lên, lộ ra bên trong căn phòng: tường là tường đất, hai tấm gỗ được kê sát vào nhau ở góc tường thànhmộtchiếc giườngnhỏ, cạnh cửa sổ cómộtcái bồn rửa vàmộtcái thùng nhựa, trước cửa sổ làmộtcái bàn làm việc cũ kĩ đỡn sơ.

Cả gian nhà toát rasựảm đảm,khôngmộttia sinh khí, vừa tiêu điều lại rách nát.

Đây là phòng của giáo viên trong thôn nên chắc chắnđãlà căn phòng tốt nhất, bởi thôn dân và bọnnhỏđều sợcôgiáokhôngchịu được hoàn cảnh

khắc nghiệt ở đây, chỉ ở vài ngày lại lập tức rờiđi.

Căn phòng này chính là phòng ở của hai giáo viên mới rờiđivài hôm trước.

Tần Đường hỏi: "Chúng ta ở chung một phòng sao?"

Tưởng Xuyên nhìncô: "Có lẽ thôn dân cho rằng chúng ta là vợ chồng."

Tần Đường nhìn về phía hai tấm ván gỗ kia, im lặngkhônglên tiếng.

Tưởng Xuyên xách nước đổ vào trong thùng, gọicô: "Mau rửa mặt rồiđinguđi."

cônương kia lạikhôngnhúc nhích lấymộtphân.

Tưởng Xuyênnói: "Ở chungmộtchỗ với tôi khiến em thấy ủy khuất thế sao?"

Tần Đường xoay người bê chậu ra ngoài rửa mặt,côcó mang theo bàn chải và khăn mặt, sau khi tự vệ sinh xong, dùng nước thừa rửa lại chân sạchsẽ, sau đóđidép lê vào phòng lại, trèo lên tấm ván gỗ là giường kê trong góc kia,mộtánh mắt cũngkhôngthèm cho Tưởng Xuyên.

Xong xuôi tất cả mới ngắng đầu lên nhìn Tưởng Xuyên: "Tôikhôngcó kiều khí như vậy."

Tưởng Xuyên nhìn đôi chân trắng nõn của cô để trên tấm drap trải giường cũ kĩ, đầu ngón chân tròn tròn cuộn vào trong, cố gắng dời điánh mắt nhìn lên khuôn mặt cô, cười tà tà: "Tôi thấy em chỗ nào cũng tràn đầy kiều khí."

Tần Đường nghe xong trực tiếp nằm xuống xoay lưng về phía Tưởng Xuyên, kéo chăn che kín mít: "Tôiđingủ."

Tưởng Xuyên nhìn bóng dángcô, đầu lưỡi đảomộtvòng quanh hàm răng,nhẹgiọng cười.

Nằm bên cạnhmộtngười phụ nữ, là đàn ông ai cũngsẽđều có những suy nghĩ đen tối, huống chi lúc nãy Tưởng Xuyênthậtsựđãnổi lên ý định đó nênanhxoay người ra ngoài hút hết hai điếu thuốc rồi mới xoay người,nhẹnhàng mở cửa bước vào, tắt đèn rồi lần mò lên giường.

Mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, bên cạnh truyền đến tiếng hít thởnhẹnhàng và đều đặn, Tần Đườngđãsớm ngủ say. Tưởng Xuyên còn tưởngcôsẽrất phòng bị,khôngngờ vừa mới nằm xuốngđãngủ mất rồi.

. . . .

Hai người ở lại núi Dương Quyển ba ngày hai đêm.

Trong lúc ở đây, Tần Đườngđãhỏi thăm qua thôn trưởng, đứanhỏtrong thônkhôngcó đủ tiền học trung học có tầm 5-6 em,côghi lại tên mọi người vào mục ghi chú trong điện thoại, bởi nơi này hệ thống thông tinkhôngtốt,khôngcó Internet, sóng di độngthìcũng lúc có lúckhông,côkhôngthể gọi điện cho lão Viên được.

Mẹ của Nguyệt Nguyệt mang tới một túi táo khô, ngại ngùng nói:

"Ở nơi này của chúng tôikhôngcó thứ gì tốt cả, chỉ có nhiều táo, chỉ là hai người tớikhôngđúng lúc, táo mớiđangnở hoa, phải tới tháng 10 mới có táo ăn được."

Tần Đường nhận lấy cái túi trong tay bà, cười: "Cháu cảm ơn."

Tưởng Xuyên đứng ở phía trước hút thuốc chờcô.

"đithôi." Tần Đường đi đến bên cạnhanh.

Hai người phảiđimộtđoạn đường núi gập ghềnh mới tới chỗ đỗ xe máy, Tưởng Xuyên sải bước ngồi lên xe, hai chân thon dài chống lên đất, Tần Đường bám vào vaianh, thuận thế trèo lên xe, Tưởng Xuyênnói: "Bám chặt."

Tần Đường vừa mới túm lấy áo Tưởng Xuyên, chiếc xe liền laođinhưmộtmũi tên.

Đường đất vô cùng nhấp nhô, gập ghềnh lại xóc nảy.

Vẫn xóc đến phát điên như cũ, Tần Đường nhịnkhông được nói: "Đến lượt tôi đèo."

Tưởng Xuyên nghiêng đầu: "Tỉnh lạiđi."

Tần Đường cắn môi: "Vậyanhđichậm lại."

"Em bám chặt hơnđi."

"Tôi bảoanhđichậm lại mà." Tần Đườngnói: "Mông tôi đau."

" "

Tưởng Xuyên cười ra tiếng, giảm tốc độ: "nóiem mỏng manh em cònkhôngnhận."

Tần Đườngkhôngnhịn nữa, hung hắng véo eo Tưởng Xuyênmộtcái, nhưng bắp thịt dưới tay cứng như đá, cũngkhôngbiết có làm Tưởng Xuyên đau được haykhông.

Tưởng Xuyên vốn ngồi nghiêng người về phía trước, bị Tần Đường véo xong liền thẳng lưng lên, lạnh giọng cảnh báo: "Còn lộn xộn tôi ném em xuống đó."

• • • • • • • •

Trở lại huyện Giaiđãlà chạng vạng, Tưởng Xuyên tìmmộtnhà nghỉnhỏthuê hai phòng.

Ở núi Dương Quyênđãba ngàykhôngtắm, vừa bước vào phòng, Tần Đường liềnkhôngnhịn được lập tức lao vào phòng tắm đầu tiên.

mộtlát sau có người gõ cửa.

côvừa lau đầu vừa cáchmộtcánh cửa hỏi: "Ai vậy?"

Tưởng Xuyên: "Tôi, xuống ăn cơm."

Tần Đường: "anhchờmộtchút."

Tần Đường thay vào, cầm lấy túi xách, ôm lấy máy ảnh, rồi cứ thế mặt mộc mở cửa.

Tưởng Xuyên dựa vào cửa hút thuốc, nghe tiếng mở cửa nghiêng đầu nhìncô: "Tắm thôi mà cũng lâu như vậy. Tốn nước!"

Tần Đườngkhôngnhịn được cãi lại: "Ba ngàykhôngtắm, đương nhiên là lâu rồi."

Tưởng Xuyên cũngkhôngnóinữa: "đithôi."

Hai người đứng ở đầu phố huyện, nơi nàykhôngcó nhiều quán ăn ngon lắm, Tưởng Xuyên hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Tần Đường nhìn quanhmộtlượt, chỉ vềmộtquán ăn có vẻ sạchsẽ: "Chúng ta qua đó ănđi, gọi vài món xào."

Tưởng Xuyênkhôngcó ý kiến, bước vào.

Nhìn qua thực đơn, anhhỏi: "Em muốn ăn thịt dê sao?"

Tần Đường gật đầu: "Ù'."

anhđưa lại thực đơn chocô, "Vậy em cứ gọiđi, tôi chạyđimua bao thuốc."

• • • • • •

Tưởng Xuyênđiđến quầy hàng chỗ ngoặt mua bao thuốc, lại thấy bên cạnh là cửa hàng trà sữa, liềnđitới hỏi: "Mấycôgáitrẻthìthích uống gì vậy?"

Nhân viên bán hàng ngốc lăngmộtchút, sau đó liền nhanh nhảu giới thiệu: "Món thường được gọi nhất là trà sữa, trà chanh, nước trái cây các loại."

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìnmộtlượt: "Vậy chomộtly trà chanhđi."

Đợi một lát, nhân viên mang trà chanh ra đưa choanh: "Của quý khách đây ạ, hoan nghênh quý khách tiếp tục ghé thăm."

Tưởng Xuyên miệng ngậm thuốc, xách theo cốc trà chanh trở về quán.

Di động trong túi vang lên, anhlấy ra nhìn, là số lạ.

Tưởng Xuyên vẩy tàn thuốc xuống đất, bắt máy, nhưngkhông nói chuyện.

Đối phương cười lênmộttiếng, Tưởng Xuyên liền nhận ra giọng của đối phương: "Triệu Kiến Hòa."

Triệu Kiến Hòa cười: "Tưởng Xuyên, trước kia chú còn gọi tôimộttiếnganh, bây giờ mở miệng ngậm miệng liền Triệu Kiến Hòa,thậtđúng là khách khí mà."

Tưởng Xuyên cười nhạt: "khôngcùng lý tưởng,khônghợp tác được."

"Biết đâu đấy...."

Ấn đường Tưởng Xuyên đột nhiên nhăn lại, nhanh chóng trở lại quán ăn ban nãy. Chỗ ngồi của Tần Đườngkhôngmộtbóng ngồi,trênbàn vẫn còn hai đĩa đồ ăn còn chưa động đũa.

Ông chủ bêmộtbát canh thịt dê tới, Tưởng Xuyên liền xách cổ áo ông ta lên, ông chủ cả kinh rơi cả bát canh xuống đất, canh dê nóng hổi bắn lên đùi khiến ông chủ bật kêu thành tiếng.

Sắc mặt Tưởng Xuyên tối tăm đến dọa người, hỏi: "côgáilúc nãy ngồi ở đây đâu?"

Ông chủ vội vàngnói: "Tôikhôngbiết... Tôi vẫn luôn bận rộn xào rau ở bên trong nên cũngkhôngchú ý...."

Tưởng Xuyên đẩy ông ta ra, rút điện thoại gọi tới số vừa nãy.

"Triệu Kiến Hòa, mày muốn làm gìthìcứ tìm đến tao đây này, đừng động tớicôấy."

Triệu Kiến Hòa cười lạnh: "Mày có tư cách gì mà đòi ra điều kiện với tao?"

Tưởng Xuyênnói: "Quỹ An Nhất."

Quỹ An Nhất làmộtquỹ từ thiện do ảnh hậu Cảnh Tâm và chồng mình là Tần Sâm thành lập dưới danh nghĩa congáimình nhằm giúp đỡ trẻ em nghèo hiếu học. Trước đây Triệu Kiến Hòa cũng từng đứng ra thành lập quỹ từ thiện nên đương nhiên biết đến quỹ An Nhất này.

"Ý mày là gì?"

"Tần Đường là congáicủa Tần Sâm và Cảnh Tâm."

Tần gia bảo vệ congáirất tốt, ảnh chụp Tần Đườngtrênmạng cũng chỉ có vài tấm lúc cònnhỏcủacô, sau khi lớn lênthìhoàn toànkhôngcó, nhưng

têncôtrong giới nhiếp ảnh và giải tríthìlạikhônghề xa lạ.

Nhiếp ảnh gia Tần Đường.

Hai chữ nàyđiđâu cũng có thể thấy được.

Triệu Kiến Hòa im lặng vài giây, sau đó bật cười: "Tưởng Xuyên, nếu mấy năm trước màynóilời này có lẽ lão tử đâysẽthấy sợ...."

Trong lòng Tưởng Xuyên trầm xuống: "Mày định làm gì?"

Triệu Kiến Hòa càng cười to: "Yên tâm, taosẽkhôngđộng đếncôta."

"Đia điểm."

Triệu Kiến Hòa dừngmộtchút: "Taođangtrênđường trở lại Du Lâm, mày đến Du Lâmthìliên lạc lại."

Điện thoại bị ngắt, Tưởng Xuyên hung hăng nắm chặt di động đến mức muốn bóp nát nó ra.

anhnhanh chóng xoay người, ông chủ ở phía sau liền hô lên: "Này, còn chưa có trả tiền mà......"

Tưởng Xuyên rút ra 200 tệ vứt lên bàn, sau đó nhanh chóng rờiđi.

Trong bóng đêm, một chiếc xe Jeepđanglao nhanhtrên đường quốc lộ.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 19

trênđường cao tốc, một chiếc SUV đen hàng nội đang chạy với vận tốc đều đặn.

Tần Đường chậm rãi mở mắt. Tay châncôkhôngbị trói, miệng cũngkhôngbị dính băng dính, điện thoại, máy ảnh, túi xách vẫn còn nguyên, có vẻ như vẫn bình yên vôsự.

Hơnmộttiếng trước, có người bỗng từ phía sau tiến tới bịt miệngcô, vài giây sau đócôliền mấtđitri giác, ý thức thanh tỉnh ở vài giây là nỗi sợ hãikhôngnóinên lời.

cônhìn về phía người đàn ông ngồi cạnh mình, mi tâm cómộtvết sẹo, thoạt nhìn tràn ngập lệ khí.

Tần Đường siết chặt ngón tay, hai chân lùi dần về phía cửa xe, cố gắng tạo ramộtkhoảng cách an toàn. Hít sâumộthơi, cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại, mở miệng: "anhmuốn gì?"

Nếu chỉ là bắt cóc tống tiềnthìcôsẽkhôngcó nguy hiểm gì, nhưng nếu là lợi dụngcôđể uy hiếp Tưởng Xuyênthìđối phương chắc hắn là có chuẩn bị mà tới. Hơn nữa, quan hệ giữacôvà Tưởng Xuyên còn chưa đến mức có thể khiếnanhmạo hiểm tất cả vìcô,nóikhôngchừng, cả hai người đều có thể an toàn thoát thân.

Triệu Kiến Hòa dựa lưng vào ghế dựa, bắt chéo chân, nhếch miệng nở nụ cười ý vịkhôngrõ: "Tần tiểu thưkhôngcần lo lắng, trong vòng hai tiếng, nếu Tưởng Xuyên tớithìcôsẽkhôngcó việc gì đâu."

"Vậy nếuanhtakhôngtớithìsao?" Tần Đườngnhẹgiọng hỏi, ngón tay run rẩy siết chặt lại, cố gắng che dấusựsợ hãi: "anhta có ân oán vớianh, biết đây là cái bẫy củaanh,anhta cũngkhôngphải kẻ ngu, sao tự mình dẫn xác tới chứ?"

Triệu Kiến Hòa đùa nghịch cái di động trong tay, nhàn nhạt cười: "Nhưnganhta lạiđangđuổi theo chúng ta mất rồi."

Đôi mắt Tần Đường mở lớn, Triệu Kiến Hòa lạinói: "Có khiđangchờ sẵn chúng ta ở phía trước cũng nên í."

Tần Đường cười cười: "Đây cùng lắm cũng chỉ là thuận đường mà thôi. Dù sao muôn đến Du Lâmthìnhất định phải điqua con đường này mà."

"khôngphải cô đã thanh toán giúpanhta 87 vạn sao?" Triệu Kiến Hòa cười lạnh: "Chỉ dựa vào một điểm này thôi, chắc chắn hắnt as ẽ tới. cô cứ chờ mà xem."

Quả nhiên là do 87 vạn kia gây họa mà.

Tần Đường nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩmộtlúc lâu, nhưng lại hoàn toànkhôngnghĩ ra được trên đường cao tốc thế này mình có thể làm gì.

Vừa ra khỏi đường cao tốc, di động của Triệu Kiến Hòa liền đổ chuông.

hắnta giơ giơ di động về phía Tần Đường: "côxem,hắnta tới rồi này."

Tần Đường nhìn chẳm chẳm di động của Triệu Kiến Hòa.côkhôngbiết Tưởng Xuyênsẽlàm thế nào, Triệu Kiến Hòa chắc chắn là có chuẩn bị mà đến, nếukhôngđãkhôngbắt cóccônhư thế này...khôngbiết Tưởng Xuyên có gặp nguy hiểm gìkhông.....

. . . .

"Tưởng Xuyên, màykhôngphải gấp như vậy, tao còn chưa ra khỏi đường cao tốc mà."

Xe Tưởng Xuyên chạy nhanh cảmột đoạn đường dài, vừa mới ra khỏi đường cao tốc, giờ đang ở một trạm xăng phụ cần để đổ xăng. Ngón tay siết chặt vô lăng, hỏi: "Chúng ta gặp nhau ở đâu?"

Triệu Kiến Hòanói: "Cứ ở chỗ cũ chờđi, taosẽcho người qua đó. Nhưng nhớ đừng có chơi quá nhé, nếu bên đó báo nguy vềthìmày biết hậu quả rồi đấy."

"côấy đâu?"

"Đợi lát nữa màysẽđược gặp thôi."

nóixong liền lập tức cúp máy, ném cho Tần Đườngmộtmiếng vải bịt mắt: "Tự bịt vào, đừng bắt tôi phải ra tay."

Tần Đường cắn môi, bịt mắt lên, rất nhanh tay liền bị trói lại, miệng cũng bị dính băng dính.

mộtnỗi sợ hãikhôngtên lan từ lòng bàn chân lên tận từng sợi tóc.

Tưởng Xuyên đổ xăng xong liền nhanh chóng rời khỏi trạm xăng.

Tới chỗ của Triệu Kiến Hòa, đã sớm có vài chiếc xe đứng đó chờanh.

Tưởng Xuyên đóng sầm cửa xeđitới.

Vừa lên xeđãcó người ném choanhmộtcái bịt mắt: "Đeo vào"

Có người sở túi quầnanh: "Di động đâu?"

Tưởng Xuyên liếc nhìnhắn: "Túi quần sau."

Người nọ rất nhanh lấy được di động từ túi quần sau ra, sau đó liền đạp mạnhmộtcái vào bụng Tưởng Xuyên: "Cho mày chơi này!"

Tưởng Xuyên cắn chặt răng,khônghé miệng nửa câu, đôi mắt đenẩndưới bóng tối nhìnkhôngramộtchút cảm xúc nào.

Nửa tiếng sau.....

mộtbóng dáng cao lớnđivề phía xe Jeep đen, mở cửa xe ra, lấyđidộng đểtrênghế lái.

• • • • •

Tần Đường bị người ta đẩy mạnh vàomộtcăn phòng. Sau khi tay được tự do, điều đầu tiêncôlàm là tháo bịt mắt và băng dínhtrênmiệng xuống.

Gian phòngkhônglớn lắm, cũngkhôngcó cửa sổ.

Triệu Kiến Hòa ngồi vắt chântrênsofa, trong miệng ngậmmột điếu thuốc, nhẹnhàng nhả ramột làn khói. Khói thuốc nhanh chóng lan đến chóp mũi, lần đầu tiên Tần Đường cảm thấy mùi thuốc lá lại sặc sụa như vậy.

Tần Đường nhìn về phíahắnta, bình tĩnhnói: "Nếuanhmuốn tiền, tôi có thể choanh."

Triệu Kiến Hòa nhìn gương mặt bình tĩnh củacô, ngón tay gẩy gẩy tàn thuốc, cười ra tiếng:

"côgáinhỏtrông thế mà cũngthậtdũng cảm nha. Nhưng, tiền ấy à, lão tử có thể tự mình kiếm được, lão tử còn chưa túng đến độ phải bắt cócmộtcôgáiđể đòi tiền chuộc."

Trái tim Tần Đường trầm xuống.

Cửa bị đẩy ra.

mộtngười phụ nữ dáng người no đủ, thành thục, gợi cảm bước vào, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Tần Đườngmộtcái, điđến bên cạnh Triệu Kiến Hòa, tay đặt trên vai hắn ta cười khẽ: "Kiến Hòa, anh kiếm đâu racôgáinh dại này vậy?"

Triệu Kiến Hòa sở sở taycôta, kéomộtcái, mỹ nhân lập tức ngã vào lònghắnta: "Xem kịchđi."

Mỹ nhân cười quyễn rũ, ngoan ngoãn ngồi trong lònghắnta.

Tần Đường cắn môi, đứng nguyên tại chỗ.

Triệu Kiến Hòanói: "côlà người phụ trách quỹ An Nhất?"

"Saoanhbiết?" Tần Đường ngoài ý muốn kinh ngạc, chuyện này côchưa từng nóira với người trong nghĩa trạm. Người liên hệ với Lữ An là lão Viên, côvẫn luôn hoạt động dưới danh nghĩa làm ột người tình nguyện của quỹ, cũng chưa từng công khai thân phận, mà mấy năm nay côđi tới đilui khắp nơi vẫn luôn gặp những con người thuần hậu chất phác nên thân phận này tới giờ vẫn chưa bị phát hiện.

Triệu Kiến Hòa cũng nhìn ra điều côđang thắc mắc: "Là Tưởng Xuyên nói."

Sao Tưởng Xuyên lại biết được? Tần Đường suy nghĩ trong chốc lát,khôngnghĩ ra mình bị lộ từ khi nào. Nhưng nếu như Tưởng Xuyênđãbiết lại chưa hề nhắc tới chứ?"

Suy nghĩ vài giây,côdứt khoát thừa nhận: "Đúng, quỹ An Nhất là do cha mẹ tôi thành lập."

Năm đó Triệu Kiến Hòa cũng từng thành lập quỹ từ thiện, quỹ An Nhấtđãthành lập được hai mươi năm, hắnta đương nhiên không thể nào không biết.

Tần Đường nghĩ tới việc Triệu Kiến Hòa lợi dụng quỹ từ thiện để làm những công việc dơ bẩn đóthì liền không nhịn được nghiến răng nghiến lợi: quân khốn nạn, bại hoại.

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên.

Triệu Kiến Hòanói: "Tưởng Xuyên tới rồi."

Cửa bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Tưởng Xuyên bị người ta đẩy mạnh vào,trênmắt vẫn bị che kín, khuôn mặt bình tĩnhkhôngmộtgợn cảm xúc.

Bịt mắt bị kéo xuống....

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người chạm nhau, khóe miệng Tần Đường hơi trễ xuống mà khóe miệng Tưởng Xuyên lại hơi cong lên, chocôsựan ủi lớn nhất.

Tưởng Xuyênđivề phíacô, thấp giọng hỏi: "Sợkhông?"

Đôi mắt Tần Đường ửng đỏ, cúi đầu lắc đầu: "không."

Thực ra, lúc nãy côs ợ đến chết đi được.

Vô duyên vô cớ bị bắt cóc, mà đối phương lại còn làmộttên mới ra tù.

Bây giờ cũng sợ, bởi vìkhôngbiết sắp tới sẽgặp phải chuyện gì.

Tưởng Xuyên xoa đầucô,không nóinhiều, nhìn về phía Triệu Kiến Hòa: "Tôi tới rồi, để côấy đi."

Triệu Kiến Hòa vỗ vỗ lên đùi mỹ nhân, mỹ nhân kia liền đứng dậy.

Triệu Kiến Hòađivề phía Tưởng Xuyên, vòng ra phía sauanh, sau đó đột nhiên đá mạnh vào chân Tưởng Xuyên. Chân Tưởng Xuyên đột nhiên

nhói lên, đầu gối xong xuống, thiếu chút nữathìquỳtrênmặt đất may mà kịp đưa tay chống xuống, hàm răng nghiến chặt.

Tần Đường trợn tròn mắt, vội vàngđivề phíaanh.

Lúcđiđến trước mặt Tưởng Xuyên liền dừng lại, đứng thắng lưng lên, hai tay siết chặt.

Tưởng Xuyên vừa đứng lên, lại bị Triệu Kiến Hòa túm lấy cổ áo, đấm mạnh vào mặt.

Lồng ngực Tần Đường phập phồng mạnh mẽ, vô cùng tức giận, nhưng chỉ có thể im lặngkhônglên tiếng.

Tưởng Xuyênkhônghề phản kháng, Triệu Kiến Hòa tàn nhẫn đạp lên bụnganh, cười lạnh lẽo, sau đó liền đạp liên tục 4 phát liền. Tưởng Xuyên cắn chặt răng, cổ họng khôn kêu rên lấymộttiếng, Triệu Kiến Hòa lại túm lẩy cổ áo Tưởng Xuyên ném người ra: "Sáu năm cơm tù, sáu quyền này để mày đổimộtngười phụ nữ."

Tần Đường rốt cuộckhôngnhịn được nữa, vội vàngđitới đỡ lấy Tưởng Xuyên.

Có lẽ do quá đau, trán Tưởng Xuyên nổi lên mấy sợi gân xanh, nắm chặt lấy taycô,nhỏvài giọt mồ hôi lớn.

Vừa cúi đầu liền bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của côđang nhìn mình.

anhnhìncô.

Triệu Kiến Hòa ngồi lại lên ghế, vắt chân, châmmột điếu thuốc: "Tần tiểu thư."

Tần Đường nhìn về phíahắnta: "Có thể để bon tôiđichưa?"

Triệu Kiến Hòa cười to: "Tôinóisáu quyền đó là để chohắnta đổimộtngười phụ nữ, chứ đâu cónóiđể chohắnđi?"

Tần Đường cắn môi, cố nín lại tức giận. Triệu Kiến Hòa lấy thuốc lá chỉ về phíacô: "Đồ đạc củacô, túi xách, điện thoại, máy ảnh, chỉ có thể chọnmộtthứ mangđi."

Tưởng Xuyên cầm taycô, giọng nói khàn khàn: "Chọn máy ảnh."

Máy ảnh là sinh mạng củamộtnhiếp ảnh gia.

Toàn bộ ảnh chụp mấy ngày hôm nay của côđều ở trong máy ảnh.

Tần Đường ném túi xách trong tay xuống, cúi đầu nhìn về phía máy ảnhđangtreo trước ngực, đáy mắt tràn ngậpsựđau khổ, vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, côcởi máy ảnh xuống, chậm rãi khom lưng đặt nó lên túi xách.

côchọn di động.

Triệu Kiến Hòa ngậm thuốc láđitới, cầm lấy cái máy ảnh trông vô cùng quý giá kia, cười tàmộttiếng, sau đó ném mạnh xuống đất.

"Rầm....."

Cái máy ảnh vỡ thành mấy miếngnhỏ.

Ngực Tần Đường như bị người ta hung hăng bóp lấy, đôi mắt ửng đỏ, cuối cùngkhôngnén được cảm xúc, ngước mặt trừnghắnta.

Ánh mắt Tưởng Xuyên run lên, giữ chặtcôlại.

Triệu Kiến Hòa lại thấy vô cùng thích thú, đoạt lấy di động trong taycô, giây tiếp theo, di động cũng biến thành nhiều miếngnhỏ.

Tưởng Xuyên hơi nheo mắt lại, mím môi.

Tần Đường lại như phát điên trừnghắnta: "anhđồ hỗn đản!nóikhônggiữ lời!!"

Triệu Kiến Hòa đương nhiênkhôngthể đểcôcầm theo di động rồi. Biết vậy lúc đócôchọn giữ lại máy ảnh.

Triệu Kiến Hòa cười khẽ, khom lưng, dùng hai ngón tay cầm lấy túi củacôlên, ném qua.

Tưởng Xuyên đón được, khoác túi lên vaicô, nhìn về phía Triệu Kiến Hòa: "Có thể đểcôấyđichưa?"

Triệu Kiến Hòa cười: "Đương nhiên rồi."

"Đểcôấy tự lái xe."

"Tai sao?"

"côấykhôngcó di động,khôngthể báo cảnh sát ngay được, cũngkhôngbiết đây là đâu,khôngthể tạo uy hiếp vớianhđược.anhđể ngườiđitheocôấy là được, cho dù là tôithìcũngkhôngchạy được đâu."

Triệu Kiến Hòa cười lên, xòe tay ra hiệu.

Tưởng Xuyên lấy chìa khóa xe trong túi quần ra, đưa chocô.

Tần Đường cắn môi, ngắng đầu nhìnanh, đôi mắt hồng hồng, giống như ngau giây tiếp theo lập tức có thể chảy nước mắt vậy.

Nhưngcôvẫn cố gắng nén lại,khôngđể nước mắt rơi xuống, dù chỉmôtgiot.

anhnhét chìa khóa vào bàn taycô, nắm chặt lấy nó: "Biết dùng chỉ đườngkhông?"

"Biết......" côcầm chìa khóa xe, nhỏ giọng nói.

"Ù."anhcúi đầu, ánh mắt thâm trầm: "Có thể tự mình lái xe về Tây Ankhông?"

Tần Đường hít hít mũi, gật đầu: "Có thể."

Tưởng Xuyênnói: "Tốt, vậy tự mình lái xe về."

côngẩng đầu: "Thế cònanh?"

Tưởng Xuyên cười, bàn tay khẽ siết lấy taycô, khàn giọngnói: "Tôikhôngsao!"

Triệu Kiến Hòa lạnh mặt nhìn bọn họ: "Người đâu, đưa Tần tiểu thư ra ngoài."

Tưởng Xuyên xoa đầucô, thấp giọngnói: "điđi."

côđứng bất động, đôi mắt đỏ rực, nhưng lạikhôngmuốn khóc.

"Tưởng Xuyên,anhsẽtrở lại chứ?"

"Ù."

Tần Đườngkhôngbiết vì sao mình lại sợ như vậy, khóe miệng cố gắng nhếch lên, giọngnóilí nhí: "anhnhất định phải giữ lời đấy."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 20

Tần Đường tới như thế nàothìđivẫn y như thế, hai mắt đều bị bịt kín lại. Dọc đườngđicôđều cố gắng ghi nhớ và cảm nhận mọi thứ: lúc bước lên bục, lúc mở cửa, lúc đứng ở cửa ra, có mùi sơn khá gay mũi, lúc mở cổng rathìcómộtlàn gió thổi tới.

Tần Đường bị nhét lên xe, xe nhanh chóng lăn bánh.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại, bịt mắt được gỡ xuống, "Tần tiểu thư, côcó thể đirồi."

Tần Đường hơi nheo mắt lại để dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài.

Nơi này là đầu đường cái vô cùng tiêu điều và an tĩnh, quay đầu nhìn lại có thấy thấp thoáng mấy căn nhà mới, có vẻ như là khu mới được khai phá.

Bởi vì đêmđãkhuya nênkhôngcómộtbóng người.

mộtchiếc xe Jeep đen đỗ trước mặt Tần Đường, Tần Đường mang theo túi xách xuống xe, hai người đàn ông cao lớnđitheo phía saucô. Tần Đường liếc nhìn hai người họmộtcái. Lúcđiđến bên cạnh cái xethìpháthiệncửa kính ở chỗ ghế láiđãbị vỡ, người đàn ông liền hỏi: "Sao lại thế này?"

Tần Đường cố kìm nénsựnghi hoặc lại, lạnh giọngnói: "Có thể là trộm, hoặc bị ăn mày phá hỏngđi."

Người đàn ông cao lớn kiađiquađilại hai vòng, pháthiện đến cửa kính của ba cánh cửa còn lại cũng đều bị vỡ, lúc này mới không nghi ngờ nữa.

Tần Đường thầm thở phàonhẹnhõm, mở cửa lên xe. Hai người đàn ôngđitheo ngồi vào phía sau.

Vừa lên xecôliền thấy trêng hế phụ cóm ột ly trà chanh, côduỗi tay sở lấy, vẫn còn hơi lạnh.

Tần Đường rũ mắt xuống. Cái này chắc là Tưởng Xuyên mua chocôlúcđimua thuốc là rồi.

"Biết dùng chỉ đườngkhông?"

"Biết....."

Tần Đường liếc mắt nhìn về phía chỉ đường, khởi động xe, từ kính chiếu hậy lặng lẽ nhìn về hai ghế sau, hai người đàn ông kia có vẻkhôngchú ý đếncô. Tay Tần Đường hơi run lên, chậm rãi vươn qua, ấnmộthàng chữ, hai người đàn ông lập tức nghiêng người về phía trước: "côđịnh làm gì?"

Tần Đường nói: "Tôi không biết đường, đang nhập chỉ đường."

Người đàn ông liếc nhìn Tần Đườngmộtcái, rồi ngồi trở lại, hùng hùng hổ hổnói: "Mợ nhà nó,đãhai buổi tối taokhôngđược ngủ rồi, tất cả đều vì Tưởng Xuyên.hiệntại còn phảiđitheo màymộtchuyến nữa. Mày khôn hồnthìngoan ngoãnmộtchút, đừng có giở trò, bằngkhônghai người bọn tao xxx chết mày!"

Nghe xong người đàn ông còn lại cũng cất tiếng cười to.

Tần Đường cắn môi dưới, im lặngkhôngnói.

côlái rất chậm, vừa lái vừa nhìn chằm chằm hướng dẫn. Tưởng Xuyênđãtừng nhập lộ trình này, cho nên,hiệngiờcôchính làđangđitheo con đường trước đâyanhđi. Lúc trước Triệu Kiến Hòanóilà chờ ở chỗ cũ, Tưởng Xuyên nhất định biết chỗ cũ đó là ở đâu nênđãnhập trước chỉ đường.

Xe lái ra khỏi con đường tối tăm, hòa vào với dòng xe cộ.

khôngbiết Tưởng Xuyênhiệngiờ như thế nào, bọn họ nhiều người như vậy, anhấy dù có lợi hại đến đâu cũngkhôngbằng. Hơn nữa nếu Triệu Kiến Hòa giở thủ đoạn, không biết sẽra sao nữa..........

Tần Đường nóng lòng như lửa đốt, vừa lái xe vừa thất thần... nhưng.... Chỉ đường, chỉ đường ư? Rốt cuộc chỉ đường là có ý gì đây?

đangxuất thân, phía sau xe đột nhiên bịmộtlực lớn va chạm vào.

"Phanh...."

Xeđiđảo đảo hướng về phía trước.

Tần Đường kinh hãi, vội vàng dẫm chân phanh.

Nhưng quá muộn rồi, đầu xe đụng phải thanh bảo vệ củamộtchiếc BMW X3.

Ba xe đụng nhau tạo thànhmộttai nạn liên hoàn.

Hai người đàn ông vốnđangdựa lưng vào ghế để chợp mắt, sau khi bị đụng phải, đầu liền theo quán tính đập mạnh vào ghế trước, đần mặt tại chỗ.

Giây tiếp theo là tiếng chửi rủa vang lên: "Mày làm cái quái gì vậy?"

Tần Đường luống cuống vài giây, sau đó lấy lại bình tĩnh, đáy lỏngẩnẩnchút hưng phấn.côquay đầu lại, vô tộinói: "Có người đụng phải tôi từ phía sau mà....."

Chủ xe BMW bước xuống, làmộtngười phụ nữ trêndưới 40 tuổi, nổi giận đùng đùng bước xuống, vừa mở miệng liền gào thét: "côcó biết lái xekhôngthế?!"

Tần Đường muốn mở cửa xe bước xuống, người đàn ông phía sauđãđè lại vaicô: "Ngồi im."

Tần Đường cúi đầu,mộtngười đàn ông khác bước xuống xe, ỷ vàomộtthân cơ bắp cuồn cuộnđidọa người: "Cáu cái gì mà cáu! Emgáitôikhôngcẩn thận đâm phải xecô, bồi thường chút tiền là được chứ gì!"

Người phụ nữ kia nhìn thoáng qua cái xe Jeepkhôngđáng tiền, vênh mặt,khôngchút sợ hãinói: "Vậyanhbồi thườngđi!nóichoanhbiết, xe của tôi là xe mới đó!"

trênđường xe cộ qua lạikhôngít, lần va chạm nàyđãgây nênmộttrận ùn tắc.

Lúc này,mộtngười đàn ông mặc áo phông xanh khom lưng, mặt đối mặt với khung cửa kính bị vỡ chỗ Tần Đường, liên tụcnói: "Mọi ngườikhôngsao chứ?thậtxin lỗi, em trai tôi mới tập lái xe, đụng phải sau xecô!thâtxin lỗi......"

Tần Đường chớp chớp mắt nói: "Hình như chân tôi bị thương."

Người đàn ông kia nghe vậy lập tức mở cửa xe ra, Tần Đường tránh được bàn tay của người đàn ông ngồi ghế sau, linh hoạtđira ngoài. Người đàn ông kia giữkhôngkịp nên cũng lập tức mở cửađira ngoài.

Tần Đường nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, xe cộ bị ùn tắc lạikhôngít, trong thời gian ngắn khó mà có thể lưu thông lại được.côlại nhìn về phía chiếc xe đẳng sau,trênxe còn khoảng 3-4 người đàn ông

nữa,đangnhanh chóng ngầng đầu liếc nhìn người đàn ông đứng trước mặtcô.

Giây tiếp theo, côlập tức tìm một hướng, cất bước chạy đi.

Người đàn ông lập tức cất tiếng mắng chửi: "Mẹ nhà nó! Quay trở lại cho tao!!!"

Sau đó liền đuổi theo.

Nhưng ngay sau đó, người đàn ông áo xanh lập tức túm lại cánh tayhắnta rồi nhấc chân đá vào cằng chânhắn. Người đàn ôngkhôngkịp phòng bị, đầu gối lập tức khuỵu xuống, khuỷu tay vị áo xanh liền đè xuống sau gáyhắnta,hắnta bị đau la kêu oai oái.

Bên kia, người đàn ôngđangdây dưa với chủ xe BMW cũng bị chế phục.

Tần Đường chạy được một đoạn, phát hiện có hai người đàn ông khác đuổi theo.

côdừng lại, thở phì phò hỏi: "Cácanhlà cảnh sát sao?"

"Việc nàykhôngcầncôquan tâm, chỉ cần biết chúng tôikhôngphải người xấu thôi.cômuốn tự lái xe về hay để chúng tôi đưa về?"

Tần Đường vội hỏi: "Vậy còn Tưởng Xuyênthìsao? Mấy ngườiđãcứu đượcanhấy chưa?"

"Lão đại vẫnđangđitìm. Định vị của cậu ấykhông xác định được nữa, chúng tôi vẫn chưa tìm được chỗ."

"Cậu đưa Tần tiểu thư về trước, tôi quay lại tập hợp với lão đại."

Tần Đường cắn môi nhìn bọn họ: "Tôi cùngđivới mấyanh. Tôi mới từ chỗ đó ra, có thể tôisẽtìm được chỗ đó."

Người đàn ông nghi hoặc: "côư?khôngđược!"

Tần Đường nóng nảy, vành mắt ửng đỏ: "Bọn họ có rất nhiều người. Triệu Kiến Hòa làmộttên cặn bạ, nhất địnhhắntasẽkhôngbỏ qua cho Tưởng Xuyên.đãhơn 40' rồi, nếukhôngnhanh Tưởng Xuyênsẽmất mạng mất!"

Hai người đàn ông liếc nhìn nhau.

"Được."

Sau khi lên xe, Tần Đường đem toàn bộ mọi thứ mình biếtnóicho bọn họ: "Chỗ đókhôngcó cửa sổ, có mùi bùn đất, cửa có mùi sơn rất nồng, tôi cảm thấy làmộtcăn hầm ngầm mới đào."

Người đàn ông lập tức gọi điện thoại.

Tần Đường sốt ruột nhìn đồng hồ.đãmộttiếng trôi qua rồi.

Đầu óc chợt lóe, côđột nhiên túm lấy tay người đàn ông bên cạnh: "Quay lại! Lập tức quay lại! Ngay bây giờ!"

Người đàn ông sửng sốt: "Chỗ nào?"

"Nơi Tưởng Xuyên dừng xe.anhấy vẫn ở chỗ đó!"

Tưởng Xuyên nâng mu bàn tay, quẹt ngangmộtđường lau máu nơi khóe miệng, thể lựcđãhao mất hơn nửa, đôi mắt đen nhìn chằm chằm bốn phía,khôngdám nơi lỏng chút nào.

Sáu, bảy tênđangnhìnanhchằm chằm, tùy thời tấn công.

Ở góc tưởngđãcó mấy tên ngã xuống.

Triệu Kiến Hòa ngồi vắt chântrênghế, chậm rãi nhả ra mấy vòng khói thuốc, tay gác lên tay vịn vịn gõ gõ vài cái gạt tàn thuốc,trêngạt tànđãcó 4, 5 đầu lọc, vẻ mặt lãnh khốc nhìn Tưởng Xuyênđangbị vây bên trong.

"Mày có biết khoảng thời gian ở trong tù taođãtrải qua như thế nàokhông? Lúc mớiđivào, lúc nào cũng có người muốn mạng của tao.khôngngày nào là taokhôngphải đánh nhau với người ta. Nếukhôngphải mạng tao cứngthìđãsớm chết trong tù từ lâu rồi.

Tưởng Xuyên làm nhưkhôngnghe thấy, hàm dưới banh ra, quần áotrênngười ướt đẫm mồ hôi, nửatrênở trần, ánh mắt sắc bén, cả người trong trạng thái phòng bị.

"Sao? Tư vị này như thế nào?"

Tưởng Xuyênkhôngnóichuyện.

Đáy mắt Triệu Kiến Hòa xoẹt quamộtmảnh điên cuồng, cười lạnh: "Tiếp tục! Thất thần cái gì!"

Mấy tay đấm trong nháy mắt lại đánh về phía Tưởng Xuyên. Trước sau Tưởng Xuyên đều dính đòn, thể lựcđãsớm đến cực hạn, liên tục ăn vài cú đấm liên tiếp, chống đỡ được đến tận lúc này hoàn toàn là dựa vào ý chí.

• • • • • • • • •

Tần Đường hoang mang rối loạn tìm kiếm tứ phía, sốt ruột lầm bầm:

"khôngđúng...... Rốt cuộc là ở chỗ nào......"

"Tần tiểu thư, côđừng chạy loạn nữa!"

Tần Đường dường như hông nghe thấy, vẫn tiếp tục tìm kiếm ở phía trước.

"Tần tiểu thư!"

Tần Đường quay đầu lại, giận dữ kêu: "Mấy người cònkhôngmau chia nhau rađitìmđi!"

Hai người đàn ông thất thần,mộtngười trong số đónói: "Chúng ta chia nhau ra tìm, tôiđitheocôấy." sau đó liền chạy nhanh đến bên cạnhcô.

Tần Đườngkhông nói lời nào, tiếp tục chạy về phía trước.

Thẳng đến khi chạy đếnmộtdãy các căn biệt thự, một mùi sơn quen thuộc truyền đến, côngừng lại bước chân, người đàn ông phía sau bống nhiên kêu lên một tiếng. Tần Đường quay đầu lại, không biết từ khi nào phía sau bọn họ có nhiều hơn hai tên tráng hán, chính bọn chúng đã đánh lén người đàn ông đi sau cô.

Tần Đường nhìn thoáng qua, cảm thấymộtmình người kia có thể đối phó.

Cắn răngmộtcái, côliền nhấc chân chạy về phía căn biệt thự kia.

Lúc đến gần cửa của tầng hầm ngầm, mùi sơn kia lại truyền tới.

Tần Đường thấy ở gần cửa hầm có mấy thùng sơn.

côrun tay, chậm rãi theo bậc thang bước xuống, sau đócônghe được tiếng đàn ôngđangkêu rên, rồi tiếng nắm tay nện vào thịt......

"Tưởng Xuyên, hôm nay ông đâykhôngđánh chết mày được thì cũng phải làm cho mày tàn phế mới thôi!"

Trái tim Tần Đường đột nhiên trở nên cứng rắn, côlập tức bước lên, ở chỗ đầu cầu thang gần cửa tìm được dụng cụ, mở nắp mấy thùng sơn xanh, đỏ, tìm, vàng ....kia ra.

Xách lênmộtcái thùngkhông, côném mạnh nó xuống dưới.

"Ai?"

mộttiếng gầm vang lên.

Trái tim Tần Đường nhảy vọt lên tận cổ.

Hai người đàn ông cao lớn lập tứcđira thăm dò. Tần Đường ngồi xổm ở góc tường, xé hết toàn bộ giấy note trong túi xách ra, châm lửa, sau đó ném vào thùng sơn, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Hai người đàn ông cao lớn kia còn chưa kịp xông lên phía trước, Tần Đườngđãđá cái thùng sơn trước mặt xuống, chất dịch nóng bỏng mang theo lửa cháy hừng hực lập tức đổ xuống hai người, hai người tứcthìgào lên đau đớn.

Cùng lúc, ngọn lửa cũng lan đến chỗ mà Tần Đường muốn.

"Me nó!!! Cháy!!!!!"

Rất nhanh, cả tầng hầm liền biến thànhmộtmớ hỗn loạn.

Mùi gay mũi đến mức tất cả mọi người đều ngửi được.

Tưởng Xuyên liếc nhìn hai tay đấm trước mặt, thấy đối phương có chút phân tâm, lập tức quét chân, hai người nháy mắt gục ngã.

anhnhanh chóng chớp thời cơ xông ra ngoài.

Triệu Kiến Hòa tức giận gào lên: "CMN, ngăn nó lại cho tao!!!"

Tưởng Xuyên lao ra cửa, đóng sầm cửa lại, trong nháy mắt cửa lại bị mở rathìđột nhiên nâng chân đá mạnh vào ván cửa, một đống người đẳng sau lập tức lảo đảo ngã xuống.

Tần Đường nhìn ngọn lửa ngày càng lớnthìcó chút hoảng.

Bắt đầu có khói.

côkhôngnhìnrõở cuối cầu thang là ai, lại nhấc chân đámộtthùng sơn nữa xuống.

Tưởng Xuyên nhìn quả cầu lửađanglăn lông lốc từ trêncầu thang xuống, nhảy lên tay vịn tránhđi, ngầng đầu nhìn: "Là tôi đây."

Tần Đường ngốc lăng.mộtloạt cảm xúc hoảng loạn, sốt ruột, sợ hãi, khẩn trương....đột nhiên gộp hết lại thànhmột, kinh hỉ bước lênmộtbước:

"Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên liếc nhìncômộtcái, khuôn mặt trắng nõn bị lửa hun đến đỏ bừng, cằm dínhmộtvệt xanh, mái tóc dài lộn xộn,trênváy loang lỗ màu sơn xanh đỏ các loại..... Bộ dáng lấm lem nhưmộtcon mèo hoanhỏ.

Phía sauđãcó người đuổi đến.

Tưởng Xuyên nhanh chóng chạy lên phíatrên.

Tần Đường căn đúng lúc Tưởng Xuyên chạy qua liền nhanh chân đá nốt mấy thùng sơn còn lại xuống, nhưng cả người cô đãm ềm nhũn, một cước cũng không đá nổi nữa.

Tưởng Xuyên ôm eocô, duỗi chân đạp hai phát, mấy thùng sơn còn thừa liền lăn lông lốc xuống.

"đi!"

anhnắm chặt taycôchạy ra bên ngoài, Tần Đường nặng nề thở dốc, đầu nặng chânnhẹkhập khiếng chạy theo sau Tưởng Xuyên.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 21

Hơi thở Tần Đường trở nên gấp gáp, sắc mặt trắng bệch, thân thể càng ngày càng vô lực, hoàn toàn là chạy bằng ý chí, sau đó dần dần bước dài bước ngắnkhôngtheo kịp nữa.

Người đàn ông bên ngoàiđãgiải quyết xong hai tráng han kia, vừa thấy Tưởng Xuyênđangkéo Tần Đường chạy ra, đằng sau còn có vài tên tráng hán khác từ hầm ngầmđilên đuổi theo, trong tay cầm theo gậy sắt mã tấu các loại, vội vàng kêu lên: "anhTưởng, nhanh lên!"

Giây tiếp theo, hai đầu gối Tần Đường mềm nhũn, cả người ngã chúi về phía trước.

Tưởng Xuyên phản ứng rất nhanh, xoay người đỡ lấycôgáiphía sau vào lòng,khôngkịp nghĩ nhiều, tay lồng qua khuỷu chân co, bế xốccôlên.

Tần Đường nắm lấy ngực áo Tưởng Xuyên, khó chịu ưmmộttiếng.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, pháthiệnsắc mặtcôtái nhợt, màynhỏnhíu chặt, bộ dáng thởkhôngra hơi, vô cùng chật vậtthìđáy lòng liền trầm xuống, cánh tay càng ômcôchặt hơn, mở miệng gọi: "Tần Đường!"

Người trong lòngnhỏgiọng "ưm" mộttiếng, lại bị Tưởng Xuyên vừa ôm vừa chạy nhanh, cả người xóc nảy muốn nôn.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cằm đểtrêntráncô, rồi nhanh chóng dờiđi, bước chân càng nhanh hơn.

"côấy làm sao vậy?"

"Hít quá nhiều khí độc."

"Hả? Sao lại hít phải khí độc được?"

Đốt nhiều sơn như vậy, khói bay mù mịt, côấy lại đứng gần, sao có thể khônghít phải khí độc chứ. Hơn nữa, khẳng định là hítkhôngít.

Tưởng Xuyên mím môi, bước chân càng nhanh hơn: "Xe ở đâu?"

"Ở ngay chỗ rẽ phía trước."

Lao nhanh ra khỏi chỗ rẽ, phía trước liền có mấy người đàn ông chạy tới. Đều là người một nhà cả.

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường lướt qua bọn họ: "Chỗ này giao cho mấy người."

Triệu Kiến Hòa cùng với mười mấy người củahắnta đều bị thương hơn nửa rồi, lại nhìn thấy Tưởng Xuyên bên kia có người giúp đỡ, lạnh giọngnói: "Được rồi,khôngcần đuổi theo nữa."

Người cũng đã chạy xa rồi, bên này lại có người giữ chân, có đuổi theo cũng vô ích.

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường trở lạitrênxe, lập tức đặtcônằm ở ghế sau. Hơi thở Tần đường dồn dập, khuôn mặt tái nhợt,khônghồng hào như bình thường, tay chân lạnh toát, cả người mềm nhũn nhưmộtvũng nước. Tưởng Xuyên vỗnhẹlên mặtcô, khàn giọng gọi: "Tần Đường......"

Trả lờianhlà hô hấp càng thêm dồn dập của Tần Đường.

Tưởng Xuyên nhanh chóng ngồi lên xe, đóng cửa lại, trầm giọngnóivới lái xe: "đibệnh viện, mở hết toàn bộ cửa sổ xe ra."

Tưởng Xuyên để Tần đường gối lên đùi mình, cố gắng vừa đểcôdễ thở hơn, cũng để mình kiềm chế lại cơn giận.

"đinhanh lên!"

"Vâng!"

Sắc mặt Tưởng Xuyên khuất lấp sau màn đêm, mím môi, cúi đầu nhìn Tần Đường, đầu ngón tay gạtđimấy sợi tóc dínhtrênmácô, thấp giọng gọi: "Tần Đường....."

Ngoại trừ tiếng gió thổi từ bên ngoài vào, trong tai Tưởng Xuyên tất cả chỉ có hơi thở dồn dập của Tần Đường.

Tưởng Xuyên nhíu chặt mày, hạ mí mắt, nâng cằmcôlên, ngón cái và và ngón trỏ nhéonhẹmácô, hítmộthơi sâu, cúi đầu, bờ môi mỏng áp lên kín kẽkhôngmộtkhe hởtrênđôi môi mềm mãi củacô, sau đó nắm chặt mũicô, thổimộthơi vào.

Tưởng Xuyên làm liên tục một lúc, hô hấp của Tần Đường hơi chững lại một chút.

Sau đó, đột nhiên ho khù khụ.

Tưởng Xuyên dừng động tác lại, thả tayđangnắm mũicôra, đôi mắt đen như mực nhìncôchăm chú.

Tần Đường nhíu mày, ho thêm vài tiếng nữa, hàng mi dài khẽ rung động, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đơn thuần trong suốt nhưmột đứa trẻ, có chút mờ mịt nhìn khuôn mặt được phóng đại lên ngay gần trước mắt. Đây làmột khuôn mặt mang đầy thương tích, từ khóe môi đến chân mày, đâu đâu

cũng là vết thương, nhưng vẫn tràn ngập nétanhtuấn quyến rũ như cũ, đặc biệt là phần mi tâm vẫn còn sót lại chút cuồng dã từ nãy.

"anh......làm cái gì thế?" cônhỏ giọng suy yếu hỏi.

Khóe miệng Tưởng Xuyên cong lên, hơi ngầng đầu lên,nói: "Nếu em vẫn tiếp tụckhôngcó phản ứng,anhliền phải tiếp tục hô hấp nhân tạo cho em rồi."

Tần Đường nghe vậy vội thở gấp, đôi mắt mở lớn trừnganh: "anh... Tôisẽđánhanh!"

Người Tần Đường vẫn mềm nhũn, tiếngnóinhỏnhỏkhôngchút uy hiếp, như tiếng mèo kêu, ở trong lòng Tưởng Xuyênnhẹnhàng mà cào. Đầu lưỡianhliềm qua khóe môi, nếm được một mùi vị tanh nồng đặc trưng, chợt như lang nếm được mùi máu, cả người nhịnkhông được nhiệt huyết sôi trào.

Tưởng Xuyên nâng đầu côcao lên một chút, cười nhẹ: "Tốt hơn chưa?"

Tần Đường hít sâumộthơi, khuôn mặt trắng bệch hơi phiếm hồng, đầu cảm thấy choáng váng, sau đó chậm rãi gật đầu.

Đôi mắt cônhìn thẳng về phía anh, nhỏ giọng nói: "Khóe miệng anh... chảy máu kìa....."

Phía trước là đèn đỏ, xe dừng lại ở trước vạch kẻ đường.

Đèn neon màu sắc hai bên đường chiếu vào khuôn mặt trắng nõn củacô, sắc môi nhàn nhạt màu hồng phấn, khóe miệng dính mấy vết hồng hồng, là máu củaanh.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, ánh mắt tối đen nặng nề, mộtlúc sau, đột nhiên nở nụ cười kì quái, nắm lấy cằmcô, ngón tay cái dùng sức quệt mạnh lên môicô.

anhnói: "trênmặt em có dính sơn."

Tần Đường nhíu mày: "....."

côhoàn toànkhônghiểu chuyện gìđangdiễn ra.

Tưởng Xuyên giơ ngón tay quẹt qua khóe miệng mình, nhìn lòng bàn tay dính vết máu, đột nhiên cười lớn.

Tần Đường chớp chớp mắt, hoàn toànkhônghiểu Tưởng Xuyên cười cái gì, cũngkhôngnghĩ nhiều, đầu lại bắt đầu choáng váng, tim đập nhanh, cảm giác buồn nôn lại ập đến, sau khi xe tiếp tục chạycôlại lịmđi.

Tới bệnh viện, Tưởng Xuyên ôm ngườiđivào.

Bác sĩ kiểm tra qua, chỉ là trúng khí độc dạngnhẹ, ngấtđicũng chỉmộtthời gian ngắn, chờmộtlátsẽtỉnh lại.

Tần Đường nămtrêngiường bệnh an ổn ngủ, đầu giường có treo bình truyền.

Tưởng Xuyên nhìncômộtlát, rồi ra khỏi phòng bệnh.

Y táđitheoanhra ngoài, nhìnmộtthân toàn vết thương của nh, nhỏ giọng nói: "Tiên sinh, anh vẫn nên đi xử límột chút vết thương của mình đi."

Tưởng Xuyên nhìncôấy gật đầu: "Ù, lát nữa tôisẽđi."

anhnhìn về phía người đàn ông mặc áo phông xanh đứng ở cạnh cửa phòng bệnhnói: "Cảm ơn!"

Tào Nham cười cười: "Đều làanhem với nhau cả, có gì mà cảm ơn chứ. Hơn nữa cứu người là trách nhiệm của tôi mà."

anhta liếc nhìn vào trong phòng bệnhmộtcái: "Vậycôgáinhỏkia sao rồi?"

Tưởng Xuyên đút tay vào túi quần rút bao thuốc lá ra. Bao thuốc đã bẹp dí, thuốc lá bên trong cũng đã bị biến dạng, rút ramột điểu trông còn khả ổn, đột nhiên nhớ ra trong bệnh viện không thể hút thuốc, liền ném luôn bao thuốc vào thùng rác bên cạnh: "không sao cả."

Tào Nhàm lại cười: "khôngngờ lá gancôgáinày cũng rất lớn. Chúng tôinóimuốn đưacôấy quay về nhưngcôấy cứmộtmựcnóiphảiđitheo tìmanh."

Tưởng Xuyên dừng lạimộtchút, hỏi: "côấymộtmực muốnđitheo?"

Tào Nham: "Đúng thế! Nhưng cũng may làcôấy cóđitheo, nếukhôngchúng tôi cũngkhôngtìm đượcanhnhanh như thế đâu."

Tưởng Xuyên thực sựk hông ngờ côấy lại có gan quay trở lại tìmanh. Lại nhớ tới dáng vẻ lôi thôi luộm thuộm lúc cô đứng ở bên cạnh ánh lửa, đáy lòng chợt dâng lên một cảm giác khác thường, ánh mắt tối đi, khóe miệng cũng cong cong một nụ cười nhỏ.

anhthậtsựxem thường côgái này rồi, thật sựnhẫn nại mà.

Tào Nham cười to: "thậtkhôngngờ lần nàyanhlại đểmộtcôgáinhỏcứu mình."

"Ù', thiếucôấymộtmạng rồi."

Tào Nham: "Thực ra cũngkhôngđến mức đó. Chỉ làcôấy tới sớm hơn chúng tôi 20' mà thôi,anhnhất định vẫn có thể chống cự được. Thậm chí cứ coi như chúng tôikhôngtìm thấythìanhcũng có thể tự mình thoát ra đúngkhông?"

Tưởng Xuyên cười lớn, không trả lời.

Quả thựcanhcó cách, chính là đàm phán với Triệu Kiến Hòa, nhưng đương nhiênkhôngphải là đồng ý cái chủ kiến kia củahắnta.

Tào Nham hỏi: "Vậy khi nào hai người trở về?"

Tưởng Xuyên ngắm nhìn điếu thuốc trong tay: "Chờ thân thể côấy tốt hơnthì tiếp."

Tào Nhamnói: "Tầng hầm kia của Triệu Kiến Hòađãbị niêm phong, trong thời gian ngắn bên trong chắc chắnsẽkhôngcó hành động gì. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, tôisẽđể lại haianhem ở chỗ này trông chừng.anhđangbị thương, mauđixử lýđi."

"Tôi về đây."

Tào Nhamđirồi nhưng vẫn lưu người ở lại canh giữ bên ngoài phòng bệnh.

Phòng bệnh là gian dành cho hai người, Tưởng Xuyên nằm ở giường bên cạnh, để y tá xử lý những vết thương lớnnhỏtrênngười mình.

mộtlát sau, anhhỏi: "Bệnh viện của các côcó dầu chuối không?"

Y tá hỏi: "Là để lau vết sơn sao?"

Tay Tần Đường toàn là sơn, lúc nãy Tưởng Xuyên ômcôchạy vào, cho nên y tá liền cho rằng bọn họ làmộtđôi.

Tưởng Xuyên "ừ" mộttiếng, y tánói: "Nên dùng dầu trám. Đổmộtít lên chỗ bị dính sơn, xoa xoa vài cái rồi để yênmộtlúc, sau đó dùng xà phòng rửađilà sạch. Như vậysẽkhônghại da tay lắm."

"Vậy bệnh viện có dầu trám sao?"

"khôngcó....."

"Được, tôi biết rồi."

"A, đúng rồi, hình như là có đó. Để tôiđitìm choanh."

Áo phôngtrênngười Tưởng Xuyên vừa bẩn lại vừa hôi, nênanhdứt khoát lột ra vứtđi,khôngmặc nữa, cởi trần ngồi ở mép giường Tần Đường, sờ sờ nắn nắn taycô.

Tay phụ nữ vừanhỏlại vừa mềm, nhéo nhéo ngón tay, mềm như làkhôngxương vậy.

Tưởng Xuyên sờ nắnmộtlúc,trêntaycôlem luốc toán sơn, ngay cả móng tay cũng thế.anhđổmộtít dầu trám lên taycô, đểtrênđómộtlúc, sau đó dùng xà phòng rửa sạch lại.

Rửa xongmộttay lại chuyển sang tay còn lại,

Động tác của anhrất nhẹnhàng, cần thận, cố gắng không đánh thức cô.

Tưởng Xuyên vừa mới bê chậu nước lên, lại nhìn thấy mái tóc đen tántrêngối đầu màu trắng cũng toàn là sơn xanh đỏ các loại.

anhcó chút bất đắc dĩ bật cười, lại đặt chậu nước xuống,nhẹnhàng gột sạch chỗ sơn dínhtrêntóccô.

Ai bảoanhnợcôchứ.

Tầm 10h sáng hôm sau, Tần Đường tỉnh lại, cảm thấy thân thể tốt hơn rất nhiều.

cônhìn lên trần nhà, trong mũi tràn ngập hương vị của thuốc sát trùng, lập tức nhận ra đây là bệnh viện.

Tần Đường chống giường ngồi dậy, đảo mắt nhìn xung quanh.

Tưởng Xuyênkhôngở đây, cũngkhôngbiếtđãđiđâu rồi.côlạikhôngcó điện thoại nên cũngkhôngthể gọi điện được.

anhsẽkhôngnémcômộtmình ở lại đây chứ?"

Tưởng Xuyên đẩy cửa bước vào, liền thấy Tần Đườngđangngồi phát ngốctrêngiường. Nghe thấyâmthanh,côliền vội vàng ngẩng đầu lên.

Tưởng Xuyên mang đồ dùng vệ sinh cá nhân, cháo, bánh bao và sữa tươi đểtrênbàn, nhìncô: "Vẫn còn buồn nôn sao?"

Tần Đường nói: "Tốt hơn nhiều rồi."

Tưởng Xuyên "ừ" mộttiếng: "Tốt, vậy ăn chút gì đóđi."

Tần Đường gật đầu đồng ý, xốc chăn xuống giường đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc mở vòi nước mới nhận ra móng tay của mìnhđãbị cắt ngắn, trơn bóng mượt mà, đầu ngón tay hồng hồng bóng.

Tần Đường chỉ cho là y tá giúp mình rửa sơn, nên sau khi rửa mặt xong liềnđira ngoài ăn sáng.nóithực,côđãđói đến phát điên rồi.

Ån xong, Tần Đường nhìn về phía Tưởng Xuyênđangdựa vào giường bên cạnh nghỉ ngơi, hỏi: "Khi nào chúng ta trở về?"

Đôi chân dài của Tưởng Xuyên tùy ý gáctrêngiường, liếc mắt nhìncômộtcái: "Mai."

Tần Đường nhớ tới sự việc tối hôm qua, có chút nghi hoặc: "Chỉ đường trên xe của anh có định vị à?"

Tưởng Xuyên: "Ù."

trênxe Jeep đen có định vị, Tào Nham dựa vào định vịtrênxe của Tưởng Xuyênđiđến được khu khai phá kia, nhặt được di động Tưởng Xuyên để lạitrênxe. Sau khi Tần Đường được thả ra, bọn họ liền lập kế hoạch gây ra vụ tai nạn liên hoàn đó để cứu Tần Đường.

"Cònmộtcái nữa là gì?"

Tưởng Xuyênnói: "Di động của anh có thể định vị được vị trí của em."

Tần Đường nghĩ tới lần trước ở Du Lâm, sau đêmcôbị Triệu Kiến Hòa kéo vào ngõnhỏ, Tưởng Xuyên liền thiết lập định vị của di động của tất cả mọi người lên máy của mình. Điều này cũng là bình thường, để phòngmộtkhiđira ngoài vùng núi xa xôithìvẫn có cách tìm người nếu có ngườiđilạc.

Tưởng Xuyên vốn định lợi dụng điều này để xác định vị trí cụ thể của Tần Đường, nhưng điện thoại của Tần Đường bị tắt máy, cho nênanhmớikhôngtìm được.

Tần Đường nghiêng đầu nghĩ ngợi, nhớ tới lúc đóanhcúi đầu nhìn thoáng qua di động bị vứttrênmặt đất củacô,nói: "anhlà muốn nhắc nhở tôi, khởi điểm chính là điểm chung đúngkhông?"

Tưởng Xuyên nhướng mày: "Cũng thông minh đấy."

Tần Đường trừng mắt liếc nhìnanhmột cái.

mộtlát sau.

"anhbiết tôi là người phụ trách của quỹ An Nhất từ khi nào?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 22

Mấy năm nay, mỗi lần Tần Đường đến các địa phương có tổ chức tình nguyện đều được người phụ trách chỗ đó tiếp đãi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có người phụ trách của nghĩa trạm nhận ra được thân phận củacô.côthựcsựkhôngnghĩ ra mìnhđãđể lộ sơ hở lúc nào.

Hay là Tưởng Xuyênđãcho người điều tracô?

Tưởng Xuyên nhìn về phíacô: "Là emthật?"

Tuyđãchắc đến tám chín phần mười, nhưng vẫn muốn xác nhận lạimộtchút.

Chuyện tới bây giờthìchả còn gì phải giấu diễm nữa cả.

Tần Đường gật đầu: "Ù, quỹ An Nhất là ba mẹ thành lập lúc tôi 3 tuổi."

Nụ cười vẫn treotrênmiệng Tưởng Xuyên nhưnganhlạikhôngnóigì nữa.

"anhcòn chưanói, tại saoanhlại biết?khôngphảianhcho người điều tra tôi đấy chứ?"

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìncô: "Em tặng cho Nguyệt Nguyệtmộtcon thỏ bông,trênlỗ tai nó có in logo của An Nhất quỹ. Lúcanhđithăm Nguyệt Nguyệtthìcó nhìn thấy."

Con thỏ kia to bằng bàn tay, màu hồng nhạt, hôm đó lúcđira ngoài làm việc với Lữ An, lúc trở về có tạt qua bệnh viện vì Lữ Annóimuốnđithăm tiểu nha đầu Nguyệt Nguyệt. Lúc bọn họ tớithìNguyệt Nguyệtđãngủ, trong lòng vẫn ôm con thỏ kia.

Sau khi Nguyệt Nguyệt tỉnh lạithìnóirằng, con thỏ kia là chị Tần Đường chocôbé.

Logo của An Nhất Quỹ làmộttiểu thiên sứ có đôi cánh dài.

Tần Đường đần mặt: "Chỉ vì thế thôi sao?"

Tưởng Xuyên "ừ" một tiếng, nói: "Em họ Tần, cha mẹ em đã quyên tặng cảm ột khu nhà cho trường tiểu học, hồi nhỏa nhhọc ở trường tiểu học đó."

Ảnh hậu Cảnh Tâm và chồng mình vẫn luônyêuthích công việc từ thiện, Tiểu Thành và A KhởinóiTần Đường lớn lên rất Cảnh Tâm. Quả thực là rất giống.

Lớn lên xinh đẹp, gia thế tốt, yêu thích từ thiện, họ Tần. Tất cả đều có thể chứng minh suy đoán của anh, cô chính là cô bé năm đó bịa nhhôn một cái liền khóc lóck hông thôi.

Đôi mắt đen củaanhtrở nên nặng nề, nhìncô,nói: "Lúc em cònnhỏanhđãgặp em rồi."

Lần này đến lượt Tần Đường kinh ngạc: "nhỏnhư thế nào?" Nhưng nghĩ lạithìthấy cũngkhôngcó gì kì lạ, lúcnhỏcôquả thực thường xuyênđitheo ba mẹđikhắp nơi. Tưởng Xuyên có vẻ lớn hơncôđến 6, 7 tuổi, kí ức chắc hẳnrõràng hơn, nhỡrõcha mẹcô, nhớrõcảcô, cũng rất bình thường.

Tưởng Xuyên nhấc tay lên, nằm ngửatrêngiường, khoa tay mua chân biểu diễnmộtcái độ cao: "nhỏnhư thế này này."

Tần Đường: "....."

mộtchuyếnđinày, hai người ở núi Dương Quyển hai đêm, lại cùng nhau trải quamộtđêm hoạn nạn, thái độ của Tần Đường đối với Tưởng Xuyên tốt hơn rất nhiều.

Tưởng Xuyên nhìn về phíacô, giọngnóithản nhiên: "Lúc đó emnhỏnhư vậy, đối với mấy đứanhỏtrong núi chắc làkhôngcó ấn tượng gì rồi."

Lúcnhođitheo cha mẹ làm từ thiện, đứanhotrong núi nào dám chơi vớicôchứ, chỉ dám đứng từ xa nhìn, hoặc là vây quanh mà thôi, lại càngkhôngdámnóichuyện vớicô, cứ như sợ làm như vậysẽlàm bẩncôvậy.

Tần Đường nghĩ nghĩ, có chút nghiến răng nghiến lợinói: "A, cũngkhônghẳn làkhôngcó. Cómộttên tiểu lưu manhđãchiếm tiện nghi của tôi."

Tưởng Xuyên: "....."

"So với tôi thực sựlớn hơn vài tuổi, cũng đã hiểu chuyện rồi, vậy mà còn dám chiếm tiện nghi của tôi."

"Chiếm tiện nghi của em như thế nào?" anhlười biếng hỏi.

"Tiểu lưu manh kiađãhôn tôimộtcái." Tần Đường nhíu màynói. Từnhỏbacôđãgiáo dụccôrất nghiêm khắc. Bacôdạy rằngkhôngđược cho con trai ôm loạn hôn loạn. Cho nên khi đó, vì cònnhỏnêncôrất sợ hãi, bị dọa, cảm thấy bị con trai hôn làmộtviệc rất rất nghiêm trọng, lập tức òa khóc lên.

Kí ức từ năm 3, 4 tuổi đến bây giờ đãs ớm trở nên mơ hồ, nhưng cô đối với mấy sự kiện không tốt kia thì lại nhớ rất rõr àng, thậm chí bây giờ đãt rưởng thành rồi, vẫn không chịu được khi người khác chiếm tiện nghi của mình.

"Hôn em như thế nào?"
anhlại hỏi, giọng
nóitrầm thấp mang theo ý cười.

Tần Đường mặt đỏ bừng, không nói chuyện.

Bác sĩ và y tá đẩy cửa phòng bước vào, kiểm tra lại thân thể cho Tần Đường. Y tánói: "Buổi chiều còn phải truyền một bình nữa."

Tần Đường gật đầu. Điện thoại của Tưởng Xuyên vang lên,anhđưa mắt nhìn sang, rồi đứng dậy rađira bên ngoài nghe máy.

mộtlát sau, bác sĩ và y táđira.

Tần Đường ngồi yêntrêngiường đượcmộtlúc, đột nhiên nhớ tới cái máy ảnh bị đập vỡ, trái tim đau nhói, côôm lấy ngực khó chịuk hông thôi, tâm trạng cũng theo đó mà trùng xuống, cả người không có tí tinh thần nào cả.

Tưởng Xuyên sau khiđira ngoài nghe điện thoạithì vẫn chưa trở lại.

Giữa trưa, có người mang cơm hộp đến chocô. Cơm nước xong, Tần Đường nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Buổi chiều bác sĩ đến truyền dịch chocô, y tá thấy giường bên cạnhkhôngcó người liền nhịnkhôngđược nhỏ giọng nói thầm: "đã bảo anh ta nghỉ ngơi cho tốt rồi, sao cứ đilung tung vậy? Tần tiểu thư cũng thật là, bạn trai mình bị thương nghiêm trọng như vậy mà côc ũng không quản giáo anh ta lại cho tốt gì cả."

Tần Đường há hốc mồm, vừa định mở miệng phản bácthìbác sĩ đã tìm được vị trí, đâm kim vào. Đột nhiên nhói một cái làm cô không lên tiếng được.

Y tá kia thấycôkhôngnóigì lại tiếp tục: "Nhưng bạn traicôđối xử vớicôthậtlà tốt. Hôm quatrêntaycôdính đầy sơn,anhta liền hỏi xin tôi dầu

quả trám để giúpcôlau sạch màkhônglàm tổn hại tay.cônhìn xem, taycôgiờmộtchút cũngkhôngbị thương đúngkhông?"

Tần Đường ngần người: "Tay của tôi làanhấy rửa cho sao?"

Y tá cười: "Đúng vậy, chính làanhta làm đó."

Tôi hôm qua, Tưởng Xuyênmộtthân trọng thương, Tần Đường lại trúng độc khí CO,trêntay dính đầy sơn, lại vào cấp cứu gấp. Thậm chí mấy y tá còn thầm tonhỏvới nhau xem hai người rốt cuộc đã lăn lộn thế nào mà biến thành cái dạng như vậy. Nhưng dù sao cũng là riêng tư của người bệnh, cho nên các côc ũng chỉ là lénnói mà thôi.

Sau khi y tá rờiđi, Tần Đường duỗi năm ngón tay, ngẩn người nhìn bàn tay của mình.

nóinhư vậy..... Móng tay cũng làanhấy cắt sao?

Tần Đường cắn môi, đầu ngón tay hơi giật giật, sắc mặt ửng đỏ.

Thẳng đến tận chạng vạng, Tưởng Xuyên mới trở lại.

Phòng bệnh vẫn chưa bật đèn, ánh sáng bên trong mờ nhạt. Tần Đường dựa lưng vào giường, cuộn tròn hai chân, cảm xúc có chút hạ xuống.

Tưởng Xuyên đứng ở cửa, bật công tắc.

anhnhìncô.

côcũng ngầng đầu nhìnanh.

Tưởng Xuyên nhìncômộtlúc, rồi đặt đồ ăn lên bàn,nói: "Lại đây ăn cơm."

Tần Đường lóc cóc bò qua, buồnkhônghé răng nhận chiếc đũa, cúi đầu im lặng ăn cơm.

côkhôngnóicâu nào, mà Tưởng Xuyên cũngkhônghỏi.

Đêm xuống, trời mưa.

Tần Đường mượn điện thoại của Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên đưa điện thoại chocô.côquay lưng về phíaanhgọi điện thoại, giọngnóinhỏnhẹ.

"Mẹ a..... điện thoại con bị trộm...."

"khôngsao..... Do conkhôngcẩn thận thôi, ngày mai consẽđimua cái điện thoại khác..... Vâng, con biết...... Consẽcẩn thận......"

"Được rồi a..... Hẹn gặp lại, mẹ....."

Tần Đường cúp máy, trả điện thoại lại cho Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên để điện thoại lên bàn, hỏi: "Ba mẹ emkhôngyên tâm sao?"

Tần Đường chần chờmộtlát, cuối cùng gật đầu: "Cómộtchút."

"Bọn họ đúng là phải lo lắng.mộtcôgáinhỏnhư emmộtmình chạy đến nơi rừng núi này đúng là rấtkhôngan toàn, đặc biệt nếu em gặp phảimộtngười phụ trách nhưanh." Tưởng Xuyên nghĩ đến việc tối qua, vốnkhôngnghĩsẽđểcôbị cuốn vào, may mà cuối cùngkhôngxảy ra chuyện gì, nếukhônganhthựcsựkhôngbiết ănnóithế nào với ba mẹ củacô, cũngkhôngcách nào tự đối mặt với bản thân được.

"anhcũng rất tốt mà, chuyện nàyanhđâu có sai." Tần Đường nhìnanhnói: "Triệu Kiến Hòa cũng làmộttên hỗn đản, lợi dụng việc từ thiện để thỏa mãn nhu cầu của bản thân, lúc trướcanhthu thập chứng cứ để chohắnvào tù là đúng."

Tưởng Xuyên nhìncô, cuối cùng bật cười: "Tối hôm qua sao lại quay lại tìmanhvậy?"

Tần Đường cúi đầu: "anhvới tôi là cùng nhauđi, tôi dù sao cũngkhôngthể bỏ mặcanhở lại được."

Vài giây sau, cônóitiếp: "Tôi sợanhbị đánh chết....."

Tuy rằngkhôngphải trách nhiệm củacô, nhưngcôthựcsựrất sợ những người ở bên cạnhcôchếtđi.

Huống chi, tối hôm qua Tưởng Xuyên vốn có thể không đi để đổi cô, nhưng anh vẫn đi, nên cho dù thế nào, bảo cô đi một mình, cô không làm được.

Đôi mắt Tưởng Xuyên nhìn thẳng về phíacô, người sáp lại gần, cườinói: "Yên tâm,anhkhôngdễ chết như thế đâu. Lần sau đừng làm như vậy nữa."

Tần Đường hừmộttiếng, kéo chăn trùm kín người nằm xuống.

Ban đêm mưa lớn gió to, có chút lạnh.

Tần Đường ban ngày ngủ nhiều nên bây giờkhôngngủ được nữa, lăn qua lăn lại, lại nghĩ đến cái máy ảnh bị chia năm xẻ bảy..

cônằm yên lại, trợn mắt nhìn trần nhà tối đen như mực.

"Tưởng Xuyên, máy ảnh của tôikhôngcòn nữa rồi."

Trong phòng bệnh đột nhiên vang lên giọngnóinhonhỏ, mang đậmsựyếu ớt, khổ sở củacô.

Đầu lưỡi Tưởng Xuyên lại đảomộtvòng quanh hàm răng, im lặng vài giây, dựa vào gối đầu ngồi dậy, comộtchân lên.

Tần Đường bất động, chỉ quay đầu lại nhìnanh. Trong phòng bệnhkhôngbật đèn nêncôcăn bản chẳng nhìn thấy gì cả nên hỏi: "anhlàm gì......"

Giọngnóitrầm thấp của Tưởng Xuyên vang lên: "Cho emmộtthứ. Qua đây."

Tần Đường do dựmộtlúc, cuối cùng vẫn xốc chăn xuống giường,đihai bước, khi còn cáchmộtkhoảng khoảng nửa thướcthìdừng lại, chìa tay ra: "Cái gì?"

Tưởng Xuyên nắm taycôkéomộtcái.

Tần Đường kinh hô: "anhlàm cái gì?!"

côngã ngồi lên mép giường của Tưởng Xuyên, đầy đụng phải chânanh, rất cứng.

Cơ thể không ổn định nên tay còn cách một lớp chăn chống lên bụng Tưởng Xuyên nữa.

Cả người Tưởng Xuyên cứng đờ, nhanh chóng nắm taycôgiúpcôngồi dậy, khàn giọngnói: "Tay để đi đâu đấy?"

Tần Đường: "....."

côđỏ bừng mặt,rõràng làanhta bảocôqua đây lấy đồ mà.

Thân thếcôcứng đờ, ngửa đầu hỏi: "anhđịnh cho tôi cái gì? Nếukhôngcó gìthìbuông tôi ra."

Trong bóng đêm, ánh mắtanhthâm trầm, tựa nhưmộthồ nước tĩnh mịch sâukhôngthấy đáy.

Tần Đường có chút hoảng loạn, giãy dụa: "anh......"

Giây tiếp theo, Tưởng Xuyên cầm lấy taycô, đemmộtthứ tròn tròn màu đen nhonhỏnhét vào taycô.

Tần Đường dùng ngón tay cảm nhậnmộtchút, kinh hỉ nhìnanh: "Là cuộn phim!"

Tưởng Xuyên: "Ù."

Là cuộn phim của máy ảnh.

"Saoanhlay được?"

"Lúc đánh nhau thuận tay lấy được."

anhnói: "Cómộtsố chỗ bị hỏng rồi, phim bị dính vào nhau.anhthử xem qua rồi, có vẻ như vẫn còn dùng được."

Tần Đường vuốt ve cuộn phim kiayêuthíchkhôngthôi, tâm trạng rất tốt. Tuy rằng máy ảnh bị hỏng, nhưng ảnh chụpthìvẫn còn, đây làsựvãn hồi tốt nhất rồi.

Nương vào ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, Tưởng Xuyên nhìnrõgương mặt củacô.

Tần Đường muốn xoay người đibật đèn, Tưởng Xuyên đưa tay đè côlại, dựa lại gần, kề sát tai cônói: "Vui sao?"

Tần Đường mím môi, trái tim đập nhanh hơn, hơi lùi lạimộtchút,nhỏgiọngnói: "Ù, vui hơn rất nhiều rồi. Cảm ơnanh."

Ở dưới tình huống như vậy mà còn có thể lấy được cuộn phim, nhất địnhkhônghề dễ dàng.

"Vậy em trốn cái gì?"

"...... Vậyanhdựa gần vào như vậy làm gì?"

"Lại đây." Tưởng Xuyênnói, giọngnóikhàn khàn, mang theomộttia dụ hoặc: "Lại đâyanhnóicho emmộtbí mật."

Tần Đường chớp chớp mắt, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Đến cả nửa ngày, cuối cùng vẫn nhích qua.

Tưởng Xuyên lạinói: "Gần hơnmộtchút nữa."

Tần Đường: "....."

Giây tiếp theo liền đen mặt đứng bật dậy.rõrànganhđangtrêucô.

Tưởng Xuyên đương nhiênkhôngthể đểcôđidễ dàng như vậy, tay dùngmộtchút sức, dễ dàng kéocôngã trở về.

Tần Đường thẹn quá hóa giận, đánh mạnhmộtcái lên ngực Tưởng Xuyên: "Tưởng Xuyên,anhbắt nạt tôi!"

Tưởng Xuyên cười lớn tiếng, tới gần bên taicô: "Cái tên tiểu lưu manhđãhôn emmôtcái mà emnóií, làanh."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 23

Đầu óc Tần Đường ong lên, mắt hạnh mở lớn, cố gắng nhìnrõgương mặt Tưởng Xuyên trong bóng đêm, ngơ ngác nhìnanh: "anhnóicái gì?"

"anhnói." Tưởng Xuyên cúi đầu, đầu nghiêng về phía bên phải. Lại nghiêng thêmmộtchút nữa, tới gần khóe miệngcô, hônnhẹmộtcái: "Tiểu lưu manh kia hôn em ở chỗ này, đúngkhông?"

mộtnụ hôn rất nhanh, gần như chỉ là lướt qua rồi lập tức rờiđi.

Tần Đường hoàn toàn phát ngốc rồi, đôi mắt chậm rãi mở to ra, nín thở nhìnanh,mộtcâu cũngkhôngthốt thành lời.

"Vẫnkhôngnhớ ra à?" Tưởng Xuyênđãbuông taycôra, khóe môi gợi lênmộtnụ cười, "khôngphảinóiấn tượng sâu sắc lắm sao? Thù lâu như vậy mà đến giờ vẫn chưa nhớ ra ư?"

côcúi đầu, sờ sờ khuôn mặt mình, sau đó liền bất tri bất giác thẹn quá hóa giận, lập tức giơ tay muốn đánh người.

Tưởng Xuyên giữ được cổ tay củacô, Tần Đường mặt đỏ tai hồng, cảm thấy bị người chiếm tiện nghi, còn bị người ta chơimộtvố, cả giậnnói: "anhbuông tay! Đồ lưu manh!"

Tưởng Xuyên: "....."

anhvẫn là lưu manh, chỉ là bỏđiđược chữ "tiểu" đằng trướcđimà thôi.

Đôi mắt dần quen với bóng tối, hai ngườiđãdần nhìnrõđược ánh mắt của nhau, mà đáy mắt củacô, tràn ngập giận dữ. Tưởng Xuyên nhận ra, mìnhđãchọc giậncôrồi. Nhưnganhkhônghối hận, cómộtsố việckhôngthể là bí mật mãi được, nếucôcũng nhớrõ,anhcũng nhớrõ,thìkhôngviệc gì phải giấu diễm nữa cả.

Đây là chuyện của hai mươi năm trước. Năm đó Tưởng Xuyên 10 tuổi, kí ức vẫn rấtrõràng. Đứanhỏvùng núi sinh hoạt nghèo khó, một năm không được đến vài lần mặc quần áo mới, ănkhông đến mấy viên kẹo, càng chưa hiểu rõviệc đời. Năm đó Tần Đường và ba mẹc ôtham gia hoạt động từ thiện, đại khái là ngoài anh thì rất nhiều đứa nhóc choai choai hồi đó đều có ấn tượng rất sâu sắc với Tần Đường.

cômặcmộtchiếc váy công chúa, lớn lên trắng trắng,nhỏnhỏ, đôi mắt rất to.nóitóm lại là rất xinh đẹp, cũng rất đángyêu.

Ở trường tiểu học Hy Vọng nghèo khó kia,anhcũng giống như rất nhiều đứa trẻ khác, mỗi ngày đều phảiđimộtđoạn đường rất xa từ trong núi ra mới đến được trường học, người thành phố đối với bọn họ thựcsựrất mới lạ, đặc biệt là đứanhỏxinh đẹp đếnkhôngtưởng được như Tần Đường, bọn họ từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy.

côôm gói bánh kẹo trong tay phân phát cho rất nhiều đứa trẻ còn lớn hơn cảcô, thân hìnhnhỏnhắn, nhưng lại rất nghiêm túc.

Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài cửa số ngắmcô, sau đó mẹcôthấyanh, đemmộtđống bánh kẹo nhét vào trong lòng tiểu Tần Đường, chỉ ra ngoài cửa số, rồi ghé vào tai tiểu nha đầunóigì đó. Sau đó tiểu nha đầu kia liền ômmộtđống đồ ăn vặtđivề phíaanh,điđược mộtđoạn, đồ trong tay rơi xuống đất,côngồi xổm xuống đất nhặt, nhặt, nhặt mãikhông xong, khuôn mặt nhỏủy khuất đến muốn khóc.

côngẩng đầu, mếu máo chu miệng lên: "Ba ơi, An An nhặt mãi màkhôngxong....."

Cuối cùng, vẫn là bacôấy đi tới giúp côn hặt hết những đồ ăn vặt đó lên.

côôm đống đồ ăn vặtđiđến trước mặtanh, vẻ mặt tranh công, giọngnóimang đậm chất của trẻ con, mềm mại, ngọt ngào: "anh, choanhkeo này."

Lúc cònnhỏ, tính cách Tưởng Xuyên khá cứng đầu, lại có chút hư hỏng, cùng với những đứa trẻ khác hoàn toàn khác biệt.anhđối với mấy thứ đồ như bánh kẹo gì đókhônghứng thú lắm, mặc dùmộtnăm có khikhôngđược ăn đếnmộtlần, nhưng vẫnkhôngthích như cũ.

Tưởng Xuyên cũngkhôngnhận lấy đống đồ kia như những đứa trẻ khác mà chỉ nhìncôchăm chú, cảm thấy đôi mắtcôkhi chớp chớp, trông đặc biệt xinh đẹp.

Tiểu nha đầu cảm thấy rất mờ mịt, bé muốn đem đồ ăn choanhấy, cánh taynhỏhơi buông lỏngmộtchút, đồ ăn lạimộtlần nữa rơi đầytrênmặt đất.

côchu cái miệngnhỏlên nhìnanh, lại nhìn đống đồ nằm ngồn ngang dưới đất, thân mìnhnhỏbé nhận mệnh lại ngồi xổm xuống tiếp tục công cuộc nhặt đồ, nhưng lần này cũng như lần trước, cônhặt mãi vẫnkhông xong.

Tiểu nha đầu lại ngước lên nhìnanh, vẻ mặt cầu xinsựgiúp đỡ.

Tưởng Xuyên bỗng nhiên chìa tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn mềm mềm củacô, tiểu nha đầu bị hành động bất chợt củaanhdọa sợ, lùi lạimộtbước, lại bị đồ ăntrênmặt đất ngáng chân, ngã phịchmộtcái đặt mông xuống đất, miệng mếu máo, dáng vẻ rưng rưng sắp khóc.

Tưởng Xuyên kéocôđứng dậy,nói: "anhkhôngcần kẹo, choanhhônmộtcái nhé."

anhnhìn An An chằm chằm, thấy cô vẫn giữ nguyên dáng vẻ sắp khóc kia, tính khí liền nổi lên, bỗng nhiên cúi đầu hôn chụt một cái lên mặt cô.

Tiểu nha đầu lại bịanhdoamôtlần nữa.

Giây tiếp theo liền "Òa" lềnmộttiếng, khóc đến long trời lở đất, vừa khóc vừa quay người chạy, "Oa oa oa,.....mẹ ơi....."

Lúc ấy, tất cả mọi người đều quay lại nhìnanh. Tưởng Xuyên lúc đó rốt cục cũng chỉ làmộtđứa trẻ 10 tuổi, bị mọi người nhìn như vậy cũng luống cuống.

Cũng may, ba mẹcôkhôngtráchanh.

mộtlát sau, tiểu nha đầu khóc đến đỏ hồng cả mắt lại ômmộtgói kẹo đến, Tưởng Xuyên thấy dáng vẻcôrất đáng thương, vốn địnhsẽnhận lấy,khôngngờ, tiểu nha đầu kia lại hùng dũng nhét kẹo vào lònganh, sau đó liền xoay người chạyđi.

.....

Khoảng 2, 3 năm sau, cha mẹ Tần Đường lạiđiqua trường tiểu học Hy Vọng, Tưởng Xuyên vẫn nhớr obọn họ.

Lại lần nữa, sau khiđãra khỏi núi,anhlại nhìn thấy ba mẹ Tần ĐườngtrênTV, xem được những bộ phim truyền hình mà mẹ Tần Đường đóng, nhưng lạikhôngthấy được Tần Đường. Lúc đó, nhũ danh củacôlà An An, cho nên,anhcho rằngcôtên là An An.

khôngngờ, sau nhiều năm như vậy, Tần Đường lại đi đến bên cạnhanh.

Tưởng Xuyên hiểurõ, bọn họ là người của hai thế giới.

Tưởng Xuyên nắm cổ taycô, giongnóirõràng: "thâtsưmuốn đánh sao?"

Tần Đường cắn môi, không nói câu nào.

Lúc trước chính miệngcôđãnói, nếu muốn hôncônhất địnhcôsẽđáp trả bằng hai cái tát, nên Tưởng Xuyên đây chính là cố ý.

Im lặng vài giây, Tưởng Xuyên thả taycôra, mặt nhích về phía trước, lại giở tính xấu ranói: "Đến, đánhđi."

Tay Tần Đường dừng ở trênkhông trung, thấy khóe miệng đang bị thương của Tưởng Xuyên, đánh không được, mà không đánh cũng không xong.

Cuối cùng đánh bộpmộtcái lên ngựcanh. Cả người Tưởng Xuyên toàn là cơ bắp rắn chắc như đá, cô đánh đến nỗi tê rần cả bàn tay.

Tức giận xoay người trở lại nằmtrêngiường của mình, côliền kéo chăn trùm đến tận đầu bày tỏ kháng nghị.

Tần Đường nằm cuộn tròn ở trêngi ường nhưng lại khônghề cảm thấy buồn ngủ, nghĩ tới chỗ vừa bị Tưởng Xuyên hôn, cũng chưa hẳn là khóe môi, nhưng môi anh lại rất nóng, nhiệt độ cứ chầm chậm lan từ chỗ đó ra, tràn tới nơi khóe miệng, rồi dần dần khiến nó nóng lên. Nghĩ đến đây, cônhịn không được liền đập chân bình bịch lên ván giường.

Tưởng Xuyên dựa lại người trêntường, trong bóng đêm, khóe miệng cong lên, nói: "đãcho em cơ hội rồi nhé."

Buổi sáng hôm sau, Tưởng Xuyênđixử lí thủ tục xuất viện.

Tào Nham lái xe của Tưởng Xuyên đến trước cổng bệnh viện, ném chìa khóa xe choanh: "Xe sửa rồi đấy!"

Tưởng Xuyên duỗi tay bắt lấy, Tào Nham nhìn về phía gương mặtkhôngchút cảm xúc của Tần Đường, Tần Đường nhận ra đây là người hôm quađãcứu mình, lúc này mới lộ ra nụ cười.

Tưởng Xuyên liếc nhìncômộtcái: "Tào Nham."

Tần Đường nói: "Chuyện lúc trước, cảm ơnanh, Tào tiên sinh."

Tào Nham?cônhìn về phíaanhta, lạinói: "Tào Thịnh làanhtraianhsao?"

Tào Nham cười: "Đúng vậy,anhruột."

Tần Đường nhìnmộtthân thường phục của anhta, lại hỏi: "anhlà cảnh sát à?"

Tào Nhamkhôngchút dấu giếm: "Ù."

Tần Đường lại nở nụ cười vớianhta, dư quang liếc nhìn về phía Tưởng Xuyên. Nếu Tưởng Xuyên và Tào Nham là bạn,thìtrước đây Tưởng Xuyên làm cái gì? Trực giácnóichocôbiếtanhkhôngchỉ đơn giản là người phụ trách củamộtnghĩa trạm, ông chủ củamộtcông ty vận tải nhonhỏnhư vậy.

Tưởng Xuyên nhìn về phíacônói: "Em lên xe trướcđi."

Tần Đường vẫnkhôngchoanhsắc mặt tốt như cũ, nhưng vẫn ngoan ngôi lên ghế phó lái.

Tưởng Xuyên và Tào Nhamđisangmộtbên, Tào Nham đưa choanhmộtbao thuốc lá, hai người chân giẫm lên luống hoa gần đó, Tào Nhamnói: "Triệu Kiến Hòa tối hôm quađãrời khỏi Du Lâm rồi."

Tưởng Xuyên hút thuốc, chân di di đám bùn dưới chân,nói: "Cácanhđãphái người đitheo rồi?"

"không." Tào Nhamnói, "anhtôinóitrướckhôngnên, tránh rút dây động rừng."

"Làm saohanta ra tù được?"

"Triệu Kiến Hòa ở trong tù lập được vài cái công lao, sau đó xin giảm án. Nhưng việc trong tù cũng có chút điểm kì lạ, trùng hợp là mấy lần có chuyện đều là Triệu Kiến Hòa lập công."

"Chậc."

"Chắc chắn có người giúp đỡhắnta, nhưng là ai, chúng takhôngcó bằng chứng."

Tưởng Xuyên cắn cắn điếu thuốc, hơi nhíu mày: "thậtra trong lòng chúng ta đều biết, chỉ là thiếu chứng cứ mà thôi."

Tào Nham vỗ vaianh, "anhcứ về trướcđi, trênngười bị thương còn chưa có khỏi đâu. một mình tôi vàanhtôi ở lại chiếu ứng, chắc cũng có thể tóm gọn được mấy tên cho đó."

Tưởng Xuyên dập thuốc, ném vào thùng rác, sau đó tiêu sái xoay người, "điđây."

Tần Đường vừa nhìn thấyanhlên xe lập tức nhắm mắt lại ngủ.

Tưởng Xuyên dựa lưng vào ghế, nhìn chẳm chẳmcôtrong chốc lát,nói: "Thắt dây an toàn vào."

Tần Đường: "......"

khôngthắt đấy!

anhliền nghiêng người qua, nửa người đè lên ngườicô, duỗi tay kéo dây an toàn.

Tần Đường lập tức mở mắt ra liền pháthiệnanhđangnhìncô, khóe miệng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, dường nhưđangđợicômở mắt.

Tần Đường trợn mắt lườm Tưởng Xuyênmộtcái, đoạt lấy dây an toàn trong tayanh, "anhcút ra, tôi tự thắt."

Tưởng Xuyên hítmộthơi, dựa trở lại, khởi động xe.

Tình tình đại tiểu thư cũng lớn ghê.

Tần Đường lại dựa người như cũ, đầu hơi nghiêng, tiếp tục ngủ.

Dù sao cũng chính làkhôngmuốnnóichuyện với tên lưu manh này.

Tưởng Xuyên cũngkhôngvội......

Hơn sáu tiếng lái xe,trênđường hai người có dừng lạimộtlần ở trạm xăng để ăn bát mì,đivệ sinh.

Đoạn đường kế tiếp làđimộtmạch, thẳng đến tận Tây An.

điqua nội thành, Tưởng Xuyên tìmmộtchỗ đỗ xe, Tần Đường nhìnanh, vẫn kiên quyếtkhôngnóicâu nào.

Tưởng Xuyên kéocôxuống xe, cônhíu mày hỏi: "Làm gì?"

Tưởng Xuyên kéocôđimộtđoạn, dừng lại ở bên ngoàimộtcửa hàng bách hóa, buôngcôra,nói: "đimua điện thoại" sau đó liềnđivào trước.

Tần Đường ngốc lăng, cô vốn nghĩ ngày maisẽ đimua sau.

Điện thoạikhôngcần chọn, mua giống cái cũ củacôlà được.

Tưởng Xuyên thấy côc họn xong thì liền chuẩn bị đi thanh toán, bị Tần Đường giữ lại: "anh định làm gì?"

Tưởng Xuyênnói: "Điện thoại bị hỏng, trách nhiệm là ởanh."

Tần Đường hừmộttiếng: "Máy ảnh của tôi cũng bị hỏng, saokhôngthấyanhnóimua cho tôimộtcái máy ảnh khác chứ?"

Tưởng Xuyên: "....."

anhmím môi, nhìncô: "Máy ảnhthìchoanhnợ."

Tần Đường: "anhcòn nợ tôi 87 vạn nữa."

Tưởng Xuyên nghiến răng, nhịn lại: "Tần Đường!"

"Sao?" côkhông chút sợ hãi, nhưng khi thoáng nhìn vào đôi mắt đen kịt kiathì lại thấy chút hối hận, côkhông nên chọn cách đó để tổn thương người đàn ông này như vậy. trên thế giới này, giá trị của một con người không nằm ở số tiền màanhta có.

Tần Đường cầm lấy điện thoại mới, cúi đầu, duỗi chân đánhẹvào chân Tưởng Xuyên: "Này,đitrả tiềnđi....."

một cái điện thoại lấy lòng, Tưởng Xuyên đitrước ra khỏi cửa hàng bách hóa.

Tần Đường nhìn bóng dáng cao lớn của anh, yên lặng đi theo sau.

Sau khi lên xe, Tần Đường liền ngồi nghịch điện thoại mới của mình.

Tưởng Xuyên lái xe quay trở lại nghĩa trạm.

A Khởi và Tiểu Thànhđangở trong sân sửa sang lại bao tải, hai ngườikhôngbiếtđangđùa giỡn cái gì đó, A Khởi liền ném đống bao tải lên

người Tiểu Thành. Nghe thấy tiếng ô tô, mới vội vàng đứng dậy.

Rất nhanh, một chiếc xe Jeep đen tiến vào trong sân.

A Khởi hưng phấnnói: "anhTưởng,anhvề rồi!"

Tiểu Thành cũng đứng dậy nhếch môi cười.

Tưởng Xuyên mở cửa xe bước xuống, sắc mặt của A Khởi và Tiểu Thành đều thay đổi, "anh,anhbị thương sao?"

"khôngcó gì, gặp phải mấy tên......vô lại." Đối với việc ở Du Lâm,anhkhôngmuốn nhiều lời.

"Đợi một chút, đem xeđi rửa đã.."

Tần Đường đứng ở sườn xe bên kia, vừa rồi,anhta vốn là muốnnói"gặp phải mấy tên lưu manh" đúngkhông?

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 24

Bình thường, Tần Đường lúc nào cũng máy ảnhkhôngrời tay, lần này trở về lại thấy hai taycôtrống trơn nên A Khởi liền nhịnkhôngđược hỏi: "Chị Tần Đường, máy ảnh của chị đâu?"

Nhắc tới máy ảnh, trái tim Tần Đường lạikhônghề báo trước nhói lênmộtcái, Tưởng Xuyên nhìn về phíacô, Tần Đường liềnnói: "Ném rồi."

A Khởi kinh hô: "Sao lại ném chứ?"

Máy ảnh kia có vẻ như rất quý giá mà.

Tần Đườngkhôngmuốn nhiều lời, ánh mắt liếc nhìn về phía Tưởng Xuyênđangđứng hút thuốc,khôngvuinói: "Gặp lưu manh!"

Tưởng Xuyênđanghút thuốc nghe vậy liền sặcmộtngụm khói, nhàn nhạt nhìn về phíacô.

"Sao kia......" A Khởi kinh ngạc: "ThếanhTưởng Xuyênkhônggiúp chị sao?"

Tiểu Thành trừngcôấy, cònkhôngpháthiệnanhTưởngđãbị đánh thành như vậy sao? Nhất định là có giúp, nhưng kể cả cókhônggiúp,thìloại chuyện làm tổn hại mặt mũi của đàn ông như thế này cũng sao có thểnóitrắng ra như vậy chứ?

Đến lúc nàythì A Khởi mới phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng lại.

Lữ An từ trong phòngđira, nhìn về phía họ, Tưởng Xuyên liền hỏi: "Tào Thịnh đâu?"

Lữ An: "Đến bệnh viện rồi."

Tần Đường cầm điện thoại mới trở về phòng, gọimộtcuộc điện thoại báo bình an cho ba mẹ.

Trước bữa tối, Tào Thịnhđãtrở lại.

Tần Đườngkhôngthấy Từ Từ, liền hỏi: "Từ Từ vẫn phải nằm viện sao?"

Tào Thịnh gật đầu: "Ù, nếu ở đâykhôngchữa khỏi được, mấy hôm nữa tôi định mang con bé lên Bắc Kinh."

Tần Đường nghĩ nghĩmột lát rồi nói: "Nếu cần giúp đỡthì cứ nói với tôi một tiếng, ba mẹ tôi có quen biết với mấy vị chuyên gia về tim."

Tào Thịnh cười: "Vậy được, cảm ơncôtrước nhé."

Ăn cơm xong, Tần Đường và A Khởi ở lại phòng khách xem TV.trênTVđangphát sóngmộttin tức địa phương, người dẫn chương trìnhđangđưa tin tức "Tập đoàn Khôn Luân quyên góp chomộtđịa phương nghèo khó vùng núi 500 vạn...."

Tần Đường có ấn tượng khá sâu sắc với tập đoàn Khôn Luân. Mấy năm nay tập đoàn này đã quyên gópkhông ít vật tư, đồ dùng, nhưng mỗi lần đều là giám đốc của công ty ra mặt, tổng giám đốc đến bây giờ vẫn chưa lộ mặt lần nào, nhưng ở trong giới từ thiện đây vẫn làm ột nhà từ thiện có tiếng.

Nghenóituổi tác ông ta cũngkhônglớn, khoảngtrêndưới 40 tuổi.

A Khởi muốn xem phim truyền hình, vừa muốn chuyển kênhđãbị tay Tưởng Xuyên đè lại, đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chú vào màn hình TV. A Khởi bịanhnắm tay, khuôn mặt đỏ bừng.

Tần Đường đưa ánh mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua, rồi đứng dậy.

Rất nhanh, tin tức liền phát xong, Tưởng Xuyên rời mắtđi, đứng dậyđira ngoài, đứng dưới tán cây cổ thụ trong sân hút thuốc.

Tào Thịnhđiđến trước mặtanh, hỏi: "Cho tôi một điếu."

Tưởng Xuyên ném bao thuốc choanhta, vẻ mặt vô cảm búng búng tàn thuốc, ngón tay Tào Thịnh khum lại, châm thuốc, cười lạnh: "500 vạn, liệu còn được mấy cái số lẻ thựcsựđưa xuống mấy vùng núi đó chứ? Vừa có thể rửa tiềnmộtcách chân chính, lại có thể lấy được thanh danh tốt, phương pháp che mắt người khác nàythậtđúng là cao minh!"

Khóe môi Tưởng Xuyên hơi cong lên,nói: "Tập đoàn Khôn Luậtthìcó thể có được mấy đồng tiền sạchsẽchứ? Mấy năm nay quyên ra ngoài cũng phải đến cả trăm triệu rồi, năm trăm vạn cỏn con này cònkhôngphảisẽlại rơi vào túi bọn Khương Khôn thôi sao?"

Mấy năm nay Khương Khôn kiếm đượcmộtlượng tiền đen khổng lồ từ đó, lại lợi dụng việc công ích để rửa tiền, biến chúng thành những đồng tiền sạchsẽ, rồi lại quay về túi của mình. Tào Thịnhđãtheo dõihắnmấy năm nhưng vẫnkhôngtìm được bằng chứng có ích, nghiệp quan cấu kết nên mỗi lần có chút hành động gì cũng đều bị ngăn lại.

Lúc trước, Triệu Kiến Hòa hợp tác với Khương Khôn, cũngđãgiúp Khương Khôn rửakhôngít tiền đâu? Bọn họ vất vả lắm mới tóm đượcmộttên Triệu Kiến Hòa,khôngngờ Triệu Kiến Hòa lại kiên quyết phủ nhận mọi chuyện, cho nên Khương Khôn vẫn là nhà từ thiện cao cao tại thượng như cũ.

Ở trong tù Triệu Kiến Hòa cũngkhông được sống yên ổn, Khương Khôn lo sợ hắn sẽ khai ra mọi chuyện nên muốn mạng của hắnta, nhưng Triệu Kiến Hòa cũngkhôngphải đèn cạn dầu, mạng lại cứng nên sau năm lần bảy lượtkhôngthành, Khương Khôn liền từ bỏ, giếtkhôngchếtthìcho ra thôi.

Khương Khôn chính là có bản lĩnh này.

Tưởng Xuyên nhìn Tào Thịnh: "Bệnh của Từ Từ sao rồi?"

Tào Thịnh: "khôngsao, bình thường cố gắng để ý chút là được."

Tưởng Xuyênnóitiếp: "Con békhôngthể lúc nào cũngđitheoanhđược.anhbận như thế sao có thể chăm sóc tốt cho con bé chứ."

Tào Thịnh nghe vậy cười: "Mấy ngày nữa tôi đưa con bé lên Bắc Kinh, để vợ tôi chăm sóc con bé."

Vốn dĩ đưa congái đến bệnh viện chỉ là để che tai mắt, mục đích chính của Tào Thịnh chính là muốn điều tra Khương Khôn. Dựa vào việc Triệu Kiến Hòa tới tìm Tưởng Xuyên, lần theo manh mối đó, nhất định có thể bắt được Khương Khôn.

Tưởng Xuyên lười biếng hỏi: "khôngphải hai người ly hôn rồi sao?"

Tào Thịnh: "Có ly hôn rồithìvẫn là vợ tôi!"

"anhnóivới Tần Đườngđi, nhớcôấy giúp đỡ." Tưởng Xuyên hạ mắt, "Đến lúc đó đểcôấy về Bắc Kinh vớianh."

"Vì sao?"

"côấy ở đâykhôngan toàn."

"Để tôi thử xem."

. . . .

Tối hôm sau, Tào Thịnh từ bệnh viện về, liềnnóivới Tần Đường.

Tần Đường lập tức gọi điện thoại, cúp máy xong,cônói: "Tôiđãhỏi giúpanhrồi. Mai ba tôisẽliên hệ với bác sĩ, đến khi nàoanhđến Bắc Kinh, tôisẽbảo bạn tôiđiđónanh,anhấysẽgiúpanhsắp xếp mọi chuyện."

Tào Thịnh lộ vẻ mặt khó xử: "Tần tiểu thư hông thể đi cùng tôi sao?"

Tần Đường đáp: "Bây giờthìchưa được.anhcứ yên tâm, bạn tôi nhất địnhsẽthu xếp choanhchu toàn mà."

Tào Thịnh còn muốnnóigì đó, điện thoại Tần Đường liền đổ chuông.

Là Hạ Tòng An.

Đúng lúccôđangcó việc tìmanh.

Điện thoại vừa được kết nối, Hạ Tòng An liền hỏi: "Emđangở đâu?"

Tần Đường mím môi: "anhđangở đâu?"

"anhở Tây An, Đường Đường, qua đónanh."

. . . .

Tần Đườngkhôngăn cơm tối ở nghĩa trạm, côđi đến trước mặt Lữ An: "Có thể cho tôi mượn chìa khóa xekhông?"

Lữ An hỏi: "cômuốnđira ngoài sao?"

Tần Đường gật đầu: "Có người bạnđicông tác ở đây, tôi qua gặpanhấymộtlát."

Lữ Annói: "Chìa khóa xe ở chỗanhTưởng đó."

"......Được."

Tần Đường đứng ở trước cửa phòng của Tưởng Xuyên, do dựmộtlúc, vừa muốn giơ tay gõ cửa, cánh cửa liền được mở ra từ bên trong. Tưởng Xuyên nhìn taycôvẫnđanggiơ giữa chừng, cười.

Từ sau khi trở về, cô vẫn chưa hề choanh sắc mặt tốt lần nào, lần này côlại chủ động đến tìm, làmanh cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Em tìmanh?"

Thân thể cao lớn chắc nịch của Tưởng Xuyên chắn ngay trước mặtcô, khiến Tần Đường trong nháy mắt đột nhiênkhôngnóiđược câu nào, mãi nửa ngày mới rặn được một câu: "Tôi muốn đira ngoài một chuyến, nên qua mượnanh chìa khóa xe."

Tưởng Xuyên nhìncôhai giây, hỏi: "điđâu?"

Tần Đường ngầng đầu nhìnanh: "Tôiđiđâu còn phải báo cáo vớianhsao?"

"Tốt nhất là nên như vậy." anhnói, "Dù sao em vẫn còn ở đây, emsẽkhông quên chuyện lần trước nhanh thế chứ?"

Tần Đường nhìnanhmộtlát, cuối cùng nói: "Tôi vào nội thành, ăn cơm với ban."

Tưởng Xuyên lấy chìa khóa xe trong túi quần ra, tung lên, Tần Đường duỗi tay ra định đỡ lấy lại bịanhgiành trước một bước, tay hai người sượt qua nhau, chìa khóa lại rơi vào lòng bàn tay Tưởng Xuyên.anhra khỏi phòng, đóng cửa lại, bỏ qua biểu tình tức giận trênkhuôn mặt cô đilên phía trước: "anh đưa em đi."

Tần Đường cắn mối, trừng mắt nhìn bóng dáng Tưởng Xuyên.

Vài giây sau, nhân lúc Tưởng Xuyênkhôngđể ý liền duỗi tay đoạt lấy chùm chìa khóađangmắc trênngón tayanh, khuôn mặt vô cùng đắc ý lắc lắc chùm chìa khóa: "khôngcần, tôi tựđi."

Ánh mắt Tưởng Xuyên nhìn thẳng về phíacô, chìa bàn tay ra: "Đưa đây."

Tần Đường móc chìa khóa vào ngón tay mình quay quay vài vòng,khôngthèm để ý đến Tưởng Xuyên, xoay người rờiđi.

Tưởng Xuyên nheo mắt nhìn theo bóng dángnhẹnhàng củacô, bước dài hai bước đuổi theo, túm lấy tay củacôấn vàotrêntường, thấp giọngnói: "Có đưa haykhông?"

Vừanóithân hình vừa ép tới, khóa chặtcôgiữa vách tường và người mình.

Tần Đường cố gắng tránh, tránh, tránh, nhưng tránhkhông được.

Ở dưới lầu, A Khởi và Tiểu Thànhđangsửa sang lại mấy bao tải đựng đồ, Tiểu Bạch và Từ Bằng ở bên cạnh hỗ trợ.

Nhưng động tĩnh ở trêntầng hai đúng làkhôngnhỏ, đầu tiên là Tiểu Bạch hét lênmột tiếng, sau đó ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía tầng hai.

Những người khác cũng nhờ đó mà pháthiện, ai nấy vui vẻ thò mặt ra hóng.

Tiểu Thành kinh ngạc nhất: "CMN chứ!anhđây là định cường hôn người ta sao?"

A Khởi cắn môi, mở lớn mắt nhìn chằm chằm hai người bêntrên.

Mà Tiểu Bạch da mặt mỏng, hoàn toànkhông có cách nào nhìn được nữa, cúi gắm đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng.

Thân hình Tưởng Xuyên cao lớn, hoàn toàn che khuất thân hình của Tần Đường, chỉ có thể nhìn thấy hai cánh tay bị giữ cao quá đầuđangkhôngngừng giãy dụa củacônên trong cảm nhận của người khác, đặc biệt là dưới góc độ này, quảthậtrất giống bị cường hôn....

Còn là loại hình hôn kịch liệt này nữa.....

Tầngtrêntầng dưới khoảng cáchkhôngxa, những lời Tiểu Thànhnóitừng chữ đều lọt vào tai hai người.

Tưởng Xuyên dựa sát vào ngườicô, trênngườianh cóm ột loại khí thế bức người, vì khoảng cách chỉ ngay trước mắt, nên khí thế đó càng trở nên cường đại.

Tần Đường đỏ mặt, trái tim đập loạn trong lồng ngực, cố gắng tránh ra nhưng hoàn toànkhôngthể.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, ngón tay chậm rãi tách taycôra, lấy được chìa khóa, sau đó thảcôra, khóe môi cong lên: "đithôi,anhđưa emđi."

Tần Đường đứng im bất động tại chỗ, trừng mắt nhìnanh.

Tưởng Xuyênđiđược hai bước, lại quay lại nhìn: "Còn muốnanhdắt emđisao?"

"......" Vài giây sau, Tần Đường mới mang vẻ mặt miễn cưỡngđitheo.

Hai ngườimộttrướcmộtsauđixuống, Tiểu Thành nháy mắt với Tưởng Xuyên:anh, được đó!

Tưởng Xuyên lạnh lùng nhìn lướt qua, Tiểu Thành lập tức cúi đầu xuống.

Hai người lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nghĩa trạm.

. . . . .

Tiểu Thành ngồi cườimộtmình, lúc này, Tào Thịnh và Lữ An sau khi bàn chuyện ở trong phòng xongđira ngoài hút thuốc, thấy vẻ mặt ngốc nghếch kia của cậu ta liền hỏi: "Cười cái gì thế?"

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu: "không,khôngcó gì ạ......"

Loại chuyện thế này,mộtmình mình hóng thôi là được rồi, nếuanhTưởng biết mình khuơ môi múa mépnóilung tungthìnhất địnhsẽbị chỉnh chết.

Tào Thịnh hỏi: "Tưởng Xuyênđira ngoài rồi sao?"

Tiểu Thành gật đầu: "Vâng. Ra ngoài với chị Tần Đường rồi ạ."

Lữ An: "Hai người đicùng nhau?"

Tiểu Thành: "Đúng thế."

Lữ An nhướng mày, cũng cười.

Buổi chiều, Hạ Tòng An tới Tây An. Sau khi gọi điện thoại cho Tần Đường liền đứng chờ ở sảnh khách sạn.

Tưởng Xuyên chở Tần Đường đến cửa khách sạn, Tần Đường lạnh nhạtnói: "anhđể tôi xuống ở đâyđi."

Tưởng Xuyên đỗ xe lại, rútmộtđiếu thuốc ra, nhìncôdứt khoát xuống xe, hắng giọng gọicôlại: "Xong việcthìgọi điện thoại choanh."

Tần Dường quay đầu lại nhìn: "khôngcần, anhcứ về trướcđi."

Đôi mắt Tưởng Xuyên nhìn lướt ra phía saucô.

Hạ Tòng Anđivề phía Tần Đường, đứng ở đẳng saucôgọi: "Đường Đường."

Tần Đường quay đầu lại, thấy đối phương liền nởmộtnụ cười, rảo bướcđiđến.

Hạ Tòng Anmộtthân sơ mi trắng quân âu đen, thân hình cao lớn thon dài, ngũ quan tuấn lãng nho nhã, làn da cũng trắng, chính là điển hình củamộtvị tinhanh.

Khí chất quanh người khácmộttrờimộtvực so với Tưởng Xuyên.

Ngón tay Tưởng Xuyên kẹp điếu thuốc, cánh tay gác ở trêncửa sổ, híp mắt nhìn hai người, miệng nhả ramột vòng khói.

Hạ Tòng An nhìn Tần Đường: "Sao lại gầy thế này."

Tần Đường nói: "Đâu có đâu, anh nhìn nhầm rồi."

Nhưng dường như ánh mắt phía trước quá mức mãnh liệt, khiến cho Hạ Tòng Ankhôngthểkhôngnhìn về phía đó. Đối phương làmộtngười đàn ông, ngồitrênxe Jeep đen, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan kiên cường, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, cánh tay gáctrêncửa sổ xe lộ ra cơ bắp cuồn cuộn hữu lực.

Hạ Tòng An hơi nâng cằm, hỏi Tần Đường: "Em quen à?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 25

Tần Đường xoay người lại nhìn, thấy Tưởng Xuyênđangdựa người bên cửa sổ xe, nhả ramộtvòng khói thuốc.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, cộng thêm sương khói lượn lờ khiếncôkhôngnhìnrõthần sắc của anh, chỉ thấy một đôi mắt đen vô cùng sắc bén.

Tần Đường có chút thất thần, nhìn mất vài giây, rồi mớinói: "Ù, đây là người phụ trách của tổ chức tình nguyện bên này.anhấy đưa em đến đây."

Hạ Tòng An chậm rãi nở nụ cười: "Thế sao? Vậythìanhphải qua chào hỏi rồi."

nóixongthìngười cũngđãđivề phía Tưởng Xuyên.

Tần Đường mím môi, cũngđiqua cùng.

Tưởng Xuyên lười biếng ngả người dựa vào ghế, thấy bọn họđiđến, liền ngồi thẳng dậy.

Hạ Tòng An nhìnanhđánh giá vài lượt, rồi mim cườinói: "Xin chào, lần này Đường Đường ở lạimộtkhoảng thời gian dài như vậy, cảm ơn mọi ngườiđãchăm sóccôấy."

"khôngcó gì." Tưởng Xuyênnói.

Giữa hai người hình thànhmộtbầukhôngkhí đối chọi, vì đều là đàn ông nên đương nhiên hiểurõsuy nghĩ của đối phương.

Hạ Tòng An nhìnanh, biểu tình đạm mạc nhưng vẫn rất lịch sự, mở lời: "không bằng chúng ta cùng nhau điăn bữa tối luôn được không?"

Tưởng Xuyên cười, ngón tay gỗ gỗ theo nhịp lên đùi, Tần Đường vốn cho rằnganhsẽtừ chối,khôngngờanhlạinói: "Được."

Tần Đường có chút kinh ngạc, nhưng cũngkhông nóigì.

Tưởng Xuyên mở cửa xuống xe, nhìn về phía bọn họ: "Để tôi mời khách."

Hạ Tòng An từ chối: "Như vậy sao được, hai người chúng tôi là...."

"Tôi là người ở đây."

"Được rồi."

Hạ Tòng Ankhôngtừ chối nữa, Tưởng Xuyên nhìn xung quanh, nhanh chóng chọn được một nhà hàng.

Tưởng Xuyên người này,mộtkhi được làm chủ,thìliền có thói quen muốn khống chế mọi chuyện, ví dụ như việc gọi món ăn, trước tiênanhgọi vài món đặc sản nổi tiếng của Tây An trước như gà hồ lô, gỏi cật heo thái sợi, canh cá bột nấu sữa... rồi mới đưa thực đơn cho hai người,nói: "Hai người còn muốn ăn thêm gì cứ tùy ý gọi."

Hạ Tòng An thân sĩ đẩy thực đơn đến trước mặt Tần Đường, thấp giọngnói: "Em gọiđi."

Bầukhôngkhíkhôngtốt cũngkhôngxấu, chỉ là có chút kì lạ.

Tần Đườngkhôngcó tâm trạng gọi thêm đồ ăn, đẩy thực đơn trở về.

Hạ Tòng An hỏi Tần Đường: "Em định khi nào trở về?"

khôngbiết là ảo giác hay làthật, nhưng Tần Đường cảm thấy hình như Tưởng Xuyên có liếc nhìn mìnhmộtcái.côliền ngắng đầu lên, thấyanhvẫnđangnhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Tần Đường rũ mắt, khuấy khuấy ly sữa lắc trước mặt: "Mấy hôm nữa ạ. Em còn có chút việc chưa làm xong."

Hạ Tòng An nhíu mày: "Lần này thời gian emđilâu quá rồi, ba mẹ em rất lo lắng cho em, lần nàyanhtới đây công tác liềnnóithuận tiệnsẽqua xem em thế nào, họ mới yên tâm."

Trước kia thời giancôra ngoài lâu nhất còn tận hai tháng trời, nhưng lúc đó có Bành Nhiễm, có Trần Kính Sinh, còn có cả Chu Kỳ.

Hạ Tòng An nhìncôtrong chốc lát,nói: "Em còn muốn làm gì nữa? Vừa vặnanhđangở đây, đểanhgiúp em cho nhanh, rồi chúng ta cùng nhau về."

Tần Đường nghiêng đầu nhìn Hạ Tòng An: "khôngphảianhđến đây để công tác sao? Sao lại rảnh như vậy?"

"Mọi chuyện chỉ cần hai ngày là ổn rồi.anhcó thể kéo dài thêm mấy ngày coi như ngày nghỉ."

Tưởng Xuyên trầm mặc liếc nhìn Hạ Tòng Anmộtcái, tay phải đặt ở trênđùi, quay quay điện thoại giữa hai ngón cái và ngón trỏ.

Tần Đường vẫn từ chối: "khôngcần.đangyênđanglànhanhchạy tới tận chỗ này nghỉ phép làm gì."

Đúng làkhôngchoanhchút mặt mũi nào mà, Hạ Tòng An đành cười, xoanhẹđầucô: "Cònkhôngphải vì em sao."

Tần Đường cúi thấp đầu, vừa nâng mắt lên liền thấy Tưởng Xuyênđangnhìncô, đôi mắt đen trở nên vô cùng nặng nề.

Trong lòng đột nhiên lộp bộp hai tiếng, có chút hoảng hốt.

Điện thoại xoay nhanh trong tay Tưởng Xuyên, ngón cái ấnnhẹmột cái, điện thoại đang quay liền dừng lại.

Tưởng Xuyên đặt điện thoại lên bàn, nhìn về phía Hạ Tòng An, lạnh nhạtnói:

"Tần Đường tới đâythìlà trách nhiệm của nghĩa trạm chúng tôi.côấy muốnđiđâu, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, anh không cần lo lắng."

Tần Đường ngắng đầu nhìnanh, im lặngkhôngnói.

Hạ Tòng An nhìnanh, cười: "Vậythìcảm ơn mấyanh. Đúng lúc tôi cũng muốnđidu lịch cảm thụ nơi nàymộtchút."

Tưởng Xuyênnói: "khôngvấn đề. Nhưng nghĩa trạmkhôngnuôi người ănkhôngngồi rồi, hoặc là quyên góphiệnvật, hoặc là làm việc."

Hạ Tòng An: "....."

Cuối cùng nở nụ cười: "Đều được cả."

Buồn cười, quyên tiềnthìcó gì khó chứ? Còn về làm việc à....anhliếc nhìn cánh tay cường tráng của Tưởng Xuyên,

Hạ Tòng Ananhcũngkhôngthiếu sức lực.

.....

Kết thúc bữa cơmđãlà 8h40.

Hạ Tòng An biết Tần Đường ở tại nghĩa trạm, nhưng bây giờanhkhôngmuốn côquay lại đó nữa, "Đường Đường, đêm nay ở lại khách sạnđi, anhthuê cho emmột phòng, chúng ta có thể cùng nói chuyện."

Tưởng Xuyênđiđằng sau, nhìn thân hình hai người gần như sát vào nhau,trênmặtkhôngcó biểu tình gì.

Hạ Tòng An ăn mặc cầu kì tinh xảo,trêntay đeomộtcái đồng hồ đắt tiền, khí chất tự phụ, Tần Đườngthìtùy tiệnmộtmón đồtrênngườicôcũngkhônghề tầm thường, biểu tình lạnh nhạt, nhìn qua nhưmộtmỹ nhân lạnh lùng, từ trong xương cốt toát ra vẻ kiêu ngạo.

Hai người thoạt nhìn rất xứng đôi, đều là người củamộtthế giới.

anhđứng phía sau, miệng ngậm thuốc, nhìn chằm chằm theo bóng dáng của Tần Đường.

Tần Đường hơi dừng lại, mũi chân di di dưới đất,nói: "khôngcần, có chuyệnthìchờ em trở về rồinói. Đồ đạc của em đều để ở nghĩa trạm, ở lại khách sạn ngược lại có chút bất tiện."

Hạ Tòng An cũngkhôngmiễn cưỡngcô, gật đầu đồng ý.

trênđường về, tâm trạng của Tưởng Xuyên có vẻ rất tốt.

Tần Đườngkhông quan tâm tâm trạng anh như thế nào, trong lòng đang nghĩ về chuyện lễ kỉ niệm 20 năm thành lập quỹ An Nhất. Đến lúc đó sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện, còn có buổi đấu giá, cô dự định sẽ làm tất cả mọi chuyện luôn một thể, bao gồm cả việc công khai bản thân với giới truyền thông.

Lúc nãy Hạ Tòng Anđãnóivớicô, tình trạng của Chu Kỳ khá tốt, bác sĩnóianhấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Tần Đường rất kích động, cũng rất khẩn trương, chỉ sợ hy vọng lắmthìthất vọng nhiều.

đãnăm năm rồi, côchờ Chu Kỳ tỉnh lại đãnăm năm rồi, rất nhiều lần bác sĩ đềunóicó khả nănganh sắp tỉnh lại, nhưng kết quảthì......luôn khiến người ta phải thất vọng.

Nếu cả đời này Chu Kỳ đềukhôngtinh lạithìcôphải làm sao bây giờ?

Tưởng Xuyên thấy cô siết chặt tay đến nỗi nhìn rõ cả từng khớp xương, liền nhàn nhạt nói: "Mấy ngón tay này có thù oán với em sao?"

côngẩn ra, có chút mờ mịt: "Hả?anhnóigì cơ?"

Tầm mắt Tưởng Xuyên vẫn nhìn thắng về phía trước, ngữ khí trầm xuống: "Em luyến tiếc tên Hạ Tòng An kia sao?"

Tần Đườngnhẹnhàng trừnganhmột cái, nói: "Liên quan gì đếnanh chứ!"

Tưởng Xuyên cảm thấy nghẹnmộthơi trong ngực, im lặng cả nửa ngày, cuối cùng cười: "Em quênanhđãnóigì rồi đúngkhông?"

Tần Đường nheo mắt lại: "anhđãnóigì?"

"anhnói, anhđãcho em cơ hội."

"Cái gì cơ?"

Tưởng Xuyênkhôngnóichuyện nữa.

Tần Đường ra sức suy nghĩ, suy nghĩ, cố gắng suy nghĩmột cách cẩn thận.

Trở lại nghĩa trạm, mọi người vẫn chưa ngủ, người xem TV thì vẫn xem TV, người nghịch điện thoại thòại thoại.

Tiểu Thành thấy hai người liền giơ tay chào: "anh, chị Tần Đường, hai người về rồi!"

Tưởng Xuyên nhàn nhạt "ừ" mộttiếng rồi đi vào phòng khách.

Tần Đường đứng ở cửa chào hỏi mọi ngườimộtlượt rồi lên lầu tắm rửa. Trở về phòng, cômở máy tính lên, lấy cái thẻ nhớ kia ra. Thẻ nhớ bị vỡ thành hai mảnh, nhưng cũng may là vị trí con chíp cũngkhôngbị làm sao, phần bị gãy đã được Tưởng Xuyên dính lại.

Ngón tay cẩn thận sở qua thẻ nhớ, bề mặt bằng phẳng, bóng loáng, nếukhôngcẩn thận cảm nhận, sẽ không nhận ra vết nứt kia.

côthử lại, thực sự vẫn có thể dùng được.

Mở toàn bộ file gốc ra xem, lúc nàycômới nhận ra mình thế nhưng lại chụp Tưởng Xuyênkhôngít, đại đa số là lúcanhở cùng lũ trẻ và thôn dân trong núi. Thân hình cao lớn, khí thế cường đại, xuấthiệntrong mỗi khung hình,thậtsựkhó mà làm ngơ cho được.

Tần Đường có chút hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới nụ hônnhẹtựa lông hồng lúc ở bệnh viện, gương mặt liền nóng lên.

đangxuất thần, cửa sổ trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại.

côngẩng đầu lên, liền thấy Tưởng Xuyênđangđứng ở bên ngoài, ánh mắt sắc bén.

Trong lòngcôliền giật thótmộtcái, nhảy dựng lên, "xoạch" mộttiếng kéo rèm lại, che kín mít,

Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài cửa số: "Chậc..."

• • • • • • • • • • • • •

Hạ Tòng Ankhôngcó hẹn lại Tần Đường nữa,anhcòn phải xử lý cho xong công việc, để có thể kéo dài kì nghỉ.

Tần Đường và Tào Thịnh đến bệnh việnmộtchuyến. Tinh thần của Từ Từ rất tốt, thoạt nhìnkhônggiống đứanhỏbị bệnh chút nào cả, nhưng quả thực côbé có thể phát bệnh bất cứ lúc nào.

Tào Thịnhnói: "Hai hôm nữa tôisẽmang con béđiBắc Kinh."

Tần Đường vốn định nhờ Hạ Tòng An thu xếp chuyện này, nhưng nhìn tình hìnhhiệntại, có vẻ Hạ Tòng Ankhônghề có ý định rờiđi, nêncônói: "Được,khôngcó vấn đề gì. Bác sĩ đã liên hệ tốt rồi,anhcó thể đề Từ Từ kiểm tra bất cứ lúc nào."

Đến lúc đó bảo thư ký của bacôgiúp đỡ cũng được.

Tào Thịnh cười: "Làm phiềncôrồi."

Tần Đường nghĩ một lát: "Còn về chuyện tiền bạc...."

Chữa trị bệnh tim cho trẻ con tốn rất nhiều tiền, nếu phải phẫu thuật, chi phí nhất định làmộtcon sốkhôngnhỏ. Tào Thịnh làm gìcôkhôngrõlắm, nhưng nếu cũng giống Tưởng Xuyên,thìchuyện tiền bạc chắc cũng khó khăn, nếu thựcsựkhôngcòn cách nào khác,côcó thể liên hệ với bên quỹ từ thiện.

Tần Đường còn chưa kịpnóixongthìbị Tào Thịnh ngắt lời: "khôngsao, chuyện nàycôkhôngcần lo lắng."

Nếuanhtađãnóinhư vậythì
được rồi, vì thế Tần Đường liềnnói: "Vậythì
tốt rồi."

Trở lại nghĩa trạm, trong viện cómộtchiếc xe tảinhỏđangđỗ, bên cạnh chất đầy hàng hóa, bọn Tiểu Thànhđangở phía trước sắp xếp lại đồ đạc.

Tưởng Xuyên cởi trần, bên dưới mặc một chiếc quần dài màu đen, mồ hôi trên người túa ra như tắm khiến làn da màu lúa mạch như được phủ thêm một lớp sáp, gợi cảm một cách nguyên thủy nhất, đang chất đồ lên xe.

anhnhảy từ trênxe xuống, nhìn về phía Tần Đường.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Tần Đườngkhôngdi chuyển, Tào Thịnhđiqua hỏi: "đangđịnhđiđâu vậy?"

Tưởng Xuyên thu hồi ánh mắt,nói: "Gần đây mới gửi thêm ít đồ, sắp xếp lạimộtchút đồ có ích, chiều mai đưa vào trong núi."

Tần Đường hỏi: "điđâu thế?"

Tưởng Xuyên cúi người, khom lưng lấy chai nước để dưới đất, cơ bụng tám múi liền gồ lênrõràng, lúc đứng thắng dậy liền dần dần chìm xuống. Làn da vùng bụng thô ráp, dọc theo rốn cómộthàng lông, càngđisâu xuống dưới càng đậm màu.

anhngẩng đầu uống nước, nhanh chóng uống hết nửa chai nước còn lại, sau đó ném cái chaikhôngxuống: "Lần này emkhôngcầnđitheo."

Tần Đường nhíu mày: "Vì sao?"

Tưởng Xuyên nhìncôtrong chốc lát: "điTrấn Ba."

Tần Đường liền im lặng.

anhlấy áo phông treotrênkính xe xuống nhanh chóng xỏ vào người, vừa mặc vào mồ hôi liền thấm ra, chiếc áo nhanh chóng đổi màu.

đangmuốn xoay ngườiđiliền bị Tần Đường gọi với lại: "Tôiđi. Ngày mai hãy cho tôiđicùng."

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìncô, có chút kinh ngạc: "Em chắc chắn?"

Tần Đường cắn răngmộtcái: "Chắc chắn."

. . . .

Giữa trưa hôm sau, Tưởng Xuyên từ công ty vận chuyển của mình trở lại, dì Quếđãnấu xong bữa trưa, mọi ngườiđangăn.

Tưởng Xuyên ngồi cạnh cửa hút thuốc, mọi ngườithìlục tục ngồi vào bàn.

anhnhìn quanhmộtlúc: "Tần Đường đâu?"

A Khởinói: "A, chị Tần Đườngđirồi. Hồi sáng cómộtngười đàn ông đến đón chị ấy, chị ấynóichị ấy phải về Bắc Kinh có chút việc."

Tưởng Xuyên im lặng vài giây.

Hít sâumộthơi thuốc, làn khói cứ quanh quần trong phổi,không cách nào thở ra được...

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 26

Tào Thịnh mang Từ Từ trở lại nghĩa trạm, vừa kịp giờ ăn trưa.

Dì Quế vừa nhìn thấy Từ Từ liền vào bếp làmmộtbát canh trứng gà chocôbạnnhỏ.

Tào Thịnhkhôngbiết Tần Đườngđã đinên vừa cho congái ăn cơm vừa hỏi: "Tần tiểu thư đâu rồi?"

A Khởinói: "Chị Tần Đường có việc nên về Bắc Kinh rồi ạ."

Tiểu Thành vốnđangvùi đầu ăn cơm, nghe thấy mấy lời này liền có chút buồn bã buông đũa: "khôngbiết chị Tần Đường có trở lại đâykhôngnữa. Mới hôm qua chị ấy cònnóisẽđiTrấn Ba vớianhTưởng mà, vậy mà sáng sớm nayđãđirồi."

Lữ Annói: "Chắc là có đấy."

Nhất thời mọi người đềukhôngnóichuyện, bởi ấn tượng mà Tần Đường để lại cho người ta chính làmộtngười thanh lãnh. Lúc đầu, tất cả mọi người đềukhôngai dám lại gần, thời gian dàithìliền cảm thấyyêuquýcôấy, ngay cả A Khởi lúc đầu còn ôm chút địch ý với Tần Đường cũng cảm thấycôấy rất tốt.

Tưởng Xuyên vẫn luôn trầm mặc từ đầu nghe vậy liền buông đũa, trầm giọngnói: "Ăn cơmđi, bàn cái gì mà bàn."

Áp suấtkhôngkhí liền thấp xuống.

Mọi người tôi nhìnanh, anhnhìn tôi, đặc biệt là mấy người hôm trước vừa chứng kiến màn "cường hôn" kia, rồi lại nhớ tới người đàn ông sáng nay tới đón Tần Đường, tuấn lãng, nho nhã, đứng cùng Tần Đường thoạt nhìn rất xứng đôi.

Sau khi ăn xong, có mấy người liền ngồi lại trong viện mà tám......

A Khởi: "Có vẻ tâm trạng của anh Tưởng không tốt lắm thì phải, khá là âmu....."

Tiểu Thành: "Đương nhiên rồi, chị Tần Đườngđãchạy theo người đàn ông khác rồi, anhấy có thể vui vẻ sao? Tôi cảm thấy....."

A Khởi: "....."

côvỗ vỗ vai Tiểu Thành, liều mạng nháy mắt, muốn bảo cậu ta đừng nóinữa, nhìn đẳng sau lưng kìa!!!

"Mí mắt côbị rút gân à?" Tiểu Thành bĩu môi nói, vô cùng hồn nhiên: "anhấy lại vẫn còn nợ chi Tần Đường tới 87 vạn nữa, cho nên đoạn duyên phận nàykhông đứt nhanh thế được đâu."

"Tiểu Thành."

Cả người Tiểu Thành run lên, cứng ngắc quay đầu lại, cười ha ha hai tiếng: "anh."

Tưởng Xuyênkhôngbiếtđã đứng ở chỗ cầu thang bao lâu rồi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cậu ta:

"Cậu thayanhđiTrấn Bamộtchuyếnđi."

"Hả?" Tiểu Thành gãi đầu, lại nhìn thoáng qua nét mặt đen sì của Tưởng Xuyên,khôngdám cư tuyết nữa: "Được a."

Tưởng Xuyên bàn giao công việc xong,điđến trước mặt Tào Thịnh,nói: "đi, tôi đưaanhđến sân bay."

Tào Thìnhmộttay xách túi hành lý bên chân lên, bên trong cơ bản đều là đồ dùng của Từ Từ,mộttay bế Từ Từ,nói: "khôngphải bảo Lữ An đưa tôiđisao?"

anhta vẫn nhớ hôm qua Tưởng Xuyênnóihôm nay phảiđiTrấn Ba mà.

Bây giờ Tần Đườngđirồi nên Tưởng Xuyên cũngkhôngđinữa?

Tưởng Xuyên xách túi hành lý trong tay Tào Thịnh giúpanhta: "Hôm nay Lữ An có chuyện khác phải làm."

Tào Thịnh cười, hôn Từ Từmộtcái, nói: "Chờ chúng ta tới Bắc Kinhthìđitìm chị Tần Đường tới chơi với con nhé?"

Giọngnóigiòn tan của Từ Từ vang lên: "Được nha được nha!"

Tưởng Xuyên: "....."

anhcăng thẳng mím môi,khôngnóichuyện, trong lòng nghẹn đến phát bực.

Đến sân bay, Tào Thịnh nhậnmộtcuộc điện thoại, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: "Xác định?"

Sau đó vài giây, Tào Thịnhnói: "Được, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên nhìn về phíaanhta: "Có chuyện sao?"

Tào Thịnh gật đầu: "Vừa rồi Tào Nham gọi điện thoại cho tôi, nói Khương Khôn đến Bắc Kinh, cụ thể để làm gìthì chưa biết. Vừa vặn lần này đicùng tôi để điều tra luôn."

"Ù." Tưởng Xuyên mặtkhôngcảm xúcnói.

"Triệu Kiến Hòa vẫn còn ở Tây An,anhphải cần thận."

"Tôi biết rồi."

Tào Thịnh bế Từ Từ xuống xe,mộttay xách hành lý,nói: "Nếuanhmuốn đổi vị trí với tôi cũngkhôngsao đâu."

Tưởng Xuyên cười: "khôngcần,anhở Bắc Kinh có thể dễ dàng chăm sóc Từ Từ hơn, cũng nên nhân cơ hội này mà hàn gắn lại tình cảm với vợ cũđi."

Tào Thịnh cười lớn: "Được rồi, tôiđiđây."

Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài sân baymộtlát, sau đó mới xoay người rờiđi."

. . . .

Thành phố Bắc Kinh.

Tần Đường và Hạ Tòng An vội vàng đến bệnh viện. Đến dưới lầu bệnh viện, Tần Đường đột nhiên dừng bước, ngón tay gắt gao túm chặt tay áo của Hạ Tònganh, giữanhlại, cổ họng khô khốc hỏi: "Chu Kỳthậtsựtỉnh lại rồi sao?"

Hạ Tòng An biếtcôđangsợ hãi, cầm taycôkhẽ bópnhẹtrấn an: "Đừng hoảng hốt, lần này làthật."

Tần Đường có chútkhôngthể tin được, cũngkhôngdám tiến lên. Bây giờ phòng bệnh nhất định có rất nhiều người, nếu bây giờcôqua.....khôngbiết là tốt hay là xấu nữa đây.

"đithôi, đây là chuyện tốt mà." Hạ Tòng Annói: "Chẳng lẽ emkhôngmuốn tới thăm Chu Kỳ sao?"

Năm đó khi Chu Kỳ biến thành người thực vật, phải nằm ở trêngi vờng, cậu ấy mới có mười bảy tuổi, đang chuẩn bị học cấp ba.*

*t cũng krõtại sao mười bảy tuổi mới chuẩn bị vào cấp 3 nữa, nhưng tác giả ghi như thế nên t cũng cứ vầy mà làm thôi à

Năm năm trôi qua, cuộc đời của cậu ấy bị chậm trễ những 5 năm. Năm nay cậu ấyđã22 tuổi, nếu thân thể khôi phục tốt, sáu tháng sau cậu ấy có thể tiếp tụcđihọc. Nhưng 22 tuổi mới học cấp ba, liệu Chu Kỳ có chấp nhận đượckhông? Cậu ấy liệu có tha thứ chocôđượckhông......

Hạ Tòng An như nhìn ra suy nghĩ trong lòngcô, xoa đầucô,nhẹgiọngnói: "Chu Kỳsẽkhôngtrách em đâu. Hơn nữaanhcảm thấy chuyện nàykhôngphải lỗi của em, mỗi người đều phải có trách nhiệm, họ phải có trách nhiệm với quyết định của chính bản thân mình."

Tần Đường im lặngkhôngnói.

một lát sau, cô hít sâu mấy lần, ngẩng đầu nhìn Hạ Tòng An, cũng từ từ rút tay ra:

"đithôi."

Tần Đường ngầng đầu,điphía trước Hạ Tòng An.

Trong phòng bệnh vô cùng đông đúc......

"Tiểu tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi! Cậu có biết cậu ngủ bao lâu rồikhông? Cậu còn ngủ nữathìcon tớ cũng đẻ rồi mất."

"Cái rắm! Cẩu đọc thân tiêu chuẩn đến bạngáicònkhôngcó như cậu lại cònkhôngbiết xấu hồnóisinh con sao?"

"CMN! Cậu quan tâm cái rắm, kệ tôi!"

"Nè nè nè.......các cậu đừng cãi nhau nữa, đợi lát nữa bác sĩ với y tá đến lại ăn chửi cả lũ bây giờ!"

"Đúng đúng, bây giờ Chu Kỳ cần được nghỉ ngơi."

Tần Đường đứng ngoài cửa, nhìn những gương mặt trẻ tuổi bên trong, phần lớn là những người bạn lớn lên trong đại viện và bạn học của cậu ấy, có 7, 8 người, đang đứng tranh cãi.

"Ù.....các cậu ồn đến mức khiến đầu tớ cũng đau rồi."

Trong nháy mắt Tần Đường liền cảm thấy hoảng hốt, hốc mắt cay cay, đây là giọngnóicủa Chu Kỳ. Giọngnóihơi khàn, còn có chútâmthanh như vịt đực khi vỡ giọng từ 5 năm trước.

Hạ Tòng An đặt tay lên vaicô, thấp giọng hỏi: "Emkhông vào sao?"

Tần Đường nénkhôngcho nước mắt chảy ra, cúi đầu: "Tối nay chúng ta lại đếnđi, em sợ bây giờ lại vàosẽphá hỏng bầukhôngkhí."

Hạ Tòng An cũngkhôngmiễn cưỡngcô, nói: "Vậy chúng tađiăn chút gì đó trước nhé."

Tần Đường đứng im trong chốc lát rồi mớinói: "Được."

Vừa mới quay người lại, liền thấy ba mẹ của Chu Kỳđangđitới.

Tần Đường có chút câu nệ, lên tiếng: "Chú Chu, dì Thư."

Ba Chu nhìncô, cười: "An Anđãvề rồi à?"

Ông là nhìn Tần Đường lớn lên từnhỏnên vẫn gọi nhũ danh củacô.

Tần Đường gật đầu: "Vâng ạ."

Ba Chu hỏi tiếp: "Conđãvào xem nó chưa?"

Tần Đường do dựmộtchút, rồi lắc đầu: "Chưa ạ. Tối nay consẽtới."

Hạ Tòng An cười cười: "Chú Chu, hai người cứ đitrước điạ. Cháu với Đường Đường mới xuống máy bay, bọn cháu định điăn trước một chút, chờ bên trong vắng hơn bọn cháus evào sau ạ."

Ba Chu nghe vậy cũngkhôngnóigì nữa, gật đầu: "Cũng được."

8h tối, phòng bệnhđãan tĩnh lại.

Tần Đường đứng ở cửa,nhẹnhàng đẩy cửađivào. Hộ lý chăm sóc vội vàng đứng lên: "Tần tiểu thư."

Tần Đườngnhẹgiongnói: "côđira ngoài trướcđi."

"Vâng."

Tần Đường ngồi trước giường bệnh, nhìn Chu Kỳ chăm chú. Khuôn mặt cậu ấy ngoài có chút gầy gò và tái nhợt do thiếu ánh mặt trời rathìkhôngkhác gì hồi 17 tuổi.

côvẫn như mọi lần tới thăm Chu Kỳ,nói: "Em nhìn em này, ngủ lâu như vậy, chị còn tưởng em định ngủ mãi luôn chứ......"

côtiếp tục lẩm bẩm, nóiliên miên, nó rất nhiều.

"Chị An An.."

Chu Kỳ thành công bịcôđánh thức, trợn tròn mắt nhìncô, dường nhưđãqua mấy đời rồi.

Cha mẹ hai người đều có mối quan hệ rất tốt, Tần Đường lớn hơn Chu Kỳmộttuổi,đãchơi với nhau từnhỏ. Tần Đườngđiđâu cậu cũng thíchđitheo, cho dù bị người ta chê cườithìcậu cũngkhôngđể ý,nóicườithìcườiđi, có gì hơn người đâu chứ.

Tần Đường sửng sốt, sau đó nở nụ cười: "Cuối cùng cũng gọi được em dậy rồi."

Chu Kỳ mím môi, sau đónhẹnhàng cười: "Ù, tại chị ồn quá mà."

"Cảm giác thế nào rồi?" Tần Đường hỏi.

"Cũng tốt, chính là nằm lâu quá nên cả người đều khó chịu......"

Tần Đường thay cậu chỉnh lại chăn, "khôngsao, em rất nhanh liền có thể chạy nhảy trở lại rồi."

Chu Kỳ nhìncôtrong chốc lát,nói: "Chị An An, sao có mỗi mình chị tới thăm em thế? Trần Kính Sinh đâu?"

Trái tim Tần Đường bỗng quặn lại, sắc mặt trắng bệch.

"Có phải cậu ấyđangbận thi đấu rồikhông?" Ký ức của Chu Kỳ vẫnđangdừng lại ở 5 năm trước. Hôm nay cậuđãhỏi qua, sựcố năm đó, ngoại trừ cậu bị biến thành người thực vậtthìba người còn lại đều ổn.

"khôngcó." Tần Đường nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, "Em có mệtkhông?"

"Vẫn ổn ạ."

"Vậy em nghỉ ngơiđinhé, ngày mai chịsẽ đến thăm em."

côđứng dậy.

Chu Kỳ gọi côlại, nhưng Tần Đường vẫn cúi đầu.

Cậu nhìncôcười: "Chị An An."

Tần Đường: "Sao?"

"khôngcó gì. Mai chị nhớ tới thăm em nhé."

Tần Đường cười: "Được."

. . . . . .

Hạ Tòng An chờcôở dưới lầu, Tần Đường ngồi trên băng ghế ở bệnh viện, không kiêng dè lấy thuốc lá ra châm một điếu, ngón tay thon dài trắng nỗn kẹp điếu thuốc để lên miệng, yên lặng nhả ram ột ngụm khói.

Dáng vẻ này của Tần Đường, vô cùng thành thục và quyến rũ.

Hạ Tòng An cũng là nhìncôlớn lên.

Khi cònnhỏcôrất đángyêu, thời thiếu nữ thì vừa xinh đẹp lại phóng khoáng, sau đó sự việc kia xảy ra, côt rầm mặc rất lâu, sau đó liền thay đổi.

Thực raanhkhôngcảm thấycônhư này làkhôngtốt, cómộtsố thứ chỉ là lớp vỏ bên ngoài,côchỉđangtự phong bế bản thân, tuy tính cách khác biệt, nhưng sâu bên trongcôvẫn là Tần Đường đó.

Tần Đường hỏianh: "anhnóixem, em phảinóivới Chu Kỳ chuyện Trần Kính Sinhđãchết như thế nào đây?"

Giọngnói của côvô cùng đạm mạc, không nghe ra chút cảm xúc nào trong đó cả.

Hạ Tòng An nhìncôtrong chốc lát, thấp giọngnói: "Trước đừngnóigì cả, đợi cậu ấy xuất việnthìtính tiếp."

Tần Đường dập thuốc, đứng lên: "Được."

Hạ Tòng An cũng đứng lên theo,nói: "anhđưa em về. Em muốn về chỗ ba mẹ em bên kia hay trở lại căn hộ của em?"

"Muộn rồi, cho em về phòng của emđi."

"Được."

• • • • • • • • •

Tần Đường vốn cho rằng mìnhsẽmất ngủ,khôngngờ vừa nằm xuống liền ngủ được. Có lẽ vì Chu Kỳđãtỉnh, nên giấc ngủ này củacôtrôi qua rất an ổn.

Mãi cho đến khi di động đổ chuông, cômới tỉnh.

Là Tào Thịnh.

côvội vàng ngồi dậy, "Tào tiên sinh, anh đến Bắc Kinh rồi ư?"

Tào Thịnh cười: "Ù, tôi đến từ tối qua."

Tần Đường nhìn đồng hồ,đã10h hơn rồi.côxốc chăn lên, "Hai ngườiđangở đâu? Tôisẽđến ngay bây giờ."

Tào Thịnhkhôngkhách sáo vớicô, nói địa chỉ.

Tần Đường rửa mặt xong, thay quần áo, lấy chìa khóa lái xeđi.

Từ Từ vừa nhìn thấy cô liền kêu lên: "Chị Đường Đường!"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 27

Tần Đường và Tào Thịnh hẹn nhau ởmộtnhà hàng gần bệnh viện. Từ Từ cởi giày, đứngtrênsofa, giang tay về phíacômuốn bế, Tần Đường cườimộttiếngđiqua bế bé lên. Từ Từ nhanh chóng hôn chụtmộtcái lên mácô, cất giọng ngọt ngàonói: "Chị Đường Đường!"

Tần Đường xoa đầu bé: "Ngoan!"

Hôm qua trở về gấp, còn chưa kịp chào tạm biệt Tào Thịnh và Tưởng Xuyênmộtcách tử tế nêncôcó chút băn khoăn, ôm Từ Từ ngồi xuốngnói: "Bữa nay phải để tôi mời mới được."

Tào Thịnh cười,khôngtranh vớicô: "Được, vậy lần sau đến lượt tôi và mẹ Từ Từ mờicô."

một lát sau, Tào Thịnh hỏi côcó phải xảy ra chuyện gì rồi haykhông nên mới phải về gấp như thế.

Tần Đườngkhôngmuốn nhiều lời, chỉnói: "Đúng là có việc gấp."

Tào Thịnh nhìncô, nói: "không có gì. Hôm qua cônói muốn đi Trấn Ba với Tưởng Xuyên, kết quả là côvề gấp, cậu ta lại là người cuối cùng được biết."

Tần Đường sửng sốt,không cách nào phản bác. côquả thực nên nói trước với anh một tiếng.

Người phục vụ mang thực đơn lên.

Tần Đường phất phất tay, ngắng đầunói: "Đợimộtlát nữa tôisẽgọi điện thoại choanhấy."

Tào Thịnh cười: "Được."

Ăn cơm xong, Tần Đường mang Tào Thịnh và Từ Từ đến bệnh viện, giới thiệu chuyên gia từ Mỹ về choanhta. Tào Thịnh dẫn Từ Từđilàm kiểm tra, trong lúc đó, vợanhta cũng đến, Tần Đườngkhôngtiện ở lại, nên liền kiếm cớ rờiđitrước.

Chu Kỳ cũng ở bệnh viện này. Lúccôđến, cậu ấy vẫn cònđangngủ nêncôchỉ ngồi trong chốc lát rồiđi.

Tháng sáu thời tiết vô cùng nóng bức, mặt trời chói changtrêncao, chói đến mức khiến người ta hoa mắt.

Tần Đường ngồi lại lên xe, bật điều hòa lên, nghĩmộtlát, rồi lấy điện thoại ra.

Số điện thoại của Tưởng Xuyên có ở trong danh bạ củacô, nhưng hình như côchưa bao giờ chủ động gọi điện thoại choanhcả. Nhìn chằm dãy số kiamộtlúc, cuối cùng bấm gọi, điện thoại bên kia mất vài giây mới kết nối được.

. . . .

Tây An.

Tưởng Xuyên cũngđangngồi trong xe, đôi mắt đen sắc bén nhìn chăm chú về phía trước, Triệu Kiến Hòađangômmộtngười phụ nữ trang sức đầy mìnhđira từ điểm giao dịch.

Di động đổ chuông, anh cúi đầu liếc nhìnm ột cái rồi lại nhanh chóng ngắng đầu lên.

Bỗng nhiên, lại cúi lại xuống.

trênmàn hình lấp lóe hai chữ "Tần Đường."

anhmộtbên dùng vẻ mặtkhôngchút biểu tình bắt điện thoại, mộtbên khởi động động cơ đitheo Triệu Kiến Hòa.

Hai người đềukhônglên tiếng.

Trầm mặc vài giây.

Cuối cùng Tưởng Xuyên thấp giọngnói: "nóichuyện."

Tần Đường vẫn im lặng trong chốc lát,nói: "Hôm qua tôi có việc phải về gấp,khôngkịpnóivớianhmộttiếng....."

Tâm tình hậm hực suốt đêm hơi giãn ra, Tưởng Xuyên đảo tay lái, khẽ cườinói: "Tiếng 'xin lỗi' nóito tomột chút."

Tần Đường: "....."

Quỷ cũng nghe ra được làanhđangcố ý.

"Khi nào quay lại?" Tưởng Xuyên hỏi.

Câu hỏi này vừa thốt ra, anhliền mím môi lại theo bản năng.

Đây là điềukhôngchắc chắn. Nếucôấykhôngcó ý định quay lại cũng là bình thường.

Tưởng Xuyênkhôngcách nào miễn cưỡngcôấy được, đây chính làsựthật.

Rút điếu thuốc ra, ngậm trong miệng, bật lửa, chờcôtrả lời.

Tần Đường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giọngnóianhrất nhạt, nhưngcôlại nghe ra được mộtý vị khác trong đó, giống câunói "anh đãcho em cơ hội" kia.

"khôngxác định." cônói.

Tưởng Xuyên nhả ramộtngụm khói, thấy Triệu Kiến Hòa ôm người phụ nữ xuống xe, nghênh ngangđivề phía Triệu Phong.

anhnheo mắt lại,nói: "Được,anhbiết rồi. Cứ như vậy trướcđãnhé."

Tưởng Xuyên ném điện thoại lên ghế phó lái, dựa lưng ra sau, nhìn chằm chằm phía trước, thấy Triệu Kiến Hòa đưa đồ cho Triệu Phong, Triệu Phong vỗ vaihắnta, hai người lại cười cười rồinóinhỏgì đó vài tiếng với nhau, sau đóthìđường ai nấyđi.

Suy nghĩmộtlát, Tưởng Xuyênđitheo Triệu Phong.

.....

Tần Đường bận hơn nửa tháng, chụp hình cho người đặt lịch trước đó xong, lại sấp sấp ngửa ngửa chuẩn bị hội đấu giá từ thiện của Quỹ An Nhất. Đây là lần đầu tiêncôtự mình ra mặt, nên bận đến tối tăm mặt mũi.

Lão Viên đưa danh sách vật phẩm đấu giá chocô,nói: "Mặt mũi ba mẹcôquá lớn, người tới rất nhiều."

Tần Đường vừa bận bịu xử lý chuyện trong tay vừa hỏi: "Còn gì nữakhông? Những thiệp mờiđã gửiđi có vấn đề gìkhông?"

Lão Viênnói: "Có. Lúc trước tổng giám đốc tập đoàn Khôn Luân ở Tây Annóikhôngtới, sáng nay lại gọi điện lại,nóisẽcó người đại diện tới."

"Ai?"

"Khương Khôn."

Tần Đường dừng lại, có chútkhôngchắc ngẩng đầu nhìn lão Viên: "Khương Khônkhôngphải là ông chủ ư?khôngphải từ trước đến giờ đềukhônglộ mặt sao?"

Lão Viên cười cười: "Tôi đoán chắc là do ba mẹcô. Còn nữa, quỹ An Nhấtđãthành lập nhiều năm, lần nào rất nhiều báo chí và truyền thông đều tới, Khương Khônkhôngphải làmộtnhà từ thiện nổi tiếng sao? Ông ta ra mặt, điều nàysẽgóp phần nâng cao hình tượng công ty, vốn dĩ là chỉ có lợi màkhôngcó hại. Lúc đầu tôi còn thắc mắckhônghiểu tại sao ông ta lại từ chối nữa kìa."

"Đươc....tôi biết rồi."

Tần Đường cúi đầu tiếp tục làm việc, cũngkhôngthắc mắc gì thêm.

Lão Viên thấy gần đâycôbận đến đòi mạng, nhịnkhông được nói: "Có chuyện thì côc ứ phân phó cho người khác làm nữa, đừng ôm hết việc vào người như vậy, rồi lại làm hại bản thân."

Tần Đường cười: "khôngsao, lần này cháu muốn tự mình làm mọi việc."

Quỹ An Nhất vốn được thành lập dưới danh nghĩa củacô, ai cũngkhôngnghĩ đến,mộthành động vô tình của ba mẹcônăm đó,sẽảnh hưởng đến cả cuộc đờicôsau này.

10h tối, Tần Đường rời khỏi quỹ An Nhất.

trênđường vềđiqua bệnh viện, côlên lầu thăm Chu Kỳ.

Mấy lần trước, lúccôtới Chu Kỳ đềuđangngủ, sau khi hộ lýnóivới Chu Kỳ liền khiến cậu ảo nãokhôngthôi nên tối nay, cậu liền cố gắng thức chờcôtới.

Tần Đường ngồi xuống bên mép giường, cười: "Có tinh thần ghê nhỉ."

Chu Kỳ nhoẻn miệng cười: "Chờ chị đó ạ."

Tần Đường hỏi: "Ba mẹ em mà biết emkhôngnghĩ ngơi cho tốt nhất địnhsẽmắng emmộttrận nên thân đó."

"khôngsao. Bác sĩ bảo em khôi phục khá tốt, trí lực cũngkhôngchịu ảnh hưởng mấy. Chị có tinkhông, bây giờ em lập tức có thể học thuộc lòng cho chị nghe lịch sử địa lý của cao trung đó."

"Vậy em học thuộc lòng cho chị ngheđi."

""

Chu Kỳ nghĩmộtlúc, căng đầu đọc ramộtđoạn lịch sử.

Tần Đường cười ra tiếng: "Được rồi, đứng tốn công suy nghĩ nữa. Chờ em xuất việnthìcho em tha hồ mà học."

Chu Kỳ cười,mộtlát sau mớinhỏgiọng hỏi: "Chị An An, có phải chị và Trần Kính Sinhkhôngqua lại với nhau rồi nữa đúngkhông?"

Tần Đường sửng sốt.

"Đúngkhông?"

"Ù', chia tay rồi."

Bọn họ quả thựcđãchia tay, là Trần Kính Sinh đề nghị trước.

mộtđoạn tình cảm kia chỉ kéo dài có nửa năm.

Chu Kỳ nhìncôtrong chốc lát, "Chia tay bao giờ ạ?"

Tần Đường nói: "Bốn năm trước."

Chu Kỳ: "Ô....."

Chu Kỳ vốnđangnghĩ nênnóigì tiếp, nhưng tinh thần cậu vẫn chưa quá tốt, chống đỡ được đến bây giờ đầu óc bắt đầu có điểm mơ hồ. Tần Đường đứng dậy,nói: "Nguđi, đừng cố. Lần sau chị sẽ cố rút thời gian đến thăm em vào ban ngày."

"Được, một lời đã định nhé."

"Ù."

. . . . .

Tần Đường trở lạitrênxe, châmmộtđiếu thuốc, nhưngkhônghút, tay rũ ra bên ngoài cửa sổ, để gió thổi tàn thuốcđi.

Bỗng nhiên, điếu thuốc trêntay bị người khác lấyđi.

Trái tim Tần Đường run lên, đang định lên tiếng.....

Người kia cómộtlòng bàn tay thô ráp, cọ qua đầu ngón tay non mịn củacô.

mộtcảm giác quen thuộc kì lạ.

cômím môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giây tiếp theo liền vô cùng kinh ngạc, trợn tròn hai mắt.

mộtbóng đen cao lớn đứng ở bên ngoài, phần sườn ngang tầm mắtcô, đưa nửa điếu thuốc kia lên miệng, nặng nề hítmộthơi, hai má hóp lại, sau đó, mộtlàn sương khói lượn lờ xuấthiện.

anhquay đầu lại, nhàn nhạt nhìncô.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khuôn mặtanhnửa chìm trong bóng tối, nếukhôngphải làn khói kiađangchầm chậm lan tỏa,côcòn cho rằng đây làmộthình ảnh tĩnh.

Hai ngườikhôngai mở miệngnóichuyện.

anhkhoanh tay, gẩy gẩy tàn thuốc.

Tần Đường nhìnanhhút hết điếu thuốc kia, dập tắt tàn thuốc xong, lại nghe giọngnóitrầm trầm thấp thấp của nh: "Thuốc lá của phụ nữ nhạt quá."

"khôngcó mùi vị."

Tưởng Xuyên hạ mi mắt, ánh mắt tương phản, nhìncôchằm chằm: "Choáng váng sao?"

Tần Đường chớp chớp mắt, phục hồi tinh thần, hắng giọng hỏi: "Saoanhlại ở đây?"

"anhtới thăm Từ Từ à?"

Từ Từ cũng ở bệnh viện này.

Tưởng Xuyên: "Ù."

anhvừa đến Bắc Kinhkhôngbao lâu, Tào Thịnh ở bệnh viện chăm sóc congáinênanhliền tới đây, chủ yếu là để thương lượng chút chuyện.

Triệu Phongđãtới Bắc Kinh tập hợp với Khương Khôn, mang theo món đồ kia tới.

Việc Khương Khôn tháng sausẽtới tham gia buổi đấu giá Từ Thiện của quỹ An Nhấtanhcũngđãbiết.

Tào Thịnh muốnanhtới giúp đỡmộttay.

Nênanhtới.

Nhưng những việc này lạikhôngthểnóivới Tần Đường.

đitừ trên bệnh viện xuống, anhliền nhìn thấy cô.

đitheocôcả đoạn đường, thấycôlên xe,đangđịnh tiến lên ngăn cản, kết quả lại thấycôngồitrênxe phát ngóc, châm hai điếu thuốc, nhưng lạikhônghút lấymộthơi.

Đến điếu thứ ba, cháy được một nửa, anh mới ra tay.

Tưởng Xuyên hỏi: "Sao em lại ở bệnh viện?"

Tần Đường thấyanhxuấthiệnở đây, vẫn còn hoảng hốt,nhỏgiọngnói: "Tôi tới thăm ban."

"Có rảnhkhông?"

"Bây giờ?"

"Đúng."

"Có....."

Tưởng Xuyên liếc nhìn xecômộtcái, làmộtcon Maserati màu trắng.

Vòng qua đầu xe, mở cửa, thân hình cao lớn khom lưng ngồi vào ghế phó lái.

Tần Đường ngần ra: "anhmuốn làm gì?'

Dáng người Tưởng Xuyên vừa to vừa cao, vừa ngồi vào trong xemộtcái,khônggian liền trở nên chật chội.

Tưởng Xuyên ngả người lên ghế, tay thò sang bên cạnh chỉnh chỉnh, cả cái ghế ngả ra đằng sauanhmới có chỗ để chân, sau đó thoải mái gác tay ra sau đầunói:

"Dẫnanhđiăn."

Tần Đường: "....."

Kiêu ngạo như thế đấy.

Tần Đường lái xe, vòng vòng trên phốm ộthồi tìm chỗ để mời vị đại gia này ăn cơm.

đimộtvòng, chỗ khácthìkhôngcó chỗ đỗ xe, cuối cùng,côchỉ vàomộtnhà hàng KFC hỏi: "Ănkhông?"

Tưởng Xuyên nhíu mày: "Cái này ư?"

Tần Đường phản bác: "Cái nàythìlàm sao? Hồi cònnhỏtôi thích ăn nhất là cái này."

"Đồ ăn rác rưởi."

anhlẩm bẩmnói, duỗi tay, lại vặn cổ vài cái, cuối cùng mở cửa xeđira ngoài.

Tần Đường trừng mắt nhìn theo bóng dáng kia, xuống xeđitheo.

Tưởng Xuyên đứng cạnh xe, lướt qua nóc xe nhìn về phíacô, cười lớn, xoay ngườiđitrước.

Vì giờ cũngđãmuộn nên trong cửa hàngkhôngnhiều khách lắm. Tưởng Xuyên chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, vắt chéo chân nhìncô: "Em gọi đồđi.anhrất ít khi ăn mấy thứ này."

Tần Đường nhàn nhạt liếc nhìnanhmộtcái, cuối cùng nhận lệnhđigọi đồ.

côcũngđãlâukhôngđiăn KFC, tính toán sức ăn của Tưởng Xuyênmộtchút, liền gọi 3 cái hamburger,mộtthùng gà suất gia đình, lại gọi thêm khoai tây chiên, gà lắc, bánh tart trứng và vài thứ linh tinh nữa, xong xuôithìcũng đầy ắp cảmộtkhay.

Tưởng Xuyên nhìncôbêmộtkhay thức ăn cao như núi đến, nhịnkhôngđược nhíu mày: "Sao em gọi nhiều thế?"

Tần Đường nhướng mày nhìnanh: "khôngphảianhchưa ăn cơm sao, vậythìăn nhiều nhiềumộtchútđi."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 28

Tưởng Xuyên ăn cái gì cũng rất nhanh, anh cũng quả thực rất ít khi ăn loại đồ ăn này, đại khái là đã rất nhiều năm rồi không ăn.

hiệntại ăn lại, thế nhưng lại cảm thấy cũngkhôngtệ lắm.

Tần Đường ôm gói khoai tây chiên, chấm sốt cà chua, từ từ ăn.côđúng làđãkhôngxemnhẹsức ăn của Tưởng Xuyên, ngoại trừ bánh tart trứng cùng khoai tây chiên,anhcơ bản đều ăn sạch, cuối cùng dựa lưng lên ghế, lười biếng vắt chéo chân, cắm hất về phíamộtcái tart trứng duy nhất còn sót lạitrênbàn: "Đừng lãng phí."

Tần Đường nói: "anhănđi....."

Tưởng Xuyên cười: "Em mua hai cáikhôngphải là mỗi ngườimộtcái à?"

Tần Đường bịnóitrúng, ăn nốt miếng khoai tây chiên còn lại, cầm miếng bánh kia lên, cắn được hai miếng bỗng nhiên nhớ ra hình như Tưởng Xuyênkhôngmang theo hành lý gì, liền hỏi: "anhđangở đâu?"

"Muốnđicùnganhà?" Tưởng Xuyên thấy sắc mặtcôcứng đờ, thấp giọng cười: "khôngmuốnthì đừng hỏi."

Tần Đường: "....."

côchỉ là thuận miệng hỏimộtchút thôi,anhta có nhất thiết phải chiếm bằng được tiện nghi củacônhư thếkhông? Tần Đường lau tay, liếc nhìn đồng hồ: "Sắp 12h rồi, tôi phải về nhà."

"Ù." Tưởng Xuyên đứng lên, "Về thôi."

Hai người đira đến cửa, Tưởng Xuyên híp mắt lại, nhìn về người đàn ông đeo khẩu trang đứng đókhôngxa vừa lách mình đi vào chỗ ngoặt, vài giây sau liền biến mấtkhôngtung tích, đầu lưỡi anh liếm nhệk hóe miệng, đột nhiên túm lấy tay Tần Đường.

Tần Đường có chút kì lạ: "anhđịnh làm gì?"

Tưởng Xuyên nhìncô: "anhđưa em về."

Tần Đường á khẩu nhìnanh: "anhcũngkhôngcó xethìđưa tôi về kiểu gì? Muốn đưa cũng là tôi đưaanhthìcó."

"Em cókhôngphải là được rồi sao." anhbật cười, lấy chìa khóa xe trong taycôrồi thảcôrađilên đẳng trước.

Tần Đường: "....."

Vài giây saucômới đuổi theo, thở phì phònói: "Tưởng Xuyên,anhdám công khai cướp xe của tôi thế ư, coi chừng tôi báo cảnh sát đấy!"

"Báođi, để chú cảnh sát lại đây bắt em." anhđầu cũngkhông quay lại đáp.

"Bắtanhí!!!!" Hỗn đản.

Tưởng Xuyên cắm chìa khóa xe, điều chỉnh lại ghế dựa.

Tần Đườngkhôngnóigì, gặp phải lưu manh tự nhiên như vậy đúng là xui xẻo mà, côđứng cạnh xemộthồi, mãi đến khi nghe thấy tiếng động cơ khỏi động mới mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

"Địa chỉ."

"Tôinóianhđi."

Dọc theo đườngđi, Tần Đường căn bảnkhôngkịp chỉ đường, Tưởng Xuyênkhôngchỉ lái xe vào đườngnhỏmà còn lái cực nhanh khiếncôkhôngthểkhôngtóm lấy cửa xe, quay đầu nhìnanhkêu lên: "anhlàm cái quái gì vậy?đangđua xe đấy à?"

Tưởng Xuyênkhôngtrả lời, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, đột nhiên ngoặt tay lái, rẽ vàomộtcon ngõnhỏ, rồi từmộtcon đường khác lái xe vòng ra ngoài.

Chiếc xe SUV đenđiphía sau lập tức bị bỏ lại.

Tốc độ xe giảm dần xuống, Tần Đường lạnh mặt nhìnanh: "anhđiên à?"

Khóe miệng Tưởng Xuyên cong lên: "Emnóixem?"

"anhnhất định điên rồi!"côcũng điên rồi nên mới nửa đêm nửa hômđiđua xe vớianhthế này.

"Đồ ngốc." anhxoanhẹtóc cô, "Có người theo dõi chúng ta, em biếtkhông?"

"Hả?" Tần Đường nghiêng đầu kinh ngạc nhìnanh, xong liền vội quay đầu lại nhìn.

Tưởng Xuyên thu tay lại, nói: "không có gì, bây giờ không có nữa rồi."

"Ai vậy?"côhỏi, rất nhanh liền nghĩ đếnmộtcái tên: "Có phải là Triệu Kiến Hòa haykhông? Hay là có liên quan đến Triệu Kiến Hòa?"

Tưởng Xuyên nhìn chẳm chẳm phía trước, nhàn nhạtnói: "Đừng hoảng,khôngchắc làhắn."

Tần Đường cắn môi, quả thựckhôngchắc được. Cũng có thể là paparazzi, gần đây mỗi ngàycôđều bận rộn ở quỹ An Nhất, mà quỹ An Nhất lại do ba mẹcôsáng lập, cũngkhôngbiết aiđãđể lộ tin tức lần nàycôsẽxuấthiệnnữa.

Buổi đấu giá của quỹ An Nhất làmộttin tức lớn, báo giới truyền thống đều muốn giật được mấy cái tít nổi bật.

Có người theo dõicôcũngkhôngcó gì kì lạ cả.

"Nhà em ở đâu?"

Tần Đường mắt nhìn bốn phía, có chútkhôngnhận ra đây là đường nào, oán trách liếc nhìn Tưởng Xuyênmộtcái, rồi bật định vị lên.

Con Maserati tiến vàomộttiểu khu xa hoa, Tưởng Xuyên lái xe vào hầm để xe.

Tần Đường hỏi: "anhđịnh về thế nào?"

Tưởng Xuyên liếc nhìncôcười: "Sao? Em muốn thu nhậnanhà?"

Tần Đường rút chìa khóa xe mở cửa lưu loát xuống xe.

Mặc kệanhta thôi.

Tưởng Xuyênđivòng qua, bắt lấy tay phải củacô, ngón cáinhẹnhàng xoa xoa hình xămtrênmu bàn taycô,trênđó có mấy vết sẹo nhô lên, hiển nhiên hình xăm này xăm lên là để che nóđi.

Tần Đường tránh tránh tránh, nhưng vẫn tránhkhôngthoát, đành lấy mắt trừnganh.

Tưởng Xuyên nhớ tới lúc ở trước bệnh viện thấy cô đang vuốt ve hình xăm đến phát ngốc, vẻ mặt vừa hoảng hốt lại cô đơn.

Mười lăm năm trước, anhlần đầu tiên nhìn thấy cô, khi đó cô chính làmột tiểu công chúa, nhưng Tần Đường của bây giờ và tiểu công chúa năm đó anh quenkhông giống nhau, quamột thời gian dài mới nhận ra, bề ngoài lạnh nhạt chỉ là lớp vỏ ngụy trang của cô, nếu bị buộc nóng nảy, cô vẫn sẽ lộ ra bản chất thật của mình.

Đó mới là bản tính củacô.

Tưởng Xuyênkhôngbiếtcôđãtrải qua những chuyện gì, đôi mắt đen trầm xuống, chẳng lẽ là tổn thương tình cảm?

"Chỗ này sao lại bị thương?" anhhỏi.

Tần Đườngđãtừ bỏ việc giãy dụa, mặc kệ Tưởng Xuyên nắm tay mình, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve mu bàn taycô,nhỏgiọngnói: "khôngcó gì, chuyện ngoài ý muốn thôi."

Ánh mắtcômơ hồ, hàng mi dài run rẩy, cúi đầu cheđisựyếu ớt của bản thân.

Tưởng Xuyênkhôngépcô, ngón cái chàmộtphát cuối cùng, nắm taycôkéo vào trong lòng, đè đầucôtựa lên vai mình.

Gương mặt Tần Đường dán lên vaianh, chóp mũi đều là hơi thở nồng đậm hương vị hormone củaanh, có chút ngượng ngùng,nhỏgiọngnói: "Tưởng Xuyên, rốt cụcanhmuốn gì?"

anhcười thành tiếng: "khôngphảiđãquárõràng rồi sao? Đương nhiên là muốn chiếm tiện nghi của em rồi!"

"""

Ngoài ý muốn làcôlạikhônghề giãy giụa, cũngkhôngcảm thấy phản cảm khi bịanhôm.

Vài giây sau, anh buông côra.

"Vềđi, nếu còn ở lạithìsẽkhôngchỉ làmộtcái ôm đơn giản như vậy đâu."

" "

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, nhéo nhéo đôi tainhỏnhỏtrắng trắng củacômộtcái.

Vành tai kia nhanh chóng biến thành màu hồng nhạt.

Tần Đường lập tức đẩyanhra, xoay người chạyđi.

Tưởng Xuyên đứng yên tại chỗ, ngậm thuốc nhìncôbước vào thang máy.

Tháng máy dừng lại ở tầng 12.

anhnở nụ cười, xoay người rờiđi.

Bóng đêm nặng nề, gió thổi đìu hiu.

Tưởng Xuyên tìmmộtnhà nghỉ ở ngõnhỏcủa tiểu khu phụ cận, ông chủ ngắng đầu lên khỏi quầy: "Ở qua đêm à?"

Tưởng Xuyênđitới, liếc nhìn bảng giá.

60 đồngmộtđêm, thành phố Bắc Kinh đúng là biết cách ra giá mà.

anhkhôngnóigì, để mấy trăm đồng lên bàn.

Ông chủ hai mắt lập tức sáng rực: "Ở lâu?"

Tưởng Xuyên gật đầu, "Chìa khóa?"

Ông chủ thu tiền lại, cũngkhôngcần thẻ căn cước chứng minh, trực tiếp giao chìa khóa choanh.

Tưởng Xuyênđilên lầu, mới đứng ở cửađãnghe được giọng nữ ngâm nga, kèm theo tiếng ván giường kẽo kẹt đầy ám muội từ phòng bên cạnh,anhmặtkhôngbiến sắc, mở cửa bước vào.

Tào Thịnh và Tưởng Xuyên đứng dựa vào tường sau của bệnh viện hút thuốc.

Tào Thịnhnói: "Đúng rồi, anhgặp Tần Đường chưa?"

Tưởng Xuyên hút thuốc, gật đầu: "Mấy hôm trước gặp rồi."

"Triệu Kiến Hòa mua khối ngọc thạch kia ở Vân Nam vận chuyển đến đây, giá trị nhiều nhất là 200 vạn, nhưng thời điểm mua ông chủ lại bán tới giá 1000 vạn, 800 vạn thừa ra lại bị "rửa sạch." Vật phẩm lần này đưa tới quỹ An Nhất để đấu giá chính là khối ngọc thạch đỏ, giá khởi điểm là 80 vạn." Tào Thịnh bật cười mia mai: "Đến lúc đó bán ra nhất định phải lên đến 500 vạn, Khương Khôn vừa rửa sạch được mấy đồng tiền dơ bẩn củahắn, vừa được thêm danh khí."

Tưởng Xuyên: "A."

Tào Thịnh nhìn về phíaanh: "anhnóivới Tần Đường muốn mấy thiệp mời, lúc buổi đấu giá diễn rathìdanh chính ngôn thuận mà vào."

"Ù"." Việc này cho dù Tào Thịnhkhông nói anh cũng sẽ làm.

Tào Thịnh hỏi: "Thế bây giờanhđangở đâu?"

Tưởng Xuyên: "Nhà nghỉ."

Tào Thịnh cắn răngnói: "Khi nào vềanhđưa hóa đơn cho tôi, tôi giúpanhbáo lên."

Thân phậnhiệntại của Tưởng Xuyên có chút khó xử,anhra ngoài làm nhiệm vụ, chi tiêusẽkhôngđược chi trả, vì dù sao cảnh tịch củaanhcũngđãbị hủy bỏ, nếukhôngphải Tào Thịnh kiên trì muốnanhgiúpthìanhcũngkhôngcần phải nhảy vào đầm nước đục này.

Tưởng Xuyên ngậm thuốc, trầm mặc vài giây, mặtkhôngcảm xúcnói: "khôngcần, cũngkhôngđáng bao nhiều tiền."

"Về sau còn cần tiền mà." Tào Thịnh phản đối, "Đây là mệnh lệnh."

Tưởng Xuyên bật cười, quay người rờiđi, đưa lưng về phía Tào Thịnh vẫy tay: "Bây giờ mệnh lệnh củaanhkhôngcó tác dụng với tôi nữa rồi."

Tào Thịnh nhìn theo hình bónganhthở dài, vô cùng bất đắc dĩ.

• • • • • •

Buổi đấu giá tổ chức vào ngày mùng 8 tháng 6.

Tần Đườngđangở quỹ An Nhất đối chiếu số liệu với lão Viên, Chu Đồng chạy vào, cười tủm tỉmnói: "Chị Tần Đường, có người tìm chị kìa,đangở bên ngoài đó."

"Ai? Có hẹn trướckhông?"

"khôngcó, nhưng người đàn ông kia......" Chu Đồngkhôngbiết hình dung thế nào, nói đẹp traikhôngthì cảm thấy không đủ, nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng đôi mắt sáng rực lên, "như Super Man vậy, so với những mẫu ảnh chị chụp đẹp hơnkhông biết bao nhiều lần, dáng người vô cùng chuẩn, khí chất cũng vô cùng đặc biệt."

Tần Đường thất thần, rất nhanh liền biết người Chu Đồng nói chính là Tưởng Xuyên.

"Chị Tần Đường,anhấy có phải là mẫu ảnh mới tớikhôngạ? Em cảm thấyanhấy nhất địnhsẽrất hot đấy!"

"...." Tần Đường liếc nhìncôấy một cái, "anh takhông phải người mẫu."

Chu Đồng ấp úng, "Ohhh......Thếthìthậtlà tiếc......"

Tần Đường đem tập hồ sơ trong tay dúi vào ngực côấy, "Emđikiểm tra đối chiếu lại số liệuđi, chị đira đây một chút."

điđược vài bước lại quay lại, lấy hai hóa đơn tiền phạt trong ngăn kéo ra.

Tưởng Xuyên đứng chờ ở ngoài cửa, cả người tràn ngập hương vị nam tính, chính là loại rất dễ thu hút cáccôgáitrẻ, chỉ mới đứngmộtlát màđãhấp dẫnkhôngít cái quay đầu lại, phụ nữđingang quaanhđềukhôngnhịn được mà nhìn nhiều hơn vài lần.

Tần Đườngđitới cửa, anhngẩng đầu nhìn thấy côliền rảo bước đitới.

Nhưng vừa mới dừng bước, Tần Đường liền đem hóa đơn phạt đập vào ngựcanh, "Này, hóa đơn tiền phạtđiquá tốc độ của anh."

Tưởng Xuyên: "....."

anhcầm lấy vé phạt, nhìn nhìn, cuối cùngkhôngnhịn được cườinhẹ.

"Em muốnanhtrả lại cho em?"

"Đúng, trảđi."

côkhôngchút do dựnói, đôi mắt sáng lấp lánh nhìnanh.

Tưởng Xuyên cong khóe miệng, lấy ví trong túi ra, nhìn số tiềntrênhóa đơn rồi trả lại chocô.

Tần Đườngkhônghề khách khí cầm lấy.

Tưởng Xuyên thấp giọng hỏi: "không mời anh vào uống nước sao?"

Bên trong cómộtvài đôi mắtđangtò mò nhìn bọn họ chằm chằm, Tần Đường quay đầu lại, mọi người lập tức cúi đầu giả bộ bận rộn.

"Vàođi." Tần Đườngnói.

côxoay ngườiđivào.

Tưởng Xuyên tay đút túi quần, người cao chân dài, chỉ bằng vài bướcđã đuổi kịp đisong song với cô.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 29

Tưởng Xuyên ngồi bắt chéo chân trong phòng khách, xuyên qua cửa kính, nhìn về phía Tần Đườngđangbận rộn bên ngoài. Hôm naycôlại mặc một chiếc váy dàikhôngtay màu đỏ rực, cổ áo hình chữ U lộ ra xương quai xanh trắng nõn tinh xảo, cần cổ thon dài tuyệt đẹp, thân hình yếu điệu, mỗi bước điđều uyển chuyển như đangkhiêu vũ.

Chu Đồng mang cafe vào, cũng hỏi xem Tưởng Xuyên còn cần gìkhông.

Tưởng Xuyên: "khôngcần, gọi Tần Đường giúp tôi là được rồi."

"Õ......được ą."

Chu Đồng bước ra ngoài, nóinh obên tai Tần Đường: "Chị Tần Đường, vị tiên sinh kia bảo chị qua ạ."

Lông mi Tần Đường hơi độngmộtchút,nói: "khôngcần quan tâm đếnanhta. Em cứ bận việc của emđi."

Chu Đồng chớp chớp mắt, cảm thấy có điểmkhôngthích hợp. Chị Tần Đường từ khi nào lại đối xử với người kháckhôngchút khách khí như vậy chứ? Tuy bình thường bên ngoài chị ấy thường tỏ ra lãnh đạm, nhưng từ trong xương cốt vẫn luôn toát ra vẻ ôn như. Ngoài lạnh trong nóng chính là chị ấy.

Có mấy vị nhân viên lớn tuổikhông
ngừng đến hỏi ý kiến Tần Đường...

"Đường Đường, bài diễn văn có cần người chuẩn bị bản thảo sẵnkhông?"

"khôngcần, cháusẽtự chuẩn bị ạ."

"Đường Đường, có rất nhiều doanh nhân muốn tham gia, bọn họ hỏi có thể tăng thêm danh ngạchkhông, điện thoại cũng vì vậy mà sắp bị bọn họ gọi đến phát hỏng rồi. Đây làmộtsố doanh nhân có thành ýkhôngtồi, cháu thử xem quamộtchútđi, nếu được bácsẽgọi điện lại cho bọn họ."

"Được ạ."

Lão Viênđitới, đưa chocômộtphần văn kiện: "Đường Đường, đây là danh sách người dẫn chương trình dự tuyển, cháu xemđi."

Tần Đường nhận lấy, nhìn lướt qua, nói: "Tại sao đều là mấy người dẫn tiết mục thôi thế này? Trực tiếp mời đấu giá viênđi."

"Nhưng mấy buổi đấu giá trước kia đều là do những người này làm chủ trì."

Tần Đườngnói: "Đó là trước kia. Hoạt động lần này rất lớn, rất nhiều người nổi tiếng xuấthiện, truyền thông phóng viên cũng tới,khôngcần thiết phải mời loại dẫn chương trình như thế này. Phí dụng mời bọn họ dẫn quá cao, bỏ ra số tiền lớn như vậy cònkhôngbằng mời thắng đấu giá viên chuyên nghiệp, có thể hoạt động linh hoạtmộtchút là được, số tiền dư ra cũng đủ để chúng ta làm rất nhiều việc khác rồi."

"Ù, cháunóicũng đúng. Là báckhôngsuy xét chu toàn."

Tần Đường cúi đầu nhìn số liệu giá đấu thầu mới nhất, số lượng nhiều, con số lớn.

Chống cằm nghĩ nghĩmộtlát, liền gọi lại lão Viên: "không được, không đủ người rồi, bác tìm công ty bán đấu giá đi."

Lão Viên nhìn theo, cũng suy nghĩmộtlát rồinói: "Được, nghe cháu. Bácsēđiliên hệ bây giờ."

Tần Đường gật đầu ừmộttiếng rồi lại tiếp tục cúi đầu bận rộn.

Trong lúc đó, không ngừng có người gọi tên cô.

"Đường Đường......"

"Chị Tần Đường....."

"Đường Đường....."

"Đường Đường....."

Tần Đường đầu cũngkhôngnâng,côđangso sánh mấy công ty chuyên phục vụ lĩnh vực đấu giá này.

"Đường Đường."

mộttiếngnóitrầm thấp lười biếng vang lên ngaytrênđinh đầu.

"Chuyện gì....." Tần Đường trả lời theo bản năng,mộtbàn tay đàn ông dài rộng chống phía bên phải bàn làm việc củacô, hơi thở nam tính bủa vây,côlập tức ngắng đầu lên, đầu liền đập vào khuôn ngực rắn chắc của Tưởng Xuyên, vang lênmộttiếng bịchnhẹ, cổ lập tức rụt lại phân nửa, rồi mới xoay người ngắng đầu lên.

Tưởng Xuyên hất cằm chỉ về phía đống giấy tờ trên bàncô, nhắc nhở: "Bây giờ là 7h40', em để anh chờ 3 tiếng rưỡi rồi."

Tần Đường nhìn đồng hồ, lúc này mới nhận ra thời gianđãtrôi qua lâu như vậy rồi.

Chợt nhớ tới câunói "Đường Đường" kia của anh, cô đột nhiên cảm thấy có chút đắng chát, "Tôikhông để ý thời gian."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô: "điăn cơm trướcđi."

Chu Đồng ở bên cạnh nghe vậy liền chen vàonói: "Cái kia......cơm hộpđãmang tới rồi ạ."

Tần Đường mím môi,đangsuy nghĩ còn Tưởng Xuyênthìsao, lại nghe Chu Đồngnóitiếp: "Em cũngđãgọimộtsuất cho vị tiên sinh này."

Tưởng Xuyên cười: "Cảm ơn."

Tần Đường liếc nhìncôấymộtcái, Chu Đồng chớp chớp mắt, chạyđilấy cơm hộp, "Em mang tới phòng khách cho hai người."

Cơm hộp chỉ đơn giản có hai món mặnmộtmón chay, thêmmộtquả trứng rán vàmộtphần canh xương sườn rong biển.

Tần Đường và Tưởng Xuyên mặt đối mặt ăn cơm, côhỏi: "anhtìm tôi có chuyện gì?"

Tưởng Xuyên ngước mắt nhìncô: "khôngcó chuyện gìthìkhôngthể tìm em à?"

"......Cũngkhôngphải." côcắn một miếng rong biển, lời nói trong miệng trở nên hàm hồ.

Lúc còn ở nghĩa trạm Tưởng Xuyênđãpháthiệnra Tần Đường thích ăn chay, côăn thịtkhông nhiều lắm, không những thế mỗi ngày còn ăn cả trái cây

nữa. Những tiêu dùng mỗi ngày ở nghĩa trạm đều có hạn mức, khicôcòn ở đóanhđãchi tiêu phóng khoáng, nhưng bọn họ vẫn theo thói quen tiết kiệm, bình thường vẫn mua rất ít hoa quả.

Sau khi Tần Đườngđi, nghĩa trạm thường xuyên có trái cây được mang đến, lúc đầuanhkhôngchú ý, sau đó mới pháthiệntrái cây này là do Tần Đường mua, bởi vì dì Quếsẽkhôngbao giờ bỏ ra hơn mười đồng chỉ để muamộtcân táo.

Tưởng Xuyên gắp rong biển ở bát mình sang chocô.

Tần Đường ngốc, ngẩng đầu nhìnanh: "anhlàm gì thế? Tôi có đủ rồi."

"Ăn nhiềumộtchút." Vóc dáng Tưởng Xuyên cao lớn, cho dùđangngồi cũng vẫn cao hơncômộtkhoảng, cổ áocôtuykhôngtính là trễ nhưng từ góc độ này vẫn có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo củacô, cũng lộ ramộtđường khe lờ mờ. Tưởng Xuyên bất động thanh sắc di chuyển ánh mắt, "Gầykhôngnổi mấy lạng."

"........." Tần Đường cúi đầu nhìn bản thân mình.côluôn cảm thấy rất hài lòng với vóc dáng của mình, đầu có gầy chứ.

Có qua có lại, côđem miếng sườn của mình cho Tưởng Xuyên.

mộtbát canh sườn tổng cộng cũng chỉ có vài miếng thịt, côchỉ giữ lại một miếng cho bản thân.

Tưởng Xuyên nhìncôchằm chẳmmộtlúc, rồi đột nhiên bật cười thành tiếng.

Gương mặt Tần Đường hơi nóng lên, vừa cúi đầu ăn cơm vừa lướt xem tin tứctrênWechat.

Ăn cơm xong, Tưởng Xuyên bắt đầunóichuyện chính: "Choanhvài tấm thiệp mời đấu giá."

Tần Đường hỏi: "Muốn nhiều hay ít?"

Tưởng Xuyên: "6 tấm."

"Được." côgật đầu, "Nhưng thiệp mời mấy hôm nữa mới có. Đến lúc đósẽ đưa choanh."

Tưởng Xuyên cầm thuốc látrêntay, di động chợt vang lên,anhcúi đầu nhìn, đến cả nửa ngày sau mới ngầng đầu nhìn Tần Đườngnói: "Khi nào đến trung tâm triển lãm đồ đấu giá,anhđivới em."

Tần Đường có chút kì quái nhìnanh. Hội đấu giá từ thiện phần lớn khách mời đềukhôngphúthìquý, đều là cá nhân hoặc xí nghiệp. Tưởng Xuyên là người phụ trách tổ chức nghĩa công, muốn đến tham dự buổi đấu giá cũng là điều bình thường, nhưnganhmuốn xem hình chụp vật phẩm để làm gì?anhcũng đâu phải người mua.

"khôngcó tiềnthìkhôngđược xem sao?" Tưởng Xuyên ngậm thuốc trong miệng, nhìncô, tay khom lại châm thuốc.

Tần Đường: "......"

côhít sâumộthơi, "Tôikhônghề có ý đó. Tôi chỉ là có chút tò mòkhôngbiếtanhđến Bắc Kinh để làm gì. Đừngnóivới tôianhchán quá nên chạy tới đây để chơi."

Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa.

Tần Đường quay đầu lại, vẫy tay với côấy.

Chu Đồng mang dưa hấu và táođãcắt sẵn vào đặttrênbàn, sau đó liềnđira ngoài.

"Có chút việc." Tưởng Xuyên duỗi tay gạt tàn thuốc vào hộp cơmkhông, thân thể hơi dựa ra đẳng sau, thoải mái nhìncô, "Mấy năm nay tổ chức nghĩa công thu đượckhôngít tiền quyên góp, nhưng so với những người mua trong buổi đấu giá này, con số thựckhôngđángnói. Vừa rồi có người liên hệ vớianh,nóiđồng ý bỏ tiền, muốnanhtham gia đấu giá."

Tần Đường nhìnanh, ăn ngaynóithật, "Vật phẩm đấu giá thấp nhất có giá là 50 vạn."

Tưởng Xuyên: "....."

anhnghẹn lời, côdùng thái độ để xử lý chuyện công để nói chuyện với anh, ý là cảm thấy ngay cả đồ có giá thấp nhất anh cũng không mua nổi?

Tần Đường nghiêm túc nhìnanh, đôi mắt trong suốt sáng ngời, bên trongkhôngmộttia khinh miệt hay cười nhạo, côđang thực sựng hiệm túc nóich uyện với anh. Tưởng Xuyên nhìncô, cười nhẹ: "Yên tâm, số tiền nàyanh vẫn bỏ ra được."

Tần Đường cũng nhìn lại: "Chuyện này tôi còn phải thương lượng lại với người khácmộtchút, vì danh ngạch hữu hạn, trước đóđãcho thêm hai người rồi."

Tưởng Xuyên mím môi, mày rậm nhíu lại, rít mạnh điếu thuốc.

cônhàn nhạt nhìnanh.

Tưởng Xuyên liếm môi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Hừ, người phụ nữ này đúng là thù dai mà!

• • • • •

Buổi tối trở lai nhà nghỉ, Tào Thinh goi điện thoại tới: "Sao rồi?"

Nhà nghỉ là nơi ngư long hỗn tạp, giờ lại càng là giờ hoàng đạo, "gà" và khách đều tới chỗ này, xong xuôi liềnđi.

Cách vách, tiếng kêu dâm đãng vang lênkhôngngừng.

Tưởng Xuyên sắc mặtkhôngtốt, giơ chân đá mạnh vào tường, thanhâmbên kia liền dừng lại, sau đó là giọngnóihùng hổ củamộtngười đàn ông: "CMN chứ, muốn chết à?"

Tưởng Xuyên cười lạnh.

Tào Thịnh ở bên kia hỏi: "Làm sao vậy? Chỗanhcó chuyện gì à?"

"khôngcó gì." Tưởng Xuyên mặtkhôngcảm xúcnói, "Danh ngạch vẫn chưa có, cho tôi thêm mấy ngày nữa."

Tào Thịnh có chút kinh ngạc: "Thế ư? Tôi còn tưởng việc này là chắc chắn luôn rồi chứ. Dù sao Tần Đường cũng là người dễnóichuyện, hơn nữa trước đó lại còn ở nghĩa trạmmộtthời gian dài như thế..."

Từ cánh cửa gỗ cũ nát truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm, Tưởng Xuyên nhíu mày, "Cứ như vậyđãnhé."

Xong liềnđira mở cửa.

mộtngười đàn ông béo ú, chỉ mặc quần đứng bên ngoài, biểu tình hung dữ.

Người đàn ông béo kia vừa nhìn thấy thân hình cao to của Tưởng Xuyên lập tức liền rụt người lại, đến rắm cũngkhôngdám thả, cười cườinói: "khôngcó gì,khôngcó gì."

nóixong liền lập tức xoay người trở về phòng bên cạnh.

"Sao lại về nhanh vậyanh?" mộtgiọng nữ nũng nịu vang lên.

"Quênđi,khôngquan tâm tới tên mãng phu đó nữa, chúng ta trở về tiếp tục." Người đàn ông béonói.

Tưởng Xuyên dựa người vào thành giường, phòng bênkhôngđến 5' sau liền kết thúc.

anhđứng dậyđitắm, cả người sạchsẽthoải mái nằmtrêngiường.

Đột nhiên trong đầu lại nhớ đến xương quai xanh tinh xảo trắng nõn của Tần Đường, cùng với phần bên dưới được cái váy đỏ ôm trọn lấy đường cong mượt mà, mềm mại mà no đủ......

Chỉ mới tưởng tượng như vậy mà cả ngườiđãkhô nóng lên.

Trong bóng đêm,anhkhẽ cắn môi, người phụ nữkhôngchoanhmặt mũi kia, sớm muộn gìanhcũngsẽthu thậpcôbằng đủ mới thôi!

Tưởng Xuyên vào Tào Thịnh chia làm hai ngả, Tào Thình theo Khương Khôn, cònanhtheo Triệu Phong.

Triệu Phong dường như đã thấy được anh, như nghắn ta cũng không có hành động gì.

đitheo Triệu Phong tới quỹ An Nhất, Tưởng Xuyên ngồi trong xe, liếc mắt ra bên ngoài liền thấy Tần Đườngđangđứng trước mặt Hạ Tòng An, hai người đứng sát vào nhau, cùng nhau nhìn tập tài liệutrêntay, tay Hạ Tòng An vòng ra phía sau lưngcô, chỉ chỉ vào chỗ nào đótrênvăn kiện.

Ánh mắt Tưởng Xuyênkhôngnóngkhônglạnh nhìn theo.

Triệu Phong vẫn ngồi ở trênxe, người thì không xuống xe nhưng lại cómột người đàn ông quần áo là lượt xuống đivề phía quỹ An Nhất.

Có người chạy tới nóigì đó với Tần Đường, Tần Đường nói thêm với Hạ Tòng An vài câu, rồi hai người mới tách nhau ra.

Cũng đúng, dù sao Tần Đường cũngđãtừng gặp Triệu Phong, hắnhiện tại không tiện lộ mặt trước mặt cô.

Tần Đường nói chuyện với người đàn ông kiam ột lát, khẽ cười một chút, rồi tiễn người ra tận cửa.

Người đàn ông kia cầm lấy thiệp mời rồi lên xe.

Tưởng Xuyên vẫn nhìn về phía Tần Đường, nhưnganhđangngồi trênxe nêncôkhôngthấyanh, rất nhanh liền xoay người lại, làn váy dưới ánh mắt trời tung lên thànhmột vòng cung đẹp đế, đẹp đến lóa mắt.

Triệu Phong lái xe rờiđi.

Tưởng Xuyên mím môi, rồi lái xeđitheo.

Nhìn Triệu Phong lái xe vào bãi đỗ của khách sạn, Tưởng Xuyên đỗ xe lại ven đường, hạ mí mắt, thấy Tào Thìnhđangngồi xổm cạnh sạp báo bên đường hút thuốc liền rảo bướcđiqua.

Tào Thịnh thấyanh, cười, choanhmột điểu thuốc.

Tưởng Xuyên nhận lấy, gài thuốc lên tai,đitới sạp báo muamộtchai nước khoáng, ngửa đầu uống cạn, sau đó ném chai rỗngđi, "thậtđúng là cmn nóng!"

nóixong liền lấy thuốc đưa lên miệng.

Tào Thịnh đứng lên, hất cằm chỉ về phía đối diện, "Qua bên kianóichuyện."

Hai ngườiđivòng đến đẳng sau vườn hoa, Tào Thịnhnói, "Tào NhamnóiTriệu Kiến Hòađibiên cảnh Vân Nam. Nhưnghắnta rất cẩn thận, mỗi ngày chỉ nhậu nhẹt chơi bời, đến tốithìmềm nhũn. Nhưng.....người bên đội phòng chống ma túynóithấyhắnthường xuyên chạm mặt vớimộttên buôn thuốc phiện, e làkhôngphải trùng hợp."

Tưởng Xuyên trầm mặckhông nói chuyện.

Những chuyện này vốn dĩđãchẳng còn liên quan đếnanhnữa.

Nếukhôngphải Khương Khôn động tới tiền để quyên cho khu vùng núi đó, tìm tới quỹ An Nhất và Tần Đường, nhiệm vụ gì gì đó của Tào Thịnh,anhđềukhôngquan tâm.

anhliếm răng cửa bật cười tự giễu.

Quỹ An Nhất thành lập nhiều năm, ở trong các quỹ từ thiện thanh danh rất tốt, chưa từng bị điều tra.

Khương Khôn nghĩ rất hay, muốn lợi dụng quỹ An Nhất và Tần Đường để đem tiền trong tay tuồn vào bên trong rửa sạch, vì dù sao cũngkhôngđiều tra đến quỹ An Nhất.

anhtừnhỏđã được nhận sự trợ giúp của quỹ An Nhất, mà quỹ An Nhất lại được lập dưới danh nghĩa của Tần Đường. Tưởng Xuyên chợt nhớ tới đôi mắt trong vắt và ánh mắt đen láy kia, trong lòng liền trở nên mềm mại.

"Tôi cómộtngười bạn, ở sòng bạc ngầm dưới mặt đấtđãgặp qua Triệu Kiến Hòa." Tưởng Xuyênnói, "Ở Du Lâm."

Tào Thịnh lập tức truy vấn: "Ở đâu?"

Tập đoàn Khôn Luân là tập đoàn khai thác địa ốc, ở khu khai phá ngầm động tay động chân cũngkhôngphải điều khó khăn gì, có lẽkhôngchỉ

có Du Lâm, mà ở các nơi khác cũng có những sòng bạc giao dịch ngầm như thế này.

sựtình càng ngày càngkhông để làm.

Tưởng Xuyênkhôngnhìn sắc mặt của Tào Thịnh,anhchỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi.

Tần Đường và quỹ An Nhất, anh sẽ bảo vệ bằng được.

Tào Thịnh biếtanhrất tận tâm, nhưng bây giờ thân phậnkhôngnhư trước nữa, người đội trưởng làanhta cũngkhôngthể ra lệnh cho Tưởng Xuyên được nữa rồi.

Tưởng Xuyênkhôngphải người nghe lời, nhiều lời cũng vô ích.

Tưởng Xuyên đứng lên: "Nếuanhở đâythìcácanhem khác chắc cũngđangở gần đây, tôiđitrước."

. . . .

anhtrở lại lên xe.

Xe này là Tào Thịnh đưa choanh.

Vừa mới ngồi xuống, di động liền vang lên.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn, khóe miệng cong lên.

Tiếngnóimềm mại của Tần Đường từ trong điện thoại vang lên hỏianh: "anhđangở đầu? Thiệp mờiđãcó rồi này."

Tưởng Xuyên hút nốt điếu thuốc dở, dập thuốc, mắt nhìn bốn phía.anhkhôngquen thuộc với Bắc Kinh lắm,trêncơ bản đều phải dùng định

vị.anhcúi đầu nhìn máy định vị, thấy mình ở cách nhàcôkhôngxa, liềnnói, "anhđangở gần nhà em."

Tần Đường lại cho rằnganhđến nhàcôđể chờ sẵn, nhất thờikhôngnóigì, sau đó mớinhỏgiọngnói: "anhđến nhà tôi làm gì....."

Tưởng Xuyên đương nhiên nghe ra được ý tứ củacô, nháy mắt liền trở nên vui vẻ:

"Emnóixem?"

"......" côcắn môi dưới, vừa địnhnóichờ chútcôsẽvề, liền thấy từ bên ngoàimộtđôi vợ chồng bước vào, người phụ nữ ưu nhã xinh đẹp, người đàn ông cao lớnanhtuấn.cônhìn bọn họ cười cười, sau đónóivào điện thoại: "Ngày mai tôi gọi điện lại choanh, chúng tađitới triển lãm."

"Ngày mai tới trung tâm triển lãm có gì mâu thuẫn với việc bây giờ gặp mặt chứ?"

"Có, cha mẹ tôi tới."

"Được rồi." Tưởng Xuyênnói.

Ngắt điện thoại, Tần Đường liềnđivề phía cha mẹ mình: "Cha mẹ."

Cảnh Tâm xoa đầucô, "Mỗi ngày đều bận đến mồ hôi đầy đầu như thế này, cũng chẳng thấy con về nhà hôm nào."

Tần Đường nở nụ cười ngoan ngoãn: "khôngphải hai người đấtới đây rồi sao?"

Tần Sâm nhìn congáinói: "Nghenóimỗi ngày con cũng tới bệnh viện nữa?"

Tần Đường: "Vâng, bớt chút thời gianđithăm Chu Kỳ. Em ấy vừa mới tỉnh, cómộtsố việckhôngnhớrõlắm, nhưng lại chết vì sĩ diện, luôn cứng đầunóirằng mình vẫn nhớ, nênmộtsố lời connóivới em ấy vẫn có chút trọng lượng."

Cảnh Tâm gật đầu: "Xong việcthìmẹ và cha con cùng quamộtchuyến với con luôn."

• • • • • •

Ra khỏi bệnh viện, Tần Đườngkhôngquay lại chung cư mà trở về nhà cùng cha mẹ.

Sáng hôm sau, côtạt qua phòng làm việc một chuyến, lấy ảnh đã được rửa từ lần trước, lại chợt nhớ ra xe mình đã đến lúc phải đi bảo dưỡng, liền bảo trợ lý lái xe đến cửa hàng 4S.

Buổi chiều gọi xe đến quỹ An Nhất,trênđường đithì gọi điện cho Tưởng Xuyên để hẹn thời gian và địa điểm.

Tưởng Xuyênnói: "anhđến quỹ gặp em."

Tần Đường: "Được."

Lúc Tưởng Xuyên đến, Tần Đường vẫn cònđangbận.

anhđứng ở cửa hút thuốc, thấy côthu dọn văn kiện và máy ảnh xong liền vội vàng đi tới, đẳng sau cóm ột côg ái trẻ đi theo.

Chu Đồngđiđằng sau Tần Đường: "Chị Tần Đường,đixe của em ạ?"

Tần Đường gật đầu, "Ù, hôm nay chịkhônglái xe."

"Được a."

Tưởng Xuyên nghe được cuộc đối thoại của hai người liền quơ quơ chìa khóa trong tay,nói: "Ngồi xe củaanhđi."

Tần Đường kinh ngạc: "anhcó xe?"

Tưởng Xuyên hừ lạnhmộttiếng, xoay người bướcđi.

Tần Đường chớp chớp mắt, cũngđitheo.

Chu Đồng đứng ngốc tại chỗ, vài giây sau mới chạy theo, chị Tần Đườngthậtlà nhanh tay!

Triển lãm được bố trí ởmộttrung tâm rất rộng lớn,trêncửa làmộttấm poster khổ lớn của triển lãm,trênđó là ảnh chụp của rất nhiều vật phẩm trị giá xa xỉ.

Tưởng Xuyên rúttrêngiámộttờ giới thiệu.

Người phụ tráchđivề phía Tần Đường: "Tần tiểu thư."

Tần Đường: "Tôi mang bạn tới xemmộtchút thôi,khôngcần để ý đến tôi."

"Vâng."

Tưởng Xuyên đứng ở cửa nhìn lướt qua, các vật phẩm bán đấu giá đều được đặt trong các lồng thủy tinh, ánh mắtanhdừng lại ởmộtkhối ngọc thạch,điqua cúi đầu nhìn phần giới thiệu, quả nhiên là khối ngọc thạch của Khương Khôn.

Tần Đường nói: "anh cứ tự nhiên, tôi còn có chút việc."

nóixong cũngkhôngđợi Tưởng Xuyên trả lời, Tần Đường liềnđivề phíamộtngười phụ nữ thành thục gợi cảm, hai người chào hỏi nhau.

anhnhìn thoáng qua người phụ nữ kia, đáy mắt xẹt quamộttia kinh ngạc, nhưng chỉmộtgiây sau liền thu lại cảm xúc, bất động thanh sắc quay người.

• • • • •

"côgọi tôi là Lộ Toa là được."

"Được, vậycôcũng gọi tôi là Tần Đường là được rồi." Tần Đường nhìn đấu giá viên trước mặtnói.

Bắt đầu từ vật phẩm có giá cao nhất, Tần Đường và đấu giá viên vừa thông qua bản thảo vàhiệnvật trưng bày vừanóichuyện. Bước chân Lộ Toa đột nhiên dừng lại, nhìn về phía người đàn ôngđangđứng ởmộtgóc chăm chú nhìn bức tranh, Tần Đường nhìn theo: "Sao vậy?"

Lộ Toa cười: "khôngcó gì, chỉ là bức tranh kiakhôngtồi thôi."

Tần Đường gật đầu, dẫncôtađitiếp.

Tưởng Xuyên tay đút túi quần quay đầu liếc nhìncômộtcái, Tần Đường đáp trả bằngmộtcái liếc mặt, rồi lại tiếp tụcnóichuyện với Lộ Toa.

Lộ Toa mím đôi môi được tô son đỏ chót, sóng mắt nhộn nhạo nhìn Tưởng Xuyên.

Nhưng, nếuanhkhôngmở miệng trước, đương nhiên có nghĩa làkhôngquen biếtcôta, màcôta làmộtngười phụ nữ nên cũngsẽkhôngchủ động.

Tưởng Xuyên rút bao thuốc ra, nói với Tần Đường: "anhra ngoài hút điếu thuốc."

• • • • • • • •

Sau khi xong hết mọi chuyện, Lộ Toađimộtvòng ở bên trong nhưngkhôngthấy Tưởng Xuyên, có chút mất mát mà rời khỏi.

Tưởng Xuyên ngồi trênxe, gọi điện thoại cho Tần Đường.

Ba người ăn cơm ở gần đó, Chu Đồng rất thức thờinóimìnhsẽtự gọi xe về, sau đó liền nhanh chân chuồn trước.

Tưởng Xuyên lái xe, Tần Đường lấy thiệp mời trong túi xách ra đưa choanh, Tưởng Xuyên nhìncô, nói: "Danh ngạch thật sự không thể thêm anh sao?"

côkhôngnóichuyện.

Xe ngừng lại ở đèn đỏ ngã tư đường, anh nghiêng người quanói nhỏ bên taicô: "Giao tình giữa chúng ta vẫn chưa đủ sao?"

Tần Đường: "......"

Duỗi tay đẩy Tưởng Xuyên ra, côgiương mắt nhìnanh: "Chúng tathì có giao tình gì chứ?"

Đèn xanh, Tưởng Xuyên "vèo" mộttiếng lái xeđi.

Tưởng Xuyênkhôngnóichuyện, Tần Đường cũng nhận ra điểmkhôngthích hợp, quay đầu lại nhìn liền thấy cómộtchiếc xe màu đenđangđitheo ngay đằng sau.

Tưởng Xuyên lái xe vào hẻmnhỏ, muốn cắt đuôi chiếc xe kia,khôngngờ đằng trước cũng cómộtxe nữa,anhbị kẹp giữa hai xe, buộc phải lái xeđiđếnmộtcon ngõ vừa tối vừa hẹp, xung quanh dân cư thưa thớt.

anhnhanh chóng quay đầu xe, chiếc xe đen phía trước lại nhưkhôngmuốn sống vẫn cố đâm thắng vào.

Tần Đường kêu lên sợ hãi, tay theo bản năng che lấy đầu, tay kiathìnắm chặt lấy cửa xe.

"Phanh....."

Hai xe đâm vào nhau, hai người liền theo quán tính chúi đầu về phía trước.

Tưởng Xuyên vội vàng nhìn về phía Tần Đường, thấy sắc mặtcôtrắng bệch, nhưngkhôngbị thương.

Bọn họđãbị dồn tới góc chết.

Tưởng Xuyên nhanh chóng mở cửa xe ra, kéo Tần Đường xuống xe cùng: "đi!"

Tần Đường hồn phách còn chưa hồi lại, đầu cũngkhôngdám quay lại, hôm naycôcònđigiày cao gót, lúc chạy thựcsựbất tiện, cổ tay lại bị Tưởng Xuyên nắm có chút đau, chân hơi nghiêngmộtcái, cả người lảo đảo suýt ngã.

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn, thấymộtvài bóng đenđangchạy về phía bọn họ.

Tần Đường hoang mang rối loạn đá giày cao gót ra, bàn chân trần trắng nõn dẫm lên mặt đường, bàn taynhỏnhắn túm chặt lấy ngón tay Tưởng Xuyên,anhnhìncômộtcái, rồi liền kéocôchạymộtđoạn.

Bỗng nhiên, cônhỏ giọng kêu "A" một tiếng.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncôđangco chân phải lên, nhanh chóng khom lưng bê ngangcôlên.

Tần Đường: "....."

côvừa thẹn lại vừa vội, đầu gác lên bờ vaiđangkhôngngừng xóc nảy của Tưởng Xuyên, ngheanhthờ phì phò, đưa điện thoại chocô: "Gọi điện cho Tào Thịnh."

Tần Đường nhìn về phía mấy bóng đen đẳng sau, run giọng: "Ù."

Điện thoại đang kết nối, trong vài giây chờ đợi, côg hé lên vài anh, quẫn bách nói: "anh để tôi xuống, tôi chạy được."

anhkhôngnóichuyện, bếcôlắc mình trốn vàomộtchỗ ngoặt, thảcôxuống, che đằng sau lưng mình.

anhđoạt lấy điện thoại trong taycô, hạ giọng: "Có người theo dõi."

Tần Đường nín thở, đầu ngón chân cuộn tròn lạitrênmặt đất.

mộtbóng dáng màu đen chầm chậm xuấthiện, côkhẩn trương túm chặt lấy góc áo Tưởng Xuyên, nhích lại gầnanhhơn. trênngười anhra rất nhiều mồ hôi, vừa lại gầnthìhơi nóng từ người liền phả vào mặt.

Nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Bóng dáng màu đen càng ngày càng lại gần.

Sắc mặt Tưởng Xuyên nghiêm lại, nhân lúc người kia chưa kịp chuẩn bị, nhấc chân đá về phía đầuhắn, người nọ lập tức kêu lên đau đớn ngã xuống đất. Tưởng Xuyên lại đạp mạnhmộtphát nữa lên đầuhắn.

Cách đókhôngxa, mấy ngườiđangchia nhau tìm người, nghe thấy tiếng kêu lập tức chạy tới.

Tần Đườngkhôngđợi Tưởng Xuyên có cơ hội phản kháng, vội kéo tayanhchạy: "Chạy mau!"

Tưởng Xuyên thấy bọn họkhôngmang vũ khí, vốn định buông taycôra để đánhmộttrận, nhưng vừa cúi đầu liền thấy bàn chân trắng nõn củacôlộ ra ngoài, liềnkhôngnóigì nữa, nắm chặt taycôchạy sâu vào ngõ.

Tìm được một góc khuất, Tưởng Xuyên đẩy côtrốn vào bên trong, thấp giọng ra lệnh: "Ở yên đây."

Trong bóng tối, đôi mắt ướt át trong vắt của cônhìnanh, gật đầu.

anhxoay ngườiđira ngoài.

Tần Đường nghe thấy tiếng đánh nhau, thân mình run lên.côđangrất khẩn trương, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, nín thở cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đối phương cókhôngít người.

Nhìnkhôngthấy khiếncôcàng thêm khẩn trương.

cônhịnkhôngđược dựa vàomộtgóc tường, dịch dần người ra, thò đầu ra bên ngoài xem xét tình hình.

mộtmạt ánh sáng chợt lóe lên, trái tim Tần Đường liền run lên như bị người ta đánhmộtquyền.

Bọn họ có dao!

Có hai đám người, chỉ có đám người lúc trướckhôngcó dao.

Tưởng Xuyên nghiêng người tránh được một dao chém tới từ phía trực diện, nhanh chóng tóm lấy tay đối phương, dùng hết sức kéo một cái, bả vai đối phương liền trật khớp, người nọ lập tức ôm vai kêu lên oai oái.

Rất nhanh, những người khác lập tức cùng nhau xông lên chém tới.

Tần Đường cắn chặt môi, cố kìm lại tiếng kêu sợ hãi.

Tưởng Xuyênmộtngười đối phó với nhiều người, dần dần có chút đuối sức, phía sau đột nhiên có người cầm dao chém xuống, Tần Đường sợ hãi kêu lên: "Đằng sau!"

Tưởng Xuyên nhanh chóng quét chân đá đám người kia, Tần Đườngđãbị lộ rồi!

Rất nhanh liền có người chạy về phíacô.

Trái tim Tưởng Xuyên trầm xuống, nhanh chóng chạy theo, từ phía sau giữ chặt lấy người nọ.

anhbị phân tâm, cánh tay lập tức bị chémmộtphát, máu chảy ròng ròng.

Tần Đường nhìn người nọ giơ cao con dao trong tay, mũi dao hướng về phía cánh tayanhmuốn đâm têmmộtnhát nữa, trái timcôliền trở nên hoảng loạn, lập tức ném túi xách trong tay qua, con dao liền "leng keng" mộttiếng rơi xuống đất.

Tưởng Xuyên ngăn người tới, quay đầu lại quát khẽ: "Trốnđi!"

Tần Đường cắn môi, lùi dần người về.

Cuộc chiếnđãcós ựxoay chuyển.

Tào Thịnhđãdẫn người tới.

. . . .

Tào Thịnh để mấy ngườianhem khác dẫn ngườiđi, nhìn về phía Tưởng Xuyên"

"anhcũng nênđixử lý cánh tay mìnhmộtchút luônđi!"

Tưởng Xuyên thở phì phò, một lát sau mới thuận thế ngồi xuống, đầu đầu mồ hôi, áo phông trênng ười cũng dính sát vào cơ thể.

"Đợi lát nữa tôi tựđi."

"Xeanhhỏng rồi, để tôi đưaanhđi. Lát nữasẽbảo người gọi xe tới kéo xeanhvề."

"khôngcần,anhcứ về trướcđi."

Tào Thịnh nhìnanhtrong chốc lát: "Được, tự chăm sóc tốt cho bản thân."

Người đirồi, Tưởng Xuyên đivề phía góc khuất kia.

Tần Đường im lặng ngồi dán vàomộtgóc tường, mái tóc dài hỗn độn, ngửa đầu nhìnanh, đôi mắt long lanh, nhưmộtcon thúnhỏ.

côlại nhìn về phía cánh tayanh: "Tayanh......"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn, thực ra miệng vết thươngkhôngsâu,khôngđáng ngại.

anhlại nhìncô: "Sợ sao?"

Tần Đường cắn môi, thành thực gật đầu, vẫn dùng đôi mắt ướt sũng kia để nhìnanh, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng làm trái tim ngứa ngáy.

anhnắm lấy cằmcô, thân thể áp tới, cúi đầu hôncô, đầu lưỡi xâm nhập thẳng vào bên trong,khôngchocôcơ hội thở dốc, cường thế, bá đạo mà liếm mút môi cơ, trêu chọc đầu lưỡicô.

Trái tim Tần Đường như dừng đập, quên cả thở, hô hấp lại bịanhmãnh mẽ đoạt lấy khiến cả người như nhũn ra, chân giẫm lên giày củaanh, đánhẹ, đầu ngón chân cuộn tròn lại, toàn bộ tiếng nức nở đều bị nuốt trôi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 30

Đôi chân kiakhôngngừng dẫm lên chânanh, nhưng vìkhôngđigiày nênkhônghề cảm thấy đau, mềm mại nhưđangđitrong lònganhvậy, mang theomộtchút trêu trọcanh.

Tưởng Xuyênmộttay ôm eocô, mộttay giữ ótcô, hơi nghiêng đầu sangmộtbên, thay đổi phương hướng tấn công, ngậm lấy môicômà cắn mút, cảm thấy vô cùng say mê, nhất thời không thể buông ra được.

Tần Đường tóm lấy tayanh, liền sở đếnmộtchất lỏng dinh dính, kinh sợ nhận ra đó là máu củaanh.

Đầu ngón tay hơi run lên, quên cả phản kháng.

Chỉ trong chớp mắt, hơi thở cuối cùng cũng bịanhnuốt trọn.

Thân thể mềm nhũn bị kẹp giữa vách tường và thân hình rắn chắc của Tưởng Xuyên.

Ngay vào giây phútcôcho rằng mình sắp ngất vì thiếukhôngkhí,anhrốt cuộc buôngcôra.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, đôi mắt đen nặng nề, hơi thở gấp gáp, khàn giọngnói: "Saokhôngthở?"

Mặt Tần Đường đỏ bừng, đôi mắt ướt át như nước, gấp gáp hít đầy phổi bầukhôngkhí tươi mới.

Tưởng Xuyên nắm cằmcô, nâng mặtcôlên, Tần Đường nhìn về phíaanh.

Bốn mắt nhìn nhau.

khôngphải côk hông thở, mà là côk hông muốn phối hợp.

Tưởng Xuyên cắn môi dưới, nhìncôchằm chằmmộtlúc. Tần Đường bịanhnhìn đến buồn phiền, giơ tay phải lên.

Tưởng Xuyên bắt được cổ taycô: "Muốn đánh sao?"

Tần Đường cắn môi, cả giậnnói: "Lần này làanhbắt nạt tôi!"

anhấn taycôlên eo mình, "Muộn rồi, lần trướcđãcho em cơ hội."

Tần Đường ngần ramộtchút, bỗng nhiên nhớ tới đêm đó ở bệnh viện, sau khianhkhẽ hôncômộtcái, côcó giơ tay lên nhưng lại không đánh xuống, sau đóanh cũng không đầu không đuôi nói câu đó, nhưng lúc đó côc òn đang phiền loạn nên không chú ý đến hàm ý trong câu nói đó.

Bây giờ, cô đã hiểu rõr ồi.

côcắn môi, trầm mặckhông nói.

Tưởng Xuyên cúi đầu, giọngnóicực thấp: "Bây giờ đánh,đãkhôngkịp nữa rồi."

anhbiết hai ngườikhông phải người của cùng một thế giờ, anh cũng đã từng có giây phút kiềm chế, do dự, nên nếu lúc đó cô thực sự đánh, anh nhất định sẽ bóp nát cái ý nghĩ kia.

Nhưng giờ phút này....

Có đánhanhcũngkhôngtỉnh lại được nữa rồi.

Tưởng Xuyên ngồi xổm xuống trước mặtcô, tóm lấy mắt cá chân mảnh khảnh củacô, nâng chân phảicôlên.

Châncôrất trắng, tiêm gầy xinh đẹp, móng chân màu nhàn nhạt, đầu ngón chân mượt mà xinh xắn.

Tần Đường hơi rụt chân lại, lại bịanhcậy mạnh giữ lạ, bàn tay to rộng nắm lấy toàn bộ bàn châncô, trong nháy mắt mặtcôliền đỏ bừng, xấu hồnói: "anhđừng......bẩn...."

anhnhưkhônghề nghe thấy, cúi đầu nhìn bàn chân trắng nõn củacô, ngón tay thô ráp sở sở lòng bàn châncô, vuốt nhemộtlượt,nói: "Đừng nhúc nhích, đểanhxem có bị thươngkhông?"

Chưa từng có người đàn ông nào nắm bàn chân của mình như vậy, Tần Đường cảm thấy vô cùng thẹn thùng, lại hơi ngứa ngứa, đầu ngón chân theo bản năng cuộn tròn lại.

Tưởng Xuyên cười thành tiếng,khôngthấy có miệng vết thương, liền buông châncôra.

Tưởng Xuyên nhặt túi xáchtrênmặt đất lên đưa chocô.

"Về thôi."

Tần Đường thấyanhlại gần, lập tức lấy tay che ngực: "Tôi tựđi."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn châncô,khôngnhiều lời, trực tiếp bế ngangcôlên, Tần Đường giãy dụa đá chân, thẹn quá hóa giận trừnganh: "Tôinóitôi tựđi!"

"Đừng ra vẻ." anhôm chặtkhông buông.

"......" cônháy mắt liền an tĩnh lại.

anhômcôđimộtđoạn đường, Tần Đường đột nhiên hỏi: "Tưởng Xuyên,thậtraanhlà ai?"

Triệu Kiến Hòa, Tào Thịnh, Tào Nham.....

Những người này đều có gút mắc vớianh, lần trước là ở Du Lâm, lần này là ở Bắc Kinh, giống nhưanhcó thể xảy ra chuyện bất cứ lúc nào vậy.

trênngườianhdường như có rất nhiều bí mật, Tần Đường nhìnkhôngthấu.

Bước chân Tưởng Xuyên hơi khựng lại, cúi đầu nhìncô: "Em thấyanhlà người xấu?"

Tần Đường lắc đầu: "anhkhôngphải."

anhkhôngphải.

anhlà người phụ trách của tổ chức nghĩa công, rất nhiều trẻ con vùng núi đều nhậnsựgiúp đỡ từanh,anhlà người báo án chuyện Triệu Kiến Hòa lợi dụng quỹ công ích để rửa tiền.

Tuyanhđối xử vớicôcó chút hư hỏng, nhưng từ trong xương cốtthậtsựlà chính khí.

Tưởng Xuyên cười: "Vậy là được rồi."

"anhlà cảnh sát sao?"

Bước chânanhdừng hẳn lại: "khôngphải."

"Nằm vùng?"

"khôngphải."

" "

anhkhôngmuốnnói, nên Tần Đường cũngkhônghỏi nữa.

điđến con đường lúc nãy chạy qua, giày cao gót củacôvẫn còn ở chỗ cũ, cônói: "Để tôi xuống, tôi đigiày rồi tựđi."

Tưởng Xuyên thảcôxuống, Tần Đườngđigiày xong, quay đầu lại nhìnanh, pháthiệnmáutrêncánh tayđãdây cả lên ngườicô, khiến cho cả hai người đều trở nên vô cùng chật vật.côchỉ vào cánh tayanh: "anhcó muốnđibệnh viện trướckhông?"

Tưởng Xuyên tỏ vẻkhôngsao: "anhvề thay quần áo rồi đưa em về."

"Vậy tayanhthìsao?"

"Đưa em về xongthìxử lý."

"Xử lý trướcđi." côkiên trìnói: "Thời tiết nóng, rất dễ nhiễm trùng."

Tưởng Xuyên nhìncôcười cười, kéocôlại gần: "Nghe lời."

• • • • • • •

Nơi này cách nhà nghỉkhôngxa, Tưởng Xuyên dẫncôđibộmộtđoạn liền trở lại nhà nghỉ.

Tần Đường đứng ở cửa phòng của anh, trong phòng chỉ cómột cái cửa số bé xíu, không có điều hòa, chỉ cómột cái quạt cây nhỏ, một tủ quần áo, buồng vệ sinh cũng nhỏ, thoạt nhìn vô cùng đơn sơ. côhỏi: "anhở chỗ này?"

Bây giờ Bắc Kinhđangtrong thời kỳ nóng nhất,khôngkhí trong phòngkhônglưu thông được khiến căn phòng trở nên bí bách. Tưởng Xuyên ừmộttiếng, cởi áo ra, từ dây thép chẳng ngang ở góc tường lấymộtcái quần tứ giác màu đen xuống, để cửa phòng mở,nóivớicô: "Em vào ngồimộtchútđi."

Tần Đường gật đầu,

Buồng vệ sinh nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy.

Tần Đường ngồi trêngi ường nhìn về phía góc tường, ở đó treo hai cái áo phông, mấy cái quần tứ giác, đều là màu tối.

Phía trước cái quần, khối vải bọc, thực sự rất lớn.....

Tiếng nam nữ vui đùa từ cách vách truyền tới,không đến một lát sau liền thay đổi phong cách, Tần Đường đương nhiên biết thanhâm đó là cái gì, có chút đứng ngồi không yên, lỗ tai đỏ lên.

đangmuốn đứng dậy xuống lầu, Tưởng Xuyênmộtthân sạchsẽthoải máiđira, tùy tay lau người, vết chémtrêncánh tayđãđược rửa sạchsẽ, để lạimộtmiệng vết thương sẫm màu,khôngthấy chảy máu nữa.

Tần Đường cắn môi, "Xong rồi sao?"

khôngcó tiếng nước, Tưởng Xuyên cũng nghe đượcâmthanh của phòng bên cạnh,anhném khăn tắm trong tay xuống, nhìn về phíacô, nhướng màynói: "Em rất sợ ởmộtmình vớianh?"

Tần Đường: "khôngcó."

Tưởng Xuyênđiđến trước mặtcô, nhéo lỗ taicô, cười ra tiếng.

Tần Đường cứng đờ, chỗ bịanhnhéo bắt đầu nóng lên, lập tức đứng dâyđivề phía cửa: "Tôi chờanhdưới lầu."

nóixong liền mở cửa nhanh chóngđira ngoài.

Tưởng Xuyênkhôngngăn quản, chỉ nhìn theo, khóe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt.

. . . .

Tưởng Xuyên đưa Tần Đường đến dưới lầu chung cư.

Tần Đường đứng yên trước mặtanh, ngửa đầu nhìn: "Tưởng Xuyên."
"L'"

"Tôikhôngnghĩnóichuyệnyêuđương vớianh."

Mặtanhhơi cứng lại, hạ mắt nhìn: "Vì sao?"

anhcảm giác được, côk hông phải không có chút cảm giác nào với anh.

Vì sao ư? Tần Đường cúi đầu nhìn mũi chân mình,nhỏgiọng nói: "không vì sao cả. Chỉ đơn giản là không nghĩ đến thôi."

Tưởng Xuyên khẩn trương nhìncô: "Bởi vì gần đâyanhliên tục gặp phải rắc rối?"

côkhôngnóichuyện.

Tưởng Xuyên tiến lênmộtbước: "Hay là em vẫnkhôngtinanh?"

côngẩng đầu, bị bức đến vội, mớinói: "Ù, tôikhôngmuốn chọc tới phiền phức."

Ánh mắt đen của Tưởng Xuyên liền trở nên nặng nề, im lặng nửa ngày, mới vuốt tóccônói: "Đừng lo,anhsẽxử lý tốt."

Tần Đường nhìn ánh mắt kiên định của anh, có chút hoảng hốt.

Tưởng Xuyên cũngkhôngépcô, hônnhẹtrêntráncômộtcái.

côcũngkhôngtránh.

"anhđiđây." Tưởng Xuyên buôngcôra, "Có việcthìgọi điện choanh."

Tần Đường nhìnanhnhanh chóng rờiđi, xoay người trở về.

Vừa về đến nhà, điện thoại liền đổ chuông.

Là Chu Kỳ gọi.

"Chị An An, hôm nay chịkhôngtới thăm em."

"Chị xin lỗi....." Tần Đường giải thích, "Hôm nay chị có chút việc, ngày mai rảnhsẽtới thăm em."

"Được rồi." Chu Kỳ có chút mất mátnói, "Em ở bệnh viện rất chán. Bọn họ có tới thăm em vài lần, nhưng hôm nay lại chẳng có mấy người, ngay cả chị mỗi ngày đều tới cũngkhôngtới."

Tần Đường cười: "Ngày mai chị nhất định sẽ đến, được chưa?"

thật vất vả mới dỗ được Chu Kỳ, Tần Đường mới về phòng tắm rửa. Sữa tắm màu nhũ ở trong lòng bàn tay nhanh chóng bông lên, cônhìn chẳm chẳm hoa văn cách tangtrênmu bàn tay mình.

Hình xăm này là nămcô18 tuổi, Trần Kính Sinh dẫncôđixăm.

Trần Kính Sinh thích vận động cảm giác mạnh, làmộttay đua xe moto, mỗi năm đều tham gia các cuộc đua xe lớnnhỏ. Xe máy làanhdạycôđi.

Vết thươngtrêntay là do ngã xe mà thành, sau khi lành liền để lạimộtvết sẹo rất xấu, khi đócôcònnhỏtuổi, yêucái đẹp, khóc mãi không thôi, cảm thấy vết sẹo kia đãphá hỏng vẻ đẹp của mình.

Trần Kính Sinh dẫncôđến cửa hàng xăm,côchọn hình xăm hoa cách tang.

Xăm hình còn đau hơn trong tưởng tượng củacôrất nhiều. Nhưng, nhìn vết sẹotrêntay được che lại,côcảm thấy đau cũng đáng.

Trần Kính Sinh......

Là chếttrênđường đua.

• • • • •

Tần Đường nhìn bản thân mình trong gương, tay vuốt ve xoa bọt xà phòng lên vai.

Người phụ nữ trong gương vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Có chút xa lạ.

Tần Đường nhanh chóng di chuyển ánh mắt, cọ rửa sạchsẽcơ thể.

côném chiếc váy dính máu của Tưởng Xuyên vào thùng rác.

• • • • • • •

Tưởng Xuyên đến bệnh viện tìm Tào Thịnh, thuận tiện xử lý miệng vết thương. Vốn đây chỉ là vết thươngnhỏ, nhưng do trời nóng, nếukhôngxử lý tốtsẽbị nhiễm trùng.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương,anhở dưới lầu bệnh viện chờ Tào Thịnh.

Tào Thịnhđitới, ném choanhmộtchiếc chìa khóa xe mới: "Đổi chiếc khác này."

Tưởng Xuyên nhận lấy: "Thế nào rồi?"

"Việc này thực sựgây náo loạnkhông nhỏ. Trước khi chúng tôi điđacó người qua đường báo cảnh sát, cũng may mà chúng tôi đangở gần đó nên mới tới kịp." Sắc mặt Tào Thịnh trở nênâm trầm: "Lá gan bọn họ cũng thật lớn."

Tưởng Xuyênkhôngtỏ thái độ gì: "Tiếp theothìsao?"

anhchỉ quan tâm liệu Tần Đường có bị liên lụy haykhôngmà thôi.

Tào Thịnh: "Sau chuyện này, bọn họ hắn làsẽan tĩnhmộtkhoảng thời gian, ít nhất trước khi buổi đấu giá kết thúc, bọn họsẽkhônghành động thiếu suy nghĩ nữa."

"Ù." Tưởng Xuyên châm thuốc, "Ở buổi đấu giá giá cao nhất tôi có thể ra là bao nhiêu?"

"100 van."

"khôngthể hơn?"

Tào Thịnh nhìn về phíaanh: "anhmuốn làm gì?"

Tưởng Xuyên: "Khối ngọc thạch kia, tôi muốn."

"Nhỡ có người nâng giáthìsao?" Tào Thịnh nhíu mày, "không được."

Số tiền quá lớn, bọn họkhôngthể làm chủ được, mà phíatrêncũng chưa chắcđãphê duyệt.

Tưởng Xuyên hút thuốc: "anhnghĩ cáchđi, tôiđitrước."

. . . . .

Mấy ngày nay, Tần Đường vẫnđiquỹ công ích như cũ, chỉ còn nửa tháng nữa là buổi đấu giá bắt đầu rồi.

Rất nhiều công việc vẫn chưa chuẩn bị xong, côcó chút bận.

Hôm naycôvẫn bận đến tận tối như cũ, Tưởng Xuyên đứng ở bên ngoài nhìnmộtlát rồiđivào.

Chu Đồng kêu lên: "Chị Tần Đường, có người tìm chị kìa!"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 31

Tần Đường ngầng đầu liền thấy Tưởng Xuyênđangđứng trước mặt mình.cônhìnanh,nói: "anhchờ tôimộtlát."

Tưởng Xuyên hơi cười, vô cùng tự nhiên đi vào phòng tiếp khách.

Tưởng Xuyên uống xong hai ly cafe mới thấy Tần Đường ôm ipadđivào, ngồi xuống trước mặtanh,nói: "Danh ngạch tôi đãgiành ramộtvị trí choanh, nhưng tôikhông biếtanh có thể lấy ra bao nhiều tiền nên tôi muốn nóitrước với anh một chút, đây là những vật phẩm có khả năng sẽ được đấu giá với giá cao, anh xem qua rồi đến lúc đó tự mình ứng phó."

cômở album ảnh ra.

Lực chú ý của Tưởng Xuyênkhôngnằmtrênmàn hình, mà đặt lên sườn mặt nhàn nhạt củacô, nâng tay lên, vénmộtlọn tóc bị rơi ra ra sau taicôlộ ra lỗ tai trắng nõn cùng chiếc khuyên tainhỏnhắn tinh xảo, khẽ nhéomộtchút.

Cả người Tần Đường liền run lên, lập tức trừnganh: "anhlàm gì thế?!"

Khóe miệng Tưởng Xuyên cong lên nụ cười: "Em cho rằnganhđanglàm gì?"

anhpháthiện, lỗ taicôrất nhạy cảm, chỉ cần hơi nhéomộtchút lập tức liền đỏ.

Tần Đường cắn môi dưới,nhỏgiọngnói: "anhkhôngđược chạm vào lỗ tai của tôi."

Tưởng Xuyên nhướng mày, nhìn về phía màn hình Ipad, hình ảnh bêntrênchính là khối ngọc thạch kia, Tần Đườngnói: "Cái nàyanhđừng động tới, có rất nhiều người tranh giành, giá nhất định sẽbị đội lên cao, nhỡ maykhôngai theo được, anhleo lên lưng cọp rồi sẽrất khó để leo xuống đấy."

anhchính làđangmuốn leo lên lưng cop đây.

Tần Đường lại giới thiệu thêm mấy vật phẩm có giá cao, đem giá cả mình ước tínhnóichoanh, dặnanhphảithậtcẩn thận.

"Được rồi." Tần Đường thoát khỏi album ảnh, nhìn về phíaanh: "anhnên về sớmmộtchút."

Tưởng Xuyên hơi nhướng mày lên: "Đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm thôi."

Tần Đường vừa định cự tuyệt, liền thấy đôi mắt thâm đen của anh, bỗng nhiênkhông nóinên lời nữa, ôm Ipad trầm mặc một lát, rồi nói: "Được, vậy anh chờ tôi một chút."

Tưởng Xuyên đứng dậy: "anhchờ em ở bên ngoài."

côgật đầu, lại dặn dòanh: "khôngcần lái xe đâu."

Bọn họkhôngđixa, chọnmộtquán ăn ở gần đó. Tần Đường gọi món xongthìđưa thực đơn cho người phục vụ.

côhỏianh: "Khi nàoanhquay lại nghĩa trạm?"

Tưởng Xuyên: "Đuổianhsao?"

"......khôngphải." Tần Đườngnhẹgiọngnói: "Tôi chỉ hỏimộtchút thôi."

"Chờ mọi chuyện bên này giải quyết xongsẽtrở về." Tưởng Xuyên nhìn về phíacô, "Emthìsao? Có định về cùnganhkhông?"

Trước đócôvẫn còn mấy nơi chưa kịpđi.

Tần Đường cúi đầu: "khôngđinữa."

Tưởng Xuyên dần nhăn mày lại, trong mắt vừa cósựẩnnhẫn lại đan xen cả chút buồn bựckhôngvui.

anhkhôngbiếtcôđangsợ điều gì.

Ăn cơm xong, Tưởng Xuyên đưacôvề.

Tần Đườngđangđịnh xuống xe, Tưởng Xuyên liền kéo taycôlại, ngón tay vô cùng tự nhiên khế nhéo taicô, vừa lòng nhìn taicôdần chuyển sang màu hồng phấn, "Tần Đường, sau khi buổi đấu giá kết thúc, hãy choanhđáp án."

"Bây giờ tôi lập tức có thể choanh."

"Bây giờkhôngđược."

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Đường rốt cuộc da mặt mỏng,không đấu lại được ánh mắt của anh, chớp chớp đôi mắt, mang theo vài phần thỏa hiệp.

. . . .

Tin tức quỹ An Nhất kỷ niệm 20 năm thành lập, cùng với sự kiện đấu giá từ thiện được tổ chức vào ngày mồng 8 tháng 6 đều được đăng trêntrang nhất các tờ báo giải trí lớn và các bản tin tin tức xã hội.

Từ đầu tháng 6, Hạ Tòng Anđãtuyên truyền việc nàytrêntrang web của mình.

Bất luận là về quỹ An Nhất hay là buổi đấu giá, đây đều làmộttin tức lớn.

Sáng sớm hôm đó, các phóng viên đềuđãcanh giữ từ sớm ở bên ngoài hội trường, Tần Đường mặc một bộ lễ phục hở vai màu vàng dài thướt tha, màu da trắng như tuyết, dáng người yểu điệu, tóc búinh phàng, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp.

Người lớn lênđãđẹp sẵn, trang điểm thêm vào càng thêm xinh đẹp.

côvừa xuấthiệnđều khiến cho mọi người xôn xaomộtphen.

Bởi vìcôxuấthiệnở cùng một chỗ với Cảnh Tâm và Tần Sâm.cô đứng bên cạnh Cảnh Tâm, mọi người vừa nhìn liền biết đây làcôcong ái đãn hiều năm chưa được lộ mặt ra bên ngoài của ảnh hậu, An An. Cảnh Tâm tuy đãhơn 40 tuổi nhưng vẫn không hề già, vẫn xinh đẹp kinh diễm động lòng người như cũ.

Tần Đườngkhôngcó đẹp đến kinh diễm như vậy, vẻ đẹp củacôvừa điềm đạm lại mang theo chútcôđộc, mang đến cảm giác mỹ nữ lạnh lùng.

Các phóng viênkhôngngừng giơ cao máy ảnh tác nghiệp, ánh đèn flash lóe lên liên tục, tiếng nghị luận vang lên tứ phía.

thật vất vả mới vào được bên trong hội trường, những người không được mời đến toàn bộ đều bị bảo vệ chặn lại ở bên ngoài, chỉ còn biết cách một cánh cửa không ngừng kêu khổ.

Nhóm khách quý cũng dầnđivào ngồi vào vị tríđã được đánh dấu.

Tần Đường đứng ở bên cạnh, nhìn thoáng qua bên ngoài. Tưởng Xuyên người cao, vừađivàocôliền nhìn thấy. Sau khi nhìn thấyrõdáng vẻ củaanhliềnkhôngnhịn được ngốc lăng.

Vốn dĩ trước đây Tưởng Xuyên đều mặc áo phông tối màu với quần đen, vô cùng đơn giản và tùy ý, nhưng do dáng người đẹp, cho nên dù mặc như vậy vẫn rất đẹp.

Bây giờanhlạiđangmặc một chiếc áo sơ mi trắng lịch sự, cổ áo cởi một cúc, lộ ra hầu kết gợi cảm, áo sơ mi được sơ vinmột cách quy chuẩn, quần tây đen ôm lấy đôi chân thon dài hữu lực... bất luận là dáng người, khuôn mặt, màu da hay khí chất đều vô cùng nổi bật trong đám người.

Tần Đường thừa nhận, anh cóm ột bề ngoài rất xuất chúng.

Nếu người nàykhôngthần bí như vậy, chỉ đơn giản là người phụ trách củamộttổ chức nghĩa công,côcũngkhôngcó vài lần cùnganhtrải qua nguy hiểm đến sinh tử,thìcôsẽđồng ý vớianh.

Như cảm giác được ánh mắt củacô, Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìncô, ánh mắt hơi tối đen.

đangmuốnđivề phíacô, sau lưng đột nhiên có người gọianhlại.

"Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên hạ mi mắt, quay đầu lại, cười nhạt: "Khương tổng,đãlâukhônggặp."

Khương Khôn cười lớn: "Đúng vậy, muốn gặp cậu đúng làkhôngdễ gì.thậtkhôngngờ cậu cũng đến Bắc Kinh."

"Chịu người ủy thác đến tham gia đấu giá mà thôi."

Khương Khôn năm nay 40 tuổi, vóc dángkhôngtính là cao, hai mắt sắc bén hữu thần, khi nghiêm túc nhìn người liền trở nên thập phần sắc bén: "Thế sao?thậtlà trùng hợp."

"Đúng là trùng hợp." Tưởng Xuyên cười cười, bất động thanh sắcnói: "Hôm nay ở đây có nhiều phóng viên như vậy, Khương tổng cũng chịu lộ mặt. Đây là lần đầu tiên đó."

Ánh mắt sắc bén của Khương Khôn nhìnanhchằm chằm, ngay sau đó liền lớn tiếng cười: "Tôi đây cònkhôngphảiđangtìmmộtthời cơ tốt để lộ mặt sao?"

Tưởng Xuyên tay đút túi quần, khóc miệng chậm rãi cong lên: "Quả thực là như vậy."

Sau ngày hôm nay, ấn tượng của mọi người đối với Khương Khônsẽchỉ còn là......

mộtdoanh nghiệp từ thiện.

. . . .

Người mua ngồi trật tự ở bên trong hội trường, nhân viên công tác bắt đầu phát thẻ bài đấu giá, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi.

Tưởng Xuyên liếc nhìn thẻ bài đấu giá trong tay, rồi lại đem ánh mắt nhìn về phíatrênđài.

Sau khi Tần Đường tự giới thiệu bản thân xong, bên dưới mọi người đều bàn tán vô cùng sôi nổi.

"thìra nhiếp ảnh gia Tần Đường chính làcôấy.thậtkhôngngờcôấy lại là congáicủa Cảnh Tâm."

"Lớn lên đẹp như vậy,khôngtham gia vào giới giải tríthậtđúng là đáng tiếc."

"Có cái gì đáng tiếc chứ?khôngphải ai cũng muốn tiến vào giới giải trí, nhiếp ảnh gia cũng có vị thế rất cao mà.anhkhôngbiết có bao nhiều người muốn hẹn được côấy chụp ảnh cho đâu. Nhưng đáng tiếc côấy lại vô cùng kén chọn người chụp, hơn nữa cứ cách một khoảng thời gian là lại đira

ngoàimộtchuyến.trênWeibo củacôấy up rất nhiều ảnh chụp phong cảnh vùng núi đó."

"Phòng làm việc củacôấyđãxác nhậntrêntrang blog chính thức rằng năm naycôấysẽtổ chứcmộtbuổi triển lãm ảnh từ thiện...."

. . . .

Tưởng Xuyên mím môi, nhìncôởtrênđàiđangnóivề những đứa trẻ ở vùng núi,nóivề những trẻ em buộc phải bỏ học.

Bỗng nhiên có cảm giác, thực ra khoảng cách giữa bọn họ cũngkhôngxa lắm.

. . . . . .

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Đấu giá viên Lộ Toa bước lên đài, giới thiệu các vật phẩm.

Mỗimộtvật phẩm đều cómộtlời giới thiệu mở đầu, trừ các vật phẩm có giá trị lớn, các vật phẩm khác đềukhôngcó giá sàn, người mua tự do đấu giá.

Tưởng Xuyên ngồi vắt chéo chân, dựa lưng vàtrênghế, thỉnh thoảng có giơ thẻ, đến điểmthìdừng lại.

Mỗi lần giơ thẻ lên, Lộ Toa đều liếc nhìn về phíaanhnhiều hơn vài lần, ánh mắt dínhtrênngười Tưởng Xuyên.

Cuối cùng là ba vật phẩm quý giá nhất.

Ngọc thạch của Khương Khôn, bức tranh sơn dầu củamộthọa sĩ nổi tiếng,mộtmón đồ sứ thời Thanh.

Từ đầu đến giơ, Khương Khônkhônghề giơ thẻ bàimộtlần nào, nếu Tưởng Xuyên đoánkhônglầm, mục tiêu của ông ta là món đồ sứ kia, mục đích rất đơn giản, chính là muốn trở thành tiêu điểm toàn trường.

Tưởng Xuyên nhắn tin cho Tào Thịnh.

<Khương Khônsẽra giá cao nhất toàn trường, theokhông?>

< không được, bêntrênkhông cho phép.>

Tưởng Xuyên cất điện thoại đi, khônghề giơ thẻ bài lên nữa.

Quả nhiên, Khương Khôn chơi lớn, bỏ ra 1000 vạn để mua món đồ sứ kia, ngoại trừ phần giá niêm yết, phần còn lại đều đều quyên hết cho quỹ An Nhất, làm học bổng cho trẻ em nghèo vùng núi.

Lộ Toa khéo léo khen ngợi: "Khương tổng ra taythậtlà hào phòng. 700 vạn kia cũng đủ để xây dựng cảmộtkhu trường học hy vọng rồi. Tôi thay mặt những đứa trẻ kia gửi lời cảm ơn chân thành đến Khương tổng."

Khương Khôn đứng lên, cườinói: "khôngcần, hồinhỏtôi cũng từng là đứa trẻ nhà nghèo, biếtsựkhổ sở này, cho nên bây giờ có năng lực rồi, đương nhiên là muốn hy vọng có thể trợ giúp những đứa trẻ đó nhiều hơnmộtchút. Đây cũng chính là tâm nguyện cả đời của tôi."

Mọi người đều vỗ tay vang dội.

Khương Khôn trở thàng người quyên tặng khoản tiền lớn nhất trong hội trường.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, lập tức bị phóng viên vây quanh.

Gia đình Tần Đường, cùng với Khương Khôn đứngmộtchỗ để phóng viên chụp ảnh chung.khôngchỉ có thể, rất nhiều những người mua khác, những người nổi tiếng ởhiệntrường đều tranh nhau muốn đặt quan hệ với

ông ta, đặc biệt là phái nữ độc thận lại càng hào phóng phô ra mị lực của mình.

NghenóiKhương Khôn vẫn chưa kết hôn.

Mà cho dù có kết hôn rồithìcũng làm sao chứ? Người đàn ông ra tay hào phóng như vậy, có rất nhiều phụ nữ tình nguyện tre già măng mọc.

. . . . .

Tưởng Xuyên đứng ở cuối hành lang hút thuốc.

Tiếng giày cao gót phụ nữ giẫm lên sàn đá hoa cương vô cùng vang đội, ngày càng tiến gần.

anhnhẹnhàng nhả ramộtvòng khói thuốc, hạ mắt xuống, nhìn về phía người phụ nữ gợi cảm thành thục ở bên cạnh. Lộ Toa nở nụ cười: "Thế nào?khôngquen sao?"

"Quen." Tưởng Xuyên tay búng tàn thuốc, vẻ mặt vô cảmnói: "Có việc gì?"

"khôngcó việcthìkhôngthể tìmanhsao?" Lộ Toa nhìnanh, đôi môi đỏ mim cười, sóng mắt đảo qua đảo lạikhôngngừngtrênngườianh, "anhmặc thế này trông thựckhôngtồi. Dáng vẻ này thựcsựrất giốngmộtvị tinhanhđó.thậtra,anhcó thể suy nghĩ đến việc ở lại Bắc Kinh."

Tưởng Xuyên quay đầu lại, bình tĩnh nhìncôta: "Chuyện nàykhôngliên quan đếncô."

"Sao lạikhôngliên quan chứ....." côta vừanóivừa tiến lên phía trước, thân thể dán lên cánh tayanh, cảm nhận từng thớ cơ mãnh mẽ hữu lực củaanh, nhịnkhông được thò tay ra, ngón tay sơn đỏ chót ởnhẹvẽ vòng ở trêneoanh.

Vô cùng mị hoặc.

Tưởng Xuyênkhônghề có phản ứng, cũngkhôngđẩycôta ra.

Hút thuốc xong, trong lồng ngực chứa đầy ngụm khói cuối cùng, cúi đầu,nhẹnhàng nhả khói vào mặtcôta.

anhhút thuốc lá rất nặng, mùi khói nồng đậm sặc người.

Lộ Toa nhíu mày nhưngkhônghề né tránh, chờ khói tản ra,nhẹnhàng cười, tay càng làm càn ôm lấy eo Tưởng Xuyên, tiến lên hai bước, vòng ra sau lưnganh.

Tưởng Xuyên đè lại taycôta, sắc mặt vẫn nhàn nhạt như cũ: "côcó ý gì?"

Lộ Toa cười khẽ, tay khẽ độngtrêneoanh, oán tráchnói: "Người ta có thể có ý gì được chứ? Chẳng lẽanhkhônghiểu sao?"

Tưởng Xuyên đè taycôta lại.

• • • • • •

Ở một đầu khác của hành lang, Tần Đường dùng ánh mắt thanh lãnh nhìn về phíaanh.

Dư quang Tưởng Xuyên thoáng nhìn, hơi nghiêng đầu qua.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đáy mắt Tưởng Xuyên đều làẩnnhẫn, bước chânkhôngtự giác đilên một bước, Lộ Toa cũng lập tức đitheo một bước.

Ánh mắt Tần Đường càng ngày càng lạnh, vài giây sau liền chậm rãi rời ánh mắt, xoay người bỏđi.

khôngbiết là ảo giác của anhhay là gì, nhưng anh thấy ánh mắt của côhình như có chút đỏ.

Lộ Toa theo đà nghiêng người dựa về phía trước, hai luồng no đủ trước ngực như có nhưkhôngcó cọ cọ lên lưnganh, "anhTưởng, chúng ta bắt đầumộtlại lần nữađi."

Nháy mắt tiếp theo, cổ tay bị người ta giữ lại, lực đạo vô cùng tàn nhẫn khiến Lộ Toa lập tức ăn đau.

Tưởng Xuyên nhìncôta, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: "khôngcần."

"Vì sao?"

"Tôi thấy côk hông "lên" được."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 32

Lờinóikhôngchút lưu tình.

Cáchmộtngười đàn ông từ chốimộtngười phụ nữ nhanh nhất và hiệu quả nhất.

"......không... "lên" được....?"

Lộ Toa bịanhkích thích, hít sâumộthơi, biểu tìnhtrênmặt rấtkhôngtốt, pháthiệnánh mắt Tưởng Xuyênđanglướt qua mình nhìn về phía trước, côta quay đầu lại nhìn theo bản năng, nhưng lạikhôngthấy gì, nên liền quay đầu lại cười khẽ: "Trước kiaanhđâu có thế này? Chẳng lẽ thân thể có vấn đề?"

"khôngliên quan đếncô."

Bóng dáng Tần Đườngđãhoàn toàn biến mất, sắc mặt Tưởng Xuyên cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

"Trong lònganhcó người khác rồi?"

"thìsao chứ."

Lộ Toađãsớm thu hồi dáng vẻ thất thố lúc nãy, khôi phục lại như bình thường, nhàn nhạt cười:

"anhTưởng, em biếtanhđanglàm gì, em có thể giúpanh."

Vẻ mặt Tưởng Xuyên vẫn bình tĩnhmột cách dị thường: "côcó thể giúp tôi cái gì?"

Đôi môi đỏ chót của Lộ Toa khẽ nhếch, thản nhiênnói: "Em nghĩ làanhhiểu mà."

Tưởng Xuyên cười: "khôngcần, tôikhôngtính ở lại Bắc Kinh. Mà kể có ở lại, cũngkhôngliên quan gì đếncôcả."

anhchính là cố tình bỏ qua chủ đề kia, Lộ Toa rũ mi xuống, cũng biết tính củaanh. Lúc trước khi hai người chia tay đúng làđãnháo đến mức khó coi, mà người làm sai trước cũng làcôta, chínhcôta là ngườiđãchạm đến điểm mấu chốt củaanh, cho nên bây giờ muốn sửa lại lỗi lầm cũngkhôngdễ.

Tưởng Xuyênkhôngnhìncôta nữa, xoay người rờiđi.

Cómộtsố việc, cần phải suy nghĩ kĩ càng.

. . . .

Bữa tiệc từ thiện được tổ chức ở tầng 3.

Tần Đườngkhông đứng đợi thang máy mà xách váy leo cầu thang bộ.

Tưởng Xuyênđiđến trước cửa thang máy nhưngkhôngthấy ai, cửa thang máy vẫnđangmở, người ở bên trong hỏianh: "Vị tiên sinh này,anhcó muốn vàokhông?"

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn, cuối cùng nhấc chânđivào.

Người phục vụ bê khay rượuđiqua, Tưởng Xuyên nhấc tay cầmmộtly vang đỏ, dựa vào cửa.mộtlát sau,mộtbóng dáng màu vàng chậm rãi xuấthiệntrong tầm mắt. Tưởng Xuyên quay đầu lại im lặng nhìncô. Tần Đường nhàn nhạt liếc nhìnanhmộtcái, rồiđivào.

Tưởng Xuyên từ phía sau giữ lấy cánh tayđangxách váy củacô: "Từ từ."

anhkhôngdùng lực, nhìn ngón tay trắng trẻo củacôđanggỡ từng ngón tay của mình ra, sau đó liền buông tay.

côngẩng đầu, kiêu ngạo nhưmộtcon khổng tước bước vào bữa tiệc.

Tưởng Xuyên nhìncômim cười với đám ngườiđangvây xung quanhcô, ẩn nhẫn mím môi, uống một ngụm rượu trong tay.

Hạ Tòng An nhìn thấy tất cả, từ phía bên cạnhđitới trước mặt Tưởng Xuyên:

"Tưởng tiên sinh."

"Tưởng Xuyên." anhnhàn nhạtnói.

"Tưởng Xuyên." Hạ Tòng An nhìnanh, chỉ ra bên ngoài: "Chúng tanóichuyệnmộtchút đượckhông?"

Tưởng Xuyên liếc nhìn người trước mặt, đặt ly rượu xuống, gật đầu.

Hai người đàn ông đứng ở bên ngoài hành lang, dựa lưng vào tường. Tưởng Xuyên châmmộtđiếu thuốc,nhẹnhàng hútmộthơi, vẻ mặt vô cảm hỏi: "anhmuốnnóigì với tôi."

Trong tay Hạ Tòng An vẫn còn cầm ly vang đó,nhẹnhàng lắc, hỏi: "anhthích Đường Đường đúngkhông?"

Tưởng Xuyên: "Ù'."

Hạ Tòng Ankhôngngờanhta lại thừa nhậnmột cách sảng khoái như vậy, "Tôi cũng thích, trước kia coicôấy như emgái màyê uquý, bây giờ thì coicôấy như một người phụ nữ màyê uthích."

Tưởng Xuyên cười: "Từ trước tới giờ tôi vẫn luôn coicôấy là phụ nữ."

"Thế sao?" Hạ Tòng An nhíu mày: "anhhiểu côấy lắm sao?"

"khôngnhiều nhưanh." Tưởng Xuyên nhàn nhạtnói: "Nhưng chuyện nàythìliên quan gì chứ?"

Hạ Tòng An ngần người, cuối cùng cười: "Đúng làkhôngliên quanthật."

Tưởng Xuyên búng tay gạt tàn thuốc xuống,mộtđiếu thuốc sắp hút xong rồi mới thấy Hạ Tòng Annóivào chuyện chính: "Đường Đường trước kia làmộtngười rất thích cảm giác mạnh. Người kia tên là Trần Kính Sinh, là bạn học cấp 3 của tôi, lớn lên rất đẹp trai, sống rất thoải mái, tùy ý, thích các loại hoạt động phiêu lưu kích thích, đặc biệt là đua xe. Làmộttay đua xe máy chuyên nghiệp. Đường Đườngđitheo cậu ấy học lái xe máy, nhảy dù, lướt ván.... Lúc ấycôấy vẫn còn trẻ, mới mười mấy tuổi, đúng vào độ tuổi rực rỡ nhất của thanh xuân nên rất ham chơi. Phần lớn khoảng thời giancôấy ở bên Trần Kính Sinh đều khá là vui vẻ,côấy cùng Trần Kính Sinh tham gia rất nhiều những lần thi đua xe máy khác nhau. Lái xe máy từ trước đến nay vẫn luôn nguy hiểm, mỗi khicôấy ở bên cạnh chờ đợithìluôn cảm thấy vừa sợ hãi vừa khẩn trương, mà nhiều hơn cả là cảm giác kích thích."

Hạ Tòng An đột nhiên dừng lại.

Tưởng Xuyên từ từ thu các ngón tay lại, chậm rãi mở miệng: "Vậy Trần Kính Sinh đâu?"

"Chết rồi." Hạ Tòng Annói: "Chết ở trong giải TT ở Bangkok."

Isle of Man TT là giải đua xe lớn nhất, quy mô to nhất, đồng thời là giải đua xe đường phố nguy hiểm nhấttrênthế giới. Tốc độ trung bình làtrên200km/h, tốc độ tối đa ghi được lên đến 330km/h, chính là dường như mang cả sinh mạng ra để đánh cược.

Mà Trần Kính Sinhđãthua trong trận cá cược này.

Tưởng Xuyênđãhoàn toàn nắm chặt tay lại, tàn thuốc chưa dập bị nắm chặt trong lòng bàn tay, giọngnóilạnh lẽo:

"anhđiều tra tôi?"

Hạ Tòng An thẳng thắn đáp: "Đúng."

Nhưngkhôngđiều tra ra được điều gì cụ thể cả, chỉ biếtanhta trước kia ở cùngmộtchỗ với bọn Triệu Kiến Hòa, đấu giá viên Lộ Toa hôm nay là bạngáicũ củaanhta. Sau đó, việc Triệu Kiến Hòa bịđitù, nghenóilà doanhta báo án.

Hạ Tòng An cảm thấy mọi chuyện nhất địnhkhônghề đơn giản như vậy. Tưởng Xuyên là người tốt hay xấu?

Bằng trực giác, Hạ Tòng An cảm thấyanhtakhông phải là người xấu.

Nhưng điều này cũngkhôngphải làmộtchuyện tốt.

"Tôikhôngbiết bây giờanhđanglàm gì, tôi chỉ hy vọnganhcách xacôấymộtchút.mộttìnhyêukích thích như vậy, cả đời này cómộtlần là đủ rồi."

Vẻ mặt Tưởng Xuyên vô cảm,không nóigì.

"yêucầu củacôấy bây giờ, chính làmộtsựổn định."

Rất lâu sau, giọngnóinặng nề của Tưởng Xuyên mới vang lên:"Thế sao?"

Hạ Tòng An sửng sốt, đúng vậy, thế sao? Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, có lẽcôấy cũng tưởng là như vậy, nhưng loại chuyện tình cảm này,khôngphải cứnóinghĩ thế nào là có thể làm như thế.

Hạ Tòng An biết Tần Đườngkhôngcó cảm giác gì vớianh, ít nhất trước mắt là như vậy, tuy rấtkhôngmuốn thừa nhận, nhưnganhcó thể nhìn ra,côđối với Tưởng Xuyên có vài phần để ý, trong suốt mấy năm gần đây, đây là lần đầu tiêncôấy để ý tớimộtngười khác.

Tưởng Xuyênkhôngchờanhta trả lời, thần sắc lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh,nói: "Vấn đề nàykhôngcầnanhtới truyền đạt, tôisẽtự hỏicôấy."

Sau đó thân hình cao lớn liền lưu loát xoay người,khôngbước vào yến hội, mà trực tiếpđithẳng xuống cầu thang bộ.

. . . . .

Tần Đườngđãuốngkhôngít rượu, khuôn mặtnhỏnhắn ửng đỏ, bước xuống xe,nóivới người tài xế: "Chú vềđiạ."

côđứng ở dưới nhà hóng giómộtlát, muốn thổi tanđimộthơi men say.

đivào trong chung cư, ấn thang máy tầng 12.

Tay sở vào tai bên phải,khôngbiết hoa taiđãbị rơi từ bao giờ.

Cửa thang máy mở ra, vừa muốnđivào, cánh tay liền bịmộtlực kéo từ phía sau kéo lại, cả người đập vàomộtlồng ngực nóng bỏng, cường tráng.

Tần Đường hoảng sợ, vừa muốn kêu lênthìliền ngửi được mùi hương thuốc lá quen thuộc trênngười anh, lập tức ngẩng đầu lên, thấy quả thực là Tưởng Xuyên, cả người liền bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn, đôi mắt chậm rãi đỏ.

Tần Đường thấy cônhư vậy liền cứng họng, giọng nói bị đè nén trong lồng ngực, không thốt được câu nào.

Tần Đường nhanh chóng muốn tránh thoát ra, thừa dịp cửa thang máy còn chưa đóng liền nhanh chân bước vào.

Sau đó liền tức tốc đóng cửa thang máy lại.

Tưởng Xuyên duỗi tay ra, cánh cửađangđóng lại lại chậm rãi mở ra.

anhbước vào.

Tần Đường trừnganh: "anhđivào làm gì?!"

Tưởng Xuyên đứng cạnhcô, cúi đầu nhìn, bỗng nhiên giơ tay lên sờ nắn tai củacô.

Lỗ taicônhanh chóng đỏ lên.

Tần Đường hất tayanhra, tức giận lui lại đằng sau, trốn vàomộtgóc thang máy, chỉ tay vào mặtanh: "anhđứng cách xa tôimộtchútđi! Đúng thế, đứng tít góc đằng kia kìa,khôngcho phép lại gần tôi."

Tưởng Xuyên mím môi nhìncô.

Nhưng vẫn đứng bất động.

Thân hình cao lớn đứng ngay trước cửa thang máy, để lạimộtcái bóng to lớn.

Tần Đường buồn bực sở lỗ tai, hoa tai đâu rồi?

"Ting....."

côlại chỉ vàoanh: "anhđứng yên ở trong đừng có nhúc nhích,khôngcho phépđitheo tôi."

Sau đó thân hình mảnh khảnh liềnđilướt quaanhra bên ngoài.

Tưởng Xuyên bước ra, giữ chặt lấy taycô, kéo đến trước mặtanh, cúi đầu,khôngtiếng động nhìncô, nửa giây sau mớinói: "Em ghen à?"

Tần Đường: "....."

Căn môi, cúi đầu suy nghĩ một lát, mới nhận ra phản ứng của mình hơi thái quá.

Đêm naycôvốn dĩ có thể uống ít rượu hơn.

Nhưng côlại không khống chế bản thân.

mộtloạt hành động này đều chứng minhmộtđiều,côđangrấtkhôngbình thường.

Màcôđương nhiên hiểurođiều này.

Ngay từ giây đầu tiên thấy Tưởng Xuyên và Lộ Toa đứng dính lấy nhaucôliền cảm thấy khó chịu.

côngửa đầu nhìnanh: "Vậy cònanhthìsao?đangtrêu chọc tôi ư?"

Lời này vừa thốt ra, vừa giận lại vừa ủy khuất.

Vừa mới lúc trước còn trêu chọccô, buộccôphải đưa ra đáp án.

Vậy mà chỉ mấy ngày sau liền dính lấy người phụ nữ khác rồi.

"anhkhôngcó." Tưởng Xuyên nhấn mạnh, đôi mắt đen láy nặng nề nhìncô, "anhrất nghiêm túc, từ trước đến nay chưa bao giờ nghiêm túc như vậy cả."

Tần Đường cắn môi, nghiêm túc nhìn đôi mắtanhmột cách chuyên chú.

"khôngtinanhsao?" Tưởng Xuyên hỏi.

Tần Đường cúi đầu,đivòng qua bên cạnhanh, khiđiđến bên cạnh giá giàythìđá giày cao góttrênchân xuống,đichân trầntrênsàn nhà, lấy chìa khóa ra.

Tưởng Xuyên bịcôbơ, xoay người túm lấy taycô, dùng sức épcôvào tường, giamcôtrong lồng ngực: "Sao? Trả lờianhđi!"

Tần Đường thở hồn hền vì giận, ngửa đầu nhìnanh: "Tin haykhôngcũng vậy mà thôi, đáp án của tôi vẫnkhôngđổi."

"Vì sao?" Thân thể cao lớn nhích lại gần hơnmộtbước, hai người dính sát vào nhaukhôngchút khoảng cách, trực tiếp áp bức: "Vì emkhôngthíchanh?"

Khí thế của anhquá lớn, từng bước áp sát.

Phòng tuyến tâm lý của Tần Đường dần dần sụp đổ,nhẹnhàng thở gấp, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

"khôngtrả lời chính là cam chịu."

côngửa đầu: "Tôi thừa nhận là tôi có điểm động tâm vớianh. Nhưng thếthìsao? Như thếthìbắt buộc phải ở bên nhau sao?"

mộttay Tưởng Xuyên chống bên cạnhcô, đôi mắt đen láy nhìncôchăm chú, nghiêng đầu lại gần: "Uống nhiều rượu lắm rồi đúngkhông?"

cônín thở, quay đầu tránh đôi môiđangtới gần của anh: "không liên quan đếnanh."

Tưởng Xuyên cúi đầu càng thấp, hơi thở đàn ông phả vào mặt, cả người Tần Đường cứng đờ, lùikhông được mà tiến cũng không xong, thân thể cứng ngắc dính chặt vào tường, đôi tay nắm chặt lấy áo sơ mi của anh muốn đẩyanhra.

Giây tiếp theo.....

Cằm lại bị nắm lấy, Tưởng Xuyên nghiêng đầu sangmộtbên, cúi người hôn xuống. Lúc đầu chỉ là ôn nhunhẹnhàng mút, sau đó liền dần dần dùng

sức, gặm cắn bờ môi mềm mại củacô, trêu trọc đầu lưỡi mềm mại củacô, hôn đến mức khiến đầu lưỡicôtê dại.

Tần Đường càng giãy giũa càng khiếnanhxâm chiếm mãnh liệt hơn, tayanhnắm chặt eocô,nhẹnhàng trêu chọc khiến thân thểcôkhôngkiềm chế được mà rung động, dần dần từ bỏ phản kháng, vô ý thức mà đáp trả.

Đầu lưỡi vừa khẽ độngmộtchút, người đàn ông lập tức dừng lại, sau đó liền nhanh chóng tấn công, mút đến da đầu tê dại, trái tim cũng run rẩy.

Loại cảm giác này khiếncôbị cuốn vào,khôngmuốn tỉnh lại.

Gặp được người khiến mình rung động thực sự không dễ dàng.

Môianhchậm rãi rời khỏi, dịch đến bên tai phải củacô,nhẹnhàng hôn lên lỗ taicô.

côlập tức run rẩy mãnh liệt.

Tưởng Xuyên cườinhẹra tiếng, từ túi áo sơ mi lấy ramộtmón đồ, ngón tay thô rápkhôngngừng trêu đùa lỗ taicô, hơi thở nóng hồikhôngngừng phả vào.

Tần Đường thở dốc hỏi: ".....anhđanglàm gì?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 33

Lần đầu tiên Tưởng Xuyên đeo hoa tai cho phụ nữ nên rấtkhôngquen, hơn nữacôlại xoay cổkhôngchịu phối hợp nên thử vài lần cũngkhôngđeo vào được.

Tần Đường bịanhgiữ khiến cho tai rất ngứa, lỗ tai cũng đỏ rực, nhịnkhông được lặp lại: "anh đang làm gì thế......"

Giọngnóinhỏnhư mèo kêu khiến cho sống lưng Tưởng Xuyên tê dại, cố gắng áp chế xúc độngđangmuốn rục rịch trong thân thể,anhtrầm giọngnói: "Đừng nhúc nhích."

Tần Đường: "....."

Thân thể Tần Đường căng thắng,khôngnhúc nhích nữa, nhưng hô hấpthìlại càng lúc càng nhanh.

Tưởng Xuyên hết sức nhẫn nại, cuối cùng cũng đeo được bông hoa tai kia lên, khi hoa tai xuyên qua lỗ tai, thân thể Tần Đường đột nhiên dâng lênmộtloại cảm giác kì dị, vội vàng đưa tay lên sờ, sau đó liền kinh ngạc ngầng đầu nhìn Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên nhìn lỗ tai hồng rực củacô, khẽ nhéo vành taicô, khàn giọngnói: "Được rồi...."

"anhtìm thấy ở đâu vậy?" côsờ bông hoa tai hỏi, lúc nãy cô đã thử đi tìm rồi, còn nhờ cả nhân viên khách sạn giúp đỡ nhưng cũng không tìm thấy, vốn dĩ cũng không ôm hy vọng tìm lại, không ngờ lại được anh nhặt được.

"Ở cửa thang máy tầng 3."

cônhỏgiọng "ồ" mộttiếng, tay buông xuống, đẩy người anhra.

Tưởng Xuyên giữ taycôlại, người lại đè lên, cúi đầu tìm được môicô.

anhhôn môicô, hôn gương mặtcô, lỗ taicô, cuối cùng là ngậm lấy chiếc hoa tai đó. Cả ngườicônhư bị điện giật rùng mình, cắn chặt môi cốkhônglên tiếng.

Tay Tưởng Xuyên từ trêneo cô đidần xuống, bàn tay to rộng phủ lên bộ mông tròn xoe của cô.

cômẫn cảm nhón mũi chân muốn trốn.

Thân thể kề sát đến mức có thể cảm nhận được lồng ngựcđangphập phồng lên xuống củacô.

anhngâm lấy lỗ taicô, đầu lưỡi khẽ cham.

Đồng thời đôi tay ở trên mông côc ũng tàn nhẫn nhéo một cái.

"Ah...." côrênnhera tiếng, cả người run rẩy.

Bàn tay túm chặt áo sơ mi của anhkhiến nó nhăn nhúm: "anhđừng...."

Thân thể Tưởng Xuyên cứng đờ, máu trong người dồn hết vềmộtđiểm, "Đừng cái gì?"

"Đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước!"

Tưởng Xuyên hít sâumộthơi, kéo ramộtkhoảng cách ngắn, rũ mắt đánh giácô.

Sắc mắt Tần Đường đỏ bừng, quay đầu nhìn về phía cửa nhà.

Ánh mắtanhhạ xuống, liền nhìn thấy đầu ngón chânđangcuộn tròn lại củacô.

Hô hấp liền cứng lại.

anhliếm môimộtchút, sau đó liền lùi lạimộtbước.

Tần Đường cuối cùng cũng ngắng đầu nhìnanh, đôi mắt ướt át trong suốt. Tưởng Xuyên nhìncô,nói: "khôngmờianhvào nhà ngồimộtchút sao?" Giọngnóitắc nghẹn đến kì cục.

Biếtrophía trước là nguy hiểm, nhưng cô vẫn nói: "Được."

Căn chung cư củacôdiện tích rất lớn, trang trí theo phong cáchhiện đại, rất hợp với gu thẩm mỹ củacô.

Tưởng Xuyên ngồi trênsofa, thoáng nhìn qua mất mô hình xe mô tô trong tủam, đôi mắt đen mị mị, đứng dậy điđến phía trước tủam, nhìn chằm chằm vào mấy mô hình đó. Những mô hình này vẻ ngoài rất đẹp, được chế tác vô cùng tinh xảo, trông như thật, ngay cả những chi tiết thỏ nhất, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua cũng biết được nó là bộ phận gì.

Tưởng Xuyên nhìn chăm chú mấy mô hình đó cả nửa ngày, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tần Đườngđangđứng ở quầy bar phòng bếp.

Tần Đường bê hai cốc nước đến, đưa choanhmột cốc.

Tưởng Xuyên nhận lấy, giọng nóithản nhiên hỏi: "Em thích xe máy?"

Ngón taycôhơi siết lại: "Cũng tàm tạm."

Tưởng Xuyên cúi đầu,không nói câu nào.

Tần Đường uống cạn cốc nước, nhìnanhmộtngụm cũngkhônguống, liền hỏi: "anhkhôngkhát à?"

"....." Khát, khát đến muốn bệnh luôn rồi!

Tưởng Xuyên ngửa đầumộtngụm uống cạn ly nước, đưa cái lykhôngchocô: "mộtcốc nữa."

Tần Đường cầm cốc vào bếp rót thêm nước choanh.

Tưởng Xuyên nhìn bóng dáng củacô, trong lòng mỗi người đều có bí mậtkhôngthểnóiđược, chúng đều được giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, nhưmộtcái kim, rútsẽđau, màkhôngrút, lại khiếnmộtcho người khác đau.

Hoặc là khiến cho cả hai người cùng đau.

Tưởng Xuyênkhôngbiết Trần Kính Sinh có ý nghĩa như thế nào với Tần Đường, là mối tình đầu ư?

mộttìnhyêukích thích, sẽ càng khắc sâu hơn.

Nhiều lúc, người chết, so với người sống, càng khiến người ta khó quên hơn.

Mặc kệ là lúc Trần Kính Sinh tham gia cuộc đua đổi mạng kia có tâm trạng như thế nào, có nghĩ tới hậu quả, nghĩ tới cảm xúc của côhaykhông...

thìanhta cũngđãchết.

Nên ở trong lòng Tần Đường, anhta chính làmột sự tồn tại đặc biệt.

"côấynói, trải quamộttìnhyêukích thích."

"thìtìnhyêukích thích như vậy, cả đời cómộtlần là đủ rồi."

Tần Đường bê nước tới liền thấy Tưởng Xuyênđangyên lặng nhìncôchăm chú.

Tần Đường: "Sao vậy?"

Đưa cốc nước choanh, Tưởng Xuyên nhận lấy uống cạn, sau đó tiện tay để ở trêntuâm, rồi đột nhiên vươn tay kéo cô vào lòng, giữ chặt lấy gáy cô, thấp giọng nói: "không đủ."

cômờ mịt hỏi: "khôngđủ cái gì?"

anhkhôngtrả lời.

Tần Đường nghĩ nghĩmộtlát, rồi tránh khỏi vòng ôm của nh, lấy cái cốc, "Vậy tôi lại lấy choanh một cốc nữa."

côxoay ngườiđivề phía phòng bếp,mộttay cầm cốc,mộttay túm váy màđi,đichân trần, uyển chuyển bướcđi.

Từng bướcđinhenhàng như đang dẫm lên lòng anh vậy.

Làn váy giống như bị ướt, càng ngày càng chìm sâu xuống.

.....

Tưởng Xuyên uống xong nước, nhưng lạikhônghề có ý muốn rờiđi. Tần Đường nhìn đồng hồ,đãqua 12h đêm.

cônói: "anhnên về rồi."

"Ù?"anhđể tay lên vaicô, "Nhà em có rất nhiều phòng, choanhmượn ở nhờmôtđêmđi."

Tần Đường nghĩ nghĩ, rồinói: "Được, vậy thu lưuanhmộtđêm."

Nhàcôcó người đến quét dọn định kì nên phòng cho khách mặc dù rất ít được dùng đến nhưng đồ dùng này nọ trong phòng vẫn đủ hết, có thể ở lại.côsờ lại drap trải giườngmộtlần, ừ, vẫn tốt, còn rất sạch.

côđem khăn tắm và đồ dùng rửa mặt để vào phòng tắm, nhìn về phía Tưởng Xuyênđangđứng dựa vào cửa,nói: "Tôi về phòng đây,anhtự lo liệu nhé."

Tự lo liệu?

Tưởng Xuyên cười khẽ.

Tần Đườngkhônghề để ý đếnanh, xoay người chuẩn bị rờiđi.

Trong nháy mắt lại bị người phía sau đè vai lại, dùng sức vặn người, thân thể lại theo quán tính xoaymộtcái, bị người ta kéo trở về.

Tưởng Xuyên hai chân bắt chéo, thậm chí tư thế cũng chưa hề thay đổi, dùngmộttay ômcô.

Trái tim Tần Đường loạn nhịp, vài giây sau mới ngửa đầu nhìnanh: "Đừng...."

"Đừng có được nột tấc lại muốn tiến một thước." anh nói nốt câu nói đang dang dở của cô, "anh biết."

Tần Đường cúi đầu.

Tưởng Xuyên đưa taynhẹnhàng luồn qua mái tóccô, ngón taynhẹnhàng cọ qua khóe môicô, xẹt qua gương mặt, tiến về phía lỗ tai trắng trắng, khẽ nhéomộtchút.

Lỗ taicônhanh chóng đỏ lên.

Tưởng Xuyên hít sâu mọt hơi, cúi đầu, hôn lên tráncô.

côngoan ngoãnkhôngnhúc nhích.

Tưởng Xuyên cúi đầu, dán sát vào lỗ taicô, thấp giọng cảnh cáo: "Buổi tốiđingủ nhớ đóng kĩ cửa, có sói đấy."

Tần Đường: "...."

côquả thực làđãdẫn sói vào nhà mà.

Sau khi Tần Đường về phòng mình liềnkhôngbước ra nữa, thực sự khóa cửa rất chặt.

Tưởng Xuyên tắm xong, vì cũng chẳng có ai nên chỉ quấnmột cái khăn tắm ngang hông.anh điđến ban công hút thuốc.

Khu chung cư này nằm ở vị trí tốt nên tầm nhìn cũng rất tốt. Hai tayanhchống lên lan can, quan sát thành phố phồn hoa.

đãrất lâu rồianhkhôngngốc ởmộtthành phố phồn hoa náo nhiệt như vậy rồi. Mấy năm nay, ngoại trừ công việc ở Tây An,điđilại lại vận chuyển đồ, phần lớn thời gian đều ngốc ở nghĩa trạm,mộttháng chỉ có hai chuyếnđivào trong núi,đimộtchuyến tầm hai ba ngày rồi lại trở về.

khôngcó nhiệm vụ, khôngcó cuộc sống về đêm, cũng khôngcó phụ nữ.

mộtcuộc sống mà ở trong mắt người khác chỉ làmộtsựbuồn chán tẻ nhạt.

Tưởng Xuyên nghịch di động trong tay, pháthiệncó hai cuộc gọi nhỡ, vì lúc nãy trong buổi đấu giá để chế độ im lặng nênanhđãkhôngđể ý.

Nhìn thời gian, là lúcanhvà Tần Đường đang hôn nhau.

Tưởng Xuyên gọi lại cho Tào Thịnh.

Tào Thịnh rất nhanh liền bắt máy: "Sao lâu như vậy mới gọi điện lại thế?"

"Có việc." Tưởng Xuyên nhả khỏi thuốc, "Mấy hôm nay chắc là Khương Khôn phải về

rồi."

"Vậy cònanhthìsao? Ở lại đây hay là trở về?"

"Tôi về."

"Được. Vậy tôisẽtiếp tục theo dõi tình huống bên này,anhvềthìhãy liên hệ với Tào Nham, tôiđãnóiqua với nó rồi, nósẽđến tìmanh."

Tưởng Xuyên bỗng nhiên cười ra tiếng: "Đội trưởng Tào, tôiđãsớmkhôngphải cấp dưới củaanhnữa rồi.anhhô to gọinhỏvới những người khác, muốn họ phối hợp với tôi màkhôngsợ họkhôngphục sao?"

Tào Thịnh nén lại tức giận, thở dàimộttiếng: "Tào Nham là em trai tôi, còn có vài người đều là cộngsựvớianh, cũng rấtrõnăng lực củaanh. Phối hợp vớianhlà do họ tự nguyện." anhta dừng lạimộtchút: "Tưởng Xuyên, sau khi vụ án này kết thúc, anhcó công, tôisẽxin với cấptrên, choanhđược khôi phục cảnh tịch."

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, sau đó tự giễunói: "anhcũng chưa hỏi xem tôi có đồng ý khôi phục nữakhôngkìa."

"anhkhôngmuốn?" Tào Thịnh kinh ngạc, anhta cho rằng Tưởng Xuyên tích cực như vậy là vì muốn khôi phục cảnh tịch.

Tưởng Xuyên cười cười,khôngtrả lời.

Tào Thịnh cũngkhôngđoán đượcanhđangnghĩ gì, lạinói: "Triệu Kiến Hòa bên kiaanhkhôngcần lo,đãcó người theo dõihắnrồi."

"Tôi biết rồi."

"Tưởng Xuyên." Tào Thịnhnói: "Lo cho mạng mình tốt vào."

hiệngiờanhđãkhôngphải là thành viên của cảnh đội nữa rồi nên có chết cũngkhôngđược tính là liệt sĩ.

Tưởng Xuyên mím môi, nhìn chằm cửa chính phỏng ngủ: "Tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, anhxoay người chuẩn bị về phòng ngủ.

Lúcđiqua tủâmở phòng khách, ánh mắtanhlại nhìn thoáng qua mấy mô hìnhtrênđó, chợtmộtâmthanh rấtnhỏvang lên, Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìn.

Tần Đường kéo ramộtkhe cửa, khuôn mặt trắng thuầnkhôngson phấn đối diệnanh, bốn mắt nhìn nhau, khe cửa nhanh chóng kéo lạinhỏhơnmộtchút, nhưng chỉ nửa giây sau, lại mở ra.

cônhìnanh: "Chúc ngủ ngon."

Tưởng Xuyên nguy hiểm hạ mắt.

Tần Đường lập tức đóng cửa vào, khóa trái lại.

Nín cửa dựa vào cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi nghe được tiếng đóng cửa rấtnhỏ, mớinhẹnhàng thở ra.

Trở lạitrêngiường, côlấy tay che mặt.

Hy vọng quyết định hôm nay là đúng.

. . . .

Tưởng Xuyên nằm ở trêngi ường, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Trong lòng có chút bực bội, nhớ tới lờinóicủa Hạ Tòng An, nhớ tới mấy mô hình kia, cuối cùng nhớ tới nụ hôn vớicôlúc trước. Tiếng kêunhỏnhư tiếng mèo kêu, ngọt ngào mềm mại, đôi mắt ướt át trong suốt, cả lỗ tainhỏtrắng trắng nữa.côlại cònđangở ngay cách vách,khôngmộtchỗ nàokhôngkhiến dòng máu lang sói trong ngườianhsôi trào.

sựxúc động khắc chế lúc trướcđãsớmkhôngcòn trói buộc, xông thẳng xuống dưới, khiến thân dưới khó chịukhôngthôi.

anhcắn chặt răng, siết chặt tay.

Loại việc nàykhôngphải chưa làm bao giờ, nhưng chẳng qua bây giờcôđangở ngay cách vách mà lại phải làm loại chuyện này nên có chútkhôngcam lòng.

Xoay người vài cái nhằm thay đổi sực hú ý nhưng không những không khiến sự xúc động kia suy giảm mà trái lại lại càng mãnh liệt.

Vài phút sau,anhrốt cuộckhôngnhịn được nữa, nằm thắng ra, đưa tay xuống...

Nếukhônggiải quyết được vấn đề nàythìđêm nayanhchắc chắn cũng khỏi cần ngủ luôn rồi.

Đến lúc kết thúc, gân xanhtrêntránanhđềuhiệncả lên, rên ra tiếng.

một lát sau, hô hấp mới dần vững vàng lại. Tưởng Xuyên ngồi dậy, nhíu chặt mày, sở đến bao thuốc trên bàn, lấy một điều nhét vào miệng rồi châm thuốc, hung hắng hít sâu một hơi, sự bực bội trong lồng ngực theo làn sương khói chậm rãi tanđi.

Trần Kính Sinh đúngkhông?

anhkhôngtin, Tưởng Xuyênanhcònkhôngbằngmộtngười chết.

Sơm muộn gì cả trái tim và thân thể của anh đều sẽ thuộc về anh.

Khi đó mới đủ.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 34

Trời vừa sáng, Tưởng Xuyên liền tỉnh.

Nhìn đồng hồ vẫn còn rất sớm, quơ tay dọn hết đống giấy vệ sinh thượng vàng hạ cámtrênbàn vào thùng rác, Tưởng Xuyênkhôngnhịn được nhíu mày.

Tối hôm qua đúng là bị Tần Đường làm cho tâm tình rối loạn, mà tình hìnhhiệntại cũngkhôngthích hợp để thắng thắn vớicôấy. Dù sao chuyện của Khương Khôn và Triệu Kiến Hòa vẫn chưa giải quyết xong, hai người ở bên nhau nhất địnhsẽcó phiền phức, mà điềuanhlo sợ nhất, chính là đểcôbị cuốn sâu vào mớ phiền phức này.

Nhưnganhcũng hiểurõtính cách của Tần Đường, nếukhôngbứccô, côsẽ chỉ biết trốnđingày càng xa hơn mà thôi.

sựthậtđãchứng minh, quyết định củaanhlà đúng.

Mặc kệ dù cho mọi chuyện cóđiđến đâuđichăng nữa, cứ đem người trói chặt bên mình cho yên tâmđãrồi tính sau.

Ngón tay Tưởng Xuyên gỗ theo nhịp lên mặt bàn, gọi điện thoại cho Tào Thịnh. Tào Thịnh vừa nghe máy vừa cười: "Sáng sớmđãcó chuyện gì thế?"

Tưởng Xuyênnói: "Mấy hôm nữa tôi trở về Tây An,anhhãy cho ngườiđitheo bảo vệ Tần Đường."

Bên kia trầm mặc vài giây: "Có nhất thiết phải làm vậykhông?"

"Có." Tưởng Xuyênnói: "Hai lần,côấy xảy ra chuyện khi ở cùng tôi hai lần rồi. Lần này Khương Khôn tham gia buổi đấu giá, là muốn vươn tay đến Quỹ An Nhất rồi."

"Được, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyênđitắm.

đira khỏi phòng, lúcđiqua phòng ngủ của Tần Đườngthìanhliền dừng lạimộtchút, nhìn chẳm chẳm cánh cửa phòngđangđóng chặt. Trước kia khi còn ở nghĩa trạmanhcũng luôn dậy sớm, về cơ bản chưa từng chạm mặtcôvào buổi sáng, congáiđều thích ngủ nướng, có lẽcôcòn phải ngủ thêmmộtlúc nữa.

Mở tủ lạnh ra, lại ngoài ý muốn nhướng mày.

Trong tủ lạnh đồ ăn hoa quả còn rất nhiều.

Tối hôm qua Tần Đường uống hơi nhiều, ngủ lại muộn nên đến 9h mới dậy.

côtúm gọn mái tóc lênđivào phòng tắm đánh răng rửa mặt, vừa thoa mỹ phẩm dưỡng da vừa dỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, ừm, khá là yên tĩnh.

Chắc Tưởng Xuyênđãđirồi.

cômặc váy nguđira ngoài, nhưng vừa đến ngưỡng cửa liền có chút ngoài ý muốn dừng lại.

Tưởng Xuyên ngồi vắt chéo chântrênsofa, ngoắc ngoắc ngón tay vớicô. Tần Đường mím môi,điđến trước mặtanh,nói: "Tôi tưởnganhđãđirồi."

Tưởng Xuyên đứng lên, đưa tay chạm vào mácô, trước khi thu tay vềthìkhẽ nhéomộtcái: "Lại đây ăn sáng."

Tần Đường đơ người ra,đitheo phía sauanhđến trước bàn ăn.trênbàn cómộtbát sứ lớn màu trắng, bên trong là cháo thịt nạc, bên cạnh có hai đĩa dưa ăn kèm.cônhìn về phíaanh: "anhlàm ư?"

```
"Nếukhôngthìma làm chắc?"
"....."
```

Tần Đường ngồi xuống, nhìn Tưởng Xuyên múc cháo ra bátnhỏ, đặt bát trước mặtcô: "Ănđi."

côcầm đũa, có chútkhôngquen nhìnanh, "Tưởng Xuyên."

"Ù."

"anhnăm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi."

cô"Ò" lênmộttiếng: "Tháng sau là sinh nhật 24 tuổi của em."

Tưởng Xuyên ngầng đầu nhìncô, cười: "Ngày 13 đúngkhông?"

Tần Đường chọc chọc bát cháo: "Ù', saoanhbiết?"

"Tìmtrênmạng thôi."

côlàmộtnhiếp ảnh gia nổi tiếng, tìmtrênmạngmộtlát là liền có đầy đủ thông tin vềcô, đương nhiên là bao gồm cả sinh nhật.

Tần Đường ngắng đầu nhìnanh: "Về sau nếuanhmuốn biết cái gì cứ hỏi em là được rồi,khôngcần tratrênmạng, cómộtsố thứkhôngthật."

anhnhìncô.

Sau đó, côlại nói tiếp: "anh cũng thế, nếu có chuyện muốn nói thì hãy nói với em."

Bốn mắt nhìn nhau.

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chúmộtlúc lâu.

Tần Đường lại cúi đầu, làm như không có chuyện gì, tiếp tục ăn cháo.

Trước khi rờiđi, Tần Đường tiễnanhđến cửa thang máy, Tưởng Xuyên ôm người vào long,mộttay ôm chặt, cằm cọ cọ lên đỉnh đầucô: "Bây giờ Lộ Toa chỉ làmộtngười qua đường mà thôi,khôngcần ghen vớicôta."

Mũi chân Tần Đường di ditrênmặt đất, thề thốt phủ nhận: "Emkhôngghen."

Nhưng vẫnkhôngquên bồi thêmmộtcâu: "Nhưng cũngkhôngthoải mái.côta ômanh,anhlại theo đuổi em."

Nhưngcôcũng thấy được, trong mắtanhkhônghề có chút phập phồng dao động, thậm chíkhôngcó cả độ ấm.

côđangđợianhgiải thích.

Tưởng Xuyên chỉ cườinhẹ, hôncômộtcái. Lỗ tai Tần Đường ửng đỏ. Lúccôxấu hổ, lỗ tai luôn đỏ trong khi khuôn mặt vẫn trắng như cũ. Cũng bởi vì tai luôn được mái tóc dài cheđilàm người takhôngthấyrỗ, cho nên trước mặt người ngoài vẫn luôn giữ được vẻ đạm mạc bình thảnmộtcách hoàn hảo.

"Hôm nay định làm gì?" anhhỏi.

côhơi im lặngmộtchút, "Buổi chiều đến quỹmộtchuyến, sau buổi đấu giá còn rất nhiều việc phải làm."

"Ù, vậyanhđitrước."

Tưởng Xuyênnóixong liền rờiđi.

Tần Đường vào nhà, cầm quả táo ngồi trênsofa gặm gặm gặm. Gặm được một nửa liền đứng dậy, đi vào phòng ngủ cho khách, thấy chăn gối đều được gấp gọn gàng cần thận, chính là.....có điểm gì đó là lạ. côc úi đầu nhìn xuống, thấy trong sọt rác làm ột đống giấy vệ sinh và mấy đầu mầu thuốc lá.

Đột nhiên nhớ ra lờinóicủa mình tối hôm qua. Hôm quacôđãbảoanhtự lo lấy.

côsờ mặt mình, lần nàykhôngchỉ lỗ tai mà cả khuôn mặt đều đỏ rực.

Lưu manh, ở nhàcômà dám làm loại chuyện như vậy.

. . . .

Tưởng Xuyên trở lại khách sạn, ở cửathìgặp Triệu Phong và mấy người đàn ông cao lớn quần áo giống nhau, đầu lưỡi khẽ liếm khóe môi, nheo mắt lại nhìn.

Triệu Phongđitới, "Tưởng Xuyên, anh Khương muốn gặpanh."

Điều phải đếnthìsớm muộn gì cũngsẽđến mà thôi.

Lúc trướcanhgiấu mình mấy nămđitheo Triệu Kiến Hòa chính là nghĩ có thể thông qua Triệu Kiến Hòa để bắt Khương Khôn, có lẽ sau lưng Khương Khôn còn có thế lực lớn hơn, nhưng Khương Khôn này trời sinh đa nghi, dùng người vô cùng cẩn thận, muốn đạt được tín nhiệm củahắnta chính là vô cùng khó, người bên cạnh luôn thay đổi, đổi qua đổi lại cuối cùng đổi đến Triệu Kiến Hòa.

Mọi thứhắnđều có thể thu dọnmộtcách sạchsẽ, cảnh sát muốn bắthắncũngkhôngcó cách nào.khôngcó chứng cứ,hắnta lại là phú hàomộtvùng, hơn nữa lại còn làmộtnhà từ thiện có tiếng, muốn động đếnhắncũngkhôngdễ.

Năm đóẩnnúp nằm vùng bên cạnhhắnta mấy năm nhưng vẫnkhôngthể lấy được tín nhiệm củahắnta, cuối cùng ngoài ý muốn bỏ mình.

Mà chỉ có bọn họ là người hiểurõnhất, lần bỏ mình ngoài ý muốn kia là thế nào.

Mối quan hệ giữa Triệu Kiến Hòa và Khương Khôn tương đối sâu,anhđốn ngãmộtTriệu Kiến Hòađãđể xảy ramộtloạtsựcố, khiến manh mố trong đội bị đứt đoạn, cũng ném bỏ luôn cảnh tịch của mình.

Khương Khôn có lẽđãbiết thân phậnthật của anh, chẳng quahẳn cũng khinh thường việc so đo với một người đã bị hủy đi cảnh tịch, không muốn dẫn lửa thiêu thân.

Nhưng cũng có thể hắnta vẫn chưa biết, nếukhông mấy năm quaanh cũng sẽ không an ổn đến vậy.

Tưởng Xuyên tay đút túi quần, nói: "Đợi tôi đi thay quần áo."

anhvẫn cònđangmặc bộ đồ của ngày hôm qua.

Triệu Phong nghe vậy cười: "Được. Nhưng cũngkhôngcần quá cầu kì,anhKhương chỉ muốn ăn vớianhmộtbữa cơm mà thôi."

Tưởng Xuyênkhôngđáp, xoay người lên lầu, sau khi nhắn tin cho Tào Thịnh liền thay quần áo rồiđixuống.

Tưởng Xuyên và Triệu Phong ngồi ở ghế sau. Triệu Phong chỉ cười,khôngnóichuyện.

anhvà Triệu Phongkhôngtính là thân quen,anhchỉ biết đây là ngườiđãđitheo Khương Khôn nhiều năm. Những người thân tín bên cạnh Khương Khôn hết người này đến người khác ngã xuống, mất khoảng 3, 4 năm Triệu Phong mới leo lên được vị trí như hôm nay, được thường xuyên ở bên cạnh Khương Khôn.

Thời gian nàykhôngphải giờ ăn nên trong quán cơm rất yên lặng, chỉ có người phục vụđiđilại lại. Khương Khôn ngồi ở ngay sườn ghế lô đầu tiên. Tưởng Xuyênđitheo Triệu Phong vào.

đitới cửa, Tưởng Xuyênnói: "Tôiđivệ sinh."

Triệu Phong liếc nhìnanhmột cái: "Tôi chờanhở cửa."

Tưởng Xuyên vừađivừa thầm nhớ đường, lúcđiqua phòng vệ sinh nữ, dư quang dường như nhìn thoáng qua được một bóng hình quen thuộc.anh dừng lại, nhìn vào bên trong nhưng người nọ đã lắc mình đi vào, ngay cả một bóng hình cũng không nhìn thấy.

Tưởng Xuyên bật định vị lên, sau đó trở lại phòng bao.

Triệu Phong nhìnanh, đẩy cửa gỗ màu đỏ ra, Khương Khônđangngồi ở bên trong, bên cạnh còn có mấy người khá quen mắt, là những người mua ở buổi đấu giá tối qua. Khương Khôn cười, chỉ vào Tưởng Xuyên: "Tưởng Xuyên, tối hôm qua cũng ở buổi đấu giá."

"Tưởng tiên sinhthật đúng làm ột người rất đẹp trai, muốn không nhớr ốc ũng khó." một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi khế mim cười nói.

"Nhưng, hình như tối qua Tưởng tiên sinh hình nhưkhônggiơ bảngthìphải? Hay là do tôi nhớ lầm?"

Những người đang ngồi đều là những nhà từ thiện có tiếng, tối hôm qua đều mua được những vật phẩm khác nhau.

Tưởng Xuyên kéo ghế thoải mái ngồi xuống: "Nhớkhônglầm đâu, tối hôm qua tôikhôngmua gì cả."

Khương Khôn cười: "Quan trọng là có mặt, những cái khác đềukhông đáng nói. Chỉ cần có tấm lòng là đủ rồi."

"Đúng đúng, tối hôm qua có rất nhiều người, vật phẩm lại chỉ có hơn 20 món, những ngườikhôngmua được thứ gì cũng chiếm đến hơnmộtnửa rồi."

Mọi người lập tức phụ họa theo.

Tưởng Xuyênkhôngnóinhiều, ngồi nghe trong chốc lát lập tức hiểu ra được ý tứ trong đó.

đangngồinóichuyện,thìcómộtngười đàn ông tên là Trần Nguyênnóimuốn quyên tiền để xây dựngmộttrường tiểu học Hy Vọng cho vùng núi chỗ huyện Giai bên kia nhưng lạikhôngđủ năng lực nên hy vọng mọi người ở đây có thể giúp đỡmộtphần sức lựcnhỏbé.

Vừanóiđến tiền, sắc mặt của những người ở đây liền thay đổi. Tối hôm qua vừa vung ramộtkhoản, giờ lại ném ramộtkhoản nữa, quả thực chính làđanggiật lôngtrênngười bọn họ mà.

Thế làmộtđám người liền bắt đầu đánh Thái Cực, nhưng lạikhônghề đả động gì đến chuyện quyên tiền.

Cuối cùng Khương Khôn cười: "Được, vậy hãy tínhmộtphần cho tôiđi."

hắntanóixong liền nhìn về phía Tưởng Xuyên: "Cònanhthìsao?"

Ngón tay Tưởng Xuyên đặttrênđùi khế gõ, khóc miệng cong lên,nói: "Vừa vặn tối hôm quakhôngmua được gì, tiền vẫn còn ở trong túi."

Trần Nguyên nghe vậy cười sảng khoái: "Được."

Bữa tiệc kết thúc, mọi người bắt đầu lục tục rờiđi.

Khương Khôn nhìn về phía Tưởng Xuyên, đứng lên, vỗ lên vaianh: "Có còn nhớ Lâm Hạokhông?"

Tưởng Xuyên cắn chặt răng, quai hàm căng ra trong yên lặng, lạnh nhạtnói: "Nhớ."

"thậtlà đáng tiếc, vốn là người mà tôi tin tưởng nhất.đangyênđanglànhthì.... Lúc đó gặp chuyện cùng với cậu, nhưng cậuthìmạng lớn, vẫn còn sống." Khương Khôn cười nhạt, "Lúc trước đâm vào cácanhlà mấy người trẻ tuổi, cậu có biết là aikhông?"

"Chỉ làkhôngmay gặp phải bất trắc mà thôi." Tưởng Xuyên mặtkhôngđổi sắcnói.

Khương Khôn hừmộttiếng, "Đúng là như vậy."

Tưởng Xuyên mím môi: "Nếukhôngcó việc gìthìtôiđitrước."

Khương Khôn vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trênngón cái, cười: "Cũng được, dù sao trở lại Tây Anthìchúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để gặp mặt."

Tưởng Xuyên cười một cái đáp trả, rồi xoay người rời đi.

. . . .

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang, nắm tayđangsiết chặt của Tưởng Xuyên dần được buông lỏng.

sựcố năm đó rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay là có người....

Đến bây giờ cũngkhôngrõ.

Cả đời nàyanhcũngkhôngthể quên ngày hôm đó....

trêncon đường gập ghềnh lầy lội hiểm trở ở trên Trấn Ba kia, mưa to gió lớn nhuộm đen cả sắc trời, anhlái xe mang theo Lâm Hạo đang trọng thương đi tới bệnh viện trênhuyện.

Mưa to như trút nước, mưa trắng xòa cả trời, đến mứckhôngnhìnrõcả đườngđi.

Mưa như thế, đườngđithìgập ghềnh, tất cả đềukhôngthích hợp để lên đường, nhưng nếukhôngđi, Lâm Hạosẽmất mạng. Tưởng Xuyên cắn răng, cần thận trong mưa to bão tápđitrêncon đường đó.

Khi đó toàn bộ tâm tư củaanhđều đặt cảtrênngười Lâm Hạo.trênngườianhta có manh mối quan trọng màanhcần.

Nếuanhta chết, mọi nỗ lực cố gắng của mọi người trong khoảng thời gian này đều trở nên vô ích.

anhđakhôngcòn nhớrôchiếc xe kia lao tới như thế nào, chỉ nhớ hai chiếc xe cùng nhau điên cuồng lăn xuống vực, từ phía đối diện, tiếng hét chói tai củamộtcôgáicắt ngang qua phía chân trời.

Có haiâmthanh vang lên.

Tưởng Xuyên đầu óc trống rỗng, chỉ kịp hét lên: "Lâm Hạo!!!"

Đến khianhbò được từ trong xe ra, kéo Lâm Hạo ra,thìtrênngườianhtađãchồng chất vết thương,khôngcòn hơi thở.

anhnằm vậttrênmặt đất trong chốc lát, sau đó bất chấp vết thươngtrênngười cùng sự đau đớn từ trên đùi truyền đến, bò về phía chiếc xe việt dã màu đen kia, ôm côg ái ngồi ở ghế phụ ra. Mác ôg ái dính đầy bùn đất và máu me, bị nước mưa gột rửa thành một mớ hỗn độn. Tóc dài dính vào hai bên mặt, không nhìn rõdáng vẻ, chỉ lộ ra làn da trắng bệch.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 35

Tưởng Xuyên cũng ôm hai ngườimộtnammộtnữ còn lại ở ghế sau ra. Đều là những khuôn mặt trẻ trung, chỉ khoảng hơn 20 tuổi, người con trai ngồi ở ghế lái bị kẹt,anhcũngđãkiệt sức,khôngthể làm gì được.

Cơn mưađãnhỏdần,anhlấy ô, vải lều trại từ trênxe xuống che cho hai côgáikia, xong xuôi ngồi bệt xuống dựa vào thành xe bị đâm đến biến dạng, thở dốc từng ngụm. Mỗi giây mỗi phút của quá trình chờ đợi cứu viện dài như cả thế kỉ.

Lâm Hạo chết làmộtsựcố ngoài ý muốn, ngoài ý muốn đến mứcanhtrở taykhôngkịp.

Đáy lònganhtrống rỗng, đầu óc cũng bắt đầu trống rỗng.

Nước mưa tinh tế cọ rửa mọi thứ.

Tưởng Xuyên nhìn qua bàn tay lộ ra bên ngoài củacôgáikia. Bàn tay được nước mưa cọ rửa sạchsẽ, đốt ngón tay tinh tế,trênmu bàn tay trắng bệch làmộthình xăm. Nước mưa trong suốt rơitrênnhững cành lánhỏxíu màu xanh, nhị hoa màu vàng, những cánh hoa màu hồng, sắc màu đậm dần từ trong ra ngoài.....

Trong màn mưa ngợp trời kia, khi khắp mọi nơi đều là bùn đất lấy lội, hình xăm kia là màu sắc tươi đẹp duy nhất.

Sau vụ tai nạn kia, người nhà đối phươngkhôngtới tìmanh.

anhcũng nằm viện, chờ đợi xử phạt từ cấptrên. Tất cả như dự đoán,anhbị tước cảnh tịch.

. . . .

Điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Tưởng Xuyên thanh tỉnh lại, bàn tayđangsiết chặt dần nơi lỏng. Đưa tay lên vuốt mặt xonganhlấy điện thoại trong túi ra, nhìn thoáng qua sau đó nhanh chóng bắt máy.

Tào Thịnh hỏi, "Sao rồi?"

Tưởng Xuyênđivề phía bãi đỗ xe, "Ra rồi,khôngcó chuyện gì. Cómộtngười tên Trần Nguyên, cácanhđiều trahắnmộtchút. Có thể hắn bị Khương Khôn mượn sức." anh dừng mộtchút, nhẹ giọng hỏi, "Đội trưởng, chuyện năm đó tôi bị tước cảnh tịch và sự việc kia, thật sự không liên quan sao?"

Tào Thịnhkhôngnghĩanhsẽhỏi chuyện này, trầm mặc vài giây, "khôngliên quan. Chuyệnđãqua lâu như vậy rồi. Hơn nữa, lúc ấy tôi chỉ là đội phó, mọi chuyển là do đội trưởng Hàn xử lý. Trách nhiệm chính củasựviệckhôngphải doanh, cho nên đối phương cũngkhôngtheo đuổi."

Vẫn giống y như năm đóanhtanóichoanhnghe.

Tưởng Xuyênkhônghỏi nhiều nữa, đóng cửa xe, tự giễu cong khóe miệng, "Tôi biết rồi."

Ngắt điện thoại.

Tưởng Xuyên ngồitrênxe, miệng ngậm điếu thuốc, vẻ mặt lạnh nhạt hút vài hơi, sau đó dập tàn thuốc, lái xeđi.

• • • • • • • •

Giai đoạn tiếp theo của buổi đấu giá từ thiệnđãcó lão Viên phụ trách nên Tần Đường chỉ cần tới xem qua. Buổi đấu giá thực sự rất thành công, số tiền quyên góp được còn nhiều hơn dự tính 100 vạn, số tiền dư ra này tạm thời giữ lại để làm chuyện khác.

Các tờ báo lớn đều tranh nhau đưa tin buổi đấu giá tối qua, Tần Đường do chịu ảnh hưởng từ mẹ mình nên lập tức lên Weibo hot Search, trongmột đêm lượng theo dõi tăng vô số.

trênWeibo mọi người nghị luận sôi nổi, bởi từ thiện vốn dĩ làmộthoạt động gây xôn xao dư luận.

Tần Đường nhìn bảng xếp hạng Weibo hot Search, kéo xuống xem phần tin nhắn và bình luận.

"Nếu nhà mấy người giàu như vậythìmấy người hãy quyên nhiềumộtchútđi. Mỗi năm kiếm được nhiều tiền như vậy, đủ chokhôngít đứanhỏvùng núi dùng rồi, lại cònđihô hào mọi người nữa à?"

"Đạo đức bị bắt cócthậtlà đáng sợ mà. Người ta kiếm được bao nhiều tiền là chuyện của người ta, quyên bao nhiều tiền cũng là chuyện của người ta. Vốn dĩ làmộtchuyện rất tốt,khônghiểu sao lại luôn cómộtsố người tài phú nhưng tríkhôngphú nhảy ra để vũ nhục trí thông minh của người khác."

"Nước mình đúng là còn rất nhiều nơi nghèo khó và lạc hậu, nếu lầutrênxem Weibo củacôấythìbiết. Chuyện mìnhkhônglàm đượcthìcũng đừng có nghĩ người khác cũng như vậy. Cómộtsố việckhôngai ép buộc ai được cả, cũng làm ơn tôn trọng tấm lòng của người khác mộtchút."

. . . . . .

Tần Đường thoát khỏi Weibo. Mấy bình luậntrênmạng kiểu này côchưa bao giờ để tâm đến.

Làm có tốt hơn nữa, vẫnsẽcó người bất mãn.

Bởimộtngườithìkhôngthể thỏa mãn tất cả mọi người được.

Hạ Tòng An ngồi đối diện nhìncô, hỏi: "Sao, bị ảnh hưởng à?"

Tần Đường lắc đầu, "khôngcó. Em chưa bao giờ bị mấy bình luận thế này ảnh hưởng cả. Em biết bản thân mìnhđanglàm gì là được rồi."

"Đúng làđãtrưởng thành rồi." Hạ Tòng An cười cười, "anhcòn lo lắng emsẽbị ảnh hưởng, cố ý tới đây để an ủi em này."

Tần Đường trợn trắng mắt, tiếp tục cúi xuống xử lý ảnh.

Hạ Tòng An cảm giác được tâm trạng của côhôm nay không tệ, nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Có chuyện gì vui à?"

Tần Đường đến đầu cũngkhôngnâng, "Buổi đấu giá rất thành công."

Hạ Tòng Ankhônghỏi tiếp nữa, cười, "Vậy buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé."

"Buổi tối à....." Tần Đường nghĩ nghĩmộtchút, "không được."

"Vì sao? Em có hẹn ư?"

Tần Đường còn chưa kịp trả lời, Chu Đồng liền hấp tấp chạy tới, nhỏ giọng nói bên tai cô, "Chị Tần Đường, Tưởng...Tưởng tiên sinh tới...."

nóixong, còn nháy mắt với Hạ Tòng An ngồi đối diện.

Ở trong mắt côấy, Tưởng Xuyên và Hạ Tòng An chính là tình địch của nhau, nếu cùng xuất hiện ở một chỗ nhất định sẽ khó coi.

Hơn nữa....nhìn vẻ bên ngoàithìHạ Tòng An chắc chắn đánhkhônglại Tưởng Xuyên.

Tần Đường vừa ngầng đầu lênthì Tưởng Xuyên đã bước vào.

Hạ Tòng An nhíu mày, xoay người lại nhìn, hơi nhăn mặt lại.anhta nghĩ tối hôm qua những lờianhtanóiít nhất Tưởng Xuyênsẽnghe vàomộtít,khôngngờ đối phương căn bảnkhônghề quan tâm.

Tần Đường lớn lên xinh đẹp, các phương diện đều vô cùng ưu tú, từnhỏ đến lớn người theo đuổi côấy đã rất nhiều.

Tưởng Xuyên cũng thấy Hạ Tòng An,trênmặtkhôngbiểu tình gì nhưng đáy mắtthìlại lặng lẽ trầm xuống.

Hạ Tòng An quay đầu lại nhìn Tần Đường, pháthiệnkhóe môi cong cong, vô cùng sửng sốt.

Tưởng Xuyênđiđến trước mặt Tần Đường, ngồi xuống đối diệncô, "Khi nàothìxong việc?"

Tần Đường đáp: "Khoảngmộttiếng nữa."

"Vậyanhqua phòng khách chờ em." anhđứng lên, lúcđivòng qua người côc òn nâng taykhông nặng không nhẹnhéo tai cômột cái.

Lỗ tai Tần Đường nhanh chóng đỏ lên.côkhôngquen ở trước mặt người khác tỏ ra thân mật như vậy nên có chút hoảng loạn ngầng đầu lên. Chu Đồngthìche miệng chạyđitrước, còn Hạ Tòng Anthìnhìncôchằm chẳm, môi mím chặt.

anhta nhìn về phía bóng dáng Tưởng Xuyênđangkhuất dần, hỏi: "Chuyện này là thế nào?"

Tần Đường bình tĩnh nhìn lại,khônghề phủ nhận: "Chính là nhưanhthấy đấy."

Hạ Tòng An nhíu mày,khôngthể diễn tả cảm giác trong lòng gì. Thậm chí ngày trước khicôvà Trần Kính Sinh ở bên nhauanhta cũng chưa từng cảm thấy khó tiếp nhận như bây giờ, bởianhta cảm thấy Tần Đường và Trần Kính Sinhsẽkhôngthể cùng nhauđiđến cùng được. Trần Kính Sinh gặp chuyện ngoài ý muốn,anhtakhônglường trước được. Nhưng chính bởi vì hai người họ lấy phương thức như vậy để tách ra nên cho dù Trần Kính Sinh tốt haykhôngtốt, Tần Đường cũngsẽkhôngbao giờ quên được người này.

Saumộtđoạn tình cảm kích thích như vậy, đáng lẽ racôấy nên tìm cho mìnhmộtngười đàn ông có thể mang lại sựbình yên cho mình mới phải chứ.

Tưởng Xuyên có lẽ thíchcôấy, nhưng lạikhôngphải là người đàn ông có thể mang lại chocôsựyên bình.

"Đường Đường...." Giọng nói của Hạ Tòng An chợt khàn đi, đột nhiên túm lấy tay côkéo ra ngoài.

Tần Đường nhíu mày, kêu lênmộttiếng: "anhlàm gì thế...."

Tưởng Xuyên ở trong phòng khách thấymộtmàn này lập tứcđitới, Tần Đường ngoái lại nhìnanh, khẽ lắc đầu.

Tưởng Xuyên đứng ở cửa, đôi mắt đen tuyền nhìncôchằm chằm.

Nhìncôđira ngoài với Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An kéocôra đến ngoài cửa, mím môi nhìncô, nửa ngày sau mớinói:

"Em nghiêm túc?"

Tần Đường nhìnanhta trong chốc lát,nói: "Ù."

"Em hiểurõanhta sao?"

"Cũng đủ."

"anhta là người giống như Trần Kính Sinh, mặc dù tràn đầy kích thích, nhưng tuyệt đốikhông phải làmột người đàn ông tốt để dựa vào.anhta...."

"anhấykhônggiống.anhấykhôngphải Trần Kính Sinh,anhấysẽkhônglôi tính mạng ra để đánh cuộc."côđột nhiên cắt ngang lờinóicủa Hạ Tòng An, lại nhưmộtma chú màkhôngngừng lặp lại, "anhấykhônggiống...."

Hạ Tòng An bị chọc tức đếnkhông nói lên lợi, trong chốc lát mới nói tiếp, "Ba mẹ em tuyệt đối sẽkhông đồng ý đâu."

Tần Đường cúi đầu, "Em chưa nghĩ xa đến thế."

Vậy là đã tính tới khả năng một ngày nào đó bọn họs ẽchia tay rồi phải không?

Hạ Tòng An cuối cùng cũng hòa hoãn xuống. Tần Đường ngầng đầu nhìnanhta: "anhđừng lãng phí thời gian lên người em nữa."

Những lời này dường như năm nào côc ũng sẽ nói.

Hạ Tòng An đáp: "Chuyện này emkhôngcần quan tâm."

Tần Đường cắn môi dưới, "anhđivề trướcđi."

Sau đócôkhônghề nhìn Hạ Tòng An thêm cái nào nữa, xoay người trở lại.

• • • • • • • •

Tưởng Xuyên vẫn đứng ở cửa phòng khách, thân hình cao lớn dựa vào khung cửa, vẻ mặt lạnh lùng, có chút thất thần nhìn về phía cửa ra vào. Vừa

thấy cô đi vào, lưỡi lại đảo một vòng quanh hàm răng.

Tần Đường cùnganhđối mắt vài giây, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Ngồi yên trước bàn làm việc vài phút, Tần Đường lấy lại tinh thần, tiếp tục xử lý ảnh chụp. Tưởng Xuyên ngồi uống hai cốc cafe, hút hai điếu thuốc, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tần Đườngđangngồi. Dáng ngồi củacônghiêm túc, cánh tay trắng như tuyết, tay phảikhôngngừng di chuyển con chuột, ngón trỏ khế ấn khiến đóa hoa cách tang kia ở trước mắtanhnhưẩnnhưhiện.

Hoàn toàn mê hoặc ánh mắtanh.

Tần Đường tắt máy tínhđi, cất vào trong túi rồi đeo lên vai.

Tưởng Xuyên cũng dập điếu thuốc, thong thả đứng dậy chờcôđitới.

Tần Đường vô cùng tự nhiên hỏi: "điđâu ăn cơm đây?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, "Em chọnđi."

"Ù'.'côgật đầu, "Cũng được, dù saoanhcũngkhôngquen thuộc Bắc Kinh lắm mà."

Hai ngườiđira khỏi An Nhất Quỹ.

Tưởng Xuyên đột nhiên năm lấy tay phải củacô, ngón cái thô rápnhẹnhàng vuốt ve. Tần Đường ngốc lăng, sau đó nhanh chóng nắm lại tayanh. Lòng bàn tayanhkhô ráo mang theo mấysựthô ráp của những vết chai. Ngón tay Tần Đường khẽ cào lên mấy vết chai đómộtchút, quay đầu lại nhìn Tưởng Xuyên cười: "Tayanhtothậtđấy."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, một lúc lâu sau mới cười ra tiếng, nói bên taicô: "Thế à? Có thứ còn lớn hơn nữa đấy, em có muốn xemkhông?"

Tần Đường đỏ bừng cả mặt, hơi rụt tay lại, bước nhanh về phía trước, "Lưu manh."

Tưởng Xuyên nhìn theo bóng dángcô, chậm rãi thu liễm lại thần sắc.

• • • • • • • •

Buổi đấu giá vừa mới kết thúc tối hôm qua nên bây giờ Tần Đườngđira đườngsẽcó người nhận racôcho nên vì để tránh phiền toái, côchọn một nhà hàng khá yên tĩnh, còn chọn phòng bao riêng.

Tưởng Xuyên nhìncôăn xong, gọi người mang hóa đơn tới.

Tần Đường nhìnanh, "Có phảianhcó chuyện muốnnóivới emkhông?"

Tưởng Xuyênđitới, đỡcôdậy: "Láttrênđườngđithìnói."

Tần Đường nương theo cánh tayanhđứng lên, bịanhnắm tay dắt ra khỏi nhà hàng.đitheo phía sau Tưởng Xuyên,cônghĩ nghĩmộtlát, rồinói: "Em từ chối Hạ Tòng An rồi."

Bước chân Tưởng Xuyên dừng lại, xoay người kéocôvào lòng, "anhbiết emkhôngthíchanhta."

"Vậy lúc chiềuanhgấp cái gì chứ?" côhỏi lại.

Tưởng Xuyên cong cong khóe miệng: "khôngkhống chế được thôi."

"""

Tưởng Xuyên cười nhìncô, "Giờ em muốnđiđâu?"

"Hả?"

Ngón tayanhkhẽ nâng cằmcôlên, "Tần Đường, tối maianhphải trở về rồi."

Tần Đường đứng hình, ng
ẩng đầu nhìnanh,
nhỏgiọng
nói, "Nhanh như thế à....."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 36

Lúc chiều, Tào Thịnh nhắn tin tới nói rằng đêm nay Khương Khônsẽ rời khỏi Bắc Kinh, Tưởng Xuyên lo những người khác ở nghĩa trạm sẽ bị liên lụy nên phải về sớm hơn so với dự tính.

Tần Đường biết lần này Tưởng Xuyênđãngây người ở Bắc Kinh lâu quá rồi.anhkhôngthể bỏ mặc nghĩa trạm, cũngkhôngthể bỏ mặc công ty vận chuyển kia được. Sớm hay muộnanhcũngsẽphải trở về, mà bây giờcôcũngkhôngthểđicùnganhđược.

Trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng cônhìn đồng hồ, nói: "Chúng ta đến bênh viên thăm Từ Từđi."

Thuận tiệnđithăm luôn Chu Kỳ.

Mấy ngày nay bận việc đấu giá nêncôcũngkhôngtới thăm em ấy được vài hôm rồi.

Tưởng Xuyên nắm taycô, "đi."

anhquay lại nhìncô, cười, "Đêm nay em muốn ở đâu, làm cái gì, đều chiều theo ý em hết."

Tần Đường nhếch môi cười, lộ ra mấy chiếc răng trắng xinh đẹp. Mấy năm gần đâycôrất khi cười như vậy, càng chưa bao giờ cười với Tưởng Xuyên như vậy, khiếnanhnhìn mà sửng sốt. Tưởng Xuyên cườinhera tiếng,điđến trước mặtcô, đặt tay lên vaicôrồi ôm trọncôvào lòng.

Lúc tới bệnh viện Từ Từ vẫn chưa ngủ, Tào Thịnh và vợ cũđangchơi trò chơi vớicôbé. Tiểu nha đầu hưng phấn đến đỏ cả mặt bởi đối vớicôbé mànói, lúc có ba mẹ ở bên cạnh chính là lúc hạnh phúc nhất.

Thấy Tưởng Xuyên và Tần Đường đứng ở cửa, đôi mắt đen bóng lập tức sáng rực lên: "Chú Tưởng, chị Tần Đường!"

Tưởng Xuyên nhướng mày: "mộtngười kêu chú, mộtngười gọi là chị, xem ra bối phận chênh lệch quá nhỉ."

Lời này lànóicho Tần Đường nghe.

Tần Đường khẽ đẩyanhmộtcái, nhưngcôcũng hoàn toànkhôngmuốn bị Từ Từ gọi là dì Tần.

Tưởng Xuyên nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh Tào Thịnh, gọimộttiếng: "Chị dâu."

Người phụ nữ kia hừmộttiếng: "Tôiđãkhôngcòn là chị dâu của cậu nữa rồi."

trênmặt Tào Thịnh xẹt quamộttia xấu hổ, người phụ nữ nhìn về phía Tần Đường, mỉm cườinói, "Gọi chị là chị Dĩnh là được rồi."

Tần Đường gọi một tiếng chị Dĩnh, sau đó đem hoa quả đặt lên bàn, sở khuôn mặt nhỏbé của Từ Từ: "Hình như mập lên rồi nha."

Từ Từ chu môinói: "Mẹnóiem quá gầy nên muốn em ăn nhiềumộtchút đó."

Tần Đường cười, "Ù, như vậy mới đángyêu."

Từ Từ lập tức nở nụ cười, ôm lấy cánh taycôríu rítnóichuyện.

Tào Thịnh nhìn bọn họ, "Sao hai người lại đến đây thế?"

Tưởng Xuyên cười một cái, "Hẹn hò."

Tào Thịnh nhìn chằm chằm hai người kia trong chốc lát, cuối cùng nhìn về phía Tưởng Xuyên, gần nhưkhôngthể pháthiệnnhíu mày lại, đáy mắtẩnẩnlo lắng.

Hai người đi về phía cuối hành lang yên tĩnh, Tưởng Xuyên nói: "Tối mai tôi trở về, anh hãy phái người âm thầm che chở Tần Đường."

Vốn dĩ với gia thế của Tần Đường, mời thêm mấy bảo vệ là điều quá đơn giản, nhưng vụ án này phải bí mật điều tra,khôngthể để lộ bất cứ điều gì, cho nên để tránh rút dây động rừng, Tào Thịnh gật đầu đồng ý, "Tôi biết, chuyện nàyanhcứ yên tâm."

Tưởng Xuyên nhìn về phíaanhta: "Có phảianhđãsớm biết Tần Đường chính làmộttrong số những người bị nạn trongsựkiện năm đó rồikhông?"

Tào Thịnh cũng nhìnanh,khôngphủ nhận: "Ù, dáng vẻcôấykhônghề thay đổi chút nào. Lúc đó tôi và Hàn đội trưởng cũng từng đến bệnh viện thămcôấy vài lần."

Tưởng Xuyên kẹp chặt điếu thuốc trong tay, điếu thuốc bị kẹp đến mức biến dạng, "Lúc đócôấy bị thương nặngkhông?"

"khôngnặng lắm. Haicôgáibị thươngkhôngnghiêm trọng lắm, hai người con traithìbị nặng hơnmộtchút,mộtngười biến thành người thực vật,mộtngườithìđùi phải xảy ra vấn đề."

Lúc trước Tưởng Xuyên bị thương cũngkhôngnhẹ, phải nằm viện hơn hai táng, đây là bị thương trong lúc làm nhiệm vụ. Còn bốn người bị thương khác đều là cậu ấmcôchiêu của mấy gia đình giàu có ở Bắc Kinh, trong đó cómộtngười còn học cao trung, hai người là sinh viên.

Hàn đội trưởng và Tào Thịnh đều muốn bao che cho cấp dưới của mình nênkhôngđể Tưởng Xuyên đáng nằm viện nhúng tay vào chuyện này.

Tào Thịnh vỗ vaianh, "Được rồi, chuyện cũng mấy năm rồi, học sinh cao trung kia gần đây cũng vừa tỉnh lại rồi."

Tưởng Xuyên trầm mặc nửa khắc,nói: "Tôi biết rồi."

"Vậyanhvà Tần Đường...." Tào Thịnh cuối cùng vẫn nhịn xuống,khôngchờ Tưởng Xuyên trả lờiđãvẫy tay: "Thôi thôi, tựanhbiết chừng mực là được rồi."

Trở lại cửa phòng bệnh, Tần Đường ló đầu ra, nhìnanhcười: "Em muốn đến thămmộtngười bạnmộtchút. Cậu ấy cũng nằm ở bệnh viện này.anhchờ emmộtlát rồi em quay lại nhé."

Tưởng Xuyên nhìncô: "anhđivới em."

Tần Đường vốn định từ chối, nhưng thấy đôi mắt đen nhánh của anhliền thay đổi chủ ý, "Được."

• • • • • • •

trênđườngđi, Tần Đườngnói với Tưởng Xuyên: "Chu Kỳ giống như em trai em vậy. Trước kia.....em ấyđitheo em nên gặp tai nạn, ngủ liền một mạch 5 năm, khoảng thời gian trước vừa mới tỉnh lại."

Khoảng thời gian trước.....

Tưởng Xuyên nhớ tới điều gì đó, hỏi: "Chính là ngày emkhôngtừ mà biệt đó?"

Tần Đường cũng nhớ tới chuyện hôm đó, cười: "anhvẫn còn nhớ việc đó à?"

Vẻ mặt Tưởng Xuyên nhàn nhạt: "Nhớ chứ."

côkhẽ hừnhẹmộttiếng.

Tới bên ngoài phòng bệnh, Tần Đường đẩyanhra saumộtchút, nhỏgiọng nói: "anhhãy né mặt mộtchút, để em xem em ấy còn thức hay là ngủ rồi." Chủ yếu là muốn xem trong phòng bệnh có những người kháckhông.

Tần Đường đứng ở ngoài cửa nghe ngóng cần thận liền biết mẹ của Chu Kỳ cũngđangở đó.

Tần Đường quay đầu lạinói: "anhxuống dưới nhà chờ em đượckhông?"

Tưởng Xuyên cũng nghe thấy bên trong phòng bệnh có người. Đại khái làcôkhôngmuốn để người khác nhìn thấy.

anhừmộttiếng, sau đó xoay người rờiđi.

Tần Đường đẩy cửa phòng bệnh ra, lên tiếng chào hỏi mẹ Chu.

Chu Kỳ thấycôthìrất vui vẻ. Cậu nhóc khôi phụckhôngtồi, trong khoảng thời gian này tinh thần rất tốt, cũng có thể nhớ lại càng ngày càng nhiều, sắc mặt so với lúc mới tỉnh cũng có thêm vài phần khỏe mạnh, thậm chí có thể xuống giườngđilại được rồi.

"Chị An An, chị bận xong rồi ư?" Chu Kỳ cườinói.

"Ù. Tinh thân emkhôngtồi nha." Tần Đườngđitới, ngồi xuống bên mép giường.

Chu Kỳ cười. "Cũngkhônghẳn. Em còn nghĩ muốn ra viện cơ, nhưng mẹ emkhôngcho,nóimuốn để em ở đây để quan sátmộtthời gian nữa. Đoạn

phim buổi đấu giá em cũng xem rồi. Chị An An, nếu sau này chị cònđiđâu xa nữathìnhớ mang em theo với nhé. Em rất muốnđivới chị đó."

Sắc mặt mẹ Chu khẽ biến,nhẹnhàng nắm lấy mu bàn tay Chu Kỳ: "Connóilinh tinh cái gì thế, nằm 5 nămtrêngiường còn chưa đủ dạy cho conmộtbài học à?"

Sắc mặt Tần Đường trắng bệch, Chu Kỳkhôngvuinói: "Mẹ, mẹ có thể đừng nhắcđinhắc lại chuyện đó nữa đượckhông? Đó là chuyện ngoài ý muốn mà. Chị An An cũng đâu có ngờ được điều đó chứ. Hơn nữa mặc dù là chị ấy dẫn conđinhưng cũng là con tự nguyện. Cứ cho là lúc đó consẽchếtthậtthìđó cũng là số của con rồi."

khôngđợi mẹ Chu lên tiếng, Tần Đường vội chụp lấy vai Chu Kỳ: "Được rồi được rồi, đừng cónóinữa. Dì ấy cũngkhôngcó trách chị mà."

Chu Kỳ nhìncômộtcái, trong lòng có chút hụt hẫng.

Tỉnh lại mấy hôm nay, cậuđãtừ từ biết được mọi chuyện phát sinh sausựcố đó cũng với tình huống mấy năm nay của Tần Đường. Mấy năm nay chị ấy thựcsựphải chịu áp lựckhôngnhỏ, hơn nữa....cậu cũngkhôngthể ngờ được, Trần Kính Sinhđãchết.

Cậukhôngbiết sao Tần Đường có thể chịu đựng được.

Chu Kỳ gật đầu, nhìn thoáng qua mẹ Chu: "Mẹ, mẹ về trướcđi."

Mẹ Chu nhìn Chu Kỳ, có chút bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, ngày mai mẹsẽđến thăm con."

Tần Đường tiễn bà ấy ra cửa, sau đó quay lại giáo huấn Chu Kỳ: "Lúc nãy em làm cái gì thế?"

Chu Kỳ cười hắc hắc: "khôngcó gì, em chỉkhôngmuốn mẹ em trách chị thôi."

"Lần saukhôngcho phépnóinhư vậy nữa."

"Vâng, em biết rồi."

. . . .

Tưởng Xuyên ở dưới nhà hút thuốc, đợi nửa tiếng mới thấy Tần Đườngđixuống.

côđiđến trước mặtanh, nói: "Được rồi, trở về thôi."

Ánh mắtanhsâu thẳm, cúi xuống nhìncô.

Bốn mắt nhìn nhau, khóc miệng Tưởng Xuyên cong lên thànhmộtnụ cười: "Được, trở về thôi."

Buổi chiều Tần Đườngkhônglái xe, vẫn ngồi xe của Tưởng Xuyên.

Sau khi lên xe,anhbật chỉ đường lên.

Lái xe thẳngmộtđường đến dưới nhà Tần Đường, sau đó lưu loát tìm chỗ đỗ xe.

Tưởng Xuyên xách từ trong cốp xe ramộttúi hành lý màu đen.

Tần Đường có chút trợn mắt há hốc mồm,nói: "Saoanhlại mang cả hành lý theo thế?"

Tưởng Xuyênđitới nắm taycô, "Đêm nay choanhở lạimộtđêm nhé."

Tần Đường: "....."

Biết đêm nay Tưởng Xuyênkhôngcó ý địnhđi,côtrầm mặc trong chốc lát, cuối cùngkhôngtừ chối, nhưng trước khi lên nhà vẫn quyết định lên tiếng.

côgiữ chặtanhlại, ngẩng đầu nhìn thắng vào mắtanh: "Tự lo đấy."

Tưởng Xuyên nhướng mày: "Cái gì?"

Giả vờ!

Tần Đườngkhông đáp lại, hất tay Tưởng Xuyên rađiđằng trước.

Về đến nhà, Tần Đường vào phòng ngủ tẩy trang sạchsẽlộ ramộtkhuôn mặt thuần tịnh trắng nõn, thoạt nhìn còn trẻ hơn vài tuổi.

Lúc ra khỏi phòng pháthiệnTưởng Xuyênkhôngở bên ngoài, phòng cho khách cửađangmở.côđến gần liền nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Hôm nay nhiệt độkhôngkhí cao, người rất dễ ra mồ hôi, nếukhôngphải vì lờinóilúc nãy của Tưởng Xuyênthìcôcũngđãđitắm rồi.

Ban đêm phá lệ yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức côcó thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Tần Đường nắm lấy cổ áo của mình, xoay người quay vào phòng tắm.

Đợi côtắm xong, thay một chiếc váy dài màu đỏ đira liền thấy Tưởng Xuyên đang ngồi trên sofa xem TV, thấy cô liền quay đầu lại, đôi mắt sâu hút: "Lại đây."

Tần Đường cắn môi dưới, chậm rãiđitới.

Im hơi lặng tiếng.

Tưởng Xuyên tóm lấy taycô, khẽ dùng sứcmộtcái,côliền dễ dàng bị kéo ngã ngồi lên đùianh, tay chống lên ngựcanh, tim đập như chơi tàu lượn.

anhcúi đầu, nhìn da thịt trắng như tuyết củacô, xương quai xanh tinh xảo, hai đường cong tròn trịa nhưẩnnhư hiện, mím chặt môi lại.

Ánh mắtanhcố gắng dờiđi, nhìn vào mắtcô: "Muốnnóivới em chút chuyện."

Tần Đường nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của Tưởng Xuyên: "Chuyện gì?"

Tưởng Xuyên cúi đầu, đôi môi cọ xát lên cần cổ trắng nõn, nghe thấy tiếng cônhẹnhàng hít sâu mộthơi, ngậm lấy vành tai đỏ ửng của cô, mút mạnh một cái. Tần Đường cả người lập tức run lên như bị điện giật, nổi cả da gà.

"Ngứa....." côrất sợ ngứa.

"Ù."anhcườinhẹ, ngẩng đầu lên.

"Chỗ lần trước nói đến, còn muốn đi không?"

"Muốn." côgật đầu, "Chờ em hết bận emsẽ đến tìmanh."

Tưởng Xuyênnói: "Tạm thời đừng tới."

Tần Đường nhíu mày, "Vì sao?"

Tưởng Xuyên: "Chờanhgiải quyết tốt mọi chuyện, anh sẽ tới tìm em."

Tần Đường nhớ tới Triệu Kiến Hào, còn cósựviệc phát sinh đêm hôm ấy ở con ngõnhỏ, bàn tay níu chặt lấy ngực áo phông đen của Tưởng Xuyên, muốn hỏi chorõràng, nhưng lại mím môi, cuối cùng vẫnkhônghỏi.

côbiết, cho dù làcôhỏithìanhcũngkhôngnhất địnhnói.

"Nghe lời." Tưởng Xuyên hôn khóe miệngcô, lại ngầng đầu nhìn.

Tần Đường nhìn đôi mắt đen láy kia của nh, vòng tay qua cổanh, ôm lấyanh.

Đôi mắt ướt át trong trẻo vừa an tĩnh lại vừa chấp nhất nhìnanhchăm chú.

Tưởng Xuyên im lặng trong chốc lát, hầu kết trượt lên trượt xuốngkhôngngừng, dần nghiến chặt răng lại. Ngón tay Tần Đường ở sau lưnganhnhẹnhàng lướt qua, Tưởng Xuyên lập tức cúi đầu hôn lên đôi môi kia.

Hai ngườinhẹnhàng ma xát môi của đối phương. Môianhrất nóng, mà môicôvẫn mềm mại như vậy. Rất nhanh chóng, Tưởng Xuyên giữ lấy ítcô, cắn môicô, sau đó thuận theo khe hở kia mà tiến vào.

Thân thể dán sát, Tần Đường đáp lại nụ hôn của anh, đầu lưỡi khế chạm vào một cái, trái tim theo đó cũng run lên.

Cả ngườianhđều là lửa nóng, bao gồm cả môi lưỡi, nóng đến mức khiến trái timcôphải lui bước.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 37

Trời đất quay cuồng, côngã xuống ghế sofa.

Lần đầu tiên Tần Đường cảm thấy đèn trong phòng khách nhà mình lại chói mắt đến vậy.

Mặtcôửng đỏ, đôi mắt ướt át mà trong suốt nhìn người đàn ôngđangđètrênngười mình, taynhẹnhàng vòng ôm lấy tấm lưng dài rộng củaanh, tinh tế cảm nhận từng thớ cơ bắp rắn chắctrênđó. Tưởng Xuyên nhìncôchằm chằm, nhồm người dậy, cởi áo ra.

trênngườianhvẫn còn miệng vết thương từ lần trước, màu đỏ thẫm, đan xen với các vết thương cũ, toát ramộtmùi vị nam tínhkhôngngừng mê hoặccô.

Tưởng Xuyênmộtlần nữa cúi người xuống, hôn lên môicô, rồi xuống cổ, rồi xuống đến phần xương quai xanh.....

Bàn tay cũng lần xuống phía dưới, theo cắng chân hướng lêntrên, mơn trớn đùicô, kéo làn váy đỏ rực kia lên đến hông, bàn tay to lớn đưa ra phía sau, nâng môngcôlên, cáchmộtlớp vảinhẹnhàng vuốt ve.

Tần Đường đột nhiên đè tayanhlại, Tưởng Xuyên ngầng đầu lên nhìn, cônheo mắt lại nhìnanh, đuôi mắt khẽ nhướng lên, hàng mi dày run rẩy: "Có chút chói mắt."

Tưởng Xuyên hôn lên mặtcô, khẽnói: "Em muốn tắt đèn?"

côgật đầu, ngoan ngoãnnói: "Vâng."

Trái tim Tưởng Xuyên mềm nhũn, hônnhẹcômộtcái, nhanh chóng đứng dậy tắt đèn trần, chỉ để lại ngọn đèn bàn bên cạnh sofa, ánh đèn màu cam ấm áp hắt lên da thịt trắng nõn củacôtỏa ramộttầng ánh sáng nhu hòa, làn váy đỏ bị kéo đến hông,mộtđôi chân dàiđangkhép chặt,yêudiễm đến tột cùng.

anhhít sâu vàomộthơi.

Thân thể nhanh chóng ập xuống, hô hấp trở nên nặng nề, tay đưa lên kéo vai áocôxuống ngang hông.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, lần đầu tiênanhđược thấycômộtcáchrôràng như vậy, lập tức cúi đầu, gặm hôn hai phiến tuyết trắng mềm mại kia.

Bên ngoài cửa sổ, mọiâmthanh đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở nặng nề củaanh.

Tần Đường vuốt ve lưnganh, móng tay dần bấm sâu vào da thịt, từng tiếng thở dốc nhènhẹvang lên.

Tayanhtừ mông vòng lên phía trước,nhẹnhàng vuốt ve, khẽ thử.
mộttiếng thở gấp tràn ra từ khóe miệngcô: "Chờ....chờ...."

Tưởng Xuyên ngẩng đầu, đôi mắt đen láy như mực.

Mặt Tần Đường đỏ rực nhìnanh, gọi: "Tưởng Xuyên."

"Ù."

"anhcó thểnóicho em biết,thậtraanhlà aikhông?"

Tưởng Xuyên cắn chặt răng, gò má căng lên,trênngười toàn là mồ hôi, hiển nhiên làkhôngthể nhịn được nữa.

"Nhất định phải nói bây giờ sao?" Thanhâm nghện đến kì cục.

Tần Đường cắn môi, quay đầuđi, cam chịu.

Mồ hôi Tưởng Xuyênnhỏthành giọt rơi xuống, nghiến chặt răng,thậtmuốn giết chết người phụ nữ dưới người mình bây giờ.

cômuốn dụ dỗanhthật đúng là dễ như trở bàn tay.

Nếukhông nói rõrathì đừng hòng tiếp tục.

Tưởng Xuyên cúi đầu, tinh tế gắm cắn vành taicô, có chút nảy sinh suy nghĩ độc ác,nói: "Nếuanhkhôngnóithìsao?"

Tần Đườngnhẹnhàng kêu lên: "Đau....."

Tưởng Xuyên hít mạnh vàomộthơi, cả người đè lên ngườicô.

Người đàn ông này cơ thể nặng nhưmộttòa núi, Tân Đường có chút khó chịu xoay người.

"Còn dám xoay ư?" anhgắt gao ôm chặt lấycô: "Có tinanhxử em ngay bây giờ luônkhông?"

"...."côkhônghề hé răng, đôi mắt trong suốt nhìn thẳnganh, nhưmộtcon động vậtnhỏbướng bỉnh.

Mắt Tưởng Xuyên đỏ gay, nhịn cả nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, từ trênngười cô trở mình, nằm xuống bên cạnh, ôm cônằm vào phía trong sofa, ngực dán vào lưng cô, nháy mắt tiếp theo, kéo cái quần nhỏ đang căng phồng kia xuống.

Tần Đường nóng nảy: "anhđịnh làm gì?!"

Tưởng Xuyên cắn lên vaicô, ép châncôcàng chặt hơn, sau đó lách mìnhđivào. Tần Đường bị nhiệt độ nóng bỏng của anhlàm cho run rẩy.

Cơ thểanhhơi run rẩy, Tần Đường nhanh chóng biếtanhđanglàm gì.

```
. . . . . . . . . .
"Tưởng Xuyên...."
"Ty"
"anh......có sợ chếtkhông?"
"Sơ."
"Tưởng Xuyên."
"J"
"anhcó tiếc mạngkhông?"
"Có."
mộtlúc lâu sau.....
anhở phía saucôthở dốc, cắn cắn lỗ taicô: "Sợanhchết sao?"
"Ù...."côrun rẩy.
```

Có lẽ phụ nữ trời sinh mẫn cảm.anhkhôngchocôđiTây An,côliền cảm thấy bất an trong lòng.

Cảm thấy dường như có chuyện gì đósẽxảy ra.

Tần Đường thực rađangcảm thấy sợ hãi, sợ hãi chuyện kiamộtlần nữasẽxảy ratrênngười mình.

Tưởng Xuyên sở đến đôi mắt ướt đẫm củacô, tròng mắt tối sầm, trong lòng cảm thấy nước mắt nàykhôngphải vì mình mà rơi, trong lòng nghẹn bứmộtcục.

mộtgiây đó, dường nhưanhmuốn bỏ qua tất cả mà muốncô.

Nhưngmộttia lý trí sót lạiđãkhiếnanhtinh táo lại, cuối cùng vẫn làkhôngđành lòng, dưới thân cũng càng thêm dùng sức, như là muốn trừng phạtcôvậy.

Việc này khác với việc "tự xử", giằng co hồi lâu.

Tayanhvỗ về bụngnhỏcủacô, sau đómộtđường thăm dò xuống.

Cuối cùng, cả Tần Đường và Tưởng Xuyên cùng nhau run rẩy.

Tưởng Xuyên cử động nửa người, nhìn vào mắtcô: "Tần Đường, em nghe này."

Mặt côđỏ hồng, đôi mắt đẫm hơi nước mờ mịt nhìnanh.

Tưởng Xuyên cúi đầu hôn khẽ lên mácô, lại cọ xát vành taicô: "anhrất tiếc mạng, cũngsẽkhôngđể mình chếtđimộtcách dễ dàng được."

Sau đó, lại làmộtcâu ngả ngớn mà cuồng vọng.

"Có chết, cũng phải chếttrênngười em mới được."

. . . . . .

Tưởng Xuyên ôm người từ trong phòng tắm ra,đivề phía phòng ngủ chính.

Tần Đường níu lấy tayanh, nhỏ giọng nói: "Ngủ ở phòng cho khác hđi."

Đó là lãnh địa củacô.

côvẫn chưa hoàn toàn tiếp nhậnanh, nênkhôngmuốn bịanhxâm chiếm toàn bộ.

Tưởng Xuyên nhướng mày, nhưngkhôngnóigì, bếcôđivề phía phòng ngủ của khách.

anhnằm xuống bên cạnhcô, sờ đến phần đùi trong củacô,cônhẹnhàng run lên: "anhđừng có sờ vào, đau..."

Tưởng Xuyên thấy đầu vaicôdày đặc dâu tây lớnnhỏkhác nhau, có chútkhôngđành lòng, hẳng giọng mắng: "Coi như cho emmộtbài học. Lần saukhôngnên đùa vớianhnhư vậy,anhsẽkhôngnhịn nữa đâu."

Tần Đường cắn môi dưới: "anhcó thể lựa chọn mà."

côchoanhlựa chọn, nhưnganhthà rằng phải nhịn lại chứ nhất quyếtkhôngchịunói.

"Lần sau." anhnói, "Lần sauanhnhất định sẽnóicho em."

Tưởng Xuyên nhắm mắt lại, cómộtsố việc,anhthựcsựkhông biết nên mở miệng như thế nào, bắt đầu từ đàu nữa.

sựcố lần đó, mộthọc sinh cao trung, hai sinh viên.

Còn cómộtngười, đó là Trần Kính Sinh.

Người ngồi ở ghế lái, chính là Trần Kính Sinh.

Đùi phải gặp vấn đề, chính là Trần Kính Sinh.

Đến đây rất nhiều chuyện có thể sáng tỏ.

Trần Kính Sinh chếttrênđường đua, là bởi vì đùi phải củaanhta có vấn đề.

Tần Đườngkhông nói chuyện, quay người ôm chặt lấyanh.

Ban đêm, côngủ thực sâu ngoan ngoãn làm tổ trong lònganh.

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chú hồi lây, cúi đầu khẽ hôn lên khóe miệngcô, thân thể khẽ kéo ramộtchút khoảng cách.

Sáng hôm sau khi Tần Đường tỉnh lạithìTưởng Xuyênđãkhôngcòn bên cạnh nữa.

côchân trần chạy ra ngoài, thấyanhđangngồi trong phòng khách, "Em còn tưởng làanhđãđirồi."

Tưởng Xuyên cười, "đidép vàođirồi lại đây ăn sáng."

Tần Đường trở vềđidép vào, rất nhanh liền trở lại.

trênbàn ăn, côhỏi: "Đêm nay mấy giờanhbay?"

Tưởng Xuyên nhìncô, "anhđặt vé tàu rồi."

"Ò, mấy giờ thế?"

"Khoảng 6h hơn."

Tần Đường uống sữa xong, nhìnanh, "Em đưaanhđi."

Tưởng Xuyên cười, "khôngcần."

Tần Đường nghĩ nghĩ, cũngkhôngkiên trì nữa.

Giữa trưa hai người gọi cơm hộp, Tưởng Xuyên muốnđi, Tần Đường tiễnanhđến cửa thang máy, ánh mắt vừa yên tĩnh lại tràn ngập chờ mong nhìnanh.

Tưởng Xuyên biếtcôđangchờ đợi điều gì,côđangđợi lờinóicuối cùng củaanh.

Nhưng cuối cùng, anh cái gì cũng không nói.

Ngay sáng sớm hôm sau Tưởng Xuyênđãđến nơi,anhlập tức nhắn tin báo lại cho Tần Đường.

Trở lại nghĩa trạm, dì Quếđãđẩy xe bán bữa sáng trở lại, Lữ An và Tiểu Thành đềukhôngở nhà, A Khởi và Tiểu Bạchđangsửa lại hàng rào trong sân, thấyanhvào liền kinh hỉ kêu lên: "anhTưởng,anhvề rồi!"

Tưởng Xuyên đặt hành lý xuống, "Lữ An đâu rồi?"

A Khởi lâu rồikhônggặpanh, có chút hưng phấn, "anhLữ và Tiểu Thànhđigiao hàng rồi,anhLữ gần đây có nhận mấy đơn hàng."

Tưởng Xuyên cười một chút, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, cúi người lấy từ trong túi hành lý ramột cái lọnhỏ vô cùng tinh xảo.

"Tần Đường cho em."

Là nước hoa!

A Khởi mở lớn mắt, xoa tay ngại ngùngnói, "khôngphảiđãnóivới chị ấy làkhôngcần rồi sao......"

Nhưng thực ra trong lòng lại cao hứng đến phát điên. Cócôgáinào lạikhôngthích mấy thứ này chứ.

"côấy cho emthìem cứ nhậnđi."

A Khởi lúc này mới nhận lấy, ngầng đầunói: "anhTưởng, chị Tần Đường lần này có vềkhôngạ?"

Tưởng Xuyên lạnh nhạtnói: "khôngvề."

Tiểu Bạch ngồi trên băng ghế, hưng phấn nói: "Hôm đó bọn em xem tin tức trên TV có thấy chị ấy, thật không ngờ chị ấy đúng là congái của Cảnh Tâm..... Còn cả An Nhất Quỹ nữa, thì ra chị ấy là người phụ trách nha. Chị ấy siêu ăn ảnh, lên TV thực sựx inh chết đi được."

Từ Bằng cũng xen mồm vào: "Cònkhôngphải do bản thân chị ấy vốnđãxinh đẹp rồi sao."

Tiểu Bạch cười gật đầu, dừng lạimộtchút, có chút nuối tiếc: "khôngngờ là chị Tần Đườngsẽkhôngquay lại nữa."

A Khởi cầm nước hoa, biểu tình có chút khổ sở, đáy lòng lại có chút vui sướng.

Tần Đườngkhôngtrở lại, vậy có phảicôcó thể tiếp tục hy vọng mình có thể ở bên cạnhanhTưởng rồi phảikhông?

Tưởng Xuyên đương nhiênkhôngquản mấy cái chuyện này, cầm hành lý trở về phòng, tắm rửa thay quần áo, sau đó vừađixuống nhà vừa gọi điện cho Tào Nham: "Bây giờanhđangở đâu?"

Tào Nham: "anhtrở về rồi à?"

"Ù."

"Tôi vẫnđangtheo dõi tập đoàn Côn Luân. Tôi hôm qua Khương Khônđãđến Tây An, đại kháiđãpháthiệnra điều gì đó hay sao í, bảo vệ tăng gấp đôi bình thường rồi."

"Khai phá khu tầng hầm ngầm, mấyanhđiều tra được cái gì rồi?"

"Theo lờianhnói, ở đó xác thực có tầng hầm ngầm, nhưngđã được dọn dẹp vô cùng sạchsẽ, ngoại trừ tàn thuốc khói thuốc cùng với mùi rượu nồng nặc rathìcái gì cũngkhôngcó. Xem ra bọn họđãnhận được tin tức rồi, toàn bộ đều bị thanh lý hết."

Tưởng Xuyên nhíu mày, "Chậc."

Tào Nham thở dài, "Tên Khương Khôn này, vừa giảo hoạt lại cẩn thận, muốn bắthắntakhôngđơn giản như vậy."

Tưởng Xuyên cười lạnh: "Giảo hoạt đến đâu cũngsẽlòi đuôi cáo ra thôi."

"Bênanhcó tình huống gì sao?"

"đangđợi thôi." Tưởng Xuyênnói, "Chúng ta gặp nhauđi."

Tới buổi chiều, Tưởng Xuyên lấy điện thoại ra xem. Tần Đường vẫn chưa nhắn tin trả lờianh,anhnhíu mày, trực tiếp gọi điện thoại chocô.

Đợi rất lâu vẫnkhôngcó người nghe máy.

Lại gọi tiếp vài lần, tình huống vẫn là như vậy.

Tưởng Xuyên cắn răng, nói với Tào Thịnh, Tào Thịnh lập tức cử người đidò xét.

"Tần Đườngđangở trong phòng làm việc."

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống, côcố tình không nghe điện thoại.

Rútmộtđiếu thuốc từ trong bao thuốc ra, Tào Thịnh cũng đưa tay ra: "Cho tôimôtđiếu."

Hai người dựa vào góc tường hút thuốc. Tưởng Xuyên nhíu mày, tối hôm qua, hai người trừ bỏ bước cuối cùng thì điều gì nên làmkhông nên làm cũng làm cả rồi, vậy màcôgáinày hôm nay còn bày ra dáng vẻ như vậy choanhxem.

Trước đây saoanhlạikhôngbiếtcôcó thủ đoạn đến vậy nhỉ?

Nhớ tới tối hôm qua, cơ thể liềnkhôngtự chủ mơ hồ nổi lửa,anhcắn chặt điều thuốc trong miệng, nghiến răng nghiến lợi hút.

Giây tiếp theo, liền bị sặc.

Tào Nham kì quái liếc nhìnanhmột cái, cười nhạo: "Cáo già rồi mà hút điếu thuốc thôi cũng sặc, cứ như là tay mơ í."

Tưởng Xuyên ném thắng điếu thuốc xuống, dùng chân di di dập tàn thuốc, "Tôiđitrước."

. . . . .

Buổi tối khi trở lại nghĩa trạm, A Khởiđangđiđổ nước, thấyanhliền hô lên: "anhTưởng."

Tưởng Xuyên gật đầu, A Khởi chạy tới,nhỏgiọngnói: "Lại có người tới nha."

Tiểu Thành nghe tiếng cũng chạy ra, vui vẻ hô lên thành tiếng.

Tưởng Xuyên nhíu mày: "Ai?"

A Khởi: "Phụ nữ, lớn lên khá xinh đẹp."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 38

Nghĩa trạm thỉnh thoảng cũngsẽcó người tới. Vào kì nghỉ, học sinh được nghỉ dài, thỉnh thoảng cũngsẽcó phụ huynh mang con của họ tới đây để trải nghiệm.

Người lui tới hỗn độn, nhưng phần lời đều là những người lương thiên.

mộtngười phụ nữ đẹp ư? Trong khoảng thời gian này, người phụ nữ xinh đẹp từng tới đây chỉ có Tần Đường.

Như cảm nhận được gì đó, Tưởng Xuyên ngầng đầu.

Lộ Toađangđứng ở đầu hành lang tầng hai, dựa vào lan can cầu thang nhìn xuống, ánh mắt nhìn thắng vào mắtanh, đôi môi tô son đỏ mim cười.

Tưởng Xuyên bình tĩnh đối diệncôta vài giây, vẻ mặt bình tĩnhkhônggợn sóng. Tiểu Thành theo ánh mắtanhnhìn về phía Lộ Toa, gãi đầunói: "Chị Tần Đường cũngsẽkhôngquay lại, cho nên em liền đểcôấy ở phòng đó. Phòng đó sạchsẽ, ánh sáng cũng tốt."

Tưởng Xuyên nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu tamộtcái, "Tôi cónóicôấykhôngtrở lại sao?"

Tiểu Thành há hốc miệng, A Khởi cũngnói: "Có mà. Hôm quaanhcónóiđó."

Tưởng Xuyên lạnh giọng: "Tôinóicôấysẽkhôngbao giờ trở lại à?"

Tiểu Thành và A Khởi cả người run lên, cũngkhôngbiết sao bầukhôngkhí lại trở nên đè nén như vậy.

Hai người đứng co rúm lại, Tiểu Thành thử hỏi: "Nếukhông, em sắp xếp chocôấymộtphòng khác?"

"khôngcần."

Tưởng Xuyênđinhanh vào phòng khách.

Dì Quế kêu lên: "Đến giờ ăn cơm rồi."

Lộ Toa xuống nhà, Tiểu Thành nhìncôta cười cười: "Chị Lộ Toa ăn cơm."

Lộ Toa hỏi, "Tôikhôngthể ở lại gian phòng kia sao?"

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu: "khôngkhông, có thể ở lại, có thể ở lại mà."

Lộ Toa cười cười: "Vậy là được rồi."

Trước khi Tưởng Xuyênđi,trênbàn ăn có nhiều hơnmộtngười, đó là Tần Đường, Tưởng Xuyên ra ngoàimộtchuyến, sau khi trở về người lại đổi thành Lộ Toa. Ánh mắt Lữ An lượn qua lượn lạitrênngười hai người.anhquen Tưởng Xuyên sớm nhất, cũng là người duy nhấttrênbàn ăn này biết được mối quan hệ của Tưởng Xuyên và Lộ Toa.

Người phụ nữ này tới đây làm gì?

Muốn quay lại à?

A Khởi nhìn về phía Lộ Toa, nhỏ giọng hỏi: "Đồ ăn có hợp khẩu vị của chịkhônga?"

A Khởi cảm thấy Lộ Toa và Tần Đường giống nhau, đều là những người phụ nữ vừa xinh đẹp lại có tiền, chính là đại gia, là bạch phú mỹ trong miệng mọi người, cho nên sinh hoạtsẽkhônggiống bọn họ. Cơm canh đạm bạc Tần Đườngkhôngkén chọn nhưngkhôngbiết Lộ Toa có giống như vậykhông.

Lộ Toa cười: "Ăn rất ngon. Tay nghề của dì Quếkhôngtồi, sau này cháu còn muốn theo dì để học hỏi thêm đây."

Dì Quế thụ sủng nhược kinh, có chút xấu hổ cười: "côthích là tốt rồi, tôi cũngkhôngcó tài năng gì..."

Sau khi ăn xong, dì Quế và A Khởiđidọn dẹp, vào phòng bếp rửa bát, dì Quếnói: "Dì còn tưởngcôgáinàysẽrất khó hầu hạ,khôngngờ cũng là người dễnóichuyện, giống Tần tiểu thư, tuy nhìn có vẻ khó ở chung nhưng thực ra đều là người tốt."

A Khởi vừa rửa chén vừa nhìn ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Thực ra cháu vẫn cảm thấy chị Tần Đường tốt hơn một chút."

Dì Quế cười: "Đúng là tốtthật, lớn lên xinh đẹp, lại còn tốt bụng."

A Khởinói: "Cháu cảm thấy chị Lộ Toa này coi trọnganhTưởng, lúc nãy ăn cơm, cháu thấy ánh mắt chị ấy lén lút nhìn về phíaanhTưởng. Trước khi chị Tần Đườngkhôngcó như vậy...."

Cho nên, trong lòngcôcó chútkhôngvui.

Cảm thấy Lộ Toa này chính là dạng phụ nữ có thể nửa đêm đến gõ cửa phòng Tưởng Xuyên.

Dì Quế thu lại nụ cười: "A Khởi, tâm tư của cháu đừng đặttrênngười Tưởng Xuyên nữa. Trong lòng cậu ấykhôngcó cháu."

A Khởi hơi dừng lại, cúi đầu, chán nảnnói: "Cháu biết...."

Dì Quế vỗ đầucô: "Tiểu Thành cũng khá tốt mà."

A Khởi trừng mắt: "Cháu mớikhôngthích cậu ta đâu, lớn lên chả đẹp gì cả."

"Ôi cái đứanhỏnày......có đẹp cũng đâu thể mài ra cơm mà ăn chứ."

"Có thể mà...."

. . . .

Tưởng Xuyên đứng trong sân viện hút thuốc, Lữ An hạ giọng hỏi: "Saocôta lại tới đây?"

"khôngbiết."

Lữ An quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách, "Tôi cảm thấy....chuyện này không đơn giản.anh nên cẩn thận một chút."

Tưởng Xuyên búng tàn thuốc, nói: "Nếu thực sực ó chuyện, anh hãy bảo Tiểu Thành dẫn hai người kia tránh đinơi khác."

"Tôi biết rồi."

Cũngkhôngcòn cách nào khác cả.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lữ An quay đầu lại nhìn, sau đó xoay người rờiđi.

Tưởng Xuyên thoáng quay đầu lại, nhả ramộtvòng khói, "côtới đây làm gì?"

Lô Toa nhìnanh: "anhnóixem?"

Tưởng Xuyênkhônghề hé răng, hút thuốc xong, ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di.

"anhcó người trong lòngthậtrồi ư?"

"J""

"Tần Đường?"

Tưởng Xuyên bất động thanh sắc, liếc nhìncôtamộtcái: "khôngliên quan đếncô."

"anhkhôngxứng vớicôấy."

"Thế sao?"

"Trong lònganhnhất định cũng nghĩ như vậy."

Tưởng Xuyên cười khẽ: "Tôikhôngnghĩ như vậy."

Tưởng Xuyên chậm rãi thu lại nụ cười: "Dù sao cũng xứng đôi hơn khi ở vớicô."

anhba lần bốn lượtnóichuyệnkhôngchút lưu tình, đến nửa điểm tình cảm cũngkhôngcho, Lộ Toa cuối cùng cũngkhôngnhịn được nữa: "anh.... Đúng là càng ngày càngkhôngthú vị."

Tưởng Xuyên quay đầu lại, cười nhạo thành tiếng: "thìsao? Tức quáthìcó thể rời khỏi đây."

Sắc mặt Lộ Toa lập tức khôi phục lạisựbình tĩnh: "Tôikhôngđi."

"côcũng biết rồi đấy, chỗ này của tôikhôngnuôi người ănkhôngngồi rồi, hoặc là làm việc, hoặc là quyên tiền quyên vật." Tưởng Xuyên nhìncôta chằm chằm: "côchọn loại nào?"

"Tôi chọn...." Lộ Toa tới gần, dính sát vào ngườianh: "Bồianh, đượckhông?"

Tưởng Xuyên vẫn cười như cũ: "côthấy sao?"

Lộ Toa nhìnanhý cườikhôngchạm đến đáy mắt, chậm rãi thu hồi lại tươi cười.

Tưởng Xuyên xoay người rờiđi.

• • • • • • •

Lộ Toa tới được một khoảng thời gian rồi, cũng thực sự bỏ ramột số tiền quyên một xe tải vật tư, để Lữ An và Tiểu Thành mang vào trong núi.

Lộ Toa ngồitrênhành lang tầngmột, laptop đểtrênđùi, ngón tay gõ như baytrênbàn phím.

A Khởi ngồi ở băng ghếnhỏtrong sân, lặng lẽ đánh giácôta.

Tối hôm quacôthấy Lộ Toa đến gõ cửa phòng Tưởng Xuyên, nhưng.... Tưởng Xuyênkhôngchocôta vào.

côta đến đâyđãđược nửa tháng rồi, cũngkhôngbiết tối hôm qua là lần thứ bao nhiều nữa..... A Khởi phần nộ xé vỏ túi, Lộ Toa lại dường như cảm nhận được ánh mắt của A Khởi, đột nhiên nâng mắt lên nhìn, A Khởi vội vàng cúi đầu. Cũngkhôngbiết tại saocôlại có chút sợ Lộ Toa.

Tuy rằng ánh mắtkhôngquá lạnh lùng, nhưng A Khởi vẫn cảm thấy có chútkhôngthoải mái.

Lộ Toa cười một cái, gập máy tính lại.

đivề phía A Khởi, mỉm cườinói: "A Khởi, chúng tađidạo phốđi."

A Khởi kinh ngạc ngầng đầu: "Nhưng....nhưng em còn phải trông nhà."

Lữ An dẫnmộtnửa ngườiđirồi, ban ngày Tưởng Xuyên về cơ bản làkhôngở nhà, Lộ Toa rủcôđidạo phố, vậythìtrong nhà chỉ còn lại dì Quế.

Lộ Toa nhìn lướtmộtvòng trong sân viện, cười: "Trong nhà cũngkhôngcó đồ gì đáng giá mà. Hơn nữakhôngphải còn có dì Quế sao?"

"Nhưng......Nhưng......." A Khởi có chút do dự.đãrất lâu rồicôkhôngđidạo phố, lần cuối cùng là hơn nửa tháng trước, lúcđidạo chợ đêm với Tiểu Bạch.

Lộ Toa mim cười, kéo tay A Khởi: "đithôi,đimộtchút thôi mà, chị mời em ăn cơm."

A Khởi vẫn do dự: "anhTưởng bảo em trông nhà mà...."

Lộ Toa xoay người lại cười: "Chịđithay quần áo. Nếu em muốnđithìcũng đirửa mặt thay đồ luôn nhé."

A Khởi nhìn theo bóng dáng thướt tha của Lộ Toa, xoa tay, sau đó chạy vào phòng bếp tìm dì Quế: "Dì Quế, cháuđichơimộtlát nhé."

Dì Quếđangnhào bột: "A?đivới ai thế?"

"đi...đicùng chị Lộ Toa ạ."

"Ô....." Dì Quếnói: "đicùngcôấy sao? Vậythìcháu chỉ có thể xem thôi, cũngkhôngmua được gì mà."

A Khởi cắn môi, "Cháu chỉ là muốnđixemmộtchút thôi,khôngmua."

Dì Quế cười: "Vậy cháuđiđi."

A Khởi nhoẻn miệng cười đáp lại: "Vậy cháuđiđây."

A Khởi thaymộtbộ váy xinh đẹp, còn xịt nước hoa được Tần Đường cho, có chút thẹn thùng đứng đợi Lộ Toa dưới nhà.

Lộ Toa đến bên cạnhcô, nhướng màynói: "Trang điểmthậtlà xinh nha."

A Khởi cười, Lộ Toanói: "Còn xịt cả nước hoa à?"

Chanel, đâykhônggiống thứ mà A Khởi có thể mua.

A Khởi gật đầu: "Vâng ạ, chị Tần Đường tặng em đó."

Lộ Toa nhìncôấy, "Ù, chúng tađithôi."

. . . .

Tưởng Xuyên nắm chặt tờ giấy chứng nhận trong tay. Trong ảnh làmộtchàng trai khoảng hơn 20 tuổi, mặc cảnh phục, tràn ngập sức sống tuổi trẻ, ánh mắtanhkhí.

Đây là ảnh chụp khoảng 8,9 năm trước, khianhmới vào cảnh đội.

Năm 25 tuổi, bị tước bỏ cảnh tích, tấm giấy chứng nhận này trở thành vật tưởng niệm duy nhất củaanh, thỉnh thoảngsẽmang ra nhìn lạimộtchút. Cũng chỉ có thứ này có thể chứng minhanhđãtừng làmộtngười cảnh sát.

Tưởng Xuyên bỏ giấy chứng nhận vào trong phong bì, viết địa chỉ xong, đưa cho Tào Nham: "Gửiđigiúp tôi."

Tào Nham nhìn nhìn: "Cái gì thế?"

"mộtđồ vật rất quan trọng, có người nhớ nó." Tưởng Xuyên cườimộtcái, có vài phần bất đắc dĩ, "Mấy hôm nay luôn có người theo dõi

tôi, tôi sợ mình gửiđisẽbị người khác lấy mất, đành phải nhờanhgiúpmộttay."

Gửi chocô, côs evui hơn.

Tào Nham ước lượng phong bì trong tay, rấtnhẹ, như làkhôngcó trọng lượng.

"Được."

"Chuyện tôi bảoanhđiều tra, tra được chưa?"

Sắc mặt Tào Nham trở nên nghiêm túc: "5 năm trước Lộ Toa bắt đầu trở thànhmột đấu giá viên, trùng hợp chính là, mỗi một lần côta tham gia đấu giá, nhất định người của tập đoàn Côn Luân sẽ có mặt, hơn nữa nhất định sẽ đấu giá được đồ, giá cả đều xa xỉ."

Đầu lưỡi Tưởng Xuyên liếmmộtvòng quanh răng, ngả người vào ghế dựa, "Hình thức đấu giá như thế nào?"

Tào Nham: "Có tư nhân, có công khai, cũng có cả hội đấu giá từ thiện. Nhưng tư nhânthìhơi khó điều tra, do mấy người đó đều có thân phận đặc thù, hơi khó động vào."

Tưởng Xuyênkhônghỏi lại nữa, những việc này đều có cảnh sát xử lý,anhkhônglo.

Hy vọng duy nhất chính là mong sao Khương Khôn sớm lọt lưới.

Tào Nham thở dài: "Chuyện này liên lụy quá lớn, cómộtsố ngườikhôngthể động vào được, cho nên chỉ đành cứng đối cứng với Khương Khôn, tìm được bằng chứng vững chắc."

Tưởng Xuyên châm thuốc, vẫnkhônghé răng.

Tào Nham đá vào chân ghếanhđangngồi: "anhcmn có thể hé răngmộtcâukhông??"

Tưởng Xuyên đứng lên, "Những chuyện này tôi nhúng tay quá nhiềusẽảnh hướngkhôngtốt, đây là chuyện của cảnh sát mấy người."

Sau đó xoay người rờiđi.

Tào Nham nhíu mày, ảnh hưởng gìkhôngtốt chứ? Chuyện của cảnh sát mấy người ư....

Có phải bản thânanhcũngđãquên,anhcũng chính làmộtngười cảnh sát rồikhông?

Nhưng nghĩ lạithìcó lẽ Tưởng Xuyên sợ ảnh hưởng đến Tào Thịnhđi, bởi để cho Tưởng Xuyên tham dự vào vụ án lần này, là do Tào Thịnh sử dụng tư quyền. Đợi vụ án này kết thúc, Tào Thịnh nhất định có thể thăng chức.

"Đợi chút, chúng tađilàm chén rượuđi?"

Tưởng Xuyên quay lại, "Được,đithôi."

Chuyện phiền lòng nhất của Tưởng Xuyên bây giờ chính là từ sau khianhtrở về, Tần Đường tiểu cônương kia liềnkhông để ý đếnanhnữa, cho dùanhgọi điện thoại bao nhiều lần cũng không chịu nghe máy.

Cho nên sau đó, anhliền không gọi nữa.

Tưởng Xuyên biếtcôrất cố chấp với chuyện của anh, cho nên anhlo lắng côs ẽ xảy ra chuyện, còn để Tào Thịnh phái người đi theo cô, nếu có tình huống xảy ra anh cũng có thể biết được sớm nhất.

anhthiếucômôtsưyên tâm.

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìn đồ vật trong tay Tào Nham: "Đầu tiên gửi thứ nàyđitrướcđã."

Tào Nham: "Gấp cái gì? Trờiđãtối đen rồi, sáng sớm maisẽđigửi choanh."

Tưởng Xuyên vẫn bất động: "Gửi trướcđã."

"Gấp như vậy sao?"

"Ù, cho yên tâm."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 39

Sắc trời tối đen, trong nghĩa trạm chỉ cònmộtngọn đèn ngoài sân là còn sáng.

trêntầng hai làmộtmảng đen như mực, hai bóng đen cẩn thận lại gần cửa phòng Tưởng Xuyên, ngồi xổm ở ngoài cửa hí hoáy.

```
"Thế nao?"
    "CMN, khóa rồi."
    "Có thể mởkhông?"
    "Đợi chút, để tôi thử xem...."
    "Cach...."
    Cửa mở.
    Hai bóng đenđivào, đóng cửa lại, ngậm đèn pin trong miệng bắt đầu
tìm tòi, "Bên này tôikhôngthấy, bên đó củaanhcókhông?"
    "khôngcó, sao lại thế nhỉ?"
    "Chúng ta thử tìm lại xem sao."
    Lộ Toa dẫn A Khởi tới một nhàng Trung Quốc xa hoa, A Khởi nhìn
```

ngó khắp nơi, khi ngồi xuống còn đưa tay sở xuống ghé sofa dưới mông,

nhìncôta cười: "Chị Lộ Toa, nơi này có phải quá đắt rồi haykhông.......Hay là chúng ta đổi sang nhà hàng khácđi."

Lộ Toa cười, gọi người phục vụ tới gọi món, hỏi A Khởi muốn ăn gì, A Khởi vừa nhìn đến giá cả bên trong liềnkhôngcó mặt mũi nào gọi món nữa.

Lộ Toa gọi xong đồ ăn,nói: "Chịđigọi điện thoạimộtchút."

A Khởi gật đầu.

Lộ Toađithẳng đến phòng bao ở cuối cùng, đẩy cánh cửa gỗ đỏ khắc hoa ra, ôn nhunói: "anhKhôn."

Khương Khôn dang tay khoác lên hai bên thành ghế, hất cằm chỉ sang bên cạnh: "Lại đây ngồi vớianhmộtlát."

Lộ Toa nghe lờiđiqua, ngồi xuống bên phảihắn. Khương Khôn đưa tay quấnmộtlọn tóc xoăn củacôta: "Thế nào rồi?"

Lộ Toanói: "khôngpháthiệnđiều gì cả.anhta mỗi ngàykhôngở nghĩa trạmthìsẽlà đến cái công ty vận chuyểnnhỏkia, thỉnh thoảng lạiđiđưa đồ cho bọn trẻ trong núi."

"Thế sao?" Khương Khôn cười lạnh.

Lộ Toa do dựmộtchút,nói: "anhKhôn, em cảm thấtanhta hẳnkhôngphải giống nhưanhnghĩ đâu."

Khương Khô híp mắt, tỏ ra nguy hiểm: "Sao? Em vẫn chưa dứt tình vớianhta à?"

"khôngcókhôngcó." Lộ Toa vội vàng lắc đầu, "Em cùnganhta làm gì còn tình gì nữa chứ, mở cái công ty vận chuyển bé tí kia, hơnmộtnửa tiền

kiếm được đều đổ cả vào cái nghĩa trạm, em ở cùnganhtakhông phải là tự tìm khổ sao?"

Khương Khôn cúi đầu, lạnh lùng nói bên tai côta: "Lộ Toa, đừng phản bội tôi, cũng đừng lừa gạt tôi."

Lộ Toa bình tĩnh lại, thân hình mềm nhũn dựa vào người hắnta: "anhKhôn, anh nói gì vậy chứ....."

Khương Khôn xoa đầucôta, cười lớn: "Ngoan!"

mộtlúc sau, Lộ Toa ngồi dậy, "Em phảiđiđây."

nóixong liền đứng dậy bước ra khỏi phòng bao.

mộtgiờ sau, điện thoại của Triệu Phong vang lên.anhta nghe xong liền quay sang nhìn Khương Khôn: "anhKhôn,khôngtìm thấy."

Khương Khôn hạ mắt xuống, đáy mắt lạnh lẽo như băng.

Dì Quế ở phòng bếp bận rộn, nhào bột, xắt thịt, thái rau chuẩn bánh bao để ngày mai bán.

Trong nghĩa trạm chỉ cònmộtmình bà, A Khởiđãra ngoài rồi, cho nên bà gọi điện thoại cho Tưởng Xuyên. Tưởng Xuyên nghe xong dặn bà đừngđilung tung mà hãy ở yên trong phòng, cũngkhôngtrở về.

. . . .

Quán nướng ăn khuya, Tưởng Xuyên buông chai rượu xuống, nhìn đồng hồ: "Thời gian cũngkhôngsai biệt lắm rồi."

Tào Nham hỏi: "Saoanhbiết bọn họ muốn tìm giấy chứng nhận củaanh?"

Lúc trước Triệu Kiến Hòa bị bỏ tù, Khương Khôn cũngđãhoài nghi Tưởng Xuyên là nằm vùng, nhưng Hàn đội và Tào Nhàmđãsớm có chuẩn bị, hồ sơ cá nhân của Tưởng Xuyênđãsớm bị điều chuyển, Khương Khôn trakhôngra, sựchú ý càng dồntrênngười Tưởng Xuyên, hoàn toàn xemnhẹmột người khác bên cạnh mình là Lâm Hạo, thiếu chút nữa thì bị đánh gục.

Sau đó, làmộthồi chiến đấu kịch liệt, Lâm Hạo bị trọng thương, xảy ra va chạm vớimộtchiếc xe việt dã, lăn xuống núi, mà ông trời đúng làđãgiúp Khương Khônmộttay, bởi Lâm Hạođãchết.

Chếtthìcũng hết đối chứng.

Tưởng Xuyên cũng bởi vậy mà bị liên lụy vàomộtmớ rắc rồi lớn, bị tước bỏ cảnh tịch, hoàn toàn rời khỏi cảnh đội.

Vì để bảo vệsựan toàn của anhmà toàn bộ tư liệu liên quan đếnanh, bao gồm cả Lâm Hạo đều bị tiêu hủy hoàn toàn, cho nên mấy năm nay Khương Khôn mới không tìmanh gây phiền toái.

Bây giờ, Tưởng Xuyên lại tự mình dây vào, lần này Khương Khôn nhất địnhsẽkhôngdễ dàng buông thaanhnhư thế nữa.

Tưởng Xuyên ăn xongmộtxiên thịt dê, nhả ramộttừ: "Đoán."

Lộ Toa làmộtngười phụ nữ thông minh, khoảng thời gian 2,3 năm ở bên cạnhanhkia, cũng đủ đểcôta ít nhiều hiểu biếtanh. Theo suy nghĩ của Lộ Toa, nếuanhthực sựlà cảnh sát, kể cả có bị tước bỏ cảnh tịch, bị tiêu hủy toàn bộ tư liệu, nhưng nhất định sẽ giữ lại gì đó bên mình.

Tỉ nhưanhchụp cùng đồng nghiệp. Tỉ như giấy chứng nhận.

Làmột cảnh sát nằm vụ điều kiếng kị nhất chính là ảnh chụp cùng đồng nghiệp, cho nên thứ còn lại chỉ có thể là giấy chứng nhận.

Tào Nham nhíu mày: "Vậythìanhvội vàng gửi đến Bắc Kinh cho nha đầu kia làm cái gì?"

"côấy thích, nên tôi đưa chocôấy thôi."

Tào Nham: "....."

thậtlà khó hiểu, anhta chính làm ột chút cũng không thể hiểu nổi mà.

Hai người uống xong chai bia cuối cùng, Tào Nham cho người đưa Tưởng Xuyên về, để nếutrênđường chẳng may gặp chuyện cũng có người giúpmộtchút.

Xe Jeep màu đen tiến vào trong sân.

Tưởng Xuyên xuống xe, A Khởi và Lộ Toađãvề rồi. A Khởi môi hồng kiều diễm, có chút xấu hổ nhìnanh.

Tưởng Xuyên liếc nhìn A Khởimộtcái: "Mới mua son à?"

Màu sắc đókhôngthích hợp với A Khởi chút nào cả.

Lộ Toa cười: "Là tôi tặng côấy đó."

Tưởng Xuyên nhíu mày.

A Khởi cho rằnganhgiận, cúi đầu. Nghĩa trạm người đến ngườiđi, Tưởng Xuyên trước kiađãtừng dặn dò qua, đồ người khác đưathìhãy tận lực từ chối. Son môi là Lộ Toa nhất định muốncônhận, côtừ chốikhông được, hơn nữa cũng thực sự thích, cho nên mới nhận.

Lộ Toa: "Sao? Chỉ cho phép Tần Đường tặng nước hoa nhưngkhôngcho phép tôi đưa son môi sao?"

"Nhàm chán." Tưởng Xuyên phun ramộtcâu sau đó xoay người lên tầng.

Lộ Toa vỗ vai A Khởi: "Đừng để ý đếnanhta, lần sau lạiđidạo cùng chị tiếp nhé."

A Khởi thấp giọng ừmộttiếng, mím mím đôi môi tô son hồng hồng. Thực ra chính bản thâncôcũng thấy mình tô son lên cũngkhôngđẹp lắm...

Lộ Toa quay đầu lại nhìn,trêncầu thangđãkhôngcòn bóng người nào nữa.

Sau khi lên tầng,côta liền nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

côta đứng ở ngoài cửa trong chốc lát, giơ tay,nhẹnhàng gõ cửa: "anhTưởng."

Tiếng bên trong vẫnkhôngngừng.

Vài phút sau, Tưởng Xuyên quần áo đầy đuđitừ phòng tắm ra: "Cứ tự nhiên."

nóixong cũngkhôngquay đầu màđithẳng về phía cuối hành lang.

Căn phòng thoạt nhìnkhôngcó gì khác biệt, nhưng kể từ khi Lộ Toa tới, anhvẫn luôn đề phòng, cho nên vẫn pháthiện dấu vết bị lục lọi.

Lộ Toa đứng tại chỗ, cắn môi.

Tưởng Xuyên người này, đối vớianhtốtthìsẽrất tốt, nhưngmộtkhi tàn nhẫn lên,thìđúng là đủ tàn nhẫn.

• • • • • • • • •

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Tần Đường đến thắng bệnh viện. Bác sĩnóiChu Kỳ khôi phục rất tốt, mấy năm nay cũng bởi luôn có người cần thận chăm sóc,khôngngừng mát xa cho nên cơ bắptrênngười cũngkhôngbởi vì giấc ngủ kéo dài mà bị teo lại, cộng thờimộtkhoảng thời gian luyện tập, công năng của cơ thể về cơ bảnđãkhôi phục bình thường.

Ngày mai là có thể xuất viện để về nhà tĩnh dưỡng rồi.

Chỉ là, Chu Kỳ ngủ say 5 năm, đối mắt với 5 năm trắng xóa, có chútkhôngbiết phải làm sao.

Ý của cha Chu mẹ Chu là muốn cậu ở nhà ôn tập, sau đó sang năm tham gia thi đại học. Chu Kỳthìcảm thấymộtngười 22 tuổi như mình, cùngmộtđám nhócđihọcthìquá buồn cười, cho nên rất mâu thuẫn.

Lúc Tần Đường đến bệnh viện, Chu Kỳ đang ngồi trêng i ường hờn dỗi.

Thấy côtới liền gọi: "Chị An An."

Tần Đường đặt túi đồ ăn lên bàn, "Ăn cơm trướcđã."

Hai người cùng nhau ăn cơm, Tần Đường nhìn cậu: "Vì saokhôngmuốn thi đại học?khôngthi đại họcthìsao mà vào đại học được chứ?"

"Sao lại nhất định phải vào đại học chứ?" Chu Kỳkhôngcho là đúng.

"Vậy em muốn làm gì? Ăn bám?"

""

Chu Kỳ lập tức trở mặt, "Sao có thể?! Em có thể đến công ty giúp ba em mà, bắt đầu học từ đầu cũng được,khôngnhất thiết phải vào đại học.

Nếukhôngchờ em học xong đại học, chẳng may ba mẹ lại bắt em học thêm cái bằng thạc sỹ tiến sỹ gì đó, học xong cũngđã30 tuổi rồi, đến lúc đóthìcòn làm cái gì được chứ."

Tần Đường cắn đũa trầm mặc trong chốc lát.

"Tại chị, là chị làm em chậm trễ 5 năm."

Chu Kỳ so với lúc nãy còn cuống hơn, mặt đỏ tai hồng: "khôngcho phép chịnóinhư vật, đây là chuyện của em, sao có thể trách chị chứ! Em nghe mọi người là được chứ gì!khôngphải chỉ là thi đại học thôi sao? Lớn tuổithìsao chứ? Lớn tuổi còn có thể làm đại ca, mắng chết tên nhóc nàokhôngnghe lời!"

"........" Tần Đườngkhôngcòn lời nào đểnóinữa, "Em chịu khó học tập, nhưng đừng ép buộc bản thân phải căng thắng quá."

Chu Kỳ trừng mắt, "Sao có thể!"

Tần Đườngkhôngtranh cãi với cậu nữa, chỉ cần cậu chịu thi đại học, côliền có thể ănnóivới cha mẹ của cậu rồi.

"Ăn cơmđi."

"Vâng."

Chu Kỳ ngước mắt đánh giácô, cả nửa ngày sau mới mở miệng, "Chị An An, chị có bạn trai rồi sao?"

Tần Đường ngốc lăng, một lát sau mới nói: "Ù."

Chu Kỳ nhìncôchằm chằm, có chútkhôngtinnói, "thậtsao?"

Tần Đường liếc nhìn cậumộtcái, "thật."

"Vậyanhấy trông như thế nào? Làm cái gì? Có ở Bắc Kinhkhông?"

Làm gì ư? Đến chính côc ũng không biết nữa.

côđối với Tưởng Xuyên gần như làkhôngbiết gì cả, nghĩ đến điều này,côđột nhiên cảm thấy vô lực.côthựcsựkhôngmuốn tiếp nhận đoạn tình cảm nàymộtcách bị động như vậy, nếu Tưởng Xuyênkhôngchocômộtcâunói......

Tần Đường trầm mặc trong chốc lát, "Ăn cơm."

• • • • • • • •

"Chị Tần Đường, chị phòng, liếc mắtmộtcái liền nhìn thấy túi văn kiệntrênbàn.côxé băng dán, bàn tay sờ sờmộtchút, nhưngkhôngsờ thấy gì cả. Lại kéo hẳn ra mới thấy bên trong cómộtvậtnhỏtầm bàn tay, nằm an tĩnh ởmộtgóc túi.

côdốc ngược túi văn kiện lại,mộttấm giấy chứng nhậnnhỏrơi xuống mặt bàn.

trênđó cómộttấm hìnhnhỏ,mộtchàng trai tóc ngắn, ngũ quanrõràng, mặt mày đen nhánh, nhưng rất tuấn tú, so với dáng vẻ bây giờthìtrẻ hơnkhôngít.

Tần Đường chậm rãi nhặt tấm giấy chứng nhận cảnh tịch kia lên, nhìn chằm chằm chàng traitrênanh sững sở.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở hàng số bên cạnh.

Số hiệu: 00613.

Tần Đường vuốt ve tấm ảnhnhỏ, mím môi lại, cuối cùng vẫnkhôngnhịn được mà cong cong khóe miệng.

Loại cảm giác vô lực dưới đáy lòng chậm rãi biến mất, cục đá lớn cuối cùng cũng rơi xuống.

anhđãdùng phương thức này đểnóivớicô, anhkhông phải là người cấu, cũng không coi rẻ mạng sống.

Tần Đường ngồi xuống ghế dựa, đông tây gì cũngkhông có.

anhchỉ gửi chomộttấm giấy chứng nhận, một câu cũng không có.

Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa: "Chị Tần Đường, còn 10' nữa chúng ta phải đến studio rồi."

Tần Đường đáp lại, "Chị biết rồi."

côcất tấm giấy chứng nhận kia vào trong túi, bưng tách cafetrênbàn lên nhấpmộtngụm, nhìn chằm chằm vào di động.

mộtlát sau, cômở một trang web lên, đặt một vé máy bay.

Mười phút sau, côđeo túi lên, cầm lấy máy ảnh ra khỏi văn phòng.

Người đại diện của cô đi tới, trưng ra khuôn mặt tươi cười: "Đường Đường, vừa rồi tôi mới nhân điện thoai....."

Tần Đường cắt ngang lời củacôấy,nói: "Sau khi chụp xong buổi chụp gần nhất, tạm thờikhôngnhận thêm lịch chụp cho em nữa."

Người đại diện: ".....Vì sao?"

Tần Đường: "Vì em có chuyện muốn ra ngoài một chuyến."

Người đại diện khó có thể tiếp nhận được chuyện này, hoảng hốtnói: "Em vừa mới về hồi tháng 6, bây giờ lại muốnđisao?"

"Ù', chuyện rất quan trọng."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 40

đãba hôm kể từ khi Tần Đường nhận được văn kiện, nhưng Tưởng Xuyên vẫnkhôngnhận được cuộc điện thoại nào củacônhư cũ.anhđãbắt đầu đoánkhôngra suy nghĩ củacôrồi, hay làcômuốn hoàn toàn cắt đứt mọi chuyện?

Tưởng Xuyênkhôngmuốn phân tâm vào thời điểm này nên cũngkhônggọi điện thoại chocô. Đám người kiakhôngtìm thấy đồ mình muốn trong phònganh, nghĩa trạm có thể được an bìnhmộtkhoảng thời gian nữa. Nhưng loại an bình này lại giống như sựan tĩnh trước cơn bão lớn vậy.

Mấy hôm nay Lộ Toa thườngkhôngở nghĩa trạm, đôi khi đêm cũngkhôngvề ngủ. Nhưng dù saocôta cũng là người trưởng thành rồi,khôngai ép buộc được tự do củacôta cả, cho nên dù cókhôngtrở về cũngkhôngcó gì kì lạ. Nhưngcôta vẫnnóivới A Khởimộtcâu, sau đó A Khởisẽbáo lại cho Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyênnói: "khôngcầnnóivớianh."

Tự nhiên có người luôn nhìncôta chằm chằm rồi.

Lần này Lộ Toa đến đây là được công ty cử đến. Ngày 9/8 ở Tây An cómộtbuổi đấu giá tư nhân, Lộ Toa tham gia với tư cách là đấu giá viên, mấy hôm nay vẫn luôn vì chuyện này mà bận bịu.

Buổi tối, lúc Tưởng Xuyên trở về từ công ty vận chuyển liền thấy Tào Nhamđangở trong sân bê bát mỳ đứng ăn.

Tào Nham gõ chiếc đũa vào bát: "Tới đây ăn trực bữa cơm."

Tưởng Xuyênđitới: "Là tới ăn trực mộtbữa, hay là ăn trực nhiều bữa thế?"

Tào Nham cườimộtcái: "Khoảng thời gian này tôisẽđến đây ở vài hôm. Nơi này vắng vẻ, lại an tĩnh, nửa đêm có trộm cũngkhôngbiết."

"Tùyanh."

Tưởng Xuyên chỉnóimộtcâu, sau đó cũngđivào nhà ăn cơm.

. . . .

Chiều hôm sau, Lộ Toađãtrở lại.

Tưởng Xuyên rất ít khi ở nhà vào ban ngày, côta vừa thấy liền ngây người ramộtlúc, bước nhanh đến trước mặtanh.

Tưởng Xuyên nhìncôta, cười nhạt: "côthực sực oi nơi này là nhà mình à? Khách sạn xa hoakhôngở lại chạy tới tận đây, côrảnh quá nhỉ."

Lộ Toa cườinhẹ: "khôngđược sao?"

côta nhìn về phía người đàn ông mới tới trong nghĩa trạm: "Bạn của anhà?"

Tưởng Xuyênkhôngnóichuyện.

Tào Nhamđitới, nhìncôta cười: "Tào Nham, đến đây để trải nghiệm cuộc sốngmộtchút."

Lộ Toa nhìnanhta chăm chú khoảng vài giây, hơi mim cười: "thìra là như vậy. Tôi là Lộ Toa."

Tưởng Xuyên dựa vào gốc cây cổ thụ trong sân, rútmột điếu thuốc ra, Tào Nhamnói: "Lộ tiểu thư hiện đang công tác ở đâu vậy? Hay cũng tới đây để trải nghiệm cuộc sống?"

Lộ Toa: "Tôi là đấu gia viên."

côta liếc nhìn Tưởng Xuyên,nói: "Vìmộtngười đàn ông."

Tào Nham nhướng mày, bày ra dáng vẻ hiểurõ.

Sau khi Lộ Toa lên lầu, Tưởng Xuyên liếc nhìnanhtamộtcái: "anhcmn giả bộthậtlà đủ chuyên nghiệp."

Tào Nham cười: "Vị kiathìkhôngà? Xem diễn xuất của chúng ta thế này, Oscar cũng thiếu chúng ta mấy cái cúp đó."

một lát sau, Lộ Toa thay quần áo xong bước xuống nhà, làmột chiếc váy dài cổ chữ V màu đỏ rực, nhìn vô cùng phong tình vạn chủng.

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìnmộtcái, lại nhớ tới Tân Đường.côcũng rất thích mặc đồ màu đỏ, nhưng lạikhônggiống Lộ Toa, khí chất lạnh lùng củacôkhiếncôcó thêm vài phần cảm giác là người sống chớ lại gần.

Tào Nham giả bộ ra ngoài mua thuốc lá,đicùng Lộ Toa: "Trang điểm xinh đẹp đến như vậy,côchuẩn bịđihẹn hò à?"

Lộ Toa cười: "Do công việc thôi."

Tào Nham cũng cười, hai người trò chuyện vài câu, sau đó dừng lại ở quầy bán đồ vặt ở chỗ rẽ. Nửa phút sau,anhta liếc mắt lên nhìn ngườiđiđằng trước, liền thấy Lộ Toa lênmộtchiếc xe hơi rờiđi.

. . . .

5r chiều Tần Đường xuống máy bay.côkhônggọi điện cho Tưởng Xuyên mà trực tiếp bắt xe tới nghĩa trạm.

trênđường bị tắc đường, cho nên lúc tới nghĩa trạmđãlà 8h.

côbảo tài xế dừng xe ở ngoài sân, tự mình kéo hành lýđivào, ngực đeo máy ảnh,điđược một nửa liền thấy hai bóng người cao lớn đang đứng hút thuốc ở trong sân.

Bước chân Tần Đường dừng lạimộtchút, rồi lại tiếp tụcđivề phía trước. Bánh xe valy ma sát với mặt đường vang lên tiếng "lộc cộc lộc cộc", khiến người đàn ông kia chú ý.

Tưởng Xuyên tay cònđangđưa thuốc lên miệng, lập tức sửng sốt, đôi mắt đen nhìn chẳm chẳmcôgáivừa xuấthiện, sắc mặt nghiêm nghị.

Bịanhnhìn như vậy, bước chân Tần Đường chợt có chút ngừng trệ.

Khoảng thời gian này,mộtcuộc điện thoạicôcũng chưa từng gọi choanh,anhgọi điện thoạicôcũngkhôngnhận, dùng loại thủ đoạn này để ép buộcanhchocômộtlời giải thích.

Cuối cùng, côthắng.

Lữ An cũng ngây ramộtlúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại: "Là Tần Đường sao? Tôi còn cho rằngcôsẽkhôngđến đây nữa cơ đấy."

Tần Đường lạnh nhạtnói: "Ainóitôikhôngtới cơ?"

Lữ An chỉ vào Tưởng Xuyên: "anhấynói."

Tần Đường nhìn về phía Tưởng Xuyên, thần sắc Tưởng Xuyênđãkhôi phục lại như bình thường, cắn chặt điếu thuốc trong miệng, nhíu mày nhìncô.

Tiểu Thành và A Khởi thấycô, cũng kinh ngạckhôngthôi, rất nhanh liền vây quanhcô. Tiểu Thành vô cùng cao hứng, "Chị Tần Đường, chịđãđến rồi! Em còn tưởng lại chịsẽkhôngđến nữa chứ."

A Khởi cũngnói: "Đúng đó, anh Tưởng nói chị sẽ không tới nữa."

Tiểu Bạch cười cười: "Bọn em đều cho rằng như vậy."

Tần Đường quay đầu lại,khôngtiếng động liếc nhìn Tưởng Xuyên mọt cái.

Dì Quế đứng ở cửa phòng khách, cười tủm tỉm: "Đường Đường ăn cơm chưa?"

Tần Đường nói: "Còn chưa kịp ăn đâu ạ."

Dì Quếnói: "Hết thức ăn rồi, dì Quế làm cho cháu bát mì nhé?"

Tần Đường gật đầu: "Làm phiền dì rồi, dì Quế."

Di Quế liên tục nói, không phiền không phiền, sau đó liền đi vào phòng bếp chuẩn bị.

Tiểu Thành gãi đầu, có vẻ ngượng ngùng: "Chị Tần Đường, phòng của chị có người ở...."

Tần Đường cũngkhônghỏi là ai. Nghĩa trạm người đến ngườiđi, điều nàycôcũng biết, cho nên phòngkhôngcố định là chuyện thường.cônói: "khôngsao.khôngphải vẫn còn phòng sao? Tôi ởmộtphòng khác cũng được."

Tiểu Thànhnhẹnhàng thở ra, A Khởi vội vàngnói: "Để em và Tiểu Bạch đến giúp chị dọn dẹp, chị ăn cơm xong là có thể lên lầu nghỉ ngơi rồi."

Hai người nói xong liền xách hành lý lên lầu.

Tưởng Xuyên hútmộtđiếu thuốc với tốc độ nhanh gấp mấy bình thường, ném tàn thuốc xuống, lấy chân di di, sau đóđiđến bên cạnhcô: "Lại đây vớianh."

Tần Đường mím môi,đitheo phía sauanh.

Đúng lúc đó Tào Nham bước vào trong sân, chỉ nhìn thấymộtcôgáidáng người yểu điệu, làn da trắng nõn, mặcmộtbộ đồ liền thân màu vàng nhạtđitheo Tưởng Xuyên lên tầng hai.anhta nhìn chẳm bóng lưng kia, hỏi: "côgáiđó là ai vậy?"

Lữ An nhìn theo ánh mắtanhta lên lầu, cười ra tiếng: "Tần Đường."

Tào Nham nhíu mày,khôngphảicôgáikiađangở Bắc Kinh sao? Sao lại chạy tới đây rồi?

trênhành lang tầng hai, Tần Đườngnhỏgiọng gọianhmộttiếng: "Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyênkhôngquay đầu lại, thân hình cao lên kéotrênmặt đấtmộtcái bóngthậtdài. Tới cửa phòng rồi,anhmới dừng lại, quay đầu lại nhìncô, tay khẽ vặnmộtcái, mở cửa phòng ra, tiếngnóitrầm thấp tràn đầysựđè nén: "đivào."

Tần Đườngkhôngbiết đây làanhđanggiận hay là do chịu áp lực gì.

côđứng ở cửa, do dự vài giây.

côchưa từng vào phòng của nh, trước kia trùng hợp gặp nhau ở cửa, cửa phòng anhluôn nửa khép nửa mở, chỉ có thể nhìn thoáng quamột nửa chiếc giường lớn, drap trải giường màu tối.

Giây tiếp theo, Tưởng Xuyên duỗi tay, kéocôvào.

Tim Tần Đường trong nháy mắt liền đập nhanh hơn, còn chưa kịp phản ứng, ngườiđãbịanhđè lên cánh cửa.anhcúi đầu nhìncô, chậm rãi tới gần, dường như là chạm vào môicô, khuôn mặtanhtuấn gần ngay trước mắt, mang theo hơi thở tràn ngập mùi thuốc lá phả lên mặtcô.

Trái tim Tần Đường treo lơ lửng, cho rằnganhsẽhôncô, giống như trước đây vậy, cường hãn bá đạo mà hôncô.

Thân hình côc ứng lại theo bản năng, hai chân dựa chặt vào ván cửa.

Hô hấp nhanh hơn, mà tai cũng bắt đầu đỏ.

Đợi vài giây, nụ hôn vẫn chưa rơi xuống,

côcắn môi, ngước mắt nhìnanh.

anhcũng nhìncô.

côlập tứckhôngchút suy nghĩ, ngẩng đầu, môi đưa lên, nhưng Tưởng Xuyên lại hơi nghiêng mặt, cho nên môicôchỉ có thểnhẹnhàng chạm vào khóe miệnganh.

Tần Đường ngẩn ngơ, mặt cũng đỏ lên, nhíu mày nhìnanhchằm chằm. Tưởng Xuyên cầm lấy chiếc cằm tinh xảo củacônâng lên: "khôngphải bảo em đừng tới rồi sao? Sao lạikhôngnghe lời?"

Tần Đường cắn môi: "Em chỉ tới nhìnanhmộtchút thôi, mấy ngày nữasẽđi."

"Nhìn cái gì?" anhlại cúi đầu tới gần.

Thời gian lâu như vậykhônggặp,nóikhôngmuốn là giả,anhmuốn đến đòi mạng rồi.

"Nhìnanh." cônói.

"Bởi vì tấm giấy chứng nhận kia?"

"Ù."

côkhôngchút do dự gật đầu. Tưởng Xuyên hít sâu vàomộthơi, cảm thấy bản thân có chútkhônghiểu nổi đầu óc củacô.anhcho rằnganhlàm như vậy là chocômộtsựđảm bảo, sau đócôcó thể yên tâm mà ngoan ngoãn ngây ngốc ở đó, chờanhgiải quyết xong mọi chuyệnthìsẽtới tìmcô.

Ngày tháng sau này còn dài, anh phải lên kế hoạch trước một chút.

Tần Đường dùng chânnhẹnhàng cọ vào chânanh: "Emsẽkhôngở lại lâu đâu mà. Chỉ nhìnanhmộtchút thôi rồi emsẽđingay."

Tưởng Xuyên bật cười, trêu chọccô: "Vậy em muốn thấy như thế nào?"

Tần Đường đưa tay vòng lêncôanh, ngắng đầu lên hôn. Đây là lần đầu tiêncôchủ động hônanh.

Tưởng Xuyên hạ mắt, ánh mắt hai người nhìn nhau chăm chú.

Giây tiếp theo,anhliền đảo khách thành chủ, cắn lấy môicô, hung hăng hôn. Đầu lưỡi xâm nhập vào, bàn tay to lớn ép sát gáycôvề phía mình, tay ôm lấy eocôkhôngngừng dao động.

Hôm nay Tần Đường mặc một bộ đồ liền thân màu vàng nhạt, lưng đeo thắt lưng, cổ chữ V, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng bộ ngực đầy đặn đangkhông ngừng phập phồng. Tay Tưởng Xuyên ở sau lưng côkhông ngừng vuốt ve tìm khóa kéo, nhưng sờ cả nửa ngày cũng không thấy đâu. anh có chút không kiên nhẫn, hôn lên tai cô, cố cô, bàn tay thô ráp từ cổ áo xâm nhập vào, nắm lấy bộ ngực đầy đặn, mềm mại của cô, liền có chút không kiềm chế được, cắn lỗ tai cô, bàn tay cũng không nhịn được mà dùng sức xoa bóp.

Tần Đường hítnhẹmộttiếng: "Đau....."

Tưởng Xuyên dừngmộtchút, lực đạo cũng giảm bớt.

Vai áo nhanh chóng bị kéo xuống đến tận eo, Tưởng Xuyên bế ngangcôlên, xoay người ba bước gộp làm haiđiđến bên giường. Tần Đường bịanhném xuốngtrêngiường, một giây sau liền bị thân hình nặng nề của anh đè lên.

Tần Đường nằm dưới người Tưởng Xuyên, thân thể đã lộ ramột nữa.

anhcắn vaicô, khàn giọngnói: "Thứ này cởi như thế nào?"

Tần Đường hơi co người lại, cắn môikhôngnói.

Tưởng Xuyên dùng sức, côdường như nghe được tiếng vải rách, vội vàng đè tayanhlại, hoang mang rồi loạnnói: "anhđừng xé....."

Tưởng Xuyên chống người lên, nhìncô: "Vậy em tự cởiđi."

Tần Đường mặt mũi đỏ bừng, kéo chăn che cơ thể lại,nhỏgiọng kháng nghị: "Em còn chưa ăn cơm mà."

Hơn nữa, lúc nãy mọi người đều nhìn thấy côlên lầu cùng Tưởng Xuyên.

Lâu như vậykhôngra ngoài, nếu lại thêm quần áo hỏng nữa, người tasẽnghĩ thế nào đây?

Dưới nhà.

Dì Quế lớn tiếng hô: "Mì được rồi này."

khôngcó ai đáp lại.

Lữ An liếc mắt nhìn lên lầumộtcái, nói với dì Quế: "Dì cứ để ở đóđi."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 41

Tưởng Xuyên thò tay vào trong chăn, xoa xoa phần bụng bằng phẳng củacô, hôn lên đầu vai lộ ra bên ngoài: "Đóithậtsao?"

Tần Đường: "Rất đói."

côkhôngmuốn vừa mới đến liền lăn giường luôn vớianh.

Tưởng Xuyênđangđịnh lên tiếngthìđiện thoại trong túi quần chợt đổ chuông, anhxoay người ngồi dậy, nhìn túp lều lớntrênđũng quần mình, xoanhẹmộtcái bên ngoài, sau đó mới rút điện thoại ra. Người gọi là Tào Thịnh.

anhhít sâumộthơi, sau đó mới nhận điện thoại.

Tào Thịnhnói: "Người đến chỗanhchưa?"

Tưởng Xuyên nghe thấy tiếng sột soạt ở phía sau, quay đầu lại liền thấy Tần Đườngđangngồi chỉnh lại quần áo của mình,anhnhìncôchằm chằm,nói:

"Ù."

Tào Thịnh: "Vậy được rồi, ở Bắc Kinh cũngkhôngcó chuyện gì. Mấy hôm nữa tôisẽvề. Hơn nữa lần này Tần ĐườngđiTây An là để tham dự buổi đấu giá tư nhân kia."

Tưởng Xuyên nheo mắt lại, nhìn về phía Tần Đườngđangbò xuống giường: "Tôi biết rồi." Sau đó cúp điện thoại.

Tưởng Xuyên duỗi tay túm lấycô. Tần Đường còn chưa kịp đứng vững liền bị kéo ngã ngồi trở lại, có chút bực tức: "anhlàm cái gì thế?!"

Tưởng Xuyên hỏi: "Lần này em tới làm gì?"

Tần Đường nhìn thắng vào mắtanh: "đãbảo là tới để nhìnanhcòn gì." côdừng lại một chút, "Ùm, nhìnanhlà chính, phụ là ba em có nhận lời mời tham giamột buổi đấu giá, em tới đây rồi thì tiện thể thay ba em tham gia luôn."

Tưởng Xuyên nhìncôvài giây, biếtcôđangnóithật.

Tần Đường lại cho rằnganhkhôngtin, giải thích thêm vài câu: "Sau khi em đặt vé rồi mới biết ba em muốnđi, thư mờiđã được đưa đến tay ông từ một tháng trước rồi.anh cũng biết đấy, dù sao bây giờ quỹ An Nhất cũng là do em phụ trách, cho nên em tham gia cũng không có gì không phù hợp cả."

Tưởng Xuyên nhéo bàn tay mềm mại củacô, nhẹnhàng thở dài.

anhđứng dậy: "Xuống nhà ănđi."

Tần Đường cúi đầu kiểm tra bản thân,mộtbên kim tuyến bịanhkéo rách, cũng may nhìnkhôngrõlắm. Nhưng bộ đồ nàycômới mặc lần này là lần đầu tiên vậy mà cứ như vậy mà rách rồi.côliếc nhìnanhmộtcái: "Emđithay quần áo trước."

Tưởng Xuyên ômcôtừ đẳng sau, cúi người đè nửa người lên ngườicô, dán vào bên taicôcườinhẹ: "Mặc quần áo như thế nàythìemđivệ sinh kiểu gì?"

Tần Đường bị hơi thở của anh phả vào làm đỏ hồng cả tai, cúi đầu chỉ choanh xem khóa kéo ẩnở bên hông ra: "Khóa kéo ở đây, là kéo ngang."

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn, bảo saoanhsờ mãi màkhôngthấy.

Lại khẽ nhéo taicômộtcái, cất tiếng mang theo cảnh cáo: "Lần saukhôngđược mặc loại quần áo này nữa."

Tần Đường cười, cố tình hỏi: "Vì sao?"

Tưởng Xuyên: "Xấu."

Tần Đường: "....."

côcườikhôngnổi nữa rồi.

cômở cửa ra ngoài, liếc mắt nhìn ra sân, trong sânđãkhôngcòn ai. Sau đó thừa dịp mọi ngườikhôngchú ý liền nhanh chóngđivề phía cuối hành lang.

A Khởiđangở bên trong trải drap giường, thấy côliền lấy làm lạ: "Chị Tần Đường, không phải chị ở dưới nhà ăn cơm sao?"

Tần Đường sở sở cánh tay, cúi người kéo valy lại: "Chị lên thay đồ."

A Khởi "à" mộttiếng, sau đónói với Tiểu Bạch: "Qua đây giúp tôi mộtchút."

Tiểu Bạch lập tứcđiqua hỗ trợ.

Tần Đường lấy cái váy đỏ mua ở Vân Nam ra, đưa lưng về phía mấycô, nhanh chóng cởi bộ đồ liền thân ra. A Khởi và Tiểu Bạch lén nhìncô: làn da trắng như tuyết, phần lưnghiệnra đường cong nhu mì, vòng eonhỏgọn, mông vềnh tròn, hai chân thon dài thắng tắp.

Đừng nói là đàn ông, cho dù là phụ nữ nhìn cũng không dời mắt được.

Tiểu Bạch vừa kéo drap trải giường vừa hâm mộnói: "Chị Tần Đường, dáng người của chị đẹpthậtđấy."

A Khởi cắn môi, đột nhiên nhìn thấy trên đầu vai côcó vết hồng hồng, liền "a" một tiếng, vội chạy tới: "Chị Tần Đường, chỗ này của chị bị làm sao vậy?"

Tần Đường cúi đầu xuống nhìn.

" "

Nhanh chóng mặc váy vào, kéo vai áo lại, cônói: "khôngsao, muỗi đốt thôi."

A Khởi còn chưa kịp nhìnrõthì vết hồng kia đã bị che lại rồi.

"Muỗi gì cắn mà lại sưng thành như vậy chứ....."

Tai Tần Đường ửng đỏ, dưới nhà, giọngnóicủa dì Quế vang lên: "Đường Đường, mì sắp trương rồi......"

Tần Đường nhanh chóng để valy xuống bên cạnh: "Chị xuống trước, làm phiền các em rồi."

Sau đó vội vàngđixuống nhà.

Nghe thấy tiếng động cơ ô tô vang lên, lúccôvừa xuống dưới nhàthìchiếc xe Jeep đen cũng vừa phóng ra ngoài. Lữ An và Tào Nham vẫnđangngồi ở phòng khách xem TV, nhìn thấycôliền nở nụ cười. Tần Đường tỏ ra bình tĩnhđiđến trước bàn ăn, thực ra trong lòngđãsớm muốn phát điên.

Dì Quế sợ mì dính vào nhau, vẫnđangdùng đũa đảo lên chocô, vừa thấycôtới liền dúi đũa vào taycô: "Ăn nhanhđikhôngnguội."

Tần Đường cười: "Cảm ơn dì, dì Quế."

"Cảm ơn cái gì chứ." Dì Quế cười, bà thực sự rất thích côgái này.

Những người khác đều ở đây, nghĩa là người ra ngoài là Tưởng Xuyên.

anhđira ngoài làm gì nhỉ? Cũngkhôngnóicâu nào cả.

côcũng ngạikhôngdám lên tiếng hỏi Lữ An nên đành cúi đầu ăn mì.

Dì Quếđãđánh giá cao sức ăn củacô, nấu hơi nhiều. Nhưngcôkhôngmuốn lãng phí, nên liền cố ăn hết.

Vừa bê bát đứng dậythìxe Jeepđãđivào trong sân.

Tưởng Xuyênđãtrở lại.

Vừa thấy cô đã thay quần áo, mày liền nhướng lên một độ cong rất nhỏ.

Dì Quế liền đoạt cái bát trong taycô: "Để dì rửa. Tay cháu đẹp như thế này,khôngnên chạm vào mấy việc nặng đó."

Tần Đường nhìn hai tay trống trơn, dù sao cũngđãquen rồi, nên cũngkhôngkhách sao với dì Quế nữa.

Tưởng Xuyênđiđến trước mặtcô, cầm taycôlên ngắm nghía. Thực racôgáinày chỗ nào cũng đẹp, chỗ nào cũng mềm hết.

Lữ An hỏi: "điđâu đó?"

Tưởng Xuyên sở đồ vật trong túi, khóc miệng cong lên: "đira ngoài dạo vài vòng thôi."

Lữ An bật cười, hiển nhiên làkhôngtin.

Mấy người đàn ôngnóinóicười cười với nhau còn Tần Đườngđãđira ngoài sân,đangđiđilại lại cho tiêu cơmthìTiểu Bạch và A Khởiđixuống,nói:

"Chị Tần Đường, phòng chịđãdọn dẹp lại xong rồi. Chị có thể lên nghỉ ngơi được rồi đó."

Tần Đường: "Được."

côđithêm vài vòng nữa rồi lên lầu tắm.

Đèn trong phòng tắm hơi tối, gươngkhônglớn, hơi bẩn.

Tần Đường nhìn bản thân mình trong gương, thấy dấu hôntrênđầu vai, trái timnhẹrun lên.côkhôngbiết quyết định lần này của mình là đúng hay sai nữa.

Trong lòngcôvẫn cómột điểm gút mắc. Trước đây, côvẫn luôn mơ thấy cảnh Trần Kính Sinh ngã xuống từ trênxe máy đang chạy như bay, cả người bị văng xuống khúc cong kia. Hình ảnh đó như đâm vào mắt cô, đâm thắng vào trái tim cô, khiến cô đau đến chết lặng.

Nhưng khi tỉnh lạithìcôđãkhôngcòn lệ rơi đầy mặt như lúcanhvừa mới chết nữa.

Bởi vì trong đầucôlúc đó lạihiệnlênmộtkhuôn mặt khác, nhớ đến giọngnóicủaanhthìthầm bên taicô:

"anhtiếc mạng, cũngsẽkhôngđể mình chếtđimộtcách dễ dàng."

"Có chết,anhcũng phải chếttrênngười em."

• • • • • • • • • •

Năm đó Trần Kính Sinhmộtmực muốn tham gia giải đua IOM TT ở Băng Cốc.côquenanhtừ lúc 14, 15 tuổi, đến năm 17 tuổiđãtiếp xúc với xe máy, cũng bởi vìanhmà biết đến các giải đua xe đó, cũng biết đượcsựnguy hiểm của nó.

côsợ, thựcsựrất sợ.
côkhóc,cônháo,côcầu xin....cách gì cũng đều dùng.

"Trần Kính Sinh, em xinanhđấy, đừngđi......"

"Trần Kính Sinh, nếuanhđi, đời này emsẽkhôngbao giờ để ý đếnanhnữa!"

"Huhuhu.....Trần Kính Sinh....xinanhđấy.....đừngđimà....."

"Trần Kính Sinh......anhnhất định phảiđisao?"

Tần Đường hít sâu vàomộthơi, vội vàng lau đầu,khôngdám nhìn chằm chẳm vào gương nữa, sau đó cầm chậu rửa mặtđira ngoài.

Tưởng Xuyên đứngtrênhành lang, miệng ngậm thuốc, nghiêng đầu nhìncô.

Là do hơi nước mịt mù trong phòng tắm sao? Nếukhôngsao đôi mắtcôlại trở nên long lanh ngập nước một cách kì lạ thế này?

anhhỏi: "Tắm xong rồi à?"

Tần Đường gật đầu, ôm chậu rửa mắtđivề phòng.

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn về mấy ngườiđang đuổi muỗi dưới nhà, mím chặt môi, cũng về phòng lấy quần áo đitắm.

Vào ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, mọiâmthanh đều trở nên yên tĩnh.

Trong viện cũng khôi phục lạisựan tĩnh của nó.

Tần Đường ngồi ở trêngi ường rất lâu, ôm điện thoại và máy ảnh ra khỏi phòng, đixuyên từ đầu hành lang bên này sang đầu bên kia, đến tận cuối hành lang mới dừng lại.

Tưởng Xuyên ngồi ở trêngi ường, miệng ngậm một điếu thuốc khôn châm lửa, yên lặng nhìn cửa phòng.

anhcó chút do dự, có nên mở cửa phòng vàđiđến đầu hành lang phía bên kia haykhông.

mộtkhiđi, thìnhất địnhanh sẽ không dừng bước được.

anhtừ trước đến giờ đềukhônghỏicôcó nguyện ýkhông.

Cho tới nay đều doanhxúc độngkhôngkiềm được, nửa cưỡng épcôtheo mình.anhđứng dậy,đilại trong phòng hai vòng, trong lòng cảm thấy có chút áp lực, lại thò tay vào túi quần tìm bật lửa,nhưng lại sờ được một cái hộp.anhnhìn hộp áo mưa kia cả nửa ngày, châm thuốc, bước nhanh về phía cửa.

"Ca...."

Cửa mở ra.

Tần Đường an tĩnh đững bên ngoài, ngửa khuôn mặtnhỏnhắn trắng nõn nhìnanh.

Ánh trắng chiếu lên gương mặtcôkhiến nó trở nên mờ ảo như trong mộng,khônghề chânthật.

Tưởng Xuyên im lặngmột cách kì lạ, cúi đầu nhìn côchăm chú, ánh mắt đen nặng nề.

anhvẫn nhớ, lần trước côtới, lúc A Khởi nói thường xuyên có phụ nữ đến gõ cửa phòng anh, cô đã lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không bao giờ đigõ cửa

phònganhta."

Tần Đường cũng nhìnanhchăm chú, ánh mắt hoảng sợ, rồi đột nhiên vươn tay ôm lấy cổanh.

Hầu kết Tưởng Xuyên trượt lên trượt xuống, hô hấp nặng nề, nhanh chóng ôm eo bếcôlên, xoay người một cái, đóng rầm cửa lạ, đè người lên ván cửa, cúi đầu hôn côth ật sâu, dường như là dùng sức mà cắn mút khiến môi lưỡi côtê dại, nhưng kèm theo nỗi đau là cả sự kích thích.

côôm cổanh, thân thể kề sát vào ngườianh, lúc đầu còn có thể hôn trả, nhưng chỉ hai phút sau, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Tưởng Xuyên bế ngangcôlên, xoay người.

Némcôlên cái giường mà mấy tiếngcôvẫn còn nằmtrênđó.

Váycôbị kéo lên đến đùi, anhquỳ gối ngồi hai bên sườncô, lột áo ra, sau đó cả người liền đè xuống, ngón tay từ đôi chân thon dài vuốt ve lên, lên đến môngcôđược vài giây liền nhịnkhông được mà dùng sức một chút.

Tần Đường ngâmnhẹra tiếng, dùng sức ôm lấy thân thể nóng bỏng mướt mát mồ hôi củaanh.

Tưởng Xuyên nâng người côlên, lột xuống cái váy vướng víu kia ra. Bên trong côk hông mặc nội y, thân thể trắng nõn, mềm mãi, kiều diễm, khiến anh nhìn thôi cũng đỏ mắt. Kéo xuống cái quần nhỏ là vật che chắn cuối cùng của côra, cả thân thể côcuối cùng cũng lộrõ.

Mặt Tần Đường đỏ ửng, hai chân khép lại,khôngnhịn được mà hơi co lại, tay cũngkhôngbiết đểđiđâu.

Tưởng Xuyên kéo hai taycôquá đỉnh đầu, cúi đầu, chậm rãi hôn từ lỗ taicôđixuống. Hôn đến đầu liền để lạimộtloạt ấn kí đến đó, đến trước

ngực côliền phân chia miệng và tay mỗi thứ một bên.

Bàn tay còn lại lướt xuống phía dưới khẽ tìm kiếm.

Bị bàn tay thô ráp xoa nắn, Tần Đường rênnhẹmộttiếng, ở dưới thânanhrun rẩy.

Tần Xuyên cúi đầu nhìn chẳm chẳm vị trí kia, ngón tay tiến sâu vào rồi lặp lại động tác.

Tần Đường nghe thấy tiếng cởi thắt lưng, đồng thời tayanhở bên dưới cũng càng thêm dùng sức.

"A....."

Đầu óccôtrở nên trống rỗng,khôngngừng ở dưới thânanhrun rẩy.

anhcúi người, hung hăng mút vị trí kia, thẳng cho đến khi cả ngườicômềm nhũn nhưmộtvũng nước,anhmới nhỏm dậy, kề trán vào tráncô, gân xanhtrêntrán giật giật, giọngnóinặng nề: "Lần này là tự em tìm đến cửa nhé."

Tiếngnóivừa dứt, vật thể to lớn kia liền dứt khoát,khôngmộtchút do dự tiến thẳng vào.

"........." Đầu ngón taycôbấm chặt vào lưnganh, đau đếnkhôngthốt thành lời.

Tưởng Xuyên hơi dừng lại, cúi người hôncô: "Rất đau sao?"

"Đau."

Mắtcôphiếm nước, mãikhôngdám nhúc nhích, chỉkhôngngừng hít khí lạnh.anhhôn lên mắtcô, hôn lên mặtcô, cố nhịnkhôngcử động.

"Lại mềm hơnmộtchút rồi."

"Hả?"

Tưởng Xuyênkhôngđáp lại, hơi giật mình, nhìn chăm chú vẻ mặt củacô.

Tần Đường ôm cổanh, đáy mắt hơi nước mờ mịt, lông mi khẽ run, sắc mặt ửng hồng.côkhôngcầnnói, cũngkhôngcần lên tiếng, màanhchỉ cần nhìncôthôi, cũngđãkhôngkiềm chế được rồi. Tưởng Xuyên cúi người, bên taicôlúc này tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề củaanh.

khônghỏi quá khứ, cũngkhôngnghĩ đến tương lai.

Cứ như vậy mà sống mơ mơ màng màng, say mêkhôngtinh.

Tưởng Xuyên lăn qua lộn lại thân thể càng ngày càng mềm nhũn củacô, nuốt hết trong miệng những tiếng rên vụn vặt củacô.mộtlúc lâu sau,anhmới rút ra, đưa tay tìm áo mưa. Tần Đường đè tayanhlại, "khôngcần....."

anhhơi dừng lại: "Lần trước là khi nào?"

"Mới hết hai hôm trước....."

Tưởng Xuyên nghe xong nhanh chóng ném đồ vật trong tay xuống,mộtlần nữa đè lên người cô.

Trong nháy mắt được giải phóng,anhcảm thấy,anhthựcsựcó thể chếttrênngườicô.

• • • • • • • •

Bóng đêm say nồng, sóng êm gió cũngđãlặng.

Tưởng Xuyên ôm lấycôtừ phía sau, cất giọng trầm thấp khàn khàn kề sát taicôgọi têncô: "Tần Đường."

Lông mi Tần Đường giật giật, ý thức từ từ trở lại.

anhnói: "Đừng hối hận."

cômuốn xoay người lại ômanh, lại pháthiệnkhông được, cho nên chỉ có thể quay đầu, cố gắng nhìn mặtanh: "không hối hận."

"Tưởng Xuyên, bây giờanhlà của em."

"Ù'....."anhbật cười.

anhxoay người côlại để cô đối mặt mình, Tần Đường ôm lấy cổanh: "Emnói, mạng của anh, là của em."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 42

anhxoay người côlại để cô đối mặt với mình, Tần Đường ôm lấy cổanh: "Emnói, mạng của anh, là của em."

Tưởng Xuyên rũ mắt nhìncô, ánh mắt thâm trầm.

Ánh mắt Tần Đường mềm mại nhìn thắng vào mắtanh, mang theosựkiên địnhkhông nói rõthành lời khiến anhtrong nháy mắt lại cảm thấy vô cùng chua xót, hầu kết trượt lên trượt xuống vài cái, cuối cùng chỉ hôn lên tráncô, cười nhẹ: "không phải đã nói rồi sao? Có chết cũng phải chết trên người em mà."

Sắc hồngtrênmặt Tần Đường vẫn chưa rút hết, đầu khẽ cọ lên bả vaianh, vô cùng nghe lời: "Được."

Như thế nào cũng được, chỉ cầnanhđểcôở trong lòng, cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng nghĩ đếncôđầu tiên, thế là được rồi.

"Được?" anhcười, giọng nói trầm thấp: "Đây là emnóinhé."

Giây tiếp theoanhliền lật người đè lên ngườicô, cúi đầu hôn xuống.

Tần Đường lập tức vặn vẹo cơ thể: "khôngthoải mái...."

Tưởng Xuyên nhìncô, tay khẽ nhéo lỗ taicô: "Chỗ nàokhôngthoải mái? Lúc nãykhôngphải còn kêu đền mềm cả người sao?"

Tần Đường đỏ mặt: "Cả người đềukhôngthoải mái."

Trải quamộthồi cao trào sung sướng, cả người đều cảm thấy đau nhức vô lực, lại còn ướt đẫm mồ hôi, thế nào cũngkhôngthấy thoải mái hết.

Tưởng Xuyên ômcô.

Tần Đường có thể cảm nhận được phần lông bụng thô ráp của anh đang cọ vào bụng mình, thân thể khẽ cứng lại nhìna nh. một lát sau Tưởng Xuyên xuống giường mặc quần vào, sau đó lấy khăn tắm bao cô lại, bế ngang cô lên: "Được rồi, đi tắm nào."

Cửa vừa mở ra ánh trăng liền ồ ạt tràn vào.

Tần Đường nằm trong ngựcanh, vừa ngầng đầu lên liền nhìn thấy ánh trăng.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp.anhbếcôra ngoài, Tần Đường nhìn bản thân đắm chìm trong ánh trăng chợt cảm thấy vô cùng xấu hổ, cẳng chân trơn bóng khẽ đung đưa, đầu ngón chân cuộn lại,nhẹgiọng thúc giục: "anhđinhanh lên..."

Nếu có người thấythì xấu hổ chết mất.

Tưởng Xuyên cườinhẹ: "Sợ cái gì chứ?khôngcó ai mà."

côgiucanh: "Nhỡ may cóthìsao...."

anhvẫn bất động. Tần Đường lại giục: "Nhanh lênđi..."

Giọngnóirấtnhỏ, chỉ sợ người khác nghe được.

Tưởng Xuyên theo ýcô, sải những bước chân rất lớn, nhanh chóng bếcôđivào phòng tắm.

Bình thường Tần Đường cũngkhôngthấy phòng tắmnhỏ, nhưng lần này là Tưởng Xuyên bếcôvào, thân hình to lớn của anh dán sát

vàocôkhiếnkhônggian trong nháy mắt trở nên vô cùng chật chội.anhmở vòi sen lên giúpcôtắm rửa. Thân thểanhrất nóng mà sau lưngcôlại dán vào vách tường gạch men sử lạnh ngắt,mộtnóngmộtlạnh khiếncôcảm thấy rất khó chịu.

Mất cả nửa ngày Tưởng Xuyên mới tắm xong chocô, cất lại vòi sen vào chỗ cũ, "Tắm sạch chưa?"

Tần Đường gật đầu: "Ù..."

anhlặp lạimộtlần nữa: "Tắm sạch chưa?"

Thân thể đột nhiên bịmộtvật chạmmộtchút, Tần Đương giật mình theo bản năng cúi đầu nhìn xuống.

Trong màn hơi nước mờ mịt, đồ vật kia vẫnđangrũ xuống, lúc đócôcũngkhôngnhìn kĩ, cho nên sau khi do dự vài giây,côliền chậm rãi đưa tay xuống, cầm lấy nó. Sau đó nó đột nhiên nảy lênmộtcái,côbị giật mình lập tức buông tay ra. Tưởng Xuyên thở nặng nề cúi đầu cắn lỗ taicô, bế xốccôlên đècôlên tường, nhấc hai châncôlên đặt ở eo mình.

Tần Đường cong chân kẹp chặt lấy eoanh, ánh mắt như nước, mềm mại nhưmộtcon thúnhỏ.

Tưởng Xuyên cắn chặt răng, như thế nàythìsao mà nhịn được chứ?

Tiếng nước chảy ào àođãche khuất mọiâmthanh khác.

. . . .

Tưởng Xuyên bế người trở về.côrúc trong ngựcanh, ôm chặt lấyanh, nhắm mắt lại, sau đó liền ngủ thiếpđi.

Tưởng Xuyên vén mấy lọn tóc mai lộn xộn củacôra sau tai, lúc chạm đến taicôliền khẽ nhéo, sau đó nhìncôchăm chú.

Thân thể được thoả mãn, nhưng lý trí lại làmột mảnh trống rỗng hư vô.

Suốt ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiênanhcó cảm giác này.

mộtlúc lâu sau,anhxuống giường, lấy bao thuốc trong ngăn tủ rồiđira khỏi phòng, dựa vào lan can hút hai điếu thuốc.

đangmuốn hút điếu thứ ba, dường như lại nghĩ đến điều gì đó liền cất thuốcđi, tự giễu cắn môi dưới.anhlại cònđighen tỵ vớimộtngườiđãchết làm gì cơ chứ?anhrấtrođiều Tần Đường muốn là cái gì,anhcũng biết điều mà bản thân muốn là gì.

anhchocôlà được. Người phụ nữ của anh, trước sau gì thì tất cả thân thể và trái tim của côrồi cũng thuộc về anh mà thôi.

Lúc trở lại giường, Tần Đường như cảm nhận độsựấm áp từanh, chủ động dựa vào.

Tưởng Xuyên lại khẽ nhéo taicô, ômcôvào lòng, sau đó tắt đèn.

• • • • •

Sáng hôm sau, khi Tần Đường tỉnh lạithì Tưởng Xuyên đã không còn ở bên cạnh nữa.

Điện thoại và máy ảnh của cô vẫn đặt ở trên bàn, cô thò tay lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đãhơn 10h rồi.

Vội vàng xốc chăn lên, nhưng cơ thể vừa độngmộtcái liền cảm thấy đau mỏi toàn thân.

côngồi ở trêngi ường ngây người một lúc lâu. cô đã thực sự "làm", thực sự "làm" với Tưởng Xuyên rồi.

côbay từ Bắc Kinh đến Tây An, côthực sự đã "làm" chuyện này rồi.

Tần Đường cúi đầu, nhìn hình xămtrêntay phải.

"Trần Kính Sinh, xăm hình có phải đau lắmkhông? Em hơi sợ....."

"Vậyanhdẫn em đến bệnh viện thẩm mỹ thử xem nhé?"

"Bệnh viện thẩm mỹ cũngkhôngthể chữa khỏi hoàn toàn cho em được. Em....em nghĩ....."

"Mà thôiđithôi, emkhôngsợ đau nữa đâu."

. . . . .

Bốn năm trước,cômuốn dùng bản thân mình để đổi lấymộtTrần Kính Sinh.

Nhưng Trần Kính Sinhkhôngcần.

Bốn năm sau, côlại dùng chính bản thân mình để đổi một Tưởng Xuyên.

côcúi đầu, ngón tay vuốt ve ga trải giường củaanh, gối củaanh, chăn củaanh. Mọi chuyện tối hôm qua, côvẫn nhớ vô cùng rõràng.

côkhôngphải nhất thời xúc động.

Căn môi mặc lại quần áo, sửa sang lại đầu tóc, lại cúi đầu nhìn về phía ga trải giường lộn xộn và vết đỏ sậmrõràng kia, bên tai ửng đỏ.cônghĩ nghĩmộtlúc, cuối cùng vẫn quyết định để cho Tưởng Xuyên xử lý chúng.

Ôm điện thoại và máy ảnhđitới cửa, lặng lẽ mở cửa ra. A Khởi và Tiểu Bạchđangở trong sân sửa lại hàng rào, trong sân còn cómộtchiếc xe tảiđangđỗ.

côvề phòng kiểu gì đây?

Nghĩ nghĩmộtlát,côkéo váy lên rồi khom lưng lén lútđivề phía đầu hành lang bên kia.

Nhưng mới đi được một nửa, trước mặt liền nhiều hơn một đôi giày nam.

côngây người một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn.

Tưởng Xuyên buồn cười nhìncô: "Emđangchơi trò gì thế?"

Tần Đường: "....."

cônhìn thoáng qua cầu thang bên kia, lại nhìn về phía trong sân thấykhôngcó ai để ý bên này liền chậm rãi đứng thắng dậy, cũngkhôngnhìn Tưởng Xuyên lấymộtcái, thản nhiên lướt quaanhđivề phòng mình.

Tưởng Xuyên liếm môi, quay đầu lại nhìn, khẽ cười.

Tần Đường ở trong phòng mình lăn qua lăn lạimộtlúc, bụng liền kêu "ục ục" kháng nghị.

Dì Quếđãđẩy xe bán đồ ăn sáng về,côliềnđitới hỏi: "Dì Quế, còn bánh baokhôngạ?"

Tiểu Thànhnói: "Còn ạ. Lúc sánganhTưởngđã để lại một phần, vẫn đang để ở trong lồng hấp cho ấm đó. Để em đi lấy cho chị."

Sau đó cậu ta liền lăng xăng chạy tới phòng bếp.

Tần Đường cười một cái, gặm hai cái bánh bao, lại uống thêm mộtly sữa bò, xong liền đira sân giúp đỡ mọi người.

A Khởi mim cười nhìncô: "Chị Tần Đường, từ khi chị lên đây rất ít khi thấy chị dậy muộn, em còn tưởng chị ốm cơ."

Tần Đường có chút ngượng ngùng, chỉ cười khan hai tiếng.

Tiểu Bạch xoa bụng: "Hôm nay em dậy sớm, sáng mới ăn có hai cái bánh bao nên bây giờđãlại đói rồi.khôngbiết trưa nay ăn gì đây?"

"Dì Quếđichợ về rồi, tôi thấy có cá đó."

"Vậy để tôiđivào giúp dì ấymộtchút, như thếthìcó thể ăn cơm sớm hơn rồi."

Haicôgáivừa nhắc đến ăn liền lập tức hăng hái,khôngchút chậm trễ rờiđi. Tần Đường ở bên cạnh nghe, vừa nâng mắt lên liền thấy ở đằng cửa xuấthiệnmộtbóng người, dáng người cao gầy, thành thục, gợi cảm.

Tần Đường sửng sốt, sao Lộ Toa lại tới đây?

Lộ Toa thấy côc ũng hơi ngây người một lúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, mỉm cười với cô: "Tần tiểu thư, không ngờ côc ũng đến. cô đến tối qua à?"

Tần Đường vừa nghe liền biết Lộ Toađã đến nghĩa trạm trước cô, còn trước bao lâuthì côk hông biết.

Tần Đường cười: "Ù."

Lộ Toa cũng cười: "Tối hôm qua có chút xã giao hơi muộn nênkhôngvề.thậtkhôngngờ hôm nay về lại có thể gặp được người quen."

A Khởi xoa tay, cười nhìn hai người: "Chị Tần Đường,thìra chị cũng quen chị Lộ Toa sao?"

"Ù." Tần Đường ói: "đã từng làm việc chung."

"À." A Khởi cười: "Vậy để emđinóivới dì Quế, nấu thêm cơm cho chị ấy."

Tiểu Bạch: "Tôiđigiúp hai người."

Trong sân liền chỉ còn lại Tần Đường và Lộ Toa. Lộ Toa cười: "Tôi lên phòng thay quần áo."

Tần Đường gật đầu, không nói gì.

một lát sau, côc ảm giác có ánh mắt đang nhìn mình từ phía sau, liền xoay người lại. Là Tưởng Xuyên đứng ở cửa phòng khách, đang nhìn cô.

Tần Đường trừng mắt liếc nhìnanhmộtcái, sau đó lạnh nhạt quay đầu lại, ngồitrênghế, tay dùng sức xé vỏ túi. Tiểu Thành lẻn tới trước mặtcô: "Chị Tần Đường, mấy chuyện nàykhôngcần chị làm đâu. Chịđinghỉ ngơiđi."

Tần Đường ngắng đầu nhìn cậu ta, hỏi thắng: "Lộ Toa đến đây bao lâu rồi?"

Việc này cũngđãlâu rồi nên Tiểu Thành cũngkhôngnhớrõ, nhíu mày nghĩ ngợi, rồi đột nhiên vỗ đùinói: "Ngay sau hômanhTưởng về đó."

Ngay sau hôm trở về ư......

Tần Đường: "Chắckhông?"

Tiểu Thành: "Chắc mà, emkhôngcó nhớ nhầm đâu."

Tần Đường: "Được, chị biết rồi."

Dặncôkhôngcần tới, vậy mà quay đầumộtcái bạngáicũđãtới rồi.

Tối hôm qua lúccôtới, anhthậm chí còn giận.

Tần Đường cắn môi, im lặngkhông nóigì.

Cơm trưa nhanh chóng làm xong, dì Quế ra gọi mọi người vào ăn cơm. Tưởng Xuyên để trống vị trí bên cạnh mình, Lữ An cũng rất thức

thờikhôngngồi xuống, Tần Đường liếc nhìnmộtcái, liền ngồi xuống cạnh A Khởi, Lộ Toa cườimộttiếng, liềnđiqua vị trí kia ngồi.

Lộ Toa nhìn Tần Đường: "Tần Đường, lần nàycôtới đây là vì buổi đấu giá kia đúngkhông?"

Tần Đường: "Ù'."

Tưởng Xuyên uống nước, khẽ nhìn về phíacô.

Lộ Toa cười: "Còn mấy ngày nữa mới tới buổi đấu giá. Tôikhôngnghĩ làcôsētới sớm vậy đâu."

Vẻ mặt Tần Đường lạnh nhạt: "Trước kia từng ở lại tại nghĩa trạmmộtkhoảng thời gian, còn cómộtsố việc, cũng muốn thăm mấy người dì Quế và A Khởi luôn."

Dì Quế và A Khởi đềukhôngnhịn được mà nở nụ cười vui vẻ.

Lộ Toa dư quang liếc về phía Tưởng Xuyên, thấyanhvẫnđangthản nhiên ăn cơm.

Bầukhôngkhítrênbàn ăn chợt trở nên quái dị. Lữ An cảm thấy cả bữa cơm đều bị phá hỏng rồi, nhanh chóng mở miệng: "A Khởi, đợi lát nữađimua chút trái cây về nhé."

A Khởi gật đầu "Vâng ạ."

Tần Đường nói: "Đợi lát nữa chị đi với em."

A Khởi cười: "Được ạ."

Tiểu Bạch: "Tôi cũngđi."

A Khởi: "Được, vậy chúng ta cùngđi."

Sau khi ăn xong, Tưởng Xuyên muốn tìm cơ hộinóichuyện với Tần Đường, nhưngcônương kia đếnmộtánh mắt cũngkhôngthèm choanh, lên lầu lấy túi rồiđimua hoa quả với A Khởi.

Lộ Toa thấy Tần Đường ở phòng phía Tây của tầng hai, nhìn về phía Tưởng Xuyên, cười: "Sao? Cònkhôngđuổi theo à?"

Tưởng Xuyên liếc nhìncôtamộtcái: "Có ý gì?"

Sắc mắt Lộ Toakhôngđổi, bật lửa, chậm rãi châm thuốc: "Chính làkhôngphục thôi."

Vẻ mặt Tưởng Xuyên nhàn nhạt: "côphục haykhôngcũng chẳng sao.côấykhônggiốngcô."

Sắc mặt Lộ Toa khẽ biến.

Tưởng Xuyênđãđixa, lên xe cùng Lữ An, đến công ty vận chuyển.

trênđường đianh có gọi cho Tần Đường một lần, nhưng côt ắt máy.

Tưởng Xuyên dựa người vào ghế, chậm rãi nở nụ cười.thậtkhôngngờ tiểucônương này máu ghen cũng ghêthậtnha.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 43

Tần Đường nhận lời mời, buổi chiều liền tới trung tâm triển lãm để xem ảnh chụp vật phẩm.

Tào Nham nhìncôchuẩn bị ra ngoài, bước đến: "Tần tiểu thư muốn ra ngoài à?"

Tần Đường gật đầu: "Ù'."

Tào Nham cười: "Vậy tôi có thể đi cùng côk hông? côs ẽk hông ngại chứ?"

Tần Đường nhìnanhta. Lần trước bị Triệu Kiến Hòa bắtđicũng làanhta cứucô. Mọi người trong nghĩa trạm trừcôvà Tưởng Xuyên, có vẻ nhưkhôngai biếtanhta cũng là cảnh sát cả. Tần Đườngkhôngbiếtanhta lạiđanglàm nhiệm vụ gì, nhưng sau khi suy nghĩmộtlát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Tào Nham lái xe, Tần Đường hỏi: "anhvà Tưởng Xuyên là đồng nghiệp à?"

Tưởng Xuyên bị tước cảnh tịch làmộtchuyện bí mật, Tào Nhamkhôngbiết quan hệ của Tần Đường và Tưởng Xuyên nên lúcnóichuyện mang theo vài phần cẩn trọng: "Trước kia thôi."

"Trước kia thôi?" Tần Đường có chútkhôngrõ.

"Ù, chúng tôikhôngở cùng một đội." Tào Nhamnói.

"À."

Tần Đườngkhônghỏi lại nữa.

Đây làmộtbuổi đấu giá tư nhân nênkhôngcó tuyên truyền hay quảng cáo gì cả, tất cả đều được tiến hành bí mật. Trung tâm triển lãm nằm trong khuôn viên củamộtkhu biệt thự ở vùng ngoại thành. Trong sân có vài chiếc siêu xe giá trị cả trăm vạnđangđỗ, vừa vặn hôm nay chiếc xe Tào Nham lái lại là chiếc xe Jeep đỏ của nghĩa trạm, đứng giữamộtdàn siêu xe, trông nó càng thêm tàn tạ.

Nhân viên đón tiếp vẫnkhôngtiến lên, mãi cho đến khi Tần Đường bước xuống mới có người tiến tới, lên tiếng xin lỗi: "Tần tiểu thư, nếucôđãđến nơithìcó thể gọi cho chúng tôimộttiếng, chúng tôisẽcho lái xe tới khách sạn đóncô."

Tần Đường liếc nhìnanhtamộtcái: "khôngcần."

Người nọ lại liếc nhìn về chiếc xe thảm hại kia, rồi lại nhìn về phía Tào Nham, cười hỏi: "Vậy vị tiên sinh này là....?"

Tần Đường: "Bạn tôi."

Người nọ: "À à......vậy mời hai vị vào trong."

Tào Nham tỏ rakhôngcó chuyện gìđiđằng sau Tần Đường, thậm chí xưng hô cũng đổi lạimộtcách rất tự nhiên: "Tần Đường, nơi nàykhôngtệ nha."

Con ngươi Tần Đường khế đảo, cười: "Cũng được."

Trong lòng lại thầm nghĩ, Tào Nham này rốt cuộc muốn làm gì thế?

Thái độ của Tào Nham đối với côđột nhiên trở nên thân thiết hơn hẳn trong khi hai người mới chỉ gặp mặt nhau có hai lần. Tần Đường cũng phối hợp với anhta, đi thẳng vào trung tâm triển lãm.

Buổi đấu giá lần nàykhônggiống với đấu giá từ thiện.

Đây là buổi đấu giá tư nhân, vật phẩm hiếm cókhôngnói, giá cảthìlại càng chẳng cần bàn.

Đây là lần đầu tiên Tần Đường tham dựmộtbuổi đấu giá tư nhân. Bacôthường xuyên được mời tới tham dự mấy buổi đấu giá kiểu này, thỉnh thoảng ông cũngsẽchọn được một vài món đồ như ý về làm quà cho mẹcô.

điqua đại sảnh rộng lớn, tới cuối hành lang.

Dọc theo hành lang đều có bảo vệ canh gác, vô cùng cẩn thận.

Tần Đườngđivào, các vật phẩm đấu giá được bày ở giữa phòng, vừa vào là nhìn thấy. Tổng cộng chỉ có năm thứ, giá cả vô cùng xa xỉ.

Tần Đườngkhôngcó hứng thú với mấy buổi đấu giá kiểu này cho lắm, cũng càngkhôngnghĩsẽtiêu tiền cho mấy thứ đồ vật này.

Nhưng Tào Nham hình như lại rất hứng thú, ánh mắt nhìn chằm chằm mấy món đồ kia.

Phía sau truyền đến tiếng giày cao gót, dư quang của Tần Đường nhìn thoáng thấymộtlàn váy đỏ phấp phới. Lộ Toađãđiđến trước mặtcô: "Có hứng thú sao?"

Việc Tần Đường tham gia buổi đấu giá hôm nay làmộtchuyện ngoài ý muốn. Lộ Toa nhìncôchằm chẳm, muốn từ ánh mắtcônhìn ra được điều gì đó.côta làm đấu giá viênđãnhiều năm, cho nên ngay từ lúc nhìn ánh mắt người muađãcó thể thấy được rốt cuộc đối phương có ý muốn cạnh tranh haykhông, sau đó chờ tới lúc đấu giá chính thứcthìsẽdẫn dắt đối phương, sau đó đẩy giá lên cao.

côta làmộtngười phụ nữ, hơn nữa tính cách lại khôn khéo, dáng vẻ cũng rất đẹp, nên rất nhiều người đàn ông đều bịcôta thu hút.

Mấy năm nay, Lộ Toa lăn lộn trong giới đấu giáđãcó chút tiếng tăm, hoàn toàn có thể hô mưa gọi gió.

Ánh mắt Tần Đường quét về phía chiếc vòng Quý phi trong tủ kính, cười: "Cái vòng kia trông rất đẹp."

Lộ Toa nhìn thẳng vào mắt cô vài giây, mim cười nói: "Đúng là rất đẹp, giá cả cũng rất "đẹp" nữa."

Sau đócôta nhìn về phía Tào Nham, trong ánh mắt làsựtìm tòi nghiên cứu.

Tần Đường nói: "anhta đưa tôi tới đây."

Lộ Toa: "thìra là như vậy à."

Tần Đường liếc nhìncôtamộtcái: "côkhôngcần tiếp đón tôi."

Lộ Toa cười cười: "Được. Chúng ta dù sao cũng coi như là người quen, vậythìtôi liềnkhôngkhách sáo vớicônữa. Có chuyện gìcôcứ tới tìm tôi."

Tần Đường gật đầu.

Lộ Toa vừa xoay người, lập tức cất tiếngnóiôn nhu: "anhKhôn,anhtới rồi sao?"

Tần Đường theo bản năng quay đầu lại, thấy Lộ Toađangnghênh đón người đấu giá được vật phẩm trị giá 1000 vạn ở hội đấu giá của An Nhất quỹ hôm đó, Khương Khôn. Đêm đó lúc An Nhất Quỹ tổ chức tiệc từ thiện, Khương Khônđãtrò chuyện với cha mẹcôkhá là vui vẻ.

Ông ta cũng tham gia buổi tiệc đấu giá lần này?

Khương Khôn cười: "Lộ Toa tiểu thư, chúng ta lại gặp lại rồi."

Lộ Toa mím môi cười, vũ mị lòng người: "Để em làm hướng dẫn choanh."

Khương Khôn: "Vậy làm phiềncôrồi, Lộ Toa tiểu thư."

Sau khi Khương Khôn tiến lên phía trước thìnhìn thấy Tần Đường, ông ta dường như cũng không cảm thấy kinh ngạc, cười nói: "Tần tiểu thư."

Tần Đường mim cười: "Khương tiên sinh."

Khương Khôn dường như khônghề có ý định trò chuyện thêm với cô, Lộ Toa thấy vậy liền đưa tay làm cái thủ thế, Khương Khôn liền đivề phía một khối ngọc thạch được bày phía trước.

Tần Đường liếc nhìn Tào Nhammộtcái, thấy ánh mắtanhta như có nhưkhôngliếc nhìn về phía Khương Khôn và Lộ Toa.

cônói: "Chúng tađithôi."

Tào Nham đáp trảcôbằng mộtánh mắt, "Được."

Hai người rời khỏi trung tâm triển lãm, người lúc trước tiếp đón bọn họ đưa bọn họ ra tới tận xe.

Tào Nham vừa lái xe vừanóichuyện phiếm: "côtrước đây từng gặp Khương Khôn rồi à?"

Tần Đường: "Gặpmộtlần ở Bắc Kinh."

Tào Nham gật đầu tỏ vẻ đã biết, không hỏi thêm gì nữa.

Lúc trở lại nghĩa trạmđãlà chạng vạng nhưng Tưởng Xuyên và Lữ An vẫn chưa về.

Tần Đường chợt nhớ trong va ly vẫn còn ít đồ liềnđilên phòng, lúcđixuống trong tay còn cầm theo mấy cái hộp, sau đó chia cho mọi người. Đây là vật kỉ niệm của buổi đấu giá hôm trước của An Nhất Quỹ, cômang tới 10 cái tới đây.

Vật kỉ niệm cũngkhôngphải thứ gì quý giá, chỉ đơn giản làmộtmón quà kỉ niệm mà thôi.

Nhưng mọi người nhận được quà vẫn vô cùng vui vẻ, đặc biệt là Tiểu Bạch, côấy nhìn Tần Đường cười tủm tỉm: "Chị Tần Đường, chị thật là tốt. Quay trở lại còn mang quà cho bọn em."

Tần Đường nở nụ cười đáp lại.

Đúng lúc đó, Tưởng Xuyên và Lữ An cũng trở lại.

Lữ An thấy trong tay mọi người đều cầmmộthộp quànhỏtinh xảo, tò mòđitới: "côcho mọi người cái gì thế? Tôi có phầnkhông?"

Trong tay Tần Đường còn dư lại hai hộp,côđưa cho Lữ Anmộthộp, "Quà kỉ niệm."

Tưởng Xuyênrõràng làmộtngười to đùng đứng ở đó, nhưng lại bịcôhoàn toàn bơđi.

Tiểu Thànhnói: "anhTưởng vẫn chưa có kìa."

Tần Đường nhìn về phía Tưởng Xuyên, mím môikhông nóilời nào.

Trong taycôvẫn cònmộthộp quà nhưng lạikhôngchịu đưa qua.

Tưởng Xuyên đứng tại chỗ, ấn đường hơi nhíu lại.

Bầukhôngkhí có chút quái dị, Tiểu Thành vò đầu: "A, em quên mất. Tháng trướcanhvừa trở về từ Bắc Kinh, nhất định chị Tần Đườngđãđưa choanhrồi."

"Chưa đưa." Tưởng Xuyên nhìn Tần Đường: "côấy vẫn chưa đưa choanh."

Tiểu Thành chỉ còn biết "a"mộttiếng, sau đó liền im lặng.

Mấy người trẻ tuổi cũng sửng sốt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ. Cuối cùng Tần Đường vẫnkhôngđưa hộp quà cuối cùng trong tay mình cho Tưởng Xuyên.

Bầukhôngkhí càng trở nên xấu hổ.

Lữ An nhịn cười đến phát nghẹn, xoay ngườiđira sân hút thuốc.

Tần Đường lại làm nhưkhôngcó chuyện gì,đivào phòng kháchnói: "A Khởi, hoa quả sáng nay em mua để đâu vậy?"

A Khởi vội vàng đứng lên: "Ở trong tủ lạnh ạ. Để emđilấy. Chị muốn ăn gì?"

"Thanh long với nho."

"Được ạ."

A Khởi kéo Tiểu Bạchđicùng, hai người cùngđivào bếp rửa hoa quả.

Tần Đường ngồi trênghế sofanhỏ trong phòng khách, cúi đầu nghịch máy ảnh, hộp quả để ở trước mặt.

Tưởng Xuyên đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có chút thâm trầm. Tào Nhamđivệ sinh xong, thấy bầukhôngkhí rấtkhôngthích hợp. Thoáng nhìn

qua hộp quà trong tay Tiểu Thành, lại thấy trênghế vẫn còn hai cái hộp như thế, liền hỏi: "Hộp gì thế?"

Tiểu Thành đáp: "Chị Tần Đường tặng, mỗi người một hộp."

Tào Nham nhướng mày: "Thế ư?"

Tiểu Thành lấymộttrong hai cái hộptrênghế lên: "Đây, cái này là chị Tần Đường tặnganh."

Tào Nham cười nhận lấy.

Tưởng Xuyên xoay người đira sân hút thuốc với Lữ An.

Tào Nham nhìn về phía Tưởng Xuyên: "Tên kia sao lạikhôngcó vậy?"

Tiểu Thành vội vàng đưa mắt ra hiệu, hạ giọngnói: "Ây da, cũngkhôngbiết nữa....chị Tần Đường hình nhưkhôngthíchanhấy......"

Tào Nham chợt cảm thấy hứng thú, ngồi xuống cái ghế đầu bên cạnh: "khôngthích như thế nào cơ?"

Tiểu Thành suy nghĩmột lát, nói: "Chị Tần Đường vẫn luônk hông thíc hanh Tưởng."

Tào Nham nhướng mày: "thậtthế sao?"

Tiểu Thành: "Dù sao chị Tần Đường cũng đối xử với bọn em dịu dàng hơn so vớianhTưởng rất nhiều."

Sau khi ăn xong, Tần Đường lại lên phòng.

Tần Đường nhìn thoáng qua, rồi cũngđilên theo.

Ở chỗ rẽ của cầu thang, góc chết mà mọi ngườikhôngnhìn thấy được, Tưởng Xuyên đưa tay nắm lấy cổ taycô. Tần Đường giãy rakhôngđược, quay đầu lại lườmanh. Tưởng Xuyên đècôởtrêntường, cúi đầu nhìncô: "Giận à?"

Tần Đường ngầng đầu, ánh mắt lạnh nhạt, đáy mắt còn cómộttia khổ sở.

Tưởng Xuyên im lặng vài giây,đangđịnh lên tiếngthìđiện thoại của Tần Đường đổ chuông.

Đợi cả nửa buổi, cuối cùng Tưởng Xuyên cũng thỏa hiệp buôngcôra, lùi lại đằng saumộtbước.

Tần Đường liếc xéoanhcái nữa, sau đó mới bực bội xoay ngườiđilên lầu, lấy điện thoại ra xem. Người gọi là Chu Kỳ.

côđứng ở lan can, cất tiếngnóiôn nhu: "Sao thế?"

Tưởng Xuyên vẫn đứng tại chỗ, đùa nghịch điếu thuốc là trong tay, nghecônhỏgiọng trò chuyện, nhìn chăm chú vào bóng dángcô.

Vài phút sau, có tiếng giày cao gót vang lên.

Ở nơi này, trừ Tần Đường, chỉ có Lộ Toa làđigiày cao gót.

Tưởng Xuyên bật lửa châm thuốc, xoay người lại nhìn. Lộ Toa ngầng đầu nhìnanh, đôi môi đỏ khẽ mim cười: "anhđứng đây làm gì thế?"

Tưởng Xuyên nhả ramộtngụm khói: "khônglàm gì cả."

Ótrênhành lang tầng hai, Tần Đườngđãsớm quay đầu lại, điện thoại áp bên tai, dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìnanh.

Tưởng Xuyên hítmộthơi thuốc nữa, cũng nhìn thắng vào mắtcôvài giây, sau đó xoay ngườiđixuống.

Đáy mắt Lộ Toa hơi lạnh, thu lại nụ cười,đilên phía trước hai bước, mặt đối mặt với Tần Đường.côta hơi nhướng mày, khẽ nởmộtnụ cười, sau đó tao nhã bước lên tiếp.

Khóe môi Tần Đường cong lênmộtnụ cười nhàn nhạt, xoay người về phòng, hoàn toànkhôngngherõChu Kỳđangnóigì ở đầu bên kia, đầu óc hỗn loạn, bắt đầu suy nghĩ miên man: rốt cuộc trong khoảng thời gian Lộ Toa và Tưởng Xuyên ở cùng nhau ở chỗ này giữa hai người có phát sinh chuyện gìkhông.

Lộ Toa nhìn theo bóng dáng Tần Đường, lộ ra nụ cười châm chọc.

Lúc Tưởng Xuyênđira sân, Tào Nham vẫnđangngồi xổm dưới tàng cây hút thuốc, đôi mắt nhìn chằm chằm hành lang tầng hai.

Lộ Toađãvề phòng rồi, nhưng Tần Đường vẫn đứng đó nghe điện thoại. Gió đêm thổi tới, khoảng cách cũng hơi xa nênkhôngngherõcônóigì, chỉ nghe được một chất giọng nhện hàng truyền đến.

Tào Nham hất cằm chỉ về phía Tần Đường: "anhlại trêu chọc gìcôấy thế?"

Tưởng Xuyên: "Cái gì?"

Tào Nham cười: "Tôi thấy Tần Đường đối xử với ai cũng rất hòa nhã, chỉ có vớianhlà luôn chưng ra khuôn mặt lạnh lùng. Có phảianhlại bắt nạt congáinhà người takhông?"

Tưởng Xuyên hút thuốc, nhớ dáng vẻ củacôtối hôm qua khi đứng ở cửa phòng mình, lại nhớ tới thân thể mềm mại kia củacô, cùng với chỗ ẩm ướt nóng ấm đến tiêu hồn kia,nói: "Hồinhỏhôncôấymộtcái,côấy liền khóc đến long trời lở đất."

Tào Nham sửng sốt: "Cmn chứ! Cònnhỏnhư vậy màđãbiết giở trò lưu manh rồi sao?khôngđúng, lúcnhỏkhôngphảianhở tít tận trong núi sao? Sao lại quen biết với đại tiểu thư như đấy được?!"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Michellevn

Beta: Hằng Lê

Tưởng Xuyên nhớ tới tối qua ánh mắtcôhồng lên rên ricầu xinanhtha chocô, mím môi liếmnhẹrăng cửa, cảm thấy thận cũngđãnóng lên. Nửa ngày, chậm rãi nhả ramộtngụm khói, giọng trầm trầmnói: "Là rất lưu manh đấy."

Tào Nham đáanhmộtcước, "nóinghe thử,khianhcònnhỏnhư nào mà quencôấy?"

"côấy theo cha mẹđilàm công ích,từngđitới quê của tôi."

Hai câunóianhđãgiải thíchroràng.

" Chậc." Tào Nham cảm thấy kỳ lạ, " Duyên phận hai ngườikhôngít nha, có điều chỉ vìmộtcái hôn hồinhỏthôi sao?"

"Ùm,côấy ghi thù."

"Chậc."

Tưởng Xuyên ngầng đầu, Tần Đườngđãthu lại điện thoại di động, châmmột điểu thuốc, tay phải vắt lên thành lan can, đóa hoa cách tang kia lay động giống đốm lửanhỏ.

(*) Hoa Cách Tang, trong tiếng Tây Tạngthì"Cách Tang" nghĩa là "khoảng thời gian tươi đẹp", hoặc là "hạnh phúc ấm êm", Hoa Cách Tang còn được gọi là "Hoa hạnh phúc ".

(nguồn: langdongtamhon.blogspot.com).

anhbiết Tần Đườngkhônghề nghiện thuốc, có lúc châmmộtđiếu vẫn chưa hút được mấy hơi,thìcứ để như vậy mà dập tắt.

Tưởng Xuyên đếm, thời gian nửa điếu thuốc, côđã hút bốn hơi rồi.

Tưởng Xuyên rítmộthơi cuối cùng, bỏ tàn thuốc xuống nghiền nát, nhìn Tào Nham: "Hôm nay cậu cùng Tần Đườngđitrung tâm triển lãm, thấy thế nào?"

Tào Nham nhíu mày, giọngnóinén thấp xuống: "Giữa Lộ Toa và Khương Khôn chắc chắn có mờ ám, chỉ có điều mỗi lần đấu giá vẫnsẽtheo đúng trình tự thường lệ, rất khó nắm bắt được chỗ sơ hở, Lộ Toa, người phụ nữ này ở đây rất được ưa chuộng, đại đa số đàn ông đều nể mặtcôta."

" Các người tính kiểm soátcôta sao?"

"Là phải kiểm soát, nhưngkhôngphải bây giờ."

Tưởng Xuyên: "Mấy ngày này Tần Đườngđiđâu, cậu phải đitheo.."

Tào Nham nhướng mày: "Coi tôi là vệ sĩ à?"

"khôngkhác mấy." Tưởng Xuyênnói, " Triệu Kiền Hòa trở lại rồi, có thểsẽtìm tôi gây phiền phức."

Tào Nhamđãhiểu, Tưởng Xuyên cùng Triệu Kiền Hòa đọ sức, tình hìnhhiệnnay mànói, so với Khương Khôn, Triệu Kiền Hòa còn nguy hiểm hơn.

Tưởng Xuyên hướng mắt nhìntrênlầu, đứng lênđivề phía cửa thang.

Lúcanhlên lầu, Tần Đườngđãquay về phòng.

Hôm nayanhvẫn chưa quay về phòng, giường lớn bừa bộn, ký ức đêm qua vẫn còn đó, vết máu kiađãkhô lại,anhkéonhẹtấm ra trải giường, nhét vào chậu rửa mặt,đitới phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh Nghĩa Trạm được cải tạo từ một gian phòng nhỏ, ngăn hai mét làm phòng tắm, còn lại xây thành bệ rửa tay, mọi người đến Nghĩa Trạm làm công ích dùng rửa tay giặt quần áo, Tưởng Xuyên vặn nước nóng, cho bột giặt, bắt đầu chà giặt tấm ra trải giường.

Mục đích của Lộ Toa tới nơi này là thăm dòanh,anhkhôngthể đuổi người tađi.

Hiển nhiênanhbiết Tần Đường tức giận cái gì, Lộ Toađãở nơi này gầnmộttháng trời, côcó thể nghĩ bậy cũngkhông có gì là quá đáng.

Bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân rấtnhỏ,anhnghiêng đầu nhìn lại.

Tần Đường ôm chậu rửa mặt cùng quần áođangđi vào, muốn đi tắm rửa, thấy Tưởng Xuyên, lập tức dừng lại, xoay người quay về.

Tưởng Xuyên ném tấm ra trải giường xuống, hai bước lớnđãtúm được taycô, mộttay giữ lấy chậu rửa mặt củacô, kéo người vào trong lòng, cúi đầu hỏi: "Chạy cái gì chứ?"

Tần Đường dừng lại, quay đầu nhìnanh: "Muốn làm gì?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, ánh mắt sâu hun hút,mộtbên khóe miệng cong lên:"Máu ghen lớnthật, cũngkhôngchoanhcơ hội giải thích."

Tần Đường trầm mặc vài giây, nhớ tới Lộ Toa từ Bắc Kinh theoanh đến Nghĩa Trạm, hai người ở sát phòng nhau, thời gian gần tháng trời! Ngẩng đầukhông thấy cúi đầu thấy, anhrôràng biết Lộ Toa có ý với mình, vậy mà vẫn để người ở đây.

Nghĩ đến đây, lại cực kỳ khó chịu.

côlấy bả vai hấtanh ra, nhưngkhôngcó tác dụnggì với vóc người vạm vỡ củaanh,khôngnhúc nhích tí nào.

Tưởng Xuyên mím chặt môi, để chậu rửa mặt sangmộtbên, khiêng người vào trong phòng tắm.

Tần Đường thất thần, lúc này mới phản ứng, bàn tay ra sức đập vào lưnganh, chânkhôngngừng giãy dụa: "Khốn kiếp!anhđể em xuống!"

côcũngkhôngphải hàng hóa,đãmấy lần bị vác lên vai rồi.

côkhôngdám la to, giọngnóikiềm nén, như nũng nịu lẫn tức giận.

Tưởng Xuyên đóng cửa phòng tắm, áp người lên cửa phòng tắm, "Đừng gây nữa mà."

Tần Đường thở hồn hền: "Em gây hồi nào chứ?rõràng làanhkhôngđúng."

Tưởng Xuyên: "..."

Cách vài giây,anhđầu hàng: "Uhm, làanhkhôngđúng."

Tần Đường lấy lại khí thế, ngón trỏ chọc chọc vào lồng ngực rắn chắc củaanh: " Anhcó dámnóibuổi tối Lộ Toakhônggõ cửa phònganhkhông?"

Tưởng Xuyên: "..."

Quảthậttừng có.

" Anhcó đểcôtađivàokhông?" Giọngnóicôtrầm hẳnđi.

"khôngcó." Tưởng Xuyên cúi đầu, hàm râu mới nhú cọ xáttrêncổcô, hôn vành taicô, " Cũng chỉ có em vào phòng củaanhthôi."

Tần Đường lập tức sợ nhột mà run rẩy, nhớ tới chuyện tối qua, bên taihiệnlên màu đỏ,đangmuốn mở miệng.

Tưởng Xuyên bỗng nhiên che lại miệngcô, bờ môi mỏng khe khẽ chuyển động.

Lờianhnóichính là "suyt"

Bên ngoài cửa, tiếng bước chân mỗi lúc mộtgần.

Lộ Toa đứng bên ngoài bệ rửa tay, sắc mặt lạnh nhạt, tới trước cửa phòng tắm,nhẹnhàng mở miệng: "Tần Đường, làcôbên trong sao?"

Toàn thân Tần Đường căng thắng, cả khuôn mặt bịanhche hai phần ba, chỉ lộ đôi mắt trong trẻo ướt át,đangtức giận nhìn người đàn ông trước mặt, Tưởng Xuyên nhếch mép, cười cực kìkhông đàng hoàng.

côhámiệng cắn bàn tayanh, lòng bàn tayanhđều là vết chai, cắn xuống chẳng hề đau tí nào.

Tưởng Xuyên khẽ buông côra, Tần Đường hít một hơi thật sâu, mới đáp: "uh, tôi chuẩn bị tắm."

Lộ Toa nheo mắt lại, nhìn chậu rửa mặt màu hồng phấn đặttrênbệ rửa tay, sữa tắm gội ở bên trong, chai dầu gội tinh xảo, trước kiacôta cũngđãdùng nhãn hiệu này, sau đó chê mùi quá thiếu nữ, liền thay đổi.

[&]quot; Chậu rửa mặt của côh ẵng còn để bên ngoài."

Tần Đường: "....... Tôi quên mất."

nóixong, lại trừng mắt Tưởng Xuyên, bàn chân ra sức giẫm lên chânanh.

Tưởng Xuyênđidép lê, bịcôgiẫm như vậy,thậtcó chút đau, khẽ cau mày.

"Tôi giúpcômang đến này,cômở cửa rađi?"

Tần Đường căm tức nhìn Tưởng Xuyên, cắn răng cự tuyệt khéo léo: "khôngcần đâu,côcứ để bên ngoài là được rồi."

Lộ Toa trầm mặc vài giâu, híp mắt nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, để chậu rửa mặt ở cửa, "Được."

Tiếng bước chân dần dầnđixa.

Tần Đường lập tức đẩyanhra, "anhđira ngoài.."

Tưởng Xuyên thận trọng nghe động tĩnh ngoài cửa, cúi đầu hôncômộtcái,đira ngoài, còn nhân tiện đưa chậu rửa mặt chocô.

Tần Đường gần như là giật lấy, "phanh" đóng cửa lại.

•••••

Tưởng Xuyên quay trở lạitrước bệ rửa mặt, tiếp tục giặt tấm ra giường.

Tần Đường tắmthậtlâu xong mới đira, đầu tóc vẫn lộ vẻ ướt át, cả người mềm mại đivài phần, Tưởng Xuyên giữ côlại, cúi đầu kề sát bên tai cô, giọng ám muội: "Tối nay đến phònganhnhé?"

Tần Đường: "khôngđi!"

anhcũngkhôngphát cáu, giọngnóinhỏhơn: "Vậy để cửa choanh."

Tần Đường đẩyanhra, vội vàng rờiđi.

Ban đêm, Tần Đường đóng cửa nẻo chắc chắn, tóc khômộtnửa, liền cuộn mình tiến vào trong chăn mỏng.

Đầu óc giữ nguyên được nửa phần tỉnh táo.

Đợi lâuthậtlâu,khôngcóâmthanh gì.

Tối qua quá mệt nhọc, hiện tại nằm trêng i ường dần dần có chút mệt mỏi rã rời,, đầu vùi vào trong gối, kéo chăn lên và ngủ thiếp đi

•••••

Lúc Tưởng Xuyên ra cửa, tình cờ gặp Lộ Toa đứng ở hành lang.

Lộ Toa khẽ liếcanh, ngón tay cầm theo điếu thuốc, gõ nhè nhè, "Ra ngoài sao?"

Tưởng Xuyên: "Ù'."

" Tìm Tần Đường à?"

Tưởng Xuyên chậm rãi nhìncôta, "khôngcần thiết phải báo cáo vớicôcái này."

Lộ Toa cắn môi dưới, có chút khó chịu đưa điếu thuốc lên miệng, cười lạnhmộttiếng: "Hồi tối, người trong phòng tắm còn cóanhnữa đúngkhông."

Giờthì Tưởng Xuyên cũng không chối," Ù."

Lộ Toa đờ người một lát, đáy mắt hiện lên sương mù, "anh Tưởng, chúng tathật sựk hông có khả năng sao?"

Tưởng Xuyên cảm thấy có chút tức cười, nhìncôta: "Tôi vẫn còn là Tưởng Xuyên ngày trước,khôngtiền, quyền lực cũngkhông, lúc trướccôcảm thấy ở chung với tôi là quá đáng thương cho bản thâncô, bây giờ thậm chí còn tệ hơn; Người đàn ônghiệntại củacôhẳn là có thể chocôcáicôcần, tôithìkhôngthể, đừng lãng phí thời gian cùng tôi nữa."

nóixong lời này, anhquay người bướcđi.

••••

Tưởng Xuyên biết Tần Đườngsẽkhôngđể cửa lại choanh, lách đến sau bờ tường, nhìn chăm chú ánh đèn hắt ra nơi cửa sổ.

Đêm yên tĩnh, gió nhènhẹ.

Người sống ở lầu dưới là Tiểu Bạch, đèn trong phòngđãtắt từ lâu.

Tưởng Xuyên liếc mắt nhìn bệ cửa sổ lầumột,đitới, với tay lên bệ cửa sổ, nhanh nhẹn trèo lên, thân hình to lớn linh hoạt nhảy lên, tới mép cửa sổ lầu hai, nhanh nhẹn leo lên, bàn tay cố gắng kéo ra cửa sổ kính.

Sau vài giây, pháthiệnngay cả cửa số Tần Đường cũng khóa cmn rồi.

Tưởng Xuyên đứng ngoài cửa sổ, sắc mặt đen tối, nhìn chăm chú Tần Đường cuộn mình thành con tômnhỏtrêngiường, cônàng kia lộ ra nửa gương mặt trắng nõn, khônghề động đậy, có vẻđãngủ.

Ngẫm nghĩ, Tưởng Xuyên lấy điện thoại di động ra gọi chocô.

Tần Đường ngủkhôngsâu, chuông điện thoại kêumộttiếng liền bừng tỉnh.

Mới vừa chạm đến điện thoại, đãnghe thấy tiếng gõ vang lên cửa số, côsợ hết hồn, cho là có trộm, vừa ngắng đầu liền thấy một bóng người quen thuộc đứng ngoài cửa số, thân hình hơi cúi xuống, để cônhìn rõm ặtanh.

Tần Đường bị dọathậtluôn, vội vàng xuống giường, chạy đến trước cửa sổ, Tưởng Xuyên hơi ngồi xổm xuống, thấp giọngnói: "Mở cửa."

Tần Đường: "..."

Cửa sổ mở ra, Tưởng Xuyên lập tức nhảy vào trong.

Tần Đường đập vào ngựcanh, vừa nóng vừa tức: "anhmuốn chết hả, may mà đây là lầu hai thôi đấy."

Tưởng Xuyên phót lờ, phủi bụitrêntrêntay xuống, cườinhẹ: "không việc gì, lầu mười hai cũng từng trèo qua."

Lúc ấy làm nằm vùng,anhẩnnấp trong nhà Triệu Kiền Hòa, Khương Khôn đột nhiên dẫn người đến nhà Triệu Kiền Hòa, khi đó bọnhắnđãdấy lên nghi ngờanh,anhkhôngcó chỗ nào có thể annấp, từ cửa sổ lầu mười hai bám ống nước leođixuống, núp dưới tán trú mưa lầu chín,khôngcó bất cứ biện pháp an toàn nào.

Tần Đường hướng mắt nhìn dưới lầu, may màkhôngcao mấy.

côđóng cửa sổ lại, vẫnkhôngchoanhsắc mặt hòa nhã..

Tưởng Xuyên kéo người vào trong lòng, vò vò tóccô, "Chưa sấy tóc sao?"

Tức giận trong lòng côg ần như đã tiêu tan, lắc đầu: "Chưa."

" Lộ Toa có liên quan với vụ án, côta chủ động tìm đến, đây là điểm manh mối, anhkhông thể đuổi người đi."

Tưởng Xuyên ghìmcôtrong ngực, bỗng nhiên thấp giọngnóirõnguyên nhân.

Tần Đường úp mặt vào ngựcanhkhôngnhúc nhích,anhkhẽ vuốt ve đầucô: "Còn giận sao?"

"Giận."

"Giận cái gì nữa?"

"anhđể chocôta ở phòng trước đây em ở, nếu emkhôngtới,anhvĩnh viễnkhôngnóivới em phảikhông?"

Tưởng Xuyên cười ra tiếng: "khôngđâu, đợi vụ án kết thúc,anhsẽnóirõvới em thôi."

anhnhớ tới hiện trường tai nạn kia, chậm rãi thu lại nét mặt, giọng nói trầm lại," Còn có một số chuyện, giải thích với em cũng nhắn nhủ emmột chuyện."

Tần Đường từ trong ngựcanhngẩng đầu lên, ánh mắt như được thắp sáng: "Chuyện gì ạ? "

Tưởng Xuyên im lặng, nắm lấy cằmcô, ngón cái miếtnhẹnhètrênmặtcô, Tần Đường vòng tay ôm ấy cổanh, ngửa mặt, gần ngay trước mắt.

Tưởng Xuyên cúi đầu, hôn lên miệngcô, cánh tay hơi dùng sức, ôm lấy người nâng môngcôlên, vừa hôn vừađivề phía giường, rất nhanh, Tần Đường bị áp ở trêngiường.

" Mệtkhông?"

anhvuốt ve khuôn mặtcô, khàn giọng hỏi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Michellevn

" Mệt mà"

Tâm trạng Tần Đườngđãtốt lên, giọngnóicũng dịu dàng, như có phần làm nũng.

Tưởng Xuyên cúi đầu hôn vành taicô, nhéomộtcáitrênhôngcô, " Mệt chỗ nào hả?"

Tần Đường sợ nhất làanhhôn ở tai, rụt cổ lại trốn tránh, hơi thở có chút hổn hển, "anhđừng đè em mà, nặng muốn chết à."

anhbật cười, lồng ngực dáncôkhẽ rung lên, ôm chặtcônâng cả người lên,

mộttrận quay cuồng, hai chân Tần Đường tách ra, nằm sấptrênngườianh,anhnói: "Cho em ở trên đấy."

Sắc mặt Tần Đường ửng hồng, nằm imkhôngđộng đậy, ngón tay khẽ chọc chọc lồng ngựcanh, "Vừa rồi emnóimệt mà."

Tưởng Xuyên vòng tay ôm cả ngườicô, lần mò từ đùi tới bờ môngcô, bàn tay tiến vào bên trong quần chip củacôvuốt ve môngcô, lạiđixuống chút nữa, chạm tới vùng đất giữa hai châncô.

Tần Đường khẽ hừmộttiếng: "Đau đấy....."

Sứcanhdùngnhẹnhàng, đầu ngón tay từ từ trở lên thấm ướt.

Tần Đường kìm lòngkhôngđược, hôn lên hầu kếtanh, bên tai là tiếng thở gấp nặng nề củaanh.

Tưởng Xuyên nhẫn nại kiềm chế, bỗng nhiên xoay người đècôxuống, đầu tóc Tần Đường rối tung, ánh mắt ướt át.

"anhxem nào....." Đôi mắtanhsâu thăm thắm, cởi hết quần áotrênngườicôra, nắm chặt bắp đùicôđẩy lên cao, phủ phục người xuống, nhìn chăm chú nơi đó, đêm quakhôngkhắc chế nổi, có phần làmcôbị đau rồi, anhcau mày, hơi xót xa ân hận, lại thêm phần kích thích.

Trong phòng ánh sáng đèn êm dịu, Tần Đường cắn chặt môi, mặt hồng rưc.

đangmuốn lên tiếng, trong đầu thình lình bùng nổ, cơ thể mãnh liệt cong lên, bật kêu ra tiếng.

Tần Đường bịanhlàm cho sắp khóc,anhmời vùng dậy, bàn tay nắm chặt vòng emcô, mạnh mẽ tiến vào.

côkhe khẽyêukiều rên lên, toàn thân ửng màu hồng nhạt, trong mắt ngập nước.

Tưởng Xuyên nhìncôđăm đắm, da đầu tê dại, cả người căng cứng, thắt lưng chặt chẽ lại càng phát ra mãnh liệt.

anhyêuchết bộ dạng nũng nịu này củacô.

Đây mới là dáng điệu côvốn nên có.

Thân thể Tần Đường kịch liệt xóc nảy, lại càng có vẻ đángyêumềm mai, sắp bianhlàm cho chết đến nơi rồi.

Cao triều tới rất nhanh, cônhư mê manđitrong khoảnh khắc ấy, mắt hơi nhắm lại, môi hé ra, nức nở cầu xinanhtha cho: "Dừng....
Dừng một chút đimà...."

trêntrán Tưởng Xuyên gân xanh nổi lên dữ dội, dừng lại, nắm lấy cằmcô, cúi đầu hôn xuống.

" Còn đaukhônghả?"

"..."

Mức độ kích thích thân thể đã vượt qua mọi cảm xúc, côn ói không nên lời, chỉ vô lực lắc đầu.

Màu mắt Tưởng Xuyên đen thẫm, nắm lấy vòng eocô, phối hợp với động tác dưới thân, va chạm mãnh liệt.

Tần Đường ý thức tan rã, lặp lại nhiều lần đều nghĩ rằng mìnhđãchếtthậtrồi.

Sau khi kết thúc, Tưởng Xuyên ômcôtừ phía sau, hônnhẹlên vành taicô, "Vẫn ổn chứ?"

Tần Đường:"..."

Ánh mắt rã rời, nhìn chăm chú vách tường trắng như tuyết, cổ họng khô khốc khó chịu.

Tưởng Xuyên đứng dậy, lấy ly nước trênbàn mang qua, để côngồi dựa vào vaianh, đưa ly nước kề bên miệng cô.

Tần Đường ngắng mặt, uống nước có chút vội, khẽ phát raâmthanh "ừng ực".

Tưởng Xuyên vui vẻ, " Muốn nữakhông?"

Tần Đường đẩy cái ly ra, giọngnóikhàn khàn: "khônguống nữa..."

Sau khi dọn dẹp sạchsẽ, Tưởng Xuyên chốngmộtchân tựa vào đầu giường, Tần Đường nằm bòtrênlồng ngựcanh, khe khẽnóichuyện: "Vụ ánanhđiều tra, nguy hiểm phảikhông?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, nói sự thật: "Uhm"

Trái tim Tần Đường căng thẳng,thậtlâu, khẽ khàng cọ cọ đầu, mớinóimộtcâu: "Vậyanhcẩn thận đấy."

Tưởng Xuyên mím chặt môi, kéo người ra, đối diện với tầm mắtcô, " Chỉ lần này thôi."

" Về sau nữa mà?"

Tưởng Xuyên vòng tay ômcôthậtchặt, ánh mắt kiên định, "Về saukhôngcó nữa, đây là doanhthiếu nợ,anhphảiđitrả."

Trong lòng Tần Đường run lên, nhìnanhchăm chú: "Trả?"

Tưởng Xuyên nhìncô,nhẹgiọng đáp: "Trước đâyanhcómộtđồngsựđãhy sinh,anhcó trách nhiệm, chuyện củaanhấy chưa hoàn thành,anhphải làm cho xong."

Cái chết của Lâm Hạo mãi mãi là rễ cây đâm trong lònganh, vụ án nàykhôngchưa kết thúc,anhkhôngbiết ănnóilàm sao với Lâm Hạo.

Khương Khônđãyên tĩnh hai ba năm, hai năm này lại bắt đầu có hành động, TRiệu Kiền Hòa cũngđãra tù, mọi thứđãquay trở lại mấy năm trước, Tưởng Xuyên và vụ án này có mối liên hệ dây mơ rễ má chẳng chịt, nếu quá bị động, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Tào Thịnh xin lệnh cấptrên, để choanhlần này tham gia hành động.

Về phần sau này, có thể haykhôngkhôi phục cảnh tịch.

anhđãkhôngthèm để ý.

Tần Đường ôm chặtanh, "Được, em chờanh."

Tưởng Xuyên sửng sốt, khẽ nhắm mắt lại, hạ xuống một nự hôn trên trán cô, tự vị đáy lòng không sao tả nổi.

Điều bất ngờ trong trận này, còn cócô.

Còn có Trần Kính Sinh, còn có người đàn ông to lớn vẫn thường xuyên gọi điện chocô.

anhkhẽ vuốt mái tóc dài củacô, hítmộthơithậtsâu, hồi lâu, thấp giọngnói: "Đường Đường."

Tần Đường: "..."

Thiên hạ trong lòng thân thể mềm mại, hô hấp trầm ổn.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cô đãô manhngủ say, lông mi dài cong lên, quét qua làn datrênlồng ngựcanh.

••••

Tưởng Xuyên khôi phục cuộc sống sớmđitối về.

Liên tiếp mấy ngày, Tần Đường chỉ có ban đêm mới nhìn thấyanh.

Tưởng Xuyên hỏi côtính lúc nào trở về, Tần Đường nói: "Đợi xong sinh nhật của em."

Phiên đấu giá kết thúckhôngquá vài ngày là sinh nhậtcôrồi, Tưởng Xuyên gật đầu: "Được."

Ngày mai chính là ngày hội phiên đấu giá,đãmấy ngày Lộ Toakhôngquay về Nghĩa trạm, nhưng hành lýthì vẫn còn ở đây.

Tào Thịnh cũngđãquay lại Tây An, tất cả mọi người đềuđangđề phòng.

Haianhem Tào Thịnh, Tào Nham cùng Tưởng Xuyên tụ họp, Tào Thịnhnói: "Người pháiđitheo dõi Lộ Toađãbị pháthiệnrồi, năng lực chống điều tra của Khương Khôn cực kỳ mạnh, bằngkhôngcũngkhôngthể đấu đấu nhiều năm như vậy."

Chân Tưởng Xuyên nghiền đất dínhtrênnền nhà, "Người đâu?"

" Quay về rồi."

Tào Nham hỏi: "Triệu Kiền Hòakhôngtìmanhgây phiền sao?"

Tưởng Xuyên híp mắt lại, "khôngcó, có lẽ có chuyện quan trọng hơn, anhta đãk hông còn rảnh rỗi mà quan tâm mấy cái ân oán nhỏ này."

Lần Tần Đường bị trói đó, anhcũng đã bị đánhkhôngít, TRiệu Kiền Hòa xem như trút giận được một nửa.

Tào Thịnh rút một điếu từ bao thuốc đểtrênbàn, châm thuốc hút mấy hơi, nhìn Tào Nham và Tưởng Xuyên," Có tin mới, hiện giờ Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn có lẽ đãkhôngphải đồng bọn nữa, đangtranh giành nội bộ."

Tào Nham có chút kinh ngạc, giọng nói lại khó nén phấn khích: "Hai người nàykhôngcùng hội cùng thuyền nữa sao?"

Nếu hai người này thực sự tranh giành nội bộ, sớm muộn gì cũng sẽ có sơ hở.

"Triệu Kiền Hòa vào tù, ở trong đó luôn có người vẫn thường làm phiền hắn ta, muốn lấy mạng hắn ta, người này chắc là Khương Khôn, dù sao Triệu Kiền Hòa va Khương Khôn có mối quan hệkhôngbình thường, Triệu Kiền Hòa cũngkhôngphải là kẻ ngốc, hành sự khẳngđịnh sẽ lưu lại manh mối, Khương Khôn muốn giết chết hắn ta phòng ngừa tai họa về sau. Có điều, Triệu Kiền Hòa có thể tiến đến gần Khương Khôn như vậy, chắc chắn cũngkhôngđơn giản, muốn giết chết hắn ta cũng đâu dễ dàng như vậy, nếu làmkhôngđến nơi đến chốn, sự việc bại lộ, Triệu Kiền Hòa có thể ra tù, Khương Khôn hắn là mấtkhôngít sức lực."

Tưởng Xuyên nói xong, cũng mò tới bao thuốc rút một điếu.

Tào Thịnh liếcanh, nở nụ cười.

Tưởng Xuyên rời đội cảnh sát, rất đáng tiếc.

Tào Thịnh nói: "Triệu Kiền Hòa nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tội lỗi chồng chất, Khương Khôn từng muốn lấy mạng hắn ta, hắn takhôngcó khả năng lại làm việc vì Khương Khôn giống như trước kia, lần nàyđivùng biên giới Vân Nam, có lẽ là đã tìm đườngđimới, có đồng bọn mới, có được năng lực đối đầu Khương Khôn, lúc này mới dám quay về."

Tưởng Xuyên châm thuốc, làn khói lượn lờ.

Tào Nham vỗ đùi: "Lần này chắc chắn phải đem bọn này một mẻ hốt gọn."

Ngón tay Tưởng Xuyên nhẹ gõ gõ mặt bàn, nghe xong lời này, bàn tay nắm chặt thành quyền, " Ù."

Trước khiđivề, Tưởng Xuyên nói ra mộtyêucầu với Tào Thịnh.

• • • • • • • • • • • • •

Giữa trưa hôm sau, Tưởng Xuyên trở lại Nghĩa trạm, mở ra cửa sau, trênxe nhảy xuống một chú chó chăn cừu giống Đức to lớn.

Tiểu Thành kinh hãi hô lên: "A, chú chó này từ đâu vậy?"

Tưởng Xuyên liếc nhìn cậu ta: "Công ty vận chuyển bên kia mang tới."

Công ty vận chuyển bên kia quả thật có nuôi hai chú chó chăn cừu giống Đức, là do Tưởng Xuyên mang tới, một con chân khập khiếng, còn con kia xem tuổi có vẻ đã có chút lớn.

khônghề giống với chú chó khỏe mạnh dũng mãnh này.

Tiểu Thànhđiqua sờ sờ, cười hi hi nói: "anh, coi thường em mắt chó hả?"

Tưởng Xuyên nở nụ cười: "khôngđược nói nhảm."

anhnhìn Tần Đườngđangđứng ở cửa phòng khách, nhét dây dắt chó cho Tiểu Thành, "Cho nó ăn tốt choanh."

Tiểu Thành: "Ăn đồ ăn thừa đượckhônga?"

Tưởng Xuyên: "Cho thêm chút thịt."

Tần Đường vừa nhìn đã nhận ra chú chó là cảnh khuyển (chó nghiệp vụ), hồi nhỏ, bacôcũng đã nuôi một con cảnh khuyển xuất ngũ, cuối cùng đã chết già.

Tưởng Xuyênđitới trước Tần Đường: "Lúc nào thì xuất phát?"

Tần Đường nói: "Ăn trưa xong thìđi, 5 giờ chiều hội đấu giá mới bắt đầu,khôngmuốn đến đó sớm. "

Tưởng Xuyên nhìncô: "Buổi chiềuanhđicùng em qua đó."

Mấy ngày này ra vào đều có Tào Nham theo cùng, Tần Đường mơ hồ đoán được là ý của Tưởng Xuyên, cũngkhôngtừ chối.

Tần Đường ngẫm nghĩ, nói: "Tào Nham theo emđilà được rồi."

Tưởng Xuyên: "không được, anh đi với em."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 46

Editor: Michellevn

Tưởng Xuyênđivào trong phòng khách, lấy chai nước, ngửa đầu uống nước.

khôngbiết do Tần Đường và Tưởng Xuyên che giấu được quá tốt, hay là mọi người cảm thấy hai người này căn bảnkhôngcó khả năng, ngoại trừ Lữ An và Tào Nham nhìn ra được chút manh mối lúc đầu, số còn lại đềukhôngpháthiện quan hệ giữa hai người.

Lúc này nhìn cả hai lạiđangmuốn gây gổ,mộtđám người ai cũngkhôngdám lên tiếng.

Tiểu Thành dắt chóđitới, cười cười hỏi: "anh, con này tên là gì?"

Chó chăn cừu giống Đức đứng bên cạnh Tần Đường, thân hình cao lớn uy vũ.

Tần Đường đưa tay vuốt vemộtchút, nhớ tới cảnh khuyển kia của ba mình nuôi trước đây,côquay đầu, nhìn về phía Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên:" Hắc Hổ."

Tiểu Thành cười: "Tên này rất cool!"

Tưởng Xuyênđitới, xoay người sờ sờ Hắc Hổ, nóivới Tần Đường:" Em thử gọi nómộttiếng xem."

Hắc Hổ là ưu tú nhất trong đám cảnh khuyển, trước đâyđãở cùng với đội bọn họ, lần này Tào Thịnh choanhmang nó về đây, Nghĩa trạm tầm thường này gần đây khả năngsẽkhôngyên ả nữa, có Hắc Hổ ở đây, ban đêm có động tĩnh gì,anhvà Tào Nham có thể cảnh giác hơn.

Tần Đường im lặng liếcanhmộtcái, kêumộttiếng "Hắc Hổ", bàn tay phải khép lại giơ lên, hướng lòng bàn tay xuống 90 độ, Hắc Hổ lập tức nằm xuống bên cạnh châncô.

Tưởng Xuyên bất ngờ mà nhìncô, Tần Đường lại làm động tác tay "đứng", Hắc Hổ lập tức đứng lên.

Tiểu Thành trợn mắt há mồm:" Chị Tần Đường, chị lợi hại nha!"

A Khởi và Tiểu Bạch cùng nhìn thấy, đều cảm thấy thần kỳ, nhao nhaonóimuốn học.

Tần Đường dạymộtchút,khôngbiết do cáccôấy động táckhôngđúng tiêu chuẩn, hay là Hắc Hổkhôngnghe lời, cho nênkhônglàm theo gì hết.

Tưởng Xuyên hơi cong khóe miệng, nói: Tần Đường, lại đây chútđi."

Tần Đường thấyanhđiđến chỗ rẽ đầu cầu thang, nhìn nhìn rồiđitheo, Tiểu Thành ở phía sau gọi:" Mau ăn cơm nào."

Tưởng Xuyên vẫnkhôngquay đầu.

Hai người tới chỗ rẽ, lên lầu Tưởng Xuyên đứng ở hành lang lầu hai, hếch cằm chỉ chỉ cửa phòngcô:" Vào trong phòng."

Tần Đường nhìn trong sânkhôngcó người, đitới mở cửa phòng.

Vừa vào cửa, Tưởng Xuyên túm lấy taycô, khóe miệng mang theo ý cười:" Sao em biết làm như vậy?"

Tần Đườngnói:" Ba ba em từng nuôimộtchú cảnh khuyển xuất ngũ, gọi là Bố Duệ, Bố Duệ cùng em lớn lên, em trưởng thành rồithìnó cũngđãrất già, mấy năm trướcđãmất rồi."

côcúi đầu.

Tưởng Xuyên sờ sờ đầucô,nói:" Nếu em thích, sau nàyanhđưa đến cho emmộtcon. "

Tưởng Xuyên thích chó, không ngờ côc ũng thích, "Hửm?"

Tần Đường gật đầu:" Được ạ."

côngẩng đầu, hỏi: "anhcố ý mang Hắc Hổ tới đây sao?"

" Uhm"

"Vì em ɪr?"

Ban đầu Tưởng Xuyên định mang hai con cảnh khuyển xuất ngũ kia của công ty vận chuyển mang về Nghĩa trạm, giờ Tần Đườngđã đến rồi, anhvà Tào Thịnh muốn mang Hắc Hổ tới, Hắc Hổ khỏe mạnh dũng mạnh, nhạy bén vô cùng.

anhnói:" Vì Nghĩa trạm."

Tần Đường mím môi:" Ò."

Dưới lầu, Tiểu Thành lớn tiếng gọi: "anh, ăn cơm!"

Tưởng Xuyên vân vê taycô, "điăn cơm trước, ăn xonganhđicùng em."

Tần Đường từ phía sau ôm lấyanh, đầu khe khẽ cọ cọ,"anhnóitrước cho em biếtđi,anhđiều tra vụ án này có phải liên quan đến Khương Khôn haykhông?"

Tưởng Xuyên quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm.

Tần Đườngnói:" Ngày đóđitrung tâm hội chợ triển lãm, em nhìn thấy quan hệ Khương Khôn và Lộ Toakhôngđơn giản như bề ngoài, thực tế bọn họ rất quen thuộc, lại làm ra vẻ nhưkhôngquen biết, có lẽ là giác quan của phụ nữ đấy, em cảm thấy Lộ Toa đối với Khương Khôn thái độkhôngtự nhiên như đối với người mua khác,có phần có chủ ý. "

Tưởng Xuyên từng nói," Lộ Toa có liên quan đến vụ án này."

Khương Khôn tài lực hùng mạnh, bên cạnh đó tiếng tăm rất lớn, nếuthậtsựvụ án này có liên quan đếnhắnta, vậythìnhật địnhkhôngđơn giản.

Tưởng Xuyên cau mày, liên quan đến vụ án này, để cô biết càng ít càng an toàn.

Chuyện tới hôm nay, có lẽđãkhôngcòn giấu được nữa.

anhxoay người lại ôm lấy bờ vaicô, khom người nhìn thắng vào mắtcô, nghiêm túc dặn dò:" Em nghe này, sau này em nhìn thấy Khương Khôn cũng như người bên cạnhhắnta, phải làm bộ như cái gì cũngkhôngbiết, em hiểukhông?"

Lần đầu tiên Tần Đường thấyanhnghiêm túc như vậy, gật gật đầu:" Vâng ạ."

Hai người xuống lầu ăn cơm."

Lữ An và Tào Nham cũngđãtrở lại.

Sau khi ăn xong, Tưởng Xuyên và Tào Nhamđira ngoài, dặn Tần Đường ở Nghĩa trạm đợianhquay về.

Hai giờ rưỡi, Tần Đường thay quần áo trang điểm xong xuôi đâu đó, Tưởng Xuyên đã quay trở lại. côđilại phíaanh: "Có thể đi được chưaanh?"

Tưởng Xuyên nhìn chiếc xe Mercedes-Benz đỗ ở trong sân, "Chuyện gì thế này?"

Tần Đường nói:" Bên kia cho xe tới đây, nói là đón em qua đó."

côđitới, nói với tài xế:" Cácanhquay vềđi, bạn tôi sẽ đưa tôi tới đó."

Tài xế ngắng đầu nhìncô, lại nhìn Tưởng Xuyên đô con vạm vỡ đứng bên cạnh, trong mắt chợt lóe lên tia sáng nhỏ, "Như vậykhôngđược đâu? Ông chủ dặn tôi tới đây đón người,khôngđược gây sơ suất với Tần tiểu thư."

Nét mặt Tần Đườngkhôngthay đổi: "anhcứ nói đó là ý kiến của tôi."

côkhôngnói thêm gì nữa,đivề phía Tưởng Xuyên:"đithôianh."

Tưởng Xuyên từ từ thu lại ánh mắt, mở cửa xe ra:" Lên xe."

Tần Đường nâng làn váy dài, cất bước trênđôi giày cao gót bước lên xe, Tưởng Xuyên đưa tay đỡ thắt lưngcô.

Chiếc Mercedes-Benz màu đen kia nhìn Tần Đường lên xe, Tài xế nghiến chặt răng, nổ máy, cho xe rờiđi.

Tưởng Xuyên tra chìa khóa vào ổ, quay đầu nhìncô,côđặc biệt chú ý ăn mặc cho ngày hôm nay, tỏa sáng hơn so với ngày thường, Tần Đường kéo xong váy ổn thỏa, bình tĩnh nhìnanhnói:" Tài xế, lái xeđi."

Tưởng Xuyên bật cười, nổ máy khởi động xe.

Xe chạy ra khỏi Nghĩa trạm, Tưởng Xuyên dừng xe lại ven đường, Tần Đường nghi hoặc quay qua hỏianh:" Sao vậyanh?" Tưởng Xuyên nắm cằmcô, cúi đầu hôn xuống.

côđẩy lồng ngựcanh, son môi củacôcũng bịanhăn luôn mất tiêu rồi.....

Cuối cùng, Tưởng Xuyên dùng ngón cái vuốt nhẹ bờ môicô, đầu ngón tay thô ráp chà sát qua lại, Tần Đường khe khẽ động, nâng mắt nhìnanh.

Cứ như vậy nhì thắng mấy giây, Tưởng Xuyên dời ánh mắtđitrước, nhìn thắng phía trước, lần nữa nổ máy xe chạyđi.

Tần Đường nghiêng đầu, nhìnanh.

Cuối cùng Tưởng Xuyên cũng quay đầu nhìncô, mim cười:" Có dễ nhìn đến vậykhônghả?"

Tần Đườngkhôngnhúc nhích,"khôngtồi."

Tưởng Xuyên nở nụ cười:" Chút nữa chắc làanhkhông vào trong được, chỉ có thể đợi em ở bên ngoài, tự em chú ý chút nha, có gì thì gọi điện thoại choanh."

Bọn họ đã điều tra, phiên đấu giá này xem như bình thường, người mua được mời tới đều là những người giàu cótrêntoàn quốc, bên trong đó Tần Đường sẽkhôngcó gì nguy hiểm, sau khi phiên đấu giá bắt đầu, lực chú ý phần lớn đều bị thu hút, bọn họ có thể nhân cơ hội trà trộnđivào điều tra.

Tới lầu ba khách sạn.

Tưởng Xuyên đưacôđến sảnh cửa vào phiên đấu giá, Tần Đườngđitới, đưa thư mời cho nhân viên công tác.

côđứng ở ngay của, quay đầu lại nhìnanh.

Tưởng Xuyên khẽ cong khóe miệng, nói:" Vàođithôi."

Tần Đường khẽ siết ví cầm tay, ánh mắt trầm tĩnh nhìnanhchăm chú vài giây, Tưởng Xuyên chuyển chocôánh mắt động viên yên lòng.

Sau khi thấycôđivào trong, Tưởng Xuyên quay lại bãi đỗ xe, ngồi trong xe đợi hơn một giờ đồng hồ, phiên đấu giá đã bắt đầu, Tào Nham nhắn tin tới:" Khương Khônkhôngtham gia phiên đấu giá, chúng ta có khả năng bị lừa rồi."

Tưởng Xuyên nhíu mày, sao có thể chứ?

Trưa nay Khương Khôn cũng đã tới khách sạn mà,trêndanh sách cũng có tên hắn.

Buổi chiều Triệu Kiền Hòa cũng đến rồi.

khôngthểkhôngcó hành động nào cả.

Hồi trưa Tào Nham ôm một nữ đồng sự trong đội cảnh sát, cải trang quần áo, vào khách sạn này thuê phòng.

anhtrả lời tin nhắn:" Người còn ở khách sạnkhông?"

Tào Nham liền gọi điện qua luôn:" Còn, tôi vẫn luôn chú ý mà."

Tưởng Xuyên mím môi thành một đường thắng, Khương Khôn hiếm khi thay đổi kế hoạch của bản thân vì hành động của cảnh sát, điều này lại càng dễ gây khả nghi, trừ khi hôm nay thật sự có chuyện,anhhỏi:" Bên cạnh hắn có ai biến mấtkhông?"

Tào Nham dừng một chút, bỗng nhiên mắng lên:" Fuck!khôngthấy Triệu Phong nữa rồi."

"đilúc nào vậy?"

" Mười phút trước thôi."

Tưởng Xuyên mở cửa xe xe, bước nhanhđivề phía cửa thang máy:" Cậu cứ tiếp tục theo dõi sát Khương Khôn, tôiđitìm."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 47

Editor: Michellevn

Tưởng Xuyênkhôngkiên nhẫn chờ thang máy nữa, theo lối thang bộ chạy như bay lên lầu.

Các cửa ra vào của bãi đỗ xe đều có người giám sát, nếu có ngườiđira,khôngthểkhôngcó tin gì, khẳngđịnh người vẫn còn trong khách sạn.

Tưởng Xuyên chạy đến lầu ba sảnh cửa vào phiên đấu giá, bị người ngăn lại:" Thưaanh, phiên đấu giá đã bắt đầu rồi,anhkhôngcó thư mời thìkhôngthể vào đâu ạ."

Tưởng Xuyên cắn môi dưới, ánh mắt sắc bén, nhìn cánh cửa đóng chặt kia, vài giây sau, quay lưng lại, gửi tin nhắn cho Tần Đường.

Bên trong có vấn đề gìkhôngem?

côtrả lời tin nhắn rất nhanh

(khôngcó ạ, xảy ra chuyện gì rồi hảanh?)

Tưởng Xuyên nhìn chăm chú điện thoại di động, Tần Đường đã từng gặp TRiệu Phong và Triệu Kiền Hòa, côcó cảnh giác, nếu thật sự có vấn đềcôsẽ gọi điện thoại choanh, anh cúi đầu soạn tin nhắn, vừa bước ra hành lang.

trênbục, Lộ Toa gợi cảmđangtích cực giới thiệu các sản phẩm đấu giá, điện thoại di động trong tay Tần Đường rung lên, côcúi đầu xem, khóe miệng cong lên.

[Em ngoan chút đấy]

Tưởng Xuyên nhét điện thoại di động vào trong túi quần, dạo bước xung quanh một vòng, phòng đấu giá chỉ có một cửa ra vào.

Hoặc là trước đó ẩn núp bên trong, hai là biến thành con ruồi bay vào thôi.

Nếu Khương Khôn tạm thờikhôngtham gia phiên đấu giá, thì TRiệu Phong cũngkhôngcần thiết phảiđivào.

Loại bỏ khả năng này, TRiệu Phong rời chỗ này sẽđiđâu?

Tưởng Xuyên rút điếu thuốc châm lên, vô tình hếch đầu liếc mắt nhìn qua, phát hiện hai người đàn ông mặc trang phục màu đenđivề phía thang máy, dáng người cường tráng, ánh mắt sắc nét bén nhọn hơn so với người bình thường, cửa tháng máy vừa mở, hai ngườiđivào trong.

Tưởng Xuyên lập tứcđitheo sau.

Quá muộn rồi, cửa thang máy đã đóng lại.

anhđứng bên ngoài cửa thang máy, nhìn chăm chú số tầng thang máy thay đổi

10,16,25,31.

Khương Khôn ở tầng 25.

31 là tầng cao nhất.

Cơ thể Tưởng Xuyên lui về sau hai bước, xoay ngườiđivề cầu thang bộ, tốc độ càng lúc càng nhanh, đến chỗ rẽ, thấykhôngcòn bóng người trong cầu thang bộ, lập tức chạy như bay, vừa chạy vừa gọi điện thoại: Tầng 10, tầng 16, tôiđitầng 31.

Tới tầng 31

Tưởng Xuyên loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nhautrênđó, càng tới gần,âmthanh càng rõ ràng hơn.

Ngay đầu cửa thang có hai bóng đen, đứng thắng tắp, ngẫu nhiên có vài tênđiquađilại, nhưđangtuần tra.

Tưởng Xuyên dựa vào tường, khế liếm mép, gửi tin nhắn cho Tào Thịnh:" Tầng cao nhất có chuyện."

Rất nhanh, đã có mấy người tới đây.

Giờ Tưởng Xuyênkhôngtiện xuất hiện, Tào Thịnh vỗ vỗ vaianh, Tưởng Xuyên gật đầu, chỉ chỉ lầu dưới.

anhsẽ đợi ở lầu 3.

Tào Thịnh mang người lên lầu, Tưởng Xuyên rờiđichầm chậm, nghe xem có động tĩnh gìkhông.

" Bọn mày là ai vậy? Lên đây làm gì?"

"Tầng thượng là nhà chúng mày à? Bọn taokhôngthể lên hay sao?"

" Biết điều thì cút mauđi."

Môt trân ẩu đả.

Tưởng Xuyên quay xuống lầu ba, nhận được tin tức.

Tầng cao nhất đó, chỉ là mấy tên côn đồ gây chuyện, đều đã bị mang về thẩm vấn.

Tào Thịnh đã xácđịnh:" Phiên đấu giá này xem như Khương Khôn dùng để thăm dò chúng ta, Triệu Kiền Hòa vẫnđangở trong khách sạn này, Khương Khôn tạm thời rút khỏi phiên đấu giá, nhìn chung là có quan hệ với hắn ta, đuôi cáo già sắp lộ ra rồi."

Tưởng Xuyên nhìn thời gian, chăm chú nhìn cửa ra, nói:" Chỉ e lần này hắn sẽ càng cảnh giác hơn."

Tào Thịnh nở nụ cười:" Đúng vậy, nhưng Triệu Kiền Hòakhông vấn đề gì."

"Uhm."

Hai người nói vài câu, Tưởng Xuyên thấy cửa phòng đấu giá mở ra, có ngườiđira.

Tưởng Xuyên cúp điện thoại, tay đút trong túi quần, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú cửa phòng, đợi cônàng kia đira.

Tần Đường mới vừa quay người, liền có người phía sau kêucô:" Tần Đường."

côquay đầu.

Lộ Toa nâng làn váy dài uốn éođitới,mim cười nói:" Vừa nãykhôngthấycônâng thẻ bài."

Tần Đường liếc nhìncôta, nói:"khôngcó đồ gì đáng để tôi tiêu tiền hết."

Lộ Toa nhướn mày:" Vậycôcảm thấy hứng thú với cái gì, lần sau tôi có thể gửi thư mời chocô."

"khôngcần đâu."

Tần Đường xoay người muốnđi.

Lộ Toa cùng bước theo, " Buổi tối còn có một tiệc rượu, hãy nhớ nể mặt mà tới."

Tiệc rượu được bố trí tại tầng năm khách sạn.

Tần Đườngkhôngquân chuyện này,côvốnkhôngtínhđi, hiện giờ, nhìn khuôn mặt tươi cười của Lộ Toa, nở cụ cười:" Được."

Hai người một trước một sauđira ngoài, Lộ Toađiphía sau, cùng một người mua nam giớitrên30 tuổi nói chuyện.

Còn chưađitới cửa, thì có hai người đàn ông tiến lại gần, cũngkhôngcòn quá trẻ, ít nhất là theocônhận thấykhôngcòn nhỏ, hơn 30 tuổi, vừa nhìn cũng nhận ra ngay là người làm ăntrênthương trường, bụng phệ, có phần phúc hậu, người kia trong cầm chiến lợi phẩm, là cặp vòng tay quý phi, mim cười nói:" Tần tiểu thư."

Tần Đường nhìn hắn ta, lễ phép nói: "Xin chào."

Người nọ đưa cái hộp tinh xảo ra trước mặt:" Đây là tôi dành chỉ để tặng Tần tiểu thư."

Tần Đường ánh mắtkhônglay động, hơi mim cười:"khôngcần đâu ạ, cảm ơn."

Nói xong, quay người rờiđi.

Những người này,khôngchỉ coi trọng khuôn mặt và cơ thểcô, mà còn cả gia thếcônữa,côđã hiểu quá rõ.

Mới đihai bước, liền nhìn thấy Tưởng Xuyên ở cửa, tay đút túi quần, ánh mắt sâu thắm vừa thâm trầm, môi mím thành một đường thắng.

cônhìn vàđivề phíaanh.

Tưởng Xuyênkhônggiống họ.

Trong ánh mắtanhnhìncô, dường như vĩnh viễn chỉ cócô.

Đơn thuần,khôngliên quan gì đến cái khác.

côđứng trước mặtanh, mím môi cười:" Saoanhgiống như vệ sĩ vậy hả."

Tưởng Xuyên cười:" Vệ sĩ rất tốt, theo sát bên người."

Tần Đường nghe ra ý tứ trong lời của nh, lỗ tai đỏ hồng:" Chúng ta lên lầu trên ngồi chú tđi."

Tưởng Xuyên đương nhiên sẽkhôngđicùngcôtham gia tiệc rượu gì đó, có điều bây giờ còn có chút thời gian,anhđiđằng trước, Tần Đường chậm rãi bước theo sau.

Ở phía sau Lộ Toa nhìn chằm chằm bóng dáng hai người họ, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Mãi đến khi người đàn ông bên cạnh kêucôta:" Lộ tiểu thư?"

Lộ Toa khẽ cười: "anhLâm, ngại quá, vừa rồianhnói gì ạ?"

"Tôi nói, phiên đấu giá lần sau, nhớ phát thư mời cho tôi."

"Được, không vấn đề gì, tôi sẽ cố gắng tranh thủ."

" À, màcôrất quen thân với Tần tiểu thư sao? Tôi nhớ lần trước đấu giá từ thiện An Nhất, người đấu giá chính làcô."

" Đúng vậy."

Trong mắt người đàn ông kia lộ ra dục vọng, Lộ Toa lại cực kỳ hiểu rõ,côta cười:" Theo đuổi côấy cũng không dễ đâu."

Người đàn ông kia miễn cưỡng thu lại ánh mắt," Quả thật là vậy."

Hắn ta nhìn Lộ Toa, cười nói:" Lộ tiểu thư, lát nữa nể mặt cùng khiêu vũ một bài chứ?"

Lùi lại tìm thứ hạng tiếp theo sao?

Nét mặt Lộ Toa dần trầm xuống, chỉ nháy mắt, khuôn mặt lại nổi lên ý cười:" Được chứ."

Thời điểm này, có rất nhiều ngườiđangchờ thang máy.

Tưởng Xuyên quay đầu hỏi:"đithang bộ nhé?"

Tần Đường:" Được ạ."

Chỉ có hai tầng,đithang bộ cũngkhôngmất nhiều sức lực.

đitới khúc ngoặt rẽ vào cửa, nơi góc khuấtkhôngai nhìn thấy, Tưởng Xuyên đưa tay nhéo nhéo vành taicô, nhân tiện hỏi một câu:" Hồi nãy người đàn ông kia đưa đồ gì cho em hả?"

Tần Đường cười nhìnanh, có chút khiêu khích:" Đúng vậy, vòng tay quý phi, hơn ba trăm vạn một cặp đó."

Tưởng Xuyên khẽ hừ ra tiếng, "Lúc tiệc rượu, cách xa hắn ta một chút."

" Sao vậy?"côkhẽ hỏi

" Ánh mắt đó, rất muốn đánh."

Tần Đường kéo tayanh,anhhơi dừng lại, nắm taycô, lòng bàn tay đàn ông thô ráp, làn dacômềm mại trơn mịn, mỗi lần tiếp xúc với nhau, luôn có cảm giác bị điện giật, như cởi áo len vào mùa đông nhiễm điện tĩnh, thoáng trong chốc lát.

côhỏi:" Vậy cònanh, nhìn em với ánh mắt nào?"

Tưởng Xuyên dừng lại, xoay người, cúi đầu nhìncô.

Ánh nhìn đó giống với ban đêm, như có thể làmcôtan chảy.

Tim Tần Đường run lên, ánh mắt cứ thế nhìn thẳnganh, nửa ngày, ngửa mặt, lấy tay vịn lên vaianh.

Bỗng nhiên Tưởng Xuyên đè lại vaicô, cười nhưkhôngcười nhìncô:" Có người kìa."

Tần Đường mím môi, nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ.

" Ò."

cônhanh chóng thu lại thần sắc, nét mặt lãnh đạm, chỉ có vành tai hồng hồng kia đã bán đứng tâm tình lúc này củacô.

Tưởng Xuyên khẽ cong khóe miệng, buông taycôra, đilên phía trước.

Ánh mắt Tần Đường vẫn chưa kịp thu lại, vừa lúc nhìn trực diện người đàn ông từ trên bậc thang bước xuống, trên trán người đàn ông đó có vết sẹo

dữ tợn, theo phía sau là hai người đàn ông cao lớn, timcôđột nhiên đập thình thịch, theo bản năng nhìn về phía Tưởng Xuyên, sống lưng Tưởng Xuyên thẳng tắp, hàm dưới bạnh ra căng thẳng.

Triệu Kiền Hòa thấy bọn họ, nhàn nhạt nở nụ cười:" Thật trùng hợp."

Tần Đường cắn môi dưới,đira phía sau Tưởng Xuyên, ánh mắt nhìn về nơi khác.

Từ sau lần Tần Đường bị trói, Tưởng Xuyên và Triệu Kiền Hòa vẫn chưa tình cờ gặp nhau, anhnhìn Triệu Kiền Hòa, ánh mắt trầm tĩnh:" Đúng là trùng hợp."

Triệu Kiền Hòa nhìn Tần Đường,đixuống hai bước.

Đối phương là ba người đàn ông, thân hình cao lớn, từ trêncao bước xuống, bỗng chốc tăng cao cảm giác áp bức.

Tưởng Xuyên nhìn hai người đàn ông phía sau hắn ta, chính là hai người vừa rồi thấy ở cửa thang máy,anhrủ mắt, những người đó đã sắp đặt mọi chuyện ở tầng thượng từ lâu, là bọn họcố ý, thu hết lực chú ý của cảnh sát về tầng thượng.

anhđánh giá sai lầm rồi.

Ánh mắt Tần Đường nhìn chẳm chẳm Triệu Kiền Hòa trước mặt, bỗng nhiên Triệu Kiền Hòa nở nụ cười:" Tần tiểu thư,không cần căng thắng."

Quả thật lúc đầucôcó phần căng thắng, ngẫm lại một chút, nơi này là khách sạn cao cấp năm sao, tùy tiện hô lên thôi, lập tức sẽ có người kéo đên, Triệu Kiền Hòa sẽkhôngngốc như vậy, xung đột với Tưởng Xuyên ở nơi này.

Quả thật Triệu Kiền Hòakhôngcó lằng nhằng gì thêm nữa, liếc nhìn Tưởng Xuyên một cái, xoay người rờiđi.

Bỏ qua lần này.

Bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chẳm chẳm Tần Đường, nhếch miệng thờ ơ, kết hợp với vết sẹotrêntrán, nụ cười nhìn trông hết sức đáng sợ:" Tần tiểu thư,đừng trách tôikhôngnhắc nhởcô, ở cùng một chỗ với loại người như Tưởng Xuyên, sớm muộn gì cũng phải thủ tiết."

(*)thủ tiết: chồng chết ở góa.

Cơ thể Tần Đường run lên mãnh liệt, trong nháy mắt ánh mắt biến thành lạnh lẽo, nghiến răng trừng hắn ta.

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống thâm sâu, lạikhông thèm nói gì hết.

Triệu Kiền Hòa cười lớn một tiếng, mang người rờiđi.

khôngkhí như tĩnh mịch hẳnđi.

Tần Đường đứng tại chỗ, vẫnkhôngnhúc nhích.

Tưởng Xuyên kéo người vào trong lòng, giọng nói khàn khàn:" Bị dọa rồi hả?"

Bàn tay Tần Đường nắm chặt vạt áoanh, khe khẽ lắc đầu, giọng nói hơi run:"khôngcó, em tin vàoanh."

Tưởng Xuyên cúi đầu, hôn hôn tráncô.

Bỗng nhiên Tần Đường hoảng hốt, kéocổ áoanh, ôm lấycổanh, ngửa mặt hôn lên môianh, hấp tấp, sợ hãi, giống như nóng lòng năm bắt lấy thứ gì đó.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 48

Editor: Michellevn

Trước khi gặp được Tần Đường, cho tới bây giờ Tưởng Xuyên vẫn chưa từng nghĩ tới vấn đề có sợ chết haykhông.

Trải qua vài lần vào sinh ra tử, suy nghĩ trong đầu toàn bộ đều là nhiệm vụ, phải làm sao đểkhôngbị bại lộ, làm thế nào túm được manh mối, và bảo toàn mạng sống bằng cách nào.

Đương nhiênanhtrân trọng cái mạng mình.

Chỉ làkhôngngờ, cómộtngày,sẽcó người lo sợanhbỏ mạng nhiều hơn so vớianh.

Năm ấy Trần Kính Sinh chết, Tần Đường còn chưa đủ 29 tuổi mà? sựkiện đóđãtạo thành bóng ma to lớn trong tận sâu thắm con ngườicô, giờđãqua bốn năm, vẫn nguyên vẹn đókhôngthể thoát ra khỏi nỗi sợ hãi lo âu này.

Mỗi lầncôhoàng hốt, Tưởng Xuyên liền cho rằng sinh mạng mìnhđãnằm trong taycô, làm sao cũng phải sống sót, thế nào cũngkhôngthể bỏ lạicô.

anhtùy ý đểcôôm hôn, tay đỡ lấy vòng eocô, chờ cảm xúc củacôdần ổn định, mới đảo khách thành chủ, dùng sức hôn môicô, cắn mút lấy đầu lưỡi củacô.

Cơ thể Tần Đường khẽ run lên, ánh mắt mơ màng chỉ hé mởmộtnửa, cũng dùng sức hôn lạianh.

Hồi lâu, Tưởng Xuyên thở gấp buôngcôra, trong mắt ngập tràn dục vọng, cúi đầu tì trán lên tráncô, khẽ cười ra tiếng:" Đây là khách sạn đấy, nếu em muốn, chung tađithuê phòng nhé?"

Tần Đường ôm vòng lưnganh, nghiêng đầu chúi vàomộtbên vaianh, lí nhí đáp:"khôngmuốn."

Tưởng Xuyên cúi đầu cắn vành tai đỏ ứng củacô, hơi thở nóng bỏng phả lên làn dacô:"đitoilet cũng được đó."

Toàn thân Tần Đường như bị điện giật, rụt cổ lại trốn tránh, tâm trạng trước đó còn sợ hãi đất iêu tan rất nhiều, đỏ mặt đẩyanh, "không muốn mà."

Tưởng Xuyên bật cười, tay nhéotrênhôngcômộtcái.

Tần Đường "A "mộttiếng, lại yên ổn dựa vào lònganh.

côchỉ sợ, lúcyêuTrần Kính Sinh, cókhôngít người coi thường hai người họ, cho rằng họ sớm muộn gì cũng chia tay, đúng như vậy, cuối cùng họđãchia tay, thiên nhân vĩnh cách(*)

(*)thiên nhân vĩnh cách天人永隔: sinh tử cách biệt vĩnh viễnkhôngthể gặp lại.

khônghề có ai dự đoán được kết cục như vậy.

côkhônghối hận, chỉ là rất tiếc nuối, vô cùng khổ sở.

Vừa rồi Triệu Kiền Hòa ánh mắt điên cuồng, tự dưng khiếncôlo sợkhôngyên, có đôi khi sinh mệnhkhôngphải tự tay mình nắm giữ.

Tưởng Xuyên vuốt nhènhẹlưngcô, Tần Đường ngầng đầu, hoảng sợ trong mắtđãkhôngtiêu tan, chỉ còn lại vẻ trong trẻo ướt át, cứ như vậy mà nhìnanh, lòng Tưởng Xuyên mềm nhũn, lại ấn người lên tường hônkhôngbiết trời đất gì luôn.

Tần Đườngđitoilet sửa sang lại mái tóc bị xoa rối loạn, nhân tiện tô lại son môi,

hai má và vành tai đều là màu hồng, cực kỳ quyến rũ.

Tưởng Xuyên ở bên ngoài hút thuốc, ngón tay gảy gảy tàn thuốc.

Thấy côđira, môi mím chặt, lại kìm nén rít mấy hơi thuốc.

Tần Đườngnói: "Emđivào đây."

Tưởng Xuyên gật đầu, nghĩ nghĩ lại dặn dòmộtcâu, "khôngđược khiêu vũ cùng đàn ông."

Tần Đường tiến gần hai bước, hỏi: "anhbiết khiêu vụkhông?"

" Cái loại nhảy giao tiếp ôm eo xoay vòng quanh ấy hả?"

Ôm eo, xoay vòng quanh....

Nắm được trọng điểmkhôngtồi nha.

Tần Đường cảm thấy buồn cười, lần đầu tiên nghe thấy có người mô tả điệu nhảy khiêu vũ như vậy, "Vậy rốt cụcanhcó biết haykhông?"

Tưởng Xuyên dập tắt thuốc, "Biết, có điềuđãnhiều rồi năm chưa thử qua."

Học trước khiđinằm vùng, mấy năm đó thường xuyên tham gia các loại lễ hội tiệc rượu.

Tần Đường ngầng đầu nhìnanh, giọngnóinhẹnhư mây:" Từng nhảy cùng Lộ Toa rồi sao?"

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chú vài giây, chậm chạp gật đầu.

Tần Đường mím môi, cười nheo lại ánh mắt: "Em dám chắc côấy nhảy không đẹp bằng em."

Tưởng Xuyên nhếch mép, Tần Đườngkhôngđợianhnóigì, lạinóitiếp:anhđiăn chút gìđi,khôngcần ởkhôngchờ em."

"anhbiết mà." Ảnh ngoảnh nhìn về phía cửa toilet, "Em emđithôi."

Tần Đường gật đầu.

Vừa xoay người,đãtrông thấy Lộ Toađiphía trước.

côđãtừng hỏi Tưởng Xuyên, vì sao chia tay Lộ Toa.

Tưởng Xuyênnói:" Đàn ông có thể biến thành hư hỏng, phụ nũ cũng vậy,khôngcùng chí hướng,sẽluônđiđến kết cục chia lìa.

" vậyanhcó lưu luyếnkhông?"

"khôngcó."

"khôngcòn thíchcôấy chút nào sao?"

"Ùm"

"thậtchứ?"

Tưởng Xuyên:" Ùm, giờkhôngphảiđãcó em rồi sao?"

Sau phiên đấu giá và tiệc tối của Tần Đường tại quỹ từ thiện An Nhất, rất nhiều người đều lôi kéo muốn được làm quen vớicô, dù sao gia thếcôrất tốt, dáng dấp xinh đẹp, lại là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, ngoài những điều này,côcòn là người phụ trách của Quỹ An Nhất.

Vừa vào trong phòng tiệc, lập tức có người tiến đến gần bắt chuyện, phần đông là nam giới.

Vẻ ngoài Tần Đường lãnh đạm, thái độ xa cách, sau khi mấy người đàn ông thấy tiếp xúc khó khăn, cũngkhông cố tự mình làm mất mặt nữa.

côdễ chịu tự tại thoải mái, tự chiếu cố bản thânđilấy đồ ăn, lấp đầy bụng mình.

Nhìn thoáng qua Lộ Toađangnóichuyện vui vẻ với hai người đàn ông,mộtlúc sau cùngmộttrong hai người đó quay người tiến vào sàn nhảy.

Tần Đường quay đầu liếc nhìn, đang muốn xoay đi-----

" Tần tiểu thư."

Tần Đường nhớrôgiọng nóinày, thân hình hơi cứng lại, chậm rãi xoay người, khóe miệng mang theo ý cười:" Khương tiên sinh."

Khương Khôn thấy hai taycôtrống trơn, thuận miệng hỏi:" Hôm naykhôngcừa ý sản phẩm đấu giá nào sao?"

Loại đấu giá tư nhân này, Tần Đường tham gia lần đầu tiên,khôngra tay cũng rất bình thường,côthận trọng quan sát biểuhiệncủa Khương Khôn, nét mặthắnta bình tĩnh, khóe miệng cònẩný cười.

Nghĩ nghĩ,côgật đầunói:" Vâng, lần đầu tiên tôi tham gia đấu giá tư nhân."

Khương Khôn hỏi:" Đối với bán đấu giá từ thiện, có phải Tần tiểu thư cảm thấy hứng thú hơnkhông?"

TRong lòng Tần Đường kinh hãi, đắn đo trả lời:" Nếunóivề trước đâythìquáthậtlà điều này đúng."

Khương Khôn nhìncôchăm chú trong chốc lát, cười cười.

Tần Đường lấy ly rượu vang, nhẽ nhấmmộtngụm, nhìn sang nơi khác, nở nụ cười ái ngại:" Tôi trông thấy người quen, xin phép được qua đómộtchút."

nóixong, quay người rờiđi.

Mãi đến khikhôngcòn cảm giác ánh mắt áp bức phía sau, Tần Đường mớinhẹthờ ra, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Ánh mắt Khương Khôn thực bình tĩnh, làm cho người ta sợ hãi hơn so với vẻ điên cuồng tàn nhẫnkhônghề che giấu của Triệu Kiền Hòa.

Tưởng Xuyên vẫn luôn ngôi bên ngoài phòng chờ đợi.

Tào Nham ôm người đẹpđilướt qua, liếc mắt nhìnanh, tay làm độn tác ra hiệu.

Khương Khônđangở bên trong.

Tưởng Xuyên gật đầu, tỏ vẻđãbiết.

mộtlúc sau, anh đứng dậy, hướng mắt nhìn vào bên trong.

Tay Tần Đường khoát lên vaimộtngười đàn ông, người kia nắm lấy vòng eocô, xoay tròn trong sàn nhảy, làn váy tung bay, rực rỡ

đếnkhôngchịu nổi.

khôngphảiđãnóilàsẽkhôngnhảy sao hả?

Tưởng Xuyên mím môi lại, đứng nhìn trong giây lát, xoay người rờiđi.

Ra khỏi sảnh lớn khách sạn, quan sát xung quanh,khôngthấy có gì lạ thường,đilại phía chiếc xe màu đen có rèm cheđangđậu ven đường.

Tào Thịnhđangngồi dựatrênghế lái hút thuốc, thấyanhmở cửa ra, quang cho bao thuốc.

Tưởng Xuyên đón lấy, rút ramộtđiếu để lên miệng, châm rít mấy hơi, Tào Thịnhnói:" Quan sát tình hình, chúng ta tađãbị chơimộtvố rồi."

Tưởng Xuyênđãđoán ra, "Bán đấu gia tư nhân chỉ là nhằm che đậy, năm sản phẩm đấu gia, có lẽ chỉ có hai loại là thực sựbán ra ngoài, ba cái còn lại được sử dụng để che giấu những giao dịch bẩn thỉu khác, tôi đoán hắn là ma túy, ý tưởng lần này có lẽ là của Triệu Kiền Hòa, nhược điểm của Khương Khônđãbị Triệu Kiền Hòa tóm được, khiến Khương Khôn sử dụng phiên đấu giá lần này để giúphắn che giấu."

Vì vậy, Khương Khôn mới có thể tạm thời rútđikhỏi phiên đấu giá.

Tào Thịnh thở dàimộttiếng:" Lần này vẫnkhôngbắt được điểm sơ hở của Khương Khôn, còn phải lưu giữ mầm mống tai họa Triệu Kiền Hòa này."

Nhiệm vụ này đã không còn là của một đội cảnh sát

Cả hai đội đều có nhiệm vụ riêng, họ quản lý rửa tiền, và đội kia là đội chống ma túy.

Nếu muốnmộtmẻ hốt gọn, giai đoạn đầu nếm mật nằm gai làkhôngthể tránh khỏi, chỉ cần cắn răng và nuốt vào bụng mà thôi.

Tưởng Xuyên:" Ùm."

anhhút hếtmộtđiều thuốc, lại hàn huyên mấy câu, xác định bước hành động tiếp theo,đãhơn nửa giờ đồng hồ sau.

Tào Thịnh: "cônàng Tần Đường kia vẫn còn bên trong hả?"

Tưởng Xuyên đoán thời giankhôngcòn nhiều, mở cửa xa ra:" Tôiđitrước đây."

Quay trở lại bên ngoài phòng tiệc, Tần Đường vẫn chưa ra ngoài, Tưởng Xuyên cũngkhôngthúc giụccô.

Mười giờ, Tần Đườngđira.

Tưởng Xuyên đứng dậy bước qua, "điđược rồi chứ?"

Bữa tiệc trong phòng vẫn náo nhiệt như cũ, Tần Đường lợi dụng lấy cớđirửa tay mà rútđitrước, trông thấy Tưởng Xuyên,nhẹthở ra, gật đầu mạnh mẽ, " Dạ, chúng tađithôi, em muốn về rồi."

Tưởng Xuyên hướng mắt nhìn vào bên trong," Ùm,đithôi."

Hai người dùng thang máyđixuống bãi đỗ xe ngầm, sau khi lên xe, Tần Đường khẽ hít thở:" Lúc nãy em nhìn thầy Khương Khôn,hắnnóichuyện với em."

Tưởng Xuyên dừng lại, giọngnóihơi trầm xuống: "hắnnóigì?"

Tần Đường nhíu mày,"Giống như hắn muốn thăm dò em, hỏi em có phải cảm thấy hứng thú đối với đấu giá tư nhân haykhông, emnóiphải."

" Cònnóigì nữa?"

" Hết rồi." Tần Đường lắc đầu, "hắntạo cho người ta cảm gáic áp bức mạnh mẽ. "

Tưởng Xuyên rủ mắt, khởi động xe, Tần Đường kéo cằm ngẫm nghĩ,nói:" Em đoán nếu có đấu giá từ thiện lần tới, em vẫnsẽnhận được thư mời."

Tưởng Xuyên vươn tay ra, xoa xoa đầucô:" Đừng hoảng,anhđivới em."

Tần Đường gật đầu, nghĩ nghĩ, mim cười vớianh, " CHúng ta về thôi."

Xe rất nhanh lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm.

Sau hơnmộttiếng đồng hồ, chiếc xe jeep màu đenđãlái vào trong sân.

Hắc Hổ sủa lên mấy tiếng, lao nhanh ra, Tưởng Xuyên mở cánh cửa xe ra, đón được Hắc Hổ nhảy lên người, vỗ vỗ đầu nó, bình thường vào giờ này mọi người đềuđãtự trở về phòng, bây giờ lại đồng loạt ngồi ngay ngắn trong sân, vây quanh lò nướngđangđốt lửa nướng thịt.

Tiểu Thành giơ lênmộtxâu chân gà, cười vui vẻđitới, đưa cho Tần Đường:" Cho chị này Tần Đường, em nướng đó."

Tần Đường nhìn, nhận lấy,:" Sao mọi người lại muốn nướng thịt vậy?"

Tiểu Thành đáp:" Mấy ngày nữa, Tiểu Bạch và Từ Bằng phải khai giảng rồi, bọn họ phải quay về trường, Từ Bằng đề nghị nướng gì đó trong sân, Lữ canóianhấy bao hết, đâykhôngphải là toàn bộ đâu, tụi emđãmua nhiều lắm đó, cũng ăn hết hơn nửa rồi."

Tưởng Xuyên nhướng mày,đitới, A Khởi liền đưa choanhmộtxiên thịt bò.

Tối nay Tưởng Xuyên vẫn chưa ăn cơm, quảthật đói bụng, hai ba miếng đã xong một xiên, kéo hai cái ghế đặt cạnh nhau, quay đầu nói với Tần Đường:" Lại đây ngồi đi."

Tần Đường nghe lời đi tới, ngồi xuống bên cạnhanh.

Tx chọn vài món ăn trong khay, nhỏ giọng hỏi: " Muốn ăn gì hả?"

Tần Đường nhìn qua: "anhnướng chứ?"

" Ù."

"Em ăn bắp."

"Đươc"

Tưởng Xuyên chọn lấy cái bắp xem như tốt nhất, đặt lên giá nướng, quét chút dầu, chậm rãi lậtđilật lại.

Tiểu Bạch và A Khởi nhìn nhìn, nhất là A Khởi, côấy đãở Nghĩa Trạm lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Xuyên bắt tay vào làm đồ ăn cho phụ nữ, khoảng thời gian này lá gan Tiểu Bạch cũng đã lớn, nhịn không được nói: "Tưởng ca, cũng nướng cho emmột cái nhé."

Bắp nướng màkhôngkhéo, lúc trước bọn họ vội vàng ăn, nướng lên đều cháy xém.

A Khởi cũng vội vàng giơ tay:" Em cũng muốn."

Tưởng Xuyên lườm hai cônàng, thuận tay cầm lấy hai cái bắp, quăng vào trong lòng Tiểu Thành, miệng Tiểu Thànhđangnhai đồ ăn, luống cuống tay chân ôm lấy.

Tưởng Xuyênnói:" Để Tiểu Thành nướng cho."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Michellevn

"Em...." Tiểu Thành vội vàng nuốt miếng thịt trong miệng xuống, rồi mớinóiđược rõràng," Em nướngkhông được tốt lắm, mới vừa rồi đã bị các côấy chê rồi."

Tiểu Bạch háy cậu:" Đúng vậy, đúng vậy, nướng xong đều vừa cháy vừa mặn, cònkhôngbằng tụi em tự mình nướng nữa."

Tưởng Xuyên để cái bắp cách xa ngọn lửa nhất, hiếm thấyanhcó kiên nhẫn mà làm loại chuyện như vầy.

Tần Đường dựa sát lại,"anhcó ăn thịt bòkhông?"

Tưởng Xuyênnóicó, Tần Đường liền chọn mấy xiên thịt bò, ngay từ hồi cònnhỏ, bố mẹcôvẫn hay đưacôđiliên hoan dã ngoại cùng nhóm bạn thân, tổ chức nấu nướng ở ngay tại sân nhà cũng là chuyện thường xuyên, nấu cơmcôkhôngquá rành, nhưng nướng như vậykhônglàm khó đượccô.

Tưởng Xuyên thấy côquết gia vị đâu ra đó, khóe miệng khẽ cong lên.

A Khởi dòm dòmanh, lại ngó sang vẻ mặtkhôngbiểu cảm gì của Tần Đường, sựăn ý giữa hai người này tự nhiên như vậy, họ bắt đầu lúc quái nào vậy nhỉ?

Tưởng Xuyên nhìn Hắc Hổđangchạy vòng vòng, kêumộttiếng:" Hắc Hổ, lại đây."

Hắc Hổ lập tức chạy đến trước mặtanh, Tưởng Xuyên quăng cho nó mấy miếng thịt bò tươi, Hắc Hổ ngửa đầu há mồm đón lấy.

Tiểu Bạch hỏi: "anhTiểu Thành còn nướng bắpkhông vậy?"

Tiểu Thành nhẫn nhịn mệt nhọc đáp:" Nướng mà, sao lạikhông nướng chứ, tôi vẫnđanghầu hạ các côđây." nói xong liền quết dầu lên cái bắp, quết nhiều đến nỗi nhỏg iọt xuống lửa than làm bén lên vài tia lửa, phun thành ngọn lửa reo lên tíc tíc.

A Khởi ngồi gần, bị dọa nhảy dựng ra xa, "anhcho ít dầu chút thôi, lãng phí quáđi! Chút nữa lại cháy xém nữa giờ."

Tiểu Thànhkhôngthèm để ý, cười hi hinói:" Cháy rồikhôngphải cáccôăn vẫn rất thơm sao."

Tưởng Xuyên liếc qua, không nóigì cả.

Tần Đường nướng xong thịt bòđã được rắc đầy đủ gia vị, đưa qua cho Tưởng Xuyên:"Xong rồi này."

Tưởng Xuyên nhận lấy, cứ thế mà cắn xuống xiên thịt,anhăn rất nhanh, Tần Đường đoánanhkhôngăn cơm chiều, lại lấy mấy món đặt lêntrêngiá nướng, Lữ An nhìn thấy, cườinói:" Tần Đường, để mọi người cùng nướngđi, dường như cônướng tốt hơn nhiều so với Tiểu Thành đấy."

Tần Đường liếc nhìnanh, gật đầu:" Ùm"

Gió đêm thổi tới.

Mùa hè vây quanh lò nướng cũng cómộtloại cảm thụ khác biệt,trêntrán Tần Đường toát mồ hôi, cũngkhôngcảm thấy nóng mấy, giơ tay lau laumộtchút, Tưởng Xuyên nhìncô,nói:" Ngồi dựa ra saumộtchút." Tayanhnắm lấy ghế tựa củacô, Tần Đường bịanhdi chuyển cả người và ghế dịch lại mấy tấc.

Tần Đường hếch đầu nhìnanh,: Em còn chưa nướng xong mà, như nàythìquá xa rồi."

Tưởng Xuyên:" Đểanhlàm là được."

anhkhôngđành lòng nhìncôlàm việc, nướng có xiên thịt thôi mà bị hun đến mặt đỏ hồng.

Tiểu Thành nhìn nhìn,khôngnhịn được nói ra: "anh, anh từ khi nào mà đối xử tốt với chị Tần Đường như vậy chứ?"

Tưởng Xuyên liếcmộtcon mắt:" Khi nàothìtôi đối xửkhôngtốt vớicôấy hả? "

"thì....." Tiểu Thành tự dưngkhôngnóilên nời, nghĩ nghĩ, dường như cũngkhôngcókhôngtốt nha.

Tần Đường nở nự cười, hỏi:" Bắp được rồi chứ?"

Ngồi cả nửa ngày, cômới ăn được hai xiên thịt.

Tưởng Xuyên nhìn cái bắpđã được nướng vàng ươm óng ánh, đưa tới trước mặtcô:" Ăn thử xem?."

Tiểu Bạch và A Khởi cùng nhìn về xiên cây bắp đó, lại nhìn tới hai cái bắp đen thuitrêntay Tiểu Thành bên kia, cùng nhíu nhíu mày. Tần Đường nhận lấy, thổi thổi, cắn miếngnhỏnếm thử, sau đónói:" Chín rồi, ngọt lắm ạ."

Tiểu Thành đưa hai cái bắpđãnướng xong cho Tiểu Bạch, A Khởi, hai người liên tục lắc đầu:"khôngmuốn đâu,anhtựđimà ăn."

Tiểu Thành:"...."

Cậu nổi cáu: "không phải các côkêu tôi nướng riêng cho các côsao?"

Nhìn cái bắp trong tay Tần Đường, ai còn muốn ăn cái thứ đen thui này nữa chứ.

Tần Đường mím môi, nhìn Tưởng Xuyên.

Hai người hiểu ý cười thầm trong lòng.

Bên kia tranh cãi ầm ĩ,khôngai chú ý tới hai người họ.

Thoáng cáiđãqua 12 giờ đêm.

Lữ Annói:" Mọi người mau mau ăn cho hết đồ ănđi, ănkhônghếtthì đóng gói lại bỏ vào trong tủ lạnh, để ngày mai Dì Quế xào rau."

Buổi sáng dì Quế bán đồ ăn sáng rất sớm,khôngthức khuya nổi,đãđingủ từ lâu.

Tiểu Thành nhìn nhìn:" Cũng chẳng còn bao nhiêu đâu." Cậu ta nhìn Tưởng Xuyên, "anh,anhvà chị Tần Đường ăn thêm chút nữađi, trước đó tụi em ăn nhiều lắm rồi,khôngthìem nướng choanhnhé?"

Tưởng Xuyênnói: "khôngcần."

Tần Đường nói: "Để tôi làm."

Tiểu Thànhkhôngkiên nhẫn, đồ nướng hơn nửa là bị cháy xém, vị thịt gì cũngkhôngbiến hết trơn.

Tần Đường đem toàn bộ các món còn lại đặt lên giá nướng, từ từ nướng lật qua lật lại, những người khác bắt đầu thu dọn đồ, cọ rửa chén đĩa,

quét tước trong sân, ai cũng bận rộn, lúc Tần Đường nướng xong thịt để trong khay, Tiểu Thành và Từ Bằng dập tắt than lửa, để các cây củi lớn xuống bên dưới.

mộthồi qua lại như vậy,đãsắp sáng đến nơi.

Tưởng Xuyên ăn xong hết, mọi người cũngđãthu dọn sạchsẽ, đều ngáp ngủ.

"anh, ngủ sớm chút nha."

Tưởng Xuyên gật đầu:" Ở, đềuđingủ thôi."

Lấy bao thuốc trong túi ra, rútmộtđiếu châm hút mấy hơi, nhìn Tần Đường:" Buồn ngủ sao?"

Giọngnóianhtrầm thấp, cực kỳ nồng đậm giữa trời đêm.

Tần Đường gật đầu, "Buồn ngủ rồi." Bên cạnhkhông còn ai, cônhìnanh, "Chúng ta lên lầuđi."

Tưởng Xuyên nhìncôđăm đắm, mim cười.

Hai người sánh vaiđiđến trước cầu thang, đèn trong sânđãtắt, mọi người lần lượt đóng cửa phòng mình.

Đêmđãkhôi phục vẻ tĩnh lặng vốn có.

Ngay chỗ rẽ cầu thang, Tưởng Xuyên xoay người, nhìn điếu thuốc trong tayanh:" Cho em hútmộthơi."

Tưởng Xuyên để điếu thuốc kề bên miệngcô, Tần Đường ngậm lấy hútmộthơi, loại thuốc này mạnh đến khiến người ta nhăn mày, Tưởng Xuyên bật cười, lấy thuốc đưa lại trong miệng mình, nhìncô, chầm chậm phả ra từng vòng tròn khói, đèn thanh khống đột nhiên tắt ngúm.

(*)声控灯Đèn thanh khống: là đèn được điều khiển cảm ứng bằng tần số giọngnói.

Tần Đường ngắng đầu nhìnanh, anh cũng đang nhìn cô.

Đốm lửanhỏkia từ trêntayanhrơi xuống, cô thể đàn ông cường tráng áp sát lại.

Tim Tần Đường đập rộn ràng, vòng tay ôm cổanh, bờ môi hai người vừa chạm nhau, lập tức trở thành nụ hôn kịch liệt.

Tưởng Xuyên có thể cảm giác được sự biến đổi của Tần Đường, từ thăm dò lúc bắt đầu giờ đã thành chủ động.

côchính là càngyêucàng mạnh dạn.

Tưởng Xuyên đặt người ở góc tường, khẽ mút đôi môi mềm mại củacô, hôm nay bị khiêu khích cảmộtngày, càng hôn càngkhôngthể khống chế, gặm cắn môicô, bàn tay cách lớp áo dùng sức xoa nắn bầu ngựccô, hơi thở Tần Đường dần trở nên hỗ loạn, biến thành tiếng rên rỉ nhonhỏ.

Tưởng Xuyên hôn khóe môicô, hai má, lỗ tai, cổ củacô....

Tần Đường thở hồn hền, cả người như nhũn ra, đứng cũngđãdầnkhôngtrụ nổi nữa rồi, "Em muốnđitắm trước....."

Tưởng Xuyên:" Hửm?"

"Em phải tắm rửa trướcđã, tháo trang sức...."côthìthầm:" Như vầy khó chịu lắm."

Tưởng Xuyên cắnmộtcái bên taicô, ôm ngang người lên, vững vàng bước về phía nhà tắm.

Tần Đường nói: "Em muốn đi lấy đồ."

Tưởng Xuyên lại xoay người, đem người quay lại giữa phòng, "Bật đèn."

Tần Đường chạm đến công tắc trên tường, ấn mở.

Căn phòng sáng lên, côngẩng đầu nhìnanh, sờ sờ đám râu mới nhú dưới cằmanh, "anhphải cạo râu rồi nè."

Tưởng Xuyên thả người xuống, nhìncôcười:" Đâm vào em hả?"

Tần Đường cúi đầu:" Vâng,khôngthoải mái."

Cũngkhôngphảikhôngthoải mái, chỉ là chọc đến có chút nhột nhột.

Tưởng Xuyên cúi đầu vùi vào hõm vaicô, cố ý cọ mấy cái, lập tức nghe thấycôkhẽ thở hồn hền,anhcười ngả ngớn:"khôngthoải mái em hồn hền gì chứ?"

```
" Nhột......"

" Nhột chỗ nào hả?"

"......"
```

côné tránh, hai ba bước lách khỏianh, lấy nước tẩy trang,sữa rửa mặt và sữa tắmtrênmặt đặt vào trong chậu, " Emđitắm trước nhé."

Tưởng Xuyên nhìncôgiống con thỏ ôm chậu rửa mặt chạy biếnđi, đầu lưỡinhẹnhàng đẩy ra hàm răngđangnghiến chặt, đứng dựa vào tường đượcmộtlúc, mới quay về phòng mình lấy quần áo.

điđến phòng tắm, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

Tưởng Xuyên ở bên ngoài cạo râu, đánh răng, cởi áo sơ mitrênngười ra,đivề phía cửa.

" Két"mộttiếng, cánh cửađãbịanhmở ra.

Bàn tay Tần Đườngđangxoa vuốt cơ thể mình, giật mình khẽ co người lại, đối diệnanhlà cơ thể xinh đẹp trắng như tuyết, ướt átẩnhiệntrong làn sương mờ.

Tưởng Xuyên nhìn chăm chú, đi tới, thân trên trụi dán lấy cô, không gian trong nháy mắt trở thành chật chội.

Tần Đường cúi xuống, nhìnsựbiến đổi của cánh tayđangkhoáttrênhông mình, cơ bắp căng lên, mỗimộtđường cong đềuẩnchứa sức lực vô tận,côtrắng cònanhthìmàu đồng cổ, màu da chênh lệchrõrệt, lần đầu tiêncôcảm thấy mình có phần trắng quá, càng làm nổi lên vẻ yếu đuối hơn so vớianh, giống như chỉ nắmmộtcái liền vỡ tan.

côxoay người trong lồng ngựcanh, sở sở cằmanh, anh đã cạo râu rồi.

Tưởng Xuyên cúi xuống hôncô, Tần Đường xoay đầu trốn tránh, cầm lấy xà bông thơm trong chậu xoa lên ngườianh, vừa xoa vừanói," Quay người qua nào."

Tưởng Xuyên cười ra tiếng, giọng điệu rất khàn, vẫn tùy theo ýcô.

Tần Đường vuốn bả vaianh, khẽ hỏi:" Đây là trúng đạn hả?" anhđáp ừ.

[&]quot; Bị khi nào a?"

[&]quot; Tám, chín măm rồi, lần đầu tiên làm nhiêm vụ."

[&]quot; Nhiệm vụ gì vậyanh?"

[&]quot; Truy đuổi tù trốn trại, người ta chạy đến vùng biên giới, xuấthiệnđồng bọn, mang theo súng, giao chiến cùng tụianhmộttrận."

anhkhôngnóiquá tỉ mỉ, nhưng Tần Đường nghe cũng hiểu, trận đó nhất định rất nguy hiểm.

Tần Đường sở sở, đầu ngón tay quét qua xương bả vai, " Chỗ nàythìsao?"

" Hả?"thậtraanhkhôngbiếttrênlưng mình có bao nhiêu vết thương, đau lúc bị thương, hết đau rồithìcũng chẳng chú ý, càngkhôngthèm chăm sóc cần thận.

" Vết thương dao chém."

"khôngnhớrõ."

Mỗi nơi côc hạm đến, cô đều phải hỏi một câu.

Đầu ngón tay quét qua quét lạitrênlưnganh, hơi thở Tưởng Xuyên ngày càng nặng nề, tâm tríđãsớmkhôngcòn dành cho những vết thương cũ lâu năm, túm lấy bàn taycôtrênlưng, quay nhanh lại áp người lên bờ tường gạch men lạnh giá, "Còn sờ sao?"

Tần Đường cúi xuống, giữa quần tây màu đen nổi lênmộtkhối lớn.

côchạm đến vết seotrênphần bụnganh, "anhtừng làm phẫu thuật sao?"

Tưởng Xuyên dừng lại, cách vài giây,nói:" Ù, tai nạn xe cộ."

côcắn môi, hơi đau lòng, "Về sauanhcẩn thận chútđi, em nhìn thấy rất khó chiu."

Tưởng Xuyên nhắm nghiền mắt, cúi xuống hôncô, dẫn dắt taycôkéo xuống bên dưới, xuyên qua bộ lông thô ráp, chạm tới chỗ kia, giọngnóikhàn khàn:" Những cái nàyđãkhôngquan trọng nữa rồi, bây giờanhkhó chiu chính là chỗ này nè, em muốnnóichuyên phiếm cũng được,

đợi sau khianhxử lý em xongđãnhé,anhnóichuyện đến sáng với em cũng được."

Lòng bàn tay Tần Đường nóng hầm hập, cả người kéo căng, khẽ vuốt ve từ gốc hướng lêntrên,ngay lập tức bên tai truyền đến hơi thở dốc nặng nề củaanh.

Mỗi lần làm xongcôđều mệt đến nỗi muốn ngủ luôn, còn đâu ra sức lực mà cùnganhnóichuyện phiếm, ban ngày hai người bình thườngkhônggặp mặt, lúc ăn cơm lại nhiều người như vậy, cũng chẳngnóiđược mấy câu, chỉ vào buổi tối thời điểm đó, người đàn ông này bao giờ cũng làm nhiều hơnnói, vàtrêngiường cũng giống như vậy.

Tưởng Xuyên cởi quần, thân thể dính sátcô, bàn tay vuốt ve phía dướicô, tiếng rên rỉ nhonhỏcủacôphát ra.

anhxoay người côlại, để côc hống tay lên tường, bờ mông tròn lắn kề sátanh, tay nắm lấy hông côn âng lên, mượn sựẩm ướt dồn sức đỉnh vào bên trong.

" A!"
côbật thốt ra tiếng, bị kéo căng chịukhôngnổi.
......

Tiếng nước nhỏ giọt tích tích, Tưởng Xuyên đưa tay, tắtđi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Michellevn

khôngcòn tiếng nước chảy, cảnh đêm tĩnh lặng.

Mọiâmthanh đều bị khuyếch đại vô hạn.

Tưởng Xuyên cúi xuống hôn phía sau cổcô.

Tần Đường nói trong hơi thở hồn hền:" Em còn chưa tắm xong...."

" Đợi chút nữa hẵng tắm, tiết kiệm nước chứ."

anhvừanói, thân dưới dùng sức thúc mạnh vào.

Chiều cao Tần Đườngkhôngđủ, thắt lưng bịanhnâng lên, mũi chân chạm sàn, càngkhôngchống đỡ nổi hai chân, toàn bộ dựa hết vào sức lực củaanh, hai tay dần dần trượt xuống dưới, dướisựva chạm mãnh liệt củaanh, cả người lao về phía trước.

Tưởng Xuyên ôm lấy vòng eocôdùng lực xoay cả ngườicôlại vào trong lòng mình,mộttay giữ chặt hai taycôáp ở trêntường, thân dưới vẫnkhôngngừng ra vào xông tới.

Tần Đường gần như bịanhva chạm đến choáng váng.

Ban đêm yên tĩnh, toàn bộâmthanh đều là tiếng rên rinhỏvụn.

Tiếng rên của côlàm cho da đầu Tưởng Xuyên tê dại, nét mặt ngày càng phát ra vẻ kiềm nén khó nhịn, cứ nặng nề mà húc tới thôi.

Kề sát taicôtiếnganhthở hồn hền mà nhẫn nại hỏi:" Dễ chịu sao?"

" Uhm....."côhá miệng thở dốc, ý thức mù mịt, đuôi mắt hếch lên.

anhcàng lúc càng hung hãn, Tần Đường run rẩy co rútmộthồi, hai chân run theo, cả người mềm rũ ra, mang theo tiếng nức nở:" Em đứngkhông nổi nữa rồi...."

Tưởng Xuyênkhôngchocôcó thời gian nghỉ ngơi, đè lại taycô, nâng thắt lưngcôlên, cố định lại.

Thoáng thấy hình sămtrêntaycô, hơi ngừngmộtchút.

Cầm lấy taycôđưa lên môi, ngón cáinhẹnhàng vuốt ve:" Hình săm đau hả?"

Giọng của Tần Đường giờ yếu như tiếng mèo kêu:"khôngnhớ nữa...."

Lúc ấy rất đau, côđau đến nỗi rơi nước mắt.

Giờ nghĩ về nó, có vẻ nhưkhôngnhớ nổi cảm giác đau đó.

khôngnhớrõnữa....

Đây làmộtcâu trả lời hoàn hảo.

Tưởng Xuyên khẽ hôn mu bàn taycô, lạimộtlần nữa xoaycôúp trở lại tường, cúi xuống hôn vành tai đỏ hồng, làn da trắng như tuyết củacôcũng đã ửng sắc hồng, mướt mát, giống một con cánhỏ màu trắng, mặc anhkhi dễ, xoay qua lật lại.

âmthanh trầm khàn của đàn ông cùng tiếng rên rỉ cầu xin của phụ nữ tràn ngập trong phòng tắm.

Trận hoan ái nàykhôngcòn lại sức lực dư thừa.

Sau khi kết thúc, toàn thân Tần Đường giống như bị hủyđimộtlần, cả người xụi lơ bám lên ngườianh, ánh mắt ẩm ướt mà trong trẻo.

Tưởng Xuyên thấy cônhư vậy, cũng không nhẫn tâm làm thêm lần nữa, cọ rửa qua loas ạch sẽ, ôm Tần Đường mềm mại như bông ra ngoài.

điqua hành lang, bầu trời đêm rằm lan toả màu xám xanh, ánh trăng dịu dàng yên tĩnh, gió khuya cũng mang theomộttia mát lạnh.

Tần Đường đung đưa đôi chân trắng mịn, "Em muốn ngắm trăng."

Tưởng Xuyên liền ômcôđứngtrênhành lang ngắm trăng, vài phút sau, côlại nói: "không ngắm nữa đâu."

"Trăng ở quê đẹp hơn thành thị, cũng tròn hơn nữa."cônhớ lại những ngày trước kia hai người vào khu vực núi, nơi đókhôngcó ô nhiễm,khôngcókhôngkhí vẩn đục, ngay cả ánh trăng cũng đẹp hơn thành thị, "Lúc nào em mới có thể địchụp ảnh được?"

Ở Thiểm Tây còn có mấy chỗ chưađi.

Tưởng Xuyên mở cửa phòng ra, " Qua thời gian nàyđiđã."

Tần Đường khỏa thân nằmtrêntấm ra trải giường màu tối, đôi chân thon dài óng ánh như ngọc móc lấy cái chăn, tay kéo lấy, trùm lên người mình.

Tưởng Xuyênđitới ôm cả ngườicô, cách mấy phút, ngồi dậy tựa vào đầu giường, châm điếu thuốc hút, kéo người vào trong ngực, nở nụ cười:" Còn muốnnóichuyện phiếmkhông?" Tần Đường vốn mệt sắp ngủ đến nơi, lấy đâu ra sức lực mà tán dóc nữa, nghỉ ngơi trong chốc lát, lại hơi có tinh thần, lấy điếu thuốc củaanhđưa lên miệng mình, hútmộthơi, thuốc củaanhnồng đậm giống con ngườianh.

Hútmộthơi như vậy,đãphần nào vực dậy được bộ não tinh thần, Tưởng Xuyên nhìncô:" Học hút thuốc hồi nào vậy?"

Tần Đường:" Bốn năm trước rồi."

Sau khi Trần Kính Sinh chết.

Đoạn thời gian đó, đau khổ tột cùng.

Nămanhấy vừa rađiđó, toàn bộ con người côrối loạn đếnkhông chịu nổi, gần như nguyên cả nămkhông đụng đến máy chụp hình, cộng với một tuần ngủkhông được, tuyệt vọng, khổ sở, chán nản, áp lực đến nỗi côkhông thể thở nổi, mỗi khi nhớ lại đều đau muốn co mình lại.

Thời gian đó quá mức u ám, cho tới bây giờcôvẫn chưa từng nghĩ, loại chuyện bi thảm nàysẽxảy ra với mình.

Giờ đây nhớ lại, cũngkhôngbiết làm thế nào vượt qua được.

Tưởng Xuyên cắn đầu lọc thuốc, màu mắt sẫm hơn cả cảnh đêm, " Vì sao?"

Tần Đường trầm mặc, hồi lâu, giọngnóicônhẹnhàng, giống như từ bên ngoài xa truyền đến:" Bạn trai cũ, chết rồi."

Bàn tay ôm bờ vaicôsiết chặt lại.

Tưởng Xuyên cúi xuống nhìncô, Tần Đường ngắng mặt, cổ họng tắc nghẹn, ánh mắt vẫn mang sắc hồng, là doanhđãlàm trước đó,anhvỗ về vùng mắtcô, Tần Đườngnói:" Emkhôngkhóc,anhcũngkhôngcần buồn,anhấyđãkhôngcòn rồi."

" Ù',anhkhôngbuồn."anhnói,âmthanh khàn khàn.

"Chúng ta đều có người cũ, Lộ Toa vẫn còn sống sở sở ra đó, thường xuyên ở trước mặt em khiêu khích, em đây người lớn hiểu chuyệnkhôngthèm chấp đấy." Đầu Tần Đường cọ cọanh, "anhcũng đừng nghĩ nhiều."

Tưởng Xuyên hút liền mấy hơi thuốc, côk hông biết anh đang nghĩ cái gì, anh cũng không biết phải nói làm sao để côhiểu rõ.

anhvuốt vuốt tóccô:" Sau này ít hút thuốc thôi."

Tần Đường:" Vâng, em vốn cũngkhôngnghiện thuốc lá mà. "

Chỉ có năm đầu tiên hút rất nhiều, ba năm sau này, mỗimộtnăm lại hút ítđi.

côvòng tay ômanh, chăn trước ngực bị tuột xuống, Tưởng Xuyên đưa tay ra, nắm lấymộtkhối mềm mại trắng mịn.

Tần Đường hơi trốn tránh, " Muộn lắm rồi á."

Về phần mấy giờ, côk hông nhìn thời gian.

Chỉ biết là bọn họđãlàm trong phòng tắm hai lần, lần nào cũng rất lâu.

Tưởng Xuyên dập tắt thuốc, xoay người đè lêncô, "Xem ra tinh thần em cũngkhôngtệ lắm, tiếp tục."

Tần Đường:"...."

cônhéo cánh tayanh, "Được món hời rồi còn ra vẻ!"

Tưởng Xuyên mim cười, "Emkhôngthích sao?"

Trong chuyện tình dục, Tần Đường vẫn còn rất mới mẻ,côsẽhíp mắt lại khi đón nhận, tiếng rên rỉ mềm mại như mèo, toàn thânyêukiềukhôngchịu nổi, phụ nữ như nước,côchính là như vậy.

Xong chuyện xuống giường, lại khoác lên mình bộ dạng lạnh lùng, yên tĩnh.

Cũng chỉ cóanhthấy được mặt này củacô.

Tần Đườngkhôngphủ nhận, côthích cảm giác cùnganhyêu đương.

côôm lấyanh, ánh mắt lấp lánh:" Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên:" Hửm."

anhchống cơ thể, cúi xuống nhìncô.

"Trần Kính Sinh, emkhôngyêuanhấy, nhưnganhấy tồn tại trong lòng em."

Giữa hai người họ, đây là lần đầu tiên nhắc đến cái tên này.

Ánh mắt Tưởng Xuyên sâu thắm tựa như đại dương trong đêm, tĩnh lặng mà thâm sâu,anhnói:"anhbiết."

Tần Đường nhìnanh, nói: "Nếuanh cảm thấy....."

Tưởng Xuyên hỏi:"anhcảm thấy cái gì?"

" Cảm thấykhôngthể chấp nhận được, em có thể....."

Có thể gì chứ?côbỗng dưngkhôngnóinên lời.

Tưởng Xuyên nắm cằmcô, nâng mặtcôlên.

Cúi đầu hôn môicô, ánh mắt càng lộ ra vẻ thâm sâu, gặm cắn môicô, tay dùng sức nhào nặn ngựccô, dùng đầu gối tách hai châncôra.

So với hai lần trướcanh càng mạnh bạo hơn, không để cho côgiữ lại chút sức lực nào, Tần Đường bịanh hôn đến cả người nhũn ra, "anh đang tức giận sao?"

Tưởng Xuyên im lặng, hôn đến vùng bụng phẳng lì củacô,đixuống ngậm lấy chỗ kia,cômãnh liệt cong người lên, thở dốc dữ dội, hai chân khua loạn lên, níu chặt lấy mái tóc ngắn củaanh, bàn chân cọtrêntấm ga giường trong vô vọng.

Trong tiềm thức, cảm thấy Tưởng Xuyên dùng cách này để trừng phạtcô, hoặc là, trút ra bất mãn trong lòng.

Mang theo giọng nghẹn ngào, côcầu xin: "Xinanh....."

anhnâng người lên, mạnh mẽ tiến vào trongcô, "Xinanhcái gì?"

Tần Đường bịanhthúc cho vỡ tan thành từng mảnhnhỏ,anhlàmcôsắp chết luôn rồi, xin cái gì?côkhôngbiết nữa, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại xúc cảm cực hạn của cơ thể.

Tưởng Xuyên nắm lấy hôngcô, mỗi lần xâm nhập đều thúc thật sâu vào, con mắt đỏ lên, "Đường Đường, kêu lên nữa điem."

Tần Đường há miệng thở dốc, run rẩy trong lònganh, nức nở cầu xin:" Chịukhôngnổi....nhẹmộtchút....."

côcàng cầu xin,anhlại càng mãnh liệt hơn.

" A....."

Giày vò cực hạn, khiến cô suýt nữa thìng ất đi.

Ánh sáng lan tỏa phía chân trời.

Vầng mặt trời đỏ rực từ từ ló dạng phía trời đông.

trêntrán Tần Đường mồ hôi ẩm ướt dính vài sợi tóc đen nhánh, trong mắt đều là hơi nước, ý thức mù mịt mờ hồ, linh hồn như đã bị rút cạn.

Tưởng Xuyên vén tóccôra hai bên, lộ ra cái trán trơn bóng củacô, thở hào hển hôn hai má và đôi mắtcô, nhènhẹvân vê vành tai xinh xắn mềm mại củacô.

anhnóitrong hơi thở:" Mạng cũngđãgiao cho em nắm giữ, còn có gìkhôngthể chấp nhận hả?"

Hai má Tần Đường ửng hồng, đôi mắt ướt át nhìnanh, đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi khô khốc.

Tưởng Xuyên cúi xuống hôn môicô, kéo lấy đầu lưỡi củacô.

"Trời sáng rồi." Giọngnóicôkhản đặc.

"Ù." Tưởng Xuyên mim cười, " Nguđi."

Tần Đường nhắm mắt lại, "anhđáng sợ quáđi."

Tưởng Xuyên lại cúi xuống hôncô, cười ra tiếng, "thậtkhônglàm em nữa mà, xem em bị dọa kìa."

Tần Đường lại mở mắt ra, con mắt hồng hồng, "anhđiđâu à?"

Trời sáng rồi, anh đi đâu nữa?

Tưởng Xuyên xoay người nằm xuống, ômcôtừ phía sau, "Ngủđi, đừngnóinữa."

Tần Đường há miệng khàn giọng, "Em muốn uống nước."

Tưởng Xuyên đứng lên lấy nước chocô.

Tần Đường uống nước xong, Tưởng Xuyên lại ôm người vào trong lòng,khôngđếnmộtphút,côđãngủ rồi.

Trờiđãsáng, Tưởng Xuyênkhôngbuồn ngủ chút nào.

Ômmộtlúc,anhđứng lên từ trêngiường, ném bao cao su lộn xộn vào trong thùng rác, xỏ vào cái quần, lấy ra bao thuốc.

Nghĩ nghĩ, lại đút trở vào.

Mặc xong quần áo, cúi xuống bêncô, sở sở qua lại gương mặtcô, ngắm nhìn trông chốc lát.

Cứ như vậy trong chốc lát,đãqua nửa tiếng đồng hồ.

Tưởng Xuyên xuống cửa dưới lầu, dì Quếđã đibán đồ ăn sáng từ lâu.

Đêm qua mọi người ngủ rất muộn, ngoại trừ Lữ An, còn lại đều chưa dậy.

Lữ An ngồi trong phòng khách gặm bánh bao, liếc nhìnanh, cười ra tiếng: "Tinh thầnkhôngtệ nha."

Tưởng Xuyênđitới ngồi xuống:" Vẫn ổn. "

Lữ An nhìnanhchăm chú vài giây,nóitrêu chọc:" Động tĩnh đêm quathậtlớn đó, màkhôngđúng, là hôm nay chứ, mặt trời cònkhôngsớm bằnganh."

Tưởng Xuyên cầm lấymộtcái bánh màn thầu, dừng lạimộtchút, "Đều nghe thấy rồi sao?"

Lữ An hai ba miếng ăn xongmộtcái bánh bao, "Buổi sáng dậyđixả nước, cônàng kia kêu đến rất......"

Tưởng Xuyên cắnmộtmiếng bánh màn thầu,khôngnóigì, Lữ Annói:" Em biếtanhnghẹnđãlâu, có điều vẫn nên chú ýmộtchút, em nhìn Tần Đường vài ngày lại ngơ ngẩn, đều doanhép khô người ta rồi."

Tưởng Xuyên quắc mắt, mắng luôn:" CMN cậu nhiều chuyện quá vậy."

Lữ An cười phá ra, lấy đồ ăn ra ngoài đút cho Hắc Hổ.

Tưởng Xuyên tối qua tiêu hao sức lực nhiều, so với ngày thường ăn nhiều hơn hai cái bánh bao, uống hết nửa chai nước, cầm lấy chìa khóatrênbànđira ngoài, Lữ An liếc nhìnanh:"anhkhôngcần nghỉ ngơi hả?"

Tưởng Xuyênkhôngbiểuhiệngì: "khôngcần, tôi ra ngoàimộtlúc."

Lữ An nhướn mày,không nóigì nữa, tiếp tục đút cho Hắc Hổ ăn.

Mọi người lục tục thức dậy, ăn sáng như mỗi ngày, tháo dỡ bao hàng.

Làm việc ra làm việc, chơi đùa là chơi đùa.

Mười giờ hơn, Tiểu Bạch:" Sao chị Tần Đường vẫn chưa dậy nhi?"

A Khởi:" Tiệc nướng tối hôm qua trễ quá, khả năng quá mệt rồi."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 51

Tưởng Xuyên hẹn Tào Thịnh ởmộtnhà bán đồ ăn sáng trong ngõnhỏ. Ngồi cùng bàn còn cómộtngười đàn ông khác, khoảng 40 tuổi, diện mạo đoan chính, ánh mắt sắc bén. Năm đó Hàn Thành chỉ làmộtđội trưởng nhonhỏ, vậy mà bây giờđãthành cục trưởng rồi.

Tào Thịnh vẫy tay vớianh: "Ở đây."

Tưởng Xuyênđitới, nhìn về phía người đàn ông, cung kínhnói: "Cục trưởng Hàn."

Hàn Thành phất tay: "Được rồi, ngồi xuống rồinói."

Tưởng Xuyên ngồi xuống đối diện bọn họ. Quán ăn sáng này là của cha mẹmộtthành viên trong đội mở, bên ngoài bày mấy chiếc ghế dựa, buổi sáng nếu trời đẹpthìphần lớn mọi người đều thích ngồi bên ngoài hơn, cho nên ba người bọn họ ngồi bên trong ngược lại cũng yên tĩnh.

đãmấy năm rồi Tưởng Xuyênkhônggặp Hàn Thành.

Năm đầu tiên gia nhập đội, Hàn Thành vỗ vaianhnói: "Nhóc con, lớn lên cũng rắn chắc đấy!"

Hàn Thànhmộtlần nữa đánh giá Tưởng Xuyên, sau đó lại vỗ vaianhnhư năm ấy: "Vẫn rất rắn chắc đó!"

Tưởng Xuyên cười một tiếng: "Cũng tạm được."

Năm đó bị tước cảnh tịch,anhđãtừngkhôngcam lòng, cũng từngđicầu xin người khác. Nhưng vật đổi sao dời, nhiều năm như vậy trôi qua, bây giờ nghĩ lạithìcảm thấy mọi chuyện cũngkhôngnghiêm trọng đến mức đó. Cho dù rời khỏi đội cảnh sátthìanhvẫn phải tồn tại.

Hàn Thành và Tào Thịnh vẫn luôn áy náy với anh, cảm thấy là bản thân lúc trước không bảo vệ được anh.

Lúc Tào Thịnh đến tìmanh, anhnói: "Tôikhôngcó tâm nguyện gì cả, cũngkhônggiống như năm ấy lúc mới bị tước cảnh tịch, tôikhôngmuốn trở về nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn cácanhcó thể bắt Khương Khôn sớm mộtchút là tôi thấy cảm kích rồi, coi như trả cho Lâm Hạo mộtcông đạo."

Sau khi Tần Đường xuấthiện, Tào Thịnh lạimộtlần nữa hỏianhcó muốn tham gia hành động lần này haykhông.

Thực ra, cho dù Tần Đường có xuấthiệnhaykhông, cơ hội này,anhcũng đềukhôngmuốn đồng ý.

Cócô, anh càng tiếc mạng.

cônương kia thoạt nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra lại sợ nhất là những người thânyêuquanh mình rờiđi.

Hàn Thành nhìnanh, hỏi: "Nghenóicôgáitên Tần Đường kiađangở nghĩa trạm à?"

Tưởng Xuyên đáp: "Vâng, côấy là người phụ trách quỹ từ thiện, có việc nên tới đây."

"Haizzz." Hàn Thành thở dàimộttiếng: "khôngngờ nhiều năm như vậy rồi mà hai người vẫn có thể gặp lại.côbé biết chuyện năm đó chưa?"

Cái thứ gọi là duyên phận này,thậtsựkhónói.

Tưởng Xuyên im lặng, ánh mắt dần trở nên ảm đạm: "Đợi nhiệm vụ hoàn thành, tôisẽnóihết vớicôấy."

Hàn Thành lấy thân phậnmộttrưởng bối vỗ vaianh, an ủi: "Chuyện năm đókhôngphải hoàn toàn do cậu. Trong lúc làm nhiệm vụ có xảy ra sai sót là hoàn toàn có thể, cậu đừng nghĩ nhiều. Chờ chuyện này xong tôisẽxin cấptrêncho cậu quay lại."

"Chuyện cũng qua cả rồi." Tưởng Xuyên nhàn nhạtnói.

"Cậukhôngmuốn quay lại?" Hàn Thành hơi kinh ngạc.

Tưởng Xuyên im lặngkhôngnói.

Tào Thịnh ngắt lời: "Mấy hôm nay nghĩa trạm có bị ảnh hưởng gìkhông?"

Tưởng Xuyên: "khôngcó gì."

Tào Thịnh gật đầu, sau khi ăn xong bữa sáng cùng Hàn Thành, ba người đira bên ngoài, vào trong xe ngồi.

Hàn Thànhnói: "Lần nàysẽcó hai đội hành động,mộtđội khác là đội của đội trưởng Trần, bên họ có người nằm vùng bên cạnh Khương Khôn, cụ thể là aithìkhôngrõ. Tôiđãnóitrước là hai độikhôngảnh hưởng đến nhau, nếu hai người gặp phảithìđừng ngộ thương, hànhsựcẩn trọng."

Trong lòng Tưởng Xuyên bắt đầu có suy đoán.

Tào Thịnhnói: "Tối hôm qua, Triệu Kiến Hòađitheo Khương Khôn trong buổi đấu giá, nhất định là bọn họđangthựchiệnmộtgiao dịchkhôngchính đáng nào đó. Khương Khônkhôngchỉ nắm bắt tình hình mà còn che dấu giúp. Nhưng dựa theo hành động mấy năm của Khương Khôn mànóithìhắngần như rất ít tham dự mấy loại giao dịch kiểu này."

Tưởng Xuyên: "Loại chuyện dẫn lửa thiêu thân thế này đúng là Khương Khônsẽkhônglàm, trừ khi hoặc là Triệu Kiến Hòa hoặc là đối tượng giao dịch uy hiếphắn."

Hàn Thành cười cười, chính là nụ cười kiểu tiểu nhân đắc chí.

"Được rồi, hai người đềuđãđoán ra rồi, bây giờ nhiệm vụ hàng đầu chính là theo dõi Triệu Kiến Hòa. Lần nàythìtuyệt đốikhôngthể như lần trước, chỉ tóm được một tên Triệu Kiến Hòa, mà nhất định phải bắt được tên khốn Khương Khôn cùng luôn."

Tưởng Xuyên cười một cái, đôi mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt dần bayđixa.

Trước khiđi, Tào Thịnhđãdặn dòanh: "anhcẩn thậnmộtchút."

Tưởng Xuyên gật đầu, xoay người rờiđi.

anhđến công ty vận chuyển một chuyến, Lữ Anđangở bên kia, trong gara chỉ còn một chiếc xe. Chiếc xe này cố tình được để lại để vận chuyển vật tư lên núi vào ngày mai.

Lữ Anđangdặn dò tài xế, quay đầu lại thấyanhliền phất tay để tài xếđilàm việc rồiđivề bên này, "Dạo này công việc làm ăn rất khá, đơn hàng cũng nhiều. Chúng ta có nên mua thêm hai chiếc xe nữakhông?"

Trước mắt họ cũng cómộtít tiền rồi.

Số tiền 87 vạn lần trước để bồi thường đâm xe là Tần Đường ứng trước.

Bọn họkhôngphải đền toàn bộ, những vẫn phải đềnmộtsố bộ phận.

Tưởng Xuyên rútmột điếu thuốc ra, bật lửa hít mấy hơi, nhẹ gẩy tàn thuốc, "Sang năm đi, cứ tính thiếu vào phần của tôi, số tiền này trả Tần Đường trước."

Lữ An biếtanhkhôngthích nợ tiền người phụ nữ của mình, "Thiếu nợ cái gì chứ. Nhưng số tiền này cũngkhôngđủ mà."

Tưởng Xuyên: "Tôi cũng cómộtít nữa, gom góp lại chắc cũng đủ"

Lữ An cười: "Thực ra quan hệ giữa hai người đã thành thế này rồi, chậm một chút cũng được mà. Số tiền đó dù sao cũng là của vợa nhmà?"

Tưởng Xuyên cũng cười: "Tiền hết kiếm lại là được."

Mấy năm nay, thu nhập của anh nóinhiều không nhiều, nói ít không ít. Nếu làmột côg ái bình thường thi cũng thoải mái, nhưng nếu là Tần Đường thì không được . một cái thấu kính máy ảnh của cô, một cái túi, một cái đồng hồ... mỗi một thứ đều là những đồ dùng xa xỉ. anh cũng muốn tặng, nhưng thực sực ó chút khó khắn.

Nhưng, nếu côđồng ý.

anhcó bao nhiêusēđưacôhết bấy nhiêu.

Hai người trò chuyệnmộtlát, Tưởng Xuyên nhìn đồng hồ, nói: "Tôi về đây."

Tối hôm quaanhhơi quá phận,khôngbiết Tần Đường thế nào rồi.

Lữ An híp mắt, nở nụ cười xấu xa: "Đúng là nên trở vềmộtchút. Lúc tôi rờiđicôấy còn chưa dậy đâu."

Tưởng Xuyên nhíu mày, Lữ An vộinói: "Tôi cũngkhôngcố ý mà, chỉ là sáng sớm tôi dậyđivệ sinh vô tình nghe thấy thôi.anhyên tâm, cũng chỉ có mình tôi nghe thấy thôi."

Lúc đó là sáng sớm, giọngnóikia, nghe rất thảm, nhưng lại kiều mị đến tận xương.

Lúc đóanhta chỉ nghĩ là ảo giác, nhưng sau khi nghe lạithìpháthiệnâmthanh là từ phòng Tưởng Xuyên truyền ra, liền hiểurõmọi chuyện.

Tưởng Xuyên cũngkhôngngờ lại bị người khác nghe thấy, có chút bực bội, ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di, "Đừngnóitrước mặtcôấy."

"Được được được, tôi biết rồi." Chuyện nàyanhta vẫn có chừng mực. Đàn ôngnóiđùa với nhau vài câu, cũngkhôngthể đùa đếntrênđầucônương nhà người ta được.

Tưởng Xuyênđivề, trênđược còn mua cho Tần Đường một suất mì lạnh. côthích ăn món này.

Lúc trở lai nghĩa tram vừa đúng 12h.

A Khởi và Tiểu Bạch chuẩn bịđigọi Tần Đường dậy, dì Quếđãnấu xong bữa trưa rồi.

Tưởng Xuyên gọi hai người lại: "Cứ làm việcđi, để tôi gọi cho."

anhđilên cầu thang, A Khởi và Tiểu Bạch nhìn theo, Tiểu Bạchnói: "anhTưởng cũng lên nhà, tiện gọi luôn cũng được, chúng ta vào bếp phụđi."

Trong sânkhôngcó ai, chỉ có Hắc Hổđikhắp nơi canh gác.

Tưởng Xuyên đẩy cửa phòng ra, trong phòng rèm che kín mít.

Tối tăm, ái muội, hương vị hoan ái còn sót lại tràn ngập khắp nơi.

Ở trong chăn phồng lênmột cái kén, một bên chân thon dài trắng muốt lộ ra bên ngoài, đầu ngón chân đầy đặn hơi cong lại.

anhđóng cửa lại,đitới,

Tần Đường ngủ rất sâu, đầu vai lộ ra bên ngoài đầy những dấu hôn chi chít, lông mi vừa cong vừa dài yên lặng rũ xuống, làn dacôrất trắng nên quầng thâm dưới mắt vừa nhìnđãthấy. Tưởng Xuyên có chút đau lòng, khom lưng đưa tay xoa mặtcô.

Tay vừa mới chạm vào, côlập tức rụt côlại.

Tay Tưởng Xuyên dừng lại giữakhôngtrung, nở nụ cười bất đắc dĩ.

anhđặt đồ lên bàn, ngồi ở mép giường ôm cả người cả chăn vào trong lòng. Tần Đường mơ mơ màng màngmộtchút, cuối cùng mở to mắt ra, lúc nhìnanhcòn mang theo vài phần mờ mịt, trong chốc lát mới nhớ ra tình hình chiến đấu thảm thiết tối qua, thân thể lập tức cứng đờ, "anh,anhvề lúc nào thế?"

Giọngnóikhàn khàn, mang theo vài phần kiều mị.

Tưởng Xuyên thò tay vào trong chăn, cô vội vàng né tránh, nhưng hai chân vừa cử động lập tức đau đến nhíu mày. Cơ thể như bị nghiền nát, đặc biệt là phần thân dưới, cảm giác đau này cũng không khác mấy so với lần đầu tiên.

Tưởng Xuyên giữcôlại, "Đừng nhúc nhích,anhcũngkhôngphải người sắt,sẽkhônglàm gì em đâu. Đểanhxem."

Tần Đường bất động, đểanhsở vào phần bắp đùi mềm mịn kia.

anhchạm vào đùicô, rồi xuống đến cắng chân, lực đạo vừa phải, Tần Đường thoải mái nheo mắt lại,nhẹnhàng hừ hừ: "Nếu có bồn tắmthìtốt

quá."

Ngâm nước ấmmộtchút, cũngkhôngkhác gì matxa cả."

Tưởng Xuyên cúi đầu, dán bên taicô: "đikhách sạnkhông?"

Tần Đường mở mắt, đôi mắt ướt át trong trẻo.anhnhìncô, khóe miệng cong lên: "Muốnđikhông?"

Có chút động lòng rồi.

Tần Đường cắn môi, gật đầu: "Muốn."

Tưởng Xuyên cườinhẹ, xoa xoa mái tóc rối bù củacô, "Vậy ngồi dậy, ănmộtchút, chiều dẫn em ra ngoài."

Tần Đường: "anhkhôngbận à?"

Tưởng Xuyên: "Ù."

côtới tận đâymộtchuyến, tuyanhkhôngthể ở cùngcônhiều, nhưng bỏ ramộtbuổi chiều hoặcmộtbuổi tốithìvẫn có thể.

Tần Đường giật mình, sắc mặt lại thay đổi, ngầng đầu lườmanh: "Em sắp thành người tàn phế đến nơi rồi."

Tưởng Xuyên lại cười: "Thể lực yếu quá, sau này phải rèn luyện nhiều hơn."

Tàn Đường: "....."

côtự cảm thấy thể lực của mình cũngkhôngtệ lắm.

Tưởng Xuyênđilấy quần áo chocô, vò tùng mái tóccôlên: "Còn muốnanhmặc quần áo cho em sao?"

Tần Đường cuốn chặn chặt hơn: "khôngcần,anhcách xamộtchút là được."

Tưởng Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh, lấy bao thuốc ra, nhìn động chậm rì rì củacô, nhắc nhởmộtcâu: "Có mua đồ ăn cho em đó."

"Cái gì thế?"

"Mì lạnh."

Đôi mắtcôhơi sáng lên: "Ö."

Tưởng Xuyên búng tàn thuốc, nghe thấy dưới nhà có tiếng ai đó gọi vọng lên, dì Quếđãnấu xong cơm rồi.

Tần Đường vừa mới xuống giường, thấy mì lạnhtrênbàn liềnnói: "anhxuống nhà ăn cơmđi, emđikhôngnổi nữa rồi. Ở đây ăn mì lạnh cũng được."

Tưởng Xuyên biếtcôxấu hổ, cũngkhôngép buộc, đứng dậynói: "Được."

anhđitới cả, lại quay đầu lại. Tần Đường ngồi ở trêngi vờng, sắc mặtkhông tốt lắm, nhìnanh nói: "anh mau xuống đi, đừng để mọi người chờ."

cônhư thế này xuống nhàđãkhôngtốt lắm rồi, nếu để mọi người thấycôtừ trong phòng Tưởng Xuyênđirathìlại càngkhôngtốt hơn nữa."

cômuốn đánh răng rửa mặt, tắm rửamộtchút nữa, ít nhất cũng phải 20 phút rồi.

Tưởng Xuyên thấy cônhư vậy rất đángyêu, vô cùng hưởng thụ thái độ này của cô, cười: "Ăn xong thìng hỉ ngơi một lát đi, buổi chiều chúng ra ra ngoài."

Tần Đườngkhông đáp, cúi đầu tìm dép lê.

đidép lê xong ngầng đầu lên thấyanhvẫnđangở đó.

Tưởng Xuyên bật cười, mở cửađira ngoài.

Tần Đườngđiđến bên cửa số, kéo rèm ra, ánh mắt trời vừa vặn thích hợp.

Bọn họđangcó khoảng thời gian đẹp nhất.

khôngxa xỉ chút nào.

Thấyanhchỉ xuống lầumộtmình, A Khởi hỏi: "Chị Tần Đường đâu ạ?"

Tưởng Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống, "khôngphải để ý đếncôấy. Hôm naycôấykhôngmuốn ăn cơm."

A Khởi: "Ơ, vậy chị ấy ăn cái gì?"

Tưởng Xuyên: "Buổi chiềuanhmuốn ra ngoàimộtchuyến,côấyđivớianh."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Michellevn

Tần Đường muốn tìm gương soi để sửa sang lại bản thân, vòng qua vòng lại, pháthiệntrong phòng Tưởng Xuyênmộtcái gươngnhỏcũngkhôngcó, đành phải từ bỏ.

cônghĩ nhân lúc mọi người ăn cơm, sẽchuồn nhanh về phòng mình.

Nhấc bát mì lạnh kia lên, rón rén mở cửa ra, nhìn ra ngoài sânmộtvòng.

khôngcó người, côliền đóng cửa lại.

Vừa xoay người điđược hai bước, bỗng nhiên dừng lại.

Lộ Toa vừa tiến vào trong sân, ngầng đầu, tầm mắt cứ thế chiếu thắng vào cô, rất dễ nhận ra, côtừ trong phòng Tưởng Xuyên đira đã bị nhìn thấy.

Tần Đường thản nhiên nhìncôtamộtcái, sau đó thu lại ánh mắt tiếp tụcđivề phía trước.

côtrở lại phòng mình, thay xong quần áotrênngười, lấy đồđirửa mặt.

Dưới lầu -----

Lộ Toa vài ngàykhôngthấyđãtrở lại, A Khởi phần nàođãbiết được côta bậnđigiải quyết công việc, trông thấy côta, vẫn nhiệt tình như trước, A Khởi đứng lên, cườinói:" Chị Lộ Toa, chị đã an cơm chưa?"

Lộ Toa nhìn bọn họ, lắc đầu cười:" Vẫn chưa."

A Khởi vội vàngnói:" Vậy emđilấy cho chị bát cơm, chị ngồi trướcđi."nóixong liềnđivào phòng bếp lấy bát đũa.

Bên cạnh Tưởng Xuyên vẫn còn trống một chỗ ngồi, tính để dành chỗ cho Tần Đường

Lộ Toa tự nhiên cứ thế mà ngồi xuống, mùi nước hoatrênngười côta, luôn có phần nồng đậm và quyến rũ.

Tưởng Xuyên nhăn mũi lại, giờ đây đối với loại mùi hương này có chút khó chiu.

A Khởi đặt chén xuống trước mặt Lộ Toa, lại tiếp tục ngồi xuống, Tiểu Thànhnói:" Chị Lộ Toa, mọi người cũng chỉ vừa mới cầm đũa thôi, nếu chị về muộn hơn chút nữa, mọi người cũng ăn xong rồi."

Lộ Toa cười cười, "khôngsao."

Lữ An hỏi khách sáo:" Công việc giải quyết xong rồi chứ?"

Lộ Toa:" Ù, cũng khá ổn rồi."

Lữ An:" Vậy chắc là phải quay về Bắc Kinh rồi hả?"

Cậu ta hy vọng Lộ Toasẽđinhanhmộtchút, dù sao Tần Đườngđangở đây, hai người cũng lúng túng khó xử, nếu cómộtngười phảiđi, lẽ dĩ nhiên Lộ Toađilà tốt.

Lộ Toa:" Chưa chắc lắm, chúng tôi làm công việc này chính là nơi nào có nhiệm vụthìđinơi đó, đều chạyđikhắp mọi miền đất nước, nước ngoài cũngsẽđi."

Lữ An cười cười,khônghỏi nữa.

Tiểu Thànhnói:" Vậy chị Lộ Toa vẫn ở đây phảikhônga?"

Đuôi mắt Lộ Toa đong đưa liếcnhẹTưởng Xuyên, nhàn nhạt trả lời:" Ở mà......"

Tiểu Thành cười hihi mấy tiếng, A Khởi nhớ tới cái gì đó,nói:" À, tối hôm qua chúng tôi làm tiệc nướng ở trong sân, náo nhiệt lắm đó,đãquênnóivới chị....."

Lộ Toa nhướn mày, "Vậy sao?"

" Dạ,anhLữ bao đấy, bọn emđãmua rất nhiều đồ, đều ăn sạch trơn."

"Vậy để lần sau tôi mời mọi người." Lộ Toa nhìn A Khởi, "Tôi thấy đêm nay rất tốt, mọi người đều rảnh chứ?"

Mọi người đều gật đầu, vừa phấn khởi vừa kích động:" Có ạ, có ạ."

Tưởng Xuyên bưng bát cơm đầu cũngkhôngngẩng,nói:" Tôikhôngrảnh."

"Hả?" Tiểu Thànhnói, "anh,anhsao vậy ạ?"

" Có viêc."

Mọi người cũngkhônghỏi nữa.

Lộ Toa quay đầu nhìnanhmộtcái, trong đáy mắt dần dần lạnh lẽo.

•••••

Tần Đường ăn xong mì lạnh, lại bắt đầu buồn ngủ

Dựa vào đầu giường, mệt mỏi muốn ngủ.

côbiết Lộ Toađãtrở lại, côk hông muốn nhìn thấy côta, cứ nằm vùi trong phòng chờ Tưởng Xuyên.

Ngay tại lúccôsắp ngủ gục, di động vang lên.

【Lấy đồ xuống dưới nhà】

Nhìn lại mới đó màđãhai giờ rồi.

Đồ đạc đã thu dọn từ lâu, côb ở di động vào trong túi, đeo lên lưng, mang máy chụp ảnh ra cửa.

Tưởng Xuyênđangtựa vào sườn xe hút thuốc, đêm quamộtđêmkhôngngủ, cũngkhôngcảm thấy mệt mấy, rít mấy hơi thuốc, liền có tinh thần.

Tần Đườngđitừ trên lầu xuống, mặc áo thun trắng và quần ống rộng màu xám khói, đigiày để bằng, đi chậm hơn so với bình thường.

Côxinh đẹp, dáng người cao dong dỏng, mặc gìđichăng nữa cũng có thần thái đặc biệt củacô.

Mấy người trong sân nửa ngày rồi chưa nhìn thấycô, đều nhịnkhông được nhìn qua, Tiểu Bạch hỏi:" Chị Tần Đường, chị muốn ra ngoài hả?"

Tần Đường nuốt nuốt xuống họng:" Ù, có việc."

A Khởi nghe giọng côcó phần bất thường, " Chị Tần Đường, có phải chị bị cảm rồikhông?"

Tần Đường khẽ hắng giọng, "không, cổ họng có chútkhôngthoải mái thôi."

Nét mặtcôkhôngthay đổi, xách túiđivề phía Tưởng Xuyên.

Ở phía sau A Khởi vẫnđangquan tâm:" Cổ họngkhôngthoải mái ạ, để dì Quế nấu chút nước lê cho chị uống, lê mua hai ngày trước vẫn còn mấy trái đấy ạ."

Tần Đường: "không cần đâu, mọi người lấy lê ănđi."

côkéo cửa xe, trông thấy Lộ Toađangtựa vào cửa phòng khách,trênmặtcôtakhôngbiểuhiệngì, hút thuốc, khói bay lượn lờ.

Tần Đường nhìn Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên liếc quacô, cười nhưkhôngcười ném điếu thuốcđi, dùng chân dập tắt rồi lên xe.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chiếc xe Jeep màu đen lái ra khỏi sân.

Được nửa đường, Tưởng Xuyên dừng xe bên ngoàimộtngân hàng, " Chờanhmộtchút."

Tần Đường gật đầu:" Vâng."

cônghĩ rằnganhđirút tiền.

Vài phút sau, Tưởng Xuyên quay lại xe.

anhlái xe đến khách sạn nơi tổ chức phiên đấu giá, xách túi củacôqua, "đithôi."

Tần Đường thong dongđibên cạnhanh, tiến vào đại sảnh khách sạn, bỗng dưng cảm thấy có chút buồn cười, hôm quaanhcònnóicó thể thuê phòng ở đây, hôm nay bọn họ liền tới luôn.

Vừa ngầng đầuthìthấy Tưởng Xuyênđangnhìncô:" Cười gì hả?"

Nụ cười của Tần Đườngkhônggiảmđi,đitới kéo cánh tayanh, "khônggì hết á, vui vẻ thôi."

" Hóa ra em ở Nghĩa trạmkhôngvui vẻ gì, nơi đó rất chán sao?"

"

anhcứ thế mà cố ý xuyên tạc tâm tư củacôvậy đấy.

Tần Đườngkhôngthèm để ý đếnanhnữa, lôi túi qua, lấy ra chứng minh nhân dân đưa choanh.

Tưởng Xuyên nhìn nhìn, nhận lấyđicheck in.

Tần Đường đứng trong đại sảnh nguy nga tráng lệ,nhẹquay nửa vòng nhìn chung quanh, chợt thoáng thấymộtgương mặt, hơi quen thuộc, người nọ xoay người rất nhanh, chỉ để lại chocômộtbóng lưng, Tần Đường nhíu mày, ngẫm nghĩ, lạikhôngthể nào nhớ rađãgặp ở đâu.

Tưởng Xuyên cầm thẻ phòngđitới, thấy cô đang cau mày, cúi đầu hỏi bên taicô: "không thoải mái hả?"

Ýanhlà cơ thể củacô.

Bên tai Tần Đường nóng lên, thấyrõtia giễu cợt trong mắtanh, tai cũng đỏ lên luôn, đẩyanhra, tự mìnhđivề phía trước.

Phòng ở lầu 18.

Tần Đường bước vào trong phòng,nói:" Bà nội em có hơi mê tín, bànóirằng mua nhà ởkhông được mua lầu 18, ở khách sạn cũng tốt nhất không nên ở lầu 18, từ nhỏem nghe riết thành thói quen rồi."

Tưởng Xuyên nhướn mày:" Bởi vì là 18 tầng địa ngục sao?"

"Vâng."

"Lần đầu tiên em ở lầu 18 hả?"

"Vâng."

anhcườinhera tiếng, vào phòng tắm xả nước chocô.

anhkhôngquên, đưacôđến đâymộtchuyến, chính là thỏa mãn ý muốn tắm bồn củacô.

Cũngkhôngcó gì cho chocôcả.

Tần Đường đặt đồ đạc xuống, bước tới cửa phòng tắm, thấyanhđangđiều chỉnh nhiệt độ nước, khẽnói:"thậtra 18 tầng địa ngục cũngkhôngđáng sợ như vậy."

Tần Đường quay đầu lại nhìncô," Lại đây thử xem nào."

Tần Đường đi tới, dùng tay sờ thử," Nóng."

Tưởng Xuyên chỉnh nước lạnh lênmộtchút, ngón tay Tần Đường chạm cham,nói:" Được rồi a."

Xả nước xong, Tưởng Xuyênđira ngoài.

Tần Đường ngâm mình trong bồn tắm lớn, nước ấm vừa đủ, xuađinỗi mệt nhọc và bải hoải trong cơ thể, côkhoan khoái thở ramộthơi dài dễ chịu.

Tưởng Xuyên ngồi dựa vào trong ghế sô pha, nghĩ tới chuyện đêm qua, nghĩ vầ những lời Hàn Thànhnóisáng nay.

Người ẩn náu bên cạnh Khương Khôn, có đúng là người anh suy đoán haykhông?

Nếu đúng, vậy bước tiếp theoanhsẽphải thay đổi kế hoạch rồi.

Hai nhiệm vụ,khôngthể để sai lầm cái nào cả.

đangnghĩ xuất thần, chuông di động vang lên.

Tưởng Xuyên mở ra, nhìn tin nhắn Lộ Toa gửi đến.

【 anhmuốn biết cái gì, có thể hỏi em, emsẽnóichoanhnhững gì em biết. 】 Tưởng Xuyên rủ mắt,khôngphản ứng gì.

Cách vài phút nữa, lại nhận được một tin nhắn

【Tưởng ca, em hối hận rồi.】

Hối hận cái gì? Hối hận rời bỏanh, hay là hối hậnđãtheo Khương Khôn,đitrêncon đườngkhôngcó lối quay về.

Tưởng Xuyên khẽ mím môi lại, lời Lộ Toa là giả haythậtđãkhôngcòn quan trọng nữa rồi, biết đâu làthật, cũng có thể làđangthăm dòanh.

Làthật,anhcũngkhôngthể giúpcôta, ai cũng phải trả giá cho những sai lầm do mình tạo ra.

Nếu là thăm dò, vậyanhlại càngkhôngthể hứa hẹn gì cả.

anhđặt di động xuống, nhìn thời gian, Tần Đườngđãngâm ở trong đó được bốn mươi phút rồi.

Phụ nữ tắm bồn đều lâu như vậy sao?

anhbước tới, đẩy cửa ra.

Tần Đường mệt mỏi nằm tựa trong bồn tắm lớn, cần cổ trắng xinh tuyệt đẹp ngửa ra sau, đôi mắt khép chặt, hàng mi dày dậm cong vềnh lên, mái tóc dài ướt nhẹp vắt lên thành bồn tắm màu trắng.

Cứ như vậycôđãngủ luôn trong bồn tắm lớn.

Tưởng Xuyênđivào, thử thử nước ấm, hơi lạnh rồi.

anhkéo người lên, Tần Đường liền tỉnh, đôi mắt mơ màng ẩm ướt, qua mấy giây mớinói:" Em ngủ rồi sao?"

Tưởng Xuyên:"Ù."

anhkéo cái khăn tắm, bao cả người côlại bế ra ngoài, " Sấy khô tóc rồi ngủ tiếp."

"anhlàm giúp em. "côlắc lắc chân, hơi có chút làm nũng.

"Được."

Tần Đường quấn khắn tắm, ngồi trên đùi anh, đầu cúi xuống kề sát lại.

Tưởng Xuyên sấy tóc chocô, ngón taynhẹnhàng lướt qua từng sợi tóc củacô, Tần Đường nằm sấptrênngựcanh, cảm thấy dễ chịu buồn ngủ, nhớ ra hình như sáng sớmanhđãra ngoài, thỏ thẻ hỏi:"anhcó mệtkhông?"

Tưởng Xuyên nhìncô," Vẫn ổn."

Tần Đường:" Lát nữaanhcũng nghỉ ngơi chútđinhé."

Tưởng Xuyên nở nụ cười:" Ùhm."

Sấy tóc xong, Tưởng Xuyênđitắm rửa.

Lúcđira, Tần Đườngđãngủ rồi.

anhnằm xuống bên cạnhcô, tay quấn quanh vòng eo mành khảnh củacô, rồi tà tà hướng lêntrên, khẽ nắm lấymộtkhối trắng nõn mềm mịn.

Cảm thấy như này ngủ rất ngon.

Lúc 6 giờ Tưởng Xuyên tỉnh lại.

Chỉ ngủ được hai tiếng đồng hồ.

anhvừa đứng dậy, Tần Đường cũng mở mắt, chỉ là nhìnanhrồi xoay người lại tiếp tục nhắm mắt.

- " Đóikhôngem?" Tưởng Xuyên vân vê vành taicô.
- " Ù'm...... hơi hơi ạ....." côk hông muốn dậy chút nào.

Tưởng Xuyên khom người hôncô, áo choàng tắm củacôđãbuông lỏng, tayanhdễ dàng ngao dutrênngườicô, cơ thể Tần Đường căng thẳng,khôngngừng vặn vẹo, "anhlàm gì vậy hả?"

" Dậykhông?"anhcắnnheviền taicô.

Tần Đường khẽ run rẩy, " Dậy."

Giờ này côthật sự không muốn làm gì hết á.

Tưởng Xuyên chống nửa người lên, cúi xuống nhìncômấy giây,khôngtrêu chọc cônữa.

anhđitới cầm túi củacôtrênghế sô pha, lấy ra quần áo chocô.

Tần Đường ngồi trêngi ường mặc quần áo.

Tưởng Xuyên mặc quần dài vào, Tần Đường nhìnanhđè ép lại khối căng phồng kia, kéo dây kéo lên, hai mắtcônhìn mãi, như vậykhôngkhó chịu sao?

Tưởng Xuyênkhôngpháthiệnra, mặc áo sơ mi vào, chạm đến cái thẻ trong túi quần, tay hơi dừng lại.

Lữ An xử lý việcthậtnhanh chóng, sáng nayđãchuyển tiền vào thẻ choanhrồi.

anhlấy thẻ ra,đitới bên giường,đangtínhnóichuyện.

Di động của Tần Đường lại vang lên.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 53

"Lấy giúp em cái điện thoại với, ở trong túi ấy."

Tưởng Xuyên đưa điện thoại chocô, Tần Đường liếc mắt nhìn, là lão Viên.

"Lão Viên, có việc gì sao ạ?" Tần Đường vừa nghe điện thoại vừađivề phía phòng tắm.

"Hạng mục xảy ra vấn đề ư?... Tại sao lại thừa ramộtsố 0? Là do phòng tài vụ tính sai?.... Được rồi, chú cứ xem xét kĩ lạiđi, mấy hôm nữa cháusẽvề."

Tưởng Xuyên dựa vào cánh cửa, nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại.

Tần Đường buông điện thoại xuống, nhíu mày, nhìn về phíaanh, Tưởng Xuyên cũng nhìncô.

anhmở miệng trước: "Sổ sách của quỹ An Nhất có vấn đề à?"

Tần Đườngnói: "Ù, có phảianhđãsớm lường trước được rồikhông?"

Lần trước, anhkhăng khăng muốn tham gia hội đấu giá, muốn có được một vị trí trong danh sách, bây giờ nghĩ lại, xem ra đều có mục đích cả. côbước lại gầnanh, ngửa mặt, nhàn nhạt hỏi: "Ban đầu anh tiếp cận em, là để tra án sao?"

Sắc mặt Tưởng Xuyên lập tức trầm xuống, "Emnóicái gì? Em lặp lại lần nữaanhnghe."

Đôi mắt Tần Đường trầm tĩnh như nước: "Ban đầuanhtiếp cận em, là để tra án sao?"

Đôi mắt Tưởng Xuyên vừa đen vừa sáng, cúi người ôm lấy eocô, "khôngphải."

Tần Đường ngửa mặt, "Vậy có mục đích gì kháckhông?"

Im lặng mất nửa phút.

Tưởng Xuyên cúi đầu, hôn lên đôi mắtcô: "Có."

"Là gì?"

"Muốn ngủ với em."

Bầukhôngkhí lập tức trở nên ái muội.

Tưởng Xuyên đècôlên bồn rửa tay, cúi đầu hôncô, từng đợt hơi thở nóng bỏng phả lên mặtcô.

Tần Đường nhắm mắt lại, nhón chân đáp lạianh, vòng tay ôm chặt eoanh.

Ngoài cửaâmthanh trò chuyện vang lênkhôngdứt cùng với tiếng bước chân dày đặc.

Mãi cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên, Tưởng Xuyên mới buôngcôra, hạ mắt, xoa xoa gương mặtcô, "anhđixem."

Tân Đường gật đầu, xoay người lại nhìn về phía mặt gương.

côgáitrong gương có gò má đỏ hồng, đôi mắt sáng trong, sắc mặt sáng lạn.

Tưởng Xuyên đứng sau cánh cửa, hỏi: "Ai đó?"

"Tiên sinh, xin hỏi ngại gọi cơm đúngkhôngạ?"

"khôngphải."

Tưởng Xuyên đột nhiên đẩy cửa ra, người đàn ông mặc trang phục đầu bếp màu trắng bên ngoài nở nụ cười khéo léo: "Làm phiền ngài rồi."

Sau đó đẩy toa xe hàngđivề phía trước. Tưởng Xuyên nhìn về phía cánh tayanhta, sau đó nhìn chẳm chẳm theo bóng lưnganhta, ánh mắt trầm xuống.

Tưởng Xuyên đóng cửa lại, Tần Đườngđãrửa mặt xong, bước từ phòng tắm ra, hỏi: "Sao thế?"

Tưởng Xuyên cười: "khôngcó gì."

Tần Đường nói: "Em đói rồi, chúng ta ra ngoài ănđi."

Tưởng Xuyên: "Ù."

Tần Đường ôm máy ảnh, Tưởng Xuyên xách túi chocô, hai người cùng ra ngoài.

Bọn họkhôngđixa mà tìmmộttiệm ăn gia đình. Bởi vì là cuối tuần nên hơi đông, lúc hai người tới nơi may mà còn chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xong, Tần Đường gọi món: "anhcó muốn ăn gìkhông?"

Tưởng Xuyên: "Sao cũng được. Em cứ gọiđi."

Tần Đườngkhônghỏi lạianhnữa, nhanh chóng gọi món.

Tưởng Xuyên gọi điện cho Tào Nham: "Bây giờanhở đâu?"

Tào Nhamnói: "Vẫn ở khách san gần đó.đangtìm chỗ ăn cơm."

Tưởng Xuyên hạ điện thoại xuống, nhìn về phía Tần Đường: "Emkhôngngại Tào Nham tới ăn chung chứ?"

Tần Đường chớp chớp mắt: "Sao phải ngại chứ?"

anhnóivài câu vào điện thoại, sau đó cúp máy, lúc này Tần Đường mới nhớ rađãhai hôm rồi Tào Nham chưa trở lại nghĩa trạm. Sau khi đồ ăn được mang lênthì Tào Nham tới, nhưngkhông phải đimột mình mà đi cùng một người phụ nữ tóc ngắn, bọn họ cũng không ngồi cùng bàn với côm à ngồi ở một bàn khác.

Tần Đường nhìn thoáng qua: "Bọnanhphải cẩn thận đến thế sao?"

Tần Đường nói: "Là ý của anhta."

Tần Đườngkhônghỏi nữa, cúi đầu ăn cơm.

Tưởng Xuyên ăn được một nửa thì đi vào nhà vệ sinh, Tào Nham cũng đi theo.

Tào Nham hút thuốc, nhìn bốn phía, thấykhôngcó ai mới đưa cho Tưởng Xuyênmộtthứ. Tưởng Xuyên vừa nhìn liền biết nó là cái gì.

Mấy năm rồianhchưa động vào nó.

Tào Nham cười: "Còn dùng được chứ?"

Tưởng Xuyên ước lượng trong tay, sau đó gài vào lưng quần: "Ai bảoanhđưa cho tôi?"

"anhtôi, bảo đểanhphòng thân. Cố gắngkhôngphải sử dụng đến nó nhé,khônglại bắn người ta thành cái sàng."

Tưởng Xuyên cong cong khóe miệng: "khôngthể nào."

Tào Nhamnói: "Nhưng,khôngphải trường hợp bất đắc dĩ, đừng dễ dàng..." anhta làmmột cái thủ thế nổ súng.

Tưởng Xuyên: "Tôi biết rồi."

Có người điqua hành lang, Tưởng Xuyên nghiêng người tránh, "Bây giờanhđangở đâu?"

Tào Nham: "Vẫnđangở khách sạn."

Tưởng Xuyên gật đầu: "Khách sạn kia quả thực có vấn đề cần điều tra. Băng ghi hình lúc trước đột nhiên biến mất, nhất định có người của Khương Khôn ở trong khách sạn, nếukhôngcũngkhôngđến mức tôi vừa vàođãcó tin tức lộ ra như thế."

"Vậy Tần Đườngthìlàm sao bây giờ? Sổ sách của quỹ An Nhất xảy ra vấn đề rồi."

Tưởng Xuyên nhìn về phíaanh.

Tào Nham xua tay: "Cái nàykhôngtrách tôi được mà."

Bất kì quỹ từ thiện nào mà Khương Khôn tiếp xúc cũng đều bịâmthầm điều tra cả.

Tưởng Xuyênkhôngnóigì, xoay người: "Tôiđiđây."

Trở lại bàn ăn, Tần Đườngđãăn xong rồi, côchỉ vào đồ ăn còn thừa lại trênbàn: "Em ăn no rồi, còn lại anh phụ trách nốt nhé."

Tưởng Xuyên cười một tiếng, cầm đũa quét sạch chỗ đồ ăn còn lại.

Sau khi ra khỏi quán ăn, Tần Đườngnói: "Chúng tađithôi."

Tưởng Xuyên: "Ù',đithôi."

trênđường người đến kẻđi, là thời điểm náo nhiệt nhất.

đingang qua công viên, bên trong có đôi vợ chồng già dẫn theo cháunhỏđitản bộ, có ca sĩ hát rong ven đường. Tần Đườngđiqua,nói: "anhđãtừngđiqua Đại Lý chưa? Ở đó có rất nhiều ca sĩ tự do hát ven đường thế này."

Tưởng Xuyên: "Rồi."

Lúc đó làđicùng Triệu Kiến Hòa.

Tần Đường xoay người lại, lùi lại hai bước, dừng lại trước mặtanh: "đicùng Lộ Toa à?"

Khi đó quả thực có cả Lộ Toa. Hồi ấyđilàm tình nguyện cho quỹ từ thiện, quen Lộ Toa ở đó. Lúc đóanhđangđitheo nằm vùng bên cạnh Triệu Kiến Hòa, hai người cùng nhau ăn uống nhậu nhẹt chơi bời,đichung xe, ở chung nhà, vô cùng thân thiết, thậm chí còn cùng Triệu Kiến Hòa xưng huynh gọi đệ.

Lúc đó Lộ Toa vừa mới tốt nghiệp, vừa bước chân vào xã hội, vẫn làmộtngười đơn thuần. Hai người ở bên nhau lúc đầu là do Triệu Kiến Hòa tác hợp. Triệu Kiến Hòa tính tình vốn phong lưu, ở trong cái vòng luần quần kia cũng luôn trái ôm phải ấp. Nhưng Tưởng Xuyên lại làmộtngười dị biệt,anhkhôngthích những người phụ nữ mà Triệu Kiến Hòa gọi tới.

anhcòn nghĩ, chờ vụ án này kết thúc, anhsẽ kéo luôn Lộ Toa ra.

Nhưngkhôngngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Triệu Kiến Hòa bịđitù, Khương Khônthìbình yên vôsự,anhlại bị tước cảnh tịch, cũng biến mất khỏi cái vòng luẩn quẩn kia, hoàn toàn trắng tay. Sau đó Lộ Toa chia tay vớianh.

Sau đó đến tột cùng là vì saocôta lại có quan hệ với Khương Khônthìanhcũngkhôngrõnữa.

Tưởng Xuyên nhìn về phía Tần Đường, cười nhưkhông: "Em rất để ý đếncôta sao?"

Tần Đường lắng lặng nhìnanh: "khôngphải em để ý đếncôta, mà em chỉkhôngthích việccôta cứ dính lấyanh. Em nhìn thấy đượccôta muốn câu dẫnanh, tới nghĩa trạm cũng là có mục đích, emkhôngthíchcôta."

Tưởng Xuyên biếtcôđangnóithật: "anhkhôngcó quan hệ gì vớicôta cả."

Tần Đường: "Em biết."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, cônói: "Em chỉ muốn hỏi, bao giờ côta rời khỏi nghĩa trạm."

"sẽnhanh thôi."

Tần Đường cắn môi, giọngnóihạ thấp hơn vài phần: "Có thể em phải về trước, lão Viênnóihạng mục gặp vấn đề, em phải trở về để xử lý. Quỹ An Nhấtđãgiao đến tay emthìkhôngthể để ba mẹ em phải đứng ra giải quyết vấn đề được, dù em biết nhất định chuyện nàykhôngđơn giản."

Tưởng Xuyên nhìn về phía ghế đá ở gần công viên, nắm taycôdẫn qua ngồi xuống.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng cómộtvài ngườiđingang qua.

Tần Đường hỏi: "anhnóithậtđi, có phải chuyện này có liên quan đến Khương Khôn và Lộ Toakhông?"

Chuyệnđãtới nước này rồi, Tưởng Xuyên cũngkhônggiấucônữa: "Ù."

"Vì sao? Trắng trợn như vậy, bọn họkhôngsợ bị lộ à?"

Tưởng Xuyên nắm lấy bàn taycô: "Nếu bây giờ cómộttờ báo đăng tin,nóilà Khương Khôn chỉ làmộtnhà từ thiện giả, lợi dụng các quỹ từ thiện để kiếm lợi ích phi pháp, em cảm thấysẽcó bao nhiều người tin chuyện này?"

Mấy năm Khương Khôn vất vả xây dựng hình tượngmộtdoanh nghiệp từ thiện, cho dù là cá nhânhắnhay là công ty đều có danh tiếng vô cùng tốt. Nếu đột nhiên đưa ra tin đó, dưới tình huốngkhôngcó chứng cứ, nhất địnhsẽcó nhiều ngườikhôngtin, thậm chí có thể còn bị lợi dụng, bị bọnhắnkiện ngược lại tội phỉ báng.

Việc nàykhôngphải chưa từng xảy ra, năm đó Triệu Kiến Hòa bịđitù trước đóđãtừng kiện tụng với Khương Khônmộttrận.

Công ty đăng tin kia còn phải bồi thường cho Khương Khônkhôngít tiền bồi thường về mặt tinh thần, số tiền đó lại bị Khương Khôn sang tay với danh nghĩa quyên góp cho vùng núi, lại càng nâng cao danh tiếng.

Khương Khônkhônggiống những tội phạm khác chính là ở điểm này.hắnta mãi mãi đứng dưới ánh mặt trời, dù làm những chuyện đen tối nhất nhưng người khác mãi mãi chỉ nhìn được những chuyện tốt, mà đẳng sau những chuyện đó chính là những giao dịch dơ bẩn nhất.

Tần Đường ngây cả người, nói: "sẽkhông có ai tin cả."

Tưởng Xuyên: "khôngchỉ quỹ An Nhất, tất cả những quỹ, tổ chức từ thiện khác mà Khương Khôn từng tiếp xúc đều có liên quan đến vụ án này."

Tần Đường: "Ýanhlà.... Bên trong quỹ An Nhất có người cấu kết với Khương Khôn?"

"Ù."

Tần Đường kinh hãi.

Tưởng Xuyên kéocôlại, cúi đầu nhìncô: "Sau khi em trở về phải hết sức cẩn thận, tỏ ra cái gì cũngkhôngbiết, bao gồm cả lão Viên kia.anhkhôngbiết ông ấy có đáng tin haykhôngnhưng cần thậnmộtchút vẫn hơn. Tào Thịnhsẽđitheo em."

Tần Đường ngắng đầu nhìnanh: "Thế cònanhthìsao?"

Tưởng Xuyên nhíu mày: "anhkhông đi được."

Tần Đường trầm mặc vài giây, sau đó nắm lấy tay em,nói: "Vâng, vậyanhnhớ cẩn thận."

Tưởng Xuyên cười: "Ù'."

.....

Trở lại khách sạn, Tần Đường bật máy tính lên, tìm những tài liệu liên quan đến Khương Khôn. Trước buổi đấu giá ở quỹ An Nhất, Khương Khônkhôngcómộttấm ảnh nàotrênmạng cả. Từ sau khi tham gia buổi đấu giá ở quỹ An Nhất, Khương Khônkhônghề từ chối lộ diện nữa, liên tục xuấthiệnở mấy buổi đấu giá vàhiệntrường công ích.

trênmạng suy đoán, bởi vì người sáng lập quỹ An Nhất là Tần Sâm và Cảnh Tâm có quan hệ cá nhân rất tốt với Khương Khôn, mặt mũi đủ lớn, cho nên mới có thể mời Khương Khôn lộ diện. Sau buổi đấu giá của quỹ An Nhất, cònkhôngít báo đài đưa tin phân tích mối quan hệ của ba mẹcôvà Khương Khôn.

Tần Đường nhíu mày: "Chắc chắn là giả. Ba mẹ emkhôngphải người như vậy."

Hiển nhiên chuyện này do có người đứng sau, quỹ An Nhất bị Khương Khôn lợi dụng.

Tưởng Xuyên dán vào sau lưngcô, đặt tay lên taycô, tắt trang webđi.

"Đừng xem mấy thứ nhàm chán vô dụng này nữa."

Tần Đường: "Ù."

cômở trang web đặt vé lên: "Em nghĩ khoảng 2 ngày nữa emsẽvề."

Tưởng Xuyên nhìncôđặt vé máy bay xong,khôngnóigì, chờcôtắt máy tínhđimới vỗ đùi mình. Tần Đườngđitới ngồi lên đùianh, vòng tay ôm lấy cổanh: "Vậy bao giờ chúng ta có thể gặp nhau tiếp?"

Tưởng Xuyên vừa hôn lên mácôvừanói: "Chờ chuyện này kết thúc,anhsẽđến Bắc Kinh tìm em."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: Michellevn

Tần Đường trầm mặc nhìnanh, xoay người đóng máy tính, rồi quay lại trong lònganh, yên ổn mà dựa dẫm.

"Em chờanh."

Tưởng Xuyên vuốt ve khuôn mặtcô, nói: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu."

Tần Đường dựa sát vào, đồ vật dắttrênlưng quầnanhđụng đếncô, côhơi ngần người, đưa tay ra chạm vào, Tưởng Xuyên đè lại taycô, "Đừng động vào thứ này."

Tần Đường sở soạng hình dạngmộtchút, ngẩng đầu nhìnanh:" Súng phảikhôngạ?"

Tưởng Xuyên gật đầu:" Ù, đừng kéo ra, sợ làm em bị thương."

Tần Đường thu tay lại, mim cười, "khôngnghiêm trọng như vậy đâu, lúc trước em cùng..... bạnđisân tập bắn, thực sự bắn đạn ra, em biết dùng súng."

côdừng lạimộtchút ở đoạn giữa, là muốnnóiTrần Kinh Sinh, có điều lúc đó còn có những người bạn khác nữa.

Những năm đó, trò gì kích thíchcôđều chơi qua hết, đua xe, lướt sóng, nhảy bungee, chạm qua súngthậttại sân tập bắn.

Tưởng Xuyênđãhiểu, cúi xuống nhìncômộtlúc, rút khẩu súng từ trênlưng quần ra, đặt ở trêntaycô.

Lòng bàn tay Tần Đường như bị phỏng, khẽ nắm lấy.

Nếu sinh mệnh con người có thể dễ dàng nắm trong tay như nàythìthậttốt quá.

côtrả khẩu súng lại choanh, nhỏ giọng nói: "anh cất lại đi."

Tưởng Xuyên đặt khẩu súng trở lại chỗ cũ, xốc cả người côlên chân mình, đối với sinh mệnh côđể ý vượt quá mức bình thường, côsợ hãi chia ly, sợ nhất là cái chết. Tất cả những lo lắng của cô, anh đều hiểu, có lẽ trên thế giới này càng không có ai hiểu được cảm giác này bằng anh.

anhcũng biết,côlựa chọn cùnganhyêuđương,đãphải dùng rất nhiều dũng khí, vào lúc này Tưởng Xuyênkhôngbiết làm thế nào tạo chocôcảm gíac an toàn, mọi việc đều có lỡ đâu.

Người cảnh sát nhân dân, cảnh sát vũ trang, cảnh sát hìnhsự, lính cứu hỏa, cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy,khôngai có thểnóichính xác người hy sinh tiếp theo là ai.

Tưởng Xuyên cúi đầu, khế vuốt ve vòng eo mềm mạinhỏnhắn củacô.

Tần Đường đè tayanhlại, nét mặt thản nhiên:" Em phải quay về rồi, anh phải chú ý giữ khoảng cách với Lộ Toa đấy, đừng để côta lợi dụng, cũng không được buông lời ong bướm."

Tưởng Xuyên khẽ cười ra tiếng, bưng lấy gương mặtcô, hôn lên môicô, đột nhiên ngoài cửa vọng lạimộtloạt tiếng động rấtnhỏ,anh cảnh giác quay đầu nhìn chăm chú hướng cửa, Tần Đường ngồi trên đùi anh, nhìn ánh mắtanh, người cũng đã bình tĩnh lại, từ trên đùi anh trượt sang bên cạnh.

Tưởng Xuyên kéocôyên ổn ở sau người, chỉ vào bên cạnh giường, ýnóicôlánh qua bên đó.

Tần Đườngđigiày xong, rón rén từng bước qua bên đó, quay đầu nhìnanh.

Tưởng Xuyên tắt đènđi.

Tiếng động ngoài cửa trong nháy mắt im ắng, sau đó, giống như là đàn ông say rượu gây chuyện bên ngoài:" Cái cửa này......sao lại mởkhôngra vậy hả? Lạthậtđấy.....rõràng hồi chiều vẫn còn mở được mà."

" Fuck! Sao mởkhôngra kìa! Tôi muốn khiếu nại!"

" Tôi muốn khiếu nại!"

"Tôi phải kiện khách sạn của mấy người!"

Tần Đườngđiđến phía sauTưởng Xuyên, Tưởng Xuyên nắm taycô, nét mặt trầm tĩnh,mộtkhắckhônglơi lỏng.

Bên ngoài cửa -----

Có người nhắc nhở kẻ say rượu: "anhkhông phải đãs ai cửa rồi chứ?"

Quản lý khách sạn vội vàng chạy tới, cầm lấy thẻ phòng lên nhìn, " Thưa ngài, ngài đinhầm rồi ạ, phòng của ngài ở sát bên cạnh mới đúng."

Ké say rượukhôngtin:" Đúngkhông? A? Tôi xem nào....."

Quản lý khách sạn thực bất lực:" Làthậtđấy ạ, ngài nhìn kỹ xem nào."

Kẻ say rượu:" Vậy phòng này là của ai? Tôi muốn đổi phòng."

Quản lý khách sạn:" Phòng này đã có người ở rồi ạ."

Tưởng Xuyên nheo mắt, cầm lấy tay nắm cửa, kéo cửa ra, mấy người ngoài cửa sửng sốt, có ngườinói:" Trong phòng có người à? Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy cũngkhôngthấy ai ra, tôi còn tưởngkhôngcó người chứ."

Tưởng Xuyên quét mắt nhìn ngoài cửa, tổng cộng có bảy người, ngoại trừ quản lý khách sạn, còn cómộtđôi nam nữ có vẻ thân mật, bốn người đàn ông, thân hình cao lớn, cơ bắp cường trángẩndưới lớp quần áo, đáy mắtanhbình thản, gương mặt lạnhđi:" Mấy người ầm ĩ đủ chưa?"

Quản lý khách sạn hấp tấp giải thích:" Vô cùng xin lỗi, đây là trách nhiệm của khách sạn, tôi xử lý xong ngay đây ạ, lát nữa quay lại gửi ngàimộtmón quà để xin lỗi, nếu ngài muốn đổi phòng, chúng tôi cũng có thể sắp xếp giúp ngài."

Tần Đường cào cào mấy cái trong lòng bàn tay Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên túm chặt lại bàn taykhôngan phận củacô,nói:"khôngcần."

anhbình tĩnh đóng cửa phòng lại.

Cửa vừa đóng, khuông mặtanhliền trầm hẳn xuống.

Tần Đường cũng cảm thấy kỳ lạ, cẩn thận lắng nghe, kẻ say rượuđãvào trong phòng, người bên ngoài đã tản đi.

Tưởng Xuyên kéocôlại ngồitrênghế sô pha, Tần Đường hỏi:" Vừa rồi những người đó là cố ý hảanh?"

" Ùm. "anhnhogiong đáp lại.

" Tại sao?" Tần Đườngkhônghiểu lắm, nếu làthậtsựcó chuẩn bị mà đến, chắc chắn là biết hai người họ ở phòng nào, cần gì làm động tĩnh lớn như vậy.

Tưởng Xuyên:" Ra tay ở khách sạnkhôngtiện, muốn kích động đểanhđi."

Dù sao cũng là khách sạn cao cấp năm sao, cơ sở mọi mặt đều hoàn thiện, nếu làm gì gây động tĩnh lớn, rất dễ dàng khiến người ta pháthiện, ra tay ở chỗ này làkhôngsáng suốt, kéoanhra ngoài, ra tay ở trênđường, thuận tiện và nhanh gọn hơn.

Tần Đường hỏi:" Mục tiêu của bọn họ làanhhay là em?"

Tưởng Xuyên cúi xuống nhìncô, nói: "anh."

Tần Đường trầm mặc, Tưởng Xuyên sợcôlo lắng, giải thích mấy câu:" Đừng sợ,anhkhôngmộtmình, Tào Nham cũng ở tại khách sạn này, nếu có chuyện cậu tasẽchạy tới trợ giúp, bên ngoài khách sạn cuảng có người của Tào Thịnh sắp xếp."

Mãimộtlúc, côngẩng đầu nhìnanh:" Nếu vậy, vậy emkhông đinữa."

Tưởng Xuyên lập tức nhíu mày, quyết đoánnói: "không được."

Tần Đường yên lặng nhìnanh,nói:" Nếu mục tiêu của bọn họkhôngphải em, emsẽkhônggặp nguy hiểm, emkhôngmuốnđi."

Tưởng Xuyên nắm cằmcô, nâng lên, tầm mắt hai người chạm nhau:"anhnóilại lần nữa,khôngđược."

Tần Đường đẩy tayanhra,anhlại càng nắm chặt hơn,côtức giận trừnganh, cắn môi, bỗng dưng nổi cáu:" Em có thểđi, làm xong việc emsẽquay lại, Tưởng Xuyên, rốt cuộc em biếtrõhành động lần này của cácanhcó bao nhiều nguy hiểm, từ lúc bắt đầu quenanh,anhđãmấy lần bị truy sát,anhmuốn em ngoan ngoãn chờanhở Bắc Kinh, em làmkhôngđược."

Ánh mắt côdần trở nên ươn ướt:" Nếu đợi không được thì sao?"

Năm đó Trần Kính Sinhnóivới côthế nào?

"Đường Đường, chờ trận thi đấu này kết thúc, em muốn gì, muốnđiđâu, muốnanhthế nào, đều có thể."

" Đợianh-----"

khôngai hiểu chocô, loại chờ đợi kinh hồn khiếp vía đó có bao nhiêu gian nan.

Mỗi giây mỗi phút đều giày vò.

khôngai biết giây tiếp theosexảy ra chuyện gì.

Tần Đườngkhôngmuốn chờ đợi như vậy.

Tưởng Xuyên giơ tay lênnhẹvuốt mái tóccô,côkhôngrơi nước mắt, đôi mắt trong veo và ướt như nước.

anhim lặng hôn môicô, trầm tĩnh mà kiềm nén, càng hôn càng sâu.

Tần Đường ôm lấy cổanh, mãnh liệt hôn lạianh.

Hồi lâu, Tưởng Xuyên buông cô thở hồn hền ra, kiềm chếnói: "anhkhông phải Trần Kính Sinh, sẽ không để em phải lần nữa trải qua cảm giác này, tin tưởng anh, hửm?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 55

Tần Đường nắm chặt lấy quần áoanh, thấp giọngnói: "Em sợ."

Trái tim Tưởng Xuyên chợt thắt lại, đột nhiên nhận ra, có lẽanhđãquá tự tin,rõràng là biếtcôsợ hãi điều gì nhất nhưng vẫnkhôngmang lại được cảm giác an toàn chocô. Hai người trầm mặc ôm nhau, lòng bàn tay Tưởng Xuyên ướt đẫm mồ hôi,mộtlúc lâu sau,anhthấp giọngnói: "Sau khi vụ án này kết thúc, nếuanhcòn sống...."

Tần Đường chợt ngầng đầu lên, nhìn thắng vào mắtanh.

Giọngnóicủa Tưởng Xuyên đột nhiên nín bặt, những lời phía saukhôngthốt nổi nên lời.

mộtgiọt nước mắt chợt rơi xuống từ đôi mắt trong suốt của Tần Đường. Tưởng Xuyên ôm mặtcô, khóe miệng khẽ cong lên, "Cũngkhôngnghiêm trọng đến mức đó đầu. Cười lênmộtchút xem nào."

Tần Đườngkhôngcười nổi: "anhđangnóilời trăn trối sao?"

Tưởng Xuyên thở dàimộttiếng, cúi đầu hôncô: "anhsẽkhôngchết.anhđixem bói người ta bảo mạnganhrất cứng, sau nàysẽcó hai đứa con,mộttraimộtgái, còn thọ được ít nhất 80 tuổi nữa."

Lông mi Tần Đường run rẩy: "Thầy bói cũngnóiemsẽcó hai đứa con,mộttraimộtgái. Nếuanhchếtthìemsẽsinh con với người đàn ông...."

Tưởng Xuyên nắm chặt lấy bả vaicô, cắn môicô, nuốt hết những lờinóicònđangdang dở củacôxuống, "Người đàn ông khác ư? Em nằm mơ!"

Chỉ với những lời này củacô, có thể nàoanhcũng phải sống mới được.

Tưởng Xuyên đècôlên sofa, cởi hết quần áo củacôra, vuốt ve thân thểcô, từ khuôn mặt xuống đến cằm, lại xuống đến xương quai xanh tinh xảo, tới bộ ngực đầy đặn, từng tấc từng tấc mộtrồi cúi xuống hôn lên môicô. Gương mặt Tần Đường đỏ rực, nhìn chằm chằm lên trần nhà thở dốc,khônghiểu tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này.

anhquỳ thắng người dậy, cởi áo ra, giây tiếp theo liền phủ cả cơ thể mình lên ngườicô, hôncô.

anhnhìncô, đôi mắt thâm trầm đen như mực.

Còn chưa bắt đầu làm mà hai chân Tần Đườngđãbắt đầu nhũn ra, anhdường như rất thích dùng cách này để bày tỏ sựphẫn nộ và bất mãn của mình, giống như tối hôm qua, khi cônói Trần Kính Sinh vẫn ở trong lòng cô, anhliền bắt lấy côquấn quít cả đêm.

côbám lên vaianh, đôi mắt ướt át: "anhvẫn còn sức sao?"

Tối hôm qua hai người gần như đã thức trắng cả đêm, phóng túng không chút tiết chế.

Ánh mắt Tưởng Xuyên tối sầm lại, giữ lấy eocôtrầm xuống.

"A....." cônhíu mày, hừnhẹmộttiếng, có chút khó chịu, cũng có chút đau.

"Đau sao?" Tưởng Xuyên quan sát vẻ mặt củacô.

"Ưm..."cônhắm mắt lai, "anhnhanh...."

Đáp lại cô làmột trận va chạm mạnh mẽ. Sau nhiều lần thâm nhập vào sâu tận bên trong, Tần Đương như bị va chạm đến tận tim, xương cốt bủn rủn, đầu óc đột nhiên trắng xóa....

côcắn vaianh, vừa run rẩy vừa ai oán: "Emnóinhanhkhôngphải là cái này...."

Tưởng Xuyên nghiêng đầu hôn lên mặtcô, vòng qua hai châncôbếcôlên,điđến bên giường sau đó nghiêng người đè xuống...

• • • • • • • • • •

Sáng hôm sau, Tưởng Xuyên tỉnh dậy môt lần, thấy Tần Đường vẫnđangngủ liền ômcônhắm mắtmộtlần nữa.

mộtbuổi sáng an tĩnh và yên ổn cứ thế trôi qua, mà bọn họ cũng chỉ còn ngày hôm nay mà thôi.

Tối nay Tần Đườngsẽlên máy bay trở về

11h kém, Tần Đường tỉnh.

Tưởng Xuyênđãmặc xong quần áo,đangngồi trước máy tính củacô, sửa lại thông tin vé máy bay chocô.

Nghe thấy động tĩnh từ phía sau,anhliềnđitới, cúi người chống tay lên giường, "Em đóikhông?"

Tần Đường gật đầu, liếm liếm môi, Tưởng Xuyên rót chocôcốc nước, "Em chuẩn bịmộtchútđi, chúng ta trả phòng.anhđãsửa lại thời gian chuyến bay cho em rồi. Chúng ta quay lại nghĩa trạm nghỉ ngơimộtchút, buổi tốianhđưa em ra sân bay."

Tần Đường uống nước, ngầng đầu nhìnanh: "Em trở lạimộtchút, nếu mọi chuyện có thể xử lý tốtthìemsẽtrở lại."

Đây là điều mà tối hôm qua bọn họ thương lượng.

Tưởng Xuyên nhận lại cốc nước từ taycô, "Ù, bao giờ em trở lạithìanhsẽtới đón em."

Tần Đường xốc chăn lên xuống giường, nhặt lại quần áo mặc lên rồiđivào phòng vệ sinh

Tưởng Xuyên giúp côc ất máy tính và máy ảnh.

khôngđến nửa tiếng, hai người đãc huẩn bị xong.

Tần Đường nhận lấy máy ảnh, ôm ở trước ngực,đitheo sau Tưởng Xuyên ra khỏi phòng. Lúc đứng ở trênhành lang lại gặp phải tên tửu quỷ tối hôm qua, ánh mắt Tưởng Xuyên lạnh lẽo nhìnhắn tamột cái, ôm Tần Đường đivề phía trước.

Tần Đường cúi đầu, nhìn chẳm chẳm mũi chân mình, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự đề phòng của anh.

Ba người cùngđivào thang máy, tửu quỷ cười xin lỗi, "Ngại quá, tối hôm qua tôi uống hơi nhiều, làm phiền hai người rồi."

Tần Đường liếc nhìnhắntamộtcái, Tưởng Xuyên nhàn nhạtnói: "khôngcó gì."

Tới đại sảnh khách sạn, Tưởng Xuyênđilàm thủ tục trả phòng, Tần Đường đứng đợi ở phía sauanh, trong lúc lơ đãng chợt thấy người hôm qua, ánh mắt hai người chỉ chạm nhau khoảng 2, 3 giây sau đó người nọ nhanh chóng quay đầuđi.

Tần Đường nhìn chẳm chẳm bóng dánganhta, từ thân hình đến khuôn mặt của người đó đều rất quen thuộc, điểm khác nhau chính là cách ăn mặc

và khí chất. Đột nhiênmộtkhuôn mặt xẹt qua trong đầu,côquay đầu nhìn lạithìngười nọđãđixuống bậc thang.

côkhôngchắc lắm.

Tần Đường bắt lấy tay Tưởng Xuyên, anh quay đầu lại, "Sao thế?"

Nhưng bóng dáng người nọđãhoàn toàn biến mất. Tần Đường đè xuống nghi hoặc trong lòng, chậm rãi lắc đầu, "khôngcó gì."

Tưởng Xuyên cất chứng minh thư và tiền đặt cọc vào ví, "đithôi."

Lúc ra đến cửathìgặp Tào Nham và người phụ nữ tóc ngắn kia, Tưởng Xuyên chào Tào Nhammộtcâu rồi dẫn Tần Đườngđi.

Người đàn ông áo đen lấp trong chỗ tối thoáng nhìn thấy cảnh này: "Hai người họ quen nhau sao?"

"Người đàn ông kia tên là Tào Nham, là người làm công bình thường, cũng có buôn bánmộtchút. Mấy hôm trước cóđiqua nghĩa trạm của Tưởng Xuyên, ở đómộtthời gian, quyên gópmộtvài thứ."

"Nhìn dáng người có vẻkhôngphải người làm buôn bán bình thường."

"khôngđiều tra được cái gì. Bây giờ người thíchđitập thể hình rất nhiều, cũngkhôngthể chỉ dựa vào điều này mà đưa ra kết luận được."

"Phong canóisao?"

"Tiếp tục theo dõi."

Sau khi lên xe, Tần Đường vẫn tiếp tục nhìn xung quanh. Tưởng Xuyên nhìn về phíacô: "Từ lúc nãyđãthấy emkhôngthích hợp rồi. Sao thế?"

Tần Đường nhíu mày, "Tối hôm qua, cả lúc nãy nữa, emđãgặp được tên cướp ở huyện Giai lần trước.khôngbiết có phải em nhìn nhầm haykhôngnhưngkhôngphảihắntađãbị cảnh sát bắt rồi sao? Loại tội phạm kiểu tái phạm thế này chắc chắnkhôngthể được thả ra nhanh như thế. Mà cho dù có được thả rathậtthìsaohắnta có thể xuấthiệnở khách sạn 5 sao được chứ?"

Tưởng Xuyên ngần ra: "Emkhôngnhìn lầm chứ?"

Tần Đường cẩn thận nghĩ lại, "khôngđâu, chính làhắnta. Tuy bên ngoài có chút khác nhưng emsẽkhôngnhìn nhầm đâu."

Tưởng Xuyên hạ mắt, trong đầuhiệnlên từng mảnh vụn kí ứcnhỏnhặt, tạm thờikhôngnghĩ ra điều gì cả, anhđưa tay xoa đầucô, "Được rồi, điăn cơm trước đã. Em muốn ăn gì?"

"Mì lạnh."

Tưởng Xuyên liếc nhìncômộtcái, "khôngmuốn đổi sang thứ gì ngon hơn à?"

Tần Đường hỏi lại: "Mì lạnhkhôngngon sao?"

Tưởng Xuyên cười: "Sao lại thích ăn thứ đó đến thế chứ."

Tần Đường cười, "khôngbiết nữa, chỉ là cảm thấy ăn rất ngon thôi. Ở Bắc Kinh cũng có, nhưngkhôngphải mùi vị chính cống."

"Được, vậyđiăn mì lạnh."

Tưởng Xuyên tìmmộtcửa hàng nhà mở ở ven đường.anhgọimộtbát mì thịt bò, gọi cho Tần Đườngmộtbát mì lạnh.

côăn rất chậm. Thấy cửa hàng gần đó có bán thuốc lá Pha Lê, Tưởng Xuyênđimua hai bao, hút xongmộtđiều mà Tần Đường vẫn cònđangăn.

Trở lại nghĩa trạm, mọi người cũng vừa cơm nước xong,đangở trong sân nghỉ ngơi.

Lộ Toa cũng ở đó.

Hai ngườiđicả đêmkhôngvề, Lữ Anđãgiải thích rằng do bọn họ có việc, những người khác cũngkhôngnghi ngờ gì, những Lộ Toa đương nhiên biếtrõ Tưởng Xuyên và Tần Đường ở khách sạn qua đêm.côta dựa người vào cạnh cửa ở phòng khách hút thuốc, nhìn Hắc Hổđangnhào về phía Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên xoa đầu Hắc Hổ, Tần Đường cũng xoa, sau đókhông biết Tưởng Xuyên nói cái gì mà Hắc Hổ liền đổi hướng nhào về phía Tần Đường.

Hắc Hổ vóc dáng cao to, nặng tới hơn 30kg, Tần Đườngkhôngchút phòng bị liền bị nó đẩy lui về phía sau hai bước, vội vàng đứng vững, vẫy tay làm thủ thế "Nằm xuống", Hắc Hổ lập tức ngoạn ngoãn nằm sấp xuống bên châncô.

côtrừng mắt nhìn Tưởng Xuyên, anhliền cười khẽ thành tiếng.

Lộ Toa nhìnmộtmàn này, đáy mặt dần lạnh lẽo.

Lữ Anđivề phía Tưởng Xuyên: "Tôi tới công ty đây."

Tưởng Xuyên ném choanhta bao thuốc: "Ù."

Lữ An bắt được bao thuốc, "Đúng lúcđanghết thuốc." anhta vừađivừa xé vỏ bao thuốc, "Tôiđiđây."

Tưởng Xuyên rútmột điếu thuốc ra, ngậm trong miệng rồi châm lửa.

Lữ Anđiđược vài bước lại vòng lại, "Lộ Toanóihôm nay nướng BBQ mời khách, bọn A Khởi rất vui."

Tưởng Xuyên mặtkhông biểu tình, "Đúng là nướng BBQ đến nghiện rồi à."

Lữ An: "Tiều Thành mauđilàm việcđi. Buổi tối cậu rảnhthìlái xe đưa bọn họđimua đồ. Người nhiều nên đồ cũng nhiều,khôngđixekhôngđược."

Tưởng Xuyênnói: "Buổi tối tôi phải đưa Tần Đường ra sân bay."

Lữ An hơi chững lại, nhìn về phía Tần Đường, "côphải về ư?"

Tần Đường gật đầu, "Ù, có chút việc."

Lữ An hiểu ra, "Được rồi, vậy chiều tôisẽvề sớmmộtchút."

A Khởi và Tiểu Bạch hưng phấnđiquét sân, lấy số than còn thừa từ lần trước ra để dưới gốc cây. A Khởinói: "Chị Tần Đường, tối nay chị có rảnhkhông? Chúng ta lại nướng BBQ tiếp này."

Tần Đường nhìn về phía Lộ Toa, "Tối nay chị phải đirồi. Các em chơi vui vẻ nhé."

Lộ Toa nhìn về phíacô, "Về à?"

Tần Đường, "Ù."

Sau đókhôngmuốnnóichuyện vớicôta nữa nên Tần Đường liền ngồi xổm xuống trước mặt Hắc Hổ vuốt ve nhúm lông màu sángtrênlưng nó.

Lộ Toa nhìn về phía Tưởng Xuyênnói: "Mai tôi cũng phải quay lại Bắc Kinh."

Tưởng Xuyên hút thuốc, nhàn nhạtnói: "Vậythìtốt."

Tần Đường biết những lời này lànóichocônghe, liền mím môi, tiếp tục dùng tay vuốt ve lông Hắc Hổ.

Lộ Toa cười cười, "Đêm nay coi như làm bữa tiệc chia tay tôiđi."

Tưởng Xuyên búng tàn thuốc, dư quang liếc về phía Tần Đường.côđangngồi xổm, bàn tay dịu dàng vuốt lông Hắc Hổ, hàng mi cong vút chớp chớp. Hai hôm naycôđềukhôngtrang điểm, để mặt mộc, ngồi xổmmộtchỗ, thoạt nhìnthậtgiống nhưmộtcôgáinhỏ.

Tần Đường đột nhiên đứng lên,đivề phía cầu thang.

Tưởng Xuyên nhìn chẳm chẳm bóng dángcôvài giây, lại nhìn về phía Lộ Toa: "Có bọn Lữ An ở đây rồi."

nóixong, anhcũng đilên lầu theo.

Tần Đường trở về phòng mình, gọi điện thoại cho lão Viên, "Lão Viên, chuyện hôm qua chúnóicó phải làthậtkhông?"

Lão Viên ở bên kianói: "Cháu chờmộtchút."

Tần Đường đoán bên kia chắcđangtrong tình huống khó xử, liền kiên nhẫn đợi. Hai phút sau, lão Viênnói: "Chắckhôngsai được đâu. Từ lúc cháu 8 tuổi tađãbắt đầu làm việc ở quỹ An Nhất rồi. Mười mấy năm qua, sổ sách của quỹ An Nhất chưa từng xảy ra sai sót, đến nay tự nhiên lại có chuyện khiến ta cũng cảm thấykhôngtin nổi."

Tần Đưởng hỏi, "Sao chú pháthiện được chuyện này?"

"Sổ sách kia có vẻ như là bị sót lại.khôngphải ta pháthiện, là nha đầu Chu Đồng pháthiện, sau đó báo lại cho ta. Sổ sách tuyđãhủy được một nửa, chỉ còn lại non nửa lành lặn nhưng vẫn có thể nhìn ra được vấn đề. Tổng số nhiều hơn một số 0."

"Chu Đồng?"

"Ù, chính là tiểu nha đầu bên cạnh cháu đó."

Tần Đường cẩn thận nghĩ nghĩ, trực giác củacôtin tưởng Chu Đồng, nhưng số sách nàycôvà lão Viênđãtừng đối chiếu trước, thêmmộtsố 0 nghĩa là thêm cả trăm triệu, "Lão Viên, chú có xem được thừa ra ở đâukhông?"

Lão Viên cẩn thậnnói: "không, hơn nửa giấy tờ đềuđãbị hủy, chỉ còn lại non nửa trang giấy trắng bên dưới và phần tổng số. Hôm đó nhiều người tham gia đấu giá như vậy, vật phẩm cũng có đến 20-30 món, hơn 20 người mua, sao có thể tình nghi tất cả mọi người được?"

Tần Đường trầm mặc một lát, "Cháu biết rồi."

Lão Viên hơi do dựmộtchút, "Đường Đường, chúng ta có nênnóivới Tần tổngkhông?"

Tần Đường từ chốikhôngchút suy nghĩ, "khôngcần."

Trước khisựkiện ngoài ý muốn hồi 5 năm trước xảy ra, cha mẹcôvẫn luôn an tâm vềcô, nhưng từ sau khi Trần Kính Sinh chết, bọn họ luôn lo lắng chocô, nhưng cho dù như vậythìhọ cũngkhônghạn chế tự do củacô,cômuốn làm gì, bọn họ vẫn luôn đứng sau ủng hộ.

Nếu lại xảy ra chuyện, thì bọn họ sẽ càng thêm lo lắng về cô.

Tần Đườngkhôngmuốn ỷ lại bọn họ quá nhiều, cũngkhôngmuốn làm cho bọn họ lo lắng, huống chi chuyện nàyđãcó cảnh sát tham gia điều tra, lấy tính cách của bacôthìông có thểkhôngnhúng tay vào nhưng nếucômuốn đến Tây An nữa sợsẽkhôngdễ dàng như trước nữa.

côkhôngmuốn nảy sinh mâu thuẫn với bọn họ.

Lão Viên nghĩ nghĩmộthồi, đành phảinói: "Vậy được rồi. Bao giờ cháu về?"

"Đêm nay ạ. Sáng mai cháusētới quỹ An Nhất tìm chú, chú giữ tài liệu kia cần thận nhé."

"Được, cháu yên tâm."

Cúp máy xong, Tần Đường cảm thấy lòng bàn tay mình cũng ướt đẫm mồ hôi.

Nhiều hơnmộtsố 0, ít nhất là nhiều hơn 100 triệu, nhiều tiền như thế, nếukhôngđiều trarõràng, quỹ An Nhất liền xong đời rồi.

cômở cửa ra, đứng ở lan can nhìn xuống dưới. Tưởng Xuyênkhôngở bên dưới, đang định gọi điện choanhthì bên trái vang lên một tiếng động nhỏ, côquay đầu lại nhìn liền thấy Tưởng Xuyên từ trong phòng đira.

Tần Đường lập tứcđivề phíaanh.

Tưởng Xuyên nhìncô, đứng tại chỗ chờ.

Tần Đườngđiđến trước mặtanh,nhỏgiọng nói: "Em có chuyện muốn nói với anh."

Cửa phòng vẫnđangmở, Tưởng Xuyên hất cằm chỉ chỉ: "Vào trong rồinói."

Sau khi đóng cửa lại, Tưởng Xuyên hỏi: "Có chuyện gì?"

Tần Đường siết chặt điện thoại trong tay,nói: "Lão Viên bảo, sau khi đấu giá kết thúc, sổ sách của quỹ An Nhất thừa ramộtsố 0. Thừa ramộtsố 0, tương đương với nhiều thêmmộttrăm triệu. Quỹ An Nhất thành lập nhiều năm như vậy, sổ sách chưa từng xảy ra sai lầm như thế này. Bình thường những khoản quyên tặngkhôngnhiều lắm, ítthìkhoảng hơnmộtngàn, nhiều

lắmthìcũng chỉ là khoảngmộttrăm nghìn, hơn nữa những trường hợp này đềukhôngnhiều. Con số chưa bao giờ vượt quá 1500 vạn cả."

Tưởng Xuyên rũ mắt nhìncô, "anhbiết."

Vừa rồianhđãnóichuyện qua với Tào Thịnh.

Tần Đường nói: "Lão Viên nói ở đó chỉ còn lại nửa tờ báo cáo."

Tưởng Xuyên biếtcôbị kinh hãi, đưa tay ômcôvào lòng, vỗnhẹlưngcô: "Đừng hoảng hốt, về đến nơi em đưa nốt nửa tờ báo cáo kia cho người của Tào Thịnh, nếu hữu dụngthìcó thể để lại làm chứng cứ."

Tần Đường ngầng đầu nhìnanh: "Có phải quỹ An Nhấtsẽbị tra xétkhông?"

Tưởng Xuyênkhôngcách nào phủ nhận: "Tào Thịnhnóisẽâmthầm điều tra.sẽkhôngcông khai đâu. Em cứ yên tâm, bọnanhsẽdốc hết sức bảo vệ thanh danh của quỹ An Nhất."

anhbiết cô đang lo lắng điều gì. Quỹ An Nhất là tâm huyết nhiều năm của cha mẹcô. Nếu xảy ra chuyện này, thanh danh của nó nhất định sẽ bị ảnh hưởng, mà ảnh hưởng tiếp theosẽ là sựng hiệp của cha mẹcô.

Thanh danh quỹ An Nhất bị tổn hại, đối với rất nhiều trẻ em vùng nghèo khó cũng làmộtsựbất hạnh.

Cho nên về công hay về tư, cảnh sát cũng nhất định dốc sự bảo vệ.

Tần Đường khẽ thở ra: "Cảm ơnanh."

Tưởng Xuyên cười cười, ngón trỏ nâng cằmcôlên: "Em cảm ơnanhcái gì?"

Tần Đường né khỏi tay Tưởng Xuyên, vùi đầu vào vaianh, "khôngcó gì, chỉ là cảm thấyanhrất tốt."

mộtcâu này của côk hiến trái tim Tưởng Xuyên mềm nhũn.

Vài giây sau, côngẩng mặt lên: "Lộ Toa biết quan hệ của chúng ta."

Tưởng Xuyên: "Ù."

Tần Đường hừnhẹ: "Đêm nayanhđừng có uống rượu đấy."

Lần trước nướng BBQ, Lữ An mua rất nhiều bia.côkhôngthích uống bia nênkhôngchạm vào giọt nào, mà đêm đó Tưởng Xuyên cũngkhônguống. Đêm naynóikhôngchừng Lộ Toasẽyêucầu mọi người chạm cốc.

Tưởng Xuyên "ừ" mộttiếng, "Uống vào cũngkhông làm được cái gì hết."

Tần Đường nghĩ nghĩ, cũng đúng, mọi sực hú ý mấy hôm nay của anh đều dùng hết lên người côrồi.

côkhônglên tiếng, cúi đầu suy tư. Tưởng Xuyên khẽ niết vành tai trắng nõn củacôkhiến nó hồng lên, "Nghĩ bậy cái gì, còn sức sao?"

Tần Đường: "....."

Saoanhbiếtcôđangnghĩ gì chứ.

Tưởng Xuyên cúi đầu, khế cắn lên vành taicô, hô hấp nóng hổi phả vào taicô, ép giọngnóixuống thấp nhất: "Bao nhiêu sức lực đều để dành cho em hết."

Tần Đườngkhôngnhịn được run rẩy, rụtcôlại: "Đừng cắn, buồn....."

Tưởng Xuyên cườinhera tiếng, buôngcôra. Rút ví trong tí ra, lấy ramộttấm thẻ đặt vào taycô.

Tần Đường ngần người, lập tức hiểu được ý nghĩa của tấm thẻ này.côngẩng đầu nhìnanh: "Em chưa từng nói muốn đòi tiềnanh mà."

Tưởng Xuyên nghĩ nghĩ, nói: "Hình như emnóirồi đó."

Tần Đường cắn môi dưới: hình như cónóithật.

côthấy vô cùng bối rối, nhìnanhchăm chú: "Tưởng Xuyên, emkhôngthiếu tiền."

Tưởng Xuyên biếtcôkhôngthiếu tiền. Số tiền này ở Bắc Kinh chỉ đủ chocômuamộtcái nhà vệ sinh trong chung cư.anhkhôngthể chocônhiều tiền, nhưng đây là tất cả rồi.anhcũng biết Tần Đườngkhôngđể ý đến chuyện này, nếucôđể ýthìsẽkhôngbởi vìmộtsố tiền này mà chạy đến Tây An tìmanh.

Tần Đường hỏi: "Bên trong có bao nhiêu đó?"

Tưởng Xuyên: "Hình như hơn chín mươi vạnthìphải. Mật khẩu là sinh nhật em."

"anhcho em hết ư?" Tần Đường nhíu mày, đột nhiên nhớ ra hôm quaanhđến ngân hàng chắc là để đổi mật mã thành sinh nhậtcô.

Tưởng Xuyên cười: "Cũngkhônghẳn,anhvẫn giữ lạimộtít."

Lâm Hạo là conmộttrong nhà. Sau khianhta chết, Tưởng Xuyên vẫn thường xuyên đến thăm cha mẹanhta. Trước đó mẹanhta bị bệnh, phải làmmộtcuộc phẫu thuật lớn, Tưởng Xuyênđãchi ramộtkhoản tiền, sau đó cha Lâm muốn trả lạimộtphần, nhưnganhđãkhôngnhận.

Nếukhôngthì87 van kia, anhvẫn có thể lấy ra được.

Tưởng Xuyên nhìncôrối rắm, bật cười: "Nếu emkhôngmuốn tiêu số tiền nàythìcứ giữ lạiđi, sau này đểanhdùng cưới vợ."

Tần Đường biếtanhđangnóiđùa. Đàn ông đềukhôngthích nợ tiền phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ của mình.

Tần Đườngkhôngnóigì nữa, cất thẻđi.

mộtlát saucômớinói: "Nếuanhkhôngcó đủ tiền để cưới emthìem có. Em cũng kiếm đượckhôngít tiền đâu."

Tưởng Xuyên lập tức đen mặt.

Tần Đường đột nhiên cười rộ lên, nhào vào lònganh, "Được rồi mà, mẹanhsẽkhôngđể ý đến chuyện này đâu."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, "Vậy ba emsẽđể ý sao?"

Tần Đường mím môi: "Ù.... Ít nhiều gìthì cũng sẽ để ý.anh sợ sao?"

"khôngsợ." Tưởng Xuyên cười, "anhsẽđối mặt."

Chuyệnanhlo lắng nhất chính là việc ngoài ý muốn năm đó. Tần Đườngkhôngnhớrõanhnhưng ba mẹcônhất định có ấn tượng.

Tưởng Xuyên thu lại nụ cười, cúi đầu nhìncôgáinhỏtrong lòng, há miệng ra rồi lại thôi, vẫn nuốt hết những lờinóixuống. Mấy ngày hôm nayanhđãnhiều lần muốnnóichuyện năm đó chocô, nhưng lạikhôngthể mở miệng.anhkhôngmuốn bởi vì chuyện năm đó mà đánh mấtcô.

anhthừa nhận việc mình làm như vậy có chút đê tiện, nhưnganhkhôngcòn cách nào khác.

Chờ côy êu anh nhiều hơn chút nữ ađi.

Tần Đường xoay người ngồi xuống trêng i ường anh, cởi giày ra, huơ huơ chân.

"Vẫn còn sớm. Em có thể nghỉ lại ở phònganhkhông?"

Tưởng Xuyên nhìn đôi chân trắng nõn củacô, chậm rãi dời ánh mắtđi: "Ù. Tối hôm quakhôngngủ đủ à?"

Tần Đường: "Đủ rồi. Nhưng emkhôngmuốn xuống nhà."

Tưởng Xuyên xốc chăn lên chocô, Tần Đường lập tức chui vào, chăn cheđichâncô, côdùng gối lót ở dưới đầu gối, cúi đầu nghịch máy ảnh. Lần này tới không chụp được gì mấy, phần lớn đều là ảnh nghĩa trạm.

Xem tới xem lui mới nhận ra ảnh của Tưởng Xuyên cũng cókhôngít.

Tưởng Xuyên nhìncô: "Em cứ nghỉ ngơiđinhé.anhxuống dưới nhàmộtchuyến."

Tần Đường ngầng đầu: "anhphải ra ngoài sao?"

"Ù." Tưởng Xuyênnói, "Ở ngay gần đây thôi.anhsẽvề sớm."

"Ù, vâyanhđiđi."

. . . .

Dì Quế biết tối nay Tần Đường phảiđinên liền nấu cơm sớm, sớm hơn nửa tiếng so với giờ ăn tối hàng ngày.

Mọi người vây quanh bàn ăn cơ, Tiểu Bạch và Từ Bằng hai hôm nữa cũng phải rờiđirồi nên mọi người khó trách khỏi quyến luyến.cônhìn về phía Tần Đường: "Chị Tần Đường, máy ảnh của chị có ảnh chụp chung tất cả mọi ngườikhông?"

Tần Đường nhìncôấy: "Có."

Tiểu Bạch tha thiết: "Vậy có thể cho tụi emmộttấmkhông?"

Tần Đường nói: "Em đưa địa chỉ mail đây."

Tiểu Bạch vui vẻnói: "Được ạ."

Tiểu Thành hỏi: "Chị Tần Đường, vậy lần sau chị lại đến tiếp chứ ạ?"

"Tới chứ....."

"thậtạ?" Tiểu Thành vui vẻ: "Em còn tưởng chị sẽ không đến nữa chứ."

Tần Đường nhàn nhạtnói: "sẽkhôngđâu."

Tưởng Xuyên khẽ cong khóe miệng, Lữ An liếc nhìnanhmột cái trêu chọc: "Đương nhiên phải tới rồi. Ở đây còn có.......chuyện chưa làm xong phảikhông?" anhta lái sang chuyện khác, "Lần trước bảo muốn đi mấy nơi còn chưa đi được kìa. Nhất định phải đến trước khi tuyết rơi mới được, nếukhông đường sẽ rất khó đi đấy."

Tần Đường ngầng đầunói: "Mùa đông cũng được, vừa vặn có thể chụp được nhiều ảnh hơn."

Lữ Annói: "Trong thôn mùa đôngkhôngcó máy sưởi đâu."

Tiểu Thànhnói: "Nhưng có giường đất mà. Chị Tần Đường, chịđãbao giờ ngủ giường đất chưa?"

Tần Đường: "Chưa."

Tiểu Thành cười hắc hắc nói: "Vợ con ấm đầu giường đất, đàn ông trong thôn đều haynóinhư thế chị ạ."

Tần Đường cười cười, không nói tiếp.

Sau khi ăn xong, mọi người ra sânnóichuyện phiếm. Tần Đường lên nhà lấy hành lý, Tưởng Xuyên giúpcôđặt hành lý lên xe.

Mọi người đều xúm lại, trừ Lộ Toa.

Vốn dĩ đêm nay mọi người muốn nướng BBQ, nhưng Tần Đường đột nhiên rờiđi, bầukhôngkhí vui vẻ cũng vơiđimộtchút. Tiều Thành nắm tai Hắc Hổ: "Chị Tần Đường, chị rảnhthìnhớ tới sớm nha. Tới sớm sớmmộtchút nhé, bọn emsẽrất nhớ chị."

Lữ Ankhôngnhìn nổi dáng vẻ cợt nhả của cậu ta, liền thò chân đámộtcái: "khôngtới lượt cậu nhớ."

Tưởng Xuyên ngồi vào ghế lại, vẻ mặt vô cảm nhìn bọn họ: "Mau lùi ra sauđi, đừng đứng chắn đường."

Tần Đường xoa đầu Hắc Hổ, nhìn mọi người cười: "Tôiđiđây."

Chiếc xe Jeep đen chậm rãi rời khỏi sân, sau đó dần biến mất trong bóng đêm.

Nghĩa trạm nằm ở vùng ngoại thành nên xe tương đối ít.

Thời gian vẫn còn sớm, cho nên Tưởng Xuyên cũngkhôngtăng tốc. Điện thoại Tần Đường đặt trong túi đổ chuông,côcầm lên xem rồi nghe máy: "Mẹ à, đêm nay consẽvề......khôngcần bảo tài xế đến đón đâu ạ, xe của con vẫnđangở bãi đỗ xe mà, consẽtự lái xe về."

"Vâng a...." côngoan ngoãnnói: "Con chào mẹ."

Tưởng Xuyên nghe được toàn bộ cuộc nóich uyện, liếc nhìncô: "Vẫn nên bảo tài xế tới đón emđi."

Tần Đường, "khôngcần, về tới bên kia cùng lắm là 11h hơn. Em tự lái xe về cũng được."

Tưởng Xuyênkhôngnóigì, lấy điện thoại ra,đangđịnh gọi điện cho Tào Thịnh bảo bên kia sát sao hơnmộtchútthì Tào Nham gọi điện thoại tới. Tưởng Xuyên vừa mới bắt máy đột nhiên cảm thấykhôngthích hợp,anhngẩng đầu, nhìn về phía gương chiếu hậu.mộtchiếc xe thương vụ màu đenđangtừ phía sau lao lên, trong lònganhrun lên, lại nhìn về phía trước....

Ngay chỗ rẽ, một chiếc xe tải lớn đang chậm rãi đi tới.

Đây đúng là thời điểm tập kích hoàn hảo nhất. Nếu chiếc xe ở phía sau đụng phảianhvà Tần Đườngthìhai người họ chắc chắn cũngsẽđụng vào chiếc xe tải phía trước nữa.

Điện thoại rơi xuống, Tào Nham trong điện thoại gấp gáp hét lên: "Tưởng Xuyên, cần thận đẳng sau!!"

Tưởng Xuyênđãbất chấp tất cả, nhanh chóng đảo tay lái, nhìn Tần Đường quát: "Bám chặt!"

Tần Đường bịanhquátmộttiếngthìgiật mình sợ hãi, máy ảnh trong tay lăn xuống dưới chân, thân thể còn hành động nhanh hơn đầu óc, đợi côphản ứng lại thì tay đãn ắm chặt cửa xe, cố gắng ổn định bản thân, nhưng vừa ngắng đầu lên liền thấy trong gương chiếu hậu hình ảnh một chiếc xe màu đenđanglao tới như điên. Đồng tử côdần giãn ra, phía sau làmột chiếc xeđanglao tới, phía trước lại một chiếc xe tải lớn....

Phía bên trái đường phía trước, một chiếc màu đen khác cũng đang chạy song song.

Đây là muốn kẹp bọn họ thành bánh nhân thịt!!

Tay Tần Đường run lên, nắm chặt cửa xe, nội tâm vô cùng sợ hãi: "Tưởng Xuyên...."

Ánh mắt Tưởng Xuyên trở nên tàn nhẫn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh đã quét mắt quan sát xung quanh một lần, đầu óc hết sức bình tĩnh. Ngay một giây trước khi chiếc xe kia đụng phải mình lập tức bẻ quặt tay lái, nhấn ga, ngoặt sang làn đường phía bên trái.

Đồng thời, xe của Tào Nham ở phía sau cũng đột nhiên xông tới, chiếc xe vốnsẽđâm phải của Tưởng Xuyên lại bị đụng trước, sau đó "Rầm" mộttiếng, chiếc xe kia đâm phải xe tải, đầu xe bị đâm nát.

"Rầm!!!"

Lạimộttiếng vang lớn khác.

Xe của Tưởng Xuyên đâm phải chiếc xeđangchạy ở làn đường bên trái, cả người Tần Đường bị bắn ra ngoài, sau đó lại bị dây an toàn kéo mạnh lại, đầu đập mạnh lên ghế dựa, cô lập tức thấy choáng váng mặt mày, ngực bị đè ép đến muốn nôn.

Phía bên phải xe phần bị va chạm với chiếc xe đen kia, cửa xe bị lõm hắn vào.

Cánh taycôđau nhói, toàn bộ tay bên phải đều bị đụng mạnh.

Tưởng Xuyên từ đầu chỉ chăm chăm bảo vệ Tần Đường, nếukhôngphải Tào Nham dùng đuôi xe chắn lạimộtchiếc xe khácthìtay tráianhđãbị phế rồi.

anhgục đầu lên tay lái thở dốc, mà người ngồi trong chiếc xe màu đen đối diện cũng trong cơn hốt hoảng tỉnh táo lại. Vùng ngoại thành xe ít người cũng ít,mộtvụ tai nạn giao thông liên hoàn cũngkhônggây ảnh hưởng mấy. Tiếng còi của xe cảnh sát nhanh chóng truyền đến, những người có liên quan lập tức rời khỏi xe.

Tào Nham sợ bại lộ thân phận nên sau khi liếc nhìn Tưởng Xuyênmộtcái liền nhanh chóng lái xe rờiđi.

Tưởng Xuyên nhìn về phía Tần Đường, sắc mặtcôtái nhợt, môi bị cắn đến bật máu.

anhđưa tay qua xoa mặtcô, giọngnóinghèn nghẹn: "Đường Đường, sao rồi?"

Tần Đường nhìn về phíaanh, hốc mắt ướt át, ánh mắt mờ mịt, bị dọakhôngnhẹ.

Trái tim Tưởng Xuyên thắt lại, tháo dây an toàn ra, cong eo nghiêng người qua kiểm tra thân thểcô, cúi xuống nhìn châncô. Tần Đường hít sâumộthơi, sau đó mới run giọngnói: "Em....khôngsao.....chỉ là tay....đãtê rần rồi...khôngcử động được nữa...."

Tưởng Xuyên nhìn về phía tay phảiđangnắm chặt chốt cửa củacô, cẩn thận cầm lấy,nhẹnhàng tách từng ngón taycôra,nhẹnhàng xoa bóp những ngón tay mềm mại. Nhìn cổ tay sưng đỏ củacô,nhẹnhàng xoa nắn: "Đaukhông?"

"Đau....." côcắn môi.

Tưởng Xuyên nhíu mày, ngón tay cần thận vuốt ve, rồi lại khẽ ấnmộtchút, sau khi xác định côk hông bị gãy xương mới nhẹthở ra, cúi đầu thổi lên taycô: "Đợi lát nữa anh dẫn em đến bệnh viện kiểm tra."

Xe cảnh sát nhanh chóng vây lại. Đầu chiếc xe việt dã màu đen đâm phải xe tảiđãbị biến dạng nghiêm trọng, người bên trong chắc chắn cũng bị thương nghiêm trọng.

Tần Đường vẫn trong trạng thái hoảng sợ, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Tưởng Xuyên thấy cônhư vậy vô cùng xót xa, khom lưng ôm côngồi lên

đùi mình, "Xuống xe trướcđã."

Tần Đường ôm cổanh,nhỏgiọng hỏi: "Cònanhthìsao?anhcó saokhông?"

Tưởng Xuyên: "anhkhôngsao."

"anhđể em xuống, em tựđiđược."

"Đừng động."

Tần Đường liền ngoan ngoãn ngồi im.

Tưởng Xuyên ômcôxuống xe, đểcôdựa vào thành xe, tay còn lại ôm chặtcôvào lòng.

Tần Đường ngốc lăngmộtchút, sau đó cũng đưa tay ôm lạianh, lắng nghe tiếng tim đập vẫn luôn trầm ổn hữu lực củaanhđangtrở nên kịch liệt lạ thường.

Chuyện nàykhôngchỉ dọacômộttrận.

Mà cũng khiếnanhsựmuốn chết.anhsợ mìnhkhôngbảo vệ được cô.

Tưởng Xuyên ôm chặtcô, mãi cho đến khi cảnh sátđivề phía bọn họ.

Sau khi đưa hai người bị thương đến bệnh viện, cảnh sát liền tới đây để hỏi bọn họ quá trình vụ tai nạn.

. . . .

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tưởng Xuyên gọi điện thoại cho Lữ An.

Lữ An nhanh chóng lái xe tới chờ xử lý nốt mọi chuyện.

Tưởng Xuyên dẫn Tần Đường tới bệnh viện. Hai người ngồi cạnh nhau ở ghế sau, Tần Đường dựa vào lònganh, ôm máy ảnh trong lòng kiểm tra, sau đó ngắng đầu nhìnanhcười: "Máy ảnh thế màkhôngbị làm saoanhạ!"

Tưởng Xuyên đè taycôxuống: "Tay em đừng lộn xộn."

Tần Đường bất động: "Vâng."

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, môicôvẫn còn dính máu, ngón tay cáianhnhẹnhàng vuốt ve, sau đó nâng cằmcôlên cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡinhẹnhàng lướt qua môi, khóe miệngcô.

Tần Đường hơi rụt người lại, ngắng đầu cho hôn.

Mãi cho đến khikhôngcòn nhìn thấy vết máu nữa, Tưởng Xuyên mới buôngcôra.

Tài xế nhìnmộtmàn này từ gương chiếu hậu, khẽ honhẹmộttiếng, bật đài radio lên để giảm bớt xấu hổ.

Tớ bệnh viện, Tần Đườngđilàm kiểm tra,khônggãy xương cũngkhôngtrật khớp nhưng lại sưng to đùng.

Tưởng Xuyên đứng ngoài cửa gọi điện thoại cho Tào Thịnh: "Ba ngườiđãchạy trốn kia mấyanhđãbắt được chưa?"

Tào Thịnhnói: "Tào Nham bắt được rồi, đãáp tải về cục rồi."

"Chúng khai thế nào?"

"Chỉnóimuốn mạng củaanh,khônghỏi thêm được gì nữa."

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, Tào Thịnh hỏi: "anhđịnh đưa Tần Đường ra sân bay đúngkhông?" "Ù', sao?"

"côấykhôngsao chứ?"

Tưởng Xuyên nhìn về phía Tần Đườngđangngồi cạnh giường bệnh, "khôngsao."

Hai người nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Y táđãxử lý xong vết thương của Tần Đường, Tưởng Xuyênđitới, Tần Đường liền ngắng đầu nhìnanh: "anhthậtsựkhôngsao chứ?" Đến xe cũng bị đâm náy thành như vậy,anhthựcsựkhôngxây sát gì sao?"

Tưởng Xuyên nhìn về phía taycô: "anhkhôngsao. Còn đâukhông?"

Tần Đường lắc đầu: "Tốt hơn nhiều rồi."

Tưởng Xuyên: "Vậy chúng ta về thôi."

Hai ngườiđira bên ngoài, Tần Đường có chút lo lắng: "sẽkhôngcó chuyện gì nữa chứ?"

Tưởng Xuyên ôm vaicô, cúi đầunói: "Tối naysẽkhôngsao nữa đâu."

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Sắp 10h rồi."

"Vậy emkhôngtrở về được nữa rồi."

"Chúng ta quay lại nghĩa trạm trước."

Hai người bắtmộtchiếc taxi quay lại nghĩa trạm.

Hành lý của Tần Đườngđã được Lữ An mang về.anhta đã nói qua với mọi người về chuyện xảy ra tại nạntrên đường đi, dọa mọi người

sợkhôngnhẹ.

10r tối, Tưởng Xuyên và Tần Đường trở lại nghĩa trạm, mọi người lập tức vây quanhcô, thấy hai người thực sựkhôngsao mới thở phàonhẹnhôm. Tiểu Thành nhìn tay Tần Đường, lập tức hỏi thăm: "Chị Tần Đường, tay chịkhôngsao chứ?"

Tần Đường: "khôngsao, chỉ là bị sưng lên thôi."

"Vậythìtốt rồi, vậythìtốt rồi."

Tần Đường nhìn thoáng quá, trên vi nướng BBQ vẫn còn mấy miếng thịt, bên cạnh còn có hai cái chân dê, tiếng lửa vang lên lách tách, trongkhôngkhí mùi thịt lượn lờ, ở bànnhỏbên cạnh còn có mấy chai bia lạnh, đậu phộng, hạt dưa các thứ.... Cái gì cần có đều có, so với bữa tiệc mà Lữ An mời khách lần đó đồ ăn phong phú hơnkhôngít.

Lộ Toa đứng cạnh giá nướng BBQ, nhìn về phía bọn họ: "Hai ngườikhôngsaothìtốt rồi. Lại đây cùng ăn chút gìđi."

Hôm nay cơm chiều dùng sớm, lại quamộtvụ ngoài ý muốn, thể xác và tinh thần đều có chút mệt mỏi, ngửi được mùi thịt nướng, Tần Đường cũng cảm thấy có chút đói bụng.

côquay đầu lại nhìn Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyênnói: "đithôi, ăn thêm chút gì đó, xong sớmthìnghỉ sớm."

Tưởng Xuyênđirửa tay, chọn phần thịt đùi dê mềm nhất cắt thành miếngnhỏ, đưa cho Tần Đường.

Tần Đường nhận lấy, tay phảikhông tiện cầm đũa, Tưởng Xuyên lại lấy cho côm ấy cái xiên bằng tre.

Tiểu Thành nhìn bọn họ, trong lòng thầmnói:anhTưởngđangtheo đuổi chị Tần Đường đấy à?

Tưởng Xuyên gọi: "Tiểu Thành, lại đây."

Tiểu Thành lập tứcđitới: "Sao vậy?"

Tưởng Xuyên đưa dao cho cậu,nói: "Chín hết rồi đấy, nướng thêmsẽbị quá lửa. Cắt thịt xuống cho mọi ngườiđi."

Trong lòng A Khởiđãsớm thông suốt, tuy có chútkhôngvui nhưng cũngkhôngquá buồn.côbiết mìnhkhôngxứng với Tưởng Xuyên, Tần Đường vừa xinh đẹp lại vừa có tài, Tưởng Xuyên thích chị ấy rất bình thường.

côcầm cốc giấy hỏi: "Chị Tần Đường, chị muốn uống gì em lấy giúp chị."

Tần Đường nhìn qua: "Cho chị chút nước camđi."

A Khởiđirót chocômộtcốc nước cam.

Tưởng Xuyên kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Tần Đường, cầm xâu thịt bòđã được nướng chín lên ăn. Lộ Toa nhìnanh, rót choanhmột cốc bia lạnh: "anh Tưởng, ăn thịt nướng thì phải có chút bia mới ngon."

Tưởng Xuyên nhìn nhìn, chợt nhớ tới lờinóilúc ban ngày của Tần Đường,đangđịnh từ chốithìlại nghe Tần Đườngnói: "Em cũng muốn uống."

côquay đầu lại nhìnanh: "Uống nhé."

Tưởng Xuyên cười một tiếng, nhận lấy cốc bia kia.

Nụ cười của Lộ Toa chợt cứng đờ, bất đắc dĩ rótmộtcốc nữa cho Tần Đường.

Tần Đường nhận lấy, uống hai ngụm, cô vẫn không thích vị của bia lắm.

Lộ Toa cười nhạt: "khôngquen uống bia sao? Chỗ tôi có cả vang đỏ. Mấy hôm trước có người mua tặng tôi, để tôiđilấy."

Tần Đường liếc nhìncôtamộtcái: "khôngcần."

Lộ Toa đây chính là xiên xiên xẹo xẹo muốnnóicôkhônghợp với Tưởng Xuyên chứ gì.

mộtngười phụ nữ luôn quen với việc uống rượu vang đỏ xa hoa sao có thể đột nhiên đổi tính thích uống bia chứ?

Tần Đường uống mộthơi cạn sạch, nhìn về phía Tưởng Xuyên: "Rót giúp emmột cốc nữa với. Cảm ơn."

Đầu lưỡi Tưởng Xuyên lướt qua hàm răng, nhìncômộtcái, sau đó cười rót đầy cốc chocô.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Michellevn

Tần Đường giống như uống thành nghiện, uống liền tù tì mấy ly luôn, Tưởng Xuyên nhắc nhởcô:" Uống nữa là say đó."

anhbiết cô đang đấu với Lộ Toa, nhìn cô trông có vẻ không thật sự thích uống bia, không cần thiết miễn cưỡng bản thân, có chừng mực là được rồi.

Tần Đường liếc nhìnanh, đặt cái ly xuống.

Thật ra tửu lượng của côk hông tệ, uống vài ly bia sẽk hông say được.

Điện thoại di động của Lộ Toa vang lên, côta nhìn một cái, đứng dậy đisang bên cạnh tiếp điện thoại.

Tưởng Xuyên tới gần hỏi:" Ăn gì nữakhông?"

Tần Đường đáp:" Bắp."

Tưởng Xuyên mim cười, chọn một cái bắp rồi quết dầu đặt lên giá nướng, Tần Đường nhìn tayanh, lúc này mới phát hiện, cánh tay trái củaanhbị kính cắt một đường, vết máu mờ mờ, hơi sưng.

Vì vụ tai nạn năm đó, Tần Đường cực kỳ hoảng sợ đối với tai nạn xe hơi, trước đó thật sự sợ hãi, côthấy anh vẫn bình thường giống như mọi khi, anh cũng nói không sao cả, côthực sự cho rằng anh không bị thương.

Tưởng Xuyên nhận thấy tầm mắt củacô, nở nụ cười: "khôngsao, vết thương nhỏ thôi mà."

Tần Đườngkhông nói gì, cúi xuống ăn thịt dê trong khay.

Lộ Toa tiếp cuộc điện thoại kia rất lâu.

Lúc Tần Đường khẽ gặm xong cái bắp nướng, côta quay trở lại.

Mọi người bên cạnhđangnói cười vui vẻ, uống rượu ăn thịt, trò chuyện dưới ánh trăng, hết sức sôi nổi, Tiểu Thành thấy Lộ Toa quay trở lại, vội vàng đặt mấy xâu thịt và mấy cái bắp đã nướng chín vào trongđĩa chocôta:" Chị Lộ Toa, em nướng đó chị nếm thử coi."

Lộ Toa:" Cái bắp này nướng cháy rồi đó."

Tiểu Thành ngượng ngùng vò vò đầu:" Chỉ cóanhTưởng nướng bắp nhìn ngon mắt thôi, em làmkhôngtốt lắm....."

Lộ Toa nhìn cái bắp lớn trong tay Tần Đường,trênmặtkhôngbiểu hiện gì.

Tiểu Bạch vừa gãi chân vừa kêu:" Sao muỗi cứ cắn em hoài vậy nha, mọi người đềukhôngsao hả?"côấy đưa chân ra, vài nốt đỏ hiện lêntrênđùi trắng mịn, Tiểu Thành trộm nhìn, nói:" Trách dacôtrắng thôi, muỗi chỉ thích cắn loại bộ dạng trắng như cáccôđấy."

Tiểu Bạch bĩu môi, nhìn Tần Đường:" Chị Tần Đường, chị có bị cắnkhông?"

Muốn nói da trắng, lan da của Tần Đường là trắng nhất.

Tần Đường nhìn nhang muỗi bên cạnh chân mình, "khôngcó."

Lữ An ở bên cạnh trông thấy, đàn ông bọn họ da dày thịt béo, muỗi cũngkhôngthích cắn, bình thường cũngkhôngchuẩn bị nhang muỗi, nhang muỗi này là trước đó chị Quế mang tới, bọn họ vẫn chưa để ý, chỉ vội vàng nướng đồ ăn, cũng chưa có aiđichâm.

Tưởng Xuyên vừa ngồi xuống thì đã nhìn thấy, sẵn điếu thuốc trong tay liền châm luôn rồi đặt xuống bên chân Tần Đường.

Lữ An chia nhang muỗi ra, " Ở đây có nhang muỗi này."

Tiểu Bạch vội vàng cầm lấy châm lên," Thật tốt quá!"

Tần Đường ăn xong một cái bắp, Tưởng Xuyên hỏicô:" Còn muốn ăn cái nữakhông?"

côlắc đầu:" Em no rồi." Uống một ngụm nước ngọt, côđứng lên, " Em muốn lên lầu nghỉ ngơi đây."

Tưởng Xuyên quẳng cây xiênđi, đứng lên theocô: "anhđicùng em lên."

" Ở đây vẫn còn rất nhiều đồ ăn đó, hai ngườikhôngăn nữa sao?"

"Đúng vậy, vẫn còn bao nhiêu nữa kìa!"

Tần Đường nói:" Mọi người ănđi."

Mọi người nghĩ hai người vừa trải qua tai nạn, mặc dùkhôngbị thương gì, nhưng cũng là quá đủ, liền nói đểcônghỉ ngơi thật tốt.

Đợi sau khi hai người sánh vai nhau cùngđi, Tiểu Thành hỏi ngớ nga ngớ ngần:" Vừa rồianhnói cùng hả?"

Lữ An cười giễu cợt,khôngnói gì, bọn ngốc này.

A Khởi dầu cái mỏ hỏi:" Nói cùng thì thế nào ạ?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía lầu hai.

Tần Đườngđitới khúc quẹo góc cầu thang, liền kéo tayanhqua nhìn," Còn bị thương ở đâu?"

Tưởng Xuyên cúi xuống nhìncô, "trênngười."

" Chỗ nàotrênngười?"

anhnăm cằmcô, cười nhẹ:" Quay về phòng cởi cho em xem."

Tần Đường gật đầu:" Được."

Tưởng Xuyên nhướn mày, Tần Đường đã đilên trước, "anhnhanh lên."

Tưởng Xuyên nhìncômột lát, cườiđilên theo, Tần Đường cũngkhôngquan tâm mấy cặp mắt trong sân, tiếp tục rẽ trái,đitới phòng củaanh.

Một đám người trong sân cặp mắt mở to hết cỡ, ngạc nhiên đến há hốc miệng.

Tình huống gì thế này?

Tưởng Xuyên cũngkhôngnhìn bọn họ, hai bước lớnđiđến trước mặtcô, mở cửa ra.

Hai ngườiđivào phòng.

•••••

"Chị Tần Đường vừa mới vào phòng của anh Tưởng hả? Tôi không nhìm nhầm chứ?" miệng Tiểu Thành mở to hết cỡ.

" Đúng rồi, anhkhông mù đâu." A Khởi hừ cậu ta, côấy thích Tưởng Xuyên, hiển nhiên nhạy cảm hơn bọn họ một chút, mấy hôm trước đã phát

hiện Tưởng Xuyên đối xử với Tần Đường khác thường rồi,khôngngờ Tần Đường cũng như vậy,côấy lướt mắt nhìn, bỗng dưng đụng phải tầm mắt Lộ Toa, đáy mắt Lộ Toa lạnh lẽo, A Khởi sợ hết hồn, cuống quít kinh hồn mà dời ánh mắt qua chỗ khác.

Khuôn mặt Lộ Toa lạnh te, bưng ly bia lên ngửa đầu uống cạn.

Tiểu Bạch đơn thuần nói:" Có thể hai người họ có chuyện cần nói thôi."

Lữ An lườmcônàng, đần độn.

•••••

Đóng cửa lại, Tần Đường xoay người lột bỏ quần áoanh, Tưởng Xuyên khẽ cười, phối hợp cởi áo sơ mi ra, Tần Đường lập tức thấy rõ thương tổntrênlồng ngựcanh, một mảng lớn xanh xanh tím tím, côngẩng mặt nhìnanh, mím môi lại, bỏ ba lôtrênlưng xuống, lấy ra thuốc trị thương của bệnh viện.

Tưởng Xuyên đè taycôlại:"khôngsao mà, em đừng lo lắng quá, chỉ va chạm chút xíu thôi mà."

Tần Đường nhìnanh:"anhđitắmđi, tắm xong hẵng bôi thuốc."

" Cùng nhau chứ?"

Tần Đường:".....Mọi người đềuđangở dưới lầu kìa."

Tưởng Xuyên vân vê vành taicô, " Emđitrướcđi, anh phải gọi một cuộc điện thoại."

Tần Đường nghĩ nghĩ, đặt đồ xuống, "Vâng,anhnhanh chútđi." côđira ngoài.

Mấy cặp mắt trong sân vẫnđangnhìn chăm chú, côcũng chẳng thèm quan tâm nữa, trờ về phòng mình lấy đồđitắm, tắm xong mang đồđicất xong, lại đi tới phòng Tưởng Xuyên, đúng lúc này điện thoại vang lên, là mẹcôgọi tới, Tần Đường giờ mới nhớ ra, vào giờ này côhẳn là xuống máy bay rồi.

Do dự một chút, nghĩ nói làm sao cho được mới nhấn nghe máy.

" Mẹ, hôm nay con có việc,khônglên máy bay, quên mấtkhôngnói với mẹ rồi."

Đầu kia hỏi:" Chuyện gì vậy hả?"

Tần Đường vừađivừa nói:"khôngcó gì ạ, mẹ đừng lo mà.....bây giờ con vẫn chưa biết lúc nào về được....."côđẩy cửa ra, Tưởng Xuyênđangdựa ngườitrênghế nghỉ ngơi, "Vâng, trước lúc về con sẽ gọi điện cho mẹ,mẹ đừng lo nữa mà,..... Dạ, con chào mẹ."

Tưởng Xuyên đưa tay ngoắc cô, Tần Đường đi tới: "anh đi tắm nhanh lên."

anhmim cười,đitắm.

Đàn ông tắm nhanh, chỉ một lát Tưởng Xuyên đã quay trở lại.

Tất cả ánh mắt hóng hớt trong sân đềuđangchằm chằm nhìn theo, hai người tắm xong cùng vào trong một căn phòng, đây là muốn làm chuyện hệ trọng đó nha!

Gương mặt Tiểu Bạch hồng hồng, ngượng ngùng cúi xuống nhìn những người khác.

Lần này mọi người cũng đã nhìn rõ ràng, Tưởng Xuyên và Tần Đường hòa hợp rồi.

Tiểu Thành bật cười, phát hiện mọi người vẫnkhông cười, hơi xấu hổ mà kho khan vài tiếng, "Gì nhỉ, hai người họ có thể có việc phải bàn luận, mọi người không nên lạ lùng mà."

Lữ An liếc cậu ta một cái:" Sao nói nhiều vậy, nướng mấy xâu thịt bòđi."

Tiểu Thànhkhôngtình nguyện mà nướng thịt bò, "anhLữ,anhTưởng và chị Tần Đường hòa hợp rồi,anhkhôngphải ghen tị đó chứ, lâu rồianhkhôngcó bạn gái mà......"

Lữ An:"....."

Lữ An một cước đạp lên ghế cậu ta, cả người Tiểu Thành đổ về phía sau, ngã xuống một mông đầy tro bụi, hấp tấp đứng lên phân trần:" Là em nói bậy bạ,anhđừng tức giận nhé." Bỗng dưng nhớ ra cái gì, vội vàng nói:"anhTưởng và chị Tần Đường hòa hợp rồi, vậy 87 vạn kia......còn cần nữakhông? Chắc làkhôngcần nữa rồi nhỉ, kêuanhra sức làm nhiều hơn chút là được, hi hi hi....."

Lữ An cười:" Trước mặtanhTưởng cậu nói lời này thử xem thế nào?"

Xemanhấykhôngđánh chết cậu hả.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 57

Tần Đường ngồi ở trêngiường hỏi: "Còn ga trải giường kháckhông?"

Buổi tối hôm trước hai người lại cuốn lấy nhau cả đêm, buổi chiều còn chưa kịp sửa sang gì lại phải đến khách sạn, cho nên, lúc này Tần Đường ngồi ở trêngiường liền cảm thấy cái hương vị vẫn còn phảng phất....

Tưởng Xuyên mở tủ ra, lấymộtbộ ga trải giường caro màu tối, hất cằm sang bên cạnh: "Em sang bên kia ngồiđi, đểanhthay cho."

Tần Đường bò xuống giường: "Để em giúp."

Hai người phối hợp cùng nhau liền nhanh chóng thay xong.

Tần Đường ngồi ở trêngiường, Tưởng Xuyên tới ôm cô vào lòng.

Tần Đường xoay người: "Chờmộtchút." côbò đến mép giường, lấy túi thuốc trêntủ đầu giường: "Bôi thuốc trước đã."

Mấy vết thươngnhỏthế này đối với Tưởng Xuyên hoàn toànkhôngcó gì đángnói. Bình thường lúc khuân vác đồ lên núi cũng hay bị va đập, chỉ mấy hôm là khỏi. Nhưng Tần Đường cứ kiên trìanhcũng liền để mặccô, thả lỏng người dựa vào thành giường.

Tần Đường khoanh chân ngồi cạnhanh, gương mặt trắng nõn kề sát vào, đổ nước thuốc ra chấmnhelên ngựcanh, vừa xoa vừa nghiêm túc hỏi: "Có đaukhông?"

Tưởng Xuyên buồn cười: "khôngđau."

Tần Đường im lặng bôi thuốc choanh, tay trái toàn là mùi thuốc. Tưởng Xuyên nắm lấy taycô: "đirửa nhé?"

Tần Đường gật đầu: "Được."

Hai người cùng nhau ra ngoài, trong sân vẫn rất náo nhiệt. Ánh mắt mọi người đều đồng loạt lia tới.

Tần Đườngđixuống, mắt đối mắt, vẻ mặt thản nhiên. Vụ tai nạn đêm nay làmcôquá sợ hãi, hơn nữa chuyệncôvà Tưởng Xuyên ở bên nhau cũngkhôngphải là chuyện gì lớn lao, có gì mà phải che dấu chứ.

Tưởng Xuyên còn thản nhiên hơn cácô, nắm taycôsuốt cả quãng đường.

Tay phải Tần Đườngkhôngtiện, chỉ có tay trái ở dưới vòi nước. Tưởng Xuyên lấy nước rửa tay xoa lên chocô. Taycôrấtnhỏvà tinh tế, mềm mềm, bàn tayanhcó thể ôm trọn. Sau khi rửa hết bọt xà phòng, Tưởng Xuyên dùng vạt áo lau khô tay chocô.

Tần Đường thất thần: "anhlàm cái gì thế? Vẩy vẩy hai cái là khô mà."

Tưởng Xuyên: "Quần áo sạch, tay em cũng sạch,khôngsao cả."

Tần Đường giật giật ngón tay,không nóigì, chỉ ngửa đầu nhìnanh.

"Sao thế?"

côlắc đầu: "khôngcó gì."

Chỉ là đã rất lâu rồi không có người đàn ông nào quan tâm cômột cách thân mất và chu đáo như thế.

Ở dưới nhà ồn àomộttrận,khônghiểu sao Tiểu Thành và A Khởi lại cãi nhau. Hai người này vẫn luôn như chó với mèo, ngày nào cũng ầm

ĩmộttrận. Lữ An hô to: "Được rồi, oắn tù tìđi, người thua phảiđidọn dẹp."

Hai người lập tức dừng tranh cãi.

Bọn họ hẳnđãkết thúc rồi.

Tưởng Xuyên nhìncôrũ mắt, hỏi: "Mệt sao?"

Tần Đường: "mộtchút."

"Vậy chúng ta về nghỉ."

"Được."

Trong sân, Lữ An thấy mọi người ăn cũng gần xong, nhưng bởi vì Lộ Toa ra tay hào phòng nên đồ ăn còn dư lại rất nhiều, anhtanói: "Còn thừa bao nhiêuthì cất hết vào tủ lạnhđi. Tối mai nếu mọi người muốn ăn nướng tiếp thì chúng ta lại tiếp tục, còn nếukhông thì để dì Quế xào rau."

Tiểu Thành híp mắt dùng ánh mắt lưu manh nhìn về phía tầng 2, Tưởng Xuyên và Tần Đường vừa mới đóng cửa phòng lại, cậu hạ giọng hỏi: "anhTưởng và chị Tần Đường bắt đầu từ lúc nào thế? Nhanh như thếđãngủ chung phòng rồi? Động tác củaanhTưởng đúng là nhanh nhẹn mà...."

A Khởi và Tiểu Bạch đều trợn mắt nhìn cậu ta.

Lữ Anthìđá cậu tamộtcái: "Liên quan khỉ gì đến cậu chứ? Mauđidập lửađi."

Lộ Toa nhìn về phía tầng hai, cườinhẹthành tiếng: "Tôi lên tầng nghỉ ngơi trước, làm phiền mọi người dọn dẹp rồi."

Lữ Annói: "Đương nhiên rồi. Sao có thể để kháchđidọn được chứ."

Lộ Toakhôngtrả lời, xoay người rờiđi.

điđến phòng mình, côta nhìn về cánh cửa phòng bên cạnh đang đóng chặt, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Nhà cũ nên cáchâmkhôngphải quá tốt. Hơn nữa bọn Tiểu Thành lại rất ồn ào, Tần Đường ở trong phòng cũng nghe được giọngnóiồn ào của cậu.

Tưởng Xuyên tắt đèn nằm xuống,côxoay người ôm eo Tưởng Xuyên, ngửa mặtnóinhỏvào taianh: "Có phải tạm thời emkhôngthể rờiđiđượckhông?"

Tưởng Xuyên ômcô, cúi đầu: "Có thể, Tào Thịnhsẽphái người trở về với em."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Xuyênnói: "Bây giờ quỹ An Nhấtđangxảy ra chuyện, mấy năm nay đây là lần đầu tiên Khương Khôn làm việc mà bị bại lộ. Mà manh mối bị lộ ra này rất quan trọng với chúng ta."

Tần Đường thấp giọng ừmộttiếng.

Tưởng Xuyên im lặng vài giây, thấp giọngnóibên taicô: "Tối nay có sợkhông?"

Trong bóng tối, đôi mắt của Tần Đường trong suốt, chỉ im lặngkhôngnói. Tưởng Xuyên siết chặt vòng ôm, thân hình cao lớn ôm trọn vớicô, cơ thể hai người dán sát nhau.

anhcúi đầu, hôn khẽ lên mắtcô, hô hấp nóng bỏng phả vào mặtcô.

Tần Đường nhắm mắt lại, ôm chặt cổanh, ngẩng đầu để nụ hôn của anh sâu hơn.

Nhiệt độ cơ thể hai người lây nhiễm cho nhau, lại ôm chặt như vậy, dưới nụ hôn của nh, cơ thể của Tần Đường dần trở nên mềm nhũn.

Trước đó sợ hãi bao nhiêuthìbây giờ liền bình tĩnh bấy nhiêu.

Loại cảm giác này, chỉanhmới có thể mang lại chocô.

Kích thích, khát vọng, tín nhiệm, bình tĩnh.

"Tưởng Xuyên."

Giọng nói cônhẹnhư mèo kêu, khẽ cào lên trái timanh.

Tưởng Xuyên hôn vành taicô, dừng lại: "Ù?"

Tần Đường nói: "Em chờanh....anh cũng phải chờ em...."

"Được." anhthấp giọng trả lời.

Nụ hôn triền miên, hơi thở quấn quít, Tưởng Xuyên xoay người đè lên ngườicô, từng tấc cơ thể dính sát vào cơ thểcô. Tần Đường trong lònganhkhẽ run rẩy, chôn mặt vào lồng ngựcanh,nhỏgiọngnói: "Đừng, chúng tađinguði."

Tưởng Xuyên nhìncô: "Mệt ư?"

Tần Đường gậtnhẹ, "anhcũng nên nghỉ ngơiđi. Từ khi em tới anhvẫn chưa được nghỉ ngơi tử tế hôm nào."

Tưởng Xuyên thấp giọng cười: "Sợanhkhôngchịu nổi à?"

Tần Đường rũ mắt: "khôngphải, là emkhôngchịu được."

Từ sau khi chạm vào cô, sự tự chủ của Tưởng Xuyên hoàn toàn đãbị chó tha đimất, thân thể hoàn toàn hành động theo bản năng.

anhkhẽ vuốt eocô, hướng lêntrên, cầm lấymộtbên ngực vuốt ve, ngón cái thô ráp trượt qua tráianhđào non mềm: "thậtsựkhôngđược à?"

Tần Đường xoay người lại, hơi rụt người vào: "không được thật mà...."

Tưởng Xuyên xoay người sang nằm xuống bên cạnh: "Được rồi,khôngtrêu em nữa."

Sau đóanhkéocôvào trong lòng.

"Sao bọn họ vẫn chưa dọn xong nhi?"

"Rất nhanhsēxong thôi. Sao, ồn à?"

"Cũngkhônghẳn...." Giọngnóicônhỏdần, có chút mơ hồ.

Dưới nhà, Lữ An hô lên: "Được rồi, mọi người về phòng nghiđi."

Đêm khuya, nghĩa trạm nhonhỏdần khôi phụcsựyên tĩnh, đếnmộtâmthanhnhỏcũngkhôngcó.

Tưởng Xuyên cúi đầu, côgáitrong lòng đãng ủ, hô hấp rất nhẹ, ngủ cũng rất yên tĩnh, nằm cuộn tròn trong ngựcanh, khuôn mặt trắng nõn áp sát vào lồng ngựcanh, khiến gương mặt kia càng thêm trắng, càng thêm ngoan hiền và yếu ớt.

Tưởng	- <i>J</i> -	J	,			•
	• • • • • • • •					

Sáng hôm sau, Tưởng Xuyên gọi điện cho Tào Thịnh: "Tôisẽđưa Tần Đường về Bắc Kinh."

Tào Thịnh im lặng vài giây, "khôngphải tôiđãnóilà tôisẽcử người đưacôấy về sao?"

"Tôikhôngyên tâm." Tưởng Xuyênnói.

"Bảo Tào Nham đưa."

"Tôi tự đưa."

Hai ngườikhôngai chịu nhượng bộ, Tào Thịnh nhíu mày, "Thế này nhé, tôisẽ đích thân đưa, được chưa?"

Tưởng Xuyên im lặngmộtlát, đồng ý, "Quỹ An Nhất bên kia có manh mối,anhchú ýmộtchút."

"Ù. Lô Toa vẫn còn ở chỗanhchứ?"

"Hôm naysẽvề Bắc Kinh." Tưởng Xuyênnói, "anhđiều tra xemcôta ngồi chuyến bay nào."

Tào Thịnh: "anhchắc chắn chuyện Lộ Toa về lần này có liên quan đến quỹ An Nhất?"

Tưởng Xuyên: "khôngchắc lắm, chỉ là suy đoán thôi.hiệnKhương Khônkhôngcách nào ra mặt, Lộ Toa là đấu giá viên, nhân mạch rộng. Đểcôta ra mặt là thích hợp nhất, cũngkhôngkhiến người ta hoài nghi. Trước đó chúng ta đều dùng sai phương pháp rồi. Có lẽ ra tay từ phíacôta mới là nhanh nhất."

Đúng là như thế. Vì ai mà ngờ được một người phụ nữ lại có thể có năng lưc và to gan đến như thế chứ.

Hai người nói chuyện một lát rồi tắt máy.

Lúc Tần Đường tỉnh lạithì Tưởng Xuyênkhôngcó ở trong phòng.

côdụi mắt, bò dậyđivề phía cửa sổ kéo rèm ra. Tưởng Xuyênđangđứng dưới gốc cây đại thụ hút thuốc. Dường như cảm nhận được ánh mắt củacô,anhngẩng đầu lên nhìn.

Nởmộtnụ cười nhàn nhạt, anhgạt tàn thuốc rồiđivề phía cầu thang.

Tần Đường kéo rèm lại, xoay người lại. Tối hôm qua Lữ Anđãmang hành lý củacôđể ở trong phòng Tưởng Xuyên,côchọnmộtbộ quần áo.

Tưởng Xuyên mở cửa ra, tựa người vào cửa nhìncô: "Có đóikhông?"

Tần Đường: "Có."

côđưa lưng về phíaanh, chuẩn bị thay quần áo.

Vừa quay đầu lại liền pháthiệnTưởng Xuyên vẫn nhìn mình chẳm chẳm liền đỏ mặt,nhỏgiọngnói: "anhđừng có nhìn."

Tưởng Xuyên: "Có gì màkhôngđược nhìn chứ?trênngười em còn chỗ nào màanhchưa nhìn qua à?"

Tần Đường trợn mắt nhìnanh, nhưng ánh mắtanhvẫnkhônghề dờiđi.

Tần Đườngkhôngđể ý đếnanhnữa, nhanh chóng cởi váy, mặc nội y vào. Tay phải côbị thương, hơn nữa đó còn là tay thuận nên sau khi cố gắng vài lần côv ẫn không cài được nút áo.

Tưởng Xuyên nhìn chằm chằm tấm lưng trắng nõn kia, lại nhìn lên vòng eo mảnh khảnh, cái mông tròn trịa, đôi chân thon dài thắng tắp... nội y màu xanh nước biển treo lỏng lẻotrênđầu vai, ánh mắt liền trầm xuống,

hung hặng hít sâu hơi thuốc cuối cùng rồi ném vào tàn thuốc,đitới xoa taycô: "Đềanh."

Thân thể Tần Đường hơi cứng lại: "...Ù'."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Michellevn

Tưởng Xuyên kéo taycôra phía trước ngực, cúi xuống dán sát bên taicôhỏi

" Còn đaukhông?"

Tần Đường:"Đỡ rồi ạ."côim lặng hai giây, "anhcài móc lại giúp em mau lên."

Phía saukhôngcó động tĩnh gì, vành tai bị ngậm lấy, cả người Tần Đường tê dại, Tưởng Xuyên bao cả ngườicôlại, từ phía sau hôn lên hai má và cốcô, tay tiến vào trong lớp nội y lỏng lẻo, nắm lấymộtbên mềm mại trắng nõn.

"Em muốn xuống lầu ăn sáng....." Tần Đường khép hờ mắt, ngửa đầu, cần cổhiệnlên màu hồng nhạt.

Tưởng Xuyên nắm cằmcôxoay sang bên phải, cúi người hôn lên môicô, " Ùm, một lát thôi."

Dưới tayanhdùng lực, càng hôn càng sâu, tay lầnđixuống, dán sát bắp đùicô, Tần Đường mềm nhũn trong lònganh, gần như đứngkhôngvững.

Tưởng Xuyên chạm đếnmột mảnh ẩm ướt, cúi người nhìn Tần Đường đăm đắm. Gương mặt cô ửng đỏ, đôi mắt ướt át mê ly, một bộ dạng mặc anh muốn làm gì thì làm.

Tưởng Xuyên ôm xoay người, một bước lớn áp vào trong giường. Tần Đường nằm dưới thânanh, nghe thấy âm thanh cởi thắt lưng, không khỏi run rấy.

Bên tai truyền đến tiếng xe ba bánh tiến vào trong sân.

Tiểu Thành hô lên:" A Khởi, lại giúp cái nào!"

A Khởi:" Oi, đợi một chút!"

Tiểu Bạch:" Em cũng ra."

•••••

Tưởng Xuyên đẩy hai châncôlên cao, Tần Đường ôm chặt cổanh, thở dốc bên taianh.

Khoảnh khắc tiến vào kia, Tưởng Xuyên phủ kín môicô, nuốt hết thanhâmcôsắp thốt ra.mộtlúc lâu,anhtách khỏi môicô,nóisát bên taicô:" Suyt, cáchâmkhôngtốt."

Tần Đường thở dốc kịch liệt, sắc mặt ửng hồng, mắt khép hờ, lông mày nhíu chặt, cắn môikhôngkêu lên.

Vậy màanhgiống như cố ý trêu chọccô, chỉ dùng lực từng chút từng chútmột, Tần Đườngkhôngnhịn được cắnmộtcái lên vaianh.

•••••

Sau cùng, Tưởng Xuyên vén mớ tóc lòa xòatrêntráncôsang một bên, ôm lấy cômềm nhũn từ phía sau.

Tần Đườngkhôngcòn khí lực, giống như mèo con mới sinh, an tĩnh tựa trong ngựcanh.

Môi Tưởng Xuyên dán lên gáycô, hơi thởanhrất nóng,thậtẩm ướt, xen lẫn với mùi thuốc lá, phun lên taicô, ngưa ngứa.

Đôi mắt Tần Đường khép hờ, rầm rìnói: "anhkhôngnỡ xa em."

Tất cả cảm xúc của anh đã bị bại lộ trước côtrong trận hoan ái vừa rồi, không nỡ địc hăng nữa, cũng không có cách nào, cuối cùng cô vẫn đi.

Tưởng Xuyên hơi sững người, nói: 'Ù'm, đúng lúc mấy ngàykhông làm."

Tần Đường xoay người ômanh, ngắng đầu nhìnanh:" Vừa rồi giống nhưanhmuốn hủy emđi."

Vẻ mặt Tưởng Xuyên thâm trầm, cười cười.

côdựa trong lồng ngựcanh, cẳng chân len vào giũa hai chânanh, ôm siết lấy eoanh.

An tĩnh ôm nhaumộtlát, Tưởng Xuyên chống nửa người lên, "Đói bụngkhông"?"

"Đói nãy giờ rồi."côcau mày đáp.

Tưởng Xuyên đứng dậy sửa sang lại hai người, vừa mang quần áo qua chocô, nghiêm túc cài móc nội y giúpcô.

Tần Đường mặc xong xuống giường, chân có phần mềm nhũn giống như chuột rút.

Tưởng Xuyên đứng trước mặtcô, cúi xuống nhìncô, "anhxuống dười lầu chờ em."

"Vâng."

anhđira cửa phòng, Tần Đường dùng ngón tay cào cào tóc, nghỉ ngơimộtchútthìôm chậu rửa mặtđiđánh răng rửa mặt.

Tần Đường ôm chậu rửa mặt quay lại, đụng phải Lộ Toađangkéo hành lý ra cửa, nét mặt hai ngườikhôngchút thay đổi mà đối diện nhau, Tần Đường thản nhiên hỏi:" Phảiđihả?"

Lộ Toa mim cười," Ùm, côthìsao, lúc nàođi?"

Tần Đường nói: "không biết, Tưởng Xuyên đặt vé máy bay cho tôi."

Lộ Toaâmthầm siết chặt nắm tay, ý cườitrênkhóe miệngkhônggiảm:" Nếu như vậy, tôi đây phảiđitrước rồi."

Tần Đường:" Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Tần Đường quay về phòng, đóng cửa lại, loáng tháong nghe thấy tiếng mọi người dưới lầu, Tiểu Thànhnói:" Chị Lộ Toa, lần sau có thời gian lại đến nữa nhé."

A Khởi cũng nói những lời giống như vậy.

Lộ Toanói:" Tưởng ca, ở đây gọi xekhôngtiện, có thời gian đưa em đến chỗ đồng nghiệp tụ họpkhông?"

Tần Đường kéo cửa phòng ra, câu trả lời của Tưởng Xuyên vô cùngrõràng:"khôngcó thời gian, để Tiểu Thành đưacôđi."

Tiểu Thành:" Được ạ."

Lộ Toa yên lặng mấy giây, chầm chậm cười ra tiếng:" Cũng được."

Tần Đường khẽ nhướng mày, bước chânnhenhàng xuống lầu.

Tưởng Xuyên đưa chìa khóa cho Tiểu Thành, dặn dò cậu ta:"khôngđược chạy lung tung, đưa người xong lập tức quay về."

TT gật đầu:" Dạ rồi, anh, lát nữa muốn dùng xe có phải không? "

"Ù." Tưởng Xuyênnói, quay đầuthìthấy Tần Đường từ chỗ rẽđira.

Chiều nayanhđưa Tần Đườngđisân bay.

A Khởi:" Chị Lộ Toa, chị Quế làm cơm trưa rồi, chị ăn xong rồi hằngđicó đượckhông?"

Lộ Toa nhàn nhàn đáp:"không được đâu, tôi hẹn cùng ăn với đồng nghiệp rồi."

TT giúpcôta mang hành lý lên xe, hai tiểucônương A Khởi và Tiểu Bạch theo ra đến trước xe, nhìn Lộ Toa lên xe, Tiểu Thành lùi xe xong, Hai tiểucônương vẫy taynóitạm biệt với Lộ Toa, kêucôta lần sau có rảnh lại đến nữa.

Xe rất nhanh lái ra khỏi sân, cuốn lênmộtlớp bụi đất.

Hắc Hổ chạy đến bên chân Tần Đường, Tần Đường khom xuống sờ sờ nó, Tưởng Xuyên kéo taycô:"điăn chút gì trướcđi."

Tần Đường ngần người:" Vẫn chưa làm xong cơm màkhông phải sao?"

Tưởng Xuyên nhìncô

"Mua cho emmộtphần mì lạnh rồi."

Rờiđilần này,khôngbiết gặp mặt lần sau là khi nào.

Trong lòng Tần Đường biếtrõ, cúi đầunói:" Vâng."

Thức ăntrênbàn, Tần Đường tập chung ăn được một nửa tô mì lạnh. Trong sân Tưởng Xuyên đang cho Hắc Hổ ăn, Hắc Hổ đứng bên cạnhanh, cái đuôinh ệ đong đưa, Tưởng Xuyên ngồi xổm xuống vuốt ve đầu nó, sườn mặt cương nghịa nhtuấn, mũi rất cao, lông mày rậm đen, môi vừa vặn, đang mím chặt lại.

Tần Đường nhớ tới bức ảnhnhỏtrong tấm giấy chứng nhận kia, Tưởng Xuyên khi đó trẻ trung hơn.

Nét mặt kiên cường chính trực.

Tưởng Xuyênhiệntại, giống nhưđãbị cuộc sống bào mòn, nhưng những góc cạnh ấy càng mài càng sắc bén, có loại hấp dẫn chết người.

côđangnhìn đến say sưa, Tưởng Xuyên đứng dậyđirửa tay,mộtlát sauđãđiđến bên cạnhcô, nhìn thấycôcòn lại nửa tô mì lạnh,"khôngăn nữa sao?"

Tần Đường nhanh chóng trở lại bình thường, đảo đảo đôi đũa, " Ăn mà."

Tưởng Xuyên ngồi xuống cạnhcô, "khôngăn cũng được, chút nữa ăn cơm."

Tần Đường:" Ùm, vẫn ăn cơm."

Tưởng Xuyên cong khóe miệng," Là nên ăn nhềumộtchút."

A Khởi bưng bát đũa lên, Lữ An lần theo dấu vếtđãtrở lại, cả người đầy mồ hôi ngồi xuống đối diện, " Đói chết tôi rồi."

Tiểu Bạch xới choanhmộtbát cơm:" Lữ ca, của anhnày."

Lữ An liếccôấymộtcái:" Em và Từ Bằng lúc nàothìvề?"

Tiểu Bạch cười:" Ngày mốtđiạ, trường chúng em ở ngay Tây An,đivề cũng nhanh."

Từ Bằng luôn ítnói, lúc này cũngnóimộtcâu:" Vâng, ngồi hai tuyến xe busthìtới liền."

" Ngồi xe bus thời gian bao lâu?"

"Cả thời gian ngồi đợi xe, khả năng phải hơn hai tiếng đồng hồ."

Lữ An gật đầu:" Vẫn hơi xa đấy, đến lúc đóanhđưa các emđi."

Mắt Tiểu Bạch hấp háy:"thậtchứ ạ!"

Lữ An cười:" Này còn có gia sao?"

Tiểu Bạch cười híp mắt, ngọt vô cùng:" Cảm ơn Lữ ca."

" Ăn cơm."

Tưởng Xuyên gắp cho Tần Đườngmộtmiếng cá, Tần Đường ăn xong, lại tự mình gắp thêmmộtmiếng.

Lữ An hỏi:" Tần Đường, mấy giờcôbay?"

Tần Đường dừng tay lại, ngắng đầu nhìn Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyênnói:" Bốn giờ chiều."

" Vậy ăn xongthìchuẩn bị phảiđirồi." Lữ An nhìn về phía sân," Xe đâu?"

A Khởinói:" Tiểu Thành đưa chị Lộ Toađirồi, có thể còn phải hơn nửa tiếng nữa mới quay lại."

Tần Đường buông đũa," Tôi ăn no rồi, mọi người từ từ ăn nhé."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 59

Tần Đường về phòng thu dọn đồ đạc. Thực ra cũngkhông có nhiều, chỉ mấy phút làđãdọn xong.

Tưởng Xuyên đứng dưới nhà chờcômộtlúc, hút xong điếu thuốc liền lên tầng tìm Tần Đường.

Tần Đường ngồi ở mép giường: "Tiểu Thành về chưa ạ?"

Tưởng Xuyênđitới: "Chưa."

Tần Đường nhớ tới vụ tai nạn tối qua, có chút lo lắng: "Tiểu Thànhsẽkhônggặp nguy hiểm chứ?"

"khôngđâu. Tiểu Thànhkhôngliên quan đến chuyện này. Bọn họkhôngcần thiết phải phí công tốn sứcđiđối phó với cậu ấy."

"Cho nênanhmớikhôngđồng ý vớicôta?"

"khôngphải." Tưởng Xuyên liếc nhìncô, "khôngcần thiết, mà em cũngsẽkhôngvui."

Tần Đường cười, nghiêng đầu dựa vào vaianh.

Dưới nhà truyền đến tiếng còi xe.

Tiểu Thànhđãtrở lại.

A Khởi hỏi: "đãăn cơm chưa?"

Tiểu Thành: "Chưa. Chị Lộ Toanóimuốn mời tôi ăn cơm nhưng tôi sợanhTưởng cần dùng xe gấp cho nên liền gấp gáp quay về."

A Khởi: "May nhé, dì Quế có phầnanhcơm đó. Vẫnđangđể trong bếp hâm kìa,anhmauđiănđi."

Tưởng Xuyên nắm tay Tần Đường, tách còn lại xách hành lý lên: "đithôi."

Tần Đường gật đầu, "Ù."

Tiểu Thành bê bát ô tô, ngồi xổmtrênhành lang ăn cơm, vừa thấy bọn họđixuống liền vội vã đứng lên, lấy chìa khóa xe trong túi quần ra đưa cho Tưởng Xuyên: "anh, chìa khóa đây ạ."

Tưởng Xuyên nhận lấy.

Chỉ riêng hôm nayđãcó đến hai người rờiđinên nghĩa trạm cũng trở nên quạnh quẽ hơnkhôngít. Nhưng lấy quan hệ của Tần Đường và Tưởng Xuyên bây giờthìbọn họ cũngkhônglo lắng nhiều. Tiểu Thành cười hề hề: "Chị Tần Đường, bao giờ chị tới tiếp ạ?"

Tần Đường nghĩ nghĩ: "Chắc sẽ không lâu đâu."

Tiểu Thành cười: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nhưng nếu chị bận cũngkhôngsao, đểanhđitìm chị cũng được."

Tưởng Xuyên liếc nhìn cậu tamộtcái, Tiểu Thành lập tức im lặng.

Tần Đường nhìn bọn họ: "Tôiđiđây. Hẹn gặp lại."

Tưởng Xuyên đặt hành lý của côlên xe, Tần Đường cũng ngồi lên theo, sau đó nhìn về phía cửa sổ, thấy A Khởi và Tiểu Bạchđang vẫy tay với cô, côc ũng giơ tay vẫy lại.

Xe lăn bánhtrênđường, Tưởng Xuyênnói: "Nếu em mệtthìcứ ngủmộtchútđi."

Tần Đường lắc đầu, nhìn về phía gương chiếu hậu: "khôngmệt."

sựcố tối hôm qua đến quá bất ngờ, nếukhôngphải Tưởng Xuyên phản ứng nhanh, nếukhôngphải Tào Nham ở phía sau yểm hộmộtchútthìhai người nhất địnhkhôngchỉ chịu chút thương tíchnhỏđó. Cho nên bây giờcôkhong hề dám ngủ, luôn nhìn chằm chằm gương chiếu hậu rồi lại nhìn trước mặt.

Tưởng Xuyên đưa tay xoa tóccô: "anhnhìn là được rồi. Em cứ ngủđi."

Tần Đường vẫn lắc đầu: "Emkhôngmệt."

Tưởng Xuyênkhôngkhuyên nữa, chỉ là càng cảnh giác hơn so với trước đây. Nhưng dù sao bây giờ cũng là ban ngày, hơn nữa cũngđãđiđến khu vực có camera giám sát, cho dù lá gan bọn họ có lớn đến thế nàothìcũngkhôngdám làm xằng bậy.

Tần Đường hỏi: "Tối hôm qua sao Tào Nham lại ở đó vậy?"

Tưởng Xuyên: "anhta vẫn luôn để ý động tĩnh bên phía Khương Khôn. Tối hôm qua cũng là do theo dõi mà đến,khôngngờ lại giúp chúng tamộtphen."

"Tối hôm qua người là do Khương Khôn phải đến ư?"

"Ù."

Tần Đường dựa lưng vào ghế, cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, tình cảnh của Tưởng Xuyên càng ngày càng nguy hiểm.côtrầm mặc trong chốc lát: "Em cứ tưởng là Triệu Kiến Hòa."

Tưởng Xuyên nhìn thắng về phía trước: "khôngphải. Bây giờ Triệu Kiến Hòakhôngcó tâm trạng nào màđitính toán vớianhmấy ân oán cá nhân đó."

Triệu Kiến Hòa mới ra tùkhônglâu, lại chạymộtchuyến tới Vân Nam, bây giờ tinh lực đều đặt cả lên chuyện kiếm tiền, cho nên Khươngkhôngkhôngthểkhôngchohắntamộtchút chỗ tốt. Hai người tuykhônggặp nhau trực tiếp nhưng có quan hệ rất mật thiết.

Đến mức Khương Khôn muốn giếtanh, chỉ sợ cũng là do Triệu Kiến Hòa để lộ ra, cho nên ông ta muốn bán chohắntamộtmối nhân tình giả.

Khương Khôn bây giờkhôngthể động đến Triệu Kiến Hòa cho nên chỉ có thể xuống taytrênngườianh. Cho dù là ngộ sát hay là gì cứ giết sạch để trừ hậu hoạnđã.

Nhiều năm như thế rồi, đây là lần đầu tiên Khương Khôn tự mình loạn trận tuyến mà lộ ra chân ngựa.

Hơn nữa sổ sách của Quỹ An Nhất xảy ra vấn đề, loại sai lầm này Khương Khôn trước nay chưa bao giờ phạm phải, cho nên chỉ có hai khả năng:

Thứ nhất: Nội bộ quỹ An Nhất có vấn đề, nhưng có người ngăn cản nên mới để lại nửa tờ sổ sách.

Thứ hai: Bên cạnh Khương Khôn có người cố ý tiết lộ, nội ứng ngoại hợp.

Mà cũng có lẽ, là cả hai khả năngtrên.

Tưởng Xuyên phân tích các mặt lợi hại cho Tần Đường nghe, để trong lòngcôcósựchuẩn bị sẵn, "Em phải nhớ, sau khi trở vềkhôngđược dễ dàng tin tưởng bất kì ai."

Tần Đường quay đầu sang nhìnanh, "Được."

Tới sân bay, Tào Thịnhđãchờ sẵn ở đại sảnh, Tưởng Xuyênkhônggặpanhta màđilàm thủ tục cho Tần Đường, còn dư lại chút thời gian, hai người cùng tìmmộtchỗ trống ngồi xuống, Tần Đường cúi đầu nghịch máy ảnh, sau đột nhiên giơ máy ảnh về phía Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyênđangnghiêng mặt,khôngquay đầu lại, cũngkhôngngăn cản.

"Tách!" Tần Đường nhanh chóng ấn chụp.

Tần Đường hạ máy ảnh xuống, cúi đầu xem ảnh.

Tưởng Xuyên quay đầu lại cười: "khôngphảikhôngthích chụp ảnhanhsao?"

anhvẫn nhớrõlúccômới đến, mấy lầnanhvô tình lọt vào khung hìnhcôđều yên lặng chuyển máy ảnh sang hướng khác.

Tần Đườngkhôngphủ nhận: "Đó là bởi vì trước kiakhôngthíchanh."

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chú, cong cong khóe miệng: "Vậy bây giờthìsao?"

Tần Đường ngầng đầu lên nhìnanh, không nóigì.

Biết rồi còn cố mà hỏi.

Đến giờ, Tần Đường đứng lên nhìn Tưởng Xuyên: "anhkhôngcần tiễn nữa."

côkéo hành lý đến trước mặt mình, Tưởng Xuyên nhìncôtrong chốc lát: "Tới nơithìgọi điện choanh."

"Vâng." Tần Đường gật đầu, trầm mặc trong chốc lát, sau đó ôm chầm lấyanh, thấp giọngnói: "anhnhớ cẩn thậnmộtchút."

Tưởng Xuyên ôm lạicô: "Được."

. . . .

Bắc Kinh.

Lúc Tần Đường ra khỏi sân baythìHạ Tòng Anđãđứng chờcôbên ngoài được nửa tiếng.anhta nhìn về phía người đàn ông phía sau Tần Đường, nhíu mày.

Tào Thịnh cũng liếc nhìnanhtamộtcái, trao đổi ánh mắt với Tần Đường, sau đó xoay người rờiđi.

Hạ Tòng Anđitới kéo hành lý giúpcô, nhìn về phía bóng dáng Tào Thịnh, hỏi: "anhta là ai?"

Tần Đườngkhôngtrả lời mà hỏi ngược lại: "Saoanhbiết em trở về?"

Hạ Tòng An: "Hỏi mẹ em."

Tần Đường: "Xe của em vẫn còn ở sân bay."

"anhđãbảo trợ lý lái về cho em rồi." Hạ Tòng An đưa chìa khóa xe chocô: "Để trong gara nhà em."

Sắc mặt Tần Đường hơi lạnh lại, nhíu mày nhìnanhta.

Hạ Tòng An cười cười: "Đừng nhìnanhnhư vậy, tối nay chúng ta cùng ăn cơm nhé."

Tần Đường: "Em về nhà ăn."

"Mẹ emđiquay phim rồi, mai mới về cơ." Hạ Tòng An nhétcôvào trong xe, đỡ ở cửa xe khom lưng nhìncô: "anhcó chuyện muốnnóivới em."

Tần Đường liếc nhìnanhtamột cái, đưa tay thắt dây an toàn.

Hạ Tòng An cười, vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Tần Đương hơi mệt, dựa vào cửa xe nghỉ ngơi, Hạ Tònganhliếc nhìncô: "Em cứ ngủđi, đến nơianhgọi em."

Tần Đường đột nhiên ngồi thắng dậy, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tưởng Xuyên.

Tưởng Xuyên trả lời rất nhanh, chỉ cómộttừ.

<Ù'.>

Tần Đường nhìn chẳm kí tự kia vài giây, nhét điện thoại vào túi, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng thiếpđi.

Hạ Tòng An đánh thức cô: "Đường Đường, đến nơi rồi."

Tần Đường tỉnh lại, hơi dụi mắt, quay đầu nhìn ra bên ngoài, tháo dây an toàn ra.

"Hôm nay muộn rồi, chúng ta ăn luôn ở gần đâyđi. Ăn xong để em về sớm về nhà nghỉ ngơi." Hạ Tòng Annói.

Tần Đườngkhôngcó ý kiến gì,đitheoanhta vào nhà hàng.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Tần Đường hỏi: "anhmuốnnóigì với em?"

Hạ Tòng An rót chocôly nước: "khôngvội, ăn cơm xong rồinói."

Tần Đườngkhôngnóinữa, hai người trò chuyệnmộtchút, rồinóiđến Chu Kỳ. Hạ Tòng Annói: "Thẳng nhóc kia bây giờđangđược gia sư dạy học bù, rất ngoan ngoan ở nhà. Chú Chu muốnnóira nước ngoài du học nhưng nókhôngchịu."

Tần Đường hơi dừng lại: "Chuyện nàykhôngthể ép buộc được. Dù sao cậu ấy cũng thành niên rồi, có suy nghĩ của riêng mình."

"Ù, nhưng nó cũngkhôngmuốn đến trường."

"Mấy hôm nữa emsẽkhuyên cậu ấy sau."

Hạ Tòng An cười: "Em còn để ý đến thẳng nhóc đó hơn cả Tần Dược nữa."

Tần Dược là em trai của Tần Đường,nhỏhơncô4 tuổi,hiệnđanghọc ở nước ngoài, nghỉ hè cũng ở lại bên đó làm cái nghiên cứu gì đó, hơn nửa nămkhôngvề nhà rồi. Tần Đườngnói: "Nó có suy nghĩ của nó, đến ba mẹ em cũngkhôngquảnthìem quản làm gì."

Hạ Tòng An cười: "Cũng may Chu Kỳ lại nghe lời em."

Thẳng nhóc kia từnhỏđáthích Tần Đường, hơn mười tuổi vẫn thích chạy theo saucô. Lúc biết Tần Đường và Trần Kính Sinh ở bên nhau còn đau khổmộthồi nữa. Ngủmộtgiấc 5 năm, người tỉnh lại, tâm cảnh cũng thay đấthay đổi.

Mấy hôm trước Hạ Tòng Anđithăm cậu ta, Chu Kỳ lại hỏi chuyện của Trần Kính Sinh và Tần Đường, Hạ Tòng An vỗ vai cậu: "Sao? Vẫn thích Đường Đường à?"

Chu Kỳ tức giận phất tayanhta ra: "anhđừng cónóibậy."

Lạinóiđến chuyện này, lúc trước khi còn là thiếu niên, Chu Kỳ quả thực có thích thầm Tần Đường, cậu buồn bựcnói: "Vốnđãnhỏhơn chị ấy hai tuổi rồi, lại ngủ mất 5 năm, tương đương với việcnhỏhơn chị ấy tận bảy tuổi lận, chị ấy lại càng coi em nhưmộtđứa em trai. Em biết emkhôngđủ thành thục và ổn trọng,khôngxứng với chị ấy. Sau này emsẽkhônghoang tưởng chuyện này nữa, cho nênanhđừng cónóivới chị ấy đấy."

Hạ Tòng An nhìn cậu ta: "Suy nghĩ cũng đâu ra đấy đấy."

Chu Kỳ lườmanhta,mộtlát saunóitiếp: "Trần Kính Sinh chết, chị ấy nhất địnhsẽrất đau khổ. Chuyện mấy năm nay em cũng nghe kể rồi. Chị ấy thay đổi rất nhiều."

Hạ Tòng An nhàn nhạt nói: "Đúng thế."

Chu Kỳnói: "Chị ấy xứng đáng với người tốt hơn."

Tốt hơn sao?

Hạ Tòng An nhìn về phía Tần Đường. Tưởng Xuyênkhôngphải người tốt hơn, huống hồsựcố năm đó, Tưởng Xuyênkhôngthể thoát được liên can.

Tần Đường hạ đũa xuống: "Em ăn xong rồi."

Hạ Tòng Ankhôngăn gì, cũng hạ đũa xuống, gọi phục vụ tới thanh toán: "anhđưa em về."

Hạ Tòng An đưacôđến dưới nhà, Tần Đường nói: "Em lên nhà đây."

"Chậmđã." Hạ Tòng An gọi côlại.

Tần Đường quay đầu lại nhìnanh, cười: "Có chuyện gì?anhđãdo dự suốt buổi tối hôm nay. Đâykhônggiống tác phong củaanh."

Đúng làkhônggiốnganhta.

Ngón tay Hạ Tòng An khẽ chà xát vào nhau, nhìncôchăm chú: "Em thực sựở cùng một chỗ với Tưởng Xuyên sao?"

Tần Đường: "Ù'."

Hạ Tòng An mím môi, vài giây sau mớinói: "Ba mẹ em có biếtkhông?"

Tần Đường trầm mặc,mộtlúc sau mới trả lời: "khôngbiết. Nhưngmộtthời gian nữa emsẽnóicho bọn họ biết."

Chờ vụ án này kết thúc, côs ẽn ói rõmọi chuyện với người nhà.

Hạ Tòng An: "Em cảm thấy em hiểurõanhta sao?"

Tần Đường nhớ tới tờ sổ sách kia, nhớ tới vụ án mà Tưởng Xuyênđangtheo đuổi: "Đúng thế."

Giọngnóicủacônhàn nhạt, nhưng lại rất kiên định.

Hạ Tòng An nhíu mày, "Em chắc chắn? Em biết trước kiaanhta làm gìkhông? Họ gì? Tên là gì?"

Tần Đường cũng nhíu mày,khôngvui nhìn về phíaanhta: "anhđiều traanhấy?"

"Đúng." Hạ Tòng Ankhôngphủ nhận, "Mất rất nhiều công sức mới điều trarõanhta được."

Sắc mặt Tần Đường lạnhđi, "Hạ Tòng An,anhđịnh làm gì?"

Hạ Tòng An bình tĩnh nhìncô: "Em biết trongsựcố năm đó, người lái xe bên kia họ gìkhông?"

côkhôngbiết.

Mọi chuyện sau đó đều là ba mẹcôxử lý.côchỉ biếtanhta họ Lục.

Hạ Tòng An: "anhta họ Lục."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 60

Edit: Michellevn

Chớp mắt trong xe tĩnh lặng.

Tần Đường cắn môi, đầu óc trống rỗng mất vài giây, lướt qua trước mắt là cái têntrêntấm giấy chứng nhận mà Tưởng Xuyênđãgửi chocô.

Hạ Tòng An nhìn sắc mặt tái nhợt củacô, có chútkhông đành lòng, nhưng chuyện nàyanhta phải nói chor oràng: "Trước đó Tưởng Xuyên tên họ là gì, anhta có nói rõvới emkhông?"

"Có." Tần Đường nói.

Hạ Tòng An hơi kinh ngạc, nhìn chăm chú biểu tình củacô, đôi môi Tần Đường trắng bệnh, môi dưới còn lưu lại dấu răng vừa mới cắn, ánh mắt cũngđãlấy lại bình tĩnh. Biểuhiệnlúc này củacô, thểhiệnđiều gìanhtakhôngnhìn ra nổi.

Tần Đường mở cửa xe ra, Hạ Tòng An vội vàng xuống xe, hai người đối diện nhau cáchmộtchiếc xe.

Sắc mặt Hạ Tòng An bất đắc dĩ:" Giờ em nghĩ sao?"

Tần Đường cúi đầu,điđến phía sau xe,khôngnhìn Hạ Tòng An, chỉnói:" Em lấy hành lý."

Hạ Tòng An nhìncôchăm chúmộthồi, mở cốp sau xe, giúpcôxách hành lý ra, Tần Đường kéo hành lý muốnđi, Hạ Tòng An

kéocôlại: "anhchikhôngmuốn em bị lừa gạt, tai nạn năm đó đối với mọi người tổn thương đều rất lớn, nhất là em đó, anhkhôngmuốn em mắc kẹt trong đó nữa."

Tần Đường cầm lấy tay kéo, xoay người nhìnanhta:"anhấykhônglừa em."

hiệngiờcôrất rối loạn, cần yên tĩnh,côcũngkhôngthích người khác nhúng tay vào chuyện tình cảm của mình, đặc biệt là Hạ Tòng An.

Tưởng Xuyên từngnói, chờ kết thúc vụ án,anhsẽchocômộtlời giải thích,côvẫn luôn nghĩ rằng những gìanhnóilà để xác định thêm vào mối quan hệ của hai người,nóivề tương lai của hai người.

Có lẽcônghĩ sai rồi, lờianhmuốnnóiđó,khôngchỉ là những điều này.

anhgửi chocôgiấy chứng nhận của anh, nói chocôbiết điểm mấu chốt của mình.

anhkhônglừacô.

Hạ Tòng An nhíu mày, Tần Đường giãy ra khỏi tayanhta, kéo hành lýđivề phía trước.

điđước mấy bước, côdừng lại, quay đầu lại nhìnanhta, nói: "anh đừng nói gì cho ba mẹ em biết trước vội."

Hạ Tòng An có chút bó tay thất bại: "anhkhông nói."

Tần Đường mím môi lại:" ừm."

•••••

Về đến nhà, Tần Đường vùi mình vào trong ghế số pha mềm mại, ánh mắt thất thần nhìn trần nhà chăm chú.

Mãi lâu sau.

côquay về phòng, lấy từ trong tủ ra tấm giấy chứng nhận kia, ngón taynhẹnhàng xẹt qua tấm ảnh chụp, trong tấm ảnh người đàn ông đúng là Tưởng Xuyên, têntrêngiấy chứng nhận lạikhôngphải Tưởng Xuyên.

Cái tên dưới tấm ảnh kia là -----

Lục Nghiệp.

côbiết trước kiaanhtừng làm nằm vùng, cũng đoán được cái tên Tưởng Xuyên này có lẽ là tênanhsử dụng trong thời kỳ nằm vùng,côtin tưởnganh, ngoại trừ cái tên này ra, tất cả mọi thứ vềanhđều làsựthật, it nhất tình cảmanhdành chocôlàthật.

Điều này là đủ rồi.

Tần Đường nhắm mắt lại, trong đầu thoáng qua cơn mưa xối xả buổi chiều tối đó,cả thế giới u ám, hai chiếc xe va chạm vào nhau. Tiếng thét chói tai hoảng sợ, lăn xuống vách đá, rơi vào trạng thái hôn mê, cho đến khi tỉnh dậy, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, quá bất ngờ.

Vốn nghĩ rằng chỉ là cơn ác mộng, tỉnh lại mới pháthiệnđó làsựthật.

Tất cả đềuđãthay đổi.

Khi đócôcũng bị thương, Trần Kính Sinh bị thương nặng, vùng đầu của Chu Kỳ thương tổn nặng nề, hôn mê bất tỉnh. Lúc ấycôchỉ mới 19 tuổi, tất cả biến cố đó épcôtớikhôngthở nổi, ngày nào cũng vô tri vô giác (đần độn). Toàn bộ những gì sau tai nạn được người trong nhà xử lý,côchưa từng hỏi qua, chỉ cómộtlần mơ hồ nghe mọi ngườinóichuyện, biết lái xe bên kia người họ Lục.

trênchiếc xe đó, còn bị chếtmộtngười.

Chết người.

Tần Đường 19 tuổi cực kỳ sợ hãi.

Cơ thể vừa tốt lênmộtchút, căn bảnkhôngquan tâm tới bản thân, vội vã cùng theo Trần Kính Sinh bị cắt nửa chân. Khi đó tính tình Trần Kính Sinh cáu kỉnh đến cực điểm, ngày nào thức dậy cũng nổi giận đập đồ,anhtanóimình làmộtphế nhân, muốn chia tay vớicô.

Chu Kỳ ngày qua ngày chìm trong giấc ngủ, Bành Nhiễmkhôngchịu nổi áp lực như thế, gần như sụp đổ, được cha mẹ đưa qua nước ngoài tĩnh dưỡng.

Ngay tại thời điểm mọi người cho rằng Tần Đường cũng bị suy sụp, côđác hịu đựng quá đủ rồi, nguyên thời gian một năm đều ở nước anh cùng Trần Kính Sinh làm phục hồi sức khỏe. Trần Kính Sinh khôi phục rất tốt, cũng ít khi nổi giận, mang chân giả cũng có thể đi và chạy bộ giống người bình thường. Thậm chí còn có thể xem đua xe giống như trước kia, chỉ cần anh ta oai vệ đứng đó, không ai phát giác anh ta là người tàn tật.

Ngoại trừ Chu Kỳ vẫn chưa tỉnh, mọi thứ đềuđangđitheo chiều hướng tốt.

Mãi cho đến khi Trần Kính Sinh khẳng khẳng tham gia thi đấu TT Băng Cốc, mọi chuyện đềuđãkết thúc.

Tiếng chuông di động thình lình vang lên, Tần Đường mở mắt ra.

Có khoảnh khắc mê mang.

Mò vào trong ba lô, lấyđiđộng ra, nhìn chằm chằm "Tưởng Xuyên"trênmàn hình, lắng lặng thất thần.

Ngay khi sắp ngắt máy, cômới nhận cuộc điện thoại này, " Alo.", giọng nóinhỏ mà khàn.

Tưởng Xuyên dừngmộtchút:" Giọng làm sao vậy?"

Tần Đường hítmộthơithậtsâu, nói: "khôngsao, có hơi khát nước."

Tưởng Xuyên nở nụ cười:" Giờđangở đâu?"

" Ở nhà."

"Uống nướcđi."

Tần Đường đứng lên, " vâng."

Tần Đườngđitới tủ lạnh lấy chai nước, vặn mở nắp chai, nước lạnh chạy xuống cổ họng, đáy lòng mát lạnh, cả ngườiđãthanh tỉnh, "Em uống xong rồi."

Tưởng Xuyên cười: "anhnghe thấy mà."

Tần Đường cúi đầu nhìn tay mình, "Tưởng Xuyên,anhnóisau khi vụ án kết thúc cho em lời giải thích, là chỉ cái gì?"

Đóa hoa cách tangtrênmu bàn tay phải kia vẫn đẹp như xưa.

Tưởng Xuyênnói:" Quá khứ, còn có tương lai."

Tần Đường mím môi," Ùm."

Tưởng Xuyên căn dặn: "không có cách nào cùng em trải qua sinh nhật, muốn gìthì cứ đimua, dùng tài khoản thẻ anh đưa cho em đó."

Tần Đường: "vâng."

" Lần sau bù lại cho em."

"Vâng."

"Mấy ngày này Tào Thịnh ở Bắc Kinh, có chuyện gìanhấysẽliên hệ thẳng với em, em có việcthìcứ gọi điện choanhấy."

"Vâng. "
"Còn có......"

"Vâng."

Tưởng Xuyên bật cười: "anhcòn chưanóixong mà."

Tần Đường liềnnói:"khôngsao, em hiểu ýanh,anhkhôngcần lo kắng cho em, hãy lo cho mình nhiều hơn nữa, emnóirồi, muốn chết cũng chếttrênngười em, em đợianhcho em lời giải thích."

" Ù'."

Đêm khuya hôm sau, thị trấn Du Lâm.

Tưởng Xuyên xoay xoayđiđộng trong tay, dựa vào góc tường hút điếu thuốc cuối cùng, nhìn chẳm chẳm phía trước, cómộtchút thất thần.

Tần Đường tối qua có phầnkhôngthích hợp.

mộttiếng "bịch" vang lên.

Từ đầu ngõ Tào Nham bước nhanh lại, giẫm lên tàn thuốcanhvừa quăng xuống, hạ thấp giọng:"đi."

Tưởng Xuyên nghe cần thận, tiếng bước chân lộn xộn từ xa lại gần, sắc mặtanhkhẽ biến, nhanh chóng xoay người, hai ngườiđisát vào tường,

tốc độ nhanh và ổn định, vội vã đi đến một lối thoát khác, tốc độ như gió, ngày càng nhanh.

Bước chân phía sau theo sát tới.

Tưởng Xuyên và Tào Nham liếc nhau, nhanh chóng lắch mình trốn vào phía sau cánh cửa bên phải.

Tiếng bước chân chậm lại, bóng đenđangtiến tới gầnmộtcách thận trọng.

Xuấthiệntrong mắt điều đầu tiên là con dao dài trong tay người nọ, ánh sáng lóe lên trong bóng tối. Tưởng Xuyên hạ mí mắt, ngay khi lưỡi dao vung đến, nhanh chóng tóm lấy cổ tay người ta bẻ gập lại. Đối phương phản ứng cũng nhanh, cấp tốc lùi lại phía sau, giơ chân lên, Tưởng Xuyên nghiêng người tránh thoát, dao của người nọ lại vung tới, Tào Nhamđangmuốn tiến tới hỗ trợ, phía sau lại nhảy ramộttên to con cầm con dao dài, chém mạnh về phía cậu ta, Tào Nham vội vàng né tránh.

Tưởng Xuyên nhìn về phía sau, sáu bảy tên cao to lực lưỡng, người nào cũng cầm vũ khí trong tay lao tới.

Tào Nham chửinhỏ:" Fuck!"

Tưởng Xuyên mím chặt môi, cùi chỏ làmmộtcúthậtmạnh vào cánh tay người kia, tay đối phương tê rần, buông rơi dao, Tưởng Xuyên thừa cơ hội đoạt lấy dao, nhấc chân đá vào ngựchắnta, lưỡi dao vung lên cánh tayhắnta, tên kia kêu lên thảm thiết, nắm chặt tay mình ngã xuống đất rên rỉ quắn quại.

Rất nhanh, lại có hai tên tiến lên bao vây tấn công.

Đối phương đông người, sau lưnganhvà Tào Nham là đường cùng, thận trọng đối phó.

Tào Nhamnhỏgiọng:" Thứ kia mang theo chứ?"

Tưởng Xuyên:" Ù."

"khôngđượcthìlấy thứ kia."

"khôngcần."

Nổ súngsẽchỉ đưa tới người nhiều hơn, vàsẽrất khó để họ rút lui.

Vẫn còn năm tên vây đánh.

Hai người họ, vấn đề đối phó chắc làkhônglớn.

Thình lình, hai tên đối diện đồng thời vung dao về phía Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên biến sắc, nhấc dao lên chống lại lưỡi dao của đối phương. Tào Nham vội vàng đối phó người phía sau.

Cũng may ngõnhỏchật hẹp, đối phương đông người ngược lại phải chen chúc, độ vung daokhông được rộng, tạo thời cơ cho Tưởng Xuyên và Tào Nham đối phó.

Đầu ngõ hẻm đột nhiên có nhiều điểm ánh sáng bị bao trùm, tiếng bước chân nhốn nháo truyền đến, lại có thêm mấy tên nữa tới, Tưởng Xuyên và Tào Nhamkhôngcó thời gian phân tâm, chỉ vội vã liếc mắtmộtcái, Tưởng Xuyên chặn lại lưỡi dao, mộtdao chém trúng bả vaimộttên trong số đó, trầm giọng:"đi."

Đối phươngrõràngđãpháthiệnra, ngườisẽcàng ngày càng nhiều.

Hành động của bọn họđãbị bại lộ, nếukhôngđi, chỉ có chờ chết.

Hai người nhanh chóng chạy về phía trước.

Đối phương cũng có súng, nhưng bọn chúngkhôngdám động tới súng, trong bóng tối, bọn chúng cũngkhôngthấyrõmặt nhau, cũngkhôngbiết người đến là ai, nếu là cảnh sát,mộtkhi rút súng, xung quanh có người dân báo cảnh động, có thể dẫn cảnh sát ra, vậythìphiền phức rồi.

một đám người đuổi phía sau, Tưởng Xuyên và Tào Nhamkhông còn thời gian chú ý đến, liều mạng chạy về phía trước.

Sắp ra đến đầu ngõ, lại thấy xuấthiệnthêm vài mũi dao nhọn lạnh lùng nơi cửa ngõ hẻm.

Tưởng Xuyên thầm kêukhôngtốt rồi, trước sau đều có địch,anhnói:" Cậuđiphía trước, tôi bọc hậu."

Phía sauđāđuổi tới nơi. Tưởng Xuyên nhanh chóng xoay người nghênh chiến, mấy lưỡi dao đồng thời chém tới, Tưởng Xuyên dần hết sức, nghe thấy tiếng kêu rên của Tào Nham phía sau, máu tươi tràntrêncánh tay cậu ta, sắc mặt Tưởng Xuyên nặng nề,khôngdám chậm trễ chút nào, lùi bước về phía sau, " Cậu sao rồi?"

Tào Nham cắn răng:"khôngsao."

Tưởng Xuyên nghiêng người né tránh lưỡi dao, ánh mắt chợt thoáng liếc mũi dao nhọn của đối phương bổ về phía Tào Nham, thần sắcanhbiến đổi, lập tức nghêng dao lên chắn, một đám người phía sau nhân cơ hội vung dao tới, Tưởng Xuyên bị dao chém loạn vào bả vai và cánh tay.

Tào Nham biến sắc mặt, hung hăng vung dao lên, thành công phá bỏ vòng vây,"đi!"

Tưởng Xuyên bụm lấy vết thương lui về phía sau.

Kéo giá gỗ bên cạnh xuống, giá gỗ sụp đổ, chặn lại đám người kia.

Hai người cứ thế chạy như điên, máu rơi trong đêm tối.

Tới điểm dừng xe.

Tưởng Xuyên mở cửa xe, Tào Nham lên xe, Tưởng Xuyên nhanh chóng nổ máy xe, khởi động, gạt số, nhấn ga.

Chiếc xe lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, vừa ra đến đường, phía sauđãcó hai xe đuổi theo sau.

Tào Nham nhìn về phái sau, mắng: "Mẹ nó, vẫnkhôngthể thoát."

Tưởng Xuyên mím chặt môi,khôngnóilời nào,đisang làn đường bên phải, chiếc xe phía sau nhanh chóng lao lên, Tưởng Xuyên nhanh chóng quay tay lái trước khi đối phương đâm vào, nhấn ga hết mức, bánh xe mau chóng xoay tròn, quéttrênmặt đất nổi lên những đốm lửanhỏ.

" Àm" Chiếc xe phía sau đâm sầm vào tảng đá bên cạnh, toàn bộ phần đầu xe bị mắc kẹt.

mộtchiếc xe khác theo sát phía saukhôngkịp né tránh, va vào phần đuôi xe, chiếc xe trượtđi, đầu xe xoay đếnmộthướng, thân xe ra sức kìm lại, tắt máy.

Tốc độ xe qua nhanh, Tưởng Xuyên kìmmộtlúc, thân xe súyt nữathìlật nghiêng, sau khi ổn định được, lạimộtchân nhấn ga hết mức, nhanh chóng cho xe laođi.

•••••

Quamộtlúc sau, một người trên xe bước xuống, người nọ ôm ngực, mặt đầy máu.

Chiếc xe phía sau đuổi tới dừng lại.

"Người đâu?"

"Chạy rồi,khôngthấy bóng dáng lâu rồi."

"Mẹ nó, lúc này phải làm sao đây? Thấyrõbọn chúng là aikhông?"

Tên kia lau máutrênmặt, "khôngthấyrõ, tối quá."

" Về trước tạ tội với lão đạiđi, mấy người chúng mày lưu lạiđi, đưa mấyanhem bị thươngđibệnh viện."

Mấy tên trở về tầng hầm, Triệu Kiền Hòa khuôn mặt lạnh lùng mắng:" Đều làm ăn cái gìkhôngbiết nữa! Nhiều người như vậy cũngkhôngbắt nổi hai người?"

Nhóm thuộc hạkhôngai dám lên tiếng.

Sắc mặt Triệu Kiền Hòa lạnh như băng, mi tâm xoắn lại, vết sẹotrênmi tâm càng lộ ra vẻ hung tợn, cả khuôn mặtâmu tăm tối," Có thấyrõdáng dấp bọn nókhông?"

"khôngạ."

Triệu Kiền Hòamộtquyền vung lên tên đứng đầu tiên, " Mẹ nó, tao cho bọn mày nhiều tiền như vậy để nuôi phế vật hả?"

Tên kia bị đánh cho gần như nằm úp xuống, vội vàng lấymộtmón đồ từ trong túi ra, "Lúc đánh nhau, túm được đồ của đối phương."

Triệu Kiền Hòa liếc mắt qua, con mắt từ từ nheo lại, giọngnóilạnh lẽo tựa như toát ra từ dưới lòng đất:" A."

Triệu Kiền Hòa gọi điện cho Khương Khôn, "anhKhôn, qua cầu rút vánkhôngtốt lắm đâu."

Khương Khôn: "Taokhônghiểu ý chú mày là gì."

Triệu Kiền Hòa cười lạnh:"anhphái người đến chỗ tôi làm loạn,khônghiểu ý tôi à? Cần tôi đưa người đến trước mặtanhđối chấtkhông?"

Khương Khôn nhíu mày, nghĩ sơ quathìhiểu được, thanhâmnhạt xuống:" Taonóikhôngphải người của tao phái tới, kẻ thù của chú mày nhiều, điều này trong lòng mày biếtrõ, tao vẫn chưa đến nỗi chơi sau lưng với chú mày."

"Chưa đến nỗi?" Triệu Kiền Hòa hừ lạnh, " Mấy năm tôi ở trong tù kia, là ai năm lần bảy lượt muốn mạng tôi hả?"

Điều này Khương Khônkhôngcó cách nào khác phủ nhận,hắnthản nhiênnói:" Triệu lão đệ, những gì taođãlàm, tao nhận. Lần nàythậtkhôngphải tao, nếu như chú mày tin,thìđừng nghe người khácnóinữa."

sựtín nhiệm chẳng còn lại bao nhiêu của Triệu Kiền Hòa dành cho Khương Khônđãbị mất hoàn toàn, cất tiếng cười trầm trầmâmu:"anhKhôn, nếu như tôi rơi xuống nước, nhất địnhsẽkhôngđểanhởtrênbờ sung sướng."

Triệu Kiền Hòa ngắt điện thoại.

Khương Khôn nghe thanhâmtút tút trong điện thoại, cả gương mặt trầm xuống, đập mạnh điện thoại di động vào góc tường, điện thoại di động chia năm xẻ bảy.

" Triệu Phong!"

Triệu Phong đẩy cửa bước vào:"anhKhôn!"

Khương Khôn xoay đầu nhìnhắnta, "Tra cho tao xem, gần đây Tưởng Xuyênđanglàm gì? Rồi nghe ngóngmộtchút bên Triệu Kiền Hòa xảy ra chuyện gì, nó cứ khăng khẳng khẳng định là tao phái người gây rối chỗ của nó."

Triệu Phong nghe vậy im lặng vài giây rồinói:" Triệu Kiền Hòa có mối hận rất sâu nặng với Tưởng Xuyên, có điều mấy năm nay Tưởng Xuyên rất vẫnkhôngthấy động tĩnh lần ång, gì, trướcanhkhíchhắnnhư im vây,hắncũngkhôngchịu khuất Triêu Kiền Hòa phuc, muốn giếthắn, hắn vẫn không tìm đến anh hợp tác."

"Ý mày là nókhôngvấn đề gì hả?" Khương Khôn cười," Vậy chứ phiên đấu giá Quỹ An Nhất kia sao nó lại ở đấy?"

Triệu Phong: "hắnđangcùng Tần Đườngyêuđương."

Khương Khôn nhướn mày:" Cái này tao biết, ý của mày là nó tham gia vào trong đó, chỉ vì con đàn bà kia sao?"

Triệu Phong giương mắt lên:" Là em suy đoán như vậy."

Khương Khôn híp híp mắt, dựa sát ghế về phía sau, tay trái vuốt chiếc nhẫn ngọctrênngón tay," Thân phậnthậtsựcủa Tưởng Xuyênkhônggiả mạo chứ?"

Triệu Phong cũng nhíu mày,"khôngtra được gì đầu mối mấy năm trước,đãqua lâu như vậy, cóđitra nữa, các manh mối vẻn vẹn mấy năm trước mà thôi, em biếtanhlo lắnghắncó liên hệ với cảnh sát, nhưng lâu như vậy, cũngkhôngtra ra được cái gì."

" Được	rồi,đixử l	lý Triệu	Kiền l	Hòa t	rướcđi."

Tưởng Xuyên dừng xe tại cửa bệnh viện, Tào Nham bịt lại miệng vết thương nhìn Tưởng Xuyên, quần áo hai người đều bị máu nhiễm đỏ.

Tay trái Tưởng Xuyên cứng đờ, máu vẫnđangchảy.

anhcử độngmộtchút, mở cửa xe ra, "đithôi, nếukhôngđi, tay của tôi thành phế đấy."

đãcó bác sĩđangchờ trực.

Hai người vừa xuống xeđãcó nhân viên y tế tiến tới cấp cứu.

Xử lý xong miệng vết thương, Tưởng Xuyên và Tào Nham bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt trắng bệch, song người vẫn tỉnh táo, Hàn Thànhđivào phòng bệnh, hai người lập tức ngồi thắng lên," Hàn cục trưởng."

Hàn Thành đè đè tay lại:" Cứ nắm đó, đêm nay các cậu vất vả rồi."

Tưởng Xuyên dựa vào đầu giường,không nói gì cả.

Tào Nham nở nụ cười:" Đây là trức trách của chúng tôi, chỉ làkhôngbiết có hiệu quả haykhông."

trêncổ Tưởng Xuyênmộtđường đỏ sậm, thứ đồ đeotrêncổđãbị người ta giật lấy trong trận hỗn loạn trước đó, là cố ý để bị lấyđi. Tai nạn xe cộ lần trước, Tào Nham tóm được vài tên, trong đó cómộttên chắc là thân tín bên cạnh Khương Khôn,trêncổ đeomộtkhối ngọc.

Đêm nayanhvà Tào Nham lẻn vào hang ổ của Triệu Kiền Hòa, sòng bạc ngầm.

Tào Nham phá địa bàn củahắnta, đả thương tên bảo vệ ngoài cửa.

Tiếp đó, dụ bọn chúng vào trong ngõnhỏ.

Hai người tạo thànhmộtvở kịch, làm cho Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn hoàn toàn chấm dứt.

Tưởng Xuyên giơ tay xoa xoa cổ, "Vớisựhiểu biết của tôi về Triệu Kiền Hòa, nếu Triệu Kiền Hòa nhận ra khối ngọc kia chính là thủ hạ của Khương Khôn, nhất định sẽ hoài nghi, mối hiềm nghi của hắn ta vốn đã nặng, vài năm ăn cơm tù, sẽ không để dàng tin tưởng Khương Khôn nữa."

Hàn cục trưởng cười, nhìn Tưởng Xuyên:" May mà vụ án này cậu đồng ý hỗ trợ,khôngai hiểu biết Triệu Kiền Hòa hơn so với cậu."

Tưởng Xuyên hơi nhếch môi, giọng nói bình thường:" Đây là việc tôi nên làm."

Mọi người đều hiểurõtrong lònganhnghĩ đến Lâm Hạo, Hàn cục trưởngkhôngnóigì nữa, dặn hai người họ nghỉ ngơithậttốt, lại dặn dò bước hành động tiếp theo, rồi mớiđi.

Tào Nham nằm trở lại, quay đầu nhìn về giường của Tưởng Xuyên,nói:" Vụ án này kết thúc,anhthậtkhôngtính quay lại sao?"

Tưởng Xuyên nhắm mắt lại:"nóisauđi."

•••••

Sinh nhật Tần Đường 24 tuổi, mời tất cả người của quỹ An Nhất và phòng làm việc đến nhà hàng, mởmộttiệc sinh nhật linh đình.

đãnhiều nămcôkhôngtổ chức sinh nhật như vậy, người nhà và bạn bè hiển nhiên vui mừng. Bữa tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, Tần Đường mời Tào Thịnh tới đây, Tào Thịnh đếnthìcó đến, nhưnganhtakhôngđivào trong.

sựcố năm đó, làanhta và Hàn Thành ra mặt xử lý, cha mẹ của mọi người đều quen biếtanhta.

Tần Đường mặc một bộ lễ phục dài màu kem đứng trước mặt anhta, nhìnanhta: "anhkhông vào trong, làm sao mà điều tra nội bộ quỹ An Nhất xảy ra vấn đề gì, nghi ngờ ai nhất."

Tào Thịnh búng búng tàn thuốc,"côkhôngcó đối tượng hoài nghi sao?"

Tần Đường:" Tôi biếtanhnghi ngờ lão Viên, nhưng tôi cực kỳ chắc chắnkhôngphải ông ta. Ông ta làm việc bên cạnh cha mẹ tôiđãmười mấy năm rồi, nếu ông ta thiếu tiền, rất có thể trực tiếpnóichuyện với cha mẹ tôi,khôngcần liều lĩnh bất chấp nguy cơ ngồi tù đểđigiúp Khương Khôn rửa tiền."

Tào Thịnhkhôngtiện trực diệnđiđiều tra quỹ An Nhất, Tần Đường nghĩ được một biện pháp, làm tiệc sinh nhật linh đình, để anhta tiếp xúc gần hơn với những người này.

Những điều này, Tào Thịnh đều hiểu,anhta rấtrõràng quan hệ của Tưởng Xuyên và Tần Đường.

Nếu làmkhôngtốt, làm hai người này rạn nứt, anhta áy náy.

Mấy năm nay Tưởng Xuyênđãđủ khổ rồi.

đangmuốnnóichuyện, trong phòng tiệc có hai ngườiđira.

Cảnh Tâm và mẹ Chu nhìn về phía Tân Đường, Cảnh Tâmđangtínhnói, nhìn lướt qua người đàn ông bên cạnh Tân Đường, ngây người.

Sắc mặt mẹ Chu thay đổi.

Vẻ mặt Tần Đường tự nhiên, quay đầu, cười gọi:" Mẹ, dì Thư."

Cảnh Tâm nhìn mẹ Chu, nét mặt mẹ Chu hoàn toàn trầm xuống, giọngkhôngvui:" Đường Đường, sao con lại ở cùng người này?"

Trong lòng Tần Đường đoán được vài phần, rủ mắt đáp:" Đây là bạn con, dì quen ạ?"

Cảnh Tâm nhìn congái, lại nhìn Tào Thịnh.

Tào Thịnh gật đầu với họ, "Tần phu nhân, Chu phu nhân."

Sắc mặt mẹ Chu hơi trầm xuống, giữ thể diện cho Cảnh Tâm và Tần Đường, mớikhông nổi giận, Cảnh Tâm mỉm cười:" Tào tiên sinh,đãlâukhông gặp."

TÀo Thịnh mím môi: "đãlâukhônggặp."

khôngngờ vẫn còn gặp phải.

Tào Thịnh nhìn Tần Đường, nét mặtcôkhôngthay đổi, khóe môi hơi cong lên,cônói:" Mẹ, dì Thư, hôm nay là sinh nhật con, Tào Thịnh là bạn con, nếuanhấyđãđến rồi, con muốn mờianhấy vào trong ngồimộtlát."

Cảnh Tâm nhìn Tào Thịnh dò xét, sau vài giây, nhìn congái:" Ù, mẹ và dì Thư conđitoiletmộtchút."

Sau đó hai ngườiđi.

Tần Đường nhìn Tào Thịnh: "anhquen cha mẹ của tôi và Chu Kỳ sao?"

Tào Thịnhkhông cách nào phủ nhận, từ tốn gật đầu:" Ù'm."

Tần Đường cắn môi dưới, sắc mặtđãkhôi phục vẻ bình tĩnh," Có liên quan đến vụ tai nạn Chấn Ba năm năm trước sao?"

"Ùm"

" Tôi hiểu rồi." Tần Đườngnói, "anhkhôngcần giải thích nhiều với tôi, tôi đợi Tưởng Xuyênnóivới tôi."

Miệng Tào Thịnh mấp máy, cuối cùng không hỏi gì.

Tần Đường bình tĩnh nhìnanhta:" Vào thôi, điều tra vụ án là quan trọng, vụ án kết thúc, Tưởng Xuyênsẽnóirõvới tôi."

Tào Thịnh nhìncô, cuối cùng nhịnkhông được:" Nếu cômuốn biết cái gì, có thể hỏi tôi, cómột số việc, có thể ngay cả Tưởng Xuyên cũng không biết, mấy năm này cậu ấy cũng khó khăn."

Tần Đường cúi đầu, nhìn xung quanh,khôngaiđiqua.

Hồi lâu, mớinói:" Vậyanhnóicho tôi biết, tên củaanhấy, rốt cuộc cái nào mới là tênthật."

"Hai cái đều đúng." Tào Thịnh thở dài," Lục Nghiệp là tên cậu ấy trước năm 21 tuổi, tôi biết cậu ấy gửi thẻ ngân hàng chocôrồi, như vậycôchắc làđãthấy,trêntấm giấy chứng nhận cậu ấy vẫn gọi là Lục Nghiệp. Sau khi xảy ra tai nạn, bởi vì.... nguyên nhân nào đó mà cảnh tịch bị hủy bỏ, Khương Khôn và Triệu Kiền Hòađãnghi ngờ phía cậu ấy, lúc đóđangđiều tra thân phận cậu ấy,côbiết đấy, nếu thân phận nằm vùng bị phơi bày, là chuyện cực kỳ nguy hiểm, cho dù cậu ấyđãtách rời đội cảnh sát, Khương Khôn vẫn có khả năng muốn mạng cậu ấy. Tôi là cấptrêncủa cậu ấy,khôngthể làm gì nhiều, kể từ đó, thông tin về tên và danh tính củaanhấy, toàn bộ được sửa thành Tưởng Xuyên, theo họ mẹ."

Tào Thịnh nhìn Tần Đường chăm chú, nói: 'Cậu ấy chỉ sửa tên, người vẫn là người đó.'

Tần Đường đầu óc hơi loạn, có phần cấp thiết:" Hủy bỏ cảnh tịch?"
"Ù."

Tần Đường nhìn nét mặtanhta, có chút dự cảmkhôngtốt:" Vì sao?"

Tào Thịnh chưa kịp mở miệng, trong phòng tiệc lạiđiramộtngười, là Hạ Tòng An,anhta hỏicô:" Đường đường, sao ra ngoài lâu vậy?"

Tần Đường quay đầu lại, nét mặt thản nhiên, nói bình thường: "không có gì, ra ngoài đón một người bạn."

Hạ Tòng An chưa từng gặp Tào Thịnh, nhướn mày:" Bạn em à? Saoanhchưa từng gặp?"

"Tào Thịnh." Tần Đường giới thiệu," đây là Hạ Tòng An."

Giới thiệu xong, cônhìn Tào Thịnh:" Vào trong thôi."

Tào Thịnh gật đầu,đitheo hai người họ vào trong phòng tiệc.

Tiệc sinh nhật lần này được làm rất lớn, gần trăm người, Tào Thịnh nheo mắt, có phầnkhông biết bắt tay từ đâu, Tần Đường nhìn Hạ Tòng An:" Đây là người bạn em quen lúc làm từ thiện, em đưa anhấy đi làm quen một chút với người trong quỹ."

Hạ Tòng An nhìn Tào Thịnh," Ù',anhđicùng em qua đó."

Tần Đường nở nụ cười:"khôngcầu đâu,anhgiúp em tiếp các vị khách khácmộtchút nhé."

Hạ Tòng An nhìncô, không kiến trì nữa," Được."

Người của Quỹ an Nhất phần lớn đềuđãtrên30 tuổi, nhiều nhất là nhóm tuổi 35-50, mà bạn của Tần Đường đều trẻ tuổi, ít nhiều cũng có chút khoảng cách thế hệ với họ, vì vậy về cơ bản tất cả họ đều tập chungmộtchỗ cùng ăn và trò chuyện,khôngquá tham gia góp vui với những người trẻ tuổi.

Tần Đường lại gần Tào Thịnh, hạ thấp giọngnói:" Cơ bản đềuđangở bên canh."

Tào Thịnh gật đầu: "côcó đối tượng hoài nghikhông?"

âmthanh tiếng nhạc bao trùm lên giọngnóicủa hai người họ.

Tần Đường nở nụ cười," Qua đó thử xem."

Tào Thịnh sáng tỏ, Tần Đườngđiqua đó, mọi người liền nhìn qua, khencô:" Tần Đường, hôm naycôthậtxinh đẹp, sinh nhật vui vẻ nhé."

"Cảm ơn."

Tần Đường nhận từng lời chúc phúc, nhìn dây chuyền của Đỗ Tân, cười cười:" Đỗ Tân, sợi dây đó lần trước tôi muốn mua, kết quả hết hàng rồi, tôikhôngmuốn chờ, liền mua kiểu khác."

Dây chuyền kim cương Cartier.

Sắc mặt Đỗ Tân ửng đỏ, cúi đầu mỉm cười:" Ngày kỷ niệm kết hôn, ông xã tôi tặng đấy,anhấy nào có nhiều tiền như vậy,nóikhôngchừng là hàng nhái thôi?"

Tần Đường nhàn nhạt thu lại ánh mắt,mộtngười nữ có quan hệ tốt với Đỗ Tânnóigiúp vào:" Hàng nháithìsao chứ? Tôi vẫn thường mua đó thôi,nóicho cùng hàng chính hãng quá đắtđi, đeomộtlần thỏa nguyện là được, phụ nữ ấy mà, đều thích trang sức."

Tần Đường cười cười, lúc này mọi người mới chú ý tới người bên cạnhcô, hỏi:" Vị này là....."

" À." Tần Đường nhìn Tào Thịnh," Đây là bạn của tôi, họ Tào, anhấy cũng là từ thiện, chẳng mấy khi lần này đến Bắc Kinh, liền mời anhấy đến chơi."

"thìra là như vây,anhTào là người vùng nào vây?"

"Tây An."

"Tây An à, Thiểm Tây bên đó còn rất nhiều huyện nghèo, năm nay Quỹ An Nhất tập chung cứu trợ là khu vực miền núi nghèo đói ở Thiểm Tây."

Tào Thịnh cười cười:" Đó là lý do mà tôi phải cảm tạ Quỹ An Nhất."

Đỗ Tân và người bạn liếc nhìn nhau, chỉ thoáng qua nhưng Tào Thịnhkhôngbỏ quamộtmàn này.

Chu Kỳ ở đối diện gọi Tần Đường, Tần Đường nhìn nhìn, nói: Mọi người giúp tôi tiếp đãi bạn tôi một chút nhé, tôi qua bên này chốc lát."

Tần Đườngđiqua, mấy ngày nay sắc mặt Chu Kỳđãkhôi phục hồng hào,khôngtái nhợt như lúc mới tỉnh lại, dáng người vẫn dừng lại ở 1 mét tám, Tần Đườngđigiày cao gót đứng ngang tầm mắt cậu ta. Chu Kỳ cười:" Chị, chị cũngkhôngđến chơi với chúng em."

Tần Đường nhìn cậu ta.

Chu Kỳ hơi khó hiểu:" Chị nhìn em chằm chằm dữ vậy?trênmặt em có gì à."

nóixongthìsờ sờ gương mặt mình.

Tần Đường lắc đầu: "không có, chị hỏi em chuyện này nhé."

Chu Kỳ:" Chị hỏiđi."

Tần Đường nhìn cậu ta, mãikhôngmở miệng, CK nôn nóng, cho rằng mìnhđãlàm sai chuyện gì, thấp thỏm chờ trong giây lát, Tần Đường mớinói:" Năm đó người đụng xe với chúng ta, em có hậnhắnkhông?"

Chu Kỳ ngây người, lắc lắc đầu,"khônghận."

"Vì sao?"

"Nghenóitrong xe bên đóđãchếtmộtngười, hơn nữa thời tiết hôm đó, rồi tình trạng giao thông, Trần, Trần Kính Sinh là tay đua, tay đua xe máy, nhưnganhấy lái xe vẫn rất lợi hại, ngay cảanhấy cũngkhôngcó biện pháp kiểm soát chiếc xe được tốt, chúng ta đây còn làm gì được nữa." Chu Kỳnói," Em biết, cái chết của Trần Kính Sinh có mối quan hệ gián tiếp với tai nạn đó, nếukhôngphảisựcố đó, chânanhấysẽrất tốt đấy, nếuanhcấy cómộtđôi chân hoàn hảo,trêntrường đua Băng Cốcsẽkhôngxảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao,anhấy làmộttay đua vô cùng lợi hại."

Chu Kỳ cũngđãnghenói, Trần Kính Sinh khẳng khẳng tham gia thi đấu, Tần Đường khóc lóc cầu xinanhđừngđinhư thế nào.

Theo quan điểm của cậu ta, Trần Kính Sinh thấy lần thi đấu này rất quan trọng, cuộc đời còn dài, được sống tiếp âu cũng là may mắn. Trần Kính Sinh bị mấtđinửa chân, ngoài cái đó ra,anhtakhôngnghĩ mình có gì kém hơn người khác, chí ítthì Tần Đường vẫn luôn ở bên cạnhanhta.

Chu Kỳ nhíu mày, những lời này cậukhông đành lòng nóira, "Emkhông hận, chị cũng đừng hận, Trần Kính Sinh chết là ngoài ý muốn, cũng trôi qua nhiều năm như vậy rồi."

"Chị biết mà." Tần Đườngkhôngnghĩ tời Chu Kỳ thông suốt đến như vậy.

"Sao bỗng dưng chị lại hỏi cái này?"

"khôngcó gì, chỉ là muốn biết suy nghĩ của cậu thôi."

Chu Kỳ nhìncôcười,"Giờ emđãtinh rồi, tay chân cũngkhôngthiếu, rất may mắn đấy, ngày nào bố mẹ em cũng bắt ép ôn bài học tập, nào còn hơi sức đâu màđihận người ta."

Tần Đường cũng cười:" Em phải học hành chăm chỉ."

Chu Kỳ gào khóc, nóivề cái này thì cáu kỉnh, cậu takhông giận người khác, chỉ trách bản thân mình không cố gắng, sao không tỉnh lại sớm hơn chút," Tần Diệu đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, nónh ohơn em hai tuổi đấy!"

Tần Đường vỗ vỗ vai cậu ta, trịnh trọngnói:" Nếu emkhôngtốt nghiệp đại học được, chị có thể nuôi em."

Chu Kỳ:"...."

Cậu ta cảm thấy mình đã bị tổn thương.

Cảnh Tâm và mẹ Chuđãquay vào, Cảnh Tâmnóisát bên tai Tần Sâm mấy câu, Tần Đườngđitới," Ba mẹ."

Tần Sâm nhìn congái, tầm mắt liếc về phía Tào Thịnh ở phía xa xa," Đó là ban con sao?"

Tần Đường gật đầu:" Vâng."

Tần Sâm nhíu mày:" Sao mà quen được?"

" Gặp mặt lúc làm từ thiện, anhấy giúp đỡ ạ."

Tần Đường vẫnkhông nói bên trong quỹ An Nhất xảy ra chuyện gì, lo Tào Thịnh và Tưởng Xuyên bị nhiễu loạn.

Tần Đườngđisát qua, kéo cánh tay Cảnh Tâm,nhỏgiọng hỏi:" Mẹ, Đỗ Tân vào quỹ An Nhất lúc nào vậy?"

Cảnh Tâm hơi nhớ lại," Năm năm trước."

Năm năm trước đó, cái nămcôtừng rối loạn nhất.

" Hỏi điều này làm gì?"

"khôngcó gì ạ." Tần Đường bám theo mẹ, hơi làm nũng," Con chỉ muốn hỏimộtchút thôi mà."

Cảnh Tâm vỗ vỗ đầucô," Năm nay conđãrời khỏi nhà nhiều lần rồi đó, gần đây cứ ở lại Bắc Kinhđi, người đại diện của connóiconđãbỏ rất nhiều việc rồi, như vậykhôngđược đâu."

Tần Đường dầu miệng, "côấy chỉ biết mách lẻo với mẹ thôi, công việc con đều có làm mà, chỉ là có số ítkhôngmuốn nhận tiếp,thìđãtừ chối, giống như khi mẹ từ chốimộtbộ phim."

Cảnh Tâm lườmcô,khôngcó biện pháp vớicô.

Tần Sâm vẫn nhìn Tào Thịnh,đangmuốnđiqua, Cảnh Tâm kéo ông lại:"anhlàm gì?"

Tần Sâm nhìn nhìn Tần Đường: "không có gì."

Cảnh Tâmnóivới Tần Đường:" Được rồi, conđichơi cùng bạn bèđi."

Tần Đường nhìn hai người họ thăm dò, chậm rãinói:" Vâng."

Xoay người rờiđi, Tần Đường khẽ nhíu mày.

Tào Thịnh biết cha mẹ Tần Đường và Chu Kỳ quenanhta,anhta cơ bảnkhôngđilung tung, phòng ngừa chạm mặt mấy người họ.

Thời điểm tiệc sắp kết thúc, Tần Đườngđiđến bên cạnhanhta," Sao rồi?"

Tào Thịnh hỏi:" Cái người gọi Đỗ Tân đó, sợi Cartiertrêncổcôta là hàngthậtsao?"

anhtakhônghiểu những thứ đồ xa xỉ phẩm, nhưng Tần Đường sinh ra trong gia đình giàu có, đồ dùng và cách ăn mặc, đều là cao cấp, có phải hàng nháikhông, chắc chắncôcó năng lực phân biệt.

"thật, giá của nó hơn mười vạn."

Tào Thịnhđãhiểu, vừa rồianhta trà trộn trong đám phụ nữ trò chuyện qua lạimộtchút, đại khái đoán được phần nào," Trước kia điều kiện kinh tế của Đỗ Tân thế nào?"

Tần Đườngnói: "Tôiđãhỏi lão Viên, lão Viênnóichồng của Đỗ Tân kiếmkhôngđược nhiều lắm, hơn nữa năm trước mẹ Đỗ Tân nằm viện, tuynóiđiều trị xong rồi, nhưng tiêumộtmón tiền rất lớn, hầu như lấy hết số tiền tích cóp của họ, tình hình kinh tế của bọn họ đáng lẽkhôngdư dả mới đúng, chồngcôta sao có thể mua đồ xa xỉ chocôta chứ? Huống hồ, phiên đấu giá ngày đó, phụ trách soát thẻ ký tên chính là Đỗ Tân."

Tào Thịnhnói:" Tôiđitramộtchút người tên Đỗ Tân này."
Tần Đường:" Ùm, cóyêucầu gì gọi điện thoại cho tôi."
Tào Thịnh cười cười:" Tôiđitrước đây."

Ban đêm, 11 giờ hơn, Tần Đường về đến nhà.

Hôm nay Tưởng Xuyên chưa gọi điện chocô, tin nhắn cũngkhôngcó."

Tắm rửa xong nằmtrêngiường,đãqua 0 giờ, sinh nhật 24 tuổi củacôđãtrôi qua.

Tần Đường nằmtrêngiường,khônglâu sau ngủ thiếpđi.
......
Đêm khuya.

Thị trấn Du Lâm.

Tưởng Xuyên và Tào Nham vừa tránh thoát được một màn theo dõi, đang cấp tốc chạy đến điểm tiếp theo.

Tào Nham nhìn cánh tay rướm máu của Tưởng Xuyên:" Tayanhkhôngsao chứ?"

Tưởng Xuyênkhôngđể ý tớinói: "khôngsao."

Triệu Kiền Hòa quả nhiên nổi lên đấu đá nội bộ với Khương Khôn, sơ hở ngày càng nhiều, lại thêm manh mối phía bên Tào Thịnh, tin làsẽkhônglâu nữa, vụ ánđãcó chân tướng.

Tào Nhamnói: "Đến lượt tôi lái xe."

Tưởng Xuyênkhôngcùng cậu ta nhiều lời, dừng xe lại, hai người đổi vị trí, Tưởng Xuyên tự mình xử lý vết thương.

Miệng vết thương nứt ra rồi, anh cắn răng, băng lại miệng vết thương.

Tào Nham liếc qua, nhíu mày hỏi:" Như vậykhông được đâu, tới thị trấn sau, phải đến bệnh viện xem sao. "

Tưởng Xuyên dựa vào ghế, tựa hồ có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại,khôngnóigì.

Ngày 14.

00:50

Sinh nhật Tần Đườngđãqua rồi.

Ngón tay trượt mấy cái, nghĩ nghĩ, vẫn là bỏđi.

Giờ này, có thể côngủ rồi.

Lúc trời sắp sáng, Tưởng Xuyên tới bệnh viện thị trấn kế tiếp xử lý vết thương, từ bệnh việnđira, trờiđãsáng tỏ.

Liên tục hơnmộttuần, Tần Đườngkhôngnhận được cuộc điện thoại nào của Tưởng Xuyên, thỉnh thoảng báomộttin nhắn, biếtanhbình an vôsự.

Tưởng Xuyênkhôngmuốn làmcôlo lắng, cũngkhôngnóichocô,anhđanglàm nhiệm vụ với đội cảnh sát.

Tần Đường hỏi Tào Thịnh mới được biết.

Lúc này, côđanng hẹn Tào Thịnh tại một quan cà phê tư nhân, "anhtra ra được gìkhông?"

Tào Thịnh:" Vốnkhôngtra ra cái gì, có điều, tối qua người của tôi theo dõi Đỗ Tân, pháthiệnĐỗ Tânđãgặp mặt Lộ Toa, hai người quen nhau, đi sâu vào điều tra mới phát giác, trường đại học của Lộ Toa, chính là trường mà Đỗ Tân học nghiên cứu sinh."

"Lộ Toa và Đỗ Tân ở chung một phòng ngủ, sống một năm."

Như vậy, tình nghi lớn nhất chính là Đỗ Tân.

Tần Đường:" Xác định làcôấy chưa?"

Tào Thịnh lắc đầu:" Dựa vào suy đoánthìlà 90 phần trăm, nhung phá án cần dựa vào chứng cớ, giờ vẫn chưa có chứng cớ."

Về cơ bản có thể xác định là Đỗ Tân, chỉ làkhôngcó chứng cớ,khôngchứng cớthìkhôngbắt được người, cho dù bắtđithẩm vấn, cũng chỉ sẽ đánh rắn động cỏ, rất nhanh lại phải thả ra, tạo điều kiện cho đám Lộ Toa và Khương Khôn thời gian trốn chạy.

Bon ho muốn vừa tung lưới là bắt hết.

Tần Đường hỏi:" Phía bên Tưởng Xuyên thế nào?"

Tào Thịnh hơi kỳ quái nhìncô," Hai ngườikhôngliên hệ sao?"

Tần Đường:" Có, nhưnganhấykhôngnóivới tôi, tôi cũngkhônghỏi."

Tào Thịnhđãhiểu, uốngmộtngụm cà phê,anhtakhôngnóitình hình cụ thể cho Tần Đường, chỉnói:" Cậu ấy bị thương."

Tần Đường hốt hoảng, vội hỏi:" Chuyện lúc nào? Thương tích có nặngkhông?"

Tào Thịnh đáp:" Cũngđãqua nửa tháng, vết thương gần như đỡ nhiều rồi."

Tần Đườngnhẹthở ra, đầu cúi thấp, ngay cả bị thương Tưởng Xuyên cũngkhôngđề cập vớicô.

"côđừng lo lắng, cậu takhôngphảimộtmình, sẽkhông có việc gì cả."

"Ùm."

Tần Đường lại im lặng, tẩn mẩn khuấy sữa trong ly cà phê,mộtlúc sau,côngẩng đầu lên," Tào Thịnh, tôi muốn hỏianhchuyện này."

Tào Thịnh:"Chuyện gì?"

Tần Đường đặt cài cái muỗngnhỏxuống, hai tay đặt lêntrênbàn, nghiêm túc nhìnanhta:" Lần trướcanhnóiTưởng Xuyên bị hủy bỏ cảnh tịch, là có liên quan đến tai nạn kiakhông?"

Tào Thịnh ngẩn người," Ù'm."

"Tai sao?"

Tào Thịnh hơi nheo mắt lại, rất khó hiểu đáp:" Chuyện nàyđãqua lâu lắm rồi, kết quả xử lý là cấptrênquyết định, sau khi vụ án này kết thúc, nếu Tưởng Xuyên bằng lòng, cậu ấy có thể quay lại với đội của tôi."

"Là do cái chết của đồngsựsao?" Tần Đường truy hỏi.

Tưởng Xuyên từng nóitới chuyện này, anh nói, làm vụ án này là muốn có lời giải thích rõràng với đồng nghiệp đã chết.

Khi đócôkhôngrõtai nạn màanhnóilà gì.

Cho tới bây giờ mới hiểu, màn tai nạn đó, côcũng ở trong đó.

Vậythì, Tưởng Xuyên biết làcôkhông?

Biết lúc nào?

Tào Thịnh nhìn Tần Đường, cómộtsố việcanhtakhôngbiết có nên từanhtanóira haykhông. Năm đó xử lý những việc sau tai nạn đó quả thực thựckhôngđơn giản như vậy. Cái chết của Lâm Hạo làmộtnguyên nhân, khi đóđanglàm nhiệm vụ, đó làmộtđiều bất trắc, Tưởng Xuyên quảthật có trách nhiệm, một vụ án lớn như vậy, nếu như Lâm Hạokhông chết, nóikhông chừng năm đóđaphá được án.

Kết quả nàykhôngai ngờ được.

Tai nạn đó có thể xử phạt Tưởng Xuyên, nhưng vẫnkhônghủy bỏ cảnh tịch, cấptrêntạo áp lực, hơn nữa thân phận Tưởng Xuyên bị điều tra, Tào Thịnh và Hàn Thànhkhôngcó cách nào, đành phải theo ý tứ cấptrênmà làm.

Về phần cha mẹ Tần Đường có can dự tạo áp lực haykhông,anhta cũngkhôngbiếtrõ.

Lính của ai người đó đau lòng.

Tào Thịnh và Hàn Thành làthậtsựthương cấp dưới của mình, năng lực làm việc của Tưởng Xuyên rất mạnh, nếukhôngphảikhôngcòn cách nào khác, hai người họ muốn giữanhlại biết bao.

Tào Thịnh uống mấy ngụm cà phê, trả lời có chút cẩn trọng:" Ừm, có quan hệ với chuyện đó."

Tần Đường nhìnanhta trong chốc lát, trong lòngđãđoán được,khônggặng hỏi thêm nữa.

Tào Thịnh đứng lên:" Tôiđitrước nhé."

•••••

Sẩm tối, Lộ Toa lại gặp Đỗ Tân, hai người trông có vẻkhôngthoải mái.

Tào Thịnh phân phó thuộc hạ tới gần, loáng thoáng nghe thấyâmthanh cự cãi của hai người.

Sắc mặt Lộ Toa lạnh nhạt nhìn Đỗ Tân:" Học tỷ, tiền chịđãcầm rồi, lúc này mớinóisợ, có phải quá muộn haykhông?"

Đỗ Tânkhôngngừng hối hận, trước đó Tần Đường thăm dòcôta, côta vẫn luôn cảm thấy bất an. Chắc chắn Tần Đường đãnhìn ra sợi dây chuyền kia là hàng thật, một món lớn như vậy qua tay côta, côta nhất thời bị quỷ ám, làm chuyện sai lầm. Càng tiêu nhiều tiền, càng trống rỗng và sợ hãi trong lòng càng mãnh liệt, côta muốn trả tiền lại cho Lộ Toa, nhưng Lộ Toakhông đồng ý.

Lên thuyền giặc rồi, cònnóiđường rút lui ở đâu chứ.

Sắc mặt Đỗ Tân tái nhợt:" Tôisẽkhôngnóira, nhưng sau này tôisẽkhôngbao giờ làm việc này nữa....."

Lộ Toa cười lạnh:" Điều nàykhôngphục thuộc vào chị."

Đỗ Tân kéo taycôta:" Coi như tôi cầu xincô, tôi trả lại hết tiền chocô,cônóigiúp tôimộtchút, tôikhôngmuốn làm chuyện này nữa."

Lộ Toa:" Tôi thiếu tiền à?"

Đỗ Tân chết sững, một câu cũng không nói ra được.

Lộ Toa đứng dậy, cúi xuống nhìncôta," Học tỷ, đừng trách tôikhôngnhắc nhở chị, nếu chịkhôngnghe lời, chị và người nhà của chị đềusẽkhôngyên ổn, hy vọng chị nhớrõ."

Lộ Toađirồi, Đỗ Tân khổ sở che mặt.

Tào Thịnh nấp trong góc tối.

" Lão đại,đãghiâm."

"Thu hoạch tốt lắm." Tào Thịnh nhìn thấy Đỗ Tân đứng dậy rờiđi, híp mắt theo sau.

•••••

Buổi tối, Tần Đường gọi điện cho Tưởng Xuyên.

Đợi rất lâu, mới nhận máy.

Giọng Tưởng Xuyên có hơi khàn:" Đường Đường."

Tần Đường ngồi trênghế số pha, kéo một cái gối ôm vào trong lòng, thanhâm lành: "anh bị thương saokhông nói cho em biết."

Tưởng Xuyên mím môi:"....."

Đoán ra Tào Thịnhnóichocô.

anhkhôngnóigì, Tần Đường cho rằnganhđuối lý, càng được nước lấn tới: "anhđừng quên, mạng của anhđều là của em, cơ thể cũng là của em, bị thương chảy máu đều phải nói với em."

Tưởng Xuyên khẽ cười:" Đâymộtthân da dày thịt béo, cũng chỉ có emyêuthích."

"Lộ Toa cũngkhôngyêuthích sao? Lúc em vừađikhỏi Nghĩa Trạm, A Khởi cònnóicho em biết, thường xuyên có phụ nữ tên tuổi làm từ thiệnđiđến Nghĩa Trạm, cứ nửa đêm lại đến gõ cửa phònganh."

" A Khởi cònnóinhững chuyện này cơ à?" Tưởng Xuyên ngồitrênmặt đất, rút điếu thuốc ra châm.

Tào Nham ngủtrênxe, lúc này bị chuông báo thức tỉnh dậy, nhìn nhìn thời gian, pháthiệnđã đến phiên cậu ta, mở cửa xe ra, cào cào mái tóc, "Đến lượt anh nghỉ ngơi rồi."

Tưởng Xuyênkhôngnhúc nhích, nhả ra mấy hơi khói," Cậu ngủ tiếpđi, tôi gọi điện thoại."

Tào Nham nhướng mày, lại chui vào trong xe.

"đanglàm nhiệm vụ sao?" Tần Đường hỏi, cônghe thấy tiếng nói chuyện của Tào Nham.

"Ùm." Tưởng Xuyên nhéo nhéo mi tâm, mấy ngày rồikhôngnghỉ ngơi tốt, vốn có phần mệt mỏi, nghecônóichuyện cảm thấy hiệu nghiệm hơn cả hút thuốc,anhcứ thế mà nằm luôntrênmặt đất, ngắm nhìn bầu trời đêm ảm đạm.

[&]quot; Bên đó có mưakhông?"

[&]quot;khôngcó, Bắc Kinh có mưa sao?"

" Có, từ nãy giờ rồi."

Tần Đường đứng dậy,điđến ban công, kéo rèm cửa sổ kính, tay túm lấy bức rèm," Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên trả lời:" Hửm."

Tần Đường hỏi:"anhthích làm cảnh sátkhông?"

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 61

Edit: Michellevn

Ngoài cửa số mưa to gió lớn.

Tần Đường buông lỏng tay, rèm cửa giống như diều đứt dây, phần phật mà vờn bay.

Tưởng Xuyên chăm chú nhìn bầu trời đêm, tiếngnóirất khẽ, " Ùm."

Tào Thịnhnói, sau khi vụ án này kết thúc, nếu Tưởng Xuyên bằng lòng,anhcó thể quay về đơn vị, Tần Đường mở cửa sổ ra, gió lùa vào,cônói:"anhbị thương saokhôngnóicho em biết?"

Tưởng Xuyên nghe thấy tiếng gió, theo với giọngnóilành lạnh củacô, da đầuanhrun lên, sờ sờ mũi:"khôngmuốn em lo lắng."

" Vết thươngđãđỡ chưa?"

" Khá nhiều rồi,khôngnghiêm trọng."

" Lần sau phảinóicho em biết."

Tưởng Xuyên nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ: "Được."

anhbiết côk há mẫn cảm với chuyện này, bị thương cũng không nặng lắm, mới không nói cho cô, cũng không biết làm thế nào mà côlại biết được, có lẽ là Tào Thịnh để lộ ra.

Tần Đường lại hỏi:" Miệng vết thương còn đaukhông?"

Tưởng Xuyên động động tay:"đãkhỏi rồi."

"Là vết thương do dao hay vết thương do đạn bắn?"

" Do dao."

Saumộtgiâycôlại hỏi:" Bị thương ở đâu?"

Giọng điệuhiệntại củacôgiống nhưđangthẩm vấnmộttù nhân, Tưởng Xuyên có hơi bất đắc dĩ:" Cánh tay và bả vai."

" Cánh tay bên nào?"

Trong điện thoại tiếng gió thổi rít gào, tiếngnóicủacôkhi lớn khinhỏ,anhkhôngtrả lời, chuyển đề tài:" Gió lớn quá, em đừng đứng cạnh cửa sổ."

Tần Đường đóng cửa số lại:" Em đóng cửa số rồi."

Tưởng Xuyên khẽ cười:" Nhớanhrồi sao?"

Tần Đường xoay người, nhìn lướt qua mô hình xe mô tô trong tuâmtường, ánh mắt có chút loạn, Tưởng Xuyên đợi mấy giây, mãikhôngthấy trả lời, khe khẽ hỏi:" Hửm?"

Tần Đường dời ánh mắt,"anhthìsao?"

Tưởng Xuyên lấy báo thuốc rút ramộtđiếu, châm thuốc khẽ rítmộthơi, "Nhớ chịukhông nổi."

Tần Đường khe khẽ cười.

côkhôngtrả lời vấn đề của nh, Tưởng Xuyên cũng không hỏi đến cùng, anh hỏi: ''đã tự mua cho mình một món quà sinh nhật chưa?''

- " Mua rồi."
- " Mua cái gì?"
- " Vòng tay, Cartier."
- " Thích là được rồi."

Tần Đường lại ngồitrênghế số pha," Ngày đóanhkhônggọi điện cho em, có phải là dođãbị thương? "

".......Ù." Tưởng Xuyên nhả ramộtvòng khói, liếm liếm môi, " Tức giận sao?"

"khôngcó." Tần Đườngnóivớianh," Chúng tađãtìm ra được kẻ tình nghi, mấy ngày này Tào Thịnh chắc là có thể bắt người rồi, chuyện của em bên này có lẽkhôngbao lâu nữathìcó thể giải quyết, Tào Thịnh về Tây An, emđicùnganhấy qua đó."

Tưởng Xuyên nhíu mày, Tần Đường nói tiếp: "Chuyện này em đã nói với Tào Thịnh rồi, anhấy nói có thể."

Tào Thịnh là đội trưởng, nếuanhấynóicó thể, điều đó có nghĩa làsựan toàn củacôđược đảm bảo, Tần Đườngkhôngđánh tiếng với Tưởng Xuyên, cứ thế xuống tay từ Tào Thịnh bên này, Tưởng Xuyên muốn cự tuyệt, Tần Đường lạinói:" Em muốnđi, em có chuyện muốnnóivớianh."

Tưởng Xuyên gảy gảy điếu thuốc kẹp trong ngón tay, ánh mắt tốiđi," Được."

•••••

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên dường như hiểu ra bất thường của Tần Đường mấy ngày này, mơ hồ có chút dự đoánkhônghay.

đangnghĩ ngợi, điện thoại lại vang lên.

Là Tào Thịnh.

anhliếc nhìn, nhận máy.

Tào Thịnhnóirất nhanh:" Nội gián bên trong quỹ An Nhấtđãtra ra rồi, là Đỗ Tân, bạn đại học của Lộ Toa, hai người này hai năm nay liên lạc mật thiết, Lộ Toa có thể trở thành người đấu giá phiên đấu giá quỹ An Nhất cũng là do Đỗ Tânâmthầm tiến cử, Đỗ Tânđãkhai hết rồi."

Tưởng Xuyên ngồi thắng lên,"anhđãbắt người chưa?"

Tào Thịnh:" Lộ Toa chạy trốn rồi, khẳng định ngườikhôngcòn ở Bắc Kinh nữa, tôi xử lý xong chuyện bên nàysẽtrở về."

" Lộ Toa ngoại trừ đến cậy nhờ Khương Khôn, chắc làkhôngđichỗ khác được rồi, chứng cứ hiệngiờ có đủ bắt giữ Khương Khônkhông?"

Tưởng Xuyên và Tào Nham mấy ngày nay cũngđangtheo dõi Triệu Kiền Hòa.

Khương Khôn và Triệu Kiền Hòa, một người cũng đừng nghĩ trốn.

Bọn họ bên này đãn ắm giữ không ít bằng chứng, nếu Tào Thịnh bên kia cũng có đầy đủ chứng có, thì có thể ra lệnh bắt giữ rồi.

Tào Thịnh: "hiệngiờ còn chưa được, đội chống ma túy vẫnđang chờ đợi, lần nàykhông phải là hành động riêng biệt của chúng ta, cậu và Tào Nham cố gắng thêm mấy ngày nữa, sắp rồi."

Tưởng Xuyên dập tắt đầu thuốc," Được." Qua vài giây,anhhỏi," Có phải Tần Đườngđãbiết gì rồi phảikhông?"

" Hai người......có chuyện rồi à?"

"khôngcó."

Nếu Tần Đường thật sự đã biết, cô lại không hỏi không gây rắc rối, chính bởi vì nguyên nhân như thế, anh mới thấy bất an.

côquá bình tĩnh rồi.

Bình tĩnh đến độ khiến người ta cảm thấy rằng đây làsựbình yên trước cơn bão, làsựtử tế và dịu dàng cuối cùng côdành choanh.

Hoặc là lo ngại ảnh hưởng đến tiến triển của vụ án, mới lựa chọn trầm lặng.

Tưởng Xuyên bị những suy đoán này biến thành tâm phiền ý loạn, trầm mặc của Tào Thịnh càng chứng tỏ suy đoán của nh, tai nạn năm đó, Tần Đường có lẽ là đã biết.

Tưởng Xuyên nghiền nát đất dưới chân: "anhnóichocôấy sao?"

TÀo Thịnh nhíu mày: "không có, không hiểu sao côấy làm thế nào biết được, hôm tôi đi tiệc sinh nhật côấy, cha mẹc ôấy và cha mẹ Chu Kỳ đều đãn hận ra tôi, rốt cuộc sau đó thế nào, tôi biết một phần, côấy không hỏi, chỉ hỏi cậu bị hủy bỏ cảnh tịch có liên quan với cha mẹc ôấy hay không."

Cổ họng Tưởng Xuyên khô khốc: "anhnóisao?"

" Cụ thể có haykhông, tôi cũngkhôngbiết."

"côấy cònnóigì nữa?"

"côấy hỏi tôi, tên của cậu, tên nào làthật."

Tưởng Xuyên nhéo nhéo mi tâm, "nóichocôấy hết rồi sao?"

Tào Thịnh nhận rasựmệt mỏi củaanh, lo ngạianhphân tâm,khôngnóinhiều thêm nữa,"côấynói,côấysẽchờ cậunóirõchocôấy."

Tưởng Xuyên ngầng đầu, ngơ ngần nhìn chân trời ảm đảm, "Tôi biết rồi."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tưởng Xuyên đứng dậy, tầm mắt lướt qua, đột nhiên trông thấy mấy bóng ngườiđanglén lút đến gần, ánh mắtanhlạnh lùng, hết thảy suy nghĩ còn chưa tiêu hóa kịpđãnuốt hết xuống bụng, nhanh chóng chạy ra xe.

Tào Nham vừa nghe tiếng bước chân cũngđãtỉnh, vội vàng ngồi thắng lên.

Tưởng Xuyên cấp tốc ngồi vào ghế phụ lái, "Lái xe."

TÀo Nham nhanh chóng khởi động máy, xe nhanh như gió laođi.

Ở phía sau.

Tiếng động cơ ô tô gào rú, phá vỡsựtĩnh lặng của màn đêm.

Tào Nham đưa mắt nhìn phía sau:" Xảy ra chuyện gì rồi?"

Tưởng Xuyên trầm giọng:" Bị phát giác rồi,đimau."

Mấy ngày nàyanhcùng tào Nham vẫn luôn theo sát Triệu Kiền Hòa, sòng bạc ngầm của Triệu Kiền Hòađãtạm thời đóng cửa, có điềuhắnta mở sòng bạc bạc cũngđãđủ chohắnta ăn cơm tù, nhưng hành vi phạm tội củahắnkhôngchỉ có từng đó, trước đó tiến hành giao dịch ma túy ở khách sạn,mộtmìnhhắnthìkhôngthể làm được.

Khương Khôn, Triệu Kiền Hòa, còn có những tay buôn khác nữa, một ổ đầu mối, mới là mục tiêu cuối cùng của ho.

Mấy năm nay Khương Khôn tađãquyên góp cả trăm triệu nhân dân tệ cho các quỹ từ thiện, đây chỉ là số tiền thể hiện bên ngoài, còn có những khoản tiền đen tẩy trắngkhôngnhìn ra được, họk hông đoán được con số cụ thể, nhưng có thể hình dung con số này khổng lồ, và hoàn toànk hông thể tách khỏi ma túy.

Tưởng Xuyên nhìn về phía sau.

" Choang -----"

mộttiếng súng nổ, cửa kính bị phá vỡ.

Đối phương nổ súng.

Chiếc xe hơi chaođi, nét mặt Tào Nham khẽ biến:" Má nó! Thẳng ôn này trước đókhông phải không động đến súng sao?"

Tưởng Xuyên rút súng, vịn cửa số, nhắm vào phía sau,mộtphát bắn vào bánh xe.

Chiếc xe kia lập tức chao đảo lắc lư, va chạm vào chiếc xe phía sau, lật nghiêng lăn sangmộtbên, chiếc xe sau căn bảnkhông quan tâm đến người ngồi trong xe phía trước, tiếp tục đuổi theo.

" Đoàng Đoàng " " Đoàng......

Liên tiếp mấy tiếng.

Tào Nhamkhôngngừng kìm lại chiếc xeđanglắc lư, trái phải tránh né đạn.

Tưởng Xuyên nấp trở lại, hơi thở gấp gáp:"khôngphải người của Triệu Kiền Hòa."

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 62

Edit: Michellevn

Trong đêm tối chiếc xe chạy như bay, luồn lách dưới làn mưa bom bão đan.

Tào Nham nhấn mật hiệu đểyêucầu hỗ trợ.

Mới chỉ qua nửa phút, tiếng súng phía sau lại nổi lên từng đợt, nhưng bị tập kíchkhôngphải hai người họ, chiếc xe phía sau đâm sầm vào tảng đá bên cạnh,đãkhôngtheo sau họ được nữa, Tưởng Xuyên và Tào Nham nhất thời liếc nhau, hỗ trợkhôngđến nhanh như vậy chứ?

Tưởng Xuyên lắng nghe vài giây, quyết định:"khôngphải người của chúng ta, nhưngkhôngtấn công chúng ta."

Tào Nham: "đihaykhông?"

Tào Nham vẫnkhôngrời chân ga dưới chân, đột nhiên đánh tay lái, nép vào phía bên phải, cúi đầu tránh thoátmột viên đạn, mặt Tưởng Xuyên bình tĩnh, xoay người từ cửa sổ bắn mấy phát súng,"đi!"

Phía sauđãhoàn toànkhôngchú ý đến họ nữa.

Tào Nham nhân cơ hội lái xeđi.

Quả nhiênkhôngđuổi theo, kinh hãi màkhôngnguy hiểm.

Tào Nham bấm gọi điện thoại, đưa qua cho Tưởng Xuyênnóichuyện, Tưởng Xuyên liếc cậu tamộtcái,nói:"khôngcần nữa, mọi người rút luiđi."

" Các cậu thoát khỏi nguy hiểm rồi à?"

"Ùm, giờđangtrênđường quay về."

" Xảy ra chuyện gì?"

"khôngbiết nữa, có người qua đường tấn công từ phía sau, đám người đó lạikhôngđuổi bên này."

Là địch hay bạn, bây giờ vẫn chưa biết.

Cho dù thế nào, những người đó xuấthiện đúng lúc, nếuk hông với hai người Tưởng Xuyên và Tào Nham, đoán là rất khó chạy thoát.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu,nói:" Trước tiên các cậu cứ rút vềđi, lưu lạimộtsố người bên đó được rồi."

Tưởng Xuyên nghĩ nghĩ," Tôi và Tào Nham vẫn nên ở lại chỗ nàyđi."

"Nếu vậy, các cậu chú ý an toàn."

Ngắt điện thoại, Tào Nham hỏi:"anhcho rằng nhóm người đó là ai?"

Tưởng Xuyênnói:" Chắc là đội truy bắt ma túy."

Hành động của hai độikhôngthống nhất, về cơ bảnkhôngcó thương lượng, sòng bạc ngầm của Triệu Kiền Hòa bị bắt đóng cửa,khôngcòn kiếm tiền được theo đường này, chỉ có bán ma túy nữa thôi,hắntakhôngthận trọng và nhiều tính toán như Khương Khôn, cơm tù vài nămđãbào mòn hết tính nhẫn nại củahắn, chỉ tăng thêmsựtàn độc và hung hãn,hắnchỉ biết mạnh bạo.

Cũng vì Triệu Kiền Hòa lỗ mãng, họ mới có thể tìm được sơ hở của Khương Khôn.

Tào Nham nhướn mày:" Tiếp theo đây náo nhiệt rồi."

Tưởng Xuyên nở nụ cười, mở cửa xuống xe," Ôn rồi,điăn chút gìđi."

Tào Nham cũng cười:" Được đấy,điăn chút thịt nướngđi."

Hai người vừanóichuyện, chọnmộtbàn lớn ngồi xuống, gọi bia và thịt nướng.

•••••

Tần Đường và Tào Thịnhđigặp Đỗ Tân.

Đỗ Tân tạm thời bị giữ lại Cục Công an, Tào Thịnh đánh tiếng với người ta, để Tần Đườngđitheo vào.

Phòng thẩm vấn -----

Tần Đường đợi trong chốc lát, cảnh sát dẫn theo Đỗ Tânđivào.

Sắc mặt Đỗ Tân nhợt nhạt, tiều tụy, có thể thấyrõvành mắt thâm đen,khôngcòn vẻ rực rỡ sáng lạn như trước đây, trông thấy Tần Đường thần sắc khẽ thay đổi, môi mím chặt lại,khôngnóigì.

Tần Đường nhìncôta,nói:"nóiđi, tất cả những gìcôbiếtnóihết cho cảnh sát, Quỹ An Nhấtkhôngtruy cứu trách nhiệm củacô."

Đỗ Tân cắn môi, nước mắt lăn xuống, mang theo tiếng nức nở: "Tôinóirồi có thể không phải ngồi tù không?"

Tần Đường im lặng, Tào Thịnhnói:" Thời kỳ mang thai và cho con búkhôngphải ngồi tù."

Đỗ Tân khóc hết sức thê thảm, vừa khóc vừa vuốt bụng, nóitrong tiếng nấc nghẹn ngào:" Nếu..... nếu tôi biết tôi có thể mang thai, tôi sẽ không đáp ứng Lộ Toa......"

côtanóirất lâu.

Đỗ Tân và chồng kết hônđã được tám năm. Bốn năm trước sau khi hư thai vẫn chưa có đứa con nào, uống không ít thuốc đông y, các bệnh viện lớn và các phương thuốc dân gian đều thử dùng qua hết, vẫn không thể nào thụ thai được, côta và chồng dự tính thụ tinh nhân tạo, tiền bạc đã chuẩn bị xong đâu đó hết, không ngờ cơn bệnh một năm trước của mẹ đã tiêu sạch tiền.

Chi phí thụ tinh nhân tạo rất cao, lạikhôngthể đảm bảomộtlầnđãthành công,côta và chồngđãthử qua hai lần, đều thất bại, tiền trong tay của họ cũngđãtiêu hết luôn.

Đây cũngkhôngphải lần tiên Đỗ Tân ra tay ở Quỹ An Nhất, chẳng quacôta nhát gan, qua vài lần ra tay, số tiền đều ở mức khoảngmộtvạn, côta phụ trách về mặt tài khoản này, muốn che giấu chút tiền ít ỏi nàykhôngthành vấn đề.

Lâu như vậy, nội bộ quỹ An Nhất chưa có người nào pháthiện, cũngkhôngbiết Lộ Toa sao lại biết được, côta lấy điều này uy hiếp Lộ Tân, đểcôphải phối hợp trong phiên đấu gia từ thiện kia, đồng thời chocômột món tiền lớn, con số cực lớn đến độ khiến côcó thể muamột căn hộ trong đường vành đai thứ ba ở Bắc Kinh.

sựcám dỗ nàythậtquá lớn.

•••••

Từ Cục công anđira, Tần Đường nhìn Tào Thịnh:"mộttrăm triệu, chắc là đủ để cácanhbắt Khương Khôn rồi chứ."

Tào Thịnh gật đầu:" Ù'."

Tần Đường hỏi:" Khi nàothìanhquay về Tây An?"

Tào Thịnhnói:" Ngày mai, việc bên này tôi xử lý xong, buổi tốiđithăm Mạn Mạn, sáng maiđisớm. "

Tần Đường hỏi:" bệnh tình của Mạn Mạn thế nào rồi?"

" Xuất viện rồi, bệnh nàykhôngnôn nóng được, bà ngoại con bé trông nom."

"Lần sau tôiđithăm con bé."

Tào Thịnh nở nụ cười:" Được, lúc nào kết thúc nhiệm vụđi,côvà Tưởng Xuyên cùng nhauđimộtthể."

Tần Đường nhìnanhtamộtcái, cúi đầu:" Ùm."

Tần Đườngđimộtchuyến đến Quỹ An Nhất, dặn dò lão Viênmộtsố chuyện, chuyện của Đỗ Tân tạm thời giữ bí mật với cả trong và ngoài, ngay cả cha mẹcôcũngkhôngđược nhắc tới, Tần Đường nghĩ, chờ vụ án kết thúc,nóirõnguyên nhân cả thể, Tưởng Xuyênsẽchocômộtlời giải thích.

cô, cho ba mẹcômộtlời giải thích.

Còn có Trần Kính Sinh.

•••••

Buổi tối, Tần Đườngđangthu xếp hành lý, Tưởng Xuyên gửi tin nhắn chocô.

[Thời tiết bên này đang lạnh dần, nhớ mang theo áo khoác.]

[Vâng.]

Tần Đường nhét vào valy hai cái áo khoác, một dày một mỏng.

Sáng sớm hôm sau, Tần Đường kéo hành lý từ trên lầu xuống.

côkhôngdự tính lái xe, gọimộtchiếc xe chờ dưới lầu.

Dưới lầu đỗ hai chiếc xe,mộtchiếc là taxicôgọi,mộtchiếc là của Hạ Tòng An.

Hạ Tòng An tựa vào cửa xe, im lặng mà nhìncô, Tần Đườngđitới, nhàn nhạt hỏi:"anhlàm gì ở đây vậy?"

Hạ Tòng An nhìn va ly hành lý củacô, hỏi:" Em muốnđiTây An sao?"

" Ù'm." Tần Đường ngầng đầu nhìnanhta," Saoanhbiết?"

" Hôm quaanhtình cờ gặp Tào Thịnh." Hạ Tòng Anâmthầm điều tra chuyện năm đó, anhta có bạn trong cục cảnh sát, tối qua cùng bạn ăn cơm, gặp Tào Thịnh đưa congái điăn cơm, người bạn có biết anhấy.

Hạ Tòng An và Tào Thịnhnóichuyện qua lại.

Tần Đường khẽ nhíu mày, nói: "Chuyện của emkhông cần anh xen vào."

Hạ Tòng Ankhônghài lòngnói:" Cái gì em cũng tự mình chịu đựng, Quỹ An Nhất xảy ra chuyện lớn như vậy vẫn chưa chịunóicho cha mẹ em biết, giờ emđiTây An làm gì? Bên đó rất nguy hiểm, cho dù em muốn gặpanhta, cũngkhôngnên nhất thời nóng nảy, có phải em sợanhta giống Trần Kính Sinh, liều chết trong phạm vi emkhôngthể kiểm soát được?"

Sắc mặt Tần Đường lạnh hẳn xuống:"khôngliên quan gì đếnanh."

Tần Đường kéo valy hành lý về xe taxi, Hạ Tòng An kéocôlại."

[&]quot; Bỏ ra."

"Tần Đường, emkhôngnên tùy hứng."

"Buông tay."

Tần Đường lạnh lùng nhìnanhta, gắn giọng từng chữmột:"anhấykhônggiống Trần Kính Sinh."

Hạ Tòng An nhìncôchăm chú, mãi lâu sau, thờ dài bó taynói:"anhđưa emđi."

Tần Đường vẫn cự tuyệt như trước: "khôngcần."

Hạ Tòng An giành lấy valy hành lý củacôqua tay,"anhđưa emđisân bay!"

anhta ngoan cố để hành lý củacôvào trong xe.

Tần Đường trừnganhta.

Tài xế taxi đợi lâu quá, vẫnkhôngthấy người đâu, liền gọi điện thoại.

Mắt Tần Đường nhìn điện thoại di động, rút từ trong túi ra hai trăm đồngđivề phía xe taxi, mở cửa xe ngồi vào trong.

Hạ Tòng An sắp nổi khùng luôn rồi.

Vài phút sau, lấy valy hành lý củacônhét vào trong cốp sau xe taxi, phóng xe rờiđi.

• • • • • • • • • •

Thành Tây An mới vừa trải quamộttrận mưa.

Cơn gió thu tháng mười thổi vào qua cổ áo, có phần hơi lạnh.

Tần Đường khoác khăn choàng sát vào người, cùng Tào Thịnhđira khỏi sân bay.

Vừa ngầng đầu, liền nhìn thấy Tưởng Xuyên, vóc người cao lớn củaanhvô cùng nổi bật trong đám đông.

Tưởng Xuyên cũng vừa nhìnmột cái đã trông thấy cô, khóe miệng tươi cười rạng rỡ, đi về phía cô.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 63

Edit: Michellevn

Tần Đường nhìnanhđirất nhanh, bước chân chậm lại dần,khôngbao lâu,anhđứng trước mặtcô.

Tần Đường ngầng đầu nhìnanh, Tưởng Xuyên xoa xoa đầucô, lấy va ly và ba lô xách lên tay mình, thấy môi cơ nhợt nhạt, tay sở sở mặtcô," Lạnh sao?"

Tần Đường gật đầu:" Lạnh hơn Bắc Kinh."

Tưởng Xuyên hỏi:" Mang áo khoác theo chứ?"

Tần Đường nói: "Mang rồi."

Tưởng Xuyên nở nụ cười," Chút nữa lấy ra cho em mặc vào."

Tần Đường đáp:" Vâng."

Tưởng Xuyên nhìncômấy giây, nắm taycô, mềm mại, hơi lạnh.

anhnắm chặt lại.

khônggiốngcô, tayanhthô ráp, ấm áp, Tần Đường cảm thấy dễ chịu, đầu ngón tay cong lên khe khẽ cào cào lòng bàn tayanh.

anhlại càng nắm chặt hơn.

Tào Thịnh trông thấy hai người họ, nói: "Tôi đi trước đây."

Tưởng Xuyên gật đầu, " Ù'."

Tưởng Xuyên kéo Tần Đường lên xe, bỏ hành lý ra phía sau, hỏicô:" Mật mã thế nào?"

Tần Đường nói choanh, Tưởng Xuyên ấn mở mật mã, lấy áo khoác ngoài ra chocô, " Mặc vào."

Tần Đường đưa khăn choàng choanh, Tưởng Xuyên xếp lại cho vào va ly khóa lại.

Sau khi lên xe, Tần Đường hỏi:" Chúng ta về Nghĩa Trạm sao?"

Tưởng Xuyênnói:"khôngvề."

Tần Đường nhìnanh:" Vậy ở khách sạn hả?"

" Đưa emđimộtchỗ này."

•••••

Tưởng Xuyên lái xe vào tiểu khu, dừng xe dướimộttòa nhà, Tần Đường quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, có phần ngạc nhiên, lại quay đầu nhìnanh, Tưởng Xuyênnói:"đilên nghỉ ngơimộtlát."

Tần Đường xuống xe theo, giống như các tiểu khu, phủ xanh thông thường, tòa nhà cũngkhôngmới lắm, tầng thấp,khôngcó thang máy, trông giống như nhà ở mấy năm về trước.

Tưởng Xuyên dẫn cô điđến lầu 6, lấy chìa khóa mở cửa.

Hai phòng ngủmộtphòng khách, diện tích khoảng 7-80 mét vuông, trang trí đơn giản vớimộtsố đồ nội thất cũ, nhưng căn phòng được dọn dẹp rất sạchsẽ.

Tần Đường nhìnanh:" Đây là phòng ở của ai?anhthuê à?"

Tưởng Xuyên nắn nắn taycô," Phòng ở của anh."

Tần Đường có chút kinh ngạc,mộtlúc lau,nói:"anhcòn có phòng ở à....."

Lúc bấy giờcômới có phần tò mò, đánh giátrêndưới cả căn phòngnhỏnày.

Tưởng Xuyên cười cực kỳ ảm đạm,nói:" Mua mấy năm trước, khi đó nội bộ có danh sách, Tào Thịnh tranh thủ mua choanhmộtcái, vẫn chưa trả hết nợ. "

Lúc đóanhhai mươi ba, Tào Thịnhnóicó phòng ở rồi mới cưới vợ, mới giốngmộtgia đình.

Khi đó giá phòng rẻ hơn bây giờ rất nhiều, cộng với quỹ tiết kiệm và giá nội bộ,anhcố gắngđãmua được cănnhỏnày, mỗi tháng trảmộtít, khi đóanhcònđangnằm vùng bên cạnh Triệu Kiền Hòa, chuyện mua phòng ở đều là Tào Thịnh hỗ trợ sắp xếp, sau đó bị hủy bỏ cảnh tịch,anhchỉ còn lạimộtphòng ở thế này.

Sau khi cùng Lữ An mở công ty vận chuyển kiếm được chút tiền,anhtrang hoàng đơn giản cho căn phòng, nhưng lạikhôngở mấy lần.

"Lộ Toađãtừng đến ở chưa?" Tần Đường quay đầu, hỏi rất nghiêm túc.

Tưởng Xuyên xách hành lý củacôđivào trong phòng, hơi dừng lại, "khôngcó."

Tần Đườngđitheo sauanh, "Vì sao đưa em ở nơi này?"

" Nơi này an toàn." Tưởng Xuyênnói," Hàng xóm và xung quanh đều là đồn cảnh sát."

"Ò."cônhìnanh," Vậyanhthìsao?"

Tưởng Xuyên dừng tay, hai người đối diện nhau, đáy mắt côrất tĩnh lặng.

Cuối cùng, Tưởng Xuyênnói: "anhcũng ở đây."

Tần Đườngnói:" Ùm."

" Đói bụngkhông?"

Còn chưa tới 12 giờ, Tần Đườngkhôngăn sáng, uốngmộtly cà phêtrênmáy bay, ăn mấy miếng bánh quy,côgật đầu:" Đói rồi."

Tưởng Xuyên hỏi:" Muốn ăn gì? Bên ngoài tiểu khu có tiệm mỳ, em muốn ăn cơmthìanhđimua đồ về làm. "

Tần Đường nói: "Em muốn ăn mì lạnh."

"anhđimua về cho em, em nghỉ ngơimộtchútđi."

" Vâng"

Tưởng Xuyênđira ngoài.

Tần Đường nằmtrêngiường của anh, ga trải giường mới, vẫn còn có mùi xà phòng, có chút giống với mùi hương xà phòng trênng ười anh, sã ch sẽ, mát mẻ.

cônhắm mắt lại,khôngnghĩ tới thế mà lại ngủ mất.

Tưởng Xuyên muamộttô mì và mì lạnh, đứng ngoài cửa hút hếtmộtđiếu thuốc, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, qua mồi lúc lâu, mới

lấy chìa khóa mở cửa.

anhđặt đồ lêntrênbàn, đi vào phòng tìm Tần Đường.

Tần Đườngđangôm chăn ngủ,mộtchân thò ra bên ngoài, Tưởng Xuyênđitới nắm cổ châncô, xinh xắn thon gầy, rất trắng,anhdùng tay sưởi ấm chocô, làm ấm xong chui vào trong chăn, nằm xuống bên cạnh ôm lấycô.

Tưởng Xuyên hôn sườn mặt, vành tai và hai mácô,đangmuốn hôn môicôthìcômở mắt.

Tần Đường ngủkhôngsâu, lúcanhlàm ấm chân chocôcôđãtinh.

Tưởng Xuyên chống phíatrênkia, con mắt đen thẫm nhìncôsâu thắm, Tần Đường nhoẻn cười với anh, ánh mắt chớp chớp tựa như trăng non, giọngnóimềm mại:"khôngphảinóinhớ em nhớ đếnkhôngchịu được sao? Gặp mặt rồi cũngkhôngthấyanhcó bao nhiều nhớ."

Tưởng Xuyên lập tức cúi xuống hôn lên môicô, mạnh mẽ, kìm nén, ẩnnhẫn, bất an......

Tất cả xúc cảm của anh cô đều có thể cảm nhận được.

Tần Đường ôm lấy cổanh, hôn trả lạianh.

Hai người cùng hôn dữ dội, chăn bị Tưởng Xuyên đá sang bên cạnh, tay tiến vào trong quần áocô, đột nhiên lại dừng lại, muốn đứng dậy, Tần Đường vẫnđangôm cổanh, có chút khó hiểu, Tưởng Xuyên kéo taycôxuống, giọngnóiđè nén:" Ngoan,anhđikéo rèm cửa."

Ánh mắt Tần Đường ướt át trong suốt, vành tai biến thành phấn hồng.

" Soat -----"

Rèm cửa được kéo lên kín kẽ và căn phòng trở nên mờ ảo.

Tưởng Xuyên lại quay về phủ lên ngườicô, cúi đầu tiếp tục hôncô, từ bờ môi xuống cần cổ, xương quai xanh đến vùng ngực, hôn mỗi tấctrêncơ thểcô, chậm rãi mà dịu dàng, còn rất thành kính.

Tần Đường nằm dưới thânanh, từng tiếng rên ri vụnnhỏ.

Gió thổi bay rèm cửa, tạo nên tiếng sột soạt.

Có hơi lạnh.

Cơ thể Tần Đường hơi co lại, Tưởng Xuyên nâng người, ôm lấycô, " Lạnh sao?"

côkhẽ lắc đầu, ôm chặtanh, cơ thể anh nóng rực, hơi nóng không ngừng truyền sang cô, "không lạnh nữa."

Tưởng Xuyên hôn lên môicô, nâng môngcôlên, chầm chậm tiến vào.

Đồng thời, buông môicôra.

Tần Đường nhắm mắt lại, cần cổ ngửa ra thànhmộtđộ cong duyên dáng, bật ra tiếng kêunhỏ:" Ah......"

Tưởng Xuyên mím chặt môi, đột nhiên dùng sức, gần như trút ra mà va chạm mạnh mẽ, thanhâmcủacôbị đâm biến thành từng mảnhnhỏ, càngyêukiều càng mềm mại, như dòng nước phiêu lãng trong timanh, khoan sâu vào linh hồnanh, dễ dàng ghim chặt toàn bộ con ngườianh.

"Đường Đường, kêu thêm nữađiem......"

" Ưm....." Nhịp thở côc hênh vênh, mở mắt ra nhìnanh, có phần ngây dại.

Tưởng Xuyên lật người côlại, nắm lấy thắt lưng cô, nâng mông côlên. Động tác anh điên cuồng, côc hống đỡ không nổi mà mềm mại rên rỉ. Dần dần, Tần Đường cảm thấy không đúng.

"Tưởng......Xuyên......"

côra tênanh, đứt quãng, mềm yếu vỡ vụn.

anhgiống nhưkhôngnghe thấy.

Trầm mặc thúc épcônhận lấy hết thảy từanh.

•••••

Sau cùng, Tần Đường mềm nhũn như bùn nằmtrêngiường.

Tưởng Xuyên ômcôtừ phía sau, từng nụ hôn vụn vặt rơi lên cổcô, rồi xoay ngườicôquay lại.

Tần Đường mở mắt ra, hơi thở mong manh.

Mồ hôi lấm tấmtrêntránanh, quai hàm siết chặt, ánh mắt như nước biển sâu thắm, nhìncôđăm đắm, gắn từng chữmột:" Em muốn thế nào cũng được, ngoại trừ chia tay,anhđều đáp ứng."

anhkhôngnóira nhưng trong lòng hai người họ đều biếtrõ.

Ánh mắt Tần Đường hồng hồng, chầm chậm ôm lấy cổanh, khẽ khàng mở miệng:" Emkhôngmuốn chia tayanh."

mộtcâu này, khiến choanhtừ địa ngục lao vọt lên thiên đường.

Ánh mắt Tưởng Xuyên ngưng lại, vẫn chăm chú nhìncô, cơ thể hơi run lên, giọng khàn đặc:"nóilạiđi."

Tần Đường ôm chặtanh, "Emnói, emkhôngmuốn chia tayanh."

Đối với cô, không để để thích một người, làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy.

Cổ họng Tưởng Xuyên tắc nghẹn:" Vậy em muốn gì?"

Tần Đường rủ mắt, bối rối thoáng qua, lắc đầu:" Emkhôngbiết."

côchỉ biết,côkhônghề muốn chia tay.

Nếucômuốn chia tay,thìđãkhôngcó lầnđinày.

côđãđến, càng xác định điều này.

Vụ tai nạn năm đó cơ hồ gây thương tổn cho mấy gia đình liền, Chu Kỳ mê man năm năm, Trần Kính Sinh mấtđinửa chân, chếttrêntrường đua, Bành Nhiễm xuất ngoại, chỉ còn lại mìnhcôchịu đựng.

thật vất vả mới vượt qua được, nhìn thấy hi vọng, lại đâm đầu vào ngõ cụt.

Tần Đường sợ, côsợ tự mình làm khó.

côkhát khao ánh rạng đông.

Tưởng Xuyên cúi đầu, cụng tráncô, " Ở bênanh, là có áp lực, phảikhông?"

Tần Đường cắn môi, im lặng.

Tưởng Xuyên hôn môicô, "Đường Đường, hết thảy áp lực cứ đưa sang hết choanh."

Tần Đường chớp mắt, lông mi quét lên gương mặtanh, "anhkhôngoán giận sao? Bị hủy bỏ cảnh tịch."

"Từng oán." Tưởng Xuyênnói, "Về sau nghĩ thông suốt rồi, nếu đây là cái giá phải trả, vậyanhtrả xong rồi."

Tưởng Xuyên chống cơ thể lên, cúi xuống nhìncô, " Cáianhsợ là nghĩkhôngthông suốt, sựcố ngoài ý muốn đó ai cũngkhôngngờ tới, cũngkhôngmuốn xảy ra, nhưng xảy rathìcũng đã xảy ra, tiếc nuối lớn nhất của anhlà Lâm Hạo đã chết, đó làmột mạng người, đồng sực ủa anh, cậu ta vốn có thể sống; Chu Kỳ thành người thực vật, mê man 5 năm, Trần Kính Sinh mất đinử a chân...... "anh dừng mấy giây, "anh biết em để ý nhất chính là Trần Kính Sinh."

Tần Đường nhìnanh, hỏi: Thời điểm nàothìanhnhận ra em."

Tưởng Xuyên nâng tay phải của côlên, chăm chú nhì hình xăm trênmu bàn tay, đóa hoa cách tang kia tượng trưng cho hạnh phúc," Ngày đầu tiên, thấy hình xăm của emthìnhận ra ngay."

Tần Đường nhìn tay phải mình, im lặng.

Tưởng Xuyên xoay người nằm xuống bên cạnhcô, tay buộc chặt thắt lưngcô.

mộtlúc sau, anhthấp giọng hỏi: "Đói rồi chứ?"

Tần Đường quay đầu nhìnanh, Tưởng Xuyên ômcôdậy, khoác áo chocô, "điăn cơm trướcđã."

Tần Đường kéoanhlại, quỳ gốitrêngiường, ôm lấy cổanh.

Cơ thể Tưởng Xuyên dừng lại, khom người đối diệncô.

Sống lưng Tần Đường thắng tắp, nhìn mắtanhnói:" Emđãnóirồi, emkhôngyêuanhấy."

Trong lòngsēcó áp lực, khi vướng mắc vẫn chưa được mài mòn.

Nhưng cô biết, hiện giờ cô để ý nhất là cái gì.

"anhbiết." Tưởng Xuyên cười, " Emyêuanh."

" Vậy cònanh?"

"anhcũng vậy."

hiệngiờ, so với côanh càng yêunhiều hơn.

Vậythìcó sao, anhcó thể chờ đợi.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 64

Edit: Michellevn

Tần Đường mở nắp tô mì lạnh ra, mặttrênđềuđãbị đóng đặc lại, mì lạnh căn bảnđãtrở thành rau trộn, vẫn có thể ăn được.

Tưởng Xuyênnóichuyện điện thoại xongđitới, Tần Đường chỉ chỉ tô mì:" Muốn mua bát nữakhông?"

Tưởng Xuyên ngồi xuống, kéo tô mì đến trước mặt,"khôngcần, cứ ăn cái này là được rồi."

Tần Đường nhíu mày, giành cái tô lại," Em hâm nóng choanh."

Tưởng Xuyên ngần người, cười:" Đềanhlàm."anhbưng tô mì lênđivào phòng bếp.

anhlấy từ trong ngăn tủ ramộtcái nồi, mới tinh.

Phòng bếp rấtnhỏ, Tần Đườngđitheo vào, hai người cùng nhau chen chúc.

Tưởng Xuyên quay đầu lại nhìncô:" Ra ngoài đợianh."

Tần Đườngkhôngnhúc nhích, dán vào phía sau, ôm lấy vòng eoanh, Tưởng Xuyên dừng tay lại, nở nụ cười.

" Saoanhlaikhôngở nơi này?"côhỏi

" Ở đâykhôngtiện lắm."

Thời điểm Lâm Hạo mới qua đờithìlo bị người ta điều tra, về sau lại quen ở lại Nghĩa Trạm luôn.

Tần Đường hỏi:" Vì Lâm Hạo sao?"

Tưởng Xuyên đáp:" Lúc vừa mớithìđúng là vậy, sau đó ở lại Nghĩa Trạm thành thói quen, đàn ông nhưanhsống ở đâu cũng vậy, chỉ làmộtchỗ ngủ mà thôi."

Tần Đường hòi:" Lâm Hạo cũng là tên giả hả?"

" Ùm."

Tưởng Xuyên mím môi, giải thích:" Tên của anhlàth ật đó."

"Em biết, Tào Thịnhnóimeanhhọ Tưởng." Tần Đường siết chặt tấm lưng rắn chắc củaanh, hỏianh: "anhcóanhem chị em gìkhông?"

Hầu hết các trẻ em ở các vùng núi cóanhchị em, có nơi càng nghèo càng đẻ, càng đẻ càng nghèo.

HồinhỏTưởng Xuyên sống ở khe núi ven sông, vậy chắc cóanhchị em.

"khôngcó." Tưởng Xuyên đáp

" A?"côcó chút kinh ngạc.

Tưởng Xuyên đổ mì vào trong nồi, bật bếp." Mẹanhkhó sinh khi sinhanh, trước kia nhà nghèo, vẫn chưa có điều kiện y tế vệ sinh, sau khi sinhanhthìsức khẻ vẫn luôn kémđi, chaanhmuốn có thêmmột đứa bé nữa cũng hết cách, nămanhmười tuổi thìm eanh đã không còn nữa."

Tần Đường ôm chặtanh:" Vậy chaanhđâu?"

Tưởng Xuyên trầm mặc vài giây," Ở quê, sau khi bị hủy cách tịchanhvẫn chưa về lần nào, Lữ An vớianhlà đồng hương, cậu ta thường xuyên trở về giúpanhchăm nom."

khôngphảikhôngmuốn quay về, mà làkhôngcó cách nào trở về.

Có mấy lần tặng đồ dùng vào vùng núi, lúcđiqua cũng chỉ nhìn từ xa xa.

Tình cảm tốt lắm.

Tưởng Xuyên đổ mì vào trong tô,đã đặc vô cùng,anh cũng không để ý, hỏi: "Emthìsao?"

Tần Đường nhoẻn cười:" Em cómộtem trai,nhỏhơn em bốn tuổi,đangdu học ở nước ngoài, nó gọi là Tần Dược."

Tưởng Xuyênnói:" Tốt quá rồi."

Tưởng Xuyên bưng mìđi, Tần Đường liếc nhìn:" Vẫn đặc vậy."

"khônghề gì."

Hai người giải quyết xong cơm trưa, thời gianđãlà buổi chiều.

Tần Đường vùi mìnhtrênghế sô phanhỏ, Tưởng Xuyên mở ti vi chocô, trênti vi chiếu cái gì cô không hứng thú cho lắm, Tưởng Xuyên ngồi xuống cạnh cô, công ả đầu lên vai anh, khế hỏi: "Vụ án kết thúc, anh có thể quay về không?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô," Ùm."

Tần Đường nói một cách tự nhiên: "Vậy em về cùng anh."

Tưởng Xuyên ngây người, Tần Đường ngầng đầu nhìnanh, hỏi:"khôngmuốn hả?"

Sao có thểkhôngmuốn chứ.

Tưởng Xuyên nắm cắmcô, cúi đầu hôn lên môicônồng nàn, giọngnóimơ hồ:" Vui chết được."

Tần Đường ôm lấy cổanh, ngửa đầu phối hợp với nụ hôn củaanh.

mộtlúc lâu, Tưởng Xuyên ôm người lên,đivào phòng ngủ.

Tần Đường ôm chặt cổanh.

Tưởng Xuyên cúi đầu, đôi mắt sâu thắm nhìn đăm đắm gương mặtcô.

Cả đời này củaanh......

Toàn bộ nhiệt huyết đều muốn tiêu haotrênngườicô.

•••••

Sẩm tối Tần Đường tỉnh lại, Tưởng Xuyênđãkhôngở bên nữa.

Tần Đường bò xuống giườngđira phòng khách, nhìn thầymộttờ giấytrênbàn,anhcó việcđãđira ngoài, kêucôđặt đồ ăn bên ngoài.

côquay về phòng lấy điện thoại di động, nghĩ nghĩ, vẫn là quênđi.

Tần Đường đặt phần ăn bên ngoài.

Trong thời gian chờ bên ngoài giao, điện thoại di động vang lên.

Liếc nhìn, vậy mà lại là Lộ Toa.

Tần Đường nhíu mày, côtak hông hải đã trốn chạy sao? Sao có thể gọi điện thoại cho cô được?

Tần Đườngkhôngdo dự, lập tức bắt máy,giọng điệu bình tĩnh:" Lộ Toa."

Lộ Toa im lặng vài giây, đột nhiên cười lạnh:" Tần Đường,hiệngiờ có phảicôrất đắc ýkhông?"

"Tôi đắc ý cái gì?" Tần Đường nhàn nhạt hỏi.

" Đắc ý khi tôi bị cảnh sát truy đuổi, tôi có thể thấy rằngcôghét tôi, thậm chí coi thường tôi." ThanhâmLộ Toan lạnh lùng," Nhưngcôkhôngnên đắc ý,khôngdễ dàng bắt được tôi như vậy đâu."

Tần Đường bình tĩnhnói:" Tôikhôngthíchcô, chứkhôngcó coi thườngcô, đường là do tự mình chọn, cuối cùngcôvẫn phải trả giá thôi."

Lộ Toa bật cười:"côngây thơ quá rồi đó."

Nét mặt Tần Đườngkhôngthay đổi," Làcôquá ngây thơ thôi."

Lộ Toa hừ lạnh:" Người đàn ông Tưởng Xuyên này, côcó muốn cũng đừng hòng."

nóixong câu đó, điện thoại bị cắt đứt.

Tần Đường ngây ra nhìn điện thoại di độngmộtlúc, rồi lập tức nhấn số điện thoại của Tưởng Xuyên, tắt máy.

côhơi hoảng hốt, sau đó lại bình tĩnh ngay, gọi điện thoại cho Tào Thịnh, lần này điện thoại được kết nối ngay lập tức, Tần Đường hỏi hấp tấp:" Tưởng Xuyên đâu?"

Tào Thịnhnói:" Làm nhiệm vụ rồi."

Tần Đường cuống lên:"điđâu thế?"
" Cái nàykhôngthểnói."
"..........Còn ở Tây Ankhông?"
"Còn."

Tần Đường cắn môi, "Điện thoại của anhấy không gọi được."

Tào Thịnh im lặng mấy giâu,nói:" Vụ ánđãcó manh mối rồi,côđừng lo lắng, đêm nay cậu ấysẽquay về."

Tần Đường buông lỏng khớp hàm, môi trắng bệch, "Tôi biết rồi."

Tần Đườngnói:" Lộ Toađãgọi điện thoại cho,anhthử xem có trợ giúp gì cho cácanhkhông?"

Tào Thịnh nghe xongcônóivậy, lập tức kêu ngườiđitra xét bản ghiâmcuộc điện thoại của Lộ Toa.

Tần Đường ngắt điện thoại, ngồi ngẩn người trước bàn ăn, tay siết chặt điện thoại di động, côbiết vụ ánđã điđến giai đoạn cuối cùng, trước kia Tưởng Xuyênthìnằm vùng bên cạnh Triệu Kiền Hòa, nếu thân phận của anh bị bại lộ, bất luận là Triệu Kiền Hòa hay Khương Khôn, cũng sẽ không bỏ qua choanh.

hiệngiờ Tưởng Xuyênđangở vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất.

mộtngười đàn ông như thế, cho dù biếtrõnguy hiểm, vẫnkhônghề lùi bước.

Chợt có người gõ cửa, Tần Đường đột nhiên run lên, rất nhanh trấn tĩnh lại, cô đi đến phía sau cửa, hỏi: "Ai?"

" Đồ ăncôđặt bên ngoài đến đây."

Tần Đường híp mắt nhìn qua lỗ quan sáttrêncánh cửa, quảthậtlà giao đồ bên ngoài,cômở cửa ra, nhận lấy đồ ăn.

Ngoài cửa có cảnh sát vừa tan tầm, mặc đồ đồng phục, chính trựcanhtuấn.

Tần Đường hơi ngần ngơ, côc òn chưa trông thấy bộ dạng Tưởng Xuyên mặc đồng phục bao giờ, chắc chắn rất đẹp.

Viên cảnh sátđiqua cửa nhìn tới, có chút kinh ngạc: 'A, phòng nàyđãcó người ở rồi sao?''

Tần Đường lãnh đạm gật đầu, đóng cửa lại.

" Phòng này bỏ trống trống nhiều năm lắm rồi đó, lần đầu tiên nhìn thấy có người ở, lại làmộtcôgái, có phải là....."

" Phòng nàykhôngphảiđãbán hay sao?"

"khôngbiết nữa, rất nhiều năm chưa gặp qua."

.....

Bỗng dưng Tần Đường khổ sở thay cho Tưởng Xuyên.

Nhiều năm như vậy, nhàkhôngvề, phòng cũngkhôngở.

Nhiều năm như vậy, anhcó cảm thấy cô độc không?

Tưởng Xuyên vàmộtcảnh sát mặc thường phục khác bước ra từ phiên giao dịch mới nhất của Tập đoàn Khôn Luân, trong túi quần nhétmộtđống tài liêu.

Bên ngoài có điểm tiếp ứng.

Lần này hành động hết sức thuận lợi.

Lúcanhtrở về rất thận trọng, xác địnhkhôngcó người theo dõi mới qua đường quốc lộ,đivề cổng lớn khu chung cư.

Ngay chỗ ngoặt cổng lớn khu chung cư, một bóng đen lén lút đột nhiên lóe lên trong góc.

Ánh mắt Tưởng Xuyên lạnh xuống, nhanh chóng đuổi theo sau.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: Michellevn

Tên kia chạy rất nhanh nhưng cũngkhôngnhanh bằng Tưởng Xuyên.

Từ phía sau Tưởng Xuyên túm lấy cổ áohắnta, mạnh mẽ quăng ra sau, tên kia lảo đảo mấy bước, suýt nữathìngã sấp xuống, để lộ ra con dao gọt hoa quả từ trong tay áo, đâm về phía Tưởng Xuyên, Tưởng Xuyên nghiêng người tránh thoát, giữ chặt cổ tayhắnta, vặn mạnhmộtcái, tiếng "Rắc" vang lên, thanhâmgãy xương cánh tay.

Tên kia kêu lên thảm thiết: " Ah......"

Tưởng Xuyên túm cả hai cánh tay củahắnta bẻ ngoặt ra sau, tên kia vùng vẫykhôngđược, Tưởng Xuyên lạnh giọng hỏi:" Mày là ai?"

Ngõnhỏmờ tối, khuôn mặt tên kia vặn vẹo,khôngnhìnrõdiện mạo, đôi mắt lạiâmu nhìn Tưởng Xuyên trừng trừng.

Tưởng Xuyên áp người đưa đến dưới ánh đèn đường, trông thấyrodáng vẻ củahắnta, tóchắnđãdài ra rất nhiều,đãgầykhôngít, Tưởng Xuyên nheo mắt:" Là mày."

Tên ăn cướp ở thị trấn Du Lâm.

Lần trước ở khách sạn, Tần Đườngđãnóihình như có trông thấyhắn.

Tưởng Xuyên lạnh lùng nhìnhắnta, trầm giọng hỏi:" Mày là người của ai? Khương Khôn, hay là Triệu Kiền Hòa?"

- "ĐừngnóiTriệu Kiền Hòa với tao!" Nét mặt tên kia càng vặn vẹo hơn, rống lên điên cuồng," Tao muốn giết nó, và giết cả mày nữa!"
  - " Vì sao muốn giết tao?" Tưởng Xuyên bình tĩnh hỏi.
- " Mày là tên lừa đảo! Nếukhôngphải mày! Vợ tao cũngsẽkhôngchết!" Tên đàn ông nghiến răng hung ác, ánh mắt tựa như lưỡi dao," Mày và Triệu Kiền Hòa đềukhôngphải người tốt gì! Triệu Kiền Hòa lợi dụng quỹ từ thiện để lừa đảo, mày là đồng lõa! Tao phải giết chúng mày!"

Trí nhớ Tưởng Xuyên thời gian quakhôngtệ, lục lọi trong đầumộtphen, vẫnkhôngthể nhớ ra người này là ai."

- " Rốt cuộc mày là ai?nóirõràng rađi."
- " Tao phải giết chúng mày! "
- " Tao phải giết chúng mày! "
- " Mà và Triệu Kiền Hòa đều là quân lửa đảo! Tao muốn giết chúng mày!"

• • • • • •

Tên nàykhôngchịunóigì cả,đãrơi vào trạng tháikhôngbình thường, lặpđilặp lại mấy câunóinày, Tưởng Xuyên hỏikhôngra nguyên do, gọi điện thoại cho Tào Thịnh.

Nhanh sau đó, Tào Thịnh đưa mấy mấy người trẻ tuổi mặc y phục cảnh sátđitới,anhta nhìn Tưởng Xuyên:" Xảy ra chuyện gì?"

Tưởng Xuyên giao người ra, tên này lập tức bị tra tay vào còng, " Trước kia vô tình gặphắncướp ở Du Lâm, thời gian này vẫn luôn theo dõi tôi."anhdừng lạimộtchút, sửa lại,"khôngphải, là theo dõi Tần Đường." Suy nghĩ cẩn thận, chỉ khi Tần Đường xuấthiện, hắnta mới hiệnra.

Tào Thịnh nhíu mày: "khôngthể chứ, người của tôi vẫnâmthầmđitheo Tần Đường, nếu có người theo dõi, mấy người bọn bọkhôngthểkhôngpháthiện."

Tên kiađãbị áp giải lên xe, xuyên qua kính xe, nhìn Tưởng Xuyênmộtcáchâmu.

Tưởng Xuyên lấy bao thuốc rút ra hai điếu, đưa Tào Thịnhmộtđiếu, châm thuốc, rít hai hơi, khói thuốc lượn lờ, chống lại ánh mắt tràn ngập thù hận của tên kia," Giờanhtra xét xem thế nào, hắnta đối với tôi và Triệu Kiền Hòa hận thấu xương, anhtra tênanhchút coi, tôi ngẫm nghĩ có phải có chỗ nào xảy ra sơ suấtkhông."

Tào Thịnh cũng quay đầu lại liếc nhìn, "Được, Trở về tôiđitramộtchút."

•••••

Tưởng Xuyên về đến nhà, Tần Đường ôm đầu gối ngồi trênghế sô pha, ti viđangmở.

Vừa nhìn thấyanh, ánh mắt liền sáng lên.

Tưởng Xuyênđitới, sờ sờ mắt cá chân và bàn chân mượt mà củacô, lạnh hết rồi.

anhôm người đặt lêntrênđùi, Tần Đường ôm cổanh, khẽ hỏi:" Sao giờanhmới về?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô:" Đợianhlâu rồi hả?"

" Ù'm."côgật đầu," Điện thoại củaanhgọikhông được."

Tưởng Xuyên lấy điện thoại di động ta, trước đó để chế độ im lặng, cũngkhôngbiếtđãhết pin lúc nào,anhđặt di động xuống, "Xin lỗi em,anhkhôngchú ý."

Tần Đường lắc đầu: "không có gì, anh về là tốt rồi."

" Khiến em lo lắng rồi."

Tần Đường ngắng đầu nhìnanh, bình tĩnhnói: "Về sau,anhđilàm nhiệm vụ có thểnóithẳng cho em biết đượckhông? Emkhônghỏianhđilàm nhiệm vụ gì, nhưngkhôngnên lừa gạt giấu giếm em."

Tưởng Xuyên nhìncô, môi mím chặt lại.

Ánh mắt Tần Đường long lanh trong suốt, nhìn tận đáy lònganh.

Ánh mắt cô vẫn luôn như vậy, có thể làm người ta rung động, cũng có thể khiến người takhông chịu nổi.

" Được." Tưởng Xuyên đáp ứngcô.

" Emkhôngyếu đuối nhưanhnghĩ." Tần Đường ghé đầu lại, kề sát cổanh, môi dán lên taianh," Em tinanh, sau khianhnóicho em biếtanhđilàm nhiệm vụ, em có thể cầu nguyện choanh."

Trái tim Tưởng Xuyên tựa như miếng bọt biển ngâm trong nước, mềm mại, ẩm ướt, nặng nề.

anhhôn lên môicô, giọngnóikhàn khàn:" Được,anhđáp ứng em."

"anhkhôngnóicho em biết, emsẽcàng sợ hãi hơn." Nét mặtcôdao động, nhìnanhnói.

Tưởng Xuyên nắm cằmcô, cúi đầu sát lại," Ùm."

Tần Đường nhìnanh, ngửa mặt, hôn lên môianh.

•••••

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Xuyên nhận được điện thoại của Tào Thịnh.

anhmặc quần áo cực nhanh, nói với Tần Đường còn đang vùi mình trong chăn, "anhphải ra ngoài một chuyến."

Tần Đường ngồi dậy, xốc chăn lên, khom người nhặt áo ngực trên sàn nhà, ngón tay nhanh chóng vòng ra cài móc áo, chỉ mặc nội yđi tới trước mặt anh, cả cơ thể với làn da tuyết trắng lướt qua mắt anh, ánh mắt Tưởng Xuyên tối sầm lại.

Tần Đường mở va ly hành lý, lấy ramộtbộ quần áo, nhanh chóng mặc vào.

không đến một phút đồng hồ, cô đã mặc xong quần áo, đứng trước mặt anh, ngón tay cào cào tóc, nhìnanh: 'Emđi với anh.'

Tưởng Xuyên nhìncôchăm chú mấy giây,nói:" Được."

Hai người chen chúc trong phòng vệ sinh cùng nhau đánh răng rửa mặt, rất nhanh sửa soạn xong.

sau khi lên xe, Tưởng Xuyênnóimộtchút tình huống vớicô:" Tối quaanhtóm đượcmộtngười, là tên cướp tình cờ gặp được ở Du Lâm,anhđoàn trong thời gian nàyhắnta vẫn luôn theo dõi em, em ở Bắc Kinh có từng pháthiệnkhông?"

Tên tội phạm cươp bóc?

Tần Đường kinh ngạc vô cùng:"khôngcó."

Về đểm nàycôrất chắc chắn, đối với phương diện nàycônhạy bén vô cùng, nếukhônglần trước cũng sekhôngpháthiệntên cướp kia vẫn luônâmthầm nhìncôchẳm chẳm, lúc ấykhôngxác định, chỉ là cảm thấy hình như mà thôi,khôngngờthậtlàhắnta.

"hắnta theo dõi em làm gì?"

Tưởng Xuyên liếm răng cửa, nheo mắt lạinói: "hắnta đánhkhông lại anh, cũng không có biện pháp với anh, chắc là muốn ra tay từ phía em, dùng em uy hiếpanh."

Đối phómộtngười phụ nữ sẽ đơn giản dễ dàng hơn rất nhiều.

Huống chi, Tần Đường, người phụ nữ này đối vớianhmànói, đều quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì.

Tần Đường nhìnanh: "anhvới hắnta có ân oán gì sao?"

Tưởng Xuyên đáp:" Cụ thếthì vẫn chưa biết, đợi lát nữa thì biết thôi."

Tần Đường liềnkhônghỏi nữa.

Địa điểm Tào Thịnh hẹn gặp rất gần, trong sân củamộtngôi nhà gỗnhỏ, cách đồn cảnh sátkhôngxa, tên kia bị nhốt trong xe.

Tưởng Xuyên và Tần Đường xuống xe.

Tào Thịnh vẫy tay, ý bảo hai người họ lên xe.

Tưởng Xuyên và Tần Đường lên xe, tay tên kia bị khóa còng,khôngthể động đậy, trải quamộtđêm thẩm vấn, ngườiđãtiều tụy so với hôm qua, quầng mắt thâm đen nặng nề, nhìn thấy Tưởng Xuyên vẫn cứ giãy dụamộtchút, muốn bổ nhào lên đánh người, hoàn toànkhôngđể ý vết thươngtrêntay.

Tần Đường nhíu mày, Tưởng Xuyên nhất thời nắm lấy taycô, trấn ancô.

Tào Thịnh ngồi bên cạnh, đóng cửa lại,nói:"hắnta gọi là Đỗ Nguyên, hai mươi chín tuổi, người huyện Giai thị trấn Du Lâm, năm năm trước vợ chết, vì bệnh bạch cầu. Sáu năm trước,hắnởtrênmạng xin quỹ từ thiện viện trợ, hi vọng có người hảo tâm có thể giúp đỡmộtphen, quyên góp cho tiền thuốc men đắt đỏ.

Vừa nghe cái tên này, Tưởng Xuyên liền nhớ ra ngay.

Tào Thịnh nhìn nét mặt của anh, nhướng mày hỏi:" Nhớ ra rồi hả?"

Tưởng Xuyên xiết chặt bật lửa trong tay, " Ùm."

Năm Đỗ Nguyên xin viện trợ là Triệu Kiền Hòađangthành lập quỹ từ thiện dùng để rửa tiền, món tiền đónóilớnkhônglớn,nhỏkhôngnhỏ, quyên gom lại tổng cộng được mấy chục vạn, so với số liệu giao dịch đen khổng lồ, nó chỉ được xem làmộtmón tiền rấtnhỏ, thậm chíkhôngđược cảnh sát và đám người Triệu Kiền Hòa để vào trong mắt.

Loại từ thiện lừa dối này, Triệu Kiền Hòa trải quakhôngít.

Về sau Triệu Kiền Hòa bị tóm vào tù, thuộc hạ có mấy tên chạy thoát,khôngít những số tiền trong số quyên góp nàyđãbị cuỗmđi.

Đỗ Nguyên xin viện trợ được quyên góp mấy chục vạn, chính thức đến tay Đỗ Nguyên chỉ có ba vạn đồng, khi đó Đỗ Nguyênkhônghiểu những việc này, cho rằngthậtsựchỉ có ba vạn.

Ba vạn đồngkhôngđủ để chi trả cho ca phẫu thuật đắt tiền và hóa trị, quamộtthời gian, cơ thể vợhắnta càng ngày càng kém,khôngcó tiền thuốc men, bệnh việnkhôngtiếp nhận,hắnta chỉ có thể mang vợ về nhà, sống qua ngày.

Thời điểmhắnta chuẩn bị xin viện trợ lần nữa, quỹ từ thiện của Triệu Kiền Hòađãsup đổ, Triệu Kiền Hòa vào tù.

Cũngkhôngbiết Đỗ Nguyên nghe ainói,hắntanóivốn quyên góp tiền thuốc men cho vợhắnta, lại bị Triệu Kiền Hòa và Tưởng Xuyên nuốt trọn toàn bộ.

Đỗ Nguyên bị lừađã đến đồn cảnh sát địa phương để báo cáo.

Lúc ấy Tưởng Xuyên và Lâm Hão mới xảy ra chuyện, Lâm Hạođãchết, ăn nhằm viện, hơn nữa bên Tần Đường bị thương bốn người, manh mối vụ án bị cắt đứt toàn bộ.

Chuyện của Đỗ Nguyên bị cảnh sát gác lại.

Sau đó, vợ Đỗ Nguyên bất hạnh qua đời.

Đỗ Nguyên đổ tất cả tội lỗi lên người Triệu Kiền Hòa và Tưởng Xuyên, Triệu Kiền Hòa vào tù, hắn takhông làm thế nào được, Tưởng Xuyên ở đâu, hắn ta cũng không biết.

Lần đó ở Du Lâ, vô tình trông thấy Triệu Kiền Hòa bắt cóc Tần Đường, Triệu Kiền Hòa hỏi Tưởng Xuyên:" Đây là phụ nữ của mày?"

Những lời này đến tai Đỗ Nguyênđangnấp ở chỗ tối.

Tưởng Xuyên nhìn Dỗ Nguyên, "Vì thế, anh vẫn luôn theo dỗi Tần Đường, muốn ra tay vời côấy, lấy việc này uy hiếp tôi."

Đỗ Nguyên hung hăng trừnganh, cũngkhôngnhìn Tần Đường.

Tần Đường nghe xong chuyện, xúc động nhiều hơn, vụ án gian lận phúc lợi thế này vẫn còn ít sao? Bao nhiều số tiền chân chính để chữa bệnh

cứu mạng con người đã bị làm mất thế này.

rõràng làmộtsinh mệnh, cứ như vậy mà mấtđi.

Tần Đường ngẫm nghĩ, hỏi:"anhcó rết nhiều cơ hội, tại saokhôngra tay?"

Đỗ Nguyên cúi đầu,khôngnhìncô.

Tưởng Xuyên dựa người ra sau, châm thuốc, khẽ rítmộthơi, sắc mắt trầm tĩnh lạnh lùng nhìnhắnta.

Tần Đường quay đầu nhìn Tưởng Xuyên, chậm rãi xoay lại,nói:" Món tiền kia củaanh,khôngphải Tưởng Xuyên lấy,mộtphân tiềnanhấy cũng chưa từng nhận, Triệu Kiền Hòa mới là kẻ xấu, nếukhôngphải Tưởng Xuyên,hắnta vẫnsẽtiếp tục lừa gạt nhiều người hơn nữa cần trợ giúp giống nhưanhvậy.

Sắc mặt Đỗ Nguyênđãbình tĩnh rất nhiều, đột nhiên ngắng đầu nhìncô, qua hồi lâu, mới mở miệng:" Tôi biếtcôlàcôgáitốt,côquyên góp cho vùng núi rất nhiều tiền, tôiđãnhìn thấytrênti vi, dáng vẻcôxinh đẹp, tâm tính tốt, cònđivùng núi nghèo khó chụp ảnh cho bọnnhỏ, làm tuyên truyền cho bọn nó, tìm nhà tài trợ......"hắnta ngừngmộtchút, nhìn về phía Tưởng Xuyên, "nóichung,côrất tốt,anhtakhôngxứng vớicô, tôisẽkhônglàm hạicô."

"anhấy xứng với tôi."

Tần Đường hếch cằm lên, kiêu ngạo tựa như chim khổng tước, lãnh đạm tuyên bố:" Chỉ cóanhấy xứng với tôi."

Tưởng Xuyên cắn thuốc, bỗng dưng đầu lại nhìncô, khóe môi nhàn nhạt cong lên.

Đỗ Nguyên ngây người nhìncô.

Tần Đường thảnh nhiên đối diện tầm nhìnanhta, hồilâu, Đỗ Nguyên cúi đầu,khônghé răng thêm nữa, cũngkhôngnhìn Tưởng Xuyên trừng thêm nữa.

Tào Thịnh nắm năm tay, đặt bên miệng khụ khụ hai tiếng:" Này nữa, thời gian này Đỗ Nguyên vẫn luôn theo dõi Triệu Kiền Hòa, anhta biết hang ổ mới nhất của Triệu Kiền Hòa, chính là chỗđãgặp Khương Khôn."

Thân phận Đỗ Nguyênkhôngrõràng, bình thườngkhôngchú trọng bề ngoài, thi thoảng có hơi điên điên, Triệu Kiền Hòakhôngcó gì cảnh giác vớianhta, có điều, bên người Triệu Kiền Hòa có thuộc hạ,anhtakhôngdám ra tay, chỉ có thể kiềm nénđitheo dõianhta, tìm cơ hội ra tay.

thật bất ngờ, lại pháthiện ra điểm truẩn của Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn.

Tưởng Xuyên ngầng đầu, nhìn Đỗ Nguyên.

Đỗ Nguyên hừ lạnh:" Biết tao cũngsẽkhôngnóicho chúng mày."

Tào Thịnh nhíu mày, Tưởng Xuyên mím chặt môi.

Tối qua Tào Thịnh thẩm vấnhắntamộtđêm,hắnta cũngkhôngchịunói, lúc này cũng hết sức bó tay:" Vừa đấm vừa xoa,hắncũngkhôngchịunói, cũngkhôngbiết vì sao."

Tần Đường nhìn Dỗ Nguyên, hỏi: "anhkhông phải có mối thù với Triệu Kiền Hòa sao? anhnóira đi, bọn họ mới có thể phải nhận hình phạt mà họ đáng phải chịu ".

Đỗ Nguyên ngoan cố, vẫnkhôngchịunóigì.

Nhất thời mấy ngườikhôngcó biện pháp.

Tần Đường nghĩ nghĩ, nói: "Emnóichuyện một chút với anhta."

Tưởng Xuyên nhìncô, Tần Đường gật gật đầu vớianh.

Tưởng Xuyên xác định Đỗ Nguyênthậtsựbị còng tay,khôngthể làm hại đếncô, mới xuống xe.

Tưởng Xuyên và Tào Thịnh đứng sát nhau trong sân hút thuốc, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn trong xe, Tào Thịnhnói:" Những tài liệu tối qua cậu tìm ra, cũng đủ khiến cho Khương Khôn cả đời ăn cơm tù,đãvậy còn buôn ma túy, lần nàyhắnta chết chắc rồi.

" Buôn ma túy, có chứng cớ rồi sao?"

"Bên kiađãcó manh mối rồi, nhanh thôi."

Nét mặt Tưởng Xuyênkhôngthểhiệngì, "Vậy chờ hành động thôi, đừng đểhắnta chạy thoát."

Tào Thịnh liếcanh, khẽ cười:" Lần nàyhắnmuốn trốn cũng trốnkhôngthoát đâu, hộ chiếu bị hạn chế, xuất cảnh bị hạn chế,hắntrốnkhôngthoát khỏi Trung Quốc, lực lượng cảnh sátđãtỏa khắp nơi, chỉ cầnhắnkhôngxuất ngoại,thìcó biện pháp tóm được người."

Nét mặt Tưởng Xuyên giãn ra, nở nụ cười hết sức đạm nhạt.

Chờ trong chốc lát.

Tần Đường mở cửa xe ra, từ trênxe bước xuống.

Tưởng Xuyên đưa tay ra vớicô, Tần Đường nắm tayanh, bước lên từng bậc thềm, ngầng đầu nhìnanhnở nụ cười:" Emnóichuyện vớianhta xong rồi,anhtanóiđồng ý đưa cácanhđến đó."

Tưởng Xuyên bóp bóp taycô, nói: "Làm tốt lắm."

Tào Thịnh có chút tò mò, hỏi:"cônóivớihắnta thế nào?"

Tần Đường đứng cạnh Tưởng Xuyên, nhàn nhạtnói:" Tôi cùnganhtanóichuyện về vợanhta,anhta rấtyêuvợ,anhtanóivợanhta làmộtngười vô cùng lương thiện, bản chất Đỗ Nguyên cũng lương thiện lắm, nơi mềm mại nhất trong trái timanhta là vợ, nếu vợanhta còn sống, nhất định ủng hộanhta trợ giúp cảnh sát bắt giữ Triệu Kiền Hòa.

Bốn năm trước, cha mẹcôlo lắngcôkhôngchịu đựng nổi nữa,đãmời bác sĩ tâm lý trị liệu chocô.

Tần Đườngkhôngcự tuyệt.

Những người như Đỗ Nguyên, Tần Đường ít nhiều biết phải đối phó thế nào.

Bỗng dưng Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, Tần Đường cảm nhận được, ngầng đầu nhìnanh.

Giây tiếp theo, côliền biếtanh đang nghĩ cái gì rồi.

Tào Thịnhđangphấn khích, "Lần này tốt rồi, tìm được hang ổ của Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn,thìbọn chúng muốn trốn cũng trốnkhôngthoát nữa rồi.

anhta nhìn Tưởng Xuyên, "Tôiđitrước đây."

Tưởng Xuyên nòi:" Ờ."

Tào Thịnh mang Đỗ Nguyênđi.

Trong sân chỉ còn lại hai người họ.

Tưởng Xuyên ôm thắt lưngcô, cúi đầu nhìncô, giọngnóirất thấp:"anhở vị trí nào trong lòng em?"

Tần Đường ngửa đầu, hỏi lại:" Vậy emthìsao?"

Tưởng Xuyên nắm taycô, chỉ vào lồng ngực, "Nơi này, toàn bộ."

Tần Đường nhoẻn cười.

" Cười cái gì?"

" Tâm trạng tốt,thìmuốn cười thôi."

Tưởng Xuyên siết chặt vòng tay, ômcôthậtchặt:"khôngnghĩ trả lờianhhả?"

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên mặtcô, trắng nõn trong suốt, đôi mắtcôđen láy,cônhón chân hôn lên môianh.

Tần Đường chạm mũi chân xuống, nhìnanhnói:" Kết thúc vụ án, emsẽnóichoanhbiết."

Giữ lạimộtnỗi nhớ mong.

Đểanhcó thêmmộtphần mong chờ.

một đống hỗn độn trong phòng làm việc xa hoa.

Khương Khôn tung chân đá văng các mảnh vỡ bình hoatrênsàn,âmu nhìn đống hỗn độn nàymộtlượt, Triệu Phong đứng ở bên cửa, thấp giọng hỏi:"anhKhôn, giờ làm thế nào? Chúng ta có nên rút lui haykhông?"

Khương Khôn nhìn bảng hiệutrêntường.

Côn Lôn Thái Sơn.

Hết thảy dã tâm củahắn, toàn bộ đều nằm trong bộ chữ này.

Giờ đây, hết thảy mọi thứ đềusẽkhôngđảm bảo nữa.

Sao màhẳncó thể cam tâm?

TRiệu Phong nhìnhắnta,nói:"anhKhôn, nếukhôngđithìsẽkhôngkịp nữa đâu, cùng lắmthì, chúng ta đợi thời trở lại, Phàn lão đại lúc nào cũng chờ chúng ta."

Phàn lão đại là ông trùm tập đoàn buôn ma túy, cũng là mục tiêu cuối cùng của cảnh sát chống ma túy lần này.

Khương Khôn cười lạnhmộttiếng, hung tợn nhìn Triệu Phong, "Triệu Phong, mày theo tao bao nhiêu năm rồi?"

"Hơn sáu năm." Triệu Phong đáp đúng mực.

Khương Khôn hừ lạnh:" Vậy mày cònkhôngđủ hiểu về tao sao, cũngkhônghiểu hết Phàn Dịch, loại tình huống này của tao, ngoại trừ chia nửa gia sản chohắnta, bằngkhônganhtasẽkhôngra tay, mày có nghĩ tao sẵn sàng dâng choanhta tài sản tích lũy nhiều năm quakhông?"

" Núi xanh còn đó, sợ gìkhôngcủi đốt." Triệu Phongnói, " Chỉ cầnanhKhôn người vẫn ở,thìlo gìkhôngkiếm được tiền chứ? Chỉ là vấn đề thời gian, nhẫn nhịnmộtchút cho qua, nỗi nhục này, về sausẽđòi lại cảnh sát."

Triệu Phongnóitiếp:" Triệu Kiền Hòa cũngđãhợp tác cùng Phàn lão đại rồi, nếu làanh, Phàn lão đạisẽchào đón hơn nữa."

Khương Khôn nhìn kỹ Triệu Phong, vuốt nhẫn nhọc trênngón cái, dựa vào ghế sô pha, cười khẽ ra tiếng:" Màynói rất đúng, giữ lại được mạng, làm cái gì cũng được."

hắnlấy điện thoại di động ra, xoaymộtvòng, gọimộtcuộc điện thoại.

Triệu Phong đứng bên cạnh.

" Tặng choanhhai phần ba gia sản của tôi, anhchi viện tôi.

"Được, cái này đương nhiênkhôngthành vấn đề." Phàn Dịch cười to.

Khương Khôn híp mắt lại, nói: Tôi cómộtyêucầu."

" Cái gì?"

" Giết Triệu Kiền Hòađi."

"Vì sao chứ? Giờ cậu ta vẫn có ích với tôi."

" Có tôithìkhôngcóhắn, cóhắnthìkhôngcó tôi,anhnhất định phải chọnmộtcái."

Bên kia im lặng trong chốc lát,nói:" Cậu chờđi."

Sau vài phút.

Vang lênmộttiếng súng.

" Đoàng -----"

Phàn Dịchnói:" Ngườiđãchết rồi."

Khương Khôn thỏa mãn cười cười,nói:" Đêm nayanhđưa người đến tiếp ứng tôi, tôisẽmang tiền theo."

" Thành giao (OK)."

Cúp điện thoại, Khương Khôn đứng lên, nhìn Triệu Phong, "Chẩn bị chuẩn bị, chúng ta nênđirồi."

Nếukhôngđi, không còn kip nữa.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 66

Edit: Michellevn

Tưởng Xuyên đưa Tần ĐườngđiNghĩa Trạmmộtchuyến, Hắc Hổ vẫnđangở nơi đó, vừa nhìn thấy hai ngườithìhết sức phấn khích bổ nhào đến, Tần Đường thích Hắc Hổ, khom người sờ sờ đầu nó,nóiliền mấy câu:" Hắc Hổ lớn nhiều hơn rồi, chắc làđãnặng hơn lần trước."

A Khởi và Tiểu Thành đứng bên cạnh, nhìncôcười tủm tỉm, A Khởi thấycôrất vui vẻ,nói:" Chị Tần Đường, vậy mà chịđãtrở lại."

Tiểu Thành cười hi hi:" Chị Tần Đường chịkhôngbiết đó thôi, lúc chịkhôngở đâyanhTưởng cũngkhôngtrở về."

Thời gian này quảthật Tưởng Xuyênkhôngở Nghĩa Trạm, thứ nhất là có nhiệm vụ, hai là lo ngại ảnh hưởng Nghĩa Trạm, cho dù ở Tây An cũngkhông quay về Nghĩa Trạm, hiện giờ đám người Khương Khôn đang bận tìm đường đào thoát, tranh thủ nhàn rỗi, anh mới đưa Tần Đường trở về.

Tần Đường nhìn bọn họ, nở nụ cười:" Có thời gian, tôisẽlại đến."

A Khởinói:" Chị Tần Đường, em cảm thấy làn da chị lại trắng nữa rồi."

Tần Đường cười:" Vậy sao?"

" Dạ dạ."

Chị Quế nghe tiếng,đitừ phòng khách ra, chị ấyđangchuẩn bịđichợ mua đồ ăn chiều, nhìn thấy Tần Đườngthìrất vui vẻ:" Tần Đường,tối nay ở lại ăn cơm chứ?"

Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, Tần Đường nghĩ nghĩ, nói: "Lần sauđịa, tối nay còn có việc."

Tiểu Thành hỏi:" vậy lần này chị nán lại được bao lâu ạ? "

" Giờ vẫn còn chưa biết."

Tiểu Thành suy tính, vậy chắc làkhôngđinhanh vậy đâu.

A Khởi và chị Quêđimua đồ ăn.

Tần Đường và Tưởng Xuyên lên lầu,côhỏi:" Gần đầykhôngcó người đến Nghĩa Trạm sao?"

Tưởng Xuyênnói:" Có, nhưnganhkhôngở đây, thương lượng với Lữ an rồi, thời gian này Nghĩa Trạmkhôngnhận người ngoài."

" Ò."

"khôngmuốn ăn cơm ở đây sao?"

Tần Đường đứng cao hơnanhmộtbậc cầu thang, tầm mắt ngang bằnganh, nhìnanh:"anhbiết nấu cơm mà,khôngphải sao?"

Tưởng Xuyên cười:" Muốn để anhnấu cho em ăn à?"

côgật đầu.

Tưởng Xuyên hỏi:" Em biết nấu cơmkhông"

Tần Đường đáp:" Em biết chiên bò bít tết, làm sa lad, nấu mì ăn liền."

Tưởng Xuyên nhướng mày, đúng như dự đoán.

Tần Đường vịn vaianh,nói:" Lần sauanhđến Bắc Kinh, em làm bò bít tết choanhăn."

" Được."

Tần Đường xoay người bước tiếp lên lầu, Tưởng Xuyên chăm chú nhìn bóng lưngcô, khẽ nở nụ cười,đilên trước giữ chặt taycô.

Tần Đường cong ngón tay, túm chặt ngón tay cái của anh.

Năm giờ, Lữ Anđãtrở lại.

Tưởng Xuyên đứngtrênhiên tầng hai, nhìn thấymộtcôgáitừtrênxe bước xuống.

Lữ Annói: "mộtmình em chạy về bên này làm gì?"

Tiểu Bạch cười tủm tỉm đáp:" Emđichơi cùng bạn,khôngxa nơi này mấy,thìmuốn qua đây xemmộtchút, em nhớ mọi người đó."

Lữ An hừnhẹ:" Em là đến ăn chực chứ gì?"

Tiểu Bạch:" Đúng vậy đúng vậy..... "

" Vậy tối nay về kiểu gì?"

"Em có thể ngủ cùng A Khởi, dù sao ngày mai cuối tuần."

Lữ Anđangđịnhnóithêm gì đó, ánh mắt lướt qua, dừng lạimộtchỗ, nhìn phía Tưởng Xuyênđangdựa lan can hút thuốc.

Tần Đường đẩy cửa phòng ra, hỏi:" Chúng ta nênđirồi chứ?"

Tưởng Xuyên rít hơi thuốc cuối cùng, quay đầu nhìncô, dập tắt thuốc,nói:" Ù,anhnóichút chuyện với Lữ An, đợi một lát chúng tasẽ đi về."

Hai người xuống lầu.

Lữ An nhìn hai người họ, cười:" Hai người hôm nay rảnh rang vậy?"

Tần Đường gật đầu, tay Tưởng Xuyên đút trong túi,đira vài bước, Lữ An biếtanhcó chuyện muốnnói, liền cất bước theo sau.

điđến ngoài sân.

Tưởng Xuyên quay đầu lại:" Đêm nay có thể tôi phảiđi, đến lúc đó Tần Đường tới Nghĩa Trạm, cậu giúp đỡ trông nommộtchút."

Lữ An im lặng vài giây," Lần này nguy hiểm sao?"

" Ù'."

Lữ An lại im lặng, thở dài,"anhcẩn thận chút đấy, đừng quênanhvẫn còn có chú Lục và Tần Đường, nhất là Tần Đường, côấy còn trẻ, tôi mong hai người tốt đẹp."

Đừng chậm trễ congáinhà người ta.

Cổ họng Tưởng Xuyên thít chặt, nhất thờikhông biết trả lời thế nào, lúc đối mặt Tần Đường anh có thể nhấc tay cam đoan, anh sẽ cẩn thận, sẽ giữ lại mạng sống.

hiệngiờ, không trông thấy ánh mắt của cô, anh bảo đảm không nổi.

Hai người lớn lên cùng nhau, Lữ An lúc này cũng lo sợ hốt hoảng.

Tưởng Xuyên dựa cửa, nhìn vào trong sân, Tần Đườngđangnhìnanh, ngón tay trắng mịn kẹp điếu thuốc, côk hông nghiện thuốc lá lắm, sau khi

Chu Kỳ tỉnh lại, côđã hút ít đirất nhiều.

Tầm mắt hai người đối nhau.

Tần Đường rủ mắt, đưa điếu thuốc lên miệng, xoay ngườikhôngnhìnanhnữa.

Tưởng Xuyênnói:" Nếu tôikhôngthể quay về......",anhdừngmộtchút, nhìn Lữ An, "Giúp tôimộtchuyện, đưa Tần Đường về cho ông già nhìnmộtchút."

Lữ An trầm mặc.

Tưởng Xuyên vỗ vỗ vai cậu ta, Lữ Annóiở phia sau: "anhđừng có trông cậy tôi, muốn đưa, tựanhgiữ lấy cái mạng mà trở về đưa."

Tưởng Xuyên hơi dừng bước, " Ùm."

anhđivào sân, vịn cửa xe gọi:" Tần Đường."

Tần Đường từ phòng kháchđira, "đirồi sao?"

anhgật đầu.

côliềnđivề phíaanh.

• • • • • • • • • • •

Xương sườn được hầm trong nồi, ùng ục ùng ục tỏa ra hơi nóng.

đãnhiều năm Tưởng Xuyênkhôngvào bếp, lần trước, là nấu mì chocôở Nghĩa trạm.

Tần Đường làm trợ thủ choanh, lặt rau, thái rau, rửa rau, rửa cà chua, côđưa cà chua qua, Tưởng Xuyên cứ thế mà cầm dao xắt, Tần Đườngkhông phải làm gì nữa, đứng bên cạnh nhìnanh xắt đồ ăn.

Quamộtlát, côlại hỏi: "anhđãlàm cơm cho người khác chưa? Phụ nữ ấy."

Tưởng Xuyên chăm chú nhìn miếng thịttrênthớt, cười: "không có."

anhnhìncô, "Emthìsao."

"Từng làm bít tết, cho ba mẹ em, ông bà bội, em trai."

" Ăn ngonkhông?"

" Mọi ngườinóiăn ngon."

Tưởng Xuyên lấy nồiđirửa, phòng bếpnhỏ, vừa quay ngườiđãkề sát ngựccô, Tần Đường cũngkhôngđộng đậy, ngửa đầu nhìnanh.

Tưởng Xuyên nhìncôánh mắt mờ ám, hỏi:" Vẫn ăn cơm chứ?"

"Ăn chứ."côlâp tức quay mặtđi,khôngthèm nhìnanh."

" vậythìlui về saumộtbước."

Tần Đường nghe lời mà lùi về saumộtbước nhỏ.

Quamộtlúc, côchạy về phòng lấy máy ảnh, chụp ảnh choanh.

Tưởng Xuyên quay đầu liếc nhìncô, "Trong phòng bếp có gì hay ho mà chup hả."

Tần Đườngkhôngnóigì, chụp liền mấy tấm, rồi đặt máy ảnh lên bàn, ống kính đối diện với phòng bếp.

Tưởng Xuyên xào ba món, nửa giờthìđãxong.

Tần Đường đơm hai chén cơm, Tưởng Xuyên bưng hai tô canh xương sườn, một bát đặt trước mặt cô.

Tưởng Xuyênđangđịnh ngồi xuống, di động liền vang lên.

Tiếng chuông đột ngột phá vỡ cảnh ấm áp này, tay Tần Đườngđangcầm đũa, ngầng đầu nhìnanh, Tưởng Xuyên cũngđangnhìncô, rồi nhanh chóng rút điện thoại di động ra, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, nhận điện thoại, Tào Thịnh thở phì phò,nói:" Khương Khôn chạy rồi,thậtmẹ nó gian xảo, như vậy rồi màhắncũng có thể chạy được, cậu mau tới đây, xuất phát."

Tưởng Xuyên trầm giọng:" Tôi lập tức tới."

Tần Đường xiết chặt đũa, ngón tay trắng mịn cứng nhắc, giữ mãi tư thế ngắng đầu nhìnanh, lâuthậtlâukhôngnhúc nhích.

Lời của Tào Thịnh, cônghe được hết sứcrõràng.

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên cúi đầu nhìncô, sau vài giây,anhkhom người, bưng lấy khuôn mặtcô.

Tay của anh vừa chạm qua bát canh, nóng bỏng vô cùng.

Thiêu đốt gương mặtcô.

Mắt Tần Đường mới đóđãđỏ rồi.

Tưởng Xuyên cúi đầu, hôn lên môicô, thấp giọngnói:" Đường Đường,anhphảiđirồi."

Môi Tần Đường khẽ run,anhcắn môicô, mãnh liệt mútmộtcái, rồi lập tức đứng dậy.

côkéo tayanh,nhỏgiọng hỏi:"khôngthể ăn cơm xong rồi hẵngđisao?" anhim lặng vài giây, "anhxin lỗi."

Tần Đường cắn môi, sau nửa phút, buông tayanhra.

Tưởng Xuyên mang súng theo,đira tới cửa, quay đầu nhìncô, Tần Đườngđãkhôi phục vẻ bình tĩnh, ánh mắt ẩm ướt nhìnanh, máy ảnhtrênbàn hơi hơi động, đột nhiên chạy tới, ôm lấy cổanh, hôn lên môianh.

Tưởng Xuyên lập tức siết chặt vòng eocô, Tần Đường kiếng mũi chân, ngửa mặt,anhmãnh liệt hôncô, vừa vội vã vừa dữ đội.

thậtlâu sau, anh buông côra.

Hai người chưa hềnóigì, chỉ nhìn nhau, tựa như muốn nhìn thấu linh hồn của nhau.

Tưởng Xuyên liền quyết tâm, xoay người bướcđi.

Tần Đường nhìnanhđira, đứng ở cửamộtlúc.

Tần Đường ngồi trở lại bàn ăn, nhìnmộtbàn đồ ăn, hai bộ bát đũa.

anhchưa hề ăn miếng nào.

Tần Đường thu lại ánh mắt, cầm máy ảnh qua.

Máy ảnh vẫnđangtrong trạng thái quay phim.

côđối diện ống kính, khe khẽnóiramộtcâu:" Em đợianhtrở lại."

•••••

Cảnh sátđãbố trí người khắp các nẻo đường từ sớm, Khương Khôn vừa có động tĩnh, lập tức hành động.

Khương Khônkhôngxuất ngoại, nhưng lại có đặt vé máy bayđinước ngoài, sân bayđãsắp xếp người từ lâu,khôngngờ Khương Khônkhôngđisân

bay, mà là đào sẵnmộtcạm bẫy, có kẻ ngụy trang thành bộ dạng Khương Khôn, lái xeđisân bay.

Cảnh sát bắt được người mới pháthiện đãra sức toi công rồi.

Tưởng Xuyênđiđến kết hợp với Tào Nham, Tào Nhamkhôngthừa lời nữa:"đithôi,anhtôi và mọi ngườiđãxuất phát trước rồi."

Tưởng Xuyên nhận lấy chìa khóa xe, " Để tôi lái."

Tào Nham gật đầu, hai người lên xe.

"đitrướcmộtchỗđã." Tưởng Xuyênnói.

" Là chỗ nào?"

"đitìm Lộ Toa,khôngphảianhnóiKhương Khôn và Lộ Toa cùng nhauđisân bay sao? Khương Khôn là giả,khôngbắt được Lộ Toa, chắc chắn vẫnđangẩnnúp." Tưởng Xuyên lái xeđi, "Lộ Toa chắc là biết Khương Khôn ở nơi nào."

Tào Nham nhíu mày:" Người phụ nữ đó cũngkhôngbiếtđãtrốnđiđâu rồi."

Tưởng Xuyênkhôngnóigì, lái xe nhanh lao nhanhđi.

•••••

Lộ Toa thảm hạikhôngchịu nổi, giày cao gót lúc chạyđãrớt mất, hai chân bị mài ra máu,côta cũngkhôngquan tâm được nữa, cứ chạy, cứ trốn tránh.

côta cho rằng Khương Khônsẽđưacôtađi.

côta quá ngây thơ rồi.

Khương Khôn giữ lạicôta, chẳng qua là bởi vìcôta vẫn còn dùng được, lợi dụngcôta thu hút lực chú ý của cảnh sát.

Sau đó, để thuộc hạ giếtcôta.

Lộ Toa núp ở trong đám cỏ dại, sắc mặt trắng bệch, nghe tiếng bước chân ngày càng lại gần, đáy lòng sợ hãi đến cực điểm.

Phía trước hơn mười mét.

Hai người đàn ông với khẩu súngtrêntay đangdần tiến đến.

"Con đàn bà đó vẫn có bản lĩnh đấy, vừa rồi thế mà muốn đoạt súng với tao."

" Nó to ganthật, nếukhôngsao có thể đitheo bên người anh Khôn nhiều năm như vậy, đáng tiếc, đàn bà vướng víu, anh Khôn nói đưa người đến chỗ nào không đáng ngại thủ tiêu đi. "

Lộ Toa cẩn thận từng chútmột, cả người tiến vào trong đám cỏ dại, hô hấp cũngkhôngdám dùng lực.

Hai tên đối diện dè dặt, từ từ hướng ra sau.

Hai nòng súng lạnh như băng kề sát gáy hai tên, bọn họ lập tức giơ hai tay lên,mộtcử độngnhỏcũngkhôngdám.

Tưởng Xuyên tước súng của họ, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tào Nham hỏi:" Lộ Toa đâu rồi?"

Hai tênkhôngnóigì.

Tưởng Xuyên động thủ, dí manh súng vào gáyhắnta, "nói."

Tên kia sợ chết lập tức xin tha:" Tôi cũngkhôngbiết, con đàn bà đókhôngđơn giản, quyến rũ chúng tôi, sau đó nhân cơ hội đánh chúng tôi, người cũng chạy mất rồi...."

Tào Nham và Tưởng Xuyên cùng nhìn nhau.

Tưởng Xuyên híp mắt, nhìn đám cỏ dại phía trước.

Mơ hồ có lay động ở bụi cỏ dại.

Lộ Toa nghe thấy giọng nói của Tưởng Xuyên, tóm chặt cỏ dại trong tay.

côta tuyệt đốikhôngthể đểanhnhìn thấy dáng vẻhiệngiờ củacôta, nhếch nhác thế này,côta cũngkhôngmuốn bị chính tayanhbắt trở về.

Như thế, côta tình nguyện vừa rồi cứ thế mà bị bắn chết.

Tào Nham nhìn theo tầm mắt của Tưởng Xuyên.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 67

Edit: Michellevn

" Tôi qua đó nhìn thử xem."

Tưởng Xuyên thúc đầu gối vào khuỷu chân tên đàn ông, tên kia lập tức khuyu xuống, Tào Nham tay cầm súng chĩa vào hai tên.

Tưởng Xuyênđitới đám cỏ, Lộ Toa nghe tiếng bước chân, nhìn thấy dáng người, nét mặt tái nhợt cắn chặt môi, lập tức đứng dậy bỏ chạy, Tưởng Xuyên bước nhanh tới trước, túm được người lại.

Lộ Toa tóc dài tán loạn, trước đó lấy thân đổi mạng,hiệngiờ quần áokhôngchỉnh tề, hai má sưng đỏ, khắp nơitrênngười đều là dâu hôn, cả người thảm hạikhôngtả nổi,côtakhôngmuốn Tưởng Xuyên trông thấy bộ dạng mình như thế này, vùng vẫy hết sức kịch liệt:" Buông tôi ra! Buông tôi ra!"

Tưởng Xuyên lạnh lùng nói: "Đừng hòng! "

Hai tay Lộ Toa bị đè ép ra sau, ép buộc phải ngắng đầu ưỡn ngực, côta trông thấy ánh mắt Tưởng Xuyên, tối đen thâm trầm, không thương hại, không xem thường, chỉ giống như nhìnm ột phần tử tội phạm, lạnh lùng hết sức, trong phút chốc côta tỉnh táo lại, nói: "Tôi không biết Khương Khôn ở chỗ nào."

" Chắc chắncôbiết, bằngkhôngbọn chúngsẽkhônggiếtcô."

Khương Khôn lòng dạ độc ác, nhưng vẫn còn chút lòng nhân từ với phụ nữ, nếukhôngphải Lộ Toa biết quá nhiều chuyện, hắntas ẽkhông giết côta.

Lộ Toa mở to mắt nhìnanh.

Tưởng Xuyênnói:" Nếucôphối hợp với cảnh sát, có lẽ khả năng kết án ítđivài năm."

Lộ Toa vẫn nhìnanh, cắn chặt môi,khôngchịunóira.

Tưởng Xuyên nhìncôtamộtlúc, đoán làcôta có lo ngại, hiện giờ không thể mở miệng, đành phải nói: Lộ Toa, côrất thông minh, lợi hại thế nào đều hiểu rõ, tình thế lúc này là cảnh sát có lợi thế, Khương Khôn sớm hay muộn cũng sa lưới, đến lúc đó........"

anhkhôngnóihết câu, Lộ Toađãhiểu được.

Tào Nham trói hai tên kia lại, gọimộtcuộc điện thoại, thấy Tưởng Xuyên mang Lộ Toađitới,nói:" Tôi kêu người tới đưa chúngđitra hỏi."

Tưởng Xuyên ngẫm nghĩ:"khôngcần, đưa người theo luôn,trênđường hỏi."

đãmuộn hơnmộtgiờ đồng hồ rồi, Tào Thịnh mang Đỗ Nguyên gấp rút chạy tới thị trấn Du Lâm, hang ổ Đỗ Nguyên biết kia có lẽđãbị bỏ rồi, Triệu Kiền Hòa và Khương Khôn hắn làđãtrốn đến chỗ khác rồi.

Chờ ở bên này hỏi cho ra kết quả, không biết người đã chạy đến nơi nào rồi.

Tào Nham ngâm nghĩ cũng thấy đúng, tức thì kéo lấy sợi dây thừng, hai tên đàn ông kia bị dồn lại với nhau.

"đi."

Tưởng Xuyênkhôngtrói Lộ Toa, côta cũng không chạy nổi nữa.

Lộ Toa đứng im tại chỗkhôngnhúc nhích, Tưởng Xuyên lườmcôta:" Đừng ép tôi tróicôlại."

Lộ Toa khẽ cắn môi, tự mìnhđilên trước.

Sau khi lên xe, Tưởng Xuyên còng hai tên kia vào hàng ghế cuối cùng, Lộ Toa ngồi ở giữa, nâng mắt nhìnanh, nhếch môi cười nhàn nhạt:" Tôi cũngsẽphải còng sao?"

Tưởng Xuyên nhìncôta: "khôngcần, côsuy nghĩ kỹ đi."

Tưởng Xuyên xuống xe, vòng lên buồng lái.

Ở phía sau Lộ Toa khẽ hỏi lướt theo:" Tôinóirồi có lợi ích gì? "

" Có thể giảm hình phạt."

" Ngoại trừ cái này."

"khôngcó."

Tưởng Xuyên lấy bao thuốc, trút ramộtđiếu, nhét trong miệng châm lửa, khởi động máy lái xeđi, khói thuốc bị gió thổi tảnđi, cả khoang xe tràn mùi khói thuốc.

Lộ Toa thoải mái ngửimộtchút, "Cho tôimộtđiếu."

Tưởng Xuyên đưa thuốc cho Tào Nham.

Tào Nham quay đầu nhìncôta, chocôtamộtđiếu thuốc, thuận tiện châm lửa chocôta luôn.

Lộ Toa liền rít mấy hơi liên tục, có chút dễ chịu mà nhả ra từng vòng khói, Tưởng Xuyên này cómộtsố thói quen rất hoài niệm, giống như thuốc

này, anh đã hút rất nhiều năm rồi, vẫn chưa từng thay đổi nhãn hiệu.

Trước kia thời điểm côta mới vừa quenanh, anhtrà trộn cùng Triệu Kiền Hòa, lái xe tốt, ở phòng đẹp, ở phòng bao trong hộp đêm, đàn ông bên cạnh đều có phụ nữ vây quanh, lúc rờiđi, bọn đàn ông đều sẽmang phụ nữ theo, ngoại trừ Tưởng Xuyên.

anhrất có năng lực khắc chế.

Hồi đầu Lộ Toa chính là thích điểm này của nh, về sau, xảy ra chuyện, Tưởng Xuyên biến mất luôn theo vòng luẩn quẩn kia, côta tuổi còn trẻ, ham hưởng lạc, không tiếp nhận được Tưởng Xuyên đã không còn gì, vì thế rời đi.

Giờ đây, côta hối hận.

Người đàn ông này trải qua thăng trầm của năm tháng, ngày càng hấp dẫn.

Hai tên đàn ông ngồi sau chót ngửi thấy mùi thuốc lá, nổi cơn thèm thuốc," Có thể cũng cho chúng tôi rít mấy hơi đượckhông?"

Tào Nham cười, từ ghế phụ lái luồn đến giữa xe, ngồi bên cạnh Lộ Toa, chuẩn bị tra hỏi, nhìn về ghế sau,nói:" Trước tiênnóichororàng, chúng mày muốn hút mấy điếu cũng được."

Hai tên kia nhìn nhàn nhau,khôngnóigì.

Tào Nham cười:" Chúng mày phải hiểurõtình thếhiệngiờ, Khương Khônđãchạy trốn rồi,khôngcó người quan tâm đếnsựsống chết của chúng mày đâu."

Lộ Toa buông tiếng cười nhạt, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Tào Nham nhìncôta, "côLộ, côlà người thông minh."

Lộ Toa rít thuốc,khôngnóigì, nét mặt trở nên lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Tưởng Xuyênđangim lặng lái xe.

Tào Nham nhíu mày, cảm thấy sáng tỏ, có lẽ chỉ có Tưởng Xuyên mới có thể khiến côta mở miệng.

Tào Nham tra hỏi hai tên kia, hỏi cả nửa ngày, vẫnkhôngra được cái gì quan trọng, cậu ta có chút cáu kỉnh, lại chui về chỗ ghế lái phụ, nhìn Tưởng Xuyên," Dừngmộtlát ở trạm dừng chân phía trước, gọi điện thoại hỏi xem tình huống thế nào."

Xe ngừng ở trạm dừng chân, Tưởng Xuyên gọi điện thoại cho Tào Thịnh:" Cácanhtới rồi chứ?"

Tào Thịnhnói:"đangở Du Lâm, chuẩn bị xuất phátđiđịa điểm mà Đỗ Nguyênnói."

Tưởng Xuyên nhíu mày:" Chắc chắnkhông?"

"khôngchắc chắn, giờkhôngcách nào, chỉ có thể tìm trước."

"Lộ Toađangtrong tay tôi."

Tào Thịnh hỏi ngay:" Hỏi ra cái gìkhông?"

Tưởng Xuyên: "không, có takhông chịu nói."

Bên kia im lặng trong giây lát," Tôiđitrước chỗ Đỗ Nguyênnóiđã, cậu cứ nghĩ biện phápđi, thử xem có thể khiến Lộ Toa mở miệng haykhông."

Tưởng Xuyênnói:" Ùm."

Thảo luận quađi, cúp điện thoại.

Tào Nham đưa hai tên kiađitoilet, Lộ Toa nhìn về phía Tưởng Xuyên:" Tôi cũng muốnđiWC."

Tưởng Xuyên liếc nhìncôta, đitới," Tôi đợi ngoài cửa."

Lộ Toa châm biếm: "anhcòn sợ tôi chạy sao?"

Tưởng Xuyênnói:" Phải."

Nét mặt Lộ Toa trầm xuống,đichânkhôngxuống xe,nói:" Tôikhôngcó giày."

Tx cúi đầu, dừng lạimộtchút:" Ở đâykhôngcó giày của nữ."

Lộ Toa tới gầnanh, nhón mũi chân: "anhôm tôiđi."

Tưởng Xuyên nhìncôta lạnh lùng, hai người đối diện nhau, Lộ Toa híp mắt lại, lại áp sát thêm chút nữa," Thỏa mãn tôi mọi thứ,nóikhôngchừng tôi có thểnóichoanhbiết."

Cho dù bọn họ có bắt được Khương Khôn haykhông, kết cục củacôta đềusẽkhôngtốt đẹp.

Đến trước lúc đó, đây là lá bài giá trị cuối cùng của côta.

Tưởng Xuyên quay mặt qua chỗ khác,nói:" Lộ Toa,côkhôngnên như vậy."

Lộ Toa nở nụ cười, vẻ mặt thê lương:"khôngnên thế nào? Bây giờ có phảianhkhinh thường tôi lắm phảikhông?"

"khôngcó."

"anhnóidối! Ánh mắtanhnhìn tôi rất lạnh nhạt."

Tưởng Xuyên lùi lạimộtbước, nhìncôta, lãnh đạm mở miệng:" Tôikhôngkhinh thườngcô, đường là docôtự chọn."

Lộ Toa sững sờ, đột nhiên phá lên cười.

"Cười gì?"

" Lời của anh và côta y chang nhau."

Tưởng Xuyên biết "côta" trong lờinóicủa Lộ Toa là chỉ vào Tần Đường, hàm dưới căng cứng trở nên nhu hòa.

Vẻ mặt Lộ Toa sầm xuống, vừa lúc Tào Nham đưa hai người kia trở lại xe, nhìn hai người họ, Tưởng Xuyênnói:" Cậu đưacôtađiWC."

Tào Nham trừng mắt:" Tôi fuck! Saoanhkhôngđi?"

Mặt Tưởng Xuyênkhôngbiểu tình:" Cậu độc thân."

Lộ Toa hừ lạnh:" Khỏi cần."

côtađichân đất, hướng về nhà vệ sinh nữ.

Tào Nham nhìn thoáng qua, Tưởng Xuyên thờ ơ.

TuynóiLộ Toa là phụ nữ, cơ bảnkhôngcó khả năng chạy trốn, để phòng lỡ đâu, Tào Nham vẫn cứ đitheo giám sát ở cửa nhà vệ sinh.

Tất cả quay trở lại xe, lại tiếp tục lên đường.

trênđườngđiTào Nham muốn hỏi thêm chút gì đó, Lộ Toa vẫnkhôngchịu mở miệng.

Nửa đêm, tới trấn Du Lâm.

Tào Thịnhđãdẫn người cùng Đỗ Nguyênđibao vây càn quét hang ổ của Triệu Kiền Hòa, để lạimộtsố người tiếp ứng.

" Tôi muốn tắm rửa, nghỉ ngơi." Lộ Toanói," Còn phải cho tôimộtbộ quần áo."

Tào Nham lườmcôta, dáng vẻhiệntại củacôta quả thực có phầnkhôngổn, hơn nữa giờ vẫn chưa hỏi được cái gì, cứngkhôngđược, thôithìthửnhẹnhàngmộtchút," Nửa đêm thế này,điđâu kiếm quần áo hả?"

Nữ cảnh sát bên cạnhnói:" Tôi có."

Tào Nham nhướng mày:" Được, côlấy lại đây."

Từ đầu tới cuối, Tưởng Xuyên đềukhônghề can dự.

Mấy tiếng sau, Tào Thịnh gọi điện thoại tới, quả nhiên ngườiđãkhôngcòn.

hiệngiờ, có lẽ chỉ có Lộ Toa nắmrõthôi.

Trờiđãsắp sáng.

•••••

Suốtmộtđêm, Tần Đường đều ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Mở mắt ra, cảnh trời xám xịt, ảm đạm, và chán nản, giống như tậm trạng lúc này.

" Ra cổng tiểu khu rẽ tráiđimấy chục mét, ở đó có tiện ăn sáng gia đình,anhkhôngở nhà em có thể đibên đó ăn."

Hôm qua Tưởng Xuyênđãnóivớicô.

Tần Đườngđã hết buồn ngủ, rời giường rửa mặt, mặc quần áo.

Nhiệt độ buổi sáng lại hạ xuống.

Vừa ra cửa, cảm giác lành lạnh,Tần Đường quay trở lại, cởi áo khoác mỏngtrênngười ra, lấymộtchiếc áo hoddie nam màu đen trong ngăn tủ ra, mặc lên người, rất ấm.

Tần Đường trông thấykhôngít nam giới mặc quân trangđira tiểu khu, cômặc áo của Tưởng Xuyên, rộng rãi, che phủ qua mông.

Vóc người côđẹp, dáng cao, mặc áo của Tưởng Xuyên vẫn cómột phong thái đặc biệt.

Người ngoài liếc nhìn, côcúi đầukhông quan tâm.

Ra khỏi tiểu khu rẽ trái mấy chục mét,đãtìm được tiệm ăn sáng gia đình kia.

côđáng lẽ nên hỏianh, ăn sáng bên ngoàianhthường hay ăn gì.

Tần Đường gọi tàu hũ và bánh bao chiên, giờ hẵng còn sớm, côngồi một mình một bàn, sau khi ăn xong tiệm ăn sáng mới bắt đầu đông đúc lên.

Tần Đường ra khỏi tiệm ăn sáng, ở ven đường đợi hơn mười phút mới cómộtchiếc xe taxi.

Gặp phải giờ cao điểm buổi sáng, đến Nghĩa Trạmđãlà chín giờ.

A Khởi và Tiểu Bạchđangdỡ bao hàng, trông thấycôthìlập tức cười tươi, A KHởi hỏi:" Chị Tần Đường, sao chị tới nữa vậy?"

Tiểu Bạch trộm liếc phía sau," Sao có mình chị vậy,anhTưởng đâu?"

Tần Đườngkhôngtrả lời câu hỏi này," Mới sáng sớm sao hai ngườiđãdỡ hàng vậy?"

A Khởi giải thích:" A, thời gian này xếp đống nhiều quá rồi,đãrất lâu rồikhôngchuyển đồđi, hai ngày cuối tuần này Tiểu Bạchnóimuốnđi, tiếp đóanhLữnóicuối tuầnthìchuyển đồđiHuyện Giai, chuyển phát nhanh bên đó liên tục gửi đồ qua đây, mỗi lần kéo về đều xếp đống, hôm qua sau khi mọi ngườiđi, có người làm tình nguyện đến, quyên gópkhôngít đồ dùng, sáng nay Tiểu Thành cùng người ta kéo về, tăng thêm từng này nữa, nếukhôngxử lýthìNghĩa Trạmkhôngcòn chỗ để nữa. "

Mặt Tiểu Bạch hơi đỏ lên, sẵng giọng:" Tôi chỉ thuận miệngnóithôi, anh Lữ vốn dự tính đi. "cônào có thể diện lớn như vậy chứ!

Tần Đường kéomộtbăng ghếnhỏqua, ngồi xuống bên cạnh, "Tôi giúp hai người."

"Được ạ." Tiểu Bạch nhìn máy chụp hình củacô, " Chị Tần Đường, chị có muốnđicùng chúng emkhông?"

A Khởinói:"Lần này em cũngđi, Tiểu Thành thay phiên giữ nhà."

Tần Đườngnói:"đi."

Làm được nửa, Tần Đườngđinghe điện thoại, người đại diện gọi tới.

A Khởi lại gần Tiểu Bạchthìthầm bên tai:" Chị Tần Đường mặc chính là áo củaanhTưởng."

Tiểu Bạch:" Hả?khôngnhận ra nha, chị ấy mặc cái gì cũng đẹp."

A Khởi:" Mùa xuânanhTưởng vẫn hay mặc cái áo này, tôi nhớ mà."

•••••

Giữa trưa, Lữ An và Tiểu Thành trở về, còn lái vềmộtchiếc xe tải.

Sau khi cơm nước xong, mọi người lại bắt đầu chất hàng lên xe.

Tần Đường đứng dưới tàng cây cổ, lấy di động ra nhìn nhìn,khôngcó tin nhắnkhôngcó điện thoại.

côkhônggọi điện thoại cho Tưởng Xuyên.

Ba giờ chiều, từ Tây An xuất phátđiDu Lâm.

Lữ An lái chiếc Jeep màu đen, xe hàng chạy theo phía sau.

Lữ An nhìn người ngồi bên ghế phụ lái,nói:"anhTưởng có liên hệ vớicôkhông?"

Tần Đường đáp nhàn nhạt:"khôngcó."

"anhấyđangbận công chuyện, côđừng sốt ruột nhé."

" Ùm, tôi biết."côđáp.

côchờanh.

Lữ An là muốnnóichút gì đó an ủicô, nhưng xem rahiệngiờ,côbình tĩnh rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Tần Đường nhìn cậu ta: "anhcó biếtanhấy ở đâukhông?"

Lữ An ngẩn ra: "khôngbiết."

"Ò."

Ngày đó Tưởng Xuyên và Lữ Annóichuyện riêng, tránh nécô, cônghĩ rằng cậu ta biết.

A Khởi và Tiểu Bạch ngồi phía sau nghe thấykhônghiểu thế nào, Tiểu Bạchnói:" Gọi điện thoại choanhTưởngkhôngphải biết liền sao?"

A Khởi kéo tay áocôấy, Tiểu Bạch mờ mịt.

A Khởinóilí nhí:" Hai người họ có thể là cãi nhau rồi."

Tiểu Bạch bừng tỉnh hiểu ra, cội vàng ngậm miệng.

Chín giờ tới Du Lâm, A Khởi và Tiểu Bạchđãđói bụng lắm rồi.

Mọi người tìmmộtquán ăn khuya giải quyết bữa cơm chiều.

Tần Đườngđisang quán bên mua nước, nhớ tới lần trước đến Du Lâm, cũng chỉ là chuyện của mấy tháng trước, giống như đaqua rất lâ rồi.

" Tiền thừa củacô, hai mươi sáu đồng."

Tần Đường nhận lấy nhét vào trong túi, vừa xoay ngườithìbị người khác đụng vào, "Ba"mộttiếng,điđộng đập xuống đất,côgáikia" A" hét ầm lên:"điđộng của tôi! Tiêu rồi tiêu rồi......"

côta vội vàng nhặt di động lên, đau lòng kiểm tra, ngắng đầumột cái liền chửi luôn: "côsao thế hả? Màn hình điện thoại của tôi cũng bị rơi bể rồi, côbồi thường cho tôi!"

Tần Đường nhìn điện thoại quả táo của côta, màn hình đãn ứt vài đường, lãnh đạm nói: "Tực ô đụng vào."

côgáinóng nảy:" Là docôquay người đụng vào tôi! "

Người bên cạnhcôta cũng hùa theo:" Đúng đó, là docôxoay ngườikhôngnhìn người khác, đụng vào mà."

Nét mặt Tần Đường lạnh xuống,"cômuốn thế nào?"

côgáinói:"côđền tiền cho tôi! Cái của tôi là điện thoại mới!"

[&]quot; Đền bao nhiều?"

[&]quot; Năm nghìn đồng."

Tần Đường cười, quay người muốnđi.

Vừa xoay bước,đãbị người ta giữ lại,côgáikiakhôngbuông tha khóc lóc om sòm:" Đôi giày này củacômấy nghìn đồng, nhìn máy ảnh cũngkhôngrẻ, lại còn túi củacôcũng là hàng xa xỉ, đụng hư điện thoại của tôi màmộtđồng cũngkhôngđềnđãmuốnđilà sao?"

Động tĩnh bên này lớn, nhanh chóng dẫn tới ánh mắt mọi người.

Tần Đường nhíu mày, nét mặtkhôngkiên nhẫn, lạnh lùng nhìncôcta:" Buông tay."

Dung mạo Tần Đường xinh đẹp, khí chất vốn thanh lãnh, ánh mắt lúc này lạnh nhạt, nhìn đến nỗi côgái kia rụt rè.

Lữ Anđãchạy tới, hỏi: "Xảy ra chuyện gì"

Người bên kia giải thíchmộthồi, Lữ An nhíu mày, nhìncôgáikia,côgáinhìn thấy cậu ta,anhmắt sáng lên:"anhlà chồngcôấy hả? côấy đụng hư điện thoại của tôi rồi, phải đền."

Tưởng Xuyên và Tào Nham đến quán ăn khuya mua đồ ăn.

Tào Nham:" Ông đây đói chết rồi, bị người phụ nữ Lộ Toa kia xoaymộthồi, toi công bận rộnmộtngày, đếnmộthột cơm cũng chưa vào bụng."

Tưởng Xuyên trầm mặt,không nóigì.

Tào Nham trông thấy phía trước có đám đông,nói:" Chuyện gì bên kia vậy nhỉ? Giống như gặp phải dàn cảnh va chạm rồi."

Tưởng Xuyên nhíu mày:" Đổi quán ăn khác."

hiệngiờ họkhôngcòn sức lực mà để ý đến mấy việc đâu đâu này.

Tào Nham: "điquán phía trước kia."

•••••

GiọngnóiTần Đường lạnh lùng:"khôngđền, tôikhôngđụng vàocô, nếucôcảm thấy mình đúngthìcôcó thể báo cảnh sát."

•••••

Tưởng Xuyên đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Xuyên qua khe hở của đám đông, chỉ nhìn thấy nửa gương mặt trắng nõn, ở giữa đám đông, càng lộ vẻ trắng,rõràng đến cả con mắt cũngkhôngnhìn thấy, nhưnganhbiết đó là Tần Đường, chỉ nhìnmộtcái,anhđãbiết ngay

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 68

Edit: Michellevn

Tào Nham nghi hoặc, cũng quay đầu lại nhìn theo: "Sao vậy?"

Tưởng Xuyên hítmộthơithậtsâu, hạ giọng:" Tôiđãnhìn thấy côấy."

"Ai?"

"Tần Đường, bị đám đông vây quanh."

Tào Nham sửng sốt, quay qua quay lại nhìn, chỗ nào đâu? Cậu takhôngtrông thấy, chỉ nghe thấymộtcôgáiđangkhẽnóimuốn người ta bồi thường điện thoại di động, có vẻkhôngbỏ qua, bên cạnh có ngườinói:" Tôi nhìn thấy tựcôcốđilên, có phải dàn cảnh va chạmkhôngđây....."

Chậc chậc, gần đây phương thức dàn cảnh va chạm càng ngày càng nhiều rồi.

Tưởng Xuyên đứng yên bất động, cằm dưới siết chặt lại, ánh mắt nhìn bên kia chăm chú, Tào Nham thấy thế, hỏi:" Có cần tìm ngườiđiqua giúp đỡkhông?"

Bên kia, Lữ An mở miệng:"côà, nơi nàykhôngcó máy ghi hình, có điều nếucôcảm thấy mình đúng, chúng ta có thể báo cảnh sát, nếu cảnh sát phán quyết là chúng tôi sai, di động này chúng tôi bồi thường."

Tưởng Xuyên chậm rãi thu lại ánh mắt, xoay ngườiđivề phía trước, "khôngcần."

Có Lữ An, Tần Đườngsẽkhôngbị người ta khi dễ.

Tào Nham liếm mép,khôngnóigì nữa.

Ở phía sau -----

côgáikia vừa nghenóibáo cảnh sát,đãcó chút luống cuống,điđộng củacôta kỳthậtđãrơi bể từ lâu, bạn bè xúi giục ra chiêu xấu, tìm người có tiền dàn cảnh va chạm, bọn họđãlàm được mấy lần, lần nào cũng thành công, cho dùkhôngbồi thường được năm nghìn,mộthai ngàn vẫn có được.

Vừa thấy Tần Đường chính là bạch phú mỹ, làm thịt loại người này cực tốt,khôngnghĩ tới đó lại làmộtngười cứng rắn.

đãvậy bên cạnh là Lữ An, thân hình cao lớn cường tráng, bọn họ ba nam hai nữ, cũngkhôngchiếm được gì rồi, nhưng lạikhôngcam tâm, giằng co, nước mắt trực trào ra.

Tần Đường lấy di động ra,không nói tiếng nào.

TRong đó cómộtngười đàn ông dáng cao, nhìn thấycôgọi điện thoại báo cảnh sát, lập tức đè lại taycô, có chút phiền muộn:" Bỏđibỏđi, coi như hôm nay chúng tôi xui xẻo,đithôi."anhta vừađi, mấy người khác liềnđitheo.

Cả quá trình Tần Đường lạnh mặt.

Mấy người kiađiđến là nhanh, rất nhanhđãkhôngthấy tăm hơi bóng dáng, Lữ An nở nụ cười, nói với đám đông vây quanh: "Dàn cảnh va chạm phương thức mới, mọi người phải cần thận đấy."

Lữ An đón lấy cái túi trong tay Tần Đường,:"khôngsao chứ?"

Tần Đườngnói:"khôngsao,đithôi."

Hai người trở lại chỗ ngồi, đồ ăn đặtđãđưa lên, A Khởi và Tiểu Bạchđangtrò chuyện rôm rả, mắng mỏ mấy người kia, Tần Đườngkhôngbiểu lộ gì, Lữ An cười cười," Được rồi, mau mau ănđirồi còn sớm về nghỉ ngơi nữa, ngày mai phải dậy sớm."

Tiểu Bạch:" Ò."

•••••

Trền đường về, Tần Đường luôn cảm thấy có chútkhông đúng, cô quay đầu nhìn mấy lần, không nhìn thấy gì cả.

Tần Sâmđitheo saucô, nấp trong ngõnhỏmờ tối đối diện với nhà nghỉ, nhìncôđivào trong, tựa người lên tường, chăm chú nhìn phía đối diện, quamộtlúc, lấy ra bao thuốc lá.

Tần Đường trở vềtrênlầu, đứng ở cửa sổ nhìn phía dưới lầu, ánh mắt dừng lại cái bóng lờ mờ đầu ngõ, mũi giày leo núi màu đen, quần màu đen, ngón tay thon dài rủ xuống, búng ngón tay, đốm lửa kia thoáng lay động, nhịp timcôbỗng nhiên tăng nhanh.

Tàn thuốc cháy hết, bóng đen quay người.

Trái tim Tần Đường như bị bóp chặt, có thứ gì đó cơ hồ phá kén mà ra, cắn mạnh môi dưới, mãnh liệt xoay người.

Tần Đường chạy nhanh ra cửa lớn nhà nghỉ, lao tới đầu ngõ.

đãkhôngcòn bóng người.

Bờ vaicôchùng xuống, ánh mắt có chút chua xót, dáo dác nhìn xung quanh, bước chânkhôngngừngđivề phía trước.

điđến chỗ ngoặt, thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Tần Đường lao mạnh tới, khoảnh khắc đó Tưởng Xuyên quay đầu lại, đáy mắthiệnlên kinh ngạc,thì côđã lao vào trong ngựcanh,anhhơi sững sờ, nhưng cơ thể lại phản ứng nhanh chóng đón lấy người, ôm chặt lấy.

Sức lựcanhmạnh mẽ, Tần Đường ngửi được hơi thở quen thuộc, cơ thể run nhènhẹ, ngón tay bám chặt lưnganh.

côngẩng đầu, Tưởng Xuyên lập tức cúi xuống hôn môicô, nụ hôn này vô cùng kịch liệt, đầu lưỡi xông thắng vào, dùng hết sức quấn lấy đầu lưỡi mút,anhgiống như muốn nuốt chửngcô, cơ thể Tần Đường tựa như nhũn ra, trong miệngkhôngngừng phát ra tiếng nức nở, dầnkhôngchống cự nổi nữa.

Hồi lâu, Tưởng Xuyên buôngcôra, ánh mắt đen láy cúi đầu nhìncô.

Đôi mắt Tần Đường ướt át, môi đỏ lên, ánh mắt mềm mại nhìn thắng, bỗng dưng cười với anh.

Tưởng Xuyên liếm khóe môi, lại cúi đầu hôn mạnhmộtcái, cũng cười.

Nhất thời, hai người vẫn chưanóichuyện.

Tưởng Xuyên dâng lên luồng kích thích, Tần Đường hiểu, côđong đưa eo mông, kiếng mũi chân.

Tưởng Xuyên nhắm mắt lại, đè xuống cơn kích động kia, giữ chặtcô, khàn giọng:" Đừng nhúc nhích."

Tần Đường nghe lời đứng im, hiện tại không thích hợp, cô hiểu.

"anhnhìn thấy em lúc nào?"côhỏi

" Lúc ở quán bán hàng."

Tần Đườngđãrõ, dàn cảnh đụng chạm gây nên ồn ào,côngẩng đầu nhìnanh:" Chút nữaanhmuốnđiđâu?"

Tưởng Xuyên đáp:" Giờ chưa biết nữa."

Lộ Toakhôngchịunói, Tào Thịnhđãdẫn người trở lại, cũng là công dã tràng,khôngthấy tăm hơi Khương Khôn, tất cả mọi người đều trong trạng tháikhôngcam lòng,anhcũngkhôngcam lòng, thậm chí còn hơn nữa.

" Sao mặc áoanh? "

"Ấm áp."

anhkhẽ cười ra tiếng.

Tần Đường im lặng vài giâu, hỏi: "Em có thể đicùng anh không?"

khôngđợianhtrả lời, côlại hỏi tới: "Có thể khônghả?"

Tần Sâm nhìn ánh mắtcô, Tần Đường nhìnanh,nói:" Emkhôngmuốn tách rờianh." Đáy lòng luôn có loại dự cảm xấu,côrất sợ hãi.

" Cácanhđông người lắm đúngkhông? Emđitheoanh,khôngồn àokhôngquấy rối,anhđira ngoài emsẽchờanhtrở lại, như vậy cũngkhôngđược saoanh?"

cônóimấy câu liền, lồng ngực Tưởng Xuyên nghẹn lại,khôngthểnóira lời cự tuyệt.

Đợi một hồi, không đợi được câu trả lời của anh.

Tần đường đã hiểu, côc ắn môi dưới, cúi đầu nói: "Em biết rồi, em ở Tây An chờ......"

Tần Đường lập tức nắm lại cằmcô, nâng lên," Được."

Tưởng Xuyên đưa Tần Đườngđi.

Tào Nham nhìn thấy, ngẩn người, rất nhanh hiểu ra, lên tiếng chào hỏi Tần Đường, biết Tần Đường là theo Lữ An đến huyện Giai tặng đồ dùng, cậu ta chỉ chỉ bên trong, nói với Tưởng Xuyên: Lộ Toa vẫnkhông chịu nói, anh nghĩ cách coi sao."

Suốt đoạn đường, yêu cầu của Lộ Toakhông tính là cao, nhưng có chút quá đáng, côta chỉ nghe Tưởng Xuyên.

Tần Đường lập tức ngắng đầu, Tưởng Xuyên sờ sờ đầucô, "Lộ Toa có liên quan đến vụ án."

Tần Đườngnói:" Em biết, chỉ là emkhôngbiếtcôta cũng ở đây."

"anhvào xemmộtchút."

"Vâng,anhđiđi."

Tần Đường buônganhra, điđến bên cạnh ngồi xuống.

Tưởng Xuyênđivề phía trước, đẩymộtcánh cửa trong đó ra.

Tào Nham ngồi đối diện Tần Đường, vắt chéo chân lên,nói:" Vừa rồianhấynóira ngoài xem thế nào,khôngngờ là đưacôvề đây."

Tần Đường nói rất nghiêm túc:" Tôi ở đây có gây trở ngại cho các anhkhông?"

Tào Nham cười: "khôngsao, cómột Lộ Toa rồi, thêm côn ữa cũng không có gì đáng ngại."

Chỉ là, sợ có gì nguy hiểm.

Tân Đường gật đầu:" Vậy là được rồi."

Trong phòng mùi thuốc lá nồng nặc, Lộ Toa dựa đầu giường hút thuốc, trong gạt tàn mấy đầu lọc thuốc, côta nhìn Tưởng Xuyên, nở nụ cười:" Công dã tràng?"

Tưởng Xuyên ngồi xuống đối diệncôta,nói:" Nếucôkhôngchịunói, sáng maisẽcó người áp giảicôđi, đây là cơ hội cuối cùng củacô."

Lộ Toa cười ra tiếng:" Bởi vì tôiđãvô dụng sao?"

Tưởng Xuyên thản nhiên nhìncôta, ngầm thừa nhận.

Căng thẳng suốtmộtgiờ đồng hồ.

Tưởng Xuyên đứng dậy,khônghề nhìncôta, xoay ngườiđira cửa, giữ tay nắm cửa -----

"hắnta ở huyện Giai."

Tưởng Xuyên quay đầu lại, Lộ Toa dụi tắt thuốc, đivề phíaanh, nét mặt suy sụp chán nảnnói:" Tôi chỉ biếthắntađã đihuyện Giai, vị trí cụ thể không biết, tôi biết Phàn lão đại giao dịch ma túy rất nhiều đều là đi đường thủy, như vậy tương đối an toàn, tiền trong tài tài khoản của Khương Khôn toàn bộ bị đóng băng, nhưng các anh cũng biết, đối với Khương Khôn những tiến đók hông tính là nhiều, chỗ cất giấu tiền tôi không biết, có điều, tôi đoán, bọnhắn khả năng đang ở gần sông Hoàng Hà.

Hàm dưới Tưởng Xuyên siết chặt.

Lộ Toa đứng trước mặtanh, "Những gì tôi biết,nóichoanhhết rồi, có thể bắt được người haykhôngcòn phải xem vận may của các người."

"sẽbắt được."

Tưởng Xuyên quăng lạimộtcâu, nhanh chóng kéo cửa ra, gọi Tào Nham lại."điHuyện Giai." anhgọi điện thoại cho Tào Thịnh, thông báo cho bọn họ.

Tào Thịnhnói:" Các cậuđitrướcđi, cẩn thậnmộtchút."

Người ở lại Du Lâmkhôngnhiều lắm, cả Tưởng Xuyên và Tào Nham, tổng cộng tám người.

Tần Đườngđiđến trước mặtanh, Tưởng Xuyên nắn bóp taycô," Tối nay em theo tụianhđihuyện Giai, ngày mai chờ Lữ An ở Huyện Giai."

Tần Đường cắn môi:" Vâng."

Lộ Toađitới cửa, nhìn thấy Tần Đường ôm máy ảnh, nét mặt nháy mắt trắng bệch.

côta ngẩng đầu, nhìn phía Tưởng Xuyên:" Tôithìsao?"

Tưởng Xuyên liếc nhìncôta: "côngười đưacôvề Tây An."

côta gắt gao nhìnanhchằm chằm, giọngnóilại hoảng loạn:" Đây chính là cơ hội cuối cùng màanhnóisao?"

côtanóira nơi truẩncủa Khương Khôn, thì đã hết giá trị, đúng chứ?

Tưởng Xuyênkhôngnóigì nữa, vội vàng sắp đặt bố trí, mau chóng xuất phát.

Từ đầu tới cuối Tần Đường cũngkhôngliếc mắt nhìncôta,đitheo Tưởng Xuyên, Lộ Toa bị còng tay lại, hai người nam giới cùng áp giảicôta lên xe, đưa về Tây an.

• • • • • • • • • • • • • • • •

Trong đêm tối ô tô laođivun vút.

Tào Nham lái xe, Tưởng Xuyên và Tần Đường ngồi phía sau, hai người vẫn chưanóigì, Tưởng Xuyên ôm người lại, nắm bàn taycôtrong tayanh.

Trước lúc xuất phát, Tưởng Xuyênđãkêu người đithăm dò, còn chưa đến nơi, đãn hận được điện thoại.

"anhTưởng, khe núi lớn bên này, cácanhnhanh nhanh lên,khôngthìkhôngkịp đâu."

Tưởng Xuyên ngồi thắng lên," Tình hìnhhiệngiờ thế nào?"

"Trước đó em có nghe thấy tiếng súng, bên đó có thuyền."

Sắc mặt Tưởng Xuyên trầm xuống:" Cậu giúp tôi theo sát vào, tôi lập tức qua đó."

Cúp điện thoại, Tưởng Xuyên liền gọi điện thoại cho Tào Thịnh.

Tào Nham rất hưng phấn:" Tìm thấy rồi hả?"

Tưởng Xuyên:" Nếukhôngcó gì sai,thìchính là rồi."

Tào Nham liếc nhìn Tần Đường qua kính chiếu hậu, Tần Đường nắm chặt tay Tưởng Xuyên," Emđicùnganh, emsẽtìm chỗẩnnấp,sẽkhôngliên lụy cácanh."

Tưởng Xuyên hoàn toàn bác bỏ: "không được."

Tào Nham nghĩ nghĩ, nói: "Chúng takhông có thời gian trì hoãn nữa."

Tần Đường xoay người, nhìn thắng vào Tưởng Xuyên," Emkhôngnghĩ liên luyanh,đithôi."

Cho dù có bất hạnh.

Đó cũng là lựa chọn củacô.

côkhôngmuốn tách ra khỏianh, nhất là vào giờ khắc này.

Tào Nham nhìn lướt qua, rất nhanh liền đến phân nhánh giao lộ, cậu ta cắn răngmộtcái, đem xe vọt vào giao lộ.

đãkhôngcòn đường lui.

Đêm, sâu thẳm hơn cả sắc mực.

Hắc ám hơn cả trời đêm chính là giao dịch đen, Khương Khôn nhìn chằm Chằm Triệu Kiền Hòa, nói với Phàn Dịch: "không phải anh nói nó chết rồi sao? Tôi cho làanh nói chuyện luôn luôn giữ lời."

Triệu Kiền Hòa cười lạnh, khinh thường nhìn Khương Khôn," Ông chủ Khương, hiện giờ cảnh sát đều đang bắt anh, chúng tôi mạo hiểm cứu anh như vậy, anh nói nhảm nhiều thế đấy."

Phàn Dịch cười:" Qua đêm nayđi, mọi người đều là người trênmộtchiếc thuyền, còn chưa tới thời khắc cần thiết, càn gì phải đuổi tận giết tuyệt."

Nét mặt Khương Khôn lạnh như băng, sau vài giây, giễu cợt lên tiếng:"anhnóiđúng."

Giây tiếp theo, rút súng, nhanh chóng chĩa vào ngực Triệu Kiền Hòa "Đoàng"mộtphát súng, hai mắt Triệu Kiền Hòa trợn trừng,khôngdám tin nhìnhắnta, rồi cúi đầu nhìn máu tuôn tràotrênngực mình, thân thểkhôngchống đỡ được nữa, quỳ rạp xuống đất, đầu gục xuống vô lực.

Triêu Phongđitới thăm dò hơi thở, lắc đầu với Khương Khôn.

Khương Khôn cười thổi thổi nòng súng," Nhiều nămkhôngdùng súng, kỹ thuật bắn vẫn xem là chuẩn."

Tiếg súng vang lên sắc mặt Phàn Dịch hơi trầm lại, rất nhanh khôi phục vẻ bình tĩnh, nhàn nhạtnói:"Đây coi như là tôi đưa cậu lễ gặp mặt."

"Cám ơn." Khương Khôn hừ lạnh.

" Tiền đâu?"

Khương Khônđitới trước,"anhđưa người theo tôiđilấy."

Phàn Dịch cười ra tiếng," Cậu xác định cảnh sátkhôngtìm thấy chỗ này?"

Khương Khônkhônghề sợ hãi:" Tìm thấy, nhưngkhôngphải đêm nay."

hắnta luôn cẩn thận, mấy năm trướcđãnghĩ xong đâu đó đường lui, cảnh sát sao?đãđiđiểm khác từ lâu rồi, đến lúc bọn họ tìm được chỗ này,hắntađãtrốn xa rồi.

Ngôi chùa.

Dưới hầm ngầm, sau khiđiqua tầng tầm cơ quan, cuối cùng cũngđãmở ra.

Phàn Dịch nhìn chẳm chẳm đống thùng chất rất cao kia, ánh mắt sáng lên, lập tức ra hiệu cho bọn thủ hạ,"đixemmộtchút."

Thùng được mở ra, tiền mặt, vàng, đồ cổ....

Ánh mắt mọi người đều tỏa sáng, ai có thể nghĩ tới Khương Khôn vậy màẩngiấu nhiều tiền như vậy.

Đây quả thực là núi vàng núi bạc đấy!

Khương Khôn nhìn Phàn Dịch,khôngbiến sắcnói:" Thành ý của tôi thế nào? GiếtmộtTriệu Kiền Hòa cũngkhôngquá đáng chứ hả."

Phàn Dịch cười:" Đừngnóimộttên Triệu Kiền Hòa, dù chomộttrăm tên, cũng tùy cậu xử trí."

Phàn Dịch phân phó:" Đừng lề mề nữa, mau mau dọn sạch cho tôi."

Triệu Phong bước qua đống thùng chồng chất, ra khỏi hầm ngầm, ánh mắt trầm xuống.

Tưởng Xuyên kêu Tào Nham dừng xe ở vách đá bên mạn sườn núi, nơi này rừng núi bao quanh, những cây thông cao chót vót, xuống chút nữa làmộtcon dốc với đường xuống gồ ghề,địphía trước một chút, thìnhìn thấy Hoàng Hà bên dưới, xuôi dòng chảy trong thung lũng sâu.

Tưởng Xuyên cho Tần Đườngmộtcái ôm ngắn ngủi, thanhâmrất thấp:" Ở đây chờanh."

Ánh mắt Tần Đường ửng đỏ, cắn môikhôngnóigì, sợanhphân tâm, chỉ gật đầu vớianh.

Tưởng Xuyên nhìncô, nhanh chóng xoay người.

Mấy người biết mất trong núi rừng.

Tần Đường đứngtrên vách đá, gió đêm đìu hiu, cơ thể côk hệ run lên, ôm chặt máy ảnh.

Tưởng Xuyên và Tào Nham di đến ven sông Hoàng Hà,đangmen theo con đường phía trước, đột nhiên mấy tiếng "Đoàng", hai người cùng biến sắc mặt, vội vãđilên phía trước.

" Lão đại! Có kẻ xâm nhập!"

" Chết chưa?"

"Chết rôì."

Phàn Dịch nhìn Khương Khôn:" Cậu mẹ nókhôngphảinóinơi này rất an toàn sao? Thế nào lại có người?!"

Khương Khôn cũngkhôngthể ngờ có người tìm được nơi này, bọn chúng chọn hành động ban đêm,khôngsơ hở tý nào mới đúng, hiếm cóhắnluống cuống vài giây, rồi bình tĩnh lại ngay:" Cũng có thể chỉ là thôn dân gần đây."

"Mau chóng dọn đồ! Rút lui!" Phàn Dịch hét to.

ẩnnáu trong núi rừng Tưởng Xuyên và Tào Nham liếc nhìn nhau, Tưởng Xuyênnóivới người phía sau:" Các cậu cần thậnmộtchút,khôngđược để lô."

Tưởng Xuyên siết chặt nắm đấm, ánh mắt như có máu:" Tôi qua đó xem thế nào."

TÀo Nham cắn răng,đitheo sau Tưởng Xuyên.

Bọn họ tìm thấy thi thể kia, Tưởng Xuyên lật thi thể lại, nhíu mày, đồng thời thởnhẹra, "khôngphải người tôi tìm."

Lại thăm dò," Tắt thở rồi."

Những kẻ kiađangchuyển đồ.

" Qua đó xem thế nào."

......

Phàn Dịch:" Đường thủykhôngcòn kịp nữa rồi, kêu người lái xe tới đây, tránh trước một chút."

Khương Khôn: "không được, đường lộ càng nguy hiểm."

Phàn Dịch mắng lớn:" Giờkhôngthể tùy theo cậu! Trì hoãn nữa, toàn bộ phải chết ở đây! Lão tử tự có sắp xếp."

Tất cả mọi người chuyển đồ lêntrên.

Tưởng Xuyên nhìn theo phương hướng của bọn chúng, tim đột nhiên nhảy lên, Tần Đườngđangở trênđó!

anhvội vã chạy về phía trước, Tào Nham đèanhlại: "anhlàm gì đấy hả!"

Như thế, rất dễ dàng bại lộ.

Hàm dưới Tưởng Xuyên kéo căng đến cực hạn,"côấyđangởtrênđó."

Tào Nham thoáng biến sắc, buông lỏng tay, "Tôiđivớianh."

Tần Đường an tĩnh ngồi trênxe, tia sáng được chiếu rọi từ phía sau, côxoay người nhìn, vội vã xuống xe, tìm nơi ẩn núp.

Phía saumộtchiếc xe dừng lại.

" Báo cho lão đại, xe chúng ta tới rồi, kêu họ nhanh lên."

"Xe này của ai vậy?khôngphải của Khương Khôn chứ?"

"đixem xem."

khôngphải cảnh sát!

Tần Đường cực kỳ hoảng sợ, chạy trốnthậtnhanh, chạy được một nửa, nghe thấy phía trước cóâmthanh, mặt côt rắng bệch, cấp tốc trốn vào ven

rừng bên trái, nấp saumộttảng đá, thở dốc kịch liệt.

Chờ động tĩnh phía saunhỏđi, Tần Đường ôm máy ảnh cẩn thận dò dẫm dịch chuyển về phía trước.

Phía trước, thình lình tỏa ra hai bóng người.

Tần Đường buông máy ảnh ra, tay mò tìm lung tungtrênmặt đất, sờ được mộthòn đá, hai tay cônắm chặt hòn đá, trốn ra đẳng sau, cơ thể run lên bần bật.

Tới giờ khắc này rồi, cômới cảm thấy được nỗi sợ hãi.

côsợ lắm rồi.

Tưởng Xuyên biết Tần Đường có chút khôn vặt, tâm tư vẫnđangcùng quẫn,anhnhất định phải đến trước một bước so với đám người kia, tốc độanh cực nhanh, Tào Nham suýt nữa theokhông kịp, Tưởng Xuyên nhìn chăm chú phía trước, súng nắm trong tay.

Tần Đường nín thở, chờ tiếng bước chân tới gần, lập tức giơ hòn đá lên cao cao, sẽ đập xuống luôn.

Tưởng Xuyên thoáng nhìn thấy đoạn cánh tay tuyết trắng kia, ánh mắt vui mừng, nhanh chóng chụp lại taycô, hòn đátrêntaycôrơi xuống, va trúng đầu gốianh,anhhơi đaumộtchút, vội vã ôm lấy người, hơi thở gấp gáp.

Tần Đường ngửi được hơi thở quen thuộc của anh, cả người ngây ngần, Tưởng Xuyên dán sát lỗ taicô, giọng nói kìm chế: "Đường Đường."

Cảm xúc căng thắng của Tần Đường trong nháy mắt tan rã, hốc mắt đỏ lên, ôm lấyanh,nhỏgiọng khẩn thiếtnóichoanh:"trênđó rất nhiều người, nhiều xe,khôngbiết bọn chúng vận chuyển cái gì."

Tưởng Xuyên sở mặtcô, "anhbiết, giờ emđitheoanh."

Tần Đường gật đầu:" Vâng."

"trênxe có còng tay!"

mộtâmthanh loáng thoáng truyền đến, Tưởng Xuyên và TÀo Nham nhìn nhau, cùng biến sắc mặt,"đi!"

" Mấy giờ rồi?"

" Hơn bốn giờ sáng."

Còn phải hơnmộttiếng nữa, người của Tào Thịnh mới tới, phải nghĩ cách ngăn chặn bọn chúng.

Ba người trốn tránh tránh,đilên phía trước.

Dọc đườngđi, Tưởng Xuyên đều quan sát, chỗ nào có thể giấu người, anh muốn giấu Tần Đườngđi.

Tần Đường tỉnh táo lạ thường, không ngừng bước chân, đitheoanh.

Tào Nham đứng lại, nương chỗ cao, nhìn về phía trước:" Bọn chúng vận chuyển đồ từ trong ngôi chùa ra."

Tưởng Xuyên:" Qua đó xem thế nào."

Mới vừađimộtđoạn.

" Đoàng đoàng đoàng....."

Tiếng súng liên tiếp phá vỡ hoàn toàn cảnh đêm tĩnh mịch.

"Có kẻ xâm nhập!"

Trong nháy mắt tay Tưởng Xuyên siết chặt, nắm đến Tần Đường thấy đau, côôm cánh tayanh:" Emkhôngsợ."

Tần Đường biết, lúc này khẳng địnhanhvô cùng hối hận, hối hận vìđãđưacôtới đây,anhsợ mìnhkhôngche chở đượccô.

côcũng biết.

" Emkhôngsợ."

côvừa lặp lạimộtlần nữa.

" Cũngkhônghối hận."

Lần đầu tiênanhphủtrênngườicô, kêucôđừng hối hận,cônóikhônghối hận.

Giờ khắc này cũng vậy, bất luận kết cục thế nào, côc ũng không hối hận.

.....

Cả núi rừngkhôngcòn yên ả nữa.

Tất cả đềuđãrút súng ra, thận trọng đối phó tình huống, Phàn Dịch và Khương Khôn cònđangở cửa tầng hầm, Phàn Dịch lạnh giọng:" Rút!"

Thuộc hạ hỏi:" Đồ kiathìsao? Vẫn cònmộtnửa."

Phàn Dịch giận dữ:" Tiền quan trọng hay mạng quan trọng! Chạy mauđi! "

khôngkịp nữa rồi.

Phía trước đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh, mấy tên quỳ sụp xuống đất, ầm vangmộttiếng, ngọn lửa vọt lên cao.

Tưởng Xuyên che lỗ tai Tần Đường lại.

Tào Nham nhìn đoạn đường phía trước bị nổ phá hủy, nở nụ cười.

Phàn Dịch mang theo súng ngắn, Tưởng Xuyên và Tào Nham vừa rồi đoạt được,khôngngờ lại có đất dụng võ.

(Raw chỗ này khó hiểu quá 樊奕带了手枪, 蒋川跟曹岩刚才抢了过来, 没想到派上了用场)

Bụi đất đầy trời, Khương Khôn bò từ dưới đất lên, nhìn về phìa Triệu Phong:"đixem thế nào."

TRiệu Phong xách súng theo, mang theo mười tên thuộc hạ, chậm rãiđira ngoài.

Sắc mặt Phàn Dịch đen triệt để, nổi giận đùng đùng nhìn Khương Khôn," Cậu mẹ nóđãdẫn cái gì đến hả?"

Sắc mặt Khương Khôn trầm tĩnh, ánh mắt lại tối đen dị thường," Giờkhôngphải lúc co, anhnóixem, là cãi chúng tahiêngiờ kiếntrênmộtthuyền, sống đều cùngmôtchỗ,người chết buôc của tôikhôngcòn nhiều bằnganh, lần này, còn phải dựa vàoanh, chuyện tiền bạc, tôi vẫn còn, lần sau gộp lại tặnganh."

Ai biết có còn mạng để ra ngoài tiêu tiền này haykhông?

Tưởng Xuyên và Tào Nhamđangchuẩn bị đưa Tần Đường rút lui.

Phía trước, một người toàn thân đầy máu đang chạy về phía này, Tưởng Xuyên tập trung nhìn, sắc mặt biến đổi," Là người của chúng ta."

Tào Nham lập tứcđitiếp ứng, người nọ cả người là máu, chỉ cònmộthơi thở," Bọn chúng rất nhiều người, kho ngầm đều là tiền và vàng, Phàn Dịch...... Phàn Dịch cũngđang....."

Phàn Dịch.

Cảnh sát chống ma túy vẫn luôn muốn truy bắt trùm ma túy này.

"Còn có..... Triêu......" anhta choáng váng chưanóihết, ngườiđãngã quy. Tào Nham vội vàng đỡ lấyanhta, đưa tay sờ, "Vẫn còn thở....." Tưởng Xuyên dẫn theo Tần Đường, Tào Nham đỡ lấy đồngsự, đivề phía trước. " Chỗ này có máu, đuổi theo phía trước." Mười mấy người sau lưng dắt theo súng đuổi theo. Triệu Phongđiở chính giữa. đãsắp đến ven sông Hoàng Hà. Tào Nhamnóivới Tưởng Xuyên:" Chúng ta chia làm hai đường, như vậy an toàn hơn."

Tưởng Xuyên gật đầu:" Ù'm, cậu cẩn thận."

Phân quân hai đường.

Tưởng Xuyên và Tần Đườngđinhanh đến ven sông Hoàng Hà, sau lưng đột nhiên xuấthiệnmộtngười, xách theo súng, Tưởng Xuyên cấp tốc túm lấy Tần Đường, Tần Đường lập tức ôm chặtanh, Tưởng Xuyên ômcôlănmộtvòng, viên đạn đuổi theo hai người họ.

Hai người lăn vào khu nước cạn.

Tưởng Xuyên rút súng, nhanh chóng hướng tên kia bắnmộtphát súng.

Tiếng súng dẫn đám người Triệu Phong tới.

Nơi này là bờ sông, ngoại trừ những tảng đá, hầu nhưkhôngcó nơiẩnnáu.

Tưởng Xuyên mang theo Tần Đường chạy về phía trước,điqua bên tên kia, Tần Đường khom người, nhặt súng lên, nắm ở trong tay.

Đám người Triệu Phong đuổi tới.

" Đoàng đoàng doàng -----"

Tưởng Xuyên đẩy Tần Đường ra phía sau những tảng đá, anhkhông kịp né tránh, bị đường đạn xet qua trầy da, bả vai ứa máu.

Hơn mười nòng súng nhắm ngay hai người họ, từ từ vây quanh lại.

Tưởng Xuyên nấp sau những tảng đá, bắn ra mười phát súng, giải quyết được hết mấy tên.

Tần Đường nắm chặt súng, thở dốc kịch liệt.

Tưởng Xuyên xoay người, sở sờ mặtcô, thấp giọng:" Trốn ở chỗ này yên nhé, đừng ra ngoài."

Tần Đường cắn môi, hốc mắt ướt át, gật đầy:" Được,anhphải cẩn thận."

Tưởng Xuyên căn đúng thời cơ, lăn người ra ngoài.

Tiếng súng nổi lên bốn phía, Tần Đường nhìn thấy đạn xuyên thành từng lỗtrênmặt đất, mối nguy hiểm quét qua cơ thể Tưởng Xuyên.

Mỗimộttiếng súng, cơ thể cô đều runmột chút.

Mãi cho đến khianhẩnthân phía saumộttảng đá khác.

Cơ thể cômới ngừng run rẩy.

Triệu Phong dẫn người từng bướcmộttới gần, mục tiêu của bọnhắnlà Tưởng Xuyên,hiệntạikhôngai phân tâm tới đối phócô, Tần Đường rất an toàn.

cônúp ở phía sau, tầm mắt nhìn về phía trước, cả người Tưởng Xuyên ướt đẫm, bùn đất lẫn lộn, mắt đen như chim ưng, ẩnnáu sau tảng đá, tùy thời cơ mà hành động.

Tần Đường ôm lấy máy ảnh, tay run run nhắm ngayanh.

```
" Đoàng -----"
```

Tưởng Xuyên bắnmộtphát súng, có ngườiđãngã xuống.

Bên cạnh Triệu Phong còn dư lại sáu tên.

" Đệt! " Có tên mắng chửi

" Tới bao vâyđi! "

Tần Đường run rẩy đặt máy ảnh xuống, siết chặt súng trong tay.

mộtloạt tiếng súng vang lên hỗn loạn.

Lại ngã xuống ba người nữa, có người tập kích từ phía sau, Tưởng Xuyên quay người bắnmộtphát súng, khom người trốn tránh, nékhôngkịptrênvaiđãtrúngmộtviên đạn, mộthọng súng đen ngòm lại tiếp tục chĩa vàoanh.

Tưởng Xuyên quỳ xuống đất né tránh.

"Đoàng ----"

"Đoàng Đoàng -----"

Ba tiếng súng vang lên liên tiếp.

mộtphát là Tần Đường bắn ra.

Tay Tần Đường bị chấn động có hơi tê dại, trái tim nhảy vọt lên cổ họng, nhìn thấy tên kia ngã xuống trước mắt mình.

Tầm mắt Tưởng Xuyên nhìn thẳngcô, giống nhưđangnói: Làm tốt lắm.

Còn hai phát súng kia, là do Triệu Phong bắn, sau lưnganhta hai người đổ xuống, con mắt trợn trừng nhìnanhta, " Mày......"

Ngoại trừ Triệu Phong, những tên kia đềuđãgục xuống.

Tần Đường giơ súng, côđã giết một người rồi, tay tê dại, trái tim cũng tê liệt, đang muốn nổ súng về phía Triệu Phong, Tưởng Xuyên nhào tới," Đừng động, cậu ấy là người của mình."

Đằng sau vang lên tiếng bước chân, lại một đám khác kéo đến.

Cánh tay Triệu Phong trúngmộtviên đạn,anhtanóivới Tưởng Xuyên:" Hai người tìmmộtchỗ trốnđi."

Tưởng Xuyên nhìnanhta:" Cậu cẩn thận."
"Người của tôi sắp đến rồi, anhđưa côấy điđi."
"Ùm."
anhôm Tần Đường đivề phía trước.
Nhưng.......Chỗ nào có thể trốn?

"anhTriệu, người đâu?"

"Chạy rồi." Triệu Phong ngồi tại chỗ, băng bó cánh tay,"đilên trước tìm xem."

" Phía sau những tảng đá, tìm toàn bộmộtlượt."

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường, trốn ở dưới dòng sông, nước sông Hoàng Hà đục ngầu, gột rửa máutrênvaianh.

Tiếng bước chân lại gần.

Sắt mặt Tần Đường tái nhợt, nhìn thấy máutrênvaianh, lấy tay bụm lại.

Máu được gột rửa sạchsẽ.

" Có thể ở trong nướckhông?"

Tần Đường ngầng đầu nhìn Tưởng Xuyên, sắc mặt Tưởng Xuyên lạnh lùng thâm trầm, hàm dưới kéo căng, rủ mắt nhìncô, hítmộthơithậtsâu, ômcôchìm vào trong dòng nước, đặttrênvách đá ở đáy sông.

Tay chân đan xen, Tần Đường liều chết ômanh, môi mím chặt lại.

Lỗ tai và lỗ mũi của hai người, nổi lên bong bóng.

" Bên đó cókhông?"

"khôngthấy."

"Dưới nước cũngkhôngthấy hả?"

"Lâu như vậy rồi, nếu ở dưới nước, chết ngạt từ lâu rồi."

Đáy sông, sắc mặt Tần Đường ngày càng trắng, uống mấy ngụm nước, Tưởng Xuyên nắm cằmcô, hôn lên môicô, chocôkhôngkhí.

" Đoàng -----" Nước sông bắn lên tung tóe.

Cơ thể Tần Đường run rẩy, hai tay hai chân Tưởng Xuyên giữ chặtcôhết mức, bờ môi hung mãnh phủ kín môicô.

trênmặt nước liên tiếp nổ ra vài tiếng súng.

đãyên lặng.

Tưởng Xuyên ôm Tần Đường chồi lên mặt nước, gương mặt và môi Tần Đường trắng bệch, đổ ập vào vaianh, hai người thở dốc kịch liệt, hít thở từng hơi từng hơikhôngkhí.

mộtlúc lâu, Tưởng Xuyên kề sát tráncô, nắm cằmcô:" Vẫn ổn chứ?"

Tần Đường có chút suy yếu, gật đầu:" Ùm."

Tưởng Xuyên ômcôxoay người, nhìn dòng sông trước mặt.

Cân nhắc một hồi, anh nhìn cô: "Có thể bơi được bao xa?"

Tần Đường bơi lội rất lợi hại, nhưng thể lựchiệngiờ, côk hông biết.

Tưởng Xuyênnói: "anhđưa em đến bờ sông bên kia."

Tần Đường cắn môi, khôi phục tia huyết sắc," Vâng."

Hoàng Hà cuồn cuộn, kéo dài mênh mông.

Trời thu tháng mười, nước sông lạnh buốt, cơ thể Tần Đường co rúm lại, tay chân dần trở nên cứng ngắc, Tưởng Xuyên bảo hộ phía saucô.

Hai người họ giống như hai con cá dạo chơi trong dòng nước Hoàng Hà.

Chân trời xám trắng.

mộtrặng mây đỏ nhô lên phía chân trời, không lâu sau, mặt trời sẽ mọc.

Tần Đường liều chết chống chọi, còn cáchmộtphần ba nữa, gương mặt nhăn nhúm thống khổ, cả người chìm xuống, thể lực chống đỡ hết nổi.

Tưởng Xuyên lặn xuống nước, vớtcôlên, thở hồn hềnnói:" Ôm chặtanh, được chứ?"

Sắc mặt Tần Đường tái nhợt như tuyết, tựa như bản năng tay bám víu lấyanh, suy yếu đáp:" Được."

Bờ sông bên kia, thi thoảng có tiếng súng.

Tần Đường mang theo Tần Đường bò lêntrênbờ, đặt Tần Đường nằm thẳng, chống hai bên ngườicô, cúi đầu nhìncô, nước từ trêntrán, tóc và cằmnhỏ xuống ngườicô, anhlău mặt một cái, cởi quần áo trênngười, vắt khô, lau mặt chocô.

Tần Đường thở dốc yếu ớt, mở mắt ra nhìnanh.

Tưởng Xuyên cúi đầu, môi lên môicô, cho đến khi môicôkhôi phục chút huyết sắc mới buông ra.

Tần Đường ngọ nguậy ngồi dậy, nhìnanhchăm chú, tay sở đến bả vaianh, vết thươngđãngâm nước đến nhìnkhôngra máu, chỉ để lạimộtlỗ máu," Đaukhông?"

Tưởng Xuyên cầm taycô:" Đau, nhưngkhôngsao, viên đạn cắmkhôngsâu."

anhôm lấycô, đặt giữa hai chân, vén vén tóc trước tráncô.

Toàn thân hai người đều là nước, Tưởng Xuyên ôm ômcô.

" Hãy ngheanhnói."

Tần Đường ngồi quỳ trước mặtanh, ánh mắt ướt át," Ùm."

Tưởng Xuyên chỉ vào con đường núi kia, "đilêntrên, lại dọc theo con đường nàysẽđivào trong thôn phía trước, xin người dân trong thôn giúp đỡ, nhờ họ đưa em đến thị trấn, ở đó chờanh."

mộtcơn gió thổi qua.

Cơ thể Tần Đường run rẩy, nước mắtkhôngcầm được thi nhau chảy xuống, "anhsẽtrở về, đúngkhông?"

" Đúng,anhnhất định trở về."

"Đừng khóc."anhlau nước mắt chocô, hai tay bưng lấy khuôn mặtcô, hôn lên mắtcô," Trở về cùng em sinh hai đứa con."

Tần Đường cắn môi, nước mắtkhôngkiềm chế được, ngoan ngoãn gật đầu, "Được,mộttraimộtgái."

Tưởng Xuyên kéocôđứng dậy, nhìncôthăm thắm, lại cúi đầu xuống, hôn lên môicô, rấtnhẹnhàng.

anhbuôngcôra, đẩycôđivề phía trước:"đi."

Tần Đường quay đầu lại, trong mắt ngập nước,khôngchịu di chuyển.

Hốc mắt Tưởng Xuyên cũng ẩm ướt, cổ họnganhtắc nghẹn, quay qua nhìn, nhìncôlần nữa,đãkhôi phục như cũ, khóe miệng cong lên:" Nghe lời nào,địphía trướcđi,khôngđường quay đầu lại."

Tần Đường ôm máy ảnh và súng, quay đầu lại, từng bướcđivề phía trước.

(Editor thắc mắc: Chìm trong nước lâu như vậy, máy ảnh có vấn đề gìkhông?")

côkhôngdám quay đầu lại.

"Bùm "mộttiếng.

côbiết Tưởng Xuyênđãnhảy xuống sông Hoàng Hà, côbiết anh sẽtrở về.

Tần Đườngđirất chậm, bò lên triền núi, cầm trong taymộtnhánh cây, chân mới vừa ổn định, phía sau vang lênmộttiếng súng, chìm trong dòng nước.

Sắc mặtcôbiến đổi, hoảng loạn lập tức quay đầu lại.

Thấy xa xa,mộtkhoảng nước sông Hòang Hà nhuộm màu máu.

Trong dòng sông Hoàng Hàkhôngcó bóng người.

trênbờ đứng ba người.

Sắc mặt Tần Đường tái nhợt, trong nháy mắy trái timđãchết.

Tiếng súngkhôngngừng vang lên.

Từ trênsườn núi côchạy như điên xuống, chật vật ngã xuống, lại bất chấp bò lên, chạy về phía trước.

côlao tới bờ sông.

Thình lình dưới dòng sông nhô lênmộtcái đầu, côsững sờ.

Chớp mắt tiếp theo, Tưởng Xuyên nổ mấy phát súng liên tiếp, ba tên kia đổ nhào xuống sông, máu nhuộm đỏ nước sông Hoàng Hà.

Tần Đườngkhôngphânrõđược đó là máu ai.

Tưởng Xuyên bò lên bờ, nhìn về phía đối diện, trái tim Tần Đườngđãsống trở lại, côgạt nước mắt, cố gắng nhìn rõdáng vẻanh, đáng tiếc khoảng cách có hơi xa, cônhìnkhông rõ, nhưng cô biết anh đang chăm chú xem ýcô.

Tần Đường cắn môi, đivề phía trước.

Lần này,khôngquay đầu lại.

côleo lên triền núi, trời vừa sáng.

Ngôi chùa xa xa truyền đến tiếng chuông, thanh bình, an tĩnh, tốt lành.

Tần Đường dừng bước chân lại, ngắng đầu nhìn ánh rạng đông phía chân trời, khuôn mặt trầm tĩnh, vô cùng thành kính mà cầu nguyện:

Phật tổ à, nếu ngài nghe thấy.

Xin ngài, nhất định phù hộanhấy.

Phù hộ tất cả chiến sĩ mang trọng tráchtrênvai.

Che chở cho họ cả đời bình an.

ANH ĐẾN CÙNG RẠNG ĐÔNG

Mạch Ngôn Xuyên dtv-ebook.com

Chương 69

Edit: Michellevn

Trờiđãsáng

Hết thảy tối tămsẽhướng về ánh sáng mặt trời.

Hai vai Tưởng Xuyên đềuđãtrúng đạn, miệng vết thương ngâm trong nước, may màkhônggây thương tổn đến chỗ hiểm, vết thương cũngkhôngsâu,anhvẫn có thể chống đỡ được.

Đội chống ma túy đã đuổi tới.

Tiếng súng chỉ hướng choanh.

anhvội vã đuổi theo, thấy TÀo Nham đứng cùng mấy cảnh sát,đãbắt đầu cuộc bao vây càn quét.

Tưởng Xuyênđitới, chỉ hỏi:" Khương Khôn đâu?"

Tào Nham:" Rất hỗn loạn,hiệngiờkhôngbiết."

Tưởng Xuyên híp mắt lại, "Chúng tađilên trước xem thử,khôngđể chohẳnchạy thoát."

Tào Nham:" Được."

Hai người dẫn theo mấy người hướng theo mạn sườn núi màđi, dọc đường mưa bom bão đạn, tuy rằng Phàn Dịch mang theokhôngít vũ khí,

nhưng chắc chắnkhôngtrang bị đầy đủ bằng đội đặc công, Tưởng Xuyên và Tào Nham dướisựche chở của họ,điđến mạn sườn núi chỗ bọn chúng vận chuyển đồ, rất nhiều xe đỗ ở trênđó, người cũngkhôngít.

Nhìn chung là Phàn Dịch và Khương Khôn bị bao vâykhôngđira được,khôngdám lái xeđi.

Tưởng Xuyên nhìn về đẳng sau, người của họkhôngnhiều.

Bỗng nhiên, bêntrênmộtloạt tiếng động, có xe khởi động.

" Giờkhôngthểđi! Phàn lão đai còn chưa lên!

"hắnkhôngtới nữa, giờ màkhôngđi, chúng mày chờ chết cả lút sao?" Khương Khôn rống lên giận dữ.

"khôngđược, nhất định phải chờ ông ấy lên." Có kẻ rống lại," Cácanhem, mọi người theo tôi xuống hỗ trợ, những người khác trông xe!"

Sắc mặt Tưởng Xuyên và Tào Nham biến đổi, cầm súng lao lêntrên, Khương Khônđãlên xe.

mộtnhóm người xông xuống dưới, trong nháy máy nửa sườn núi thiếu hơn nửa số người, tạo cơ hội cho bọn họ.

Liên tiếp hai ba tiếng súng, khôngít người ngã xuống.

Dướisựyểm hộ của thuộc hạ Khương Khônđãlênmộtchiếc xe, sau lưng,mộtchiếc xe bỗng nhiên nổ tung, lửa phụt lên, đường bị chặn lại, xekhôngthểđiqua.

Tào Nham:" Đù má nó! "

Tưởng Xuyên nổ súng vào bánh xe, chiếc xe hơi chao đảo, đụng vào vách đá, ngừng lạimộtchút.

Tào Nham lập tức đuổi theo.

Tưởng Xuyên còn nhanh hơn cậu ta, chạy lao qua ngọn lửa, xe lại khởi động, Tưởng Xuyên nổ liền mấy phát súng, bắn vỡ kính xe, cùng với đầu hai người trênxe.

Khương Khôn tràn ngập vẻ tàn độc, rút súng lục ra, nhấn mạnh ga, chĩa súng ra cửa sổ bắn về phía sau.

Tưởng Xuyên lại làm nổmộtbánh xe nữa, chiếc xe tiến lên mấy chục mét, thân xe lắc lư, lao về phía sườn dốc, Khương Khôn dẫm mạnh phanh xe, đầu xe treotrênsườn núi.

Sau lưng, thuộc hạ của Khương Khônđãtràn lên bao vây, Tào Nham xoay người ứng phó.

Từ trong xe Khương Khôn trèo ra, bắn liền mấy phát súng, Tưởng Xuyên tránh ở sau xe.

Khương Khôn đợi mấy giây,khôngthấy phản ứng, cấp tốc xoay người chạy trốn.

Tưởng Xuyên nghe thanhâm, lập tức đuổi theo, bóp cò súng, bắn ramộtphát đạn, Khương Khôn tránh thoát được, bắn phát nữa, đã hết đạn.

anhnhanh chóng xông tới, nhảy lên, và tấn công dồn dập.

Hai người lăn lộn đánh qua đánh lại mấy vòng.

" Đoàng!"

Lăn đến vách núi, Tưởng Xuyên xoay người đè lên Khương Khôn, dốc sức giữ chặt cổ tayhắn, giằng co sức lực, họng súng đen ngòm chuyển đổi giữa hai người.

"Đoàng!" "Đoàng!" "Đoàng!" Viên đạn cuối cùng xuyên qua cơ thể Tưởng Xuyên, cơ thểanhrung lênmộtcái, đáy mắt trong chớp mắt mấtđitiêu cự. Khương Khôn cười lanh ra tiếng, bô mặt dữ tơn. hắnđãthắng. Trời sáng tỏ. Nắng sớm chiếu rọi muôn nơi, ánh sáng dịunhebao trùm chốn thiên đường này. Tưởng Xuyên nhìn thấy ngôi chùa trong rừng núi, nhìn sông Hoàng Hà chảy xuôi dưới chân núi, þò bên kia cócôgáicủaanh.côkhôngchỉnóimộtlần:" Em chờanhtrở lại." Ánh mắt Tưởng Xuyên khôi phục tia thư thái. anhhoàn thành sứ mệnh, vậy rồi tính sao. Nếuanhkhôngcòn nữa, côcó thể làm gì? anhbiếtrõcôkhôngcó khả năng chịu đựngmộtlần nữa, lại ích kỷ muốn cùngcôởmộtchỗ. Từ đầu đến cuối, anh ngoại trừ thể xác này, cũng chưa từng cho côcái gì.

Khương Khôn túm lấy áoanh, lật người vùng dậy,mộtquyền đánh vào mặt Tưởng Xuyên.

Đầu Tưởng Xuyên nghiêng sangmộtbên, phun ramộtngụm máu tươi.

Chớp mắt tiếp theo,khôngbiết sức tực từ đâu tới, thình lình nắm chặt cánh tay Khương Khôn, mạnh mẽ quăng về phía sau, tung chân đạpmộtcái.

Cơ thể Khương Khôn bay lênkhôngtrung, mắt mở lớnkhôngdám tin.

Tưởng Xuyên dùng hết sức lực, buông thống tay.

Từ vách núi Khương Khôn rớt xuống, cơ thể va vào vách đá, phát raâmthanh trầm đục, kêu thảm thiết.

Người của Tào Thịnhđãtới, kết hợp với đội chống ma túy, tóm gọn cả đám này.

Cả người Tưởng Xuyên ngồi quỳ bên sườn núi, toàn thân là máu,khôngnhúc nhích, yên tĩnh nhưmộtpho tượng đá.

• • • • • • • • • • •

Tần Đường đi đến đầu thôn, người trong thôn lái xe máy đưa côđi.

côtrông thấy máy bay trực thăngtrênbầu trời.

Sau đó, trênđường gặp được đội cảnh sát.

Tần Đường vội vàng hô lên:" Dừng xe! "

côđứng ở ven đường, Tào Thịnh trông thấy cô, lập tức dừng xe lại, Tần Đường hấp tấp lao tới, túm lấy anhhỏi:" Tưởng Xuyên đâu? anhấy đâu?" cônhìn chung quanh, "anhấy ở trong xe nào?"

TÀo Thịnh mím chặt môi,không biết trả lời thế nào.

Tần Đường tựa như nhìn thấu cái gì, sắc mặt tái nhợt, thân thể run lên, giây tiếp theo, giống nhưđaphát điên,đitìm từng chiếc xemột,côhét to tênanh:" Tưởng Xuyên!"

" Tưởng Xuyên!"

" Tưởng Xuyên!"

Tào Thịnh kéocôlại:" Cậu ấykhôngở đây."

Gương mặt Tần Đường ngập nước mắt, thanhâmbi thương, quay đầu lại gào lên:" Vậyanhấy ở đầu! Tôi muốnđitìmanhấy!"

Tào Thịnh đècôlại, ánh mắt cũng đỏ lên," Cậu ấy và đồng đội thương thế nguy cấpđã được đưa lên máy bay trực thăng, hiện đang cấp cứu, tình hình..... vẫn chưa rõlắm...."

" Chưarõlắm....." Ánh mắtcôdại ra, nước mắtkhôngngừng tuôn rơi,nóilẩm bẩm,"khôngrõlắm là ý gì?"

" Ýanhlà.....anhấysẽchết sao......"

"anhấysẽchết sao......"

Tào Thịnh có chútkhông đành lòng, đè vai côlại: "sẽkhông đâu, cậu ấy rất kiên cường, nhất định có thể chống đỡ được."

Tần Đường ngầng đầu, lau nước mắt, nhìnanhvô cùng ngây dại, lờicônóira, giống như cam đoan với chính mình:" Đúng,anhấy kiên cường lắm, coi bóiđãnóianhấy mạng lớn,anhấysẽcùng tôi sinh hai đứa con."

Cổ họng Tào Thịnh tắc nghẹn.

Tần Đườngđã đi tới, kéo cửa xe ra," Tôi đi với các anh, anh đưa tôi đi thăm anh ấy."

Thị xã Tây An.

Tần Đường ngồi xổm ở cửa phòng cấp cứu, co mình lại thànhmộtkhối, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc đèn kia.

đãquamộtngàymộtđêm.

Tần Đường gần nhưkhôngăn gì, chỉ uống nước,mộtmực trông coi, ai khuyên cũng vô dụng.

khôngbiết là ai thông báo cho cha mẹcôbiết, chiều cùng ngày, Tần Sâm và Cảnh Tâmđãchạy tới, hai người họ trông thấy congáico thànhmộtcục, hết sức đau lòng, Cảnh Tâmđitới ôm lấycô, yêuthương gọicô:" An An......"

Tất cả mọi chuyện, hai người họ cũng đềuđãbiết.

Tần Đường ngầng đầu, tầm mắt dần thu lại:" Mẹ....."

Còn chưa kịpnóigì, đèn phòng cấp cứuđãtắt.

Tần Đường lảo đảo đứng dậy và lao tới, bác sĩ đira, cônhìn nét mặt mệt mỏi của họ, ngay cả hỏi cũngkhông dám mở miệng, mãi đến khi bác sĩnhẹthở ranói:" Người đã cứu được, có điều mất máu nhiều quá, rồi vết thương ở chỗ hiểm....."

Tần Đường cắn môi, không rên một tiếng.

Bác sĩnóitiếp:" Bốn mươi tám tiếng,nếu chịu đựng được, ngườisẽổn thôi,khôngchịu được....."

nóiđến đây, phần sau bác sĩkhôngnóitiếp nữa.

Tần Đườngđãở bệnh viện trông coi hai ngày, trong lúc đó, Tào Nham từ phòng chăm sóc đặc biệt được chuyển ra phòng bệnh thường.

Triệu Phong hi sinh vì nhiệm vụ.

Tưởng Xuyênđãvượt qua bốn mươi tám giờ đồng hồ, người vẫn chưa tỉnh, bác sĩnóinguyên nhân mất máu quá nhiều, Tần Đườngthìvẫn luôn trông coi.

Tần Sâm và Cảnh Tâm vẫn chưađi,hiệngiờ nhìn Tần Đường thế này, rất giống năm đó, lạikhônggiống lắm, hai người họ lo lắng.

Từ trong phòng bệnh Tần Đườngđira, nhìn cha mẹ: " Ba, mẹ."

Tần Sâm sở sở đầucô, Cảnh Tâm ôm lấy bờ vaicô.

Tần Đường ngầng đầu, nhìn hai người họ:" Con có lời muốnnóivới ba mẹ."

"nóiđi."

Tần Đường hỏi:" Năm đó Tưởng Xuyên bị hủy bỏ cảnh tịch, ba mẹ có nhúng taykhôngạ?"

Cảnh Tâm ngẩn người, nhìn Tần Sâm, lắc đầu:"khôngcó, mẹ và ba conkhôngnhúng tay vào."

Chuyện năm đó, cha mẹ Chu Kỳ và cha mẹ Trần Kính Sinh tham gia vào.

Tần Đường mím môi, "Con biết mà, ba mẹ chắc chắnkhôngnhúng tay vào."côchỉ muốn xác nhậnmộtchút.

Mọi chuyện trước kia toàn bộ buông xuống.

•••••

đãqua hơn mười ngày.

Tần Đường kéo tayanhcàm ràm:" Tócanhmọc dài lắm rồi, nếu kông tỉnh lại cắt tóc,sẽkhôngđẹp nữa đâu đấy."

Mấy ngày nàycôvẫn kéoanhnóichuyện, ngay cảcôcũngkhôngbiết,thìra giữa hai người họ sao mà có nhiều chuyện đểnóinhư vậy, giống nhưnóicả đời cũngkhônghết.

Tần Đường nhìn tócanhthậtsựdài rakhôngít, muốn giúpanhsửa sangmộtchút,đira ngoài mua kéo.

Sau khi quay vềthìkêu hộ lý hỗ trợ, đỡanhngồi dậy, kê gối đầu sau lưng,côngồi quỳtrêngiường.

côvỗ vỗ gáy ánh, quơ kéo,đangchuẩn bị cắt, eo bỗng nhiên bị người ôm lấy.

Tần Đường cầm kéo, sửng sốt tại chỗ.

Tưởng Xuyên ôm lấy vòng eocô, ấn người xuống, ánh mắt mềm mại nhìncôchăm chú, nở nụ cười nhàn nhạt.

Tần Đường ngây ngẩn nhìnanh, Tưởng Xuyên kéo taycô, áp lên khuôn mặt mình, râu ria đâm vào trong lòng bàn taycô, Tần Đường mới có phản ứng, chớpmộtcái mắt đỏ lên," Tưởng Xuyên....."

" Hửm?"anhkhàn khàn mở miệng, khóe miệng mang ý cười," Sao trở nên thích khóc rồi?"

"khôngcó."côchối, hít hít cái mũi.

Tưởng Xuyên lau nước mắtcô, "Cònnóikhôngcó."

Tần Đường cọ cọ tayanh, toàn bộ nước mắt được lau bằng bàn tay khô ráo thô nhám củaanh," Sau nàykhôngkhóc nữa."

"Vâng." Tưởng Xuyên ôm lấycô.

Tần Đườngkhôngdám dán sátanhquá,trênngườianhvẫn còn vết thương, sợ đè lênanh.

" Ba mẹ emđãtới thămanh."

" Vậy ư? Cái bộ dạng này gặp họ, không tốt lắm nhỉ."

Tưởng Xuyên nhéo mặtcô," Ấn tượng của họ đối vớianhkhôngtốt."

Tần Đường lắc đầu, nhìnanh: "khôngsao, em thíchanh."

Tưởng Xuyên cười, gương mặt đụng đụng cô,"anhbiết."

" Mẹ em cũng thíchanh, có bà ấy,anhkhôngcần lo lắng."

"Ùm,anhkhônglo lắng."

"anhkhó chịukhông?"côvội vàng đứng lên," Emđigọi bác sĩ đến."

Tưởng Xuyên giữcôlại, sắc mặt hơi trắng, có chút suy yếu, " Chút nữađi, đểanhôm emmộtlúc nữa."

Tần Đường cúi đầu, rồi dựa trở lại, "Vâng."

côngẩng đầu nhìnanh:" Mọi người đềunóianhmạng lớn."

Tưởng Xuyên cười:" Phảikhông?"

" Ù'm ừm."côôm chặtanh,"anhkhôngbiếtanhdọa chết người ta rồi, chảy rất nhiều máu,trênngười trúng mấy vết thương liền."

Mạng lớn chỉ là mượn cớ.

anhchống đỡ được, làcô.

anhkhôngbỏ nổicô.

anhrất sợ hãi, sợmộtmìnhcôkhôngchịu đựng được, lại làmộtcái bốn năm, hoặc là lâu hơn.

anhphải giữ lại cơ thể này, chocôgái của anh.

•••••

mộttháng sau, Tưởng Xuyên xuất viện.

Trong lúc đó, Bắc Kinh - Tây An, Tần Đường chạy qua chạy lại.

Tào Thịnh và Tào Nham, còn có Hàn Thành, đềuđãđến tìm Tưởng Xuyên, nói rằng nếu anh muốn quay về đội cảnh sát, lúc nào cũng có thể trở về.

Tưởng Xuyên cự tuyệt.

Rời khỏi đội đấquá lâu rồi, không phải không còn niềm tin nữa, tin tưởng vẫn ở tận đáy lòng, chỉ là tư tưởng đã không giống nữa.

anhvẫn còn công việc ở Nghĩa Trạm, phụ trách vận chuyển vật tư đến vùng núi nghèo khó, quyên tiền giúp đỡ trẻ em có hoàn cảnh khó khăn.

Mỗi người sốngtrênthế giới này đều có công dụng của riêng mình.

Sau tết nguyên đán, Tần Đường xử lý xong tất cả công việc, đặt luôn vé cùng ngày, đêm đó tới Tây An.

Tưởng Xuyênđisân bay đón người, đưacôvề Nghĩa Trạm.

Sinh viên được nghỉ đông sớm, Nghĩa Trạm lại náo nhiệt lên, Tiểu Bạch và Từ Bằng lại tới nữa, còn dẫn theo hai người bạn học, đáng tiếc là trời quá lạnh,khôngthích hợp ngồi trong sân đốt lò nướng, mọi người dựng giá sưởi trong phòng khách.

Tiểu Bạch hỏi:" Ngày mai chúng ta muốnđiđâu đây?"

Lữ Annói:"đihuyện Giai và huyện Lam Cao."

" Hai chỗ á?"

"Ưm."

"Vậy phân chia người thế nào?"

Tưởng Xuyênnói:" Tôi và Tần Đườngđihuyện Giai."

Lần này hai người họ, chủ yếu làđinúi Dương Quyển, thăm Nguyệt Nguyệt vàanhtraicôbé.

Tiểu Thành cười đùa cơt nhả, kéo dài giong:" Ò....."

Tưởng Xuyên thản nhiên liếc nhìn cậu ta, "Sao, cậu muốnđi?"

Tiểu Thành vội vàng lắc đầu,"khôngkhôngkhông......"

Cậu ta sao có thể không thức thời như thế, bóng đèn sẽ bị đập nổ.

Tần Đường nở nụ cười nhàn nhạt.

Trời đêm lúc này, nâng cốc nói lời vui.

Ngoại trừ Tần Đường và Lữ An,khôngai biết quá khứ của Tưởng Xuyên. Ngoại trừ Tần Đường,khôngai biếtanhđãlàm gì, buông bỏ cái gì, rồi lại trở về nơi này.

trênthế giới này,khôngai có thể hiểuanhbằng Tần Đường.

•••••

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Thành và mấy người Lữ An xuất phátđiHuyện Cao Lam,đilần này rồi, đưa vật tư đến, sau tếtsẽkhôngđinữa, để những đứa trẻ kia ăn tết vui vẻ chút, ngày xuân năm tới khai giảng,sẽcố gắng hơn.

Tần Đường nghe thấy tiếng động cơ ô tô, từ trêngiường ngồi dậy.

Tưởng Xuyên đẩy cửa vào, " Thức rồi à?"

Tần Đường gật đầu, "Chúng ta lúc nàođi?"

" Chờ em nghỉ ngơi cho tốt."

" En nghỉ ngơi rốt rồi." Ngẫm nghĩ, côbồi thêm một câu, "anhlái xe, em có thể ngủt rênxe."

Tưởng Xuyên cườinhẹ:" Được."

mộtgiờ sau, xe Jeep màu đen lái ra khỏi sân.

Tới núi Dương Quyển, bọnnhỏtiến tới vây xung quanh, Nguyệt Nguyệtđãcao lên,anhtraicôbé đứng ở sau lưng, có chút ngại ngùng, nhưng lại vui vẻ nhìn hai người họ.

Tần Đường sở sở mặt Nguyệt Nguyệt:" Cao lên rồi."

Nguyệt Nguyệt xoay người chạy, quamộtlúc, đeo cặp sách quay lại, lấymộttúi táo khô đỏ au trong cặp ra, " Mẹ emnóicho chị, quả táo ngon nhất

ngọt nhất, của nhà em trồng đó, cảm ơn chịđã để anhtrai em được đến trường."

Tần Đường nhoẻn cười," Đó là doanhtrai em cố gắng, còn có quỹ từ thiện, và tổ chức người tình nguyện Nghĩa trạm. "

Tuổi Nguyệt Nguyệt cònnhỏ,khônghiểu lắm cái gì quỹ từ thiện,côbé chỉ biết là Tần Đường để cácanhchịkhôngcó tiền đến trường trong thôn có thể được đến trường, Tưởng Xuyênđãtới đây, đưa tới cho tụi trẻ rất nhiều đồ dùng học tập.

Hai người họ là người tốt nhất.

Tưởng Xuyên và Tần Đường nán lại núi Dương Quyển ba ngày hai đêm, ngày thứ tư rờiđi.

Trời rất lạnh, tuyết tích tụ lại rất dày.

Chạy được nửa đường, xe bị hỏng, Tưởng Xuyên thử sửamộtchút,khôngsửa được.

Sắc trờiđãtối, đêm đông đen kịt, lạnhkhôngtưởng được.

Tưởng Xuyên gọi mấy cuộc điện thoại, chỗ nàykhôngthể có xe kéo, Tần Đường dùng khăn quàng cổ bao lấy chính mình, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp, há miệng a ramộtlàn sương trắng, "Đêm nay chúng ta phải qua đêm ở chỗ này sao?"

Tưởng Xuyên nhíu mày: "anhgọi một cuộc điện thoại nữa."

Tần Đường cầm tayanh, nhoẻn cười:" Thôiđi, chúng ta tránh trong xe, cũngkhônglạnh lắm đâu."

Tưởng Xuyên nhìncô:" Em chắc chứ?"

" Ù đó."

Tưởng Xuyên nhìncô," Đóikhông?"

Vốn cho rằng đến thị trấn có thể đưacôđiăn bữa nóng hổi,khôngngờ.

Tần Đường nói: "trênxe có bánh quy."

Tưởng Xuyên mở thùng dự phòng ra, Tần Đường ngạc nhiên nhìn thấymộtcái lầu cồn, nửa bình nước, còn có mì đồ gia vị linh tinh," Chúng ta nấu mì ăn."

Tần Đường hưng phấn ngồi xổm bên cạnh nhìn," Sao lại có những thứ này?"

Tưởng Xuyên:" Tiểu Thành làm đó, đường núikhông đểđi, xe xảy ra vấn đềkhông phải lần một lần hai, cậu ta sợ bị đói, liền chuẩn bị đồt rênxe."

Mì nấuđãxong.

Ngoại trừ dầu muối, hai túi cải bẹ,khôngcó gì khác nữa.

Hai người ngồi trong xe, Tưởng Xuyên nhớ ra cái gì, lục lọi trong tủ tạp vật lấy ramộtcây lạp xưởng hun khói, là trước đó mua cho những đứa trẻ kia, Nguyệt Nguyệt lại đưa trả vềmộtcây,anhdùng cây daonhỏcắt chân giò hun khói thành từng lát, toàn bộ thả vào trong bát Tần Đường.

Tần Đường lại choanhmộtnửa,"anhcũng ăn, bồi bổ."

Tưởng Xuyên nhướng mày:" Bổ cái gì?"

Tần Đường:" Trước đóanhbị thương nằm viện, bổ cơ thể."

Tưởng Xuyên lấn người qua, nói nhỏ bên tai cô: "Cơ thể anh tốt haykhông, em rõn hất mà."

"

Lỗ tai Tần Đường đỏ lên, đẩyanhra," Ăn nhanh lên."

Tưởng Xuyên cười ra tiếng, cúi xuống ăn mì.

Ăn mì xong hai người tựa lưng vào ghế xe, Tưởng Xuyên ôm người qua, thấp giọng hỏi:" Lạnhkhông?"

Tần Đường lắc đầu:"khônglạnh."

Tần Đường cắn vành taicô," Ban đêmsẽlạnh, bầu trời quang đãng, ngày mai mặt trờisẽlên."

Tần Đường rụt lại, giọngnóimềm mại:" Ùm......"

mộtlát sau.

"khônglanhthậthả?"

"

Tần Đường ngửa đầu, hôn lên môianh,"khônglạnh."

Răng môi quấn quít, hơi thở nóng bỏng trao nhau, Tưởng Xuyên ngậm lấy đầu lưỡicô, tay lần mò vào trong áo lông củacô, cởi ra móc áo, nắm lấymộtbên trắng nõn mềm mịn.

Tần Đường ngửa đầu, kéo khăn quàng cổ xuống, đểanhhôn lên cổcô.

Áo quần tuột nửa, côdạng chân ngồi trên đùi anh, cao thấp lên xuống, mắt nhắm lại, bật ra tiếng rên khẽ, trong đêm mênh mong vô cùng yêu kiều.

Tưởng Xuyênkhôngchịu được nhất chính là vẻ quyến rũ này củacô, di chuyển tay xuống phía dưới, sờ chỗ mềm mại kia.

Giọngnóicàngyêukiều, động tácanhcàng mạnh mẽ. Tần Đường ômanh, từng đợt co rút, hé hé mắt, nhìn bầu trời quang đãng ngoài cửa số, những con dốc phủ đầy tuyết trắng. côôm chặtanh. Sáng hôm sau. Ánh nắng ban mai. Tưởng Xuyênnóikhôngsai, hôm nay mặt trờiđãlên rồi. Tần Đường tỉnh lại,trênngười phủ hai cái áo khoác,khôngbiết Tưởng Xuyênđiđâu rồi. côngồi dậy, cơ thể hơi ê ẩm. Tay Tần Đường lần vào trong áo, vòng ra sau lưng, cài lai móc áo ngực, sửa soạn bản thân đâu vào đó, ôm máy ảnh và áo khoác củaanhxuống xe. côđivề phía trước,đangđịnh gọianh. "Chú Tưởng Xuyên, sao chú còn ở đây vậy?" " A,khôngphải là chú chưađichứ?" " Chú muốnđitrường học chúng cháu sao?" Tần Đường nghe thấy Tưởng Xuyên cườinhẹ:" Chú đến xem các cháu có ngoan ngoãn đến trường haykhông."

" Ư'm....." Tần Đường nhíu mày," Đừng cham....."

côđitới, thuận theo đường núi bên kia trèo lêntrên.

Đứng cách chỗanhhơn mười mét, an tĩnh nhìnanh.

Nơi này là đoạn đường núi, bọn trẻ trong núiđihọc đều di qua chỗ này, Tưởng Xuyên đứng ở chỗ cao, kéo theomộtđám trẻ con.

Tần Đường trông thấy sườn mặtanhtuấn của anh, cônhìn đến mê muội.

Chờ những đứa trẻ kiađixa, côgọi một tiếng: "Tưởng Xuyên."

Tưởng Xuyên quay đầu lại.

Nắng sớm ở sau lưnganh, bao phủnhenhàng.

Tần Đường giờ máy ảnh lên.

Tưởng Xuyên bước nhanh về phíacô," Chụp gì hả?"

"anh."

côdừngmộtchút, "Và cả ánh rạng đông."

côchỉ mặt trời xa vời,"anhcó biếtanhgiống gìkhông?"

Tưởng Xuyên nhướng mày:" Mặt trời?"

" Ánh rạng đông."

anhđến cùng rạng đông.

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

<u>Mục lục</u>
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- <u>Chuong 51</u>
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60

- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69